הספר תורגם ע"י צוות המתרגמים המדהים של האתר
/http://pharry.area.co.il

כנסו ותראו בקרוב הספר השביעי

פרק ראשון: השר האחר

זה היה כמעט חצות וראש הממשלה ישב לבדו במשרדו, קורא תקציר ארוך אשר חומק ממחשבתו מבלי להשאיר זכר קטן של משמעות. הוא חיכה לשיחה מנשיא של מדינה מרוחקת, תוהה מתי האיש יתקשר וינסה לדכא זיכרונות לא נעימים ממה שהיה שבוע ארוך, מעייף וקשה, לא היה מקום בראשו למשהו אחר. ככל שניסה להתמקד בהדפס לפניו, כך ראש הממשלה יכול היה לראות את פניו השמחים של יריבו הפוליטי.
יריבו הופיע בחדשות יום זה, לא רק כדי למנות את הדברים הנוראים שקרו בשבוע האחרון (לכל מי שהיה צריך תזכור), אלא גם כדי להסביר שכל הדברים שקרו היו אשמת הממשלה.
הדופק של ראש הממשלה עלה במחשבתו על כל המקרים הללו, שהיו לא הוגנים וגם לא נכונים. איך לכל הרוחות הממשלה יכלה לשלוט בהתמוטטות הגשר? זו הייתה שערורייה לכל אחד שאמר שהם לא משקיעים מספיק בגשרים. הגשר היה קיים קצת פחות מעשר שנים, ומיטב המומחים לא יכלו להסביר למה הגשר נשבר בקלות לשניים כשתריסר מכוניות נופלות לתוך הנהר העמוק למטה. ואיך מישהו מעז לומר שההתמוטטות נגרמה בשל חוסר בשוטרים שמצביע על שני רוצחים רשעים ומפורסמים?. או שהממשלה צריכה שיהיה לה מישהו שיחזה את סופת ההוריקן במערב המדינה שגרמה לכל כך הרבה נזק גם לאנשים וגם לרכוש? והאם זו הייתה אשמתו של ראש הממשלה שאחד משריו הצעירים, הרברט צ'ורלי, שבחר השבוע לנהוג בדרך כל כך מוזרה שעכשיו הוא הולך לבלות הרבה יותר זמן עם משפחתו? "מצב רוח מדוכא אפף את המדינה," היריב הסיק, כשהוא בקושי מסתיר את הגיחוך שלו.
ולחוסר המזל, זה היה נכון לגמרי. ראש הממשלה הרגיש את זה בעצמו; אנשים באמת נראו אומללים מהרגיל. אפילו מזג האוויר היה גרוע; כל הערפל הקריר הזה באמצע יולי...זה לא היה הגיוני, זה לא היה נורמאלי...
הוא העביר לדף השני בתקציר, כמה זמן שזה לקח, ומוותר על זה כאילו זו עבודה גרועה. ראש הממשלה מתח את זרועותיו מעל לראשו והסתכל סביב משרדו בעגמומיות. זה היה חדר יפה, עם אח יפהפה העשוי משיש הפונה לכיוון החלונות עם המשקופים הארוכים, מזג האוויר היה לא אופייני לזמן זה של השנה, היה קר מאוד. עם צמרמורת קלה, ראש הממשלה קם ועבר ליד החלון, מסתכל החוצה בערפל שלחץ על השמשה. הוא עמד עם גבו אל החדר, ולפתע שמע שיעול עדין מאחוריו.
הוא קפא, ראה בהשתקפות בשמשה החשוכה את מראהו המבהיל. הוא הכיר את השיעול הזה. הוא שמע את השיעול קודם לכן. הוא הסתובב באיטיות רבה, פונה אל החדר הריק...?

.הלו?" הוא אמר, ניסה להישמע אמיץ יותר ממה שהרגיש"
לרגע קצר הוא הרשה לעצמו לחוש בתקווה שאף אחד לא ענה לו. למרות זאת, קול ענה בזה הרגע, קול צלול, קול החלטי שנשמע כאילו עומד להצהיר משהו. זה הגיע—כמו שראש הממשלה ידע מהשיעול הראשון—אדם קטן הדומה לצפרדע, לובש פאה כסופה ארוכה נמצא בתוך תמונה קטנה העשויה מצבעי שמן, בפינה הרחוקה של החדר.
לראש הממשלה של המוגלגים. אנחנו צריכים להיפגש בדחיפות. הגב בבקשה "
".'בדחיפות. שלך, פאדג
.האדם בתמונה הסתכל בחשד בראש הממשלה
אא," אמר ראש הממשלה, "שמע... זה לא זמן כל כך טוב בשבילי... אני מחכה "
"—לשיחת טלפון חשובה, אתה תראה... מנשיאה של
השיחה יכולה להדחות" אמר הדיוקן מיד. לבו של ראש הממשלה צנח. הוא פחד "
.מזה
"—אבל אני צפיתי לדבר איתו"
אנו צריכים להזכיר לנשיא. הוא יתקשר מחר בלילה במקום היום" אמר האיש "
".'הקטן. בבקשה "הגב במהירות לאדון פאדג
אני ...אא... בסדר גמור, " אמר ראש הממשלה בחולשה. "כן, אני אראה את "
".'פאדג
הוא מיהר לשולחן הכתיבה שלו, מישר את העניבה שלו. הוא בקושי המשיך לשבת, וסדר את פניו למה שהוא קיווה שיהיו רגועים ושקטים, כשלהבות ירוקות ומבריקות בקעו לחיים מתחת למדף השיש הריק. הוא צפה, מנסה לא להסגיר את רעדו מההפתעה, כשאדם גמלוני הופיע מתוך הלהבות, מסתובב במהירות של סביבון. שניות לאחר מכן, הוא קם מהשטיח שהיה עתיק למדי, מבריש אפר ואבק מגלימתו וממגבעתו הירוקה-בוהקת בידיו.
אה... ראש הממשלה," אמר קורנליוס פאדג', פוסע ומושיט את ידו לעברו. "טוב "
".לראותך שוב
ראש הממשלה לא יכול היה להחזיר לו תשובה למחמאה מההלם, אז הוא לא אמר כלום. הוא לא היה שמח לראות את פאדג', שהופעותיו המקריות, שהיו מבהילות, בדרך כלל נשאו חדשות רעות מאוד. יתר על כן, פאדג' היה מודאג מאוד. הוא היה דק, בעל אופי עדין, אפרורי ופניו היו מקומטות. ראש הממשלה ראה סוג זה שלהמראה אצל פוליטיקאים, וזה תמיד לא בישר טובות.
איך אני יכול לעזור לך?" הוא אמר, לוחץ את ידו של פאדג' במהירות ומצביע על "
.הכסא החזק לפני השולחן
קשה לדעת איפה להתחיל," מלמל פאדג', מושך את הכסא ויושב, וממקם את "
"...מגבעתו על ברכיו. "איזה שבוע, איזה שבוע
גם לך היה שבוע גרוע?" שאל ראש הממשלה מאופק, מקווה להעביר מסר שהיה "
.'לו מספיק קשה מבלי עזרתו של פאדג
כן, בוודאי," אמר פאדג', משפשף את עיניו בתשישות ומסתכל בעגמומיות בראש "
הממשלה. "היה לי את השבוע כמו שלך, ראש הממשלה. גשר ברוקדייל... והרצח "
"...של בונס ו-ואנס... מבלי להזכיר את הרעש וההמולה במערב המדינה

אתה—אה—אתה—אני מתכוון לומר, כמה מאנשיך היו – היו מעורבים במקרים "
?– במקרים האלה
פאדג' תיקן את ראש הממשלה עם מבט נוקשה למדי. "ברור שהם היו," הוא אמר,
"?"בטוח שהבנת מה קורה
.אני..." היסס ראש הממשלה"
זה היה בדיוק סוג זה של התנהגות שגרם לו לשנוא את ביקוריו של פאדג' כל כך.
הוא היה, אחרי הכל, ראש הממשלה ולא העריך את זה שפאדג' גרם לו להרגיש
.ילד בית ספר בור
אבל כמובן, זה היה כך עוד מהפגישה הראשונה עם פאדג' מהערב שנבחר לראש
.הממשלה
.הוא נזכר בזה למרות שזה היה אתמול והוא ידע שזה ירדוף אותו עד יומו האחרון
הוא עמד לבד במשרדו, התענג על נצחונו שהיה אחרי שנים רבות של חלום
ותחבולות, כשהוא שמע את השיעול מאחוריו, כמו שקרה הלילה, והסתובב למצוא
את הדמות הקטנה והמכוערת בתמונה מדברת איתו, מודיעה ששר הקסמים עומד
.להגיע ולהציג את עצמו
בטבעיות, הוא חשב שהקמפיין והמתח של הבחירות גרמו לו להשתגע. הוא היה
מבועת לחלוטין כשמצא את הדמות בתמונה מדברת אליו, למרות זאת, זה היה
כלום לעומת איך שהוא הרגיש כשהקוסם שהופיע מהאח לחץ את ידו. הוא נשאר
ללא מילים לאורך ההסבר האדיב של פאדג' שקוסמות וקוסמים עדיין חיים בחשאי
ברחבי העולם והוא מבטיח לראש הממשלה שהם לא יוטרד מהם, ושר הקסמים
.ייקח את האחריות על כל קהילת הקוסמים וימנע מחסרי הקסם להתערבב איתם
זה היה, אמר פאדג', עבודה קשה שכללה הסדרת האחריות של שימוש
במטאטאים כדי לשמור את אוכלוסיית הדרקונים תחת השגחה (ראש הממשלה
נזכר לאחוז בשולחן הכתיבה שלו כדי לתמוך בעמדתו). פאדג' אחז בכתפו של
.ראש הממשלה, המכה תימהון, בצורה אבהית
לא לדאוג," הוא אמר, "ההסתברות היא שלא תראה אותי שוב. אני אטריד אותך "
רק אם יהיה משהו רציני בצד שלנו, משהו שישפיע על המוגלגים – האוכלוסייה
חסרת הקסם, אני צריך לומר. במקרה אחר, המצב יהיה – חיה ותן לחיות. ואני
חייב לומר, אתה לוקח את זה הרבה יותר טוב מהאב הקדמון. הוא ניסה לזרוק
".אותי מהחלון, חשבתי שהוא רוצה למתוח אותי
ברגע זה, ראש הממשלה מצא את עצמו מדבר רק בסוף. "אתה—אתה לא
"?מהתוכנית מתיחות, נכון
.זו הייתה תקוותו האחרונה
".לא," אמר פאדג' בעדינות. "לא, אני חושש שלא. תסתכל"
.והוא הפך את ספל התה של ראש הממשלה לגרביל
אבל," אמר ראש הממשלה חסר נשימה, צופה בספל התה לועס בפינה את נאומו "
"הבא, "אבל למה—למה אף אחד לא אמר לי
שר הקסמים רק חשף את עצמו—או עצמה בפני ראש הממשלה המוגלגי של "
היום," אמר פאדג', תוחב את השרביט לתוך הז'קט שלו. "אנחנו מצאנו שזאת
".הדרך הטובה ביותר לשמור על חשאיות

"?--אבל אז," פעה ראש הממשלה, "למה ראש הממשלה לשעבר לא הזהיר אותי"
.ברגע זה, פאדג' ממש צחק
"?ראש הממשלה, יקירי, האם אתה הולך לספר למישהו"
עדיין מצחקק, פאדג' זרק אבקה לתוך האח, צעד לתוך להבות האזמרגד, ונעלם
.בקול שריקה
ראש הממשלה עמד שם, חסר תנועה, והבין שהוא לעולם, כל עוד הוא חי, לא
?יזכיר את המפגש הזה לאף נשמה חיה,כי למה מישהו בעולם הרחב יאמין לו
להלם לקח קצת זמן להירגע. לזמן מה, הוא ניסה לשכנע את עצמו שפאדג' אכן
.היה הזיה שהגיע עקב חוסר שינה במשך קמפיין הבחירות המתמשך
בניסיון חסר ערך לשחרר עצמו מכל הזיכרונות של המפגש הלא נוח, הוא נתן את
הגרביל לאחייניתו המקסימה והורה למזכירתו הפרטית להוריד את התמונה של
האדם המכוער והקטן שהודיע על הגעתו של פאדג'. לתדהמתו של ראש
הממשלה, בכל זאת, היה בלתי אפשרי להוריד את התמונה מהקיר. כשכמה
נגרים, בנאי או שניים, היסטוריון אומנות והשגריר של משרד האוצר, כשכולם
נכשלו בהורדת התמונה מהקיר, ראש הממשלה נטש את הניסיונות והיה נחוש
בדעתו לקוות שהדבר יישאר חסר תנועה ושקט לאורך תקופת כהונתו במשרד.
לעיתים הוא יכל להישבע שהוא ראה מחוץ לפינה את עינו של הדייר בתמונה, או
שראה אותו מפהק ומגרד את אפו; אפילו פעם או פעמיים ראה אותו, הולך
בפשטות מחוץ למסגרת ומשאיר אחריו תמונה ריקה. עם זאת, הוא אימן את עצמו
לא להסתכל בתמונה הרבה, ותמיד לומר לעצמו בנוקשות שמה שהוא ראה היו
.תעתועי ראייה ובעצם שום דבר לא קרה
אז, שלוש שנים לפני, בלילה דומה מאוד ללילה הזה, ראש הממשלה היה לבדו
במשרדו כשהדיוקן בתמונה שוב הודיע על בואו של פאדג', שהתפרץ מהאח, ספוג
במים במצב של פאניקה ניכרת. לפני שראש הממשלה יכל לשאול למה הוא ספוג
במים, פאדג' דיבר על בית סוהר שראש הממשלה אף פעם לא שמע עליו, אדם
שקוראים לו "סיריוס" בלק, משהו שנשמע כמו "הוגוורטס", וילד שקוראים לו הארי
.פוטר, כלום מזה נשמע מוכר והגיוני לראש הממשלה
הרגע חזרתי מאזקבאן", פאדג' התנשף, טפטף מקצה מגבעתו כמות של מים ..."
אתה יודע, טיסה אכזרית... הסוהרסנים במהומה" – ,לתוך כיסו. "לב הים הצפוני
הוא רעד – " לא הייתה להם בריחה קודם. בכל מקרה, הייתי חייב לבוא אליך,
ראש הממשלה. בלק ידוע כרוצח ממוגלגים ואולי הוא מתכנן הצטרפות מחדש
"!לאתה יודע מי... אבל ברור, אתה אפילו לא יודע מי זה אתה יודע מי
הוא הביט בחוסר תקווה בראש הממשלה לרגע אחד, ואז אמר, "טוב, שב, שב,
"...עדיף שאני אעדכן אותך... קח וויסקי
ראש הממשלה התרעם למדי כשהתבקש לשבת ולשתות וויסקי במשרדו שלו, אבל
הוא ישב למרות זאת. פאדג' שלף את שרביטו, כישף שתי כוסות גדולות מלאות
בחומצת ענבר לאוויר, דחף אחת מהן לידו של ראש הממשלה, ומשך את הכיסא
.לעברו

פאדג' דיבר יותר משעה. בנקודה מסוימת, הוא סרב לומר שם מסוים בקול רם ורשם את השם על פיסת קלף, שדחף אותה לידו של ראש הממשלה הפנויה .מוויסקי. כשלבסוף פאדג' עמד כדי לעזוב, ראש הממשלה נעמד גם
"—אז אתה חושב ש...." הוא פזל לעבר השם בידו השמאלית. "לורד וול" .'מי שאסור להגיד את שמו!" רטן פאדג"
"?אני מצטער..." אתה חושב שמי שאסור להגיד את שמו עדיין חי, אז" טוב, דמבלדור אומר שכן," אמר פאדג', ומהדק את כפתור גלימתו המפוספסת " מתחת לסנטרו, "אבל אנחנו לא מצאנו אותו בחיים. אם אתה שואל אותי, הוא לא יהיה מסוכן עד שהוא ישיג תמיכה, אז מבלק אנחנו צריכים לדאוג. אתה תודיע על ".זה, אז? מצוין. טוב, אני מקווה שלא נפגש שוב, ראש הממשלה! לילה טוב אבל הם פגשו אחד את השני שוב. פחות משנה לאחר מכן פאדג' המוטרד הופיע משום מקום בחדר הקבינט כדי לידע את ראש הממשלה שיש נקודת הפרעה באליפות העולם בקווידיץ' (זה היה מה שהוא שמע?!) וכמה מוגלגים היו "מעורבים," אבל לא מזה אתה צריך לדאוג, העובדה שהסימן של אתה יודע מי הופיע שוב ללא הסברים; פאדג' היה בטוח שזאת הייתה תקרית בודדת, והמשרד .העוסק בתקשורת המוגלגית היה צריך להסתדר עם תיקוני זיכרון למוגלגים או, וכמעט שכחתי," פאדג' הוסיף. "אנחנו מייבאים 3 דרקונים זרים וספינקס " בשביל טורניר הקסמים המשולש, שגרתי למדי, אבל המחלקה לשליטה בייצורי קסם אומרת לי שזה ירד בספר החוקים שאנו צריכים לידע אותך אם אנחנו מביאים .יצורים מסוכנים ביותר למדינה
.אני – מה – דרקונים?" השתנק ראש הממשלה"
".כן, שלושה," אמר פאדג'. "וספינקס. טוב, שיהיה לך יום טוב"
ראש הממשלה קיווה בכל מעודו שדרקונים וספינקסים יהיו החלק הנורא ביותר, אבל לא. פחות משנתיים מאוחר יותר, פאדג' הגיח מתוך האש שוב, הפעם עם .חדשות על הבריחה ההמונית מאזקבאן
.בריחה המונית?" אמר ראש הממשלה בצרידות"
אין צורך לדאוג, אין צורך לדאוג!" צעק פאדג', כבר עם רגל אחת בלהבות. "אנחנו " "!נתפוס אותם תוך זמן קצר - רק חשבתי שכדאי שתדע
ולפני שראש הממשלה יכל לצעוק, " רגע אחד!" פאדג' נעלם במטח של ניצוצות .ירוקים
לא משנה מה העיתונות והיריב יגידו, ראש הממשלה לא היה אדם טיפש. הוא לא שכח את ההודעה של פאדג', למרות הבטחותיו בפגישתם, הם עכשיו נפגשו הרבה למדי ופאדג' נהיה מבולבל יותר מפגישה לפגישה. מחשבה קטנה הוא אהב לחשוב על שר הקסמים (או, איך שהוא כל הזמן קרא לפאדג' בראשו, השר האחר.). ראש הממשלה לא יכל לעזור אבל פחד מזה שבפעם הבאה שפאדג' יופיע יהיו חדשות מחרישות. המקום ממנו פאדג' יצא מהאש פעם נוספת, נראה פרוע, רגוז ונוקשה הפתיע שראש הממשלה לא ידע במדויק למה הוא היה שם, זה היה הדבר הגרוע .ביותר שקרה במהלך השבוע הקיצוני והקודר
איך אני יכול לדעת מה קורה ב—אאאא—בקהילת הקוסמים?" אמר ראש " "—הממשלה עכשיו. "יש לי מדינה לנהל ויש לי מספיק דאגות ברגע זה בלי

יש לנו את אותן דאגות," פאדג' התפרץ. גשר ברוקדייל לא נשחק. זה לא היה "
באמת הוריקן. מקרי הרצח הללו לא נעשו ע"י המוגלגים. ומשפחתו של הרברט
צ'ורלי יהיו בטוחים יותר בלעדיו. אנחנו כרגע מבצעים סידורים להעברתו של צ'ורלי
".לבית החולים לקוסמים ע"ש הקדוש מנגו. ההעברה צריכה להתבצע הלילה
.מה אתה... אני פוחד אני...מה?" הרעיש ראש הממשלה"
פאדג' לקח נשימה ארוכה ועמוקה ואמר, "ראש הממשלה, אני מאוד מצטער להגיד
".לך את זה אבל הוא חזר. מי שאסור להגיד את שמו חזר
"—חזר? מתי אמרת 'חזר'... הוא חי? אני מתכוון"
ראש הממשלה גשש בזיכרונו בפרטים של השיחה הנוראה של לפני שלוש שנים,
כשפאדג' אמר לו על הקוסם שמפחיד את כולם, הקוסם שביצע אלפי פשעים
.חמורים ונעלם באופן מסתורי חמש עשרה שנים קודם לכן
כן, חי," אמר פאדג'. "זה—אני לא מבין—איך יכול להיות שהוא בחיים אם הוא לא "
בר-מוות? אני באמת לא מבין את זה, ודמבלדור לא יסביר כמו שצריך—אבל בכל
מקרה, יש לו בודאי גוף והוא הולך ומדבר והורג, אז אני מניח, בשביל המטרות של
".הדיון שלנו, כן, הוא חי
ראש הממשלה לא ידע מה לומר על זה, אבל ההרגל העיקש שהיה לו, גרם לו
.להיזכר בכל הדברים משיחותיהם הקודמות
"?האם סיריוס בלק עם—אה—מי שאסור להגיד את שמו"
בלק? בלק?" אמר פאדג' מזועזע, מסובב את מגבעתו עם אצבעותיו במהירות. "
"סיריוס בלק, אתה מתכוון? חי זקנו של מרלין, לא. בלק מת. מסתבר שאנחנו—
אא—טעינו לגבי בלק. הוא היה חף מפשע אחרי הכל. והוא גם לא היה בליגה עם
זה שאסור להגיד את שמו . אני מתכוון," הוא הוסיף כשהוא מתגונן, מסובב את
המגבעת עדיין מהר, "כל ההוכחות מצביעות שהיו לנו יותר מחמישים עדי ראייה—
אבל בכל מקרה, כמו שאני אומר, הוא מת. נרצח,למען האמת. בתוך משרד
"...הקסמים. הולכת להיות חקירה, למעשה
להפתעתו הגדולה, ראש הממשלה הרגיש דקירה מהירה של רחמים על פאדג'
בנקודה זאת. בכל זאת, זה האפיל כמעט מייד ע"י שביעות רצון במחשבה שמעולם
לא בוצע רצח בכל אחת ממחלקות הממשלה תחת תפקודו... עדיין לא, בכל
...מקרה
בזמן שראש הממשלה נגע בחשאיות בעץ שולחן הכתיבה שלו, פאדג' המשיך, "
אבל בלק מת עכשיו. הנקודה היא שאנחנו במלחמה, ראש הממשלה, וצעדים
".חייבים להילקח
"?במלחמה?" חזר ראש הממשלה בעצבנות. "אתה בטוח שזו לא הגזמה"
מי שאסור להגיד את שמו הצטרף לתומכיו שברחו מאזקבאן בינואר," אמר פאדג', "
מדבר יותר מהר ומסובב את מגבעתו כל כך מהר כמו סיד ירוק מטושטש. " ממתי
שעברו לשטח הפתוח, הם היו הסיבה להרס. גשר ברוקדייל – הוא עשה את זה,
.ראש הממשלה, הוא איים בהרג מוגלגים עד שאני אצטרף ואעמוד לצידו
טוב,הצער, אז זו אשמתך שאנשים אלו נהרגו ואני צריך לענות על שאלות על "
שרשראות חלודות, והתפשטות הג'וינטים ואני לא יודע מה עוד!" אמר ראש
.הממשלה בכעס

אשמתי!" אמר פאדג', כשהוא מאדים. "אתה אומר שיהיה לך זהירות בדואר שחור "
"?שאתה מקבל כמו זה
אולי לא," אמר ראש הממשלה, עומד ופוסע ברחבי החדר, "אבל אני אעשה את "
כל המאמצים כדי לתפוס את שולח המכתבים השחורים לפני שיבצע איזושהי
.זוועה
.אתה באמת חושב שלא ביצעתי את כל המאמצים?" פאדג' דרש כשהוא מתחמם"
"
כל אחד במשרד היה וימשיך לעזור למצוא אותו ולאסוף את תומכיו, אבל אנחנו "
במקרה מדברים על אחד מהקוסמים החזקים והגדולים ביותר בכל הזמנים, קוסם
"!שחמק ממאסר לכמעט שלושה דורות
אז אני מניח שאתה הולך להגיד שמי שגרם להוריקן במערב במדינה זה היה "
הוא?" אמר ראש הממשלה, והטמפרטורה שלו עולה בכל פסיעה שהוא עושה. זה
מרתיח לגלות את הסיבה לכל האסונות הנוראים הללו ולא להיות מסוגל לספר
.לציבור, כמעט גרוע מזה שזו הולכת להיות אשמת הממשלה אחרי הכל
.זה לא היה הוריקן," אמר פאדג' באומללות"
סליחה!" נבח ראש הממשלה, עכשיו רומס למעלה ולמטה. "עצים נגדעו, גגות "
"—נתלשו, פנסי רחוב התעקמו, פציעות נוראות
אלה היו אוכלי המוות," אמר פאדג'. תומכיו של זה שאסור להגיד את שמו. ו... "
.ואנחנו חושדים בהתערבותו של ענק
"?ראש הממשלה נעצר במקומו כאילו נתקע בקיר בלתי נראה. "איזו התערבות
פאדג' העווית. "הוא השתמש בענקים בפעם האחרונה, כשרצה ללכת על האפקט
.העצום," הוא אמר
המשרד של מתקני הזיכרונות עובד סביב השעון, יש קבוצות של משחזרי זיכרונות "
המנסים לתקן את זיכרונותיהם של כל המוגלגים שראו מה שבאמת קרה,
והמחלקה לשליטה ביצורי קסם עובדת ללא הפסקה, אבל הם לא יכולים למצוא את
.הענק—זה יהיה אסון
.אתה לא אומר!" אמר ראש הממשלה בכעס"
אני לא אכחיש שהמורל נמוך במשרד," אמר פאדג'. "מה עם כל זה, והמוות של "
".אמליה בונס
"?המוות של מי"
אמליה בונס. ראש המחלקה לאכיפת חוקי הקסם. אנחנו חושבים שמי שאסור "
להגיד את שמו רצח אותה מהכלא, מכיוון שהייתה מכשפה מאוד מבורכת
".ומוכשרת—וכל ההוכחות הראו שהיא נלחמה בקרב
.פאדג' ניקה את גרונו ו, עם מאמץ, זה נראה והפסיק לסובב את מגבעתו
אבל הרצח הופיע החדשות," אמר ראש הממשלה, שלרגע שכח את כעסו. "
"העיתונים שלנו. אמליה בונס... רק נכתב שהיא הייתה אישה בגיל העמידה שחיה
לבדה. זה היה ר-רצח אכזרי, לא כן? היה לזה הרבה פרסום. המשטרה
".התבלבלה, אתה רואה
פאדג' נאנח. "טוב, ברור שכן," הוא אמר. "נהרגה בחדר שהיה נעול מבפנים, לא?
.אנחנו, מצד שני, יודעים בדיוק מי עשה את זה, ומנסים לתפוס אותו

"—ואז הייתה זאת אמליין ואנס, אולי לא שמעת על זאת
או כן שמעתי!" אמר ראש הממשלה. "זה קרה מסביב לפינה פה, למען האמת. "
– העיתונים היו מלאים בזה. 'פריצת חוק וסדר בחצר האחורית של ראש הממשלה
"
ואם כל זה לא היה מספיק," אמר פאדג', בקושי מקשיב לראש הממשלה, "יש "
סוהרסנים שמתפשטים בל המקום, מתקיפים אנשים משמאלם, מימינם
"...וממרכזם
בזמן אחר,זמן שמח המשפט הזה לא היה מובן כלל לראש הממשלה, אבל הוא
.היה חכם יותר עכשיו
.חשבתי שסוהרסנים שומרים על האסירים באזקבאן," הוא אמר בזהירות"
הם כן," אמר פאדג' בעייפות. "אבל לא עוד. הם נטשו את הכלא והצטרפו למי "
."שאסור להגיד את שמו. אני לא אעמיד פנים שזו לא מכה
אבל," אמר ראש הממשלה, עם רגש מתחיל של אימה ופחד, "לא אמרת לי שהם "
"?הימורים ששואבים את השמחה והתקווה מאנשים
."זה נכון. והם מכליאים וקרים. זה מה שגרם לכל הערפל"
ראש הממשלה שקע, בחולשה, לתוך הכסא הקרוב. הרעיון שיצורים בלתי נראים
פושטים בפתאומיות בעיירות ובכפרים, התפשטה וגרמה לייאוש וחוסר תקווה
.בקרב מצביעיו, וזה גרם לו להרגיש חלוש לחלוטין
"!עכשיו תראה, פאדג' אתה חייב לעשות משהו! זו אחריותך כשר הקסמים"
ראש הממשלה יקירי, אתה לא יכול לחשוב ביושר שאחרי כל זה אני עדיין שר "
הקסמים? פוטרתי מתפקידי לפני שלושה ימים! כל קהילת הקוסמים צרחה
מהתפטרותי. אני בחיים לא ידעתי שהם כל כך מאוחדים בכל תקופת כהונתי!"
.אמר פאדג', עם ניסיון אמיץ לחייך
ראש הממשלה היה לרגע חסר מילים. למרות ההתמרמרות במקום בו היה
.ממוקם, הוא עדיין הרגיש רע למדי בשביל האיש המכווץ שישב לפניו
"?אני מצטער מאוד," הוא אמר לבסוף. "יש משהו שאני יכול לעשות"
זה מאוד אדיב מצדך, ראש הממשלה, אבל אין כלום שתוכל לעשות בשבילי. "
נשלחתי לכאן הלילה כדי לעדכן אותך לגבי האירועים האחרונים וכדי להציג בפניך
את היורש שלי.חשבתי שהוא יהיה כן עכשיו, אבל כמובן, הוא מאוד עסוק ברגע
."זה, עם כל מה שקורה
פאדג' הסתכל בדיוקן של האיש הקטן והמכוער הלובש פאה מסולסלת כסופה,
שחטט באוזנו עם נוצה. הדיוקן בתמונה יצר קשר עין עם פאדג' ואמר, "הוא יהיה
."כאן תוך רגע, הוא רק מסיים לכתוב מכתב לדמבלדור
אני מאחל לו הצלחה," אמר פאדג', נשמע מריר בפעם הראשונה. "כתבתי "
לדמבלדור פעמיים בלילה שעבר, אבל הוא לא ענה. אם הוא היה מוכן לשכנע את
."הילד, אני הייתי עדיין... טוב, אולי לסקרימגאור תהיה יותר הצלחה
פאדג' נרגע למה שהיה בברור שקט של מישהו שנפגע, אבל השקט נשבר כמעט
.מייד ע"י הדיוקן, שדיבר פתאום בתמציתיות, קול רשמי
לראש הממשלה של המוגלגים. מבקש להיפגש. בדחיפות. הגב בבקשה מייד. "
."רופוס סקרימגאור, שר הקסמים

כן, כן, בסדר," אמר ראש הממשלה מוטרד, והוא בקושי נרתע שהלהבות בסורג הפכו לצבע ירוק – אזמרגד שוב, וחשף סחרור נוסף בליבם, ומקיא כמה רגעים לאחר מכן על השטיח.
מחשבתו הראשונה והטיפשית של ראש הממשלה הייתה שרופוס סקרימגאור הזכיר במקצת אריה זקן. היו פסים אפורים ברעמתו הזהובה ובגבותיו הסבוכות; היו לו עיניים צהובות חדות מבט שנראו מבעד למשקפיו המעוטרות, ובמידת מה נראה כמו נווד, מלא חן למרות שהלך בצליעה עדינה. היה רושם מיידי של שנינות וקשיחות; ראש הממשלה חשב שהבין למה קהילת הקוסמים מעדיפה את סקרימגאור מאשר פאדג' כמוביל שלה בזמנים מסוכנים אלו.
"איך אתה מרגיש?" אמר ראש הממשלה בנימוס, מושיט את ידו.
סקרימגאור אחז בידו לזמן קצר, עיניו סרקו את החדר, ואז משך שרביט מתחת לגלימתו.
"פאדג' אמר לך הכל?" הוא שאל, פוסע לעבר הדלת ונוקש על חור המנעול עם שרביטו. ראש הממשלה שמע את קליק הנעילה.
"אא—כן," אמר ראש הממשלה. "אם לא אכפת לך, אני מעדיף שהדלת תישאר נעולה."
"הוא הוסיף, ושלא יהיו הפרעות," אמר סקרימגאור בקצרה, "או שיראו אותנו, מצביע בשרביטו על החלונות, כך שהוילונות יכסו אותם. "טוב, אז, אני אדם מאוד עסוק, אז בוא נגיע לעניינים. קודם כל, אנחנו צריכים לדון בנוגע לביטחונך."
ראש הממשלה מתח את עצמו לגובהו המרבי ואמר, "אני שמח ומרוצה מביטחוני —כרגע, תודה רבה"
"טוב, אנחנו לא," סקרימגאור קטע אותו. "זו תהיה דאגה עלובה למוגלגים אם ראש —הממשלה ימצא תחת קללת אימפריות. המזכירה החדשה במשרדך החיצוני אני לא נפטר מקינגסלי שאקלבולט, אם זה מה שאתה מציע!" אמר ראש הממשלה בכעס. הוא יעיל מאוד, עושה פי שניים מכולם.
"זה מכיוון שהוא קוסם," אמר סקרימגאור, מבלי הבזק של חיוך. "קבוצה של קוסמים ומכשפות מאומנים ידאגו לביטחונך."
"עכשיו, חכה רגע!" הצהיר ראש הממשלה. "אתה לא יכול סתם לשים את אנשיך —במשרדי, אני מחליט מי עובד בשבילי"
"חשבתי שהיה לך טוב עם שאקלבולט?" אמר סקרימגאור בקרירות.
"—היה לי—זה מה שהיה לי להגיד, היה לי"
"טוב אז לא תהיה שום בעיה, נכון?" אמר סקרימגאור.
"אני... טוב, ככל שעבודתו של שאקלבולט תמשיך להיות..אא...מצוינת," אמר ראש הממשלה בצורה צולעת, אבל סקרימגאור בקושי שמע אותו.
"עכשיו, על הרברט צ'ורלי, השר הצעיר," הוא המשיך. "זה שמבדר את הציבור בכך שהוא מתחזה לברווז."
"מה איתו?" שאל ראש הממשלה.
"הוא בוודאות הגיב בצורה עלובה לקללת אימפריוס," אמר סקרימגאור. זה מבלבל לו את המוח, אבל הוא עדיין יכול להיות מסוכן."

הוא רק געגע!" אמר ראש הממשלה בחולשה. "בטח חוסר מנוחה... אולי הוא "
"...שתה איזה משהו
קבוצה של מרפאים מבית החולים למחלות ופציעות קוסמים ע"ש הקדוש מנגו "
בודקים אותו כשאנחנו מדברים. עד עכשיו הוא ניסה לחנוק שלושה מהם," אמר
".סקרימגאור. "אני חושב שהכי טוב יהיה להרחיק אותו מחברת המוגלגים לזמן מה
.אני... טוב... הוא יהיה בסדר, לא?" אמר ראש הממשלה בחרדה"
.סקרימגאור משך בכתפיו, והחל להתקדם לעבר האח
טוב, זה באמת כל מה שהיה לי להגיד. אני אשמור אותך מעודכן בהתפתחויות, "
ראש הממשלה—או, לפחות, אני אהיה ככל הנראה עסוק מדי כדי לבוא באופן
אישי, במקרה הזה אני אשלח את פאדג' לכאן. הוא הסכים להישאר בתפקיד של
".יועץ
פאדג' ניסה לחייך, אבל לא הצליח; הוא נראה בכל זאת כמישהו שיש לו כאב
שיניים. סקרימגאור כבר חפר בכיסו כדי למצוא את האבקה המסתורית שהופכת
את האש לירוקה. ראש הממשלה בהה ללא תקווה בשניהם לרגע, ואז הוא זרק
.כמה המילים כדי להרגיע את המתחים באותו ערב
אבל לכל הרוחות הקוסמים שלך! אתה יכול לעשות קסמים! בטוח אתה יכול "
"!לעשות מין קסם
סקרימגאור הסתובב לאט והחליף מבט ספקני עם פאדג', שבאמת הצליח לחייך
עכשיו ואמר באדיבות, "הבעיה היא, הצד השני יכול לעשות קסמים גם, ראש
".הממשלה
.ועם זה, שני הקוסמים פסעו אחד אחרי השני לתוך האש הירוקה – בוהקת ונעלמו

פרק 2 – סופו של האורג

במרחק אלפי מיילים,הערפל הצונן שלחץ כנגד חלונו של ראש הממשלה נסחף על פני הנהר הסוער שהתפתל ליד גדה מלוכלכת מכוסת צמחייה.
שביל אינסופי של שרידי מפעל שיצא מכלל שמוש, התנשא מעורפל ומבשר רעות. לא היה שום קול מלבד רחש המים השחורים ושום סימן חיים מלבד שועל כחוש שחמק במורד הגדה מרחרח בתקווה אחר דגים ישנים ועטיפות צ'יפס בדשא הגבוה.
אבל אז,בצליל של "פופ" הופיע פרצוף מאחורי הנחל.
השועל קפא במקומו ומיקם את עיניו על העצם החדש שהצטרף לאזור. הפרצוף נראה דומם לרגע,אבל אז הוא יצא והשמיע קולות קלים ומהירים,זאת הייתה גלימה ארוכה שרשרשה על הדשא.
עם "פופ" יותר חזק מהקודם הופיע עוד פרצוף.
"!חכי"
השועל החל להשמיע יללות.
היה הבזק של אור ירוק,גניחה,והשועל נפל על הקרקע,מת.
הפרצוף השני הסתובב לעבר השועל.
"זה רק שועל" אמר קול נשי מתחת לברדס.
"!אני חשבתי שזה הילאי...,חכי"
האישה השנייה תפסה את זרועה של הראשונה אבל זאתי הורידה את ידה של השנייה.
"!תחזרי,בלה"
"את חייבת להקשיב לי"
"אני כבר שמעתי וקיבלתי החלטה,תשאירי אותי לבד"
האישה ששמה נרקיסה הגיעה לקצה המדרון,ששם היה מעקה ישן שהפריד בין הנחל לבין רחוב מרוצף וצר.
האישה השנייה,בלה,עקבה אחריה.
אחת ליד השנייה,הן הסתכלו בשורות שורות של בתים רעועים,חלונותיהם עמומים ובלתי נראים באפילה.

הוא גר כאן?" שאלה בלה בקול של בוז. "כאן? בתוך גבעת הזבל של המוגלגים? "
"..אנחנו בטח הראשונים מסוגנו ששמנו רגל ב
.אבל נרקיסה לא הקשיבה,היא המשיכה במהירות במורד הרחוב
"!חכי"
בלה עקבה אחרי הגלימה שהשתרשה מאחורי נרקיסה,וראתה אותה נכנסת לרחוב
.שנמצא בין בית אחד לשני,והוא כמעט זהה לרחוב שהלכו בו לפני
כמה מפנסי התאורה היו שבורים. שני הנשים רצו בין חלקת אור לבין חלקת
.אפילה
במהלך המרדף תפסה הפעם האישה השניה את הראשונה קצת יותר חזר וסובבה
.אותה כך שהם היו פנים אל פנים
"....את לא חייבת לעשות את זה,את לא יכולה לסמוך עליו"
"?אדון האופל סומך עליו,הלא כן"
אדון האופל....אני חושבת....טועה" התנשפה בלה וסרקה את האזור עם עיניה "
.שמתחת לברדס בדקה שהן באמת לבד
בכל מקרה,אסור לנו לספר על התוכנית לאף אחד,זהו חוק ופקודה של אדון "
"!האופל
.בואי נלך,בלה" נהמה נרקיסה"
.היא הוציאה שרביט מתוך גלימתה,ואחזה בו בחוזקה מול פניה
.בלה החלה לצחוק
"...קיסי, לא תקשיבי לאחות שלך? את לא רוצה"
אין משהו שאני לא רוצה יותר" נשמה נרקיסה ושמץ של פאניקה נכנס לקולה,והיא "
.העבירה את שרביטה לאותו מצב שבו מחזיקים סכין,ואז היה עוד הבזק של אור
בלה החזיקה את זרוע אחותה אבל הזרוע הייתה חמה
"נרקיסה"
אבל נרקיסה המשיכה להתקדם ובלה עקבה אחריה שוב,אבל הפעם הקפידה על
.המרחק ביניהם
.הן נכנסו לתוך מבוך של בתים
.לבסוף,נרקיסה נכנסה לתוך רחוב שנקרא: סופו של האורג
היא המשיכה לצעוד ברחוב וחלפה על פני חלונות סדוקים ושבורים,עד שהגיעה
.לבית האחרון ביותר ברחוב
.אור חלש נראה באחד מהחדרים בבית
.היא נקשה בדלת וניסתה להסדיר את נשמתה
.שני הנשים חיכו ביחד
.אחרי מס' שניות,הן שמעו תזוזות בבית,ואז הדלת נפתחה
.איש עם שיער ארוך ושחור בעל פנים צהובות ועיניים שחורות יצא אליהן
נרקיסה הורידה את הברדס.שיער בלונדיני וארוך השתלשל אל מאחורי גבה והיא
.הסתכלה באיש שניצב לפניהם
נרקיסה" אמר האיש תוך כדי שהוא פותח את הדלת קצת יותר כך שקצת אור "
.נשפך על נרקיסה ואחותה."איזו הפתעה נעימה
"סוורוס" היא אמרה "האם אני יכולה לדבר איתך? זה דחוף"

"ברור"
.הוא עמד שוב כדי לאפשר להן להיכנס לתוך הבית
.האחות שלה עקבה אחריה ללא הזמנה
.סנייפ" היא אמרה בקצרה כשחלפה על פניו"
בלטריקס" הוא חזר אחריה תוך כדי שהעלה חיוך לועג על פיו הדק תוך כדי שהוא "
.סוגר את הדלת בטריקה
.הם צעדו ישר לתוך סלון קטן ואפל שהזכיר תא כלא חשוך ואפל
.הקירות היו לגמרי מכוסים בספרים רובם היו על מדפים חומים או שחורים ישנים
ספה,כסא ישן ושולחן היו כולם צפופים על המקום שבו האיר אור הנר היחיד
.שהאיר את החדר
.בבית השתרר ריח מוזר והיו מרגישים שאין הבית מיושב עיתים קרובות
.סנייפ הוביל את נרקיסה אל הספה
היא הורידה את גלימתה,זרקה אותה הצידה,ואז ישבה על הספה תוך כדי שנעצה
.מבט בידיה הלבנות והרועדות
אז,מה אני יכול לעשות בשבילך?" שאל סנייפ תוך כדי התיישבות על הכסא שמול "
.2 האחיות
.אנחנו..... אנחנו לבד,נכון?"שאלה נרקיסה בשקט"
"?כן,ברור,טוב,זנב תולע כאן אבל אנחנו לא סופרים זוחלים נכון"
הוא מיקד את השרביט על מדף הספרים שמולם וב"בנג" נפתחה דלת סודית
.שהייתה שם,ומאחוריה היא איש קטן ונמוך שהיה קפוא על מקומו
זנב תולע,האם חישבת נכון והבנת שיש לנו אורחים?" שאל סנייפ בעצלנות"
.האיש התקדם לתוך החדר
.הוא היה קטן,בעל עיניים מיימיות ואף מחודד
"...נרקיסה" הוא אמר היה לו קול צייצני "ובלטריקס,כמה נחמד ל"
זנב תולע יביא לנו משקאות,אם תרצו כמובן"אמר סנייפ"
"ואז הוא יחזור לחדר שלו"
זנב תולע הסתובב לעבר סנייפ ואמר
.אני לא המשרת שלך"הוא צייץ תוך הסתכלות בעיניים של סנייפ"
"באמת? הייתה לי ההרגשה שאדון האופל מינה אותך לעוזר שלי"
"לעוזר כן,אבל לא להכין את המשקאות שלך ולנקות את הבית שלך"
לא היה לי שום מושג שיש בך קצת מרדנות"אמר סנייפ"אבל זה יכול להסתדר "
"...בקלות,אני אדבר עם אדון האופל ו
"אני יכול לדבר איתו בעצמי אם אני רוצה"
"ברור שאתה יכול"אמר סנייפ"אבל בדרך,תביא לנו משקה,יין שעשו אותו גמדונים"
.זנב תולע התלבט לרגע אבל הוא חזר לעבר המדפים ונעלם בדלת סודית שניה
.הם שמעו קולות של זכוכית
.כעבור שניה הוא חזר ואיתו בקבוק ושלושה כוסות
.סנייפ פתח את הבקבוק ומילא את הכוסות והביא 2 מהם לאחיות
נרקיסה מלמלה כמה מילות תודה אבל בלטריקס נשארה שותקת והמשיכה לבהות
.בסנייפ

.אבל לא נראה שזה הפריע לסנייפ אלא להפך,הוא נראה די משועשע
.אדון האופל"הוא אמר ואחז את הכוס שלו ושתה אותו"
.האחיות עשו אותו דבר.סנייפ מזג עוד כוס לכולם
:נרקיסה לקחה את הכוס השנייה שלה ואמרה
סוורוס,אני מצטערת לבוא ככה ,אבל הייתי צריכה לראות אותך,אני חושבת שאתה " "היחיד שיכול לעזור לי
סנייפ הרים יד כדי להשתיק אותה,היה "בנג" חזק ושמעו את זנב תולע עולה במעלה המדרגות.
אני מתנצל" אמר סנייפ "יש לו מנהג להקשיב לשיחות מאחורי דלתות,אני לא יודע " מה הוא מנסה להביע תוך כדי זה שהוא עושה את זה אבל... מה את אמרת "?נרקיסה
.היא לקחה נשימה עמוקה והתחילה שוב
סוורוס,אני יודעת שאני לא אמורה להיות פה,ואני לא אמורה להגיד כלום לאף " "..אחד אבל
אז את צריכה לנצור את לשונך!" חרחרה בלטריקס "בייחוד לפני החברה " "הנוכחית
"?החברה הנוכחית?"חזר סנייפ " ומה אני אמור להבין מזה בלטריקס"
"!שאני לא בוטחת בך סנייפ,מה שאתה יודע טוב מאוד"
.סנייפ הוריד את כוסו,ידיו היו על משענות הכסא,והוא חייך אל בלטריקס
נרקיסה,אני חושב שצריך לשמוע את הטענות של בלטריקס,מה שיחסוך הפרעות " חוזרות ונשנות במהלך השיחה,ובכן המשיכי בלטריקס" אמר סנייפ "מהן הסיבות "שאת לא בוטחת בי
יש מאה סיבות!!" היא אמרה בקול רם והלכה מאחורי הספה והניחה את כוסה על " השולחן בחבטה.
?איפה להתחיל"
?איפה היית כשאדון האופל נפל
?מדוע לא עשית אף מאמץ כדי לחפש אותו
?מה עשית כל השנים הללו כשהיית בצידו של דמבלדור
?מדוע עצרת את אדון האופל מלגנוב את אבן החכמים לפני 3 שנים
?מדוע לא חזרת כשאדון האופל חזר
?איפה היית לפני כמה שבועות כשניסינו לגנוב את הנבואה בשביל אדון האופל ולמה סנייפ,הארי פוטר עדיין בחיים כשהוא היה תלמידך בבית ספר במהלך 5 "?שנים
.היא עצרה
.סנייפ חייך
לפני שאני אענה לך, וכן בלטריקס אני אענה לך!אבל לפני שאענה לך אני אשאל " אותך שאלה קטנה משלי: האם את חושבת שאדון האופל לא שאל אותי את כל השאלות שאת שאלת?והאם את חושבת שאם לא הייתי מביא תשובות מספקות "?הייתי יושב כאן היום
בלטריקס היססה

"...אני יודעת שהוא מאמין לך אבל"
את חושבת שהוא טועה?,או שאולי אני הערמתי עליו? הערמתי את אדון האופל "
"?הגדול,הקוסם הכי עוצמתי בכל העולם כולו
.בלטריקס שתקה,אבל היא נראתה בפעם הראשונה הערב קצת לא בטוחה
.סנייפ לא חידד עוד את הנקודה,הוא לקח עוד קצת משקה לגם אותו והמשיך
את שאלת אותי איפה הייתי כשאדון האופל נפל,אז הייתי איפה שהוא ציווה עליי "
להיות,בבית הספר הוגוורטס לכישוף ולקוסמות,בגלל שהוא ביקש ממני לרגל אחר
.אלבוס דמבלדור
"?את יודעת,אני מניח,שלקחתי את התפקיד תחת הוראתו של אדון האופל
.היא לא פתחה את פיה אבל סנייפ המשיך
את שאלת אותי למה אני לא יצאתי לחפש אחר אדון האופל כשהוא נפל,וזה "
מאותה סיבה שאיברי,יקסלי,הקרווים,גרייבק,לוציוס.." הוא הפנה את ראשו
לנרקיסה "והרבה אחרים שלא חיפשו אותו.אני האמנתי שהוא גמור.אני לא גאה
בזה,אבל ככה זה היה.אם הוא לא היה סולח לכל אלה שלא חיפשו אותו,לא היו
".נשארים לו הרבה תומכים
"היה לו אותי!" אמרה בלטריקס "אני,שבילתי בשבילו הרבה שנים באזקאבן"
כן,באמת,מאוד מרשים"אמר סנייפ בקול משועמם."וכמובן,לא היה לו שום שימוש "
"....בזמן שהיית בכלא,אבל הנשארים בכלל לא היו בסדר
נשארים"
היא אמרה. היא הסתכלה על סנייפ
כשאני נאלצתי להתמודד עם סוהרסנים,אתה ישבת בנוח בהוגוורטס ושיחקת עם "
".חיית המחמד שלך,דמבלדור
לא מדוייק" אמר סנייפ בנחת. "הוא לא רצה להביא לי את המשרה של התגוננות "
".מפני כוחות האופל,את יודעת
זה היה הקרבן שלך בשביל אדון האופל?לא ללמד את הנושא האהוב עליך?" היא "
אמרה"למה נשארת שם כל הזמן סנייפ? בשביל להמשיך לרגל על דמבלדור
"?בשביל מאסטר שהאמנת שמת
קשה" אמר סנייפ "בכל אופן, אדון האופל שמח מאוד שלא עזבתי את המשרה "
שלי,היו לי 16 שנות ריגול על דמבלדור להביא לו כשהוא חזר,מתנה קצת יותר
"...מכובדת מאשר מי שישב רוב הזמן באזקאבן
"...אבל נשארת"
כן בלטריקס,נשארתי" אמר סנייפ בנימת חוסר סבלנות בפעם הראשונה " הייתה "
לי משרה נוחה מאוד והעדפתי אותה מאשר לשבת באזקאבן.הם היו רודפים אחרי
אוכלי המוות את יודעת.ההגנה של דמבלדור מנעה ממני להגיע לכלא.זאת הייתה
הגנה מאוד טובה ולקחתי אותה.. אני חוזר: האדון האפל לא מתלונן על זה
".שנשארתי,אז אני לא רואה למה את כן
הדבר הבא שאת רצית לדעת" הוא לחץ עליה,קצת יותר בקול בשביל למנוע כל "
הפרעה של הרצף הישיר"למה אני מנעתי מאדון האופל לגנוב את אבן
החכמים,זאת תשובה קלה.הוא לא ידע שהוא יכול לסמוך עליי.הוא
חשב,כמוך,שעזבתי את אוכלי המוות והצטרפתי לצד של דמבלדור.הוא היה מאוד

חלש,וחלק גוף עם קוסם חלש.הוא לא היה חוזר לצורה מספקת אם המטרה הייתה להיאבק בדמבלדור או בממשל.אני מאוד מצטער שהוא לא בטח בי.כי אם כן,הוא היה חוזר לגופו 3 שנים
מוקדם יותר.אז,אני רק ראיתי את קווירל תאב הבצע מנסה לגנוב את האבן,ומנעתי זאת ממנו."
אבל אתה לא חזרת אליו כשהוא חזר לגופו.,אתה לא עפת אליו כאר הסימן האפל היה על בשרך" אמרה בלטריקס."
נכון,חזרתי שעתיים אחרי זה,חזרתי על פי הוראותיו של דמבלדור."
או..... הוראותיו של..." היא התחילה בקול של זעם."
תחשבי" אמר סנייפ שוב בחוסר סבלנות "בכך שחיכיתי שעתיים,רק שעתיים,יכולתי להישאר מרגל בהוגוורטס! בכך שגרמתי לדמבלדור להאמין שאני חוזר לאדון האופל רק בגלל שהוא מצווה עליי כך ,יכולתי להמשיך להביא מידע על דמבלדור ועל מסדר עוף החול!
תחשבי בלטריקס: הסימן האפל התחזק זה במשך חודשים,ידעתי שהוא יחזור,כל אוכלי המוות ידעו.היה לי המון זמן לחשוב מה יהיה הצעד הבא שאני אעשה,אם הייתי רוצה,יכולתי לברוח כמו קרקרוף,לא?אדון האופל איבד אמון בי,הוא חשב שנטשתי אותו לעד,ככה הוא אמר לי בעצמו כשדיבר איתי לאחרונה.אבל הוא הבין שבעצם המשכתי לאסוף מידע בשבילו"
אבל מה עשית?"אמרה בלטריקס."איזה מידע קיבלנו ממך שלא ידעו לפני זה?"
המידע שלי מועבר ישירות לאדון האופל" אמר סנייפ. "אם הוא לא מוצא לנכון לשתף אותך במידע שאני מביא לו אז..."
הוא חולק איתי כל דבר" אמרה בלטריקס."
באמת?" שאל סנייפ "האם הוא עדיין ממשיך בכך גם אחרי הפישול שלך במשרד הקסמים?"
זאת לא הייתה אשמתי!"אמרה בלטריקס"בעבר אדון האופל היה חולק איתי את כל פירוט התוכניות שלו,אם לוציוס לא היה מפשל ככה...."
אל תעזי,אל תעזי להאשים את בעלי" אמרה נרקיסה בקול נמוך והביטה באחותה."
זאת לא הנקודה עכשיו להאשים אנשים,מה שנעשה,נעשה"אמר סנייפ"
אבל לא על ידיך" אמרה בלטריקס"לא,אתה לא מוכן לבצע משימות שבהם אתה מסכן את חייך נכון סנייפ?"
ההוראות שלי היו להישאר מאחור" אמר סנייפ "בין אם את חולקת על אדון האופל ובין אם את חושבת שדמבלדור בא בגללי לשם,אם הייתי בא למשרד הקסמים,הייתי נלחם במסדר עוף החול ואז מה? אבל בעצם,את מדברת איתי על סכנות,ואתם הייתם צריכים להתמודד מול שישה נערים הלא כן?"
הם היו עם עזרה,עם חצי מהמסדר המקורי" אמרה בלטריקס "ואם אנחנו כבר מדברים על המסדר,אתה עדיין לא מוכן לספר לנו איפה הוא נמצא,נכון?"
אני לא שומר הסוד,לפיכך,אני לא יכול להגיד את השם של המקום.את מבינה את הקסם עובד אני מקווה נכון?אדון האופל מסתפק במידע שאני מעביר לו על המסדר והוא שמח בכך,בכל אופן,הנבואה ששברתם,הרצח של אמיליה בונס,והרצח של סיריוס בלק,אני מביא לך את הקרדיט המלא"

בסדר,אבל עדיין לא ענית לי על שאלתי האחרונה סנייפ!,הארי פוטר,יכולת להרוג "
"?אותו הרבה מאוד פעמים בחמש שנים האחרונות,למה לא עשית את זה? למה
האם דיברת על זה עם אדון האופל? שאל סנייפ"
"!!אממ... מעט אבל... אני שואלת אותך סנייפ"
אם הייתי רוצח את הארי פוטר,אדון האופל לא יכל להשתמש בדמו כדי לחזור "
".לגופו
"אתה הכרחת אותו להשתמש בילד,הוא יכול היה להשתמש במישהו אחר"
אני לא הכרחתי אותי,לא היה לי מושג מהתוכנית שלו,אני הייתי עדיין משוכנע "
שאדון האופל מת.ואני עדיין מנסה להבין למה אדון האופל לא מצטער שהארי פוטר
"לא מת בשנה האחרונה
"?אז למה אתה ממשיך להשאיר אותו בחיים"
את לא הבנת אותי?רק ההגנה של דמבלדור השאירה אותי מחוץ לאזקאבן!האם "
את חולקת עליי כשאני אומר שלהרוג את התלמיד האהוב שלו היה גורם לו לשנות
את דעתו לא לבטוח בי ולהסיר את הגנתו מעליי??? אבל זה יותר מזה. אני צריך
להזכיר לך שכשהארי פוטר הגיע לראשונה לבית הספר,סיפורים ושמועות
הסתובבו עליו ואמרו שהוא ילד הפלא שהביס את הקוסם האפל הגדול והצליח
להישאר בחיים.רבים מתומכי אדון האופל תהו איך זה קרה. אני עצמי הייתי
מסוקרן ולכן בחנתי אותו,חקרתי אותו,וחוץ מזה,אני לא יכולתי לקחת בחשבון
להרוג אותו ברגע שהניח את כף רגלו בטירה!,כמובן,שגם בשבילי היה מהיר לגלות
שאין לו שום כשרונות מיוחדים!,הוא בסך הכל הצליח להילחם כמה קרבות טובים
.באמצעות קצת מזל ובעזרת חבריו הטובים שיותר מוכשרים ממנו
כמובן שעשיתי את מירב המאמצים לסלקו מבית הספר,אבל להרוג אותו מול
"!העיניים של דמבלדור היה מסוכן מדי
אז אתה אומר שדמבלדור האמין לך?" שאלה בלטריקס "שאף פעם לא היה לו "
"?חשש שעדיין היית בצד שלנו
שיחקתי את התפקיד שלי מאוד טוב!"אמר סנייפ."ותמיד ראינו את חולשתו של "
דמבלדור,הוא מאמין אפילו להכי גרועים שבאנשים. בסך הכל צריך לרצות אותו!
סיפרתי לו קצת דברים מהימים שהייתי אוכל מוות,והוא קיבל אותי בידיים פתוחות
ונשיקה. בכל אופן,הוא מעולם לא נתן לי להתקרב לאומנויות האפלות. דמבלדור הו
קוסם גדול,וכן,הוא כזה!(בלטריקס קימטה את האף)"אדון האופל יודע שהוא
.כזה!,אבל אני שמח להגיד שדמבלדור נעשה זקן
הדו קרב עם אדון האופל בחודש האחרון החליש אותו והזיק לו.בכל אופן,הוא תמיד
בטח בסוורוס סנייפ,גם בימי צעירותו וגם בימי זיקנותו,והבטחה הזאת העניקה
"!לאדון האופל ערך גדול
בלטריקס נראתה לא שמחה,היא רצתה להמשיך לתקוף את סנייפ אבל סנייפ
הסתובב לעבר נרקיסה ואמר
"?עכשיו...את באה אליי כדי לבקש עזרה נרקיסה"
.נרקיסה הביטה בסנייפ והבעת חוסר אונים עלתה על פניה
כן סוורוס,אני...אני חשבתי שאתה היחידי שיכול לי,אין לי אל מי לפנות חוץ "
"...ממך,לוציוס בכלא ו

היא עצמה את עיניה ושתי דמעות גדולות זלגו במורד פניה
אדון האופל השביע אותי לא לדבר על זה" היא המשיכה לעצום את עיניה."הוא "
"...רוצה שאף אחד לא ידע על התוכנית,היא מאוד סודית אבל
אם הוא השביע אותך, עדיף לך לא לדבר" אמר סנייפ "המילה של אדון האופל "
"היא פקודה וחוק
.בלטריקס הביטה בפעם הראשונה בבית מאז שנכנסה אליו
את רואה?"אמרה לה אחותה "אפילו סנייפ אמר לך את זה,את צריכה לשמור על "
"!השתיקה
אבל סנייפ קם ממקומו וניגש לעבר החלון,הוא הביט ברחוב החשוך,וסגר אותו,ואז
הסתובב אל נרקיסה ואמר " איזה מזל שאני יודע על התוכנית" ההוא אמר בקול
.נמוך
"אני אחד מהמעטים שאדון האופל סיפר להם"
אני ידעתי שאתה מוכרח לדעת מהתוכנית,אתה אחד שאדון האופל בוטח בו כל "
"!!כך
אתה יודע על התוכנית?"שאלה בלטריקס ונימת הדיבור שלה הביעו שהיא הייתה "
"?ממש רותחת מכעס."אתה יודע
ברור" אמר סנייפ "אבל מה הביא אותך לפה נרקיסה?אם את מדמיינת לעצמך "
"שאני יכול לשנות את דעתו של אדון האופל... אני חושש שאין זה אפשרי
"סוורוס" היא אמרה "הבן שלי,הבן היחיד שלי"
דראקו צריך להיות גאה" אמרה בלטריקס. "אדון האופל הביא לו כבוד גדול!ואני "
"!אגיד דבר אחד בשביל דראקו: הוא צריך להיות שמח למצוא זמן להוכיח את עצמו
נרקיסה החלה לבכות
זה בגלל שהוא בן 16 והוא עדיין לא יודע כלום?למה סוורוס?למה הבן שלי?זה "
"!יותר מדי מסוכן!זאת נקמה בגלל הטעות של לוציוס אני בטוחה בזה
.סנייפ לא אמר כלום.הוא לא הביט בה,אבל לא יכל להגיד שלא שמע אותה
"!זה למה שהוא בחר בדראקו נכון?"היא התעקשה"בשביל להעניש את לוציוס"
"אם דראקו יצליח" אמר סנייפ "יהיה לו כבוד יותר מכל האחרים"
"...אבל הוא לא יצליח"התיפחה נרקיסה"איך הוא יכול? אם אדון האופל עצמו"
.בלטריקס התעצבנה.נרקיסה הייתה על סף התעלפות
אני רק התכוונתי...אף אחד עוד לא הצליח....סוורוס....בבקשה..אתה תמיד היית "
המורה האהוב על דראקו...אתה החבר הוותיק של לוציוס....אתה הכי אהוב על
"...אדון האופל,הוא חייב לבטוח בך ולעצות שלך,בבקשה דבר איתו ושכנע
אדון האופל לא ישתכנע,ואני לא טיפש כדי ללחוץ עליו!"אמר סנייפ "אני לא יכול "
להכחיש ולומר שאדון האופל לא כועס על לוציוס,לוציוס היה אמור לעשות
עבודה,הוא נתן לעמו להיתפס בידי אנשי משרד הקסמים,ביחד עם הרבה אחרים
.!"ונכשל בניסיון לגנוב את הנבואה,כן,אדון האופל כועס,כועס מאוד למען האמת
אם כך צדקתי,הוא באמת משתמש בדראקו בתור נקמה"הזדעזעה נרקיסה"הוא "
"לא רוצה שהוא יצליח,זו סתם הסוואה בשביל רצח
כשסנייפ לא אמר דבר,נרקיסה נראתה כאילו היא איבדה את קצה התקווה שלה
.קיוותה

היא קמה על הרגלים,ניגשה אל סנייפ ואמרה "אתה יכול לעשות את זה!,אתה יכול לעשות את זה ולהציל את דראקו,סוורוס.אתה תצליח,ברור שתצליח ואז הוא יעדיף אותך מעל פני האחרים,תעשה את זה במקום דראקו!!"
דראקו הסתכל בנרקיסה ואמר "אדון האופל באמת מאמין שאני יכול לעשות את זה,אבל הוא נתן לדראקו לנסות ראשון,כי אני לא יכול ללכת ראשון שמא אני לא יצליח ואז לא ישאר מרגל בהוגוורטס."
"במילים אחרות,לא אכפת לו מדראקו"
אדון האופל כועס מאוד"חזר סנייפ בשקט."הוא כועס כי איבד את הנבואה,ואת " נרקיסה, יודעת כמוני,שהוא לא יסלח בקלות."
"...היא נפלה על ברכיה וחזרה על דבריה מקודם " בני היחיד.... הבן היחיד שלי את צריכה להיות גאה!!"אמרה בלטריקס"אם לי היה בן,הייתי שמחה להקדיש " אותו לשרותו של אדון האופל!"
נרקיסה צעקה צעקה קטנה של ייאוש ופיזרה את שערה הבלונדיני מעל פניה. והשיב אותה שוב על הספה.הוא מילא ,סנייפ עצר,תפס אותה בידה,הרים אותה. שוב את כוסה של נרקיסה ודחף אותה לתוך ידה.
נרקיסה,זה מספיק,שתי את זה והקשיבי לי" היא נרגעה קצת ולגמה לגימה מן " המשקה.
"יכול להיות שיהיה אפשרי בשבילי..... אממ.... להציל את דראקו"
היא קמה על רגליה ועיניה נפערו והיא אמרה "סוורוס,או - סוורוס - אתה תעזור לו? אתה תעקוב אחריו ותראה שלא יקרה לו משהו?"
"אני יכול לנסות"
נרקיסה הניחה את כוסה על השולחן,קמה על רגליה,כרעה לברכי סנייפ,ונישקה את רגלי סנייפ.
נו באמת,את באמת מאמינה לו?,הוא אמר שהוא ינסה,כן בטח,אני ממש " מאמינה,זה כמו מילים ריקות,כמו הבטחה של בני בית סלית'רין,מילים שאומרות שישכנע את אדון האופל לחזור מתוכניתו.. כן בטח,אני בטוחה..."אמרה בלטריקס.
סנייפ לא הסתכל על בלטריקס והיה מרוכז רק בנרקיסה.
אל דאגי נרקיסה,אני אעשה את הבלתי יאומן,אבל רק אם אחותך תהיה ה"שטר " התחייבות" שלי" אמר סנייפ.
בלטריקס בהתה בתימהון בסנייפ.
את תצטרכי את השרביט שלך בלטריקס"אמר סנייפ."
היא הוציאה אותו
את גם תצטרכי לעמוד קרוב יותר"הוא אמר"
היא התקרבה.
נרקיסה התחילה לדבר.
האם אתה,סוורוס סנייפ,תשמור על בני דראקו,בכל צעד שאדון האופל יגיד לו " לעשות?"
כן,אני אעשה זאת"אמר סנייפ"
. שובל דק של להבה עלה משרביטה של בלטריקס
והאם אתה,סוורוס סנייפ תשמור על דראקו מכל פגיעה"?

.כן,אשמור עליו" אמר סנייפ"
.עוד להבה דקה עלתה מהשרביט
"?והאם זה אומר שאם דראקו..... יכשל במשימה אתה תקבל את המשימה עליך"
.היה רגע של שקט,בלטריקס הסתכלה בשרביטה
.כן,אקבל את זה במקומו" אמר סנייפ"
להבה שלישית עלתה משרביטה של בלטריקס וכל שלושת הלהבות הסתובבו
.ביחד,ואז חברו יחדיו,ודמו לנחש

פרק 3: הצוואה ולא רוצה

הארי פוטר נחר בקול רם. הוא ישב בכסא ליד החלון של חדר השנה שלו בערך ארבע שעות, מסתכל ברחוב המחשיך, וסוף סוף נפל ישן עם לחי לחוצה נגד השמשה הקרה, המשקפיים שלו באלכסון ופיו פתוח רחב. אדים עלו על החלון בגלל נשימתו,ואלו נצנצו בגלל האור הכתום שיצא מפנסי התאורה, והאור המלאכותי גרם לפניו להיות צבעוניים, ופניו היו מופנים כלפי מטה וזה הראה את שיערו השחור הפרוע.
החדר היה מלא בדברים שונים ואשפה. נוצות של ינשוף, מרכזים של תפוח העץ, ועטיפות ממתקים לכלכו את הרצפה, מספר ספרי כשפים היו בין החלוקים המסובכים במיטה שלו, ובלגן של עיתונים ישבו בשלולית של אור על השולחן שלו. הכותרת של אחד מהם הייתה:

הארי פוטר : הנבחר?
שמועות ממשיכות לעוף על הפרשה המסתורית שאירעה לאחרונה במשרד הקסמים, שבמהלכה היה מעורב זה שאין לומר את שמו.
אנחנו לא מורשים לדבר על זה, אז אל תשאלו אותי " אמר אחד הנשאלים " בעילום שם.
בכל זאת, מקורות מידע מהימנים במידה רבה, אישרו שההפרעה התרכזה במסדרון האגדי של חדר הנבואות.
אף על פי שמשרד הקסמים סירב אפילו לאשר את הקיום של כזה מקום, מספר גדול של קהילת הקוסמים מאמינה שאוכלי המוות שברחו מאזקאבן הסיגו גבול והשתדלו לגנוב את נבואה. הטבע של הנבואה הזאת לא ידועה, אף על פי שההשערה הנפוצה היא שהנבואה מתייחסת להארי פוטר, בן האדם היחיד אי פעם ששרד את הקללה ההורגת ושכמעט בטוח שהיה באותו ערב במשרד הקסמים.המאמינים החזקים שמאמינים שהארי פוטר הוא ה"נבחר" בטוחים שהארי פוטר יהיה היחיד שיוכל להסיר מעלינו את האיום של זה שאין להגיד את שמו.
מקום המשכן הנוכחי של הנבואה,אם זאת קיימת,לא ידוע(עוד פרטים עמוד 5 ,שורה 2)

עיתון שני היה מונח שם,כותרתו הייתה:

'סקרימגאור גבר על פאדג
את רוב הדף הראשון תפסה תמונה שחורה לבנה וגדולה של איש עם רעמת שיער עבה כמו של אריה ופנים מאוד הרוסות. התמונה זזה, האיש נפנף לעברו.

רופוס סקרימגאור, עד אמש ראש מחלקת ההילאים של הקהילה הקסומה,נצח את קורנליוס פאדג' בבחירות להיות שר הקסמים.
המינוי התקבל בברכה אצל רוב קהילת הקוסמים, אף על פי שיש שמועות על קרע בין השר החדש ואלבוס דמבלדור,שמונה מחדש לראש קונפירדנציית הקוסמים,לאחר שיחה של שעות במשרד של סקרימגאור.
דוברים מטעם סקרימגאור,אישרו שסקרימגאור ודמבלדור דיברו על עבודתו החדשה של סקרימגאור אך לא נכנסו לפרטי השיחה.
(אלבוס דמבלדור ידוע ב...(להלן עמוד 3,שורה 2
לשמאלו של העיתון היה גזר עיתון נוסף שקופל בצורה שיוכלו לראות את הכותרת:

אחריות משרד הקסמים בהגנת התלמידים.
שר הקסמים החדש,רופוס סקרימגאור, אמר היום שהוא מתכנן לנקוט בצעדים בטחוניים חדשים לגבי בית הספר הוגוורטס לכישוף וקוסמות,שאליו יחזרו התלמידים בסתיו.
" מסיבות מובנות, המשרד לא יכנס לפרטי פרטים על תוכנית הבטחון המחמירה שהוא מתכנן,
למרות שכן הסכים להגיד שלחשים וכשפים יוטלו על הטירה בנוסף לאלו שכבר יש,ושיהיה צוות קטן של הילאים שיושכרו כדי להשגיח על הטירה".
רוב ההורים המודאגים כנראו נרגעו למשמע הצהרה זו.
כך אמרה גברת אוגוסטה לונגבוטום, "הנכד שלי,נוויל,חבר טוב של הארי פוטר,שכאמור,נלחם באוכלי המוות זמן ארוך במשרד הקסמים שיוני שעבר ו..."
אך יתר הסיפור הוסתר ע"י כלוב גדול שעמד על זה. בתוך הכלוב הייתה תנשמת יפיפייה לבנה כשלג. עיני הענבר שלה סקרו את החדר בקפידות, הראש שלה מסתובב מדי פעם כדי להסתכל באדון הנוחר שלה.פעם או פעמיים היא נקשה במקורה בעצבנות,אבל הארי הארי ישן חזק מדי בשביל שישמע אותה.
תיבה גדולה הייתה מונחת על הרצפה. המכסה של התיבה היה פתוח.
חוץ משאריות של תחתונים,ממתקים וכסתות דיו ריקות,התיבה הייתה ריקה.
בתחתית התיבה היה עלון סגול שקושט במילים הבאות:
בהוצאת משרד הקסמים
כיצד להגן על ביתך ומשפחתה מהתקפה!
קהילת הקוסמים נמצאת כיום תחת איומו של ארגון הנקרא אוכלי המוות.
שמירה על צעדים פשוטים אלו,יגנו עליך ועל משפחתך ועל ביתך מהתקפה.
1. אתה מיועץ לא להשאיר את הבית לבד.
2. זהירות מיוחדת צריכה לקחת במשך השעות של חושך.במקרה שאפשר,יש לסיים כל עיסוק בשעות היום.
3. בדוק כמה בני המשפחה שלך מודעים לכללי הביטחון,אם זה לא בצורה מספקת,עבור עליהם שוב על הכללים,וודא שהם יודעים אותם,במקרה של ילדים קטנים,ניתן לעבוד איתם בצורה של הופעה.

.קבע שאלות עם בני ביתך וחבריך,שרק הם יודעים את התשובה עליהם.4
.ככה תוכל להיות בטוח שמדובר בהם ולא במתחזה שהשתמש בשיקוי פולימיצי
אם הינך מרגיש שבן משפחה,חבל,עמית לעבודה או שכן מתנהג מוזר,פנה מיד .5
למחלקה לאכיפה
.החוק. יתכן כי הוא פועל תחת קללת אימפריוס
במקרה של הופעת הסימן האפל מעל מקום מגוריך ו/או בניין אחר,אל .6
תיכנס,אבל ידע את מחלקת
.ההילאים מיד
.לנוכח הארועים,יש סיכויים שאוכלי המוות משתמשים באינפרים.7
!כל ראיית אינפרי או פגישה עם אחד כזה,יש להודיע מיד למשרד הקסמים
הארי נחר,והפנים שלו נפלו למטה בערך אינץ', מה שעיקם את המשקפיים שלו עוד יותר, אבל הוא לא התעורר.שעון, שתוקן ע"י הארי לפני כמה שנים, תיקתק בקול רם על אדן החלון, מראה דקה אחת לאחד עשרה.ליד זה,הארי החזיק משהו בידו החלשה.
זה היה חתיכת קלף שנכתבה בכתב קטן ומסולסל. הארי קרא את המכתב הזה כל כך הרבה פעמים מאז שהגיע לפני שלושה ימים.המגילה שהייתה הדוקה חזק מאוד,הייתה עכשיו שטוחה.
הארי יקר,
אם זה נוח אליך,אני אבוא אליך לדרך פריווט ביום שישי הקרוב באחד עשרה בלילה,כדי לקחת אותך למחילה,ששם אתה מוזמן לבלות את שארית החופש שלך.
אם אתה תסכים,אני אשמח שתבוא לעזור לי באיזה שהוא עניין בדרך למחילה.
אנא שלח באדיבותך את הינשוף הזה עם תשובה.
מקווה לראות אותך ביום שישי הזה
שלך ברוב כנות
אלבוס דמבלדור.
אף על פי שהוא כבר ידע את זה בעל פה, הארי הגניב מבטים למכתב הזה מאז שבע בערב,מתי שמצא את המקום הטוב ביותר בחדר השינה שלו ששמה יכלו לראות הכי טוב את דרך פריווט דרך החלון.
הוא ידע שזה היה חסר טעם להמשיך לקרוא מחדש מילים של דמבלדור.
הארי שלח בחזרה " כן " עם הינשוף המוסר,כמו שדמבלדור ביקש, וכל מה שהוא יכול לעשות עכשיו זה לחכות: או שדמבלדור יבוא,או לא
אבל הארי לא ארז. זה נראה יותר מדי טוב להיות אמיתי שהוא הלך להיות מוצל מהדארסליים אחרי שבילה רק שבועיים איתם.
הוא לא יכל להתעלם מהתחושה שמשהו הולך להשתבש.
אולי התשובה שלו למכתב של דמבלדור לא הגיע אליו?
אולי דמבלדור ימנע מלבוא לאסוף אותו?
אולי המכתב לא היה בכלל מדמבלדור ושזה היה רק בדיחה או טריק או מלכודת?
לכן הארי לא ארז,הוא לא יכל לארוז ואז למצוא את עצמו לפרוק את המזוודות.
הדבר היחיד שעשה שמה דמבלדור כן יבוא,היה לנעול היטב את הכלוב של הדוויג,התנשמת שלו.

מחוג הדקות של השעון הגיע למספר שנים עשרה,ברגע הזה,נכבתה מנורת הרחוב.
הארי התעורר בפתאומיות כאילו החושך הפתאומי הייתה אזעקה חזקה.
הוא יישר במהירות את המשקפיים שלו,הוריד את הלחי שלו מזכוכית החלון,ובמקום זה הדביק את האף שלו לחלון והפזיל עיניים למדרכה דמות גבוהה וארוכה שלבשה גלימה הלכה בשביל של הגן.
הארי קפץ כאילו הוא קיבל הלם חשמל.הוא קם מהכיסא שלו והתחיל להכניס כל דבר שהיה בהחזק ידו לתוך התיבה.בזמן שהוא זרק סט חלוקים,שתי ספרי כישוף ואבזמי כסף לתוך התיבה,צלצל הפעמון של הדלת.
"?למטה בסלון,שאג הדוד ורנון "מי המשוגע שבא בשעה כזאתי של הלילה
הארי קפא על מקומו עם טלסקופ שעשוי מפליז ביד האחת וזוג של מאזניים ביד השנייה.
הוא לגמרי שכח להזהיר את הדארסליים שדמבלדור אולי יגיע.
הוא עבר מעל התיבה שלו ופתח את דלת חדר השינה שלו בדיוק בזמן שהוא שמע קול עמוק אומר:
".ערב טוב,אתה חייב להיות מר דארסלי,אני מניח שהארי אמר לך שאני אבוא"
הארי ירד במדרגות שניים-שניים,ועצר באופן פתאומי כמה צעדים ממפתן הדלת.הניסיון לימד אותו שעדיף להישאר הרחק ממגע ידו של הדוד ורנון במצבים כאלה.
במפתן הדלת עמד איש רזה וגבוה עם שיער ארוך בצבע כיסף שהגיע לו עד למותניים וזקן.
משקפיים חצי עגולות היו על אפו העקום של דמבלדור,והוא לבש גלימת מסעות בצבע שחור.
הדוד ורנון ששפמו היה סבוך כמו של דמבלדור,הסתכל פעור פה בצורת לבושו של האורח והוא כאילו לא יכל להאמין למראה עיניו הקטנות.
לפי הצורה שאתה בוחן אותי,אני מסיק שהארי לא הזהיר אותך שאני אבוא!" אמר " דמבלדור באופן נעים.
זמן רב מאוד עבר מאז הביקור האחרון שלי כאן" אמר דמבלדור תוך כדי שהוא " מסתכל בדוד ורנון.
"אני חייב לומר לך שהאגפנטהוס שלך פורח"
ורנון דארסלי לא אמר כלום. הארי לא פיקפק בעובדה שהנאום הזה יגרום לו לעונש גדול.
הארי הרגיש שהעצבים של הדוד ורנון עומדים להתפקע עוד מעט,אבל כנראה שמשהו בהופעתו של דמבלדור כאילו חטפה לו את נשימתו.
אולי זה בגלל שפתאום הופיע קוסם בביתו או בגלל צורת הופעתו,או שאולי שבגלל שאפילו הדוד ורנון הבין שמולו עומד אדם שיהיה קשה להציק לו.
אה,ערב טוב הארי," אמר לו דמבלדור תוך כדי שהוא בחן אותו היטב דרך " "..המשקפיים העגולות שלו,הוא נראה מסופק "מצוין,מצוין
המילים נראו כאילו הם נאמרו בשביל הדוד ורנון.

היה ברור לדוד ורנון שאיש שמסתכל על הארי ואומר מצויין,הוא איש שהוא לא יוכל לראות שוב פנים אל פנים.
"אני לא רוצה להיות גס אבל.." הוא התחיל בצליל שהבהיר על גסות.
"גסות מקרית קוראת באופן מעורר חרדה לעיתים קרובות" גמר דמבלדור באופן "רציני. "הכי טוב לא לומר שום דבר,איש יקר שלי,וזאת חייבת להיות,פטוניה,נכון?"
הדלת של המטבח נפתחה,ושם עמדה הדודה של הארי,לובשת כפפות גומי וחלוק בית מעל כותונת הלילה שלה.ניכר היה שהיא הייתה בחצי הדרך ללכת לישון.היא לא אמרה כלום אבל היא נראתה בהלם.
"אלבוס דמבלדור" אמר דמבלדור כאשר הדוד ורנון ניסה לבצע הקדמה,אך נכשל אנחנו התכתבנו,כמובן" הארי חשב שהוא התכוון לצרחן שהוא שלח לדודה "פטוניה,אבל היא לא הגיבה.
"וזה חייב להיות הבן שלכם דאדלי,נכון?"
באותו רגע,דאדלי הגיח מהסלון.ראשו הבלונדיני והענק שלו שיצא מהצווארון של הפיג'מה שלו הסתכל באופן מוזר על האורח ופיו פתוח בפחד.
דמבלדור חיכה רגע או שניים וחיכה כדי לראות אם דאדלי מתכוון להגיד משהו,וכשראה שהוא לא עומד להגיד כלום,הורק חייך אליו.
"אז נניח שאתה הזמנת אותי לסלון שלו?"
דאדלי ברח מדרכו של דמבלדור כאשר דמבלדור עבר לידו.
הארי,שעדיין החזיק את הטלסקופ ואת המאזניים,ירד את המדרגות האחרונות וליווה את דמבלדור.
דמבלדור סידר לעצמו את הכורסא הכי קרובה לאח,התיישב עליה ונראה מופתע מעט מן הסידור של המקום.
"אנחנו לא עוזבים אדוני?" שאל הארי
"כן,אנחנו נעזוב,אבל יש כמה דברים שאנחנו צריכים לדבר עליהם קודם" אמר דמבלדור "ואני מעדיף לא לעשות את זה בכניסה. אנחנו נאלץ להישאר קצת יותר אצל דוד ודודה שלך"
"אתה,אתה?"
ורנון דארסלי נכנס לחדר,פטוניה תפסה בכתפו ודארסלי התחבא מאחורי שניהם.
"כן" אמר דמבלדור בפשטות "אני אשאר"
הוא הניף את שרביטו כה מהר שהארי כמעט לא ראה אותו.
עם נפנוף מהיר אחד,הספה נסקה קדימה ודפקה את הברכיים של כל אחד משלושת הדארסליים,כך שהם התמוטטו זה על זה בערימה.
עם עוד נפנוף,והספה חזרה למיקום המקורי שלה
"אנחנו יכולים גם כן להיות נוחים" אמר דמבלדור באופן נעים.
כשהוא החזיר את שרביטו לכיסו,הארי ראה שהיד שלו נהיה שחורה ומצומקת,זה נראה כאילו הבשר שלו נשרף.
"אדוני,מה קרה ליד שלך?"
"לא עכשיו הארי" אמר דמבלדור "בבקשה תשב"
הארי התיישב על הכורסא שנותרה,משתדל לא להסתכל בדארסליים שכנראה בחרו להישאר שקטים.

הייתי מניח שאתה הולך להציע לי משהו לשתות,אבל הנך מעיד שזאת תהיה "
"אופטימיות לנקודה של טיפשות
ובנפנוף שלישי של השרביט,בקבוק מאובק עם חמישה כוסות הופיעו
באוויר,הבקבוק נהפך ומזג נוזל בצבע דבש לכל אחד מחמשת הכוסות ואז הכוס
.שטה באוויר לעבר כל אחד מהנוכחים
המשקה הזה של מאדאם רוזמריטה השתפר מאוד" אמר דמבלדור מרים את כוס "
.הזכוכית שלו להארי
הארי לגם לגימה משמשקה,הוא מעולם לא טעם דבר כזה מעולם,אבל הוא נהנה
..מזה מאוד
הדארסליים,לאחר חילופי מבטים,ניסו להתעלם מאוד מהכוסות שהוגשו להם,מה
שהיה קשה מאוד בגלל שאלו נדבקו לאוזניהם.הארי לא יכל לחשוב שדמבלדור לא
נהנה מזה
טוב הארי" אמר דמבלדור תוך כדי שהוא מסובב ראש לעבר הארי "קושי קטן "
התעורר אצלנו ואני מקווה שתוכל לפתור ואתו,אבל קודם,אני חייב להגיד לך
"שהצוואה של סיריוס התגלתה לפני שבוע והוא מוריש לך את כל מה ששיך לו
ראשו של הדוד ורנון הסתובב לעבר הספה,אבל הארי לא הביט בו,הוא לא יכל
"לחשוב על משהו אחר לעשות. "אה,בסדר
זה מעשה מאוד ישר שהוא עשה,מה שאומר שאתה מוסיף כמות נכבדה של זהב "
לחשבון שלך בבנק גרינגוטס ואתה יורש את כל רכושו של סיריוס,שזה החלק
"הבעייתי של הירושה
הסנדק שלו מת?" אמר הדוד ורנון מהספה. דמבלדור והארי פנו שניהם ביחד "
להביט בו. הכוס שלו החליטה למשוך קצת את האוזן שלו,הוא השתדל להחזיר
"?אותה חזרה למצבה המקורי. "הוא מת? הסנדק שלו
כן," אמר דמבלדור. הוא לא שאל את הארי מדוע הוא לא גילה זאת לדארסליים. "
"הבעיה שלנו" הוא המשיך "הוא שסיריוס הוריש לך גם את כיכר גרימולד מס'
".שתיים עשרה
|.הוא עוזב את הבית?" שאל הדוד ורנון בעיניים חמדניות,אבל איש לא השיב לו"
אתה יכול להמשיך להשתמש בזה כמפקדה" אמר הארי "לא אכפת לי,אני לא "
באמת רוצה את זה" הארי לא רצה לדרוך שוב בכיכר גרימולד מס' שתיים
עשרה,הוא חשב שהוא מעולם לא יוכל להתגבר על הזיכרון שבו ראה את סיריוס
.משוטט בחדרים בזמן שחיכה באופן נואש שיעזוב כבר את הבית הזה
.זה נדיב" אמר דמבלדור. אף על פי כן, פינינו את הבניין באופן זמני"
"?מדוע"
.ובכן," אמר דמבלדור,מתעלם מהדוד ורנון שהתעמת עם הכוס שלו"
מסורת של משפחת בלק פסקה שהבית יועבר אך ורק לבן משפחת בלק,סיריוס
היה האחרון למשפחת בלק שיכל לקבל את הבית,היות שאחיו רגולוס נפטר
.מזמן,וחוץ מהם,הוריו היו חשוכי בנים
סיריוס הוריש לך את הבית מה שהופך אותך להיות כאילו בן משפחת בלק,אבל יש
.עוד קסם שמגן על הבית חוץ מהתנאי הזה

אתה מבין,הוריו של סיריוס עשו כישוף שמטרתו היא לוודא שרק טהור דם יוכל להיות בעל הבית של בית זה!" הארי נזכר בדיו מוחשי מאוד של אמא של סיריוס שנמצא במסדרון שלא מפסיק לצרוח על עוברים ושבים.
אני בטח נכנס לתמונה כאן" אמר הארי"
ובכן כן" השיב לו דמבלדור "אם אתה לא תתאים לתנאים,אז הבית יצטרך לעבור "
"'לידי בת דודתו של סיריוס,בלטריקס לייסטריינג
בלי להבין מה הוא עושה,הארי קם על הרגליים,הטלסקופ והמאזניים נפלו על הרצפה.
?שהרוצח של סיריוס ירש את הבית שלו
לא!" הוא אמר"
טוב,באופן ברור היינו מעדיפים שהיא לא תשיג אותו" אמר דמבלדור בניחותא "
"המצב הוא מלא סיבוכים,ואנחנו לא יודעים אם הכשפים שאנחנו עשינו העבירו את הבעלות מן סיריוס אליך,אז פינינו את הבניין מחשש שזה לא כך,ושבלטריקס תגיע "בכל רגע למבנה,מה שיצור מצב לא נעים
"?אבל איך אתה יודע אם אני בכל אופן כן רשאי להחזיק את הבית בבעלותי"
"למרבה המזל, אמר דמבלדור "יש מבחן פשוט"
הוא שם את כוס הזכוכית הריקה שלו על שולחן קטן שליד הכסא שלו,אבל לפני שהספיק לעשות משהו אחר,הדוד ורנון התחיל לשאוג "אתה מתכוון להסיר את "?הדברים האלה מאיתנו
הארי הסתכל מסביב,כל שלושת הדארסליים השתוללו עם ידיהם מעל ראשיהם בגלל שהכוסות שלהם הקפיצה את הגולגולת שלהם מעלה מטה.התוכן של הכוסות ניתז לכל עבר.
או,אני כל כך מצטער" אמר דמבלדור באופן מנומס,והוא הרים את שרביטו שוב " "וכל שלושת הכוסות נעלמו. "אבל היה יותר מנומס לשתות את זה,אתה יודע הדוד ורנון הסתכל עליו כאילו הוא עומד להתפוצץ,אבל הוא רק כיווץ את פניו ולא אמר כלום.
אתה רואה" אמר דמבלדור אל הארי כאילו הדוד ורנון לא אמר כלום. "אמנם ירשת " "....את הבית,אבל ירשת גם את
הוא הצליף בשרביטו בפעם החמישית,היה קול חזק,וגמדון בית הופיע,עם חוטם,אוזני עטלף ענקיים,ועיניים אדומות,והוא השתופף על השטיח של בית משפחת דארסלי.
הדודה פטוניה צרחה,פתאום בא יצור ומטנף את הבית שלה, והדוד ורנון שאג "מה "?זה לעזאזל
.קריצ'ר" גמר דמבלדור"
קריצר לא, קריצר לא, קריצ'ר לא" קרקר הגמדון בית בקול רם כמו זה של הדוד " ורנון מוביל את הרגליים המסוקסות שלו ומושך את אוזניו. "קריצ'ר של בלטריקס,כן,שייך למשפחת בלק,קריצ'ר רוצה את גברתו החדשה,לא את הילד "הרע של הבוגד!,לא,לא,לא
כפי שאתה יכול לראות הארי" אמר דמבלדור בקול רם מעל קריצ'ר שהמשיך " "לקרקר "לא,לא,לא" "קריצ'ר מגלה אי רצון מסויים להיות שייך לך

"...לא אכפת לי," אמר הארי שוב,מסתכל בגמדון בגועל נפש. "אני לא רוצה אותו
"לא,לא,לא,לא,לא,לא"
אתה תעדיף להעביר אותו לבעלות בלטריקס לייסטרנג'?,תחשוב שהוא חי במשך "
"שנה במפקדה של מסדר עוף החול
"לא,לא,לא,לא,לא,לא"
הארי התבונן ביצור,הוא ידע שקריצ'ר לא יכול להיות מורשה ללכת לחיות עם
.בלטריקס לייסטרנג',אבל מחשבה להיות הבעלים של יצור שבגד באדונו היה גועלי
תן לו פקודה" אמר דמבלדור "אם הוא עבר לבעלותך,הוא יצטרך לציית לך,אם "
"לא,נצטרך לחשוב על דרך להרחיק אותו מהגברת האחרת שלו
"לא,לא,לא,לא,לא,לא"
הקול של קריצ'ר עלה לצעקה,הארי לא יכול היה לחשוב על שום פקודה חוץ מ
""סתום,קריצ'ר
לכמה רגעים נראה היה שקריצ'ר הולך להיחנק,הוא תפס בגרון שלו,נפל לרצפה
.והשתתק
טוב,זה בהחלט מקל על העיניינים" אמר דמבלדור בשמחה "זה אומר שסיריוס ידע
"!מה הוא עשה,אתה הבעל ההוגן של כיכר גרימולד מס' שתיים עשרה ושל קריצ'ר
.אני צריך להחזיק אותו אצלי? שאל הארי,מזועזע. קריצ'ר דש מסביב לרגליים שלו"
לא אם אתה לא רוצה" אמר דמבלדור "אתה יכול לשלוח אותו למטבחים של "
"הוגוורטס לעבוד שם,גמדוני הבית האחרים יוכלו לשים עליו עין
כן,אני אעשה את זה" אמר הארי בהקלה "קריצ'ר,אני רוצה שתלך לעבוד "
במטבחים עם שאר הגמדונים" "קריצ'ר שהיה עכשיו שוכב על הגב עם הידיים
.והרגליים באוויר,הביא להארי את המבט הכי מתאב שראה בחייו,ואז נעלם
טוב" אמר דמבלדור. "יש גם את העניין של בקביק ההיפוגריף, מאז שסיריוס "
"...מת,האגריד שם עליו עין,אבל אם אתה רוצה אותו אז
לא" אמר הארי תיכף ומיד "הוא יכול להישאר עם האגריד,אני חושב שבקביק היה "
"מעדיף כך
האגריד יהיה שמח" אמר דמבלדור "הוא שמח מאוד לראות את בקביק,וגם בקביק "
.אותו,טוב,כבר ארזת הכל הארי?"שאל דמבלדור
שאני אעזור לך לקחת הכל?" שאל דמבלדור בפיקחות"
אממ.. לא" התחמק הארי "אני רק אעלה לשים את הטלסקופ ואת המאזניים ואני "
"מגיע
זה לקח לו קצת יותר מ10 דק', לארוז הכל ולהוריד הכל למטה. הוא הצליח סוף כל
סוף להוציא את הגלימה שלו מתחת לכל הבלגן שהיה לו בתיבה.הוא בקושי הצליח
לסגור את המכסה.ביד האחת שלו הוא החזיק את התיבה וביד השניה את הכלוב
.של הדוויג
.הוא התאכזב לגלות שדמבלדור לא חיכה במסדרון אלא נשאר בסלון
"אף אחד לא דיבר ורק הארי הפר את הדממה "פרופסור,אני מוכן עכשיו
.טוב," אמר דמבלדור "פשוט דבר אחרון,אז..." הוא פנה לדבר אל הדארסליים"
"אני אפילו לא בטוח שהארי יודע, אבל הוא יצטרך לפה רק עוד פעם אחת בלבד"
.לא" אמרה הדודה פטוניה שדיברה בפעם הראשונה מאז שדמבלדור הגיע"

סליחה?" אמר דמבלדור באופן מנומס"
הוא צעיר מדאדלי אך ורק חודש ימים,והוא לא ילך מהבית הזה כל עוד הוא לא "יהיה בן שמונה עשרה
אה" אמר דמבלדור באופן נעים "אבל בעולם הקוסמים הילדים מגיעים לבגרות " "בגיל שבע עשרה
.הדוד ורנון מילמל "מגוחך" אבל דמבלדור התעלם ממנו
עכשיו,כפי שאתה יודע,הקוסם שהרג את ההורים של הארי,הלורד " וולדמורט,חזר,ואנחנו נמצאים במצב של מלחמה פתוחה.הארי נמצא היום בסכנה גדולה אפילו יותר מאשר היה כאשר השארתי אותו על מפתן ביתכם לפני חמש עשרה שנה עם מכתב שמסביר על הרוצח ושביטא תקווה שתדאג לו,ואתה קיבלת אותו" דמבלדור הפסיק ואף על פי שקולו נשאר רגוע,הארי הרגיש סוג של .צמרמורת יוצאת ממנו
אבל אתה לא עשית מעולם מה שביקשתי,מעולם לא טיפלת בהארי כמו בן,הוא " נשאר בהזנחה שלך וזה לפעמים הדבר הכי אכזרי שיש,הכי טוב שאפשר להגיד עליך שהוא איכשהוא הצליח לברוח מהנזקים היותר גדולים שיכלו להיגרם לילד ".החסר מזל שיושב מולנו
.הדודה פטוניה והדוד ורנון הביטו מסביב
אנחנו? מתעללים? אבל.. אבל.." אבל דמבלדור הרים את ידו כסימן לשתיקה " .והשתיקה נפלה על הדוד ורנון כאילו היכו אותו בפטיש
הקסם שהשארתי לפני חמש עשר שנים אומר שהארי הוא בעל הגנה חזקה בגלל שהוא נמצא במקום שהוא יכול לקרוא לו "בית",אף על פי כן,הוא עלוב כאן,הוא לא רצוי כאן,הוא היה אפוף ברוע. אתה לפחות,הבאת לו חדר. הקסם הזה יפסיק לפעול כשהוא יהיה בן שבע עשרה. לכן אני מבקש ממך רק דבר אחד, שהארי יוכל לחזור לפה אך ורק פעם אחת כדי שהקסם לא ישבר ושההגנה תמשיך עד שהוא ".יהיה בוגר
.אף אחד מהדארסליים לא דיבר
.הדוד ורנון הסתכל על כולם כאילו משהו נתקע בגרון שלו
.טוב הארי.. זה הזמן בשבילנו ללכת!" אמר דמבלדור סוף כל סוף
הוא יישר את הגלימה שלו ואמר " עד שאנחנו נפגשים שוב" הוא אמר לדארסליים .כאילו שרגע זה יוכל לחכות לדורות,ואז הרים את כובעו,ופנה לצאת מן הסלון
.ביי" אמר הארי במהירות לדארסליים ועקב אחרי דמבלדור"
אנחנו לא רוצים שיראו אותנו ושיעקבו אחרינו עכשיו" הוא אמר מושך את השרביט " שלו. "אני אשלח את המטען שלנו לאנבור לחכות לנו שם,אף על פי כן,הייתי שמח .שתביא גם את גלימת ההיעלמות הזאת שלך,ליתר ביטחון
הארי הוציא את הגלימה שלו מהתיבה עם קצת קושי,מנסה לא להראות לדמבלדור .את הבלגן בפנים
כאשר הוא דחף את הגלימה לתוך כיס הג'קט שלו,דמבלדור נופף בשרביטו .והתיבה והכלוב נעלמו
.הוא ניפנף שוב בשרביט והדלת הקדמית נפתחה אל החושך המעורפל והקריר
"ועכשיו הארי,נותר לנו רק להמשיך בחושך ולרדוף אחר ההרפתקה הבאה שלנו"

פרק 4 הוראס סלהוגרן
למרות העובדה שהוא בילה כל רגע שהוא היה ער בימים האחרונים,בלחכות נואשות לכך שדמבלדור באמת יבוא לקחת אותו,הארי הרגיש בבירור שהוא ער ברגע שהוא ודמבלדור עזבו ביחד את דרך פריווט.
הוא מעולם לא ניהל שיחה עם המנהל מחוץ להוגוורטס לפני הערב הזה.בדרך כלל

היה שולחן שהפריד ביניהם.
הזיכרון של המפגש האחרון שלהם פנים מול פנים גרמה להארי להרגיש לא בנוח.
שכן בפגישה האחרונה,הארי צעק הרבה מאוד על דמבלדור,ושלא נזכיר גם כמה הוא ניסה לרסק ולשבור כל דבר אפשרי במשרד שלו.
בכל אופן,דמבלדור נראה שליו לגמרי.
"שמור את השרביט שלך במצב היכון" הוא אמר ברכות.
"אבל אני חשבתי שאני לא רשאי להשתמש בקסמים מחוץ לכותלי בית הספר,אדוני"
"אם אנחנו נהיה תחת התקפה," אמר דמבלדור, "אני אביא לך רשות להטיל כל קסם וקללה שיעלה על דעתך להטיל.בכל מקרה,אני לא חושב שאנחנו צריכים לחשוש להיות מותקפים הלילה."
"למה לא אדוני?"
"אתה איתי" אמר דמבלדור בפשטות "זה מה שנעשה,הארי"
הם הגיעו באופן פתאומי לאמצע דרך פריווט.
"אתה לא עברת את הטסט בהתעתקות,כמובן" הוא אמר
"לא" אמר הארי, "אבל חשבתי שצריך להיות בן שבע עשרה כדי לעבור אותו?"
"באמת צריך" אמר דמבלדור "לכן תצטרך לאחוז בזרועי חזק מאוד.בזרועי השמאלית,אם לא אכפת לך,כמו שראית,יד השרביט שלי קצת רגישה בזמן האחרון"
הארי אחז בכח בזרועו של דמבלדור.
"טוב מאוד" אמר דמבלדור "ובכן,הנה אנחנו יוצאים לדרך"
הארי הרגיש את זרועו של דמבלדור מתפתלת וזה הפחית את עוצמת אחיזתו בה.
הדבר הבא שהוא ידע,זה שהכל נהיה שחור.הוא היה מאוד לחוץ מכל הכיוונים.הוא לא יכל לנשום.
זה היה כאילו מוטות ברזל הונחו בחוזקה על חזהו.
העיניים שלו נכנסו לתוך ראשו יותר ויותר עמוק. עור התוף שלו כאילו נכנס לתוך הגולגולת שלו
ואז....
הוא מצא את עצמו באוויר הקר של הלילה ופקח את עיניו.
הוא חשב שהוא עבר בתוך צינור גומי.
זה היה כמה שניות לפני שהוא הבין שדרך פריווט נעלמה.
הוא ודמבלדור היו עכשיו עומדים במקום שנראה כמו כפר שומם ונידח,שבמרכזו היו מראות שהעידו שהייתה שם מלחמה לא מזמן וגם כמה ספסלים.
הארי הבין לפתע מה קרה,הוא התעתק בפעם הראשונה בחייו.
"האם הכל בסדר?" שאל דמבלדור,מביט למטה על הארי בדאגה.
"אני בסדר" אמר הארי,ממשש את אוזניו."אבל אני מעדיף מטאטאים".
דמבלדור חייך,ועטף את גלימת המסעות שלו על צווארו ואז אמר "מכאן".
הם המשיכו בצעדים ערניים. הם עברו דרך בתים נטושים וריקים.
לפי שעון שהיה ברחוב,השעה הייתה קצת לפני חצות.
"אז,תגיד לי הארי" אמר דמבלדור "הצלקת שלך,האם היא כאבה בזמן האחרון?"

"לא" הוא אמר "אני גם הרהרתי על זה.חשבתי שהיא תכאב כל הזמן עכשיו שוולדמורט מגיע למלוא עוצמתו.
הוא הביט אל דמבלדור וראה שהוא ניסה למצוא דרך להסביר להארי למה הצלקת לא כאבה.
"אממ..,צריך להסתכל גם אחרת" אמר דמבלדור
"לורד וולדמורט הבין סוף סוף את הסכנות בהיותו מקושר לך,וחשב שאם תדע את מחשבותיו זה יגרום לך הנאה,נראה שהוא מחפש עכשיו דרך אחרת לפגוע בך"
"ובכן,אני לא מתלונן" אמר הארי,שלא התגעגע בכלל לחלומות שבהם חדר למחשבותיו של הלורד וולדמורט.
הם פנו בפינת הרחוב,עברו על פני תא טלפון ועל פני תחנת אוטובוס.
הארי הסתכל אל דמבלדור ואמר
"פרופסור?"
"הארי?"
"אממ,איפה אנחנו בדיוק?"
"זה הארי,הכפר באדליידג' באברטון."
"ומה אנחנו עושים כאן?"
"אה כן,ברור שאתה שואל,אני לא אמרתי לך" אמר דמבלדור
"ובכן,אני הפסקתי לספור את מס' הפעמים שאמרתי את זה במהלך השנים האחרונות,אבל אנחנו,שוב פעם מחפשים מורה חדש.אנחנו הולכים לפגוש ידי ותיק שלי וננסה לשכנע אותו לחזור להוגוורטס."
"ואיך אני יכול לעזור בזה,אדוני?"
"אה...,אני חושב שנמצא בך שימוש" אמר דמבלדור
"תישאר כאן הארי."
הם המשיכו במעלה רחוב צר תלול עם ציפוי של בתים. כל החלונות היו כהים.
הצמרמורת המוזרה שקרתה להארי לפני המסע בדרך פריווט קרתה לו כאן גם.
בחשיבה שאולי סוהרסנים נמצאים כאן,הארי הטיל מבט מעל הכתף שלו ותפס את השרביט שלו באופן מחזיר אמון בכיס שלו.
"פרופסור, מדוע אנחנו יכולים לא פשוט להתעתק ישירות לתוך הבית של הידיד הזקן שלך? ".
" כי זה יהיה מאוד גס" אמר דמבלדור. " אדיבות מכתיבה שאנחנו מבקשים מהקוסמים להיכנס לביתם,ולא סתם מתעתקים תוכם,וחוץ מזה,רוב הבתים של הקוסמים מוגנים מפני זה,בהוגוורטס למשל
"אתה לא יכול להתעתק בכל מקום שהוא בתוך הטירה" אמר שהארי מהר "הרמיוני גריינג'ר אמרה לי"
" והיא מאוד צודקת אנחנו פונים שוב " ..
השעון של הכנסייה צילצל חצות. הארי תהה מדוע דמבלדור לא שקל שיהיה גס לבוא לקולגה הזקן שלו כל כך מאוחר, אבל עכשיו השיחה הזאת הוקמה, הוא עוד יותר רצה לשאול שאלות.
" אדוני, ראיתי בנביא היומי ששר הקסמים פוטר "
" נכון, " אמר דמבלדור, עכשיו הם פנו לעבר רחוב תלול. "הוא הוחלף כמו

שראית,ע"י רופוס סקרימגאור,שהיה ראש מחלקת ההילאים."
" הוא אמם .. האם אתה חושב שהוא טוב? " שאל הארי.
" שאלה מעניינת, " אמר דמבלדור. "הוא מסוגל,בוודאי,לעשות יותר מקורנליוס פאדג'"
" כן, אבל אמרתי.... ".
" אני יודע מה שאתה אמרת. רופוס הוא איש של פעולה והוא לחם בקוסמים חזקים ביותר,אפילו בלורד וולדמורט בעצמו.
הארי חיכה, אבל דמבלדור לא אמר משהו בעל ערך על הקרע שהנביא היומי דיווח, ולא היה לו העצבים לרדוף אחרי הנושא, לכן הוא שינה נושא. "אדוני,ראיתי גם שאמיליה בונס.."
" כן, " אמר דמבלדור בשקט. " אובדן נורא. היא הייתה מכשפה גדולה. כאן למעלה, אני חושב, אווטש"
הוא הצביע עם היד הפגועה שלו.
" פרופסור, מה קרה ליד שלך ...? "
" אין לי זמן להסביר עכשיו, " אמר דמבלדור. " זה סיפור ארוך, רציתי לעשות צדק... "
הוא חייך אל הארי, שהבין שהוא לא יענה על שאלה זו, ושהייתה לו רשות להמשיך לשאול שאלות אחרות.
"אדוני,השגתי חוברת ממשרד הקסמים שמסבירה איך להתגונן מפני התקפה של אוכלי מוות" התחיל הארי.
"כן,קיבלתי אחד כזה בעצמי" אמר דמבלדור "מצאת את זה שימושי?" הוא שאל.
" לא באמת.."
" לא,גם אני חשבתי שלא. אתה לא שאלת אותי, למשל, מה הוא טעם הריבה האהוב שלי, לבדוק שאני אמנם פרופסור דמבלדור ולא מתחזה.. "
" אני לא.. " הארי התחיל, לא לגמרי בטוח אם הוא הוכח או לא.
" כדי שתדע בעתיד, הארי, זה פטל .. אף על פי שכמובן, אם הייתי אוכל מוות, הייתי בטוח לחקור את העדיפויות של ריבה שלי לפני להתחזות לעצמי.. "
"בחוברת הזאת,אמרו משהו על אינפרי,מה זה אדוני?" שאל הארי
" הם גופות," אמר דמבלדור בניחותא. " גופות מתות שכושפו לעשות מטלות אפלות האינפרים לא נראו זמן רב, אף על פי כן, לא מאז שוולדמורט היה חזק לפני חמש עשרה שנה. .. הוא הרג מספיק אנשים לעשות צבא מהם, כמובן. זה המקום, הארי, פשוט כאן . "
הם התקרבו לבית אבן. הארי היה יותר מדי עסוק בלעכל את הרעיון הנורא של האינפרי בשביל להיות בעל תשומת לב למשהו אחר, אבל בזמן שהם הגיעו לשער של החזית,דמבלדור עצר אותו."
" הו יקר. הו יקר יקר ויקר " ..
הארי עקב אחרי המבט של דמבלדור לעבר החזית שנטית בזהירות, והרגיש את הלב שלו שוקע. הדלת הקדמית נתלשה מהצירים שלה.
דמבלדור הביט למעלה,המקום נראה מאוד מוזנח.
" שרביט במצב היכון, הארי, " הוא אמר בשקט.

הוא פתח את השער והלך במהירות ובשתיקה בשביל של הגן, הארי עקב אחריו,ואז הוא דחף את הדלת הקידמית לאט לאט, השרביט שלו באוויר ובמוכן. "לומוס"
קצה השרביט של דמבלדור נדלק, מטיל את האור שלו במסדרון צר.בצד שמאל,עמדה עוד דלת פתוחה . תוך כדי שהוא מחזיק את השרביט הדולק שלו לפניו דמבלדור נכנס לסלון שממולו והארי אחריו.
הרס מוחלט ניצב מול עיניהם. שעון קוקיה עמד לרגליהם, כולו מרוסק, המטוטלת שלו שכבה יותר רחוק כמו חרב מפותלת.היה פסנתר בצד שלו, האקורדים שלו היו על הרצפה. הריסות של נברשת שנפלה היו בקרבת מקום. כריות היו קרועות בצדדים, ונוצות נשרו מהצדדים הקרועים ; חלקים של זכוכית היו כל כך מנופצים שדמו לאבקה. דמבלדור הרים את שרביטו יותר גבוה,כך שיכלו לראות חום אדום ומטפטף שנראה שניתז על הטפט.מספר נשימות קטועות של הארי גרמו לדמבלדור להסתובב
" זה לא יפה,נכון? " הוא אמר בכבדות. " כן, משהו נורא קרה כאן " ..
דמבלדור נכנס בזהירות לתוך אמצע החדר, בוחן את ההריסות ברגלים שלו. הארי עקב אחרי תנועותיו, מביט מסביב חצי מפוחד ממה שהוא יכול למצוא מתחת לפסנתר או לספה ההפוכה, אבל לא היה תחתם שום גוף או גופות..
" אולי היה קרב ו..., והם סחבו אותו מכאן, פרופסור? " הארי הציע, מנסה לא לדמיין נפתע האיש כדי להשאיר כתמים כאלה על הקיר
" אני לא חושב כך," אמר דמבלדור בשקט, מסתכל מאחורי כורסה ששכבה לימינו. " אתה אומר שהוא..."
" עדיין כאן איפשהו? כן " ..
וללא אזהרה,דמבלדור תקע את שרביטו בתוך המושב של הכורסא ואז נשמעה צעקת כאב "אווטש"
ערב טוב,הוראס,אמר דמבלדור בזמן שהוא שוב מתיישר למעלה.
הלסת של הארי נשמטה. איפה שהייתה לפני שנייה כורסא, היה עכשיו איש נמוך,שמן וקירח שהסתכל על דמבלדור בעין אגרסיבית.
" לא היה צריך לדקור אותי בצורה כל כך חזקה, " הוא אמר באופן צרוד, מלטף את הרגל שלו. " זה כואב " ..
אור השרביט התמקד על ראשו המבריק,העיניים הבולטות שלו,שפם הכסף שלו,והוא לבש ג'קט עם כפתורים שהיו מוברקים במידה רבה מעל לפיג'מה של משי צבע לילך.קצה ראשו העליון בקושי הגיע לסנטר של דמבלדור
" מה מביא אותך לאן?? " הוא נחר בזמן שהוא ליטף את הרגל שלו, שעדיין כאבה לו.
הוא היה לגמרי לא מובך יחסית לבן אדם שעשה את עצמו כאילו כורסא..
" הוראס יקר שלי," אמר דמבלדור,מסתכל בידידו, " אם האוכלי מוות באמת היו באים,הסימן האפל היה מתנוסס מעל לביתך"
הקוסם הביא מכה למצח שלו כאילו שכח משהו
" הסימן האפל" הוא מילמל. "ידעתי שיש משהו...אה טוב.לא היה לי זמן ממילא,עשיתי את הנגיעה האחרון ברגע שנכנסתם לחדר.

הוא השמיע צליל של אנחה שגרמה לכמה מהקצוות של השפם שלו להתנופף..
"האם אתה תרצה את עזרתי בסידור?" שאל דמבלדור בנימוס
"בבקשה" אמר האחר.
הם עמדו גב אל גב,הקוסם הארוך והרזה מול הקוסם הנמוך והשמן,וביצעו תנועות ססגוניות עם שרביטיהם.
הרהיטים ריחפו לעבר מקומם המקורי,דברים שבורים תיקנו את עצמם,הנוצות חזרו לכריות,קרעי הספרים תיקנו את עצמם ונחתו על המדפים שלהם,מנורות הונחו והאירו על השולחנות שתיקנו את עצמם,אוסף של תמונה עם מסגרות מכסף נתלו בכל מיני מקומות בדירה.
חורים,כתמים וסדקים תיקנו את עצמם.הקירות נהיו שוב לבנים ונקיים.
" איזה סוג של דם היה זה, דרך אגב? " שאל דמבלדור בקול רם את הקוסם שנקרא הוראס.
" על הקירות? דם דרקונים! " שאג הקוסם שנקרא הוראס בזמן שהוא מחזיר את הנברשת לתקרה.
" כן, דרקון, " חזר על הקוסם באופן שיחתי. " הבקבוק האחרון שלי והמחירים הם בשמיים כרגע.
עדיין, זה אולי יהיה שימושי " ..
הוא הביט בבקבוקון שהחזיק בידו. "אממ... קצת מאובק"
הוא הניח את הבקבוקון על המדף ואז מבטו נח על הארי.
" הו" הוא אמר,והעיניים הגדולות והעגולות שלו טסו לעבר מצחו של הארי והוא הבחין בצלקת "הו"
"זה" אמר דמבלדור "הארי פוטר. הארי,זהו עמית ותיק שלי לעבודה,קוראים לו הוראס סלוגהורן"
סלוגהורן הביט בדמבלדור בפיקחות"אז ככה חשבת לשכנע אותי? אז שתדע לך,התשובה היא לא אלבוס!"
הוא הביט בהארי,פניו בהחלט נראו כאילו הם מנסים להתנגד לפיתוי כלשהוא..
"אני מניח שאנחנו יכולים לקבל משקה,אמר דמבלדור
"לזכר הימים הטובים"
"סלוגהורן היסס
"טוב בסדר,אז כוס שתיה,אני מניח" הוא אמר בקול חסר חיבה.
דמבלדור חייך אל הארי והושיב אותו על כסא שלא ממש דמה לכורסא הישנה שהוראס התחזה אליה. הכסא היה קרוב לאח כך שהארי היה נראה לעין מאוד..
הארי הבין דמבלדור רוצה להחזיק אותו במקום שהוא נראה לחלוטין ואפילו בולט.
זה כנראה הצליח,כי כאשר הוראס סיים למזוג את המשקאות,עיניו מיד נחו הארי.
"אמפ.." הוא אמר כשהוא חזר,הוא הסתכל על הארי ומיד הסתובב כאילו זה גורם לו לעיוורות בעיניים. "קח" הוא אמר לדמבלדור והושיט לו את המשקה. הוא גם דחף את הכוס של הארי לידיו.
לאחר שהוא הגיש להם את המשקאות,הוא התיישב על הספה שכרגע תוקנה,הוא היה כל כך נמוך שרגליו לא נגעו ברצפה.
"טוב,אז מה שלומך הוראס?" שאל דמבלדור

"לא כל כך טוב" אמר הוראס תכף ומיד "חולשה,קמטים,עייפות,אני מזדקן אלבוס"
"ואתה בכל זאת הצלחת לארגן לנו קבלת פנים ב3 דק' נכון?" אמר דמבלדור
סלוגהורן ענה לו בחצי עצבנות,חצי גאווה "שניים,וחוץ מזה,אם הקסם שלי לא היה מתפרץ כל כך הייתי הולך להתרחץ" הוא הוסיף. "אבל העובדות מראות על כך שאני אדם זקן,אלבוס.אדם זקן ועייף שצריך לחיות בשקט ובנוחות.
הארי הסתכל סביב לסרוק את החדר.,הוא היה מחניק ולא מסודר,אבל אף אחד לא יכל להגיד שהוא נוח.
היו שם כסאות רכים ואדומים,משקאות למיניהם,קופסאות של שוקולדים וכריות שמנמנות.
אם הארי לא היה יודע מי היה גר שם,הוא היה חושב שבבית זה מתגוררת אישה זקנה ועשירה.
"אתה עוד לא זקן כמו שאני הוראס!" אמר לו דמבלדור
"טוב,אולי אתה צריך לחשוב על פרישה" אמר סלוגהורן בצורה גלויה ועיניו הלבנות החזרזירות הסתכלו על ידו הפצועה של דמבלדור "הרפלקסים כבר לא מה שהיו פעם,אני רואה"
"אתה צודק לגמרי" אמר דמבלדור באופן רגוע ומזעזע,תוך כדיש הוא הפשיל את שרוולו כדי להראות לו את אצבעותיו השחורות והשרופות לגמרי. חלק מהן גרמו לעורו של הארי לסמור.
"ללא ספק אני איטי יותר משהייתי פעם,אבל היד השניה..."
"הוא משך בכתפיים ופשט את ידיו רחב,והארי ראה טבעת של יד שלא נפגעה כלל,שלא ראה את דמבלדור לובש לפני כן. זה היה גדול ונראה שזה היה עשוי מזהב,ובמרכזה הייתה אבן שחורה וכבדה.
עיניו של סלוגהורן התמהמהו לרגע על הטבעת,והארי ראה מבט זועם קטנטן כשהוא קימט לרגע את מצחו.
"אז האזהרות האלה הוראס,האם הם לרוחם של אוכלי המוות? שאל דמבלדור
"מה אוכלי המוות ירצו לעשות עם גולם שבור,ישן ועני כמוני?" דרש סלוגהורן.
"אני מניח שהם היו רוצים את הכשרונות שלך,ואז היו מענים אותך ורוצחים אותך" אמר דמבלדור. "אתה באמת אומר לי שהם עדיין לא באו לנסות לגייס אותך?"
סלוגהורן הביט בדמבלדור באופן מלא שנאה לרגע ואז מלמל, "לא נתתי להם סיכוי.הייתי בתנועה במשך יותר משנה. מעולם לא נשארתי במקום אחד יותר משבוע. הבית הזה הוא של מוגלגים,הבעלים נסעו לחופשה באיים הכנרים למשך שבוע,זה מקום מאוד נעים,אני אצטער לעזוב.זה קל מאוד אתה יודע לחדור פנימה אתה יודע,ברגע שהאזעקה מתחילה לפעול,אני משתק את השכנים שראו אותי וגם ת האזעקה,ככה הם לא הבחינו לדוגמא שהצלחתי להכניס פסנתר לתוך הבית! גאוני" אמר דמבלדור "אבל זה נשמע מעייף מאוד לעשות זאת כל פעם,בייחוד אם אתה רוצה חיים שקטים,כמובן,אם תחזור להוגוורטס.."
"אם אתה רוצה להגיד לי שהחיים שלי יהיו יותר שלווים בהוגוורטס,אתה יכול לחסוך את הנשימה שלך אלבוס,אני אולי הייתי עסוק בלהתחבא,אבל כמה שמועות הגיעו אליי שהרבה מאוד מורים שלך, והאחרונה הייתה אמברידג',בורחים מהבית ספר שלך"

"פרופסור אמברידג' עזבה בגלל סכסוך עם שבט הקנטאורים שלנו" אמר דמבלדור
"אני חושב שאתה,הוראס" לא הייתה מרשה לעצמך להיכנס ליער ולקרא לקנטאורים בני תערובת מטונפים"
זה מה שהיא.. מה שהיא? אמר הוראס "איזו אישה טיפשה,מעולם לא אהבתי אותה!"
הארי צחק צחוק גדול,וגם דמבלדור וגם סלוגהורן הסתכלו בו.
"מצטער" הארי אמר במהירות "אני פשוט לא ממש אהבתי אותה"
דמבלדור התחיל לצאת מהחדר.
"אתה עוזב?" שאל סלוגהורן תיכף ומיד, מסתכל בו מלא תקווה
"אממ...,תהיתי אם אני יכול להשתמש בשירותים שלך" שאל דמבלדור.
"הו," אמר הוראס תוך שהוא מראה ברורות שהוא מתאכזב "קומה שנייה במסדרון השמאלי.
דמבלדור פסע לצאת מהחדר. כאשר הדלת נסגרה מאחוריו,השתרר שקט בחדר.
אחרי כמה רגעים של שקט,נראה היה שסלוגהורן לא בטוח מה לעשות עם עצמו.
הוא נתן מבט חשאי בהארי,ואז לעבר האש,ואז הסתכל על הארי שוב.
"אל תחשוב שאני לא יודע למה הוא הביא אותך" הוא אמר בפתאומיות.
הארי הסתכל בסלוגהורן. העיניים של סלוגהורן סקרו את הצלקת שלו.
"אתה נראה מאוד כמו האבא שלך.."
"כן,אמרו לי" אמר הארי
"חוץ מהעיניים שהם..."
"העיניים של אמא שלי,כן" הארי שמע את זה כל כך הרבה פעמים בעבר,שהוא כבר הכיר את זה בעל פה.
הרמפ,כן,טוב,אני לא הייתי המורה הכי אהוב עליה,אבל היא הייתה אחת שלי"
הוסיף סלוגהורן בתשובה למבט השואל של הארי. "אוונס הייתה אחת התלמידות הכי מוכשרות שלימדתי אי פעם,אתה יודע. נערה מקסימה. הייתי תמיד אומר לה שהיא הייתה צריכה להיות בבית שלי,אז הייתי מקבל תשובות חוצפניות מאוד."
"באיזה בית היית?
"הייתי ראש בית סלית'רין" אמר סלוגהורן
"הו,עכשיו" הוא אמר מהר בגלל שראה את מבטו המעוקם של הארי ונפנף באצבעו. "אל תתחיל להיות נגדי בסדר? אתה בטח בגריפינדור נכון? כן,זה בדרך כלל עובר במשפחות,לא תמיד,אף על פי שזה ככה ברוב המקרים. אני לא יודע אם שמעת על סיריוס בלק,בטח שמעת עליו,חייב להיות,בטח הסתכלת בעיתונים של שנים קודמות,הוא מת לפני כמה שבועות."
זה היה כאילו יד בלתי נראית תפסה במעיים של הארי והחזיקה אותם מהודקים.
"בכל אופן,הוא היה ידיד גדול של אבא שלך בבית הספר. כל משפחת בלק הייתה בבית שלי אבל סיריוס גמר בגריפינדור! עסק בישׁ! הוא היה בחור כל כך מוכשר. השגתי את האח הצעיר שלו,רגולוס,אבל הייתי מעדיף אילו היה לי את הסט!"
הוא נשמע כמו אספן מתלהב שהפסיד הצעה במכירה פומבית.
"אמא שלך הייתה ילידת מוגלגים כמובן,לא יכולתי להאמין לזה כאשר מצאתי אותה,חשבתי שרק טהורי הדם יכלו להיות כל כך טובים!"...

"אחת מהידידות הכי טובות שלי היא ילידת מוגלגים" אמר הארי "היא הכי טובה בשכבה שלנו!"
"מצחיק איך זה קורה לפעמים,הלא כן?" אמר סלוגהורן
"לא באמת" אמר הארי באופן קר.
סלוגהורן הסתכל למטה בהפתעה "אתה לא חייב לחשוב שאני משוחד" הוא אמר "לא,לא,לא,אני לא סתם אמרתי שאמא שלך הייתה אחת מהסטודנטים האהובים עלי בכל הזמנים! והיה גם את דירק קרסוול,בשנה שאחריה,עכשיו הוא ראש המשרד ליצירת קשר עם גובלינים,עוד יליד מוגלגים כמובן,סטודנט מחונן מאוד,והוא עדיין נותן לי מידע פנימי מצויין על האירועים בגרינגוטס."
הוא הסתכל למעלה,מחייך לעצמו בסיפוק רב. והצביע על מסגרות של צילומים על הארון,כל אחד מאוכלס בדיירים זזים.
"כל הסטודנטים לשעבר חתמו לי,הנה תראה,ברנבס קופה,העורך של הנביא היומי,הוא תמיד התעניין לשמוע אותי מדבר על הנביא היומי.
והנה אמברסיוס פלום שמפריע לכל יום הולדת שלי רק בגלל שהגשתי קודם את סיסרון הארקיס לראיון עבודה איתו,וכמובן שהוא קיבל את הג'וב.אנשים תמיד אוהבים לשמוע ממני ואני מקבל תמיד כרטיסים למשחקי קווידיץ' של הנבחרות שלהם!"המחשבה הזאת גרמה לו לחייך חיוך רחב
"וכל האנשים האלה יודעים איפה למצוא אותך,לשלוח לך דברים?"שאל הארי, שלא יכל לחשוב מדוע אוכלי המוות לא מצאו את סלוגהורן אם הוא מקבל כרטיסים חינם למשחקי קווידיץ' כשכל שאר האנשים כן יודעים איפה הוא נמצא.
החיוך החליק מהפנים של סלוגהורן מהר כמו הדם שהיו על הקירות שלו.
"כמובן שלא" הוא אמר "אני כבר לא שומר איתם קשר כבר שנה"
הארי היה בעל הרושם שהמילים הדהימו את סלוגהורן עצמו,הוא נהיה מבולבל ולכן משך בכתפיו.
"עדיין,הקוסם הנבון יותר מדי להישאר בפרופיל נמוך בזמנים הנכונים,עם כל הכבוד לדמבלדור שחוטף יבלות כאילו הם מודיעים על חובתם הציבורית בזמן משימות של מסדר עוף החול,אני אישית,מעדיף לא למות מהר כל כך.
"אתה לא חייב להצטרף למסדר עוף החול כדי ללמד בהוגוורטס" אמר הארי מיד בלי להוריד את הלעג שלו מקולו. זה היה קשה לאהוד את סלוגהורן כשהוא זכר שסיריוס חי במערה ואכל רק חולדות.
"רוב המורים הם לא חברים במסדר,ואף אחד עוד לא מת,חוץ מקווירל,וזה מה שהיה מגיע לו כי הוא עבד עם וולדמורט."
הארי היה בטוח שסלוגהורן יהיה אחד הקוסמים האלה שלא יוכלו לשמוע את השם של וולדמורט בקול רם בלי להצטמרר,אבל לא כך היה,אז הארי המשיך.
"אני הייתי מחשיב את הצוות של דמבלדור מוגנים יותר מכולם,היות שדמבלדור הוא היחיד שוולדמורט פחד ממנו אי פעם,הלא כן?" הארי הסתכל בתוך עיניו של סלוגהורן,נראה שהוא חשב על המילים של הארי.
"טוב,זה אמיתי שהוא מעולם לא חיפש קרב עם דמבלדור" הוא מלמל בטינה, "ואני מניח שאנחנו יכולים לאשר שכאשר אני לא הסכמתי להיות אוכל מוות וולדמורט לא ממש החשיב אותי כידיד,במקרה כזה,אני אהיה קצת יותר בטוח ליד אלבוס,אני לא

יכול להכחיש שהמוות של אמיליה בונס לא גרם לי להיכנס להלם,כי היא,עם כל ההגנות שלה מהמרד והכל..."
דמבלדור נכנס מחדש לחדר וסלוגהורן קפץ כאילו הוא שכח שהוא היה בבית.
"הו,אתה שם אלבוס?" הוא אמר. "היית שם זמן ארוך,קלקול כיבה?"
"לא,רק קראתי את המגזינים של המוגלגים" אמר דמבלדור "אני אוהב לפתור תשבצים,טוב הארי,נשארנו אצל הוראס כבר מספיק,אני חושב שזה הזמן בשבילנו לעזוב"
בכלל לא מתלהב לציית,הארי קפץ על הרגליים שלו כשסלוגהורן כאילו לקה בהלם.
"אתה עוזב?"
"כן,אמנם. אני חושב שאני יודע לזהות מקרה אבוד כשאני רואה אחד כזה.
"מקרה אבוד?"
"סלוגהורן נראה מוטרד. הוא סובב את הבהונות השמנות שלו והסתכל בדמבלדור כאשר הוא הידק את גלימתו וראה את הארי לובש את הג'קט שלו.
"טוב,אני מצטער שאתה לא רוצה את העבודה הוראס" אמר דמבלדור מרים את היד הבריאה שלו ונופף לשלום. "היינו שמחים לראות אותך שוב בהוגוורטס,אף על פי כן שאתה לא רוצה את העבודה,תמיד תוכל לבוא לבקר"
"כן,טוב,מאוד נדיב... כמו שאני אומר..."
"טוב,אז ביי."...
"ביי" אמר הארי
הם היו בדלת הקדמית כאשר צעקה מאחוריהם "טוב בסדר,אני אקח את התפקיד,אני אעשה את זה"
דמבלדור פנה להביט בסלוגהורן עומד חסר נשימה בפתח הדלת.
"אתה תבוא למרות הפרישה?"
"כן,כן" אמר סלוגהורן באופן חסר סבלנות "אני חייב להיות מטורף,אבל כן"
"נפלא!" אמר דמבלדור "אז,הוראס,אנחנו נשמח לראות אותך בראשון בספטמבר"
"כן,אני בטוח בזה" הוא חירחר.
"בזמן שהם הלכו בשביל של הגן,נשמע שוב קולו של סלוגהורן "אני ארצה משכורת מכובדת,דמבלדור"
דמבלדור צחק,שער הגן נסגר מאחוריהם והם התחילו ללכת דרך גבעה חשוכה עם הרבה אובך.
"טוב מאוד מה שעשית שם הארי" אמר דמבלדור
"אני לא עשיתי משהו..." אמר הארי במפתיע
"הו כן,עשית, אתה הראית להוראס מה בדיוק הוא ישיג אם הוא יחזור להוגוורטס,האם הוא מצא חן בעיניך?"
"אממ..."
הארי לא היה בטוח אם הוא אהב את סלוגהורן או לא. היה נעים להיות איתו,אבל הוא היה גם שחצן,הוא גם לא סבל את זה שהוא חשב שילידת מוגלגים יכולה להיות משפה טובה.
"הוראס" אמר דמבלדור משחרר את הארי מן האחריות לענות על השאלה. "אוהב מאוד את הנוחיות שלו,הוא גם אוהב להיות חבר בחברה המפורסמת,המצליחה

והחזקה.הוא נהנה מהתחושה שהוא משפיע על האנשים הללו.הוא מעולם לא רצה להיות מפורסם בעצמו,הוא היה מעדיף את המושב האחורי. הוא היה בוחר בתלמידים האהובים ביותר שלו בהוגוורטס והיה נכנס איכשהוא לשאפתנות או למוחות שלהם,ולפעמים אף לקסם שלהם או לכישרון שלהם,והיה לו כישרון מוזר בשביל לבחור בשביל כל אחד מהם במה הוא יצליח בעתיד.הוראס יצר לעצמו מן מועדון מן התלמידים האהובים שלו עם עצמו במרכז,עושים הקדמות,מזייפים מגעים שימושיים עם החברים,ותמיד מקצר.אני אומר לך עכשיו הארי,לא להיות נגד הוראס שעכשיו צריך לקרא לו פרופסור סלוגהורן,אבל צריך להיות במשמר,הוא ללא ספק ינסה לאסוף אותך למועדון המעריצים שלו, "הילד שנשאר בחיים", או כמו שהוא אוהב לקרא לך: ה"נבחר""
במילים אלה,חלפה בהארי צמרמורת.הוא נזכר במילים ששמע לפני כמה שבועות שהיו בעלות מובן נורא מאליו: אף אחד לא יוכל להתקיים בזמן שהשני שורד.
במילים האלה, צמרמורת ששום דבר לעשות עם האובך המקיף נגנבה מעל הארי. הוא הוזכר של מילים הוא שמע לפני כמה שבועות, מילים שהיו בעלות מובן מיוחד נורא אליו :האחד לא יוכל לחיות בזמן שהאחר שורד ..
דמבלדור נעצר ליד הכניסה ששם עברו מקודם.
"נוכל ללכת הארי,אם תתפוס את היד השלי"
הפעם,הארי היה מוכן,אבל הוא לא חשב שזה נעים,כאשר הלחץ נעלם,הוא עמד בסמטה ליד דמבלדור,והוא הסתכל קדימה לעבר הצללית של הבניין השהי שהכי אהב בעולם:"המחילה",למרות תחושת הפחד שתקפה אותו לפני כן,הוא לא יכל שלא לשמוח כשאשר ראה את הבניין שרון נמצא בוא,ואת הבניין שגברת וויזלי שמבשלת הכי טוב שבעולם נמצאת.
"אם אתה לא מתנגד,הארי" אמר דמבלדור בזמן שהם עברו דרך השער "הייתי רוצה להחליף איתך כמה מילים לפני שאנחנו נפרדים,בחשאי,אולי כאן?" דמבלדור הצביע על צריף אבן עלוב ומוזנח ששמה הוויזלים איחסנו את המטאטים שלהם.
עם בילבול קטן,הארי עקב אחרי דמבלדור דרך הדלת של הביתן לתוך רווח קטן יותר מארון ממוצע. דמבלדור האיר עם קצה שרביטו ויחסית לתנאים,האור נראה כמו אש עצומה שיצאה מלפיד.הוא חייך לעבר הארי.
"אני מקווה שאתה תסלח לי שאני אומר את זה הארי,אבל אני שמח וגאה שאתה הצלחת להתמודד מול ועם מה שקרה במשרד הקסמים,הרשה לי לומר שאני חושב שסיריוס היה גאה."
הארי בלע את רוקו. הקול שלו כנראה עזב אותו. הוא לא חשב שהוא יכל לעמוד בשיחה על סיריוס. זה היה כואב מספיק לשמוע את הדוד ורנון צועק " הסנדק שלו מת?" ואפילו יותר גרוע כששמע את השם של סיריוס נזרק ככה באופן רגוע מפיו של סלוגהורן.
"זה היה אכזרי" אמר דמבלדור ברכות "שהיה לך ולו רק זמן קצר ביחד,אכזרי לסיים מערכת יחסים ככה בשביל מישהו שצריך יחס חם יותר מכולם"
הארי הניד בראשו. הוא יכל להגיד שהוא חשד שעד שהמכתב שלו הגיע אל הארי,הארי בילה כמעט כל הזמן במיטה שלו,בלי ארוחות,ומסתכל ברחוב החשוך מלא הריקנות בזמן ששאל את השאלה אם סוהרסנים יבואו?

"זה פשוט קשה" הארי אמר סוף סוף בקול נמוך "להבין שהוא לא יכתוב אליי שוב" העיניים שלו נשרפו פתאום והוא מצמץ. הוא הרגיש טיפש להתוודות בזה,אבל העובדה שמישהו מחוץ להוגורטס דאג לו ,כמעט כמו הורה אוהב,היה אחד הדברים הכי טובים לגלות על הסנדק שלו ועכשיו הינשופים האלה לעולם לא יגיעו ויביאו לו שוב את הנוחיות הזאת.

"סיריוס גרם לך להרגיש דברים שמעולם עוד לא הרגשת" אמר דמבלדור בעדינות "באופן טבעי,האובדן הורס"

"אבל כשהדוד שלי צעק שם בבית," הפסיק אותו הארי בקול יותר ויותר חזק" הבנתי שאני סוגר את עצמי יותר ויותר,סיריוס לא היה רוצה את זה נכון? אבל אני מרגיש שהחיים שלי הולכים ומתקצרים,קודם אמיליה בונס,אמילין ואנס,זה יכול להיות אני הבא בתור לא?"

"אבל אם זה יקרה" הוא אמר באופן עז והסתכל בעיניו של דמבלדור "אני אוודא שאני אקח הכי הרבה אוכלי מוות שאפשר ביחד איתי"

"דיברת כמו בן לאמא ולאבא שלך וכמו סנדק של סיריוס" אמר דמבלדור עם טפיחה על גבו של הארי "הייתי מוריד את כובעי בפניך,אבל לא הייתי רוצה להפיל עליך עכבישים" שכן,עכבישים עלו על כובעו של דמבלדור.

"ועכשיו הארי,בנושא קצת יותר קרוב,אני מניח שאתה קראת את הביא היומי בשבועיים האחרונים נכון.?"

"כן" אמר הארי מרגיש עכשיו את ליבו דופק חזק יותר.

"אז בטח ראית שהיו לא מעט סיפורים עליך ועל מה שקרה באולם הנבואות נכון?"

"לא,הם לא" הפסיק דמבלדור "יש רק שני אנשים בעולם השלם שיודעים את התוכן המלא של הנבואה עליך ועל הלורד וולדמורט והשם שניהם יושבים בתוך הביתן הזה,אם כן,זה נכון שוולדמורט חשד שהבואה קשורה אליך,שאחרי הכל,הוא ניסה לשלוח אוכלי מוות שיגנבו אותה בשבילו.

" עכשיו, אני חושב שאני צודק בזה שאתה לא סיפרת לאף אחד את תוכן הנבואה?"

"לא" אמר הארי

"החלטה חכמה בסך הכל" אמר דמבלדור "אף על פי שאני חושב שאתה צריך לספר זאת לידידים שלך,מר רונאלד וויזלי ולעלמה הרמיוני גריינג'ר,כן," הוא המשיך כאשר הארי הסתכל עליו בחרדה "אני חושב שהם צריכים לדעת,זה חשוב להם!"

"אני לא רציתי..."

"להדאיג אותם או להפחיד אותם?" שאל דמבלדור תוך כדי שהוא בוחן את הארי מעל החלק העליון של המשקפיים שלו "או שאולי צריך להתוודות ולהגיד שאתה הוא זה שדואג ומפחד,הארי. אתה צריך את החברים שלך הארי. כמו שאתה בעצמך אמרת, סיריוס לא היה רוצה שתהיה סגור כל כך!"

הארי לא אמר שום דבר אבל לא נראה שדמבלדור ציפה לתשובה,הוא המשיך "בשונה משנים אחרות הארי,אני הייתי רוצה ללמד אותך בשיעורים פרטיים השנה" "פרטיים?,איתך?" שאל הארי שפתאום שוב הצליח לדבר מרוב הפתעה.

"כן,אני חושב שהגיע הזמן שאני אתערב ישירות בחינוך שלך"

"מה אתה תלמד אותי אדוני?"
"הו,מעט מזה,מעט מזה" אמר דמבלדור בעליזות.
הארי חיכה שדמבלדור יפרט,אבל הוא לא פירט,לכן הוא המשיך לשאול שאלה שקצת הפריעה לו
"אדוני,עם אני לוקח שיעורים פרטיים איתך,אני לא אצטרך ללמוד הלטת הכרה עם סנייפ?"
"פרופסור סנייפ הארי,ולא,אתה לא תצטרך"
"טוב" אמר הארי בהקלה "כי הם היו.." הוא נעצר,נזהר לא לומר מה שעלה לו בראש.
"אני חושב שהמילה כישלון תהיה טובה כאן" אמר דמבלדור.
הארי צחק.
"טוב זה אומר שאני לא אראה הרבה את פרופסור סנייפ מעתה ואילך" הוא אמר "כי הוא לא יתן לי להיכנס לשיעור שיקויים המוגבר אלא אם כן אשיג קס"מ, שאני יודע שאין לי"
"א שוללים ינשופים לפני שהם מגיעים" אמר דמבלדור באופן רציני "הם אמורים להגיע במשך היום של מחר,ועכשיו הארי,רק עוד שתי דברים עד שאנחנו נפרדים." הוא אמר.
"ראשית,אני רוצה שתיקח את גלימת ההיעלמות לכל מקום שאתה הולך אליו,אפילו בתוך הוגוורטס,ליתר ביטחון,הבנת אותי?"
הארי הניד
"ולבסוף,בזמן שאתה תשהה כאן,יהיו על המחילה ההגנות הכי חזקות שמשרד הקסמים הצליח לארגן. הדברים הללו,גרמו כמות מסויימת של אי נוחות לארתור ולמולי,ביניהם,ויתור על החופשות של ארתור.למרות זאת לא אכפת להם אלא מהביטחון שלך,לכן,לא יהיה יפה לסכן את עורך בזמן שאתה תשהה כאן"
"אני מבין" אמר הארי
"טוב,אם זה מובן אז.." אמר דמבלדור תוך כדי שהוא פותח את הדלת של ביתן המטאטים ועלה לתוך החצר. אני רואה אור במטבח,תן לי לא להפסיד את הרגע שבו מולי אומרת שאתה נורא רזה"

פרק 5: עודף של פלעכס
הארי ודמבלדור הגיעו לדלת האחורית של המחילה, שהוקפה ע"י האשפה המוכרת של כל מגפי הוולינגטון וקדרות חלודות; הארי יכול היה לשמוע את הקרקור העדין של התרנגולות הישנוניות שנשמע מהמחסן המרוחק. דמבלדור דפק שלוש פעמים והארי ראה תנועה פתאומית מחלון המטבח.
"מי שם?" אמר קול עצבני שזוהה כגברת וויזלי. "הזדהה!"
"זה אני, דמבלדור, מביא את הארי."

הדלת נפתחה בבת אחת. שם עמדה גברת וויזלי הנמוכה והשמנמנה עם חלוק ביתי ישן וירקרק.
"הארי, יקירי, חמודי, אלבוס, הפחדת אותי, אמרת לא לצפות לך עד הבוקר!"
"היה לנו מזל," אמר דמבלדור, מוביל את הארי לפתח הבית. "סלוגהורן הוכיח שהוא הרבה יותר בר-שכנוע משציפיתי. עבודתו של הארי, כמובן. אהה, שלום, נימפדורה!"
הארי הסתכל סביב וראה שגברת וויזלי לא לבד, למרות השעה המאוחרת. מכשפה צעירה עם פנים חיוורות בצורת לב עם שיער חום-עכברי ישבה בשולחן ומחזיקה ספל גדול בידיה.
"שלום, פרופסור," היא אמרה. גם לך הארי."
"היי, טונקס."
הארי חשב שהיא נראית מתוחה, אפילו חולה, והיה משהו מאולץ בחיוכה. ללא ספק הופעתה הייתה פחות צבעונית מהרגיל ללא המנהג של השיער הורוד-מסטיק שלה.
"עדיף שאני אלך," היא אמרה במהירות, קמה ומושכת בגלימתה מסביב כתפיה.
"תודה על התה והחביבות, מולי"
"בבקשה אל תעזבי בגללי," אמר דמבלדור באדיבות, "אני לא יכול להישאר, יש לי עניינים חשובים יותר לדון עם רופוס סקרימגאור."
"לא, לא, אני צריכה ללכת," אמרה טונקס, מבלי ליצור קשר עין עם דמבלדור.
"לילה..."
"יקירתי, למה שלא תבואי לארוחת ערב בסוף השבוע, רמוס ועין הזעם באים...?"
"לא, באמת, מולי... תודה בכל מקרה...לילה טוב, כולם."
טונקס מיהרה וחלפה על פני דמבלדור והארי אל החצר; כמה צעדים מעבר למפתן הבית, היא הסתובבה בנקודה זו והתעתקה משם. הארי שם לב שגברת וויזלי נראתה מודאגת.
"טוב, אני אראה אותך בהוגוורטס, הארי," אמר דמבלדור. "שמור על עצמך. מולי, לרשותך."
הוא גרם לגברת וויזלי לקוד והלך בעקבות טונקס, והתעתק בדיוק באותה נקודה. גברת וויזלי סגרה את הדלת למול החצר השוממה ואז הורתה להארי בעזרת הכתפיים ללכת לשולחן עם הפנס הזוהר כדי להציג את הופעתו.
"אתה כמו רון," היא נאנחה, בוחנת אותו מכל הכיוונים. "שניכם נראים כמי שעשו לו עין הרע. אני נשבעת שרון גדל בחמישה סנטימטרים מאז שקניתי לו את מדי הבית ספר. אתה רעב, הארי?"
"כן, אני רעב," אמר הארי, מבין כמה רעב הוא היה.
"שב, יקירי, אני כבר אכין משהו."
ממש כשהארי ישב, חתול ג'ינג'י, פרוותי עם פנים מעוכות קפץ על ברכיו והשתקע שם, מגרגר.
"אז הרמיוני כאן?" הוא שאל בשמחה, כשהוא מדגדג את קרוקשנקס מאחורי אוזניו.

"או כן, היא הגיעה שלשום," אמרה גברת וויזלי, נוקשת על סיר ברזל גדול עם שרביטה. זה התמקם על הכיריים עם צלצול קולני והתחיל להעלות בועות ביחד. "כולם במיטה, ברור, לא ציפינו לך. תראה את עצמך..."
היא הקישה על הסיר שוב; הוא התרומם באוויר, עף לעבר הארי, והתמקם; גברת וויזלי הגישה קערה מלאה במרק בצל.
לחם, יקירי?"
"תודה, גברת וויזלי."
היא נופפה בשרביטה על כתפיה; כיכר לחם וסכין המריאו בחינניות לשולחן; כשהכיכר חותך את עצמו וסיר המרק חזר לכיריים, גברת וויזלי ישבה מולו.
"אז שכנעת את הוראס סלאגהורן לקחת את העבודה?"
"הארי הנהן, הפה שלו היה כל כך מלא במרק חם שהוא לא יכול היה לדבר.
"הוא לימד את ארתור ואותי," אמרה גברת וויזלי. "הוא היה בהוגוורטס דורות, התחיל בזמנו של דמבלדור, אני חושבת. אהבת אותו?"
הפה שלו היה מלא בלחם, הארי השתעל ונתן עווית לא מחייבת בראשו.
"אני יודעת למה אתה מתכוון," אמרה גברת וויזלי, מנידה בחוכמה. "ברור שהוא יכול להיות מקסים כשהוא רוצה להיות, אבל ארתור אף פעם לא אהב אותו יותר מדי. הוא שיבח את תלמידיו המועדפים במשרד הקסמים, אבל לא היה לו זמן לארתור... אבל לא נראה שהוא חשב יותר מדי. טוב,זה רק מראה לך, אפילו סלאגהורן עושה טעויות. אני לא יודעת אם רון סיפר לך במכתביו... זה רק קרה... אבל ארתור קודם בעבודה!"
זה לא יכול היה להיות ברור יותר שגברת וויזלי חכתה להגיד את זה.
הארי בלע כמות גדולה של מרק חם וחשב שהוא יכול להרגיש שגרונו רותח. "זה מעולה!" הוא השתנק.
"אתה מתוק," קרנה גברת וויזלי, מראה את רגשותיה על מה שקרה בחדשות. "כן, רופוס סקרימגאור הקים כמה משרדים חדשים לנוכח הסיטואציות העכשוויות, וארתור עומד בראש המחלקה לגילוי קסמי הגנה מזויפים והחרמת חפצים מגנים. זו עבודה גדולה, יש לו עשרה אנשים שמדווחים לו ברגע זה!"
"מה בדיוק?"
"טוב, אתה רואה, עם כל הפאניקה של זה-שאין-לנקוב-בשמו, דברים מוזרים הועלו למכירה בכל מקום, דברים ששיערו שהם יגנו מפני זה-שאין-לנקוב-בשמו ומאוכלי המוות. אתה יכול לדמיין דבר כזה... שיקויים מגנים רטובים עם קצת מגלת פרונקלשטונקלים, או הוראות נגד מזל רע שגורמות באצת לאוזניים שלך ליפול... טוב, בראש הפושעים יש אדם שנקרא מנדנגוס הוטלייר, שלא היה להם יום ישר בחייהם ומנצלים את העובדה שכולם מפחדים, אבל כל רגע משהו ממש אכזרי קורה. ביום אחר ארתור החרים קופסה מכושפת של מלשינוסקופים שכמעט ללא ספק הוטמנו ע"י אוכל מוות.
אז אתה רואה, זה עבודה חשובה מאוד, ואני כל הזמן אומרת לו שזה טיפשי להתעסק עם מצתים וטוסטרים וכל הזבל של המוגלגים." גברת וויזלי סיימה את נאומה עם מבט מחמיר, כאילו זו הייתה הצעתו של הארי להשתמש עם מצתים.
"אדון וויזלי עדיין בעבודה?" הארי שאל.

"כן, הוא שם. למען האמת, הוא טיפה מאחר... הוא אמר שהוא יחזור בסביבות חצות..."
היא הסתובבה והסתכלה בשעון גמלוני שנח מעל השולחן וערמת הניירות. הארי זיהה אותו מייד" היו לו תשעה מחוגים, על כל אחד חרוט שם של בן משפחה ומראה את מיקומם עפ"י המקומות בשעון, בכל זאת כל המחוגים כוונו על – ב"סכנת חיים".
"זה כך כבר תקופה," אמרה גברת וויזלי בקול מקרי לא משכנע, "ממתי שזה-שאין-לנקוב-בשמו חזר. אני מניחה שכולם בסכנת חיים עכשיו... אני לא חושבת שזו יכולה להיות רק המשפחה שלנו... אבל אני לא יודעת למי יש שעון כזה, אז אני לא יכולה לדעת. או!"
עם תרועה פתאומית היא הצביעה על המחוג עם שמו של אדון וויזלי זה הפך ל – "בנסיעה".
"הוא מגיע!"
וכמצופה,נשמעה דפיקה על הדלת האחורית וגברת וויזלי קפצה לע רגליה ומיהרה לדלת.
"זה אתה ארתור?" שאלה גברת וויזלי ברכות.
"כן" אמר מר וויזלי בקול עייף "אבל גם אוכל מוות היה אומר את זה,תשאלי את השאלה"
"הו באמת"
"מולי!!"
"טוב בסדר,איך שתרצה,מה השאיפה הכי גדולה שלך?" שאלה גברת וויזלי
" לגלות איך מטוסים נשארים באוויר"
גברת וויזלי הנידה בראשה והתחילה לפתוח את הדלת אבל אז אדון וויזלי אמר לה "מולי? מה את עושה? עכשיו אני אמור לשאול אותך את השאלה"
"ארתור באמת,זה טיפשי"
"איך אני אוהב לקרא לך כשאנחנו לבד?"
אפילו עכשיו כשהיה חשוך,הארי יכל לומר בוודאות שגברת וויזלי מסמיקה "מוליוובלס" לחשה גברת וויזלי בהשפלה לתוך החור של המנעול.
"נכון" אמר מר וויזלי מבחוץ "עכשיו את יכולה להביא לי להיכנס"
גברת וויזלי פתחה את הדלת לבעלה,קוסם רזה בעל שיער ג'ינג'י ולבוש בגלימת מסעות ישנה.
"אני עדיין לא מבינה למה אנחנו צריכים לחזור על הטקס הזה כל פעם שאתה חוזר מהעבודה" אמרה גברת וויזלי תוך כדיש היא עוזרת לבעלה לפשוט את גלימת המסעות "אוכל מוות פשוט היה יכול להכריח אותך להגיד לו מה התשובות,זה טיפשי!"
"אני יודע יקירתי,אבל זאת המלצה של משרד הקסמים ואני חייב להראות דוגמא,איזה ריח נפלא,מרק בצל?" אדון וויזלי הפנה את ראשו לשולחן בתקווה "הו,הארי,לא ציפינו לך עד הבוקר" הוא לחוץ איתו ידיים והתיישב על הכורסא שלידו תוך כדי שגברת וויזלי מזגה גם לו מרק

"אוישׁ,זה היה לילה קשה מולי,מתברר שאיזה טמבל אחד החליט למכור מדליונים של שינוי צורה,ברגע שאתה עונד אותו,אתה משתנה לחיה שמוטבעת שם,ההסוואה המושלמת,וכל זאת בשביל 10 אניות"
"ומה באמת קורה כשאתה עונד אותם?"
"במקרים נורמליים אתה הופך לצבע של החיה, אבל יש גם כאלה שקיבלו יבלות בכל הגוף שלהם ויש הרבה,בית החולים מנגו לא מפסיק לטפל באלה,כאילו שאין להם מה לעשות חוץ מזה..."
"זה נשמע כמו סוג הדברים שפרד וג'ורג' יחשבו שהם משעשעים" אמרה גברת וויזלי בהיסוס" .אתה בטוח...?"
"בוודאי שאני בטוח!" אמר מר וויזלי, "הבנים לא היו עושים דבר כמו זה בזמן כזה, לא כל עוד אנשים נואשים לשמירה!"
"אז זאת הסיבה שאחרת, מדליות השתנות?"
"לא, שמענו על קסם מסוכן עם תוצאות בלתי רצויות בפילים ובטירה אחת, אבל למרבה המזל יחידה מהמשרד לאכיפת הקסמים סיווגו את זה מחוץ לחוק בזמן שהגענו לשם "...
הארי עצר פיהוק מאחורי ידו. "למיטה" אמרה גברת וויזלי. "כבר הכנתי את החדר של פרד וג'ורג בשבילך, אתה תקבל אותו לעצמך."
" למה, איפה הם "?
"או, הם בסימטת דיאגון, ישנים בדירה הקטנה שלהם מעל לחנות הבדיחות כאשר הם עסוקים," אמרה גברת וויזלי "אני חייבת לומר, אני לא הסכמתי בהתחלה, אבל הם הראו קצת כישרון בעסקים !בוא, יקירי, המזוודה שלך כבר שם."
"לילה טוב, מר וויזלי" אמר הארי, דוחף את כיסאו בחזרה לשולחן.
קרוקשנקס זינק בקלילות ממקומו וחמק מחוץ לחדר. "לילה טוב הארי," אמר מר וויזלי.
הארי ראה את גברת וויזלי מציצה באורלוגין שבסל הכביסה כשהם עזבו את המטבח. כל המחוגים עדיין הצביעו על 'בסכנת חיים'. חדר השינה של פרד וג'ורג ' היה בקומה השנייה. גברת וויזלי הצביעה בשרביטה על פנס בארון הלילה והוא נדלק לפתע ,מאיר את החדר באור זהב נעים. למרות אגרטל גדול של פרחים שהיה ממוקם על השולחן מול החלון הקטן, הריח שלהם לא יכול היה להסוות את הסרחון המתמשך של מה שהארי שיער שהיה אבק שריפה. החדר ניראה כאילו הוא היה מנוצל בתור מחסן זמני. הדוויג צייצה בשמחה כשהארי הושיבה על מוט בקצה של ארון בגדים גדול, ואז המריאה מבעד לחלון. הארי ידע שהיא הייתה מחכה לראות אותו לפני שתצא לצוד. הארי בירך את גברת וויזלי ב"לילה טוב ,"שם עליו פיג'מה, והלך לישון באחת המיטות. היה שם משהו קשה מתחת לכרית. הוא גישש בפנים ותלש ממתק סגול-כתום ודביק, שאותה זיהה כממתקיא. מחייך לעצמו, הוא התהפך ,ונרדם כמעט מייד .
שנייה לאחר מכן, או ככה לפחות נדמה להארי, הוא התעורר על ידי מה שנשמע כמו אש תותחים כשהדלת נפרצה. הארי ישב זקוף לגמרי, הוא שמע קרצוף של וילון שנמשך אחורה. אור השמש המסנוור היכה בעיניו. הוא סוכך על עיניו עם ידו, הוא גישש בחוסר תקווה אחר משקפיו בידו השנייה. "מה הולך פה?" הארי שאל.

"אנחנו לא ידענו שאתה כבר פה!" אמר קול חזק ונרגש, והוא הרגיש מכה חדה על מצחו.
"רון, אל תפגע בו "!אמרה ילדה בקול תוכחה. ידו של הארי מצאה את משקפיו והוא שם אותם, למרות שהאור היה כל כך מסנוור שהוא בקושי יכול היה לראות בכל מקרה. אחרי זמן רב, הופיעו במעורפל צלליות רועדות מול עיניו לרגע. הוא מיצמץ ורון נראה עכשיו בברור, מחייך אליו חיוך מעושה.
"הכל בסדר?" שאל רון.
"מעולם לה היה טוב יותר," אמר הארי משפשף את מצחו וצנח חזרה אל המיטה.
"ואתה?" שאל הארי
"לא רע," אמר רון, והתיישב על קופסת קרטון" .מתי הגעת לכאן?, אמא רק הרגע סיפרה לנו!" אמר רון.
"בערך בשעה אחת, הבוקר." ענה הארי.
"המוגלגים היו בסדר?, הם נהגו בך יפה?" שאל רון
. "כמו תמיד" ענה הארי בשנית ,כשהרמיוני התיישבה על קצה המיטה. "הם לא דיברו איתי הרבה, אבל אני אוהב יותר את הדרך הזאת להתייחס אליי, מה המצב אצלך, הרמיוני?." שאל הארי.
או, אני בסדר ",אמרה הרמיוני, בעודה בוחנת את הארי כאילו שהיה מעורר חמלה .

הוא חשב שהוא ידע מה עומד מאחורי זה, ולא היה לו שום רצון לדון בנושא המוות של סיריוס או כל נושא מאמלל אחר ברגע זה, אז הוא אמר, "מה השעה? פספסתי את ארוחת הבוקר?" שאל הארי, "אל תדאג ,אמא מביאה לפה מגש, היא חשבה שאתה נראה כמו שלד" אמר רון וגילגל בעיניו .
"אז למה אתה ככה?" שאל רון,
"לא הרבה, פשוט נתקעי עם הדודה והדוד שלי,נכון?" אמר הארי
"עזוב אותך" אמר רון. "אתה היית עם דמבלדור!!" אמר רון בהתרגשות.
"זה לא מדויק. הוא רק רצה שאני אעזור לו לשכנע את המורה הזקן הזה שיחזור ללמד. קוראים לו הוראס סלאגהורן." אמר הארי.
"או" אמר רון, שנראה כמאוכזב. ,אנחנו חשבנו.." הרמיוני שלחה מבט אזהרה אל רון, ורון שינה כיוון במהירות. "... אנחנו חשבנו שזה היה משהו כזה ,כן." אמר רון.
"באמת?" אמר הארי, משועשע. "כן.. כן, עכשיו אמברידג' עזבה, אז אנחנו בטוח צריכים מורה חדש להתגוננות מפני כוחות האופל, אני לא צודק? אז איך הסלאגהורן הזה?" שאל רון
"הוא נראה קצת כמו היפופוטם, והוא היה ראש בית סלית'רין" אמר הארי
"משהו אינו כשורה הרמיוני?" הוא שאל. היא התבוננה בו כאילו ציפתה שתסמין מוזר יתגלה בכל רגע. היא סדרה מחדש את תווי פניה כך שייענדו חיוך לא משכנע.
"לא, בוודאי שלא !אז, אממ, האם סלאגהורן ניראה מורה טוב?" שאלה הרמיוני בחופזה.
"לא יודע," אמר הארי" .הוא לא יכול להיות גרוע יותר מאמברידג', נכון?" אמר הארי

. "אני מכיר מישהו הרבה יותר גרוע מאמברידג'," אמר קול מהפתח. האחות הצעירה של רון התהלכה ברישול אל תוך החדר ונראיתה עצבנית.
"היי, הארי" אמרה ג'יני בקול רפה.
"מה קורה איתך?" שאל רון.
"זאת היא," אמרה ג'יני, והפילה את עצמה על המיטה של הארי. "היא גורמת לי להשתגע ".אמרה ג'יני שבכל רגע עמדה לקבל התמוטטות עצבים.
"מה היא עשתה הפעם?" שאלה הרמיוני באהדה.
"זאת הדרך שבה היא מדברת אליי... היא חושבת שאני איזה ילדה בת שלוש!" אמרה ג'יני בהתפרצות.
"אני יודעת" אמרה הרמיוני, מנמיכה את קולה "היא כל-כך מלאה מעצמה ".
הארי נדהם לשמוע איך הרמיוני מדברת על גברת וויזלי ככה ולא יכול היה להאשים את רון על כך שאמר בכעס, "את לא יכולה לדחות את זה לחמש שניות?" רשף רון
"או, זה נכון, תגן עליה," התפקעה ג'יני. "כולנו יודעים שאין אצלך יותר מדיי ממנה."
זה נראה כהערה מוזרה להגיד על אמא של רון. הארי התחיל לחשוב שהוא פיספס משהו, הוא אמר "על מי אתה..." אבל השאלה נענתה לפני שהוא סיים אותה. חדר השינה נפתחה שוב, והארי באופן טבעי משך בחוזקה את כיסוי המיטה כה חזק על סנטרו, עד שהרמיוני וג'יני החליקו מהמיטה לריצפה. אישה צעירה עמדה בכניסה, אישה כל כך יפה שנדמה היה שהחדר נהיה מחניק.
היא הייתה גבוהה ורזה עם שיער בלונדיני-כסוף ארוך. וכדי להשלים את המראה המושלם הזה, היא נשאה בכבדות מגש אוכל עמוס.
"א'רי" היא אמרה בקול צרוד. "אבר ארבה זמן!" כשהיא הלכה אליו מהמפתן, גברת וויזלי נראתה כאילו הסתפרה רק לכיוון אחד, וכועסת במקצת.
"לא היה צורך להביא לו את המגש, בדיוק עמדתי לעשות את זה בעצמי!" היא אמרה.
"לא היו בעיות ",אמרה פלר דלאקור, שמה את המגש לצד הברך של הארי ואז עטה עליו ונישקה אותו בלחי, הוא הרגיש כאילו המקום שבו שפתייה נגעו בו נשרף.
"התגאגאתי לראות הותו, אתה זוכר את החותי, גבריאלה? היא לא מפסיקה לדבר על א'רי פוטר, היא תשמח לראות אותך שוב." סיימה פלר.
"או... היא.. היא נמצאת פה גם?" קירקר הארי.
"לא, לא, ילדון טיפשון," אמרה פלר בצחוק מצלצל, "אני מתכוונת לקיץ הבא, כשאנחנו... אבל אתה לו יודע?" היא אמרה, ועיניה הכחולות התרחבו והיא הסתכלה בתוכחה אל גברת וויזלי, והיא אמרה, "אנחנו לא הספקנו להגיד לו עדיין."
פלר הסתובבה בחזרה אל הארי, מזיזה את שערה הכסוף כך שזה הלקה בפניה של גברת וויזלי. "ביל ואני הולכים להתחתן!" אמרה בהתרגשות פלר.
"יופי" אמר הארי ללא הבעה. הוא לא יכל שלא להבחין איך גברת וויזלי, הרמיוני, וג'יני היו נחושות להמנע מלהביט זו בזו.
"ואוו, ארר, מזל טוב!" אמר הארי, היא עטה עליו ונישקה אותו בשנית.

"ביל מאוד עסוק כרגא עובד מאוד קשא ,ואני עובדת רק חלק מהזמן בגרינגוטס כדי לשפר את אנגלית שלי, אז הוא הביא אותי לקאן לקמה ימים כדי לאכיר את משפחתו היטב. הייתי כל-כך מרוצה לשמוא שאתה בא... אין יותר מדי לאשות פה, אלא אם אתה אוהב לבשל ולאכול תרנגולות! ובכן... תיהנה מארוחת הבוקר , א'רי!" עם המילים האלה היא הסתובבה בחינניות ונראה שהיא מרחפת מחוץ לחדר, סוגרת בשקט את הדלת אחריה .

גברת וויזלי עשתה קול שנשמע כמו "טצ'ה!". "אמא שונאת אותה "אמר ג'יני בשקט. "אני לא שונאת אותה!" אמרה גברת וויזלי בלחישה כועסת .

"אני רק חושבת שהם קצת מיהרו להתארס, זה הכל!" השלימה גברת וויזלי . "הם מכירים אחד את השני רק שנה" אמר רון, שנראה שתוי בצורה מוזרה מאז שהדלת נסגרה. "ובכן, זה לא הרבה זמן! אני יודעת למה זה קרה, כמובן, זה הכל בגלל הפאניקה ואי הוודאות בקשר לחזר של אתם-יודעים-מי, אנשים חושבים שהם עומדים למות מחר, אז הם נחפזים בכל מיני החלטות שבד"כ לוקח יותר זמן להחליט אותם. זה בדיוק כמו הפעם האחרונה שהוא היה בעמדת כוח , אנשים התחתנו וברחו לכל כיוון..." סיימה גברת וויזלי .

"וזה כולל אותך ואת אבא ",אמרה ג'יני בערמומיות. "נכון, ובכן, אביך ואני הלכנו בכיוון אחד של השני, אז מה היה הטעם לחכות?" אמרה גברת וויזלי. "בעוד שביל ופלר... ובכן... מה באמת יש להם במשותף? הוא חרוץ, וסוג של בנאדם פרקטי, בעוד שהיא..."

"פרה" השלימה אותה ג'יני, מהנהנת בראשה" אבל ביל לא כזה פרקטי. הוא מסיר קללות, הוא אוהב שמץ של הרפתקה, שמץ של חן.. לכן אני חושבת שהוא בחר בליחה.

"תפסיקי לקרוא לה ככה, ג'יני," אמרה גברת וויזלי בחדות, כשהארי והרמיוני צחקו. "ובכן... אני ילך עכשיו... הארי, תאכל את הביצים לפני שהם יתקררו ".

בעודה נראית מודאגת, היא עזבה את החדר. רון עדיין נראה שתוי ,הוא נענע בראשו כמו כלב שמנסה להתנער ממים. "אתה לא התרגלת לזה שאולי היא תשאר בבית שלכם?" שאל הארי.

"ובכן,כן," אמר רון" אבל אם היא קופצת עליך באופן בלתי צפוי, כמו עכשיו.."

"זה פתטי," אמרה הרמיוני בכעס, ופסעה הרחק מרון כמה שהיא יכלה להתרחק וכשהיא הגיעה אל הקיר פנתה אליו עם ידיים משולבות.

"אתה לא באמת רוצה שהיא תהיה פה תמיד?" שאלה ג'יני את רון בספקנות. בזמן שהוא משך בכתפיו, היא אמרה, "ובכן ,אימא הולכת להפסיק את זה אם היא יכולה, אני מתערבת איתך." אמרה ג'יני .

"ואיך היא עומדת לעשות את זה?" שאל הארי.

"היא עדיין מנסה להביא את טונקס לארוחת ערב. אני חושבת שהיא מקווה שביל יתאהב בה במקום פלר. אני מקווה שהיא באמת מנסה, עדיף את טונקס במשפחה." ענתה ג'יני .

"כן, זה בטוח יעבוד," אמר רון בעוקצנות. "תקשיבי ,אין ברנש שפוי בדעתו שיעלה בדמיונו את טונקס בעוד פלר בסביבה. אני מתכוון, טונקס נראית בסדר כשהיא לא עושה דברים טיפשיים לשיער ולאף שלה, אבל..." התחיל רון

"היא נראית פחות נחמדה מליחה?" אמרה ג'יני.
"והיא יותר אינטילגנטית, היא הילאית!" אמרה הרמיוני מהפינה.
"פלר לא מטומטמת, היא הייתה מספיק טובה כדי להיכנס לטורניר הקוסמים המשולש," אמר הארי. "אני אמורה להבין מזה שאתה אוהב איך שליחה אומרת "א'רי", נכון "?אמרה ג'יני בלעג .
"לא" אמר הארי. "למה אני חייב לדבר?" הוא חשב לעצמו, "אני רק אומר, ליחה... אני מתכוון, פלר..."
"הרבה יותר עדיף שטונקס תיהיה במשפחה," אמרה ג'יני. "לפחות שהיא צוחקת ".
"היא לא צחקה הרבה בזמן האחרון," אמר רון. "כל פעם שאני רואה אותה היא נראית כמו מירטל המיילל." הוא השלים.
"זה לא הוגן," זעפה הרמיוני. "היא עדיין לא עיכלה את מה שקרה... אתם יודעים... אני מתכוונת, הוא היה הדוד שלה!".
ליבו של הארי שקע. הם הגיעו לסיריוס. הוא הרים מזלג והתחיל לאכול את הביצה המקושקשת, מייחל שישנו כיוון לחלק אחר מהשיחה הזו .
"טונקס וסיריוס בקושי הכירו אחד את השני!" אמר רון. "סיריוס היה באזקאבאן חצי מהחיים שלה ולפני זה המשפחות שלהם מעולם לא נפגשו..." אמר רון
"זאת לא הנקודה," אמרה הרמיוני. "היא חשבה שזה הגבול שלה כשהוא מת!"
הרמיוני צעקה. "איך היא הגיעה לזה?" שאל הארי, וקצת לעצמו .
"ובכן, היא נלחמה עם בלטריקס לסטריינג', נכון? אני חושב שהיא מרגישה שאם היא הייתה מנצחת את בלטריקס, בלטריקס לא הייתה הורגת את סיריוס." אמרה הרמיוני.
"זה מטופש," אמר רון.
"זה רגש האשמה" אמרה הרמיוני .
"אני יודעת שלופין ניסה לדבר איתה, אבל היא עדיין מאוד מדוכדכת. למען האמת יש לה בעיות עם המטמורפסינג שלה.
"עם מה..?" שאל רון.
"היא לא מצליחה לשנות את הופעתה כמו שהיא הייתה רגילה לעשות," הסבירה הרמיוני. "אני חושבת שהכוח הזה הושפע מההלם של מות סיריוס, או משהו כזה."
היא שיערה.
"לא ידעתי שמשהו כזה יכול לקרות," אמר הארי.
"וגם אני לא," אמרה הרמיוני, "אבל אני מניחה שאם אתה ממש מדוכדך..."
הדלת נפתחה שוב וגברת וויזלי הכניסה את ראשה לחדר.
"ג'יני," היא לחשה, "בואי תעזרי לי למטה עם ארוחת הצהריים ".
"אני ננזפת על זה הרבה!" אמרה ג'יני, פגועה. "עכשיו!" אמרה גברת וויזלי, ויצאה.
"היא רוצה אותי שם רק בגלל שהיא לא רוצה להיות לבד עם ליחה!" אמרה ג'יני ברוגז. היא הניפה את שערה והלכה בשחצנות על פני החדר כמו פלר, ועם יד מורמת למעלה כמו בלרינה.
"מוטב שגם אתה תרד," היא אמרה כשעזבה. הארי ניצל את השקט הזמני כדי לאכול עוד מארוחת הבוקר .

הרמיוני התבוננה בקופסאות של פרד וג'ורג', למרות שמדי פעם שלחה מבט הצידה אל הארי.
רון, שאכל מארוחת הבוקר של הארי את הטוסט, עדיין הביט בדלת בחלומיות.
"מה זה?" שאלה הרמיוני לבסוף, מחזיקה משהו שנראה כמו טלסקופ קטן.
"לא יודע," אמר רון, "אבל אם פרד וג'ורג' השאירו את זה כאן, ככל הנראה זה עדיין לא מוכן לחנות הבדיחות, אז תזהרי"
"אמא שלך אומרת שחנות הבדיחות מצליחה ",אמר הארי. "היא אמרה שלפרד וג'ורג' יש כישרון בעסקים." הוא סיים.
"זה בלשון המעטה ",אמר רון, "הם מלאים באוניות! אני לא יכול לחכות לראות את החנות, עדיין לא הלכנו לסמטת דיאגון, כי אמא אומרת שאבא הולך להיות שם אבטחה מוגברת והוא יהיה מאוד עסוק בעבודה, אבל זה נשמע מצויין"
"ומה עם פרסי?" שאל הארי. הילד השלישי של הוויזלים רב עם שארית המשפחה.
"האם הוא דיבר עם הורייך שוב?" הארי שאל.
"לא," אמר רון.
"אבל הוא יודע שאבא שלך צדק לאורך כל הזמן הזה בנוגע לשובו של וולדמורט..." אמר הארי" .דמבלדור אומר שלאנשים הרבה יותר קל לסלוח לאחרים שטעו מאשר לאלו שצדקו," אמרה הרמיוני. "שמעתי אותו אומר לאימא שלך, רון."
"נשמע כמו סוג הדברים הלא שפויים שדמבלדור אומר," אמר רון.
"הוא עומד לתת לי שיעורים פרטיים השנה," אמר הארי כבדרך אגב. רון נחנק מהטוסט שלו, והרמיוני התנשפה.
"שמרת את זה בשקט!" אמר רון.
"רק עכשיו נזכרתי," אמר הארי בכנות. "הוא אמר לי את זה אתמול בלילה במחסן המטאטאים שלכם""
אלוהים אדירים... שיעורים פרטיים עם דמבלדור!" אמר רון שנראה מתפעל.
"מעניין למה הוא..." קולו דעך .
הארי ראה אותו ואת הרמיוני מחליפים מביטים. הארי ערך את הסכין והמזלג, לבו הלם במהירות בהתחשב בזה שכל מה שעשה זה לשבת במיטה. דמבלדור אמר לספר לחבריו, אז למה לא עכשיו? הוא נעץ עיניים במזלגו, שניצנץ באור השמש, ואמר"אני לא יודע למה בדיוק הוא עומד לתת לי שיעורים, אבל אני חושב שזה בגלל הנבואה."
לא רון ולא הרמיוני דיברו. הארי חשב ששניהם קפאו. הוא המשיך, עדיין מדבר אל מזלגו.
"אתם יודעים,מה הייתה הסיבה שהם ניסו לגנוב במשרד הקסמים." הוא אמר.
"אף אחד לא יודע מה היא אמרה"אמרה הרמיוני במהירות. "היא התנפצה."
אמרה הרמיוני.
"אף על פי שהנביא היומי אומר..." התחיל רון, אבל הרמיוני אמרה "ששש!".
"הנביא היומי עלה על העניין ",אמר הארי, מסתכל על שניהם במאמץ כביר.
הרמיוני נראתה מבוהלת ורון נראה מופתע

הכדור זכוכית שהתרסק לא היה הרישום היחיד של הנבואה. שמעתי את המלאה " דמבלדור, הוא האיש ששמע אותה, אז הוא יכל לומר לי. ממה שהוא במשרד של עמוקה, "זה נראה כאילו שאני היחיד שיכול להרוג את אמר," הארי לקח נשימה מאיתנו לא יכול לחיות בעוד השני שורד." וולדמורט... לפחות, זה אומר שאף אחד שלושתם הסתכלו זה על זה בשתיקה לכמה רגעים .ואז היה רעש "בנג" חזק והרמיוני נעלמה מאחורי מסך של עשן שחור.

"הרמיוני!" צעקו הארי ורון.

הרמיוני הופיעה והשתעלה מחוץ לעשן ,לופתת את הטלסקופ והתהדרה כסיום בפנס בעין.

"אני לחצתי על זה וזה... זה חבט בי!" היא התנשפה. וכדי להיות בטוח מספיק, הם ראו עכשיו אגרוף זעיר על סדק ארוך בולט מקצה הטלסקופ.

"אל תדאגי," אמר רון, שניסה לא לצחוק. "אמא שלי תתקן את זה, היא טובה בלרפות פצעים קטנים" "או ובכן, זה לא חשוב עכשיו!" אמרה הרמיוני בחופזה.

"הארי ,או, הארי..." היא התיישבה על קצה המיטה שוב. "אנחנו תהינו, אחרי שחזרנו ממשרד הקסמים ...ללא ספק, אנחנו לא רצינו לומר לך דבר, אבל ממה שלוציוס מאלפוי אמר על הנבואה, איך שזה על וולדמורט ועלייך, ובכן, אנחנו חשבנו שזה אולי משהו כזה... או הארי..." היא נעצה בו עיניים, ואז לחשה, "אתה מפחד?"

"לא כמו אז," אמר הארי. "כששמעתי את זה בפעם הראשונה, אני פחדתי... אבל עכשיו, זה נראה כאילו תמיד ידעתי שאני יצטרך להתמודד מולו בסוף..." הוא אמר.

"כששמענו שדמבלדור בא לאסוף אותך אישית, חשבנו שהוא יגיד לך משהו ,או יראה לך משהו לעשות עם הנבואה," אמר רון בלהט. "וגם דיי צדקנו, נכון? הוא לא היה נותן לך שיעורים אם הוא היה חושב שאתה אבוד, זה היה מבזבז את זמנו, זה אומר שהוא בטוח חושב שיש לך סיכוי!" אמר רון. "זה נכון," אמרה הרמיוני. "אני תהיתי מה הוא ילמד אותך, הארי? בטח כשפי מגן מתקדמים, קרוב לוודאי... וגם כשפים חזקים, וקללות נגד..."

הארי לא ממש הקשיב. חום התפשט בגופו.

הוא יידע שרון והרמיוני הזדעזעו יותר מאשר הם הראו, אבל העובדה שהם עדיין שם לצידו, מעודדים אותו במילות נחמה, לא נרתעים ממנו כאילו הוא איזה מזוהם ומסוכן, הייתה ראויה להערכתו יותר ממה שהוא יכל אי פעם לומר להם.

"... ובד"כ קסמי התחמקות," סיימה הרמיוני. "ובכן, לפחות אתה יודע שיעור אחד שיהיה לך השנה, יותר ממני ורון. אני תוהה מתי ינשופי הציונים יגיעו." אמרה הרמיוני.

"לא עוד הרבה, כבר עבר חודש," אמר רון .

"תקשיבו," אמר הארי ,כשחלק נוסף מן השיחה עם דמבלדור בלילה חזר לזיכרונו. "אני חושב שדמבלדור אמר שינשופי הציונים שלנו יגיעו היום!" הוא אמר. "היום?" צווחה הרמיוני. "היום? אז למה אתה לא ...אלוהים, היית צריך להגיד..." היא עמדה על רגלייה. "אני הולכת להסתכל האם איזה ינשוף כבר הגיע..."

אבל כשהארי ירד למטה עשר דקות לאחר מכן, לבוש במלואו ונושא את מגש ארוחת הבוקר, הוא מצא את הרמיוני יושבת בחרדה גדולה ליד שולחן המטבח, עד אשר גברת וויזלי ניסתה להפחית את הפנס.

"זה לא רוצה לזוז," גברת וויזלי אמרה בחשש תוך כדי שהיא סוגרת בשרביטה צנצנת של "מרפא הלפמייט, לחבלות ,חתכים ושפשופים."

"זה תמיד עבד לפני זה, אני פשוט לא מצליחה להבין את זה." אמרה גברת וויזלי.

"זה היה רעיון לבדיחה מצחיקה של פרד וג'ורג', אפשר להיות בטוחים שלא נצליח להוריד את זה," אמרה ג'יני. "אבל זה חייב לרדת!" צווחה הרמיוני. "אני לא יכולה להראות ככה לתמיד!" היא צווחה בהתרגשות. "את לא תצטרכי, יקירתי, אנחנו נמצא לחש נגד, אל תדאגי," אמרה גברת וויזלי בצורה מרגיעה .

"ביל אמר לי שפרד וג'ורג 'הם מאוד מבדרים!" אמרה פלר, מחייכת בשלווה .

"כן, אני לא יכולה לנשום מרוב צחוק," אמרה הרמיוני בעוקצנות. היא קפצה על הרגליים והתחילה ללכת מסביב למטבח ,משלבת את אצבעותיה ביחד .

"גברת וויזלי, את לגמרי, לגמרי בטוחה שאף ינשוף לא הגיע הבוקר?" שאלה הרמיוני בקוצר רוח.

"כן, יקירתי, אני לא ראיתי ינשופים," אמרה גברת וויזלי בסבלנות. "אבל זה בקושי תשע, יש עוד המון זמן..." היא אמרה ברוגע .

"אני יודעת שפיספסתי איזה לחש עתיק," מילמלה הרמיוני בקדחנות, "אני עשיתי לפחות טעות חמורה אחת בתרגום.ובמבחן המעשי בהתגוננות מפני כוחות האופל הייתי חסרת תועלת. אני חושבת שהשינוי צורה הלך בסדר, אבל הוא הסתכל לאחור..." היא דיברה במהירות ובחשש .

"הרמיוני, אולי תשתקי, את לא היחידה שלחוצה!" נבח רון. ושקיבלת את האחד עשרה ינשופים..." הוא אמר.

"לא, לא, לא!" אמרה הרמיוני, מנפנפת בידיה בהיסטריה. "אני יודעת שנכשלתי בהכל!" היא אמרה. "מה יקרה אם ניכשל?" שאל הארי את החדר באופן כללי. אבל זאת שוב הייתה הרמיוני שענתה. "אנחנו נדון עם ראש הבית, שאלתי את פרופסור מקגונגל בסמסטר שעבר ".

בטנו של הארי התפתלה. הוא הצטער שהוא לא אכל פחות.

"באקדמייט בובאטון זה כצת שונה" אמרה פלר

"יש לאנו דרכים שונות לעשות דברים. אני חושבת שא'יה יותר טוב. אנחנו ניגשנו לבחינה אחרי שש שנים ולא אחרי חמש, ואז..."

המילים של פלר התחלפו בצעקה. הרמיוני הצביע דרך חלון המטבח. שלושה כתמים שחורים זעירים נראו בבירור בשמיים, הולכים וגדלים כל הזמן.

"אלו בטוח הינשופים," אמר רון בצרידות, קופץ למעלה כדי להתסכל עם הרמיוני בחלון.

"ויש שם שלושה," אמר הארי, ממהר לצד האחר.

"אחד לכל אחד מאיתנו ",אמרה הרמיוני בלחישה מבועתת. "אוי לא, אוי לא, אוי לא..." היא אחזה בחוזקה במרפקים של הארי ורון. הינשופים עפו היישר אל המחילה.

שלושת הינשופים היו נאים, הם נהיו ברורים כשהם הנמיכו עוף אל עבר השביל המוביל אל הבית, נושאים מעטפה מרובעת.
"אוי לא "!צווחה הרמיוני.
גברת וויזלי דחקה אותם פנימה ופתחה את חלון המטבח. אחד, שתיים ,שלוש, הינשופים עפו דרך החלון ונחתו על השולחן. שלושתם הרימו את רגלם הימנית .
הארי זז קדימה .
המכתב הממוען אליו היה קשור ברגלו של הינשוף האמצעי. הוא התיר את המכתב באצבעו. לשמאלו, רון ניסה לנתק את מכתבו מהינשוף. לימינו, הרמיוני הייתה כל-כך מזועזעת, שהיא לקחה את הינשוף במקום המכתב. אף-אחד במטבח לא דיבר. בסופו של דבר, הארי הצליח לפתוח את המעטפה. הוא פתח חריץ במהירות וגילה קלף נייר בפנים .

תוצאות מבחני הבגרות לקוסמים :
ציונים עוברים: קוסם סטודנט מעולה (קס"מ),הצלחה למעלה מהמצופה (הל"מ),טוב מספיק (ט"מ)
ציונים נכשלים: עלוב (ע'),זוועה (ז'),קדחת(ק').
הארי ג'יימס פוטר קיבל :
אסטרונומיה – ט"מ
טיפול בחיות הפלא – הל"מ
לחשים – הל"מ
התגוננות מפני כוחות האופל – קס"מ
הגדת עתידות – ע'
תורת הצמחים – הל"מ
היסטוריית הקסם – ז'
שיקויים – הל"מ
שינוי צורה – הל"מ .
הארי קרא את הדף מספר פעמים, נשימתו קלה יותר בכל קריאה. זה היה בסדר גמור. הוא תמיד ידע שהוא ייכשל בהגדת עתידות, ולא היה לו שום סיכוי של ציון עובר בהיסטוריית הקסם בהתחשב בזה שהוא התמוטט לפני שעשה חצי מבחן, אבל הוא עבר את כל השאר!
הוא הריץ את אצבעו על פני הציונים... היה לו ציון טוב בשינוי צורה ובתורת הצמחים, הוא אפילו קיבל הל"מ בשיקויים! ויותר טוב מהכל ,הוא קיבל קס"מ בהתגוננות מפני כוחות האופל! הוא הסתכל מסביב.
הרמיוני הייתה בגבה אליו וראשה נטה הצידה, אבל רון נראה שמח.
"נכשלתי רק בהגדת עתידות ובתולדות הקסם ,ולמי איכפת מהם?" הוא אמר בשמחה אל הארי. "הנה, נחליף..."
הארי התסכל על ציוניו של רון, לא היה שם קס"מ.
"ידעתי שיהיה לך ציון מעולה בהתגוננות מפני כוחות האופל ",אמר רון, טופח על שכמו של הארי. "קיבלנו ציונים בסדר גמור, לא?" אמר רון.

"כל הכבוד!" אמרה גברת וויזלי בגאווה, פורעת את שערו של רון. "שבע ציונים עוברים, זה יותר ממה שפרד וג'ורג' קיבלו ביחד!" אמרה בהתרגשות גברת וויזלי.
"הרמיוני?" אמרה ג'יני באופן זמני, כשהרמיוני עדיין לא הסתובבה. "איך הציונים?" היא שאלה. "הם... לא רעים," אמרה הרמיוני בקול חלוש.
"או, בחייך," אמר רון, בעודו פוסע אליה וחוטף את ציוניה.
"כן ...עשר קס"מ והל"מ אחד בהתגוננות מפני כוחות האופל." הוא הסתכל עליה, חצי משועשע-חצי כועס.
"את באמת מאוכזבת, נכון?" הוא אמר.
הרמיוני נערה בראשה, אבל הארי צחק.
"ובכן,אנחנו קוסמים ברמת כשיפומטרי עכשיו!" גיחך רון. "אמא, יש עוד נקניקיות?"
הארי הסתכל אחורה אל ציוניו. הם היו טובים מכפי שיכול היה לקוות. הוא הרגיש כאב זעיר של צער... זה היה הסוף של הניסיון להיות הילאי. הוא לא השיג את הציון הדרוש בשיקויים. הוא ידע מלכתחילה שהוא לא ישיג אותו, זה היה מוזר, באמת, היות וזה היה אוכל מוות בתחפושת שאמר להארי שהוא יצליח כהילאי, אבל איכשהוא הרעיון השתלט עליו, והוא לא יכל באמת לחשוב על משהו אחר שהיה רוצה להיות, נדמה היה שזה הגורל הנכון בשבילו מאז ששמע את הנבואה שבועיים לפני... אף אחד לא יוכל לחיות בעוד השני שורד... הוא לא יכל לעמוד בציפיות הנבואה, ונתן לוולדמורט את הסיכוי הטוב ביותר לשרוד, אם הוא יצרף אותם ויאמן אותם מאוד, של מי העבודה למצוא ולהרוג את וולדמורט?

פרק 6: המפנה של דראקו

הארי נשאר בתחום הגינה במשך השבועות הבאים. הוא ניצל את מרבית הימים כדי לשחק קווידיץ' שתיים על שתיים בפרדס של הוויזלים (הוא והרמיוני נגד ג'יני ורון, הרמיוני הייתה נוראה וג'יני בדיוק ההפך, אז הם היו שווים בצורה סבירה) וארוחת הערב שלו הייתה פי שלוש מהשאר כשגברת וויזלי שמה לו בצלחת כל מה שאפשר. הוא רצה להיות שמח, היה יכול להיות חג שליו אלמלא היעלמויות משונות, תקריות מוזרות, אפילו מוות כבר היה כמעט דבר יום-יומי בנביא היומי. לעיתים ביל ומר וויזלי היו מביאים הביתה חדשות אפילו לפני שהם היו מגיעים לעיתון.
למורת רוחה של גברת וויזלי, חגיגת יום-ההולדת של הארי התקלקלה בגלל

חדשות מזוויעות שהשיב להכרה רמוס לופין, שנראה קודר ומפחיד. בשערו החום היו פסים אפורים בשפע, הבגדים שלו היו מרופטים ומטולאים יותר מאי פעם.
"היו עוד צמד תקיפות של סוהרסנים," הוא הכריז, כשגברת וויזלי העבירה לו פרוסה גדולה מעוגת יום-ההולדת. "והם מצאו את הגופה של איגור קרקרוף בצריף אחד בצפון. הסימן האפל נמצא מעליו... ובכן, בכנות, אני מופתע מכך שהצליח להישאר בחיים אפילו שנה מאז שנטש את אוכלי המוות. אחיו של סיריוס, רגולוס, הצליח רק כמה ימים עד כמה שאני זוכר." אמר לופין.
"כן, נכון," אמרה גברת וויזלי, מקדירה פניה, "אולי עדיף שנדבר על משהו אחר..."
"האם שמעת על פלוריאן פורטסקיו, רמוס?" שאל ביל, שעסק בלהעביר שיעורים לפלר.
"האיש שברח.."
"זה ההוא עם הגלידה בסמטת דיאגון?" קטע אותו הארי, באי נעימות, בתחושה ריקנית בתוך בטנו. "הוא הביא לי גלידה חינם. מה קרה לו?" הוא שאל.
"לקחו אותו, כשהסתכלו על המקום לא ראו זכר ממנו."
"למה?" שאל רון, בזמן שגברת וויזלי נעצה מבט נוקב בביל.
"מי יודע? הוא בטח הדאיג אותם איכשהו. הוא היה אדם טוב, פלוריאן." אמר ביל.
"אם מדברים על סמטת דיאגון," אמר מר וויזלי, נראה שאוליבנדרס עזב גם."
"יצרן השרביטים?" שאלה ג'יני, נראית מזועזעת.
"זה רק אחד. חנויות ריקות. אין סימן של מאמץ. אף אחד לא יודע אם הוא עזב בהתנדבות, או נחטף." אמר מר וויזלי בחומרה.
"אז איך אנשים יקבלו שרביטים?" היא שאלה.
"הם יסתדרו עם יצרנים אחרים," אמר הפעם לופין. "אבל אוליבנדר היה הכי טוב, ואם הצד השני תפס אותו זה לא כל-כך טוב לנו."
יום אחרי מסיבת התה של היום-הולדת העצוב במקצת, הם קיבלו את רשימת הספרים שהגיע מהוגוורטס. ולהארי גם הייתה הפתעה, הוא הפך להיות קפטן קבוצת הקווידיץ'.
"זה יביא לך מעמד שווה ערך כקפטן!" צעקה הרמיוני בשמחה. "אתה יכול להשתמש באמבטיה המיוחד שלנו והכול!"
"וואו, אני זוכר שצ'ארלי לבש אחד מאלה," אמר רון, בוחן תג אחד בשמחה. "הארי, זה כזה מגניב, אתה הקפטן שלי... אם תתן לי לחזור לקבוצה, אני מניח, חח..."
"ובכן, אני לא חושבת שאנחנו נדחה את הנסיעה לסמטת דיאגון להרבה זמן עכשיו כשיש לך את אלה," נאנחה גברת וויזלי, מסתכלת על רשימת הספרים של רון.
"נלך בשבת כל עוד אבא שלך לא יצטרך ללכת לעבודה שוב. אני לא הולכת לשם בלעדיו." היא אמרה.
"אמא, את באמת חושבת שאת-יודעת-מי עומד להסתתר מאחורי מדף ספרים בכרך ודף בע"מ?" צחק רון.
"פורטסקיו ואוליבנדר יצאו לחופשה, לא כן?" אמרה גברת וויזלי בציניות, פוטרת אותו מיד. "אם אתה חושב שאבטחה זה נושא לצחוק אתה יכול להשאר מאחור ואני אקנה לך את מה שאתה צריך..." "לא, אני רוצה לראות את החנות של פרד וג'ורג'!" אמר רון בחופזה.

"אז תרד מהרעיונות שלך, בחור צעיר, לפני שאני יחליט שאתה לא מספיק בשל כדי לבוא איתנו!" אמרה גברת וויזלי בכעס, קופצת על האורלוגין שלה, כל תשעת המחוגים עדיין הורו על "בסכנת חיים," והוא עדיין עמד על קצה של מגבות לכביסה. "את זה תנסו להחזיר להוגוורטס גם כן!" היא אמרה. רון הסתובב, והסתכל על הארי במבט שואל כשאימו הניפה את סל הכביסה והאורלוגין נפל לידיה.

"אלוהים אדירים... אתה יכול אפילו לעשות באלגן מסביב..." אבל רון נזהר לא להקל ראש בוולדמורט בכמה ימים הבאים.

שבת הגיעה בלי עוד התפרצויות מצד גברת וויזלי, למרות שהיא נראתה מאוד מתוחה בארוחת הבוקר. ביל, שעמד להישאר בבית עם פלר (מספיק כדי לגרום לג'יני והרמיוני הנאה), מעביר להארי ארנק מלא בכסף.

"איפה שלי?" תבע רון, עיניו מתרחבות.

"זה של הארי, אידיוט," אמר ביל. "הוצאתי את זה מהכספת שלך, הארי, בגלל שהציבור הרחב צריך חמש שעות לחכות כדי לקחת את כספם, לגובלינים יש המון אבטחה. לפני יומיים ארקי פילפוט עמד על שלו אז נחקר ונתקע שם ימים... ובכן, תסמכו עליי, הדרך הזאת קלה יותר." אמר ביל.

"תודה ביל," אמר הארי והכניס את כספו לכיסו.

"א'ו תמיד כזה מתחשב," אמרה פלר בהערצה, מלטפת את אפו של ביל. ג'יני חיקתה הקאה לדייסה שלה מאחורי פלר. הארי נחנק מהקורנפלקס שלו, ורון היכה בו מאחורה.

זה היה יום קודר ואפל. אחת מהמכוניות המיוחדות של משרד הקסמים, שהארי כבר נסע בה בעבר, חיכתה במרחק יארד כשהם יצאו מהבית, גוררים את גלימותיהם.

"רק אבא טוב יכול להביא לנו כאלה שוב," אמר רון בהערכה, נמתח ברוב פאר כשהמכונית עזבה בצורה חלקה את המחילה, ביל ופלר נופפו מחלון המטבח. רון, הארי, הרמיוני וג'יני ישבו כולם במרחב הנוח של המושב האחורי.

"אל תתרגלו לזה, זה רק בגלל הארי," אמר מר וויזלי מעבר לכתפו. הוא וגברת וויזלי היו במושב הקדמי ליד הנהג ממשרד הקסמים. המושבים הקדמיים הכילו באדיבות מה שנדמה כמו זוג ספות נוחות ומרופדות. "אין צורך לציין שזו רמת הביטחון הגבוהה ביותר. ותתגייס אבטחה נוספת בקלחת הרותחת"

הארי לא אמר כלום. הוא לא רצה לדמיין את עצמו עושה קניות מוקף בצבא של הילאים. הוא שם את גלימת ההיעלמות שלו בתרמיל וריפד אותה, אם זה מספיק טוב לדמבלדור, זה חייב להיות מספיק טוב בשביל השר, למרות שעכשיו נזכר בזה, הוא לא היה בטוח שהשר יודע על הגלימה. "בבקשה,כן," אמר הנהג, מופתע זמן מה לאחר מכן, מדבר בשם הפעם הראשונה שהוא האט בצומת צ'ארינג קרוס ועוצר מחוץ לקדירה הדולפת.

"אני מחכה לך, יש לך מושג כמה זמן זה יקח לך?" שאל הנהג.

"שעתיים, אני משער," אמר מר וויזלי, "אה יופי, הוא כאן!" הארי עשה כמו מר וויזלי והסתכל מבעד לחלון, לבו זינק. לא היו הילאים מחוץ לפונדק, אבל במקומם היה את הענק, עם הזקן השחור העונה לשם רובאוס האגריד, שומר הקרקעות של

הוגוורטס, לובש מעיל פרווה ארוך. הוא זרח מאושר כשראה את פניו של הארי ושכח להבהיל במבט חודר את המוגלגים העוברים.
"הארי!" הוא הרעים, אוסף אותו אליו בחיבוק מוחץ עצמות ברגע שהארי יצא מהמכונית
. "בקביק... ההיפוגריף, אני מתכוון, א'תה צריך לראות אותו, הארי, הוא כזה מאושר לשוב ולא'יות חופשי..." אמר האגריד.
"שמח בשמחתו," אמר הארי, מגחך תוך כדי שהוא עיסה את צלעותיו הכואבות. "אנחנו לא ידענו ש'אבטחה' הכוונה אליך!" אמר הארי.
"אני יודע, ק'מו בזמנים עברו, לא? ת'מבין, השר רצה לשלוֹך קבוצה של א'ילאים, אבל דמבלדור אמר שאני יהיה," אמר האגריד בגאווה, מכניס את ידיו לכיסיו. אז בוא 'לך... אחרי'חם, מולי, ארתור..."
הקלחת הרותחת הייתה, לפי הפעם הראשונה שהיה בה ונזכר בזה, לגמרי ריקה. רק טום בעל הפונדק, הזקן חסר השיניים, נשאר עם קהל הקשישים. הוא הסתכל עליהם בתקווה כשהם נכנסו, אבל לפני שהוא יכל לדבר, האגריד אמר בחשיבות עצמית, ר'ק תן 'נו להיכנס עוד היום, טום, בטוח שא'בנת, עסקי הוגוורטס, ת'יודע." להיות מספיק טוב בשביל השר, למרות שעכשיו נזכר בזה, הוא לא היה בטוח שהשר יודע על הגלימה. "בבקשה,כן," אמר הנהג, מופתע זמן מה לאחר מכן, מדבר בשם הפעם הראשונה שהוא האט בצומת צ'ארינג קרוס ועוצר מחוץ לקדירה הדולפת. "אני מחכה לך, יש לך מושג כמה זמן זה יקח לך?" שאל הנהג. "שעתיים, אני משער," אמר מר וויזלי, "אה יופי, הוא כאן!" הארי עשה כמו מר וויזלי והסתכל מבעד לחלון, לבו זינק. לא היו הילאים מחוץ לפונדק, אבל במקומם היה את הענק, עם הזקן השחור העונה לשם רובאוס האגריד, שומר הקרקעות של הוגוורטס, לובש מעיל פרווה ארוך. הוא זרח מאושר כשראה את פניו של הארי ושכח להבהיל במבט חודר את המוגלגים העוברים. "הארי!" הוא הרעים, אוסף אותו אליו בחיבוק מוחץ עצמות ברגע שהארי יצא מהמכונית. "בקביק... ההיפוגריף, אני מתכוון, א'תה צריך לראות אותו, הארי, הוא כזה מאושר לשוב ולא'יות חופשי..." אמר האגריד. "שמח בשמחתו," אמר הארי, מגחך תוך כדי שהוא עיסה את צלעותיו הכואבות. "אנחנו לא ידענו ש'אבטחה' הכוונה אליך!" אמר הארי. "אני יודע, ק'מו בזמנים עברו, לא? ת'מבין, השר רצה לשלוֹך קבוצה של א'ילאים, אבל דמבלדור אמר שאני יהיה," אמר האגריד בגאווה, מכניס את ידיו לכיסיו. אז בוא 'לך... אחרי'חם, מולי, ארתור..."
הקדירה הדולפת הייתה, לפי הפעם הראשונה שהיה בה ונזכר בזה, לגמרי ריקה. רק טום בעל הפונדק, הזקן חסר השיניים, נשאר עם קהל הקשישים. הוא הסתכל עליהם בתקווה כשהם נכנסו, אבל לפני שהוא יכל לדבר, האגריד אמר בחשיבות עצמית, ר'ק תן 'נו להיכנס עוד היום, טום, בטוח שא'בנת, עסקי הוגוורטס, ת'יודע." טום הנהן בעגמומיות וחזר לנקות את משקפיו. הארי, הרמיוני, האגריד והוויזלים הלכו דרך הדלפק החוצה אל המרתף הצונן שמאחורה, איפה שהפח ניצב. האגריד הרים את המטרייה הוורודה שלו והקיש על לבנה מסוימת בקיר, הזאת שפותחת מעבר אל רחוב מרוצף ומתפתל. הם צעדו דרך הפתח ועצרו, מסתכלים מסביב. סמטת דיאגון השתנתה. הסוגניות, החלונות המבהיקים שחשפו חנויות של

ספרים קסומים, מרכיבי שיקויים, וקדרות, איבדו את מראם המקסים, מוחבאים מאחורי פוסטרים גדולים של שר הקסמים שהודבקו עליהם. מרבית הפוסטרים הסגולים והקודרים האלה נשאו גרסאות מוגדלות של יעוץ לביטחון שצוטטו מהחוברת בטחון של השר שנשלחה לכולם בקיץ, אבל פוסטרים אחרים של תצלומים שחורים-לבנים של אוכלי מוות הסתובבו חופשי. בלטריקס לסטריינג' לעגה להם מתצלום בחנות הרוקח. כמה חלונות כוסו בקרשים, כולל ההם של חנות הגלידות של פלוריאן פורטסקיו. בצד השני, כמה בתים עלובים למראה הופיעו בצד הדרך. הביתן הקרוב אליהם, שנבנה מחוץ ל'כרך ודף בע"מ', מתחת לגג צבעוני מפוספס, היה מחובר אל קרטון גדול שבו נכתב:

"קמיעות

יעיל נגד אנשי זהב, סוהרסנים, ואינפרי!"

קוסם קטן ומרופט למראה נתן שרשרת עם סמל כסוף לעובר אורח.

"אחד לילדה הקטנה שלך, מאדאם?" הוא שאל את גברת וויזלי כשהם עברו על פניו, נועץ מבט בג'יני. "להגן על צווארה הנחמד?" הוא שאל.

"אם הייתי בתפקיד.." אמר מר וויזלי, נועץ מבט כועס במוכר הקמיעות.

"כן, אבל אל תלך לעצור אף אחד, יקירי, אנחנו ממהרים." אמרה גברת וויזלי אל בעלה, מעיינת בעצבנות ברשימת הספרים. "אני חושבת שעדיף שנלך קודם אל מאדאם מלקין, הרמיוני רוצה גלימה חדשה, והגלימה של רון כבר קטנה עד כדי כך שרואים את סוף קרסולו, וגם אתה צריך אחד חדש, הארי, אתה גדלת כל-כך... קדימה, כולם..." היא אמרה.

"מולי, זה לא מתקבל על הדעת שכולנו נלך למאדאם מלקין," אמר מר וויזלי, "שלושתם ילכו עם האגריד למאדאם מלקין, ואנחנו נלך לכרך ודף בע"מ לקנות להם ספרים, זה לא יותר טוב?" הוא אמר.

"אני לא יודעת," אמר גברת וויזלי בחשש, נקרעת בין רצונה לסיים את הקניות במהירות, לבין רצונה להשאר ביחד כקבוצה. "האגריד, אתה חושב..-?"

"אל תדאגי, הם יהיו בסדר ביחד איתי, מולי," אמר האגריד בצורה מרגיעה, מבטל אותה בידו הגדולה כמכסה של פח זבל.

גברת וויזלי לא נראתה משוכנעת,אבל היא הסכימה להיפרד כך שהיא ג'יני ואדון וויזלי ילכו לכרך ודף בע"מ בעוד שהאגריד,הארי,רון והרמיוני ילכו לקנות גלימות אצל מדאם מלקין.

הארי התרשם שכל מי שעבר לפניו היה בעל אותה הבעת פחד כמו של אדון וויזלי,ושאף אחד גם לא עצר לדבר.

המוכרים היו כולם צפופים כקבוצה ודיברו על עיסקיהם. לא נראה שמישהו עושה קניות לבד.

"אולי 'דיף שלא נכנס כולנו י'חד" אמר האגריד,עוצר ליד חלון הראווה של מדאם מלקין.

"אני אעמוד על המשמר בחוץ,בסדר?"

לפיכך,הארי,רון והרמיוני נכנסו יחד לחנות הקטנה.

במראה ראשון,החנות נראתה ריקה ושוממת,אבל לא זמן רב מדי,הם שמעו ויכוח משפחתי מאחורי תא מדידה.

"להזכירך,אני לא ילד קטן,א-מ-א,אני יכול לעשות קניות לבד!"
היה עוד קול שהארי זיהה כקולה של מדאם מלקין.
"לא יקר,אמא שלך צודקת לגמרי,אף אחד מאיתנו לא צריך להסתובב לבד בימים אלו,אז שלא נדבר על ילדים."
"את תיזהרי איפה את תוקעת את הסיכה הזאת"
ילד בן עשרה בעל פנים חיוורים וחדות,ובעל שיער בלונדיני הגיח מאחוריהם לובש גלימות בעלות סמל בצבע ירוק כהה שתקועות בהם סיכות בכל מקום שהיו גדולות יתר על מידה. הוא הסתכל במראה כדי לראות איך הוא נראה. זה היה מספר שניות לפני שהוא הבחין בהארי,רון והרמיוני מביטים מעל כתפו. עיניו האפורות נפערו.
"אם את תוהה מה זה הריח הזה,אמא,זה רק הבוצדמית הזאת שהולכת פה." אמר דראקו מאלפוי.
"אני לא חושב שיש צורך בשפה הזאת" אמרה מדאם מלקין תוך כדי שהופיע מאחורי מאלפוי חוזרת מתא המדידה עם שרביט בידיה.
"ואני לא רוצה שרביטים מונפים בחנות שלי" היא הוסיפה בעצבנות כשראתה את הארי ורון בסוף החנות מניפים את שרביטם כנגד מאלפוי.
הרמיוני,שעמדה ביניהם אמרה "לא,באמת,לא צריך,זה לא שווה את זה"
"כאילו שאתם תעיזו לעשות קסמים מחוץ לבית הספר" לגלג מאלפוי "מי השחיר את עינייך גריינג'ר אני רוצה לשלוח להם פרחים"
"זה מספיק" אמרה מדאם מלקין בחריפות מסתכלת מאחורי כתפה לחפש תמיכה "מדאם בבקשה"
נרקיסה מאלפוי יצאה מאחורי תא המדידה
"תכניסו את אלה" היא אמרה בקרירות להארי ורון "אם תפגעו בבן שלי שוב אני מבטיחה שזה יהיה הדבר האחרון שתעשו"
"באמת" אמר הארי,מתקדם לעברה כשהוא מסתכל ישירות בפנים היהירות שלמרות חיוורונן,הן דמו מאוד לפני אחותה.
הארי היה בגובה שלה.
"תביאי כמה מחבריך אוכלי המוות לטפל בנו?"
מדאם מלקין צרחה ולפתה את ליבה
"באמת...אתה לא צריך להאשים...דברים מסוכנים לומר...שרביטים שלופים...בבקשה!"
אבל הארי לא הנמיך את שרביטו,נרקיסה מאלפוי חייכה בצורה לא נעימה
"אני רואה שזה שאתה חביבו של דמבלדור נותן לך הרגשה מוטעית של בטחון,הארי פוטר.אבל לא תמיד דמבלדור יהיה שם להגן עליך."
הארי הסתכל בלעג מסביבו "אוי תראי הוא לא כאן עכשיו,אז למה שלא נעשה ניסיון? ואז יוכלו למצוא לך תא זוגי באזקבאן עם בעלך המפסידן"
מאלפוי עשה צעד כועס לכיוון הארי אבל מעד על שולי גלימתו שהיתה ארוכה מדי,רון צחק בקול.
"שלא תעז לדבר לאמא שלי ככה,פוטר" נהם מאלפוי.

"הכל בסדר,דראקו" אמרה נרקיסה מחבקת את כתפיו באבעותיה הלבנות הרזות כדי לרסנו
"אני מצפה שפוטר יתאחד עם סיריוס לפני שאתאחד עם לוציוס"
הוא הרים את שרביטו גבוה יותר.
"הארי לא" נאנחה הרמיוני תופסת את ידו בנסיון להוריד אותה לצד גופו
"תחשוב...אסור לך... תהיה בכזאת צרה"
מדאם מלקין היססה לרגע במקום, ואז ,נראה שהחליטה לנהוג כאילו כלום לא קרה,בתקוה שלא יקרה.היא התכופפה לכיוון מאלפוי שעדיין נעץ בהארי מבט נוקב.
"אני חושבת שאת השרוול השני אפשר להקטין מעט ,יקירי, אם רק תרשה לי"
"אווצ'" שאג מאלפוי כשהוא מעיף את ידה "תשגיחי איפה את תוקעת את הסיכות שלך אישה,אמא, אני לא חושב שאני רוצה את זה עוד"
הוא משך את הגלימה מעל לראשו והשליך אותה על הרצפה לרגליה של מדאם מלקין.
"אתה צודק מאלפוי" היא אמרה והציצה בבוז לעברה של הרמיוני
"עכשיו אני רואה איזה סוגים של חלאות אדם קונים פה,יהיה טוב יותר בטווילפיט וטאטינג"
ובזאת,שניהם יצאו מהחנות, כשמאלפוי דואג להיתקע ברון חזק ככל שיכל בדרכו החוצה.
"ובכן,באמת!" אמרה מדאם מלקין כשהיא מרימה את הבדים שהופלו ומניעה את קצה שרביטה שינקה אותם מהאבק כמו שואב אבק.
כשהתאימה להארי ורון את הגלימות החדשות שלהם היא הייתה מהורהרת וניסתה למכור להרמיוני שמלה של קוסמים במקום של מכשפות.
כשליוותה אותם לבסוף אל הדלת היא נראתה שמחה לראות את גבם.
"אתם יש לכם הכל?" שאל האגריד בבהירות כשהופיעו לצידו.
"בערך" אמר הארי "ראית את המאלפויים?"
"כן" אמר האגריד באדישות "אבל הם לא יעזו לעשות בעיות,לא באמצע סמטת דיאגון,אתה הארי אל תדאג עליהם"
הארי,רון והרמיוני החליפו מבטים,אבל לפני שיכלו להעמיד את האגריד על טעותו,אדון וגברת וויזלי וג'יני הופיעו כשהם נושאים חבילות כבדות של ספרים.
"כולם בסדר?" שאל אדון וויזלי ,"יש לכם את הגלימות שלכם? אז בסדר,אנחנו יכולים להציץ אצל הרוקח בדרך לחנות של פרד וג'ורג'... תישארו צמודים"
הארי ורון לא קנו דבר אצל הרוקח ,הם הבינו שלא ילמדו יותר שיקויים אבל שניהם קנו קופסאות גדולות של אגוזי ינשופים להדוויג ולפיג.
כשגברת וויזלי בודקת את שעון היד שלה כל כמה דקות או פחות,הם המשיכו ללכת לאורך הרחוב בחיפוש אחר "חנות התעלולים הקסומים של הוויזלים", שמנוהלת על ידי פרד וג'ורג'.
"אנחנו באמת לא יכולים להישאר לזמן ארוך" אמר אדון וויזלי "אז רק ניתן מבט מהיר על החנות ונחזור למכונית... אנחנו חייבים להיות קרובים, זה מספר תשעים ושתים,תשעים וארבע..."
"וואו" אמר רון כשהוא עוצר מלכת.

בהשוואה למודעות העמומות של החנויות שסביבם,החלונות של פרד וג'ורג' משכו את העיניים כמו זיקוק.עוברי אורח הסתכלו מאחורי כתפם על החלון וכמה מהם ,נעצרו בהיסוס להביט.
החלון בצד השמאלי היה מלא בצורה מהממת במגוון של סחורה שהסתובבה,השמיעה קולות,התנפצה,הבזיקה וצווחה.עיניו של הארי החלו לדמוע רק מלהסתכל על זה.
החלון הימני היה מכוסה בפוסטר סגול כמו של משרד הקסמים אבל הוא היה מקושט באותיות צהובות :

למה אתה דואג על אתה יודע מי-
כשאתה צריך לדאוג על אין לך קקי-
תופעת העצירות שתוקפת את העם-

הארי התחיל לצחוק.הוא שמע אנחה שקטה מאחוריו והסתובב לראות את גברת וויזלי מביטה מוכת הלם בפוסטר.שפתיה נעו בשקט הוגות את המילים אין לך קקי...
"הם ירצחו במיטות שלהם" היא לחשה.
"לא, הם לא" אמר רון,גם הוא כמו הארי צחק,"זה מבריק."
והוא והארי עשו את דרכם לתוך החנות.
היא הייתה מלאה בקונים. הארי לא יכול היה להתקרב למדפים.הוא לטש עיניים סביב,מסתכל על הקופסאות שנערמו עד התקרה.שם היו החטיפים למבריזים שהתאומים פתחו בשנתם האחרונה,השנה הלא גמורה שלהם בהוגוורטס.
הארי הבחין שהשוקולדימום היה הכי פופולארי,רק קופסא אחת נשארה על המדף.
היו תיבות מלאות בשרביטים מזויפים.
הדבר הפשוט והזול ביותר היה משהו שהפך לתרנגולים או הוראות לסלסול השער.
הדבר היקר ביותר הכה את המשתמש הלא זהיר בראשו ובצווארו,וקופסאות של עטי נוצה שמכתימות בדיו שגיאות כתיב ותשובות שגויות.
רווח נוצר בקהל והארי פילס את דרכו לעבר הדלפק איפה שחבורת בנות עשרה הביטו בשביעות רצון באדם זעיר עשוי מעץ שעלה באיטיות במדרגות שהובילו למושב אמיתי של גרדום.
הם היו על תיבה שכתוב עליה "תליין לשימוש חוזר- יטמון אותך בתוכו או שיטלטל אותך,מוגן על ידי פטנט של קסם חלומות בהקיץ"
הרמיוני הצליחה להדחק ליד הדלפק וקראה את ההסבר ,נושאת תמונה צבעונית מאוד של נער נאה ונערה מעולפת שעמדו על סיפון של אונית שודדי ים.
"לחש פשוט אחד ותכנס לפסגה איכותית מציאותית מאוד,חצי שעה של חלום בהקיץ,נוח לשימוש בשיעור בית ספר ממוצע ולמעשה לא ניתן לגילוי (תופעות הלוואי כוללות הבעה ריקה וטפטוף ריר קל מהפה)לא למכירה לפחות מבני שש עשרה"

"אתה יודע" אמרה הרמיוני מביטה אליו "זה קסם מאוד יוצא דופן"
"ובגלל זה,הרמיוני" אמר קול מאחוריהם "את יכולה לקבל אחד חינם"
פרד עמד מחויך לפניהם לובש סט של גלימות אדומות שהתמזגו בצורה נפלאה עם שערו הבוער.
"מה שלומך,הארי?" הם לחצו ידיים. "ומה קרה לעין שלך הרמיוני?"
"הטלסקופ המכה שלכם." היא אמרה בעצב.
"אוי שכחתי מהם" אמר פרד "הנה" הוא הוציא קופסא מכיסו והגיש לה אותה.
היא פתחה אותה כדי לחשוף משחה צהובה סמיכה.
"שימי מעט,זה יעלם תוך שעה" הוא אמר "אנחנו צריכים למצוא מסיר חבלות הגונות, אנחנו בודקים כמה מהמוצרים שלנו על עצמנו"
היא הביטה בעצבנות לעברו ואמרה "זה בטוח,נכון?"
"ברור שכן" חייך פרד "בא הארי,אני אעשה לך סיור"
הארי עזב את הרמיוני מורחת את העין השחורה שלה במשחה ועקב אחרי פרד לחלק האחורי של החנות,איפה שראה דוכן מקרטון ועליו תכסיסי פריצה.
"תכסיסי קסם מוגלגים" אמר פרד בעליצות, מצביע עליהם "לסטייה כמו שיש לאבא,אתה יודע שאוהב שטויות של מוגלגים.
לא מרוויחים מזה הרבה,אבל יש לנו עסקים יציבים,הם המצאה חדשה.או,הנה ג'ורג'"
תאומו של פרד טלטל את ידו של הארי נמרצות .
"עורך לו סיור? בוא מאחורה הארי זה איפה שאנחנו עושים את הכסף האמיתי...
על כל דבר שתכניס לכיס תשלם יותר מאוניות" הוא הוסיף באזהרה לילד קטן שהוציא את ידו בחופזה ממכל שכתוב עליו:'סימני אופל אכילים-יעשו כל אחד חולה' ג'ורג' דחף וילון מאחורי דוכן הטריקים של המוגלגים וחשף חדר חשוך,עמוס פחות.
תהליך האריזה של המוצרים האלו ,שנערך בשורות על המדפים ,היה יותר מאופק.
"אנחנו רק מפתחים אותם לתחום רציני יותר" אמר פרד "מצחיק איך זה קורה"
"לא תאמין כמה אנשים שאפילו שעובדים במשרד הקסמים,לא יכולים לעשות לחש מגן פשוט."
אמר ג'ורג'
"מובן,אין להם אותך שתלמד אותם,הארי.טוב, אנחנו חושבים שכובעי המגן הם מעט מצחיקים,אתה יודע, הזמן את חברך שיקלל אותך ותצפה בפרצופו בשעה שהקללה תיהדף ממך.אבל,המשרד קנה 500 לכל הצוות ועדיין יש לנו הזמנה גדולה .אגב, היינו צריכים להתרחב גם לגלימות מגן,כפפות מגן.
אני מתכון,הם לא עוזרים מאוד לקללות שאין עליהם מחילה,אבל בשביל...למתן כשפים או קללות...
ואז אנחנו חושבים להיכנס בשלמות לשטח של התגוננת מפני כוחות האופל הוא ממש מגלגל כספים" המשיך ג'ורג' בהתלהבות "זה מגניב,תראה,אבקת חשיכה מיידית.ייבאנו אותה מפרו,שימושי מאוד אם אתה צריך להימלט מיידית.ומלכודת הנפץ שלנו רק עכשיו הסתלקה מהמדפים"
"תראה" אמר פרד מצביע על מספר חפצים עשויים מחומר קרני מבשר רעות

שלמעשה הראה סימנים לרוץ מחוץ לטווח ראיה. "אתה רק מפיל אחד מהם בגניבה וזה ירוץ ויעשה רעש חזק ונחמד שייתן לך הסחה טובה אם אתה צריך" "שמושי" אמר הארי בהתרשמות.
"הנה" אמר ג'ורג' תפס זוג וזרק אותם להארי .
מכשפה צעירה דחפה את ראשה מבעד לוילון,הארי הבחין שגם היא לבשה גלימה אדומה.
"יש לקוח בחוץ שמחפש קדירת הלצה,אדון וויזלי ואדון וויזלי" היא אמרה.
זה היה מוזר להארי לשמוע את פרד וג'ורג' נקראים אדון וויזלי,אבל הם קבלו את זה.
"הצדק איתך,וריטי,אני בא" אמר ג'ורג' במהירות "הארי תפרגן לעצמך,כל דבר שאתה רוצה בסדר? ללא תשלום."
"אני לא יכול לעשות את זה" אמר הארי שכבר הוציא את שק הכסף שלו לשלם על מלכודת הנפץ.
"כאן אתה לא משלם" אמר פרד בתקיפות,דוחף את הזהב של הארי "אבל..."
"אתה נתת לנו את הסכום ההתחלתי,אנחנו לא שוכחים את זה" אמר ג'ורג' בחומרה "תיקח ולא חשוב מה ורק תזכור להגיד מאיפה זה אם שואלים אותך"
ג'ורג' יצא דרך הוילון לעזור ללקוחות,ופרד הוביל את הארי חזרה לתוך החלק הראשי של החנות.הרמיוני וג'יני עדיין התעמקו בפטנט החלומות בהקיץ.
"האם עדיין לא מצאתן את מוצר מכשפת הפלא המיוחד שלנו,בנות?" שאל פרד "תעקבו אחרי גבירותיי"
ליד החלון התקהלה קבוצה של בנות נרגשות שצחקקו בהתלהבות, הרמיוני וג'יני היססו שתיהן מביטות בחשדנות.
"הנה זה בא" אמר פרד בגאווה "הטווח הכי ארוך של שיקוי אהבה שתמצאו בכל מקום"
ג'יני הרימה גבה בספקנות "האם הם עובדים?" היא שאלה
כמובן שהם עובדים,למעלה מעשרים וארבע שעות. זה תלוי במשקל של הילד הנידון.
"והמשיכה של הילדה" אמר ג'ורג' מופיע פתאום לצידם "אבל אנחנו לא מוכרים אותם לאחותנו" הוא אמר בחומרה "לא כשהיא יוצאת עם חמישה בנים..."
"השקר השמן ששמעתם מרון?" אמרה ג'יני בשקט רוכנת קדימה לקחת בקבוק קטן ורוד מהמדף "מה זה?"
"בעשר שניות פצעון נעלם,באחריות" אמר פרד "מצוין על כל דבר מנפיחות לחטוטרת, אבל אל תחליפי נושא האם את יוצאת או לא יוצאת אם ילד שקוראים לו דין תומאס?"
כן,אני יוצאת" אמרה ג'יני "ובזמן האחרון שבדקתי הוא היה רק ילד אחד ולא חמש.מה זה?"
היא הצביעה על מספר כדורים של פלומה ששינו גוון בהדרגה מורוד לסגול מסתובבים בתחתית הכלוב ופולטים ציוץ צורמני.
"כדורי פרווה ננסים" אמר ג'ורג' "מיניאטורה של כדורי פרווה רגילים,אנחנו יכולים

להרבות אותם מספיק מהר.אז מה עם מייקל קורנר?"
"זרקתי אותו,הוא היה מפסידן עלוב" אמרה ג'יני ,הכניסה את אצבעה והביטה בכדורי הפרוה הנכרכים סביבה "הם באמת חמודים"
"כן,הם נעימים לליטוף" הודה פרד "אבל את עוברת מחבר לחבר מהר מדי לא?"
ג'יני הסתובבה להביט בו ,ידיה על מותניה המבט שלה היה כל כך דומה למבט הזועם של גברת וויזלי ,שהארי הופתע מכך שפרד לא נסוג.
"זה לא ענייניך,ואני אודה לך" היא פנתה לרון שהופיע ליד ג'ורג' עמוס בסחורה "אתה לא תספר עלי שקרים לשני אלה."
"זה שלוש אוניות,תשעה חרמשים וגוז אחד" אמר פרד בוחן את החבילות שבידיו של רון,"תשלם".
"אבל אני אחיך"
"וזה העסק שלנו שאתה גונב ממנו,שלוש אוניות,תשעה חרמשים ואני אוותר לך על הגוז"
"אבל אין לי שלוש אוניות ותשעה חרמשים"
"אז עדיף שתחזיר את כל זה ושים לב שאתה שם במדפים הנכונים"
רון הפיל כמה קופסאות מקלל ועשה תנועה גסה בידו לעברו של פרד.
לרוע מזלו גברת וויזלי בדיוק איתרה אותם ובחרה את הרגע הזה כדי להופיע.
"אם אראה אותך עושה זאת שוב אקלל את אצבעותיך שישארו צמודות " היא אמרה בחריפות.
"אמא,האם אני יכולה לקבל כדור פרווה" שאלה ג'יני מיד.
"מה?" אמרה גברת וויזלי בזהירות.
"תראי...,הם כל כך מתוקים"
גברת וויזלי זזה הציצה להביט בכדורי הפרווה,והארי ,רון והרמיוני ראו ללא הפרעה את הנוף שנשקף מהחלונות.
דראקו מאלפוי מיהר ברחוב לבדו.כשעבר ליד חנות התעלולים של הוויזלים הוא העיף מבט מאחורי כתפיו.שנייה מאוחר יותר הוא המשיך הלאה והם עקבו אחרי כל תנועה שלו.
"מעניין איפה אמא שלו" אמר הארי מקמט את מצחו.
"היא לא הייתה נותנת לו לצאת" אמר רון
"אז למה..." אמרה הרמיוני.
הארי לא אמר דבר,הוא אימץ את מחשבתו,נרקיסה מאלפוי לא הייתה מרשה לבן האהוב שלה לצאת מטווח ראייתה.
מאלפוי חייב היה לעשות מאמץ להשתחרר מן לפיתת אמו,והארי,שהכיר את מאלפוי ותיעב אותו והוא היה בטוח שהסיבה לא יכולה להיות תמימה.
הוא הביט סביבו,גברת וויזלי וג'יני התכופפו לכדורי הפרוה,אדון וויזלי בחן בשמחה חבילה של קלפי משחק של מוגלגים,פרד וג'ורג' היו עסוקים בשרות לקוחות.
בצד השני של הזכוכית האגריד עמד בגבו אליהם,מסתכל במעלה ובמורד הרחוב.
"בואו מתחת לזה מהר" אמר הארי מושך את גלימת ההיעלמות מכיסו.
"אוי,אני לא יודעת הארי" אמרה הרמיוני מביטה בפקפוק לכוון גברת וויזלי.
"נו בואי" אמר רון.

היא היססה לרגע ארוך ואז התכופפה מתחת לגלימה עם הארי ורון.אף אחד לא הבחין שהם נעלמו,כולם התענינו מאוד במוצרים של פרד וג'ורג'.
הארי,רון והרמיוני פלסו דרך לדלת מהר ככל שיכלו,אך כשהגיעו לרחוב,מאלפוי נעלם.
"הוא הלך בכיוון הזה" מלמל הארי, שקט ככל האפשר שהאגריד המזמזם לא ישמע אותם."בואו"
הם רצו,מביטים לימין ושמאל דרך חלונות ודלתות החנויות.עד שהרמיוני הצביעה "זה הוא לא?" היא לחשה "פונה שמאלה"
"הפתעה גדולה" לחש רון כשמאלפוי העיף מבט סביב ואז נכנס לסמטת נוקטורן ונעלם מן העין. "מהר או שנאבד אותו" אמר הארי מגביר את מהירותו.
"הרגליים שלנו יראו" אמרה הרמיוני בחרדה כשהגלימה הכתה מעט בקרסוליהם זה היה הרבה יותר קשה להתחבא מתחת לגלימה שלושתם יחד, כיום.
"זה לא משנה" אמר הארי בקוצר רוח ,"רק מהר יותר"
אבל סמטת נוקטורן-הצד של הרחוב שהיה מוקדש לאומנות האופל,נראה לגמרי נטוש,הם התבוננו בחלונות כשעברו ,אבל אף אחת מהחנויות לא נראתה כאילו שיש בה לקוחות.
הארי שיער שזה קצת הסגרה לקנות חפצי אופל בתקופות מסוכנות וחשודות כאלו או לפחות להראות קונה אותם.
הרמיוני צבטה את ידו בחוזקה,
"אאוצ' "
"ש... תראה הוא כאן" היא התנשמה באוזנו של הארי.
הם היו ליד החנות היחידה בסמטת נוקטורן שהארי בקר בה,בורגין ובארקס,שמוכרת מגוון של חפצים מרושעים.שם באמצע של הקופסאות המלאות בגולגולות ובבקבוקים ישנים עמד מאלפוי בגבו אליהם,נראה רחוק יותר משהיה שהארי התחבא בארון השחור הגדול להתחמק ממאלפוי ומאביו.אם לשפוט לפי תנועות ידיו ,הוא דיבר במרץ.בעל החנות,האדון בורגין,אדם כפוף בעל שיער שמנוני,עמד מול מאלפוי הוא לבש הבעה מעורבת של כעס ופחד.
"אם רק נוכל לשמוע מה הם מדברים" אמרה הרמיוני,
"אנחנו יכולים" אמר רון בהתרגשות ,
הוא הפיל כמה קופסאות שעדין אחז וגשש בגדולה.
"אוזניעזר,תראו"
"פנטסטי" אמרה הרמיוני,כשרון התיר את החוטים בצבע העור והתחיל להעביר אותם מתחת לדלת "אוי אני מקווה שהדלת הזאת לא חסינה..."
"לא" אמר רון בשמחה "תקשיבו"
הם שמו את ראשיהם ביחד והקשיבו בתשומת לב לקצה החוט שבאמצעותו קולו של מאלפוי נשמע חזק וברור ,כאילו הוא יוצא מרדיו.
"אתה יודע איך לתקן את זה?"
"יתכן" אמר בורגין,בטון שרמז שהוא מסרב לעשות זאת בעצמו,"אני צריך לראות את זה.למה שלא תביא את זה לחנות?"
"אני לא יכול" אמר מאלפוי. "זה חייב להישאר במקומו.אני רק צריך שתגיד לי איך

לעשות את זה." הארי ראה את בורגין מלקק את שפתיו בעצבנות. "טוב,בלי לראות את זה,אני חייב לומר שזאת תהיה עבודה קשה,אולי בלתי אפשרית,אני לא ערב לשום דבר."
"לא?" אמר מאלפוי,והארי ידע ,רק לפי הטון שלו שמאלפוי לעג "אולי זה ייתן לך יותר בטחון"
הוא התקרב לבורגין והוסתר מהנוף על ידי הארון.הארי,רון והרמיוני נסו להכניס אותו לטווח העין שלהם אבל כל מה שיכלו לראות היה בורגין,עומד ולוטש עיניים בפחד.
"תספר למישהו" אמר מאלפוי "ויהיה תגמול".אתה מכיר את פנריר גרייבק?,הוא ידיד משפחה.הוא יבוא לכאן מדי פעם להיות בטוח שאתה מקדיש לבעיה את כל תשומת הלב שלך"
"לא יהיה שום צורך בכך..."
"אני אחליט" אמר מאלפוי "טוב עדיף שאני אצא ואל תשכח לשמור על האחת הזאת בטוחה ,אצטרך אותה"
"אולי תרצה לקחת אותה עכשיו?"
"לא,כמובן שלא,איש קטן וטיפש ,איך אראה אם נושא אותה ברחוב? רק אל תמכור אותה"
"כמובן שלא...אדוני"
בורגין קד קידה עמוקה כמו זאת שהארי ראה אותו קד ללוציוס מאלפוי.
"אף מלה לאף אחד ,בורגין,וזה כולל את אמא שלי,מובן?"
"ברור,ברור,"מלמל בורגין קד שוב.
ברגע הבא הפעמון שמעל הדלת של בורגין צלצל שמאלפוי יצא,נראה מאוד מרוצה מעצמו.
הוא עבר כל כך קרוב להארי,רון והרמיוני שהם הרגישו את הגלימה טופחת בקרסוליהם שוב.
בתוך החנות,בורגין נשאר קפוא,החיוך החלקלק שלו נעלם,הוא נראה מודאג.
"על מה זה היה?" לחש רון כשהוא מגלגל את האוזניעזר.
"לא יודע" אמר הארי,מתאמץ לחשוב,"הוא רוצה משהו מתוקן... והוא רוצה לשמור משהו שם... האם יכולתם לראות על מה הוא הצביע כשאמר אחת כזאת?"
"לא,הוא היה מאחורי הארון הזה"
"אתם שניכם תישארו כאן" לחשה הרמיוני,
"מה את ..."
אבל הרמיוני כבר חמקה מתחת לגלימה.היא בדקה את שערה בהשתקפות בזכוכית.
ואז צעדה לתוך החנות,גורמת לפעמון לצלצל שוב.
רון החזיר בחופזה את האוזניעזר אל מתחת לדלת,והושיט את החוטים להארי.
"שלום, בוקר נורא,לא?" אמרה הרמיוני בבהירות לבורגין שלא ענה,אבל הביט בה במבט חשדני.
מזמזמת בצהלה, הרמיוני טיילה בנחת בין החפצים השונים המונחים בערבוביה.
"האם השרשרת הזאת למכירה?" היא שאלה,נעצרת מול תיבת זכוכית.

"אם יש לך אחד וחצי אלף אוניות" אמר אדון בורגין בקרירות.
"אה... לא...אין לי מספיק " אמרה הרמיוני,מתהלכת."ומה עם הגולגולת החביבה הזאת?"
"שש עשרה אוניות"
"אז זה למכירה?זה לא שייך...שמור למישהו?"
אדון בורגין פזל אליה. להארי הייתה הרגשה רעה שהוא יודע בדיוק מה הרמיוני זוממת.
כנראה שהרמיוני הרגישה גם שהיא אמרה יותר מדי.
"העניין הוא שילד שהיה פה ממש עכשיו,דראקו מאלפוי,טוב,הוא חבר שלי,ואני רוצה לקנות לו מתנת יום הולדת,אבל אם הוא כבר קנה משהו ,אני לא רוצה לתת לו אותו דבר.אז..אם.."
זה היה סיפור צולע למדי לדעתו של הארי ,וכנראה ,בורגין חשב כך גם.
"החוצה" הוא אמר בתקיפות "צאי החוצה"
הרמיוני לא חכתה לבקשה שנייה ,היא מהרה לדלת כשבורגין בעקבותיה.וכשפעמון הדלת צלצל שוב,בורגין טרק את הדלת מאחוריה ושם שלט סגור.
"טוב אה," אמר רון,זורק את הגלימה בחזרה על הרמיוני,"ניסיון גרוע...אבל היית בולטת ללא ספק"
"טוב,בפעם הבאה אתה יכול להראות לי איך זה עובד,אדון המסתורין!" היא אמרה בזעף
רון והרמיוני התקוטטו כל הדרך לחנות התעלולים של הוויזלים,שם היו מוכרחים לעצור כדי שיוכלו לחמוק ממבטיהם המודאגים של גברת וויזלי והאגריד,שבבירור הבחינו בחסרונם.
בחנות,הארי הוריד את גלימת ההעלמות,הכניס אותה לתיקו והצטרף לשני האחרים שעמדו על כך כתשובה לאשמה של גברת וויזלי,שהיו בחדר הפנימי כל הזמן,ולכן היא לא יכלה לראות אותם היטב.

פרק 7: מועדון הסלאג

הארי בילה את רוב השבוע האחרון של החופש מנסה לפענח את התנהגותו של מאלפוי בסמטת נוקטורן. הדבר שהפריע לו הכי הרבה היה המראה שהיה על פניו של מאלפוי כאשר הוא עזב את החנות.
שום דבר שהפך את מאלפוי להיות כל כך שמח היה יכול להיות משהו טוב. לעצבנותו הקלה, לא רון ולא הרמיוני נראו סקרנים כמו הארי. ולבסוף, הם נראו משוחחים על זה כמה ימים אחרי.
"כן, אני כבר אמרתי לך שאני מסכימה שזה היה חשוד, הארי," אמרה הרמיוני בהיסח דעת. היא ישבה ליד החלון בחדרם של פרד וג'ורג', כשרגליה היו על אחד מהקופסאות והתבוננה על הארי מעל עותק של: "ספר הכשפים הבסיסי, רמה ו'" .
"אבל לא הסכמנו שיכולים להיות הרבה הסברים למה שקרה?"
"אולי הוא שבר את יד התהילה שלו," אמר רון, מאיים ליישר יותר מדי את זנב המטאטא שלו."זוכר את הפסל עם היד המורמת שלמאלפוי היה?"
"אבל מה בקשר למה שהוא אמר: 'אל תשכח לשמור את האחד הזה בטוח'?" שאל הארי במהירות. "זה נשמע כאילו לבורגין יש עוד חפץ שבור זהה, ומאלפוי רוצה את שניהם."
"אתה חושב?" שאל רון, עכשיו מנסה להוריד קצת לכלוך מידית המטאטא.
"כן, אני חושב," אמר הארי. כשלא רון ולא הרמיוני ענו, הוא אמר,"אבא של מאלפוי באזקאבאן. אתה לא חושב שמאלפוי רוצה לנקום?"
רון בהה בו, מתלבט.
"מאלפוי, נקמה? מה הוא יכול לעשות בקשר לזה?"
"זה הנקודה שלי, אני לא יודע!" אמר הארי, מעוצבן. "אבל הוא זומם משהו ואני חושב שאנחנו צריכים לקחת את זה ברצינות. אבא שלו אוכל מוות ו-"
הארי עצר, עיניו התמקדו בחלון מאחורי הרמיוני, פיו נפער. מחשבה הרגע עלתה במוחו.
"הארי?" שאלה הרמיוני בקול מודאג. "מה קרה?"
"הצלקת שלך לא כואבת עוד פעם, נכון?" שאל רון בלחץ.
"הוא אוכל מוות," אמר הארי באיטיות. "הוא מחליף את אבא שלו כאוכל מוות!"
הייתה שתיקה. רון התחיל לצחוק בשקט. "מאלפוי? הוא בן שש עשרה, הארי. אתה חושב שאתה יודע מי ייתן למאלפוי להצטרף?"
"זה נראה מאוד לא הגיוני, הארי," אמרה הרמיוני בקול פוסל. "מה גורם לך לחשוב-"

"בחנות של מאדאם מלקין. היא לא נגעה בו, אבל הוא צרח והסיט את היד שלו ממנה כשהיא רצתה לגלגל את השרוול. זה היה היד השמאלית שלו. הוא סומן בסימן האפל."
רון והרמיוני החליפו מבטים.
"טוב..." אחר רון, נשמע לגמרי לא משוכנע.
"אני חושבת שהוא רק רצה להסתלק משם, הארי," אמרה הרמיוני.
"הוא הראה לבורגין משהו שלא יכולנו לראות," הארי לחץ. "משהו שבאמת הפחיד את בורגין. זה היה הסימן, אתה ראית באיזה רצינות בורגין לקח אותו!"
רון והרמיוני החליפו מבטים עוד פעם.
"אני לא בטוחה, הארי..."
"כן, אני עדיין לא חושב שאתה-יודע-מי ייתן למאלפוי להצטרף..."
מעוצבן, אבל לגמרי משוכנע שהוא צודק, הארי לקח את חבילת בגדי הקווידיץ המכובסים שלו ועזב את החדר. גברת וויזלי התווכחה איתם במשך ימים לא לעזוב את האריזה לרגע האחרון. כשירד במדרגות הוא פגש בג'יני, שסחבה חבילה של מגבות מכובסות.
"אני לא הייתי נכנסת למטבח עכשיו," היא הזהירה אותו. "יש הרבה ליחה באוויר."
"אני אזהר לא להחליק." חייך הארי.
בטוח לגמרי, כשהוא נכנס למטבח הוא מצא את פלר יושבת ליד שולחן המטבח, מלאה בתוכניות לחתונה, בזמן שגברת וויזלי המשיכה להסתכל מעבר לכלי המטבח, נראית במצב רוח רע.
"... ביל ואני רק החלטנו על השושבינות, ג'יני וגבריאלה ייראו מאוד חמודות ביחד. אני חושבת להלביש אותם בזהב בהיר- וורוד ייראה נ'ורע עם השיאר של ג'יני-"
"אה, הארי!" אמרה גברת וויזלי בקול, חולפת ליד פלר בחוסר חיבה. "טוב, אני רוצה להסביר לך על האבטחה בדרך להוגוורטס מחר. יש לנו את המכוניות של המשרד עוד פעם, ויהיו הילאים שיחכו בתחנה-"
"טונקס תהיה שם?" שאל הארי, נותן לגברת וויזלי את חפצי הקווידיץ שלו.
"לא, אני לא חושבת, היא הוצבה במקום אחר לפי מה שארתור אמר לי."
" היא נתנה לעצמה לא'יתקלקל, הטונקס הזאת," אמרה פלאר במתק שפתיים, בוחנת את השתקפותה על כפית התה. "טעות גדולה אם אתם שואלים אות-"
"כן, תודה לך," אמרה גברת וויזלי בחוסר חיבה גלוי, חולפת על פני פלר עוג פעם.
"עדיף שתלך הארי, אני רוצה שהמזוודות יהיו מוכנות הלילה, אם זה אפשרי,כדי שאנחנו לא נהיה בלחץ מחר".
ולמעשה, הבוקר שלמחרת היה הרבה פחות לחוץ. מכוניות משרד הקסמים ציפצפו מחזית המחילה אך הם היו כבר מוכנים, והמזוודות הועמסו על המכוניות. החתול של הרמיוני, קרוקשנקס, נסגר בבטחה בסל המסעות שלו. הדוויג ,פיגווידג'ן והינשוף הסגול החדש של ג'יני, ארנולד, נסגרו בכלוביהם.
"לאיתראות, 'ארי," אמרה פלאר ברגש, מנשקת אותו נשיקת פרידה. רון מיהר קדימה, נראה מלא תקווה, אבל ג'יני שמה לו רגל ורון נפל אל האבק ליד רגליה של פלר. מפוחד, אוזניו אדומות, ומלא באבק, הוא מיהר אל תוך הרכב בלי להגיד להתראות.

לא ציפתה להם שום הפתעה לראות את האגריד מחכה להם בתחנת קינגס קרוס. להפך, ברגע שהמכוניות עצרו, שני הילאים זעופי פנים בחליפות מוגלגים זזו לקראתם, ליוו אותם צמוד לתוך התחנה בלי לדבר.
"מהר, מהר, דרך המחסום," אמרה גברת וויזלי, שנראתה מעט לחוצה לנוכח ההילאים. "עדיף שהארי ילך ראשון, עם-"
היא הסתכלה בחשד על אחד ההילאים, שהינהן לעברה, רכן ליד הארי, ואיים להריץ אותו לעבר המחסום בין רציפים תשע לעשר.
"אני יכול ללכת, תודה," אמר הארי, מחלץ את ידו מידו של ההילאי. הוא משך את העגלה בדיוק לעבר המחסום, מתעלם מהשקט מסביבו, ומצא את עצמו שנייה אחרי זה, עומד על רציף תשע ושלושה רבעים, איפה שעמדה לה הרכבת להוגוורטס מוציאה קיטור מארובתה מעל הקהל.
הרמיוני והוויזלים הצטרפו אליו בתוך שניות. בלי לחכות להילאי זעוף הפנים, הארי הדביק את צעדיו לרון והרמיוני ללכת לצדם לתוך הרציף, לחפש להם תא ריק.
"אנחנו לא יכולים, הארי," אמרה הרמיוני בקול מתנצל. "רון ואני חייבים ללכת לתא המדריכים ואז לפטרל במסדרונות קצת."
"או, נכון, שכחתי," אמר הארי.
"עדיף שתלכו ישר לרכבת, כולכם, נשארו רק עוד כמה דקות," אמרה גברת וויזלי, מביטה בלחץ בשעונה. "טוב, שיהיה לך שליש מוצלח, רון..."
"מר וויזלי, אני יכול להחליף אתך כמה מילים?" אמרה הארי, מנסה להתרכז במה שקורה.
"בטח," אמר מר וויזלי, שנראה מעט מופתע, אבל עקב אחרי הארי מחוץ לטווח השמיעה של האחרים.
הארי חשב על זה במשך זמן מה והגיע למסקנה שאם הוא צריך לספר למישהו, מר וויזלי היה האיש המתאים. דבר ראשון, בגלל שהוא עבד במשרד והיה במצב הכי טוב כדי לחשוד חשדות מוצדקות, ודבר שני, בגלל שהוא חשב שלא היה יותר מדי סכנה שמר וויזלי יתפוצץ מכעס.
הוא יכל לראות את גברת וויזלי ואת ההילאי זעוף הפנים מסתכלים עליו ועל מר וויזלי במבטים חשדניים.
"כשהיינו בסמטת דיאגון," התחיל הארי, אבל מר וויזלי עצר אותו. "אני עומד לגלות איפה אתה, רון והרמיוני נעלמתם בזמן שהייתם אמורים להיות בחדר האחורי בחנות של פרד וג'ורג'?"
"איך אתה -"
"הארי, בבקשה. אתה מדבר אל האיש שגידל את פרד וג'ורג'."
"אה, כן... בסדר, לא היינו בחדר האחורי."
"מצוין, אז בוא נשמע את הנורא מכל."
"אוקי, אנחנו עקבנו אחרי דראקו מאלפוי. השתמשנו בגלימת ההיעלמות שלי."
"הייתה לכם סיבה מסוימת לעשות את זה, או שזה היה בתמימות?"
"זה היה בגלל שאני חשבתי שמאלפוי זומם משהו," אמר הארי, מתעלם ממבטו של מר וויזלי. "הוא רמז לאמא שלו משהו ורצינו לדעת למה."
"ברור שרציתם," אמר מר וויזלי בקול רגוע. "נו? וגיליתם למה?"

"הוא הלך לבורגין ובארקס," אמר הארי, "והתחיל לבקש מהמוכר שם, בורגין, לעזור לו לתקן משהו. והוא אמר שהוא רוצה שבורגין ישמור עוד משהו בשבילו. הוא גרם לזה להישמע כאילו זה היה אותו סוג של דבר כמו שהוא רצה שבורגין יתקן. כאילו הם היו זוג. ו...."
הארי לקח נשימה עמוקה.
"ויש עוד משהו. ראינו את מאלפוי קופץ בערך מטר כשמאדאם מלקין ניסתה לגעת בזרוע השמאלית שלו. אני חושב שהוא סומן בסימן האפל. אני חושב שהוא מחליף את אבא שלו כאוכל מוות."
מר וויזלי נראה מעכל את הדברים. אחרי רגע הוא אמר,"הארי, אני בספק אם אתה יודע מי היה מרשה לנער בן שש עשרה-"
"מישהו באמת יודע מה אתה יודע מי יעשה או לא יעשה?" שאל הארי בכעס. "מר וויזלי, אני מצטער, אבל זה לא שווה חקירה? אם מאלפוי רוצה משהו מסויים, והוא צריך את בורגין כדי שזה יתוקן, זה בטח משהו אפל או מסוכן, לא?"
"אני בספק, אם להיות כנה, הארי," אמר מר וויזלי באיטיות. "אתה מבין, כשלוציוס מאלפוי נאסר, פשטנו על הבית שלו. לקחנו כל דבר שיכול להיות אפילו טיפה מסוכן."
"אני חושב שאתם פיספסתם משהו," אמר הארי בעקשנות.
"כן, יכול להיות," אמר מר וויזלי, אבל הארי יכל לדעת שמר וויזלי מורח אותו. היתה שריקה מאוריהם, כמעט כולם כבר נכנסו לרכבת והדלתות התחילו להיסגר.
"כדאי שתמהר, הארי," אמר מר וויזלי, כשגברת וויזלי צעקה, "הארי, מהר!".
הוא מיהר לעבר מר וגברת וויזלי שעזרו לו להכניס את העגלה לרכבת.
"עכשיו, יקירי, אתה בא אלינו לחג המולד, הכל טופל כבר עם דמבלדור, אז אנחנו ניפגש בקרוב," אמרה גברת וויזלי דרך החלון, כשהדלת נסגרה מאחוריו והרכבת התחילה לזוז. "תשמור על עצמך ו-"
הרכבת צברה מהירות.
"-תהיה ילד טוב ו-"
היא נאבקה להמשיך עכשיו.
"-תישאר בטוח!"
הארי נופף עד שהרכבת פנתה בעיכול ומר וגברת וויזלי נעלמו, הוא פנה לראות איפה האחרים. הוא הניח שרון והרמיוני היו בתא המדריכים, אבל ג'יני הייתה בהמשך המסדרון, משוחחת עם כמה מחבריה. הוא התקדם לעברה, סוחב את מזוודתו.
אנשים בהו בו בתדהמה כשהוא עבר. הם אפילו דחפו את פרצופים על החלונות כדי לראות אותו.
הוא ציפה ליחס כזה אחרי השמועות בנביא היומי על "הנבחר", אבל הוא לא נהנה מהתחושה של לעמוד בנקודה מוארת שכולם בוהים בו. הוא הגיע אל ג'יני.
"רוצה שנלך למצוא תא?"
"אני לא יכולה, הארי, אני אמרתי לדין שאני אפגוש אותו," היא אמרה בצער.
"נתראה יותר מאוחר."
"אוקיי," אמר הארי. הוא הרגיש תחושה מוזרה ומעצבנת כשהיא התרחקה, שערה

האדום הארוך רוקד מאחוריה.
הוא התרגל לנוכחותה במהלך הקיץ שהוא כמעט שכח שג'יני לא מבלה איתו, עם רון ועם הרמיוני בזמן הלימודים. אז הוא הסתכל מסביבו. הוא הוקף בבנות מצחקקות.
"היי, הארי!" אמר קול מוכר מאחוריו.
"נוויל!" אמר הארי בהקלה, מסתובב לראות את הפנים העגלגלות של ילד שמתקדם לעברו.
"שלום, הארי," אמר ילדה עם שיער ארוך ועיניים חולמניות, שעמדה מאחורי נוויל. "לונה, היי, מה שלומך?"
"בסדר, תודה," אמרה לונה. היא החזיקה עיתון צמוד לסנטרה. אותיות גדולות בחזית העיתון הודיעו שיש כפפות חינם בפנים.
"אז הפקפקן משגשג?" שאל הארי, שהרגיש חיבה למגזין הזה, בגלל שהוא נתן לו לספר את האמת בשנה הקודמת.
"אוו, כן... משגשג מצוין!" אמרה לונה בשמחה.
"בואו נמצא מקומות," אמר הארי, ושלושתם המשיכו לשוטט לאורך המסדרון לצד תלמידים הבוהים בהם מאחורי החלונות בשקט. לבסוף הם מצאו תא ריק, והארי מיהר פנימה, אסיר תודה. "הם אפילו מסתכלים עלינו!" אמר נוויל, בהערכה אל לונה. "בגלל שאנחנו אתך!"
"הם מסתכלים עליכם בגלל שגם אתם הייתם במשרד," אמר הארי, שהעמיס את מזוודתו בתא המטען. "ההרפתקה הקטנה שלנו הייתה בכל הנביא היומי, אתם בטח ראיתם את זה."
"כן, אני חשבתי שסבתא תכעס על כל הפרסום," אמר נוויל, "אבל היא ממש שמחה. היא אומרת שאני מתחיל להיות דומה לאבא שלי סוף סוף. היא קנתה לי שרביט חדש, תראה!" הוא משך אותו החוצה והראה להארי.
" שיער חד קרן," הוא אמר בגאווה. "אני חושב שזה היה האחרון שאוליבנדר מכר, הוא נעלם למחרת- אוי, תחזור לכאן, טראבור!" והוא צלל מתחת לכיסא לחפש את הקרפד שלו שעשה צעד אחד לכיוון החופש.
"אנחנו ממשיכים בפגישות של צ"ד השנה, הארי?" שאלה לונה, שהוציאה זוג כפפות מאמצע גיליון הפקפקן.
"אין טעם עכשיו שנפטרנו מאמברידג', נכון?" שאל הארי, מתיישב. נוויל דפק את ראשו במושב בניסיון לעלות. ממה שהארי אמר הוא ניראה מאוכזב מאוד.
"אהבתי את צ"ד! למדתי הרבה ממך!"
"גם אני נהנתי מהפגישות האלה," אמרה לונה בצער. "זה היה כמו ההרגשה שיש לך חברים."
זה היה אחד מהדברים הלא נוחים שלונה אמרה לעיתים קרובות ושגרם להארי להרגיש עירבוב של צער ורחמים. לפני שהוא יכל להגיב, בכל מקרה, הייתה הפרעה מחוץ לדלת התא. קבוצה של תלמידות שנה רביעית ציחקקו והצביעו מהצד השני של הזכוכית.
"את תשאלי אותו!"
"לא, את!"

"אני אעשה את זה!"
ואחת מהן, ילדה גבוהה עם עיניים כהות גדולות ושיער שחור משכה אותה לעבר הדלת.
"הי הארי, אני רומילדה, רומילדה ואן," היא אמרה בקול ובמבט ממזרי. "למה שלא תצטרף אלינו בתא? אתה לא חייב לשבת איתם," היא הוסיפה בקול מזלזל, בוהה בקרפד של נוויל, שהציץ מתחת לתא, ואת נוויל שהחזיק את טראבור, ולונה, שלבשה את הכפפות, מה שנתן לה מראה של ינשוף.
"הם חברים שלי," אמר הארי בקרירות.
"אה," אמרה הילדה, נראית מאוד מופתעת. "אה, אוקיי."
והיא פנתה החוצה, ודחפה את הדלת חזרה מאחוריה.
"אנשים מצפים שיהיו לך חברים יותר מגניבים מאיתנו," אמרה לונה, אך הפעם, הארי ריחם עליה בכנות.
"את מגניבה," אמר הארי בקצרה. "אף אחת מהן לא הייתה במשרד. הם לא עזרו לי להילחם."
"זה דבר מאוד נחמד להגיד," אמרה לונה. אז היא משכה את הכפפות והתיישבה לקרוא את הפקפקן.
"אנחנו לא התמודדנו איתו, אתה יודע," אמר נוויל, מופיע מעל הכיסא מחזיק את טראבור בידו. "אתה כן. אתה צריך לשמוע את סבתא שלי מדברת עליך. 'הארי פוטר הזה יש יותר אומץ מכל המשרד ביחד!' היא הייתה נותנת כל דבר כדאי שתהיה הנכד שלה..."
הארי צחק בחוסר נוחות ושינה נושא לתוצאות של בחינות הבגרות במהירות. בזמן שנוויל סיפר את הציונים שלו ותהה בקול אם הוא יורשה להשתתף בכתה המוגברת של שינויי צורה עם ט"מ בזמן שהארי צפה בו בלי להקשיב באמת. ילדותו של נוויל נהרסה ע"י וולדמורט בדיוק כמו של הארי, אבל לנוויל לא היה מושג כמה קרוב הוא היה לקבל את גורלו של הארי. הנבואה יכלה לחול על אחד מהם, אבל, בגלל סיבות משל עצמו, וולדמורט בחר להאמין שהארי היה הנבחר. אם וולדמורט היה בוחר את נוויל, זה היה נוויל שיושב מול הארי עם הצלקת והמשקל שהותירה בו הנבואה... או שלא? האם אמא של נוויל הייתה מתה כדי להציל אותו, כמו שלילי מתה כדי להציל את הארי? בטח שהיא כן... אבל מה אם היא לא הייתה יכולה לעמוד בין בנה לוולדמורט? ואז לא היה את "הנבחר" בכלל? אם המושב בו נוויל יושב עכשיו היה ריק והארי היה מקבל נשיקת פרידה מאמא שלו, לא של רון?
"אתה בסדר? אתה נראה מצחיק," אמר נוויל.
הארי חזר למציאות. "מצטער- אני-"
"וואקספורט תפס אותך?" שאלה לונה ברצינות, בוהה בהארי בעיניה החולמניות.
"אני- מה?"
"וואקספורט... הם בלתי נראים. הם מתעופפים דרך האוזניים שלך וגורמים למוח שלך להיות מעורבל," היא אמרה. "אני חשבתי שאני הרגשתי אחד מזמזם לו פה באזור."
היא הרימה את ידיה באוויר הרזה, כיאלו מנסה לתפוס משהו בלתי נראה. הארי

ונוויל החליפו מבטים והתחילו לדבר על קווידיץ'.
מזג האוויר מחוץ לרכבת היה חמים כמו שהוא היה בכל הקיץ. הם עברו דרך ערפל, ואז לאור שמש חלש. זה היה כאילו כמו כישוף, שהשמש הייתה נראית כמעט לחלוטין, שרון והרמיוני נכנסו לתא לבסוף.
"שעגלת הצהריים כבר תגיע.. אני גווע," אמר רון בתשישות, קורס על המושב ליד הארי וממשש את ביטנו. "היי, נוויל. היי, לונה.נחשו מה?" הוא הוסיף, פונה להארי. "מאלפוי לא יהיה מדריך השנה. הוא רק יושב בתא שלו עם הסליתר'נים, ראינו אותו כשהוא עבר.
הארי נכנס לריכוז. הוא לא אהב כשמאלפוי קיבל את ההזדמנות להוכיח את כוחו כמדריך, כמו שהוא עשה בשנה הקודמת.
"מה הוא עשה כשהוא ראה אותך?"
"כרגיל," אמר רון מידית, מראה תנועה גסה בידו. " לא מתאים לו, הא? טוב, " הוא עשה את התנועה עוד פעם "אבל למה הוא לא בחוץ יורד על תלמידי שנה ראשונה?"
"לא יודע," אמר הארי, אבל המוח שלו היה בתחרות. זה לא נראה שלמאלפוי יש דברים יותר חשובים לעשות מלרדת על תלמידי שנה ראשונה?
"אולי הוא לא רצה להיות יותר מדריך," אמרה הרמיוני.
"אולי להיות מדריך נראה לו קצת חנוני אחרי הכל."
"אני לא חושב ככה," אמר הארי. "אני חושב שהוא-"
אבל לפני שהוא יכל להדגים את התיאוריה שלו, דלת התא נפתחה עוד פעם שילדה תלמידה שנה שלישית נכנסה פנימה.
"אני צריכה לתת את אלה לנוויל לונגבוטום והארי פ- פוטר," היא גימגמה, כשעיניה פגשו את עיניו של הארי והיא הפכה להיות אדומה. היא החזיקה שתי גליונות קלף מגולגלים שכתובותיהם של הארי ונוויל היו כתובים בכל אחד מהגליונות, הילדה הושיטה להם ויצאה מהתא.
"מה זה?" דרש רון, כשהארי פתח את שלו.
"הזמנה," אמר הארי.
הארי,
אני אשמח אם תוכל להצטרף אליי לארוחת צהריים בתא ג'.
מחכה לך,
הוראס אף סלוגהורן
"מי זה פרופסור סלוגהורן?" שאל נוויל, מתבונן בהזמנה שלו.
"מורה חדש," אמר הארי. "טוב, אני מניח שאנחנו נצטרך ללכת, לא?"
"אבל בשביל מה הוא רוצה אותי?" שאל נוויל בלחץ, כאילו הוא מחכה לריתוק.
"אין לי מושג," אמר הארי, שלא היה בטוח שזה היה אמת, חושב שלא הייתה לו הוכחה שזה לא הייתה מתיחה.
"תקשיב," הוא הוסיף, נסחף ע"י תחושת בטן, "בוא נלך מתחת לגלימת ההיעלמות, נוכל לחטוף מבט על מאלפוי בדרך, נראה מה הוא זומם."
הרעיון הזה, בכל מקרה, לא התממש. המסדרונות, שהיו עמוסים באנשים בחיפוש אחרי עגלת האוכל, לא נתנו אפשרות ללכת עם גלימת ההיעלמות, לכן הארי הכניס

אותה לתיק, במחשבה שזה היה יכול להיות נחמד, רק להתבונן בו, שנראה לו חשוד מהרגע שהוא עלה על הרכבת. במהלך הליכתם, אנשים יצאו והדביקו את פרצופיהם לחלונות כדי לחטוף מבט יותר טוב בהם. הוא ציפה לראות את צ'ו צ'אנג, שנכנסה לתוך התא כשראתה את הארי בא. כשהארי חלף על פני החלון, הוא ראה אותה בשיחה עמוקה עם חברתה מריאטה, שהתאפרה בשכבה דקה של איפור שלא הסתיר את הפרצוף שלה. מגחך קלות, הארי המשיך. כשהוא הגיע לתא ג', הם ראו בבת אחת שהם לא היו המוזמנים היחידים של סלוגהורן, למרות שלשפוט לפי קבלת הפנים של סלוגהורן, הארי קיבל את קבלת הפנים הכי חמה.
"הארי, בחור צעיר!" אמר סלוגהורן, מקפץ לקראתו ונראה ממלא את המקום הריק היחידי בתא. ראשו המבריק ושפמו האפור זהרו באור השמש כמו תכשיטים נוצצים. " טוב לראות אותך, טוב לראות אותך! ואתה חייב להיות מר לונגבוטום!"
נוויל הינהן, נראה מפוחד. בתא, הארי ונוויל ישבו אחד מול השני בשני המקומות היחידים שהיו פנויים, שהיו הכי קרובים לדלת. הארי הסתכל מסביבו אל האורחים האחרים. הוא זיהה סליתר'ין מהשנה שלהם, נער גבוהה עם שיער כהה עם לחיים ארוכות ועיניים צרות. היו שם גם שתי תלמידי שנה שביעית שהארי לא הכיר, ולחוצה בפינה ליד סלוגהורן ונראתה שהיא לא יודעת מה היא עושה פה, ג'יני.
"עכשיו, אתה מכיר את כולם?" שאל סלוגהורן את הארי ונוויל. "בלייז זאביני בשנה שלכם, כמובן-"
זאביני לא הביע שום סימן של היכרות או דיבר אתם, לא להארי ולא לנוויל, תלמידי גריפינדור וסליתרין בהו אחד בשני בחוסר הערצה גלוי.
"זה קורמאק מקליגאן, אולי פעם חלפתם אחד ליד השני- לא?"
מקליגאן, איש גבוה וגדול הרים את ידו, והארי ונוויל הינהנו אליו בחזרה.
"- וזה מארקוס באלבי. אני לא יודע אם-?"
באלבי, שהיה רזה ולחוץ, נתן חיוך חפוז.
"- והנערה המקסימה הזאת סיפרה לי שהיא מכירה אותך!" סיים סלוגהורן.
ג'יני נופפה להארי ונוויל מאחורי גבו של סלוגהורן.
"טוב, זה מאוד נחמד," אמר סלוגהורן בעליצות. "הזדמנות להכיר אחד את השני טיפה יותר טוב. הנה, תיקחו לכם שוקולד. אני ארזתי לי בעצמי את ארוחת הצהרים. העגלה, כמו שאני זוכר, מלאים בממתקים, ואישה זקנה מסכנה שהמערכות אצלה לא עובדות כמו שצריך לא יכולה לסחוב כל כך הרבה דברים... פשטידה, באבלי?"
באבלי התבונן וקיבל מה שנראה כמו חצי פשטידה קרה.
"בדיוק סיפרתי למרקוס הצעיר שמאוד נהניתי ללמד את דודו דאמוקלאס," סיפר סלוגהורן להארי ונוויל, עכשיו מעביר להם סל מלא בעוגיות. "קוסם יוצא מן הכלל, יוצא מהכלל, אות במסדר מרלין הגיע לו. אתה התראית הרבה עם הדוד שלך, מרקוס?"
בחוסר רצון, באבלי הרע לקחת חתיכה גדולה של פשטידה, וניסה לענות על תשובתו של סלוגהורן כל כך מהר, עד שכמעט נחנק.
"אנאפנהו" אמר סלוגהורן לשרביטו, מצביע עם השרביט על באלבי, שדרכי הנשימה שלו נראו שהתנקו בבת אחת.

"לא.. לא ראיתי אותו הרבה, לא," אמר באלבי, עיניו גדלות. "טוב, בוודאי, אני יודע שהוא היה עסוק," אמר סלוגהורן, מסתכל אל באלבי. "אני בספק אם הוא היה מצליח לרקוח את שיקוי עצם הזאב בלי להשקיע עבודה קשה!"
"אני מניח..." אמר באלבי, שנראה מפוחד לקחת עוד ביס מהפשטידה עד שהוא היה בטוח שסלוגהורן סיים איתו."אה.. הוא ואבא שלי לא מסתדרים טוב, אתה מבין, אז אני לא יודע הרבה עליו..." קולו דעך כשסלוגהורן נתן לו חיוך קר ופנה אל מקליגאן במקום. "עכשיו, אתה, קורמאק,"אמר סלוגהורן, "אני במקרה יודע שאתה ראית הרבה את דודך טיבריוס, בגלל שיש תמונה יפהיפיה שלכם דגים ביחד, אני חושב, לא בחור?"
"אה, כן, זה היה כיף," אמר מקליגאן. "אנחנו הלכנו עם ברטי היגס ורופוס סקרימגאור- זה היה לפני שהוא הפך להיות השר, ברור-"
"אה, אתה הכרת את ברטי ורופוס גם?" התעניין סלוגהורן, עכשיו הסתובב בתא ריח של פאי. איכשהו, משהו שבאלבי החמיץ. "עכשיו ספר לי..."
זה היה כמו שהארי חשד. כנראה שכולם הוזמנו כי הם היו מקושרים למישהו מוכר ובעל השפעה- כולם מלבד ג'יני. זאביני, שנחקר אחרי מקליגאן, נראה שקיבל מכשפה יפהפיפה כאם (לפי מה שהארי הבין, היא התחתנה 7 פעמים, כל אחד מבעליה מת במיסתוריות והשאיר לה הרים של זהב). זה היה תורו של נוויל עכשיו: זה היה עשר דקות לא נוחות בכלל, בגלל הוריו של נוויל, הילאים מוכרים, שאיבדו את שפיותם על ידי בלטריקס לאסטריינג' ועוד כמה אוכלי מוות. בסוף הראיון של נוויל, להארי הייתה הרגשה שסלוגהורן קיבל את רשמיו מנוויל, והתכונן לראות מה סלוגהורן ירצה ממנו.
"ועכשיו," אמר סלוגהורן, שוקע בכיסאו כמו כוכב קולנוע, "הארי פוטר! איפה אפשר להתחיל? אני כמעט ולא הזכרתי את הנושא כשנפגשנו בקיץ!" הוא הביט בהארי לרגע כאילו הוא חתיכה גדולה במיוחד של פשטידה, ואז אמר: "הנבחר הם קוראים לך עכשיו!" הארי לא אמר דבר. באלבי, מקליגאן וזביני - כולם בהו בו.
"כמובן," אמר סלוגהורן, מסתכל בהארי בקרוב,"היו שמועות במשך שנים... אני זוכר ש- טוב- אחרי הלילה הנורא הזה- לילי- ג'יימס- ואתה שרדת- והעולם סבר שלך יש כוחות מעבר למצופה-" זביני השתעל קלות כשהיה ברור שלפי דעתו זה היה סקפיזאם. קול כעוס נשמע מאחורי סלוגהורן.
"כן, זאביני. בגלל שאתה כל כך מוכשר... בוודאי..."
"בכל מקרה,"אמר סלוגהורן, חוזר אל הארי. "כל כל הרבה שמועות בקיץ הזה. ברור, אף אחד לא יודע אם להאמין, הנביא ידוע בכך שהוא מדפיס שערוריות, עושה שגיאות- אבל נראה מעט ספק, יש מספר עדים, מה שלא נותן למשרד דרך להתחמק מזה שאתה הנבחר!"
הארי, שלא יכל לראות איך להתחמק מהמצב הזה, לא אמר דבר. סלוגהורן בהה בו. "אז דמבלדור טוען נכון- אתה היית שם? אבל שאר הספורים- כל כך מופרחים, כמובן, אף אחד לא יודע במה להאמין- הנבואה הזאת, לדוגמה-"
"לעולם לא שמענו שום נבואה," אמר נוויל, פניו מווירדות.
"נכון," אמרה ג'יני. "גם אני וגם נוויל היינו שם, וכל השטויות של "הנבחר" זה רק שטויות שהנביא ממציא כרגיל."

"אז גם אתם הייתם שם?" שאל סלוגהורן בעניין רב, מתבונן בג'יני ובנוויל, אבל שניהם ישבו בכיסאותיהם בלחץ לפני שהנהנו בחיוב.
"אה... טוב... זה נכון שהנביא בדרך כלל מגזים, כמובן..." אמר סלוגהורן, באכזבה גלויה. "אני זוכר שגוונג סיפרה לי(גוונג ג'ונס, אני מתכוון, כמובן, קפטנית של קבוצת "הראש הקדוש")-"
הוא התחיל לשקוע בשיחה ארוכה, אבל הארי לא הקשיב. להארי הייתה תחושה שסלוגהורן לא סיים איתו, אלא רק נדחה ע"י נוויל וג'יני.
אחר הצהריים לבש צבע של בין ערביים ועבר בשקט ע"י עוד סיפורים על אנשים חשובים שסלוגהורן לימד, שכולם שמחו לקחת חלק במה שהוא קרה "מועדון הסלאג" בהוגוורטס. הארי לא יכל לחכות לרגע שהוא יוכל לעזוב, אבל לא יכל להבין איך הוא יעשה את זה בצורה הכי מנומסת. לבסוף הרכבת חרקה באחת מהחריקות שלה לתוך השקיעה, וסלוגהורן הסתכל מסביבו, מופתע.
"אוי! לא שמתי לב שהם כבר הדליקו את המנורות! עדיף שתלכו להחליף לגלימות, כולכם. מקליגאן, אתה חייב לעבור לשאול את הספר על זנבות עכברושים. הארי, בלאיס- בכל זמן שאתם רוצים תקפצו. אותו דבר בקשר אליך, גברת," הוא פנה אל ג'יני. "טוב, לכו לדרככם, לכו לדרככם!"
כשהוא משך את דלת התא בכוונה לצד, הוא דחף את הארי לכיוון המסדרון המחשיך, זביני ירה בו מבט מתעב. הוא, ג'יני ונוויל עקבו אחרי זביני לאורך הרכבת.
"אני שמח שזה נגמר," אמר נוויל."איש מוזר, לא?"
"כן, קצת" אמר הארי, עיניו מתמקדות בזביני. "איך זה שאת היית שם, ג'יני?"
"הוא ראה אותי מקללת את זכריה סמית'," אמרה ג'יני. "אתה זוכר את האדיוט מהפלפאף שהיה בצ"ד? הוא שאל ושאל על מה קרה במשרד ובסוף הוא עצבן אותי כל כך עד שקיללתי אותו- כשסלוגהורן הגיע חשבתי שאני עומדת לקבל ריתוק, אבל הוא רק אמר שהוא חושב שזה ממש טוב והזמין אותי לארוחת צהריים! משוגע, לא?"
"סיבה יותר טובה להזמין מישהו בגלל שהוא יודע את זה מאשר בגלל שאמא שלו מפורסמת," אמר הארי, עדיין בוהה בזביני,"או בגלל שדוד שלו-"
אבל הוא עצר. מחשבה חכמה הרגע עלתה בראשו, רעיון נפלא... תוך כמה דקות, זביני הולך להיכנס לתא של תלמידי שנה שישית מסלית'רין ומאלפוי ישב שם גם, חושב שהוא לא נשמע ע"י אף אחד שהוא לא רוצה עם כמה סלית'רנים... אם הארי רק יכל להיכנס, בלתי נראה, מאחורי זביני, מה הוא היה יכול לראות או לשמוע? והאמת, נשאר עוד קצת זמן לנסיעה- תחנת הוגסמיד רחוקה במרחק של לפחות חצי שעה, לשפוט לפי הצמחים הפרועים מאחורי החלונות- ולהארי לא נראה שמישהו לוקח את החשדות שלו ברצינות, והוא רצה להוכיח שהוא צודק.
"אני אפגוש אתכם יותר מאוחר," אמר הארי בהיסח דעת, מושך את גלימת ההיעלמות ולובש אותה.
"אבל לאיפה אתה-" שאל נוויל.
"יותר מאוחר!" אמר הארי בלחץ, עוקב אחרי זביני בשקט, חושב שהרעש שהרכבת עושה מחפה על כל הרעש שהארי עושה.

המסדרונות היו ריקים כמעט לחלוטין עכשיו. כמעט כולם חזרו לתוך התאים כדי להחליף לגלימות בית הספר ולארוז את הממתקים שקנו. במחשבה שהוא היה הכי קרוב לזביני בלי לגעת בו, הארי לא היה מהיר מספיק מהיר כדי להחליק לתוך התא כשביני פתח אותו. זביני כבר עמד לסגור את הדלת כשהארי שם רגל כדי למנוע את הסגירה.
"מה יש לדבר הזה?!" אמר זביני בכעס כשהוא ניסה למשוך את הדלת מעבר לרגלו של הארי.
הארי הגדיל את החור כדי שהוא יוכל להיכנס. זאביני, עדיין מחזיק את הידית, עזב את הידית ונפל על ברכו של גרגורי גויל,ברעש מחריש, הארי נכנס לתוך המושב הריק ליד זביני, והתיישב ליד תא המטען. היה לו מזל שזאביני וגויל התעמתו אחד עם השני, שכל העיניים מופנות אליהם. ברגע שהארי הצליח לשחרר את רגליו הגלימה נכרכה סביבו. הרגע הנורא באמת היה כשהוא חשב שמאלפוי מסתכל עליו. אבל אז גויל טרק את הדלת והוריד ממנו את זאביני. זאביני נפל על שתי המושבים האחרים ועל קרסולה של פנסי פרקינסון.
הארי ישב מקורזל בחוסר נוחות מתחת לגלימה ווידא שכל סנטימטר בגופו היה מוחבא והתבונן בפנסי פרקינסון מלטפת את שערו הבלונדיני של מאלפוי, מצחקקת, חושבת כאילו כל אחד היה שמח להיות במקומה. המנורות שהשתרבבו מתקרת התא נתנו אור בהיר מעל הסצנה. הארי יכל לקרוא כל מילה מהקומיקס שהיה לגויל ממש מתחתיו.
"אז, זביני," אמר מאלפוי, "מה סלוגהורן רצה?"
"רק רצה להכיר אנשים שבני המשפחה שלהם מקושרים היטב," אמר זביני, בזמן שהוא בוהה בחוסר חיבה בגויל
. "לא שהוא הצליח למצוא הרבה מהם."
המידע לא שימח את מאלפוי.
"מי עוד הוזמן?" הוא דרש.
"מקליגאן מגריפינדור," אמר זאביני.
"אה, כן, דוד שלו מצליח במשרד הקסמים," אמר מאלפוי.
"- מישהו שנקרא באלבי, מרייבנקלו-"
"לא הוא, הוא מגעיל!" אמרה פנסי.
"-ולונגבוטום, פוטר, והנערה וויזלי," סיים זאביני.
מאלפוי קצת בפעם אחת, מוחץ את פנסי הצידה.
"הוא הזמין את לונגבוטום?"
"כן, לונגבוטום היה שם," אמר זאביני.
"מה לונגבוטום מעניין את סלוגהורן?"
זביני לא ענה.
"ופוטר, פוטר הנבחר... הוא בטח רצה להעיף מבט ב"נבחר"-" נחר מאלפוי, "אבל הנערה וויזלי! מה כל כך מיוחד בה?"
"הרבה בנים אוהבים אותה," אמרה פנסי, צופה במאלפוי מהפינה. "אפילו אתה חושב שהיא נראית טוב, לא, בלאיסי? ואנחנו יודעים כמה קשה לרצות אותך!"
"לא הייתי נוגע בילדת דם הזאת לא משנה איך היא נראית," אמר זביני בקור, פנסי

נראתה מרוצה. מאלפוי נשען אחורנית על ברכיה של פנסי שתמשיך לשחק לו בשיער.
"טוב, איזה טעם יש לסלוגהורן. אולי הוא קצת סנילי. בושה, אבא שלי תמיד אומר שהוא היה קוסם טוב בימים ההם. אבא שלי היה המועדף עליו. סלוגהורן בטח לא שמע שאני על הרכבת, או-"
"לא הייתי בונה על הזמנות," אמר זביני. "הוא שאל אותי על אבא שלך ישר שהגעתי. הם נהגו להיות חברים טובים, כנראה, אבל כשהוא שמע שהוא נתפס במשרד הוא לא נראה שמח? אני לא חושב שסלוגהורן מתעניין באוכלי מוות."
מאלפוי נראה כעוס, אבל שחרר בדחף צחוק קטן.
"טוב, למי אכפת במי הוא מתעניין? כשאתה חושב על זה, הוא מורה אידיוט." אמר מאלפוי בזעם. "אני מתכוון, לא בטוח שאני אהיה בהוגוורטס שנה הבאה, מה זה משנה אם אני יהיה חביב על מורה זקן או לא?"
"מה זה אומר אתה לא תהיה כאן שנה הבאה?" שאלה פנסי בכעס, מטילה פרצוף כעוס על מאלפוי.
"טוב, אתה לא יכול לדעת," אמר מאלפוי בקול ממזרי. "אני אולי- אה- ימשיך לדברים יותר גדולים."
לבו מתחיל לפעום בתא המטען, ומתחיל להתחרות עם עצמו. מה רון והרמיוני יגידו על זה? קראב וגויל בהו במאלפוי. כנראה שלהם לא היה שום תכנון לעבור לדברים יותר גדולים. אפילו זביני עקב בסקרנות ולא נראה מתכנן משהו דומה. פנסי המשיכה לשחק בשיערו של מאלפוי, נראית מאוכזבת.
"אתה מתכוון- הוא?"
"אמא שלי רוצה שאני אשלים את ההשכלה שלי, אבל אישית, אני לא רואה שזה חשוב בימים אלה. אני מתכוון, תחשוב על זה... כשאדון האופל משתלט, הוא באמת הולך להתעניין כמה קיבלת בבחינות הבגרות או הכשיפומטרי? ברור שלא... זה יהיה הכל תלוי באיזה שירות הוא מקבל, יכולת הנאמנות שהוא הראה."
"ואתה חושב שאתה תוכל לעשות משהו בשבילו?" שאל זביני. "נער בן שש עשרה שאפילו לא הוכשר לזה."
"הרגע אמרתי, לא? אולי לא אכפת לו כמה אני מוכשר בזה. אולי הוא צריך שאני אעשה משהו בשבילו שאני לא אצטרך להיות כל כך מוכשר" אמר מאלפוי בשקט.
קראב וגויל ישבו שניהם ופיותיהם פעורים לרווחה כמו גורילות. פנסי ישבה מעל מאלפוי במראה כאילו היא לא ראתה משהו יותר מרשים מזה. "אני יכול לראות את הוגוורטס," אמר אחרי שהוא הצביע על הטירה. "עדיף שנשים את הגלימות."
הארי היה עסוק בלבהות במאלפוי, שהוא לא שם לב שקראב מנסה להוציא את המזוודה. כשהוא הוציא אותה, הארי קיבל מכה בצד הראש שחט. הוא נתן לזעקה קטנה של כאב, ומאלפוי הסתכל לכיוונו בתא המטען.
הארי לא פחד ממאלפוי, אבל בכל מקרה הוא לא אהב את הרעיון להיות מגולה מתחת לגלימת ההיעלמות ע"י קבוצה של סלית'רנים לא ידידותיים. עיניו עדיין דומעות וראשו עדיין כואב, הוציא את שרביטו בזהירות לא להוריד מעליו חלק מהגלימה, אך מאלפוי נראה כאילו החליט שהוא דמיין את הרעש. הוא משך את הגלימה שלו כמו האחרים, נעל את המזוודה, כשהרכבת האטה בעיקול, עוד הפעם

מושכת את גלימת ההיעלמות מעליו.
הארי יכל לראות את המסדרונות מתמלאים שוב וקיווה שרון והרמיוני ייקחו את הדברים שלו החוצה לרציף בשבילו. הוא היה תקוע שם עד שהתא כמעט התרוקן. לבסוף, הרכבת הגיעה לעצירה מוחלטת.
גויל פתח את הדלת ופילס את דרכו החוצה בין קהל של תלמידי שנייה שנייה ,דוחק בהם לצד. קראב וזאביני עקבו אחריו.
"תמשיכו," אמר מאלפוי לפנסי, שחיכתה לו עם ידה באוויר מחכה שיחזיק אותה "אני רק רוצה לבדוק משהו."
פנסי עזבה. עכשיו הארי ומאלפוי היו לבד בתא. אנשים נעלמו לאט לאט לתוך הרציף. מאלפוי משך את דלת התא, וסגר אותה אחריו שאנשים לא יראו או ישמעו אותו. הוא פתח את מזוודתו שוב.
הארי הציץ מהצד של תא המטען, ליבו פועם מעט יותר מהר. מה מאלפוי רצה להחביא מפנסי? האם הוא עומד לראות את המסתורין של החפץ השבור ששיגע אותו?
"פטריפיקוס טוטאלוס!"
בלי הזהרה, מאלפוי הצביעה את שרביטו על הארי, ששותק לגמרי. כאילו שהכל קרה בהילוך איתי, הוא החליק מתא המטען ונפל, ברעש מחריש אוזניים, גלימת ההיעלמות החליקה מעליו, כל גופו גלוי ורגליו פונים בתנועה מסובכת. הוא לא יכל להזיז שום שריר. הוא יכל רק להביט במאלפוי, שחייך בגאווה.
"ככה חשבתי," הוא אמר בחוסר חיבה. "אני שמעתי את המזוודה של גויל פוגעת בך. ואני חשבתי שהיה פלאש לבן שנכנס לתא אחרי שזביני חזר..."
עיניו בחנו את הארי מהמכנסיים ועד למשקפיו.
"אתה לא שמעת שום דבר משמעותי שאכפת לי ממנו, פוטר. אבל בזמן שיש לי אותך פה..." הוא דרך עם רגלו ועם כל כובד משקלו על פניו של הארי. הארי הרגיש את אפו נשבר. דם נזל לכל מקום.
"זה מאבא שלי. עכשיו, בוא נראה..."
הוא הרים את הגלימה ששכבה על הריצפה, וכיסה אותו.
"אני לא חושב שהם ימצאו אותך עד שהרכבת תחזור בחזרה ללונדון," הוא אמר בשקט. "נתראה, פוטר... או אולי לא."
לוקח עליו אחריות לדרוך על אצבעותיו של הארי, מאלפוי עזב את התא.

פרק 8: נצחונו של סנייפ

הארי לא יכל להזיז שריר. הוא שכב שם מתחת לגלימת ההעלמות מוסווה מרגיש את הדם שנוזל מאפו, חם ורטוב, על פניו,מאזין לקול תפיפות הרגליים במסדרון המעבר. מחשבתו הראשונה הייתה שמישהו בוודאי צריך לבדוק את הקרונות לפני שהרכבת יוצאת שוב. אבל באחת באה התפיסה הדיכאונית שאפילו אם מישהו יביט לתוך הקרון, הוא לא יוכל לראות אותו. התקווה הגדולה ביותר שלו הייתה שמישהו אחר יכנס פנימה וילך עליו. הארי מעולם לא שנא את מאלפוי יותר מהרגע בו הוא הטיל אותו שם, כמו צבי ים על גבו, דם מטפטף בגועל לתוך פיו הפתוח.

לאיזה סיטואציה מטופשת הוא הכניס את עצמו... ועכשיו הצעדים המעטים האחרונים שגוועו, כולם דשדשו לאורך הרציף החשוך בחוץ, הוא יכל לשמוע את שפשוף המזוודות ואת קולות הדיבור הקולניים.
רון והרמיוני עלולים לחשוב שהוא עזב את הרכבת בלעדיהם. ברגע שהם הגיעו להוגוורטס ותפסו את מקומם באולם הגדול, מביטים למעלה ולמטה על שולחן גריפינדור כמה פעמים ולפתע מבינים שהוא לא שם, הוא, בלי ספק, יהיה בחצי הדרך חזרה ללונדון.
הוא ניסה להשמיע קול, אפילו נחירה, אבל זה היה בלתי אפשרי. ואז הוא נזכר שחלק מהקוסמים,כמו דמבלדור, יכלו לבצע לחשים מבלי לדבר, אז הוא ניסה לזמן את שרביטו, שנפל מידו, על ידי אמירת הלחש אציו שרביט שוב ושוב ושוב בתוך ראשו, אבל שום דבר לא קרה הוא חשב שהוא יכול לשמוע את רשרוש העצים סביב האגם, ואת שריקתו של ינשוף, אבל שום רמז לחיפוש שאמור להתבצע או אפילו (הוא בז לעצמו על תקוותו הדלה לכך) קולות לחוצים ומתפלאים לאן הארי פוטר נעלם. \
הרגשה של חוסר תקווה התפשטה במחשבתו הוא דמיין שיירה של כרכרות נמשכת בידי ת'סטרלים למעלה אל ביה"ס וצרחות עמומות של צחוק ממידע כלשהו בכרכרה שמאלפוי נמצא בתוכה, איפה שהוא יכול לגולל את סיפור התקיפה של הארי לקראב, גויל, זביני ופנסי פרקינסון.
הרכבת התנודדה, וגרמה להארי להתגלגל על צידו. עכשיו הוא בהה בתחתית המאובקת של המושבים במקום בתקרה. הרצפה החלה לרטוט והקטר שאג לתוך חייו. האקספרס עוזבת ואף אחד לא יודע שהוא עדיין עליה... ואז הוא הרגיש את גלימת ההעילמות המסתירה אותו עפה מעליו וכל מעבר לראשו אומר "הארי"
היה הבזק של אור אדום ואז גופו של הארי שוחרר, הוא היה אמור להעביר את עצמו לתנוחה יותר מכובדת, לנגב בבהילות את הדם מעל החבורה בגב ידו,והרים את ראשו מביט למעלה אל טונקס, שהחזיקה בגלימת ההעילמות,אבל היא רק הזיזה אותה הצידה.
"יהיה יותר טוב אם נצא מפה שנינו, מהר", היא אמרה, בזמן שחלונות הרכבת הפכו מטושטשים מאדים והם התחילו לנוע אל מחוץ לתחנה. " תתעורר לחיים אנחנו קופצים."
הארי מיהר אחריה לעבר המסדרון. היא משכה ופתחה את דלת הרכבת וקפצה אל הרציף, שנראה כאילו הוא זז תחתיהם בזמן שהקטר צובר תנופה.
הוא הלך בעקבותיה, מתנודד וכפוף בקפיצה אל הקרקע, ואז הוא הזדקף בדיוק בזמן כדי לראות את מנוע הקיטור האדום והמבריק מאיץ, עוקף את הפינה, ונעלם מהנוף.
האוויר הלילי והקר שכך את כאביו באפו המדמם וההולם. טונקס הסתכלה עליו. הוא הרגיש כעוס ומובך שהוא נמצא בתנוחה כל כך מגוחכת. בשקט היא הגישה לו בחזרה את גלימת ההיעלמות שלו.
"מי עשה לך את זה?"
"דראקו מאלפוי," אמר הארי במרירות. "תודה על...טוב..."
"אין בעיות," אמרה טונקס, מבלי לחייך. ממה שהארי יכל לראות בחושך, היה לה

שיער עכברי ומראה עלוב כמו שהיה לה שהארי פגש אותה במחילה. "אני יכולה לתקן לך את האף אם תעמוד ישר."
הארי לא חשב כל כך על הרעיון.הוא התכוון לבקר אצל מאדאם פומפרי, האחות, שהיה לו יותר ביטחון בה בריפוי לחשים, אבל זה היה גס לומר זאת, אז הוא עמד ישר ועצם את עיניו.
"אפיסקי" אמרה טונקס.
אפו של הארי התחמם מאוד, ואז התקרר. הוא הרים יד והרגיש זהיר. הוא נראה לו שזה השתפר.
"תודה רבה!"
"עדיף שתלבש את הגלימה הזו שוב, ואנו נוכל ללכת לבית הספר," אמרה טונקס, עדיין לא מחייכת. כשהארי התעטף בגלימה, היא הניפה את שרביטה.
יצור עצום עם ארבע רגליים כסופות התפרץ מהשרביט ונעלם בחשיכה.
"זה היה פטרונוס?" שאל הארי, שראה כבר את דמבלדור שולח הודעות כך.
"כן, אני שולחת הודעה לטירה שמצאתי אותך שלא ידאגו. קדימה, עדיף לנו לא להתבטל."
הם יצאו משם לעבר השביל שהוביל אל הטירה.
"איך מצאת אותי?"
"שמתי לב שלא עזבת את הרכבת וידעתי שיש לך את הגלימה הזאת. חשבתי שאתה מסתתר מסיבה כלשהי. כשראיתי סנוורים שבקעו מהתא הזה חשבתי שעדיף שאני אבדוק את זה."
"אבל מה את עושה כאן, בכל מקרה?" הארי שאל.
אני ממוקמת בהוגסמיד עכשיו, כדי לתת לבית הספר הגנה נוספת" אמרה טונקס.
"זאת רק את שממוקמת כאן, או ש....?"
"לא, פרוודפוט, סאבאג' ודוליש גם כאן."
"דוליש, ההילאי שדמבלדור תקף בשנה שעברה?"
"כן, זה הוא."
הם כתתו את החשיכה, בשביל הנטוש, עוקבים אחרי הקרונות. הארי הסתכל הצידה על טונקס מתחת לגלימתו. שנה שעברה היא הייתה סקרנית (בנקודה שהיא גם הייתה מעצבנת), היא צחקה בקלות, היא סיפרה בדיחות. עכשיו היא נראתה מבוגרת יותר, הרבה יותר רצינית ותכליתית. האם זו ההשפעה של מה שקרה במשרד הקסמים? הוא הרהר לא בנוחות שהרמיוני הייתה מציעה שהוא יאמר לה משהו מנחם על סיריוס, שזו לא הייתה אשמתה בכלל, אבל הוא לא יכל לגרום לעצמו לעשות את זה. הוא היה רחוק מלהאשים אותה במותו של סיריוס.
זו לא הייתה אשמתה במותו מאשר מישהו אחר (והרבה פחות מזה), אבל הוא לא אהב לדבר על סיריוס אם הוא יכול היה להימנע מזה.
הם המשיכו ללכת בלילה הקר והחשוך כשגלימתה של טונקס מרשרשת על הקרקע מאחוריהם.
כשכל הזמן הוא היה מגיע לשם בקרונות, הארי לא העריך בכלל כמה רחוקה הוגוורטס מתחנת הוגסמיד. עם תחושת הקלה גדולה הוא סוף סוף ראה את העמודים משני צידי השערים, כשבכל אחד מהם למעלה יש חזיר בעל כנפיים.

היה לו קר, הוא היה רעב ושמח למדי לעזוב את טונקס החדשה והעגמומית מאחור. אבל כשהוא שם את ידיו כדי לפתוח את השערים, הוא מצא אותם נעולים.
"אלוהומורה!" הוא אמר בבטחה, מצביע עם שרביטו על המנעול, אבל שום דבר לא קרה.
"זה לא פועל על אלה," אמרה טונקס "דמבלדור כשף אותם בעצמו."
הארי הסתכל סביב
"אני יכול לטפס על קיר," הוא הציע.
"לא, אתה לא יכול," אמרה טונקס במפורש. "יש כשפים נגד-פורצים על כל הקירות. הבטיחות התהדקה ושופרה פי מאה בקיץ."
"טוב אז," אמר הארי, מתחיל להרגיש עצבני עליה על חוסר העזרה
"אני מציע שנצטרך לישון כאן בחוץ ולחכות לבוקר
"מישהו בא בשבילך" אמרה טונקס "תסתכל."
פנס הבהב מרחוק מכיוון הטירה. הארי היה כל כך מרוצה לראות את זה, הוא הרגיש שהוא יכול אפילו היה לסבול את הביקורות הנשנות והמעצבנות של פילץ' על האיחורים והמליצות. זה לא היה עד שהאור הצהוב והבוהק היה במרחק עשרה צעדים מהם, הארי הוריד את גלימת ההעילמות שהוא יוכל להיראות, הוא זיהה, עם תחושה טהורה של תיעוב, אדם עם אף מאונקל וארוך, ועם שיער שמנוני ושחור,את סוורוס סנייפ.
"או, או, או" לעג סנייפ, שולף את שרביטו ומקיש על המנעול פעם אחת, כך שהשרשראות השתלשלו כמו נחש למטה והשערים נפתחו בחריקה. "זה נורא נחמד מצידך שאתה מועיל להופיע, פוטר, למרות שללא ספק החלטת שלבישת מדי בית הספר תגרע מהופעתך."
"לא יכולתי להחליף, לא היה לי מספיק—הארי התחיל לומר, אבל סנייפ קטע אותו.
"אין צורך שתחכי, נימפדורה, פוטר הוא—בטוח למדי בידיי."
"התכוונתי שהאגריד יקבל את ההודעה," אמרה טונקס, זועפת.
האגריד איחר לתחילתה של הסעודה, בדיוק כמו שפוטר פה, אז לקחתי אחריות במקום, דרך אגב," אמר סנייפ, זז אחורה כדי לתת להארי לחלוף על פניו
"התעניינתי לראות את הפטרונוס החדש שלך." הוא סגר את השערים בפניה עם צלצול רועש והקיש על השרשראות עם שרביטו שוב, כך שהם החליקו למקומם ברעש.
"אני חושב שהיית טובה יותר עם הישן," אמר סנייפ, הרשעות בקולו הייתה ברורה. "החדש נראה חלש."
כשסנייפ טלטל את הפנס, הארי ראה, במהירות, מראה של הלם וכעס על פניה של טונקס. ואז היא כוסתה באפילה שוב.
"לילה טוב," הארי אמר לה מעבר לכתפו, כשהוא התחיל ללכת לבית הספר עם סנייפ. "תודה על... הכל,"
"להתראות, הארי."
סנייפ לא דיבר בערך כדקה.
הארי בכל זאת הרגיש שהגוף שלו יוצר גלים של שנאה כ"כ חזקה שהוא התפלא שסנייפ לא מרגיש אותם. הוא תעב את סנייפ עוד מאז הפגישה הראשונה, אבל

סנייפ דאג למקם את עצמו וכעובדה שלא ניתן לשנות, שהארי הוא זה שגרם לסיריוס למות.
לא משנה מה דמבלדור אומר, היה לו זמן לחשוב במשך הקיץ, הוא הסיק שכל ההעלבות שציין סנייפ לסיריוס כשהזכיר שהוא מוחבא בשקט בזמן שכל המסדר לוחם בוולדמורט,רמו לו להיחפז ללכת למשרד הקסמים בלילה שהוא מת. הארי נדבק לרעיון הזה, מכיוון שכך הוא יכל להאשים את סנייפ, וזה סיפק אותו וגם בגלל שהוא ידע שאם יש מישהו שלא מצטער על זה שסיריוס מת,זה האיש אשר פסע לצידו בחשיכה.
"50 נקודות מגריפינדור על האיחור, אני חושב" אמר סנייפ "ו..תן לי לראות, עוד 20 נקודות על הלבוש המוגלגי הזה. אתה יודע, אני לא מאמין שהיה פעם בית שהיה במצב כ"כ שלילי כ"כ מוקדם.
אנחנו אפילו לא התחלנו לאכול את הפודינג, אולי אתה עשית שיא, פוטר."
הזעם והשנאה בעבעו בתוך הארי כמו להבה רותחת, אבל הוא שתק למדי כי ידע שהוא יכול לנסוע ללונדון אם יאמר לסנייפ למה הוא איחר
"אני מאמין שאתה רצית לעשות כניסה,לא?" סנייפ המשיך "ובל מכונית מעופפת החלטת להתפרץ לאמצע הסעודה כדי ליצור אפקט דרמה"
הארי נשאר שקט, למרות שאת הוא חשב שהחזה שלו יכול להתפוצץ. הוא ידע שסנייפ מנסה לעקוץ ולענות בכמה דקות שיש לו עם הארי בלי שאף אחד יקשיב.
הם הגיעו לטירה צועדים לעבר דלת העשויה מעץ אלון שנפתחה לעבר אולם הכניסה הגדול שעוטר בדגלים, התפרצות של דיבור וצחוק וצלצול צלחות בזכוכית קידמו את פניהם כשהם נכנסו לאולם הגדול. הארי תהה אם הוא יוכל לשים מעליו את גלימת ההיעלמות, ובשל כך ללכת ולתפוס את מקומו בשולחן גריפינדור הארוך (שהיה, הרחוק מבין כולם מהכניסה להיכל) מבלי שישימו לב אליו. למרות זאת, כאילו קרא את מחשבותיו, סנייפ אמר "בלי גלימה. אתה יכול ללכת שכולם יוכלו לראות אותך, זה מה שרצית, אני בטוח."
הארי פנה ישר לאור הבוקע מבעד לדלתות הפתוחות.הכל כדי להתרחק מסנייפ. האולם הגדול עם ארבעת שולחנות הבתים הארוכים ושולחן הסגל מרכז החדר היה מואר כרגיל בנרות צפים על צלחות אליהם הם מחוברים בדבק. הכל היה נוצץ ומטושטש להארי, מכל מקום, מי הלך כל כך מהר כך שהוא עבר את שולחן הפלפאף לפני שאנשים באמת התחילו לבהות בו, ובו בזמן נעמדים כדי לתפוש מבט טוב עליו, הוא זיהה את רון והרמיוני,חש בין הספסלים הארוכים עד אליהם,כופה את דרכו ביניהם. "איפה היית- אל אלוהים, מה עשית לפנים שלך?" אמר רון, מגלגל עיניו עליו עם כל מי שהיה בקרבתו.
"למה, מה לא בסדר איתם?" אמר הארי, אוחז בכפית ומביט אל בבועתו המוועותת.
"אתה מכוסה בדם!" אמרה הרמיוני. "בוא לכאן...."
היא הרימה את שרביטה, ואמרה "טרגו" ושאבה את הדם היבש.
"תודה", אמר הארי, מרגיש עכשיו את פניו הנקיות. "איך האף שלי נראה?"
"כרגיל", אמרה הרמיוני בחרדה.
"מה קרה שלא היה צריך לקרות? הארי, מה קרה? נהינו מפוחדים!"

"אני אספר לכם אח"כ" אמר הארי בקיצור נמרץ.
הוא היה מאוד תמציתי בגלל שג'יני, נוויל, דין, ושיימוס מאזינים, אפילו ניק כמעט בלי ראש, רוח הרפאים של גריפינדור,צף לאורך השולחן וצותת.
"אבל -" אמרה הרמיוני.
"לא עכשיו, הרמיוני" אמר הארי, בקול מאיים וחשוב. הוא קיווה מאוד שכולם יניחו שהוא היה מעורב במשהו נועז, עדיף זוג אוכלי מוות וסוהרסן. כמובן, מאלפוי עלול להפיץ את הסיפור בהשמצה ככל שיוכל, אבל תמיד היה סיכוי שזה לא הגיע להרבה אוזני גריפנדור.
הוא הושיט יד על פני רון לזוג של רגלי עופות וחופן של צ'יפס, אבל לפני שהוא יכל לקחת אותם הם נעלמו, והוחלפו בפודינג.
"הפסדת את המיון, בכל מקרה," אמרה הרמיוני, כשרון תחב את ידו למנה גדולה של שוקולד.
"הכובע אמר משהו מעניין?" שאל הארי, לוקח חתיכה פשטידה.
"יותר מאותו הדבר, באמת ... מייעצת לכולנו להתאחד מול האויב, אתה יודע."
"דמבלדור הזכיר את וולדמורט בכלל?"
"עדיין לא, אבל הוא תמיד שומר את הנאום לאחרי הסעודה? זה לא יתארך עוד הרבה."
"סנייפ אמר שהאגריד איחר לסעודה-"
"ראית את סנייפ? איך כבר?" אמר רון באמצע שהוא לוגם.
"נתקלתי בו," אמר הארי תוך התחמקות.
"האגריד איחר רק בכמה דקות," אמרה הרמיוני. "תראה, הוא מנופף אליך, הארי."
הארי הביט למעלה אל שולחן הצוות וחייך אל האגריד, הוא אכן נופף אליו. האגריד אף פעם לא לגמרי הצליח להתנהג בכבוד כמו פרופסור מקונגל, ראש הבית של גריפנדור, הכי קרובה להתקרב איך שהוא בין המרפקים של האגריד לכתפיים כשהם ישבו זה ליד זה, וכמי שנראתה לא מרוצה מהקבלת פנים הנלהבת הזאת.
הארי היה מופתע לראות את המורה לגילוי עתידות, פרופסור טרלוני, ישבה לצדו השני של האגריד.
היא לעתים נדירות עזבה את המגדל שלה, והוא מעולם לא ראה אותה בסעודה של תחילת השנה לפני כן. היא נראתה מוזרה מתמיד, מבריקה עם חרוזים וצעיף, העיניים שלה גדלו לגודל ענק לעומת המשקפיים שלה. הייתה לה תמיד טיפה של זיוף, הארי היה מזועזע לגלות בסוף המחצית הקודמת שהנבואה שלה גרמה ללורד וולדמורט לרצוח את הוריו ולהתקיף אותו. הידע הזה גרם לו לרצות להיות בחברתה אפילו פחות, למזלו, השנה הוא לא ישתתף בגילוי עתידות. העיניים הגדולות שלה נראו מסתובבות לכוונו. הוא בחופזה הסתכל לכיוון של השולחן של סלת'רין.
דראקו מאלפוי חיקה צליל הניפוץ של אפו לצחוקם הקולני ושבחיהם. הארי השפיל את מבטו לפשטידה שלו, המעיים שלו שרפו שוב. מה הוא היה נותן כדי להילחם במאלפוי אחד על אחד...
"אז מה רצה ממך פרופסור סלוגהורן? שאלה הרמיוני.
"לדעת מה באמת קרה במשרד" אמר הארי.

"הוא וכל השאר שם," זלזלה הרמיוני. "אנשים חקרו אותנו על הרכבת, נכון שהם, רון?"
"כן," אמר רון. "כולם רצו לדעת אם אתה באמת 'הנבחר'..."
"זה הנושא הכי מדובר עכשיו אפילו בין הרוחות," קטע ניק כמעט בלי ראש, מטה את ראשו שבקושי מחובר לכיוונו של הארי כך שהוא התנועע מצד לצד בצורה מסוכנת על הצווארון שלו. "זה ידוע לכול שאנחנו ידידותיים. אני בטוח שקהילת רוחות הרפאים לא תנדנד לך בשביל מידע, בכל אופן, 'הארי פוטר יודע שהוא יכול לבטוח בי בביטחון מלא,' אמרתי להם. 'הייתי מעדיף למות מאשר לבגוד באמונך."
"זה לא אומר הרבה, מכיוון שאתה כבר מת," רון העיר.
"פעם נוספת, אתה יודע את כל הרגישות של גרזן קהה," אמר ניק כמעט בלי ראש בטן נעלב, התרומם לאוויר והחליק חזרה דרך הסוף הרחוק של השולחן של גריפנדור בדיוק ברגע שדמבלדור נעמד בשולחן הצוות. הדיבורים והצחקוקים הדהדו נעלמו כמעט מייד.
"ערב מעולה לכולכם!" הוא אמר, מחייך חיוך רחב, זרועותיו נפתחו כאילו הוא רוצה לחבק את החדר כולו.
"מה קרה ליד שלו?" לחשה הרמיוני.
היא לא הייתה היחידה ששמה לב לזה. ידו הימנית הייתה שחורה ונראתה מתה כמו שנראתה בלילה שבו הוא בא לקחת את הארי מהדראסליים. לחשושים עברו בחדר. דמבלדור פירש אותם נכון, רק חייך והזיז את השרוול הסגול-זהב מעל הפצע שלו.
"אין לכם מה לדאוג," הוא אמר בקלילות. "עכשיו... לתלמידים החדשים, ברוכים הבאים, לתלמידים הוותיקים, ברוכים השבים! עוד שנה מלאה בלימוד קסמי מחכה לכם..."
"היד שלו נראתה בדיוק כמו שראיתי אותה בקיץ," הארי לחש להרמיוני. "חשבתי שהוא יטפל בזה מייד... או שמאדאם פומפרי הייתה עושה את זה."
"זה נראה כאילו זה מת," אמרה הרמיוני, עם הבעה של חלחול. "אבל יש פצעים שאי אפשר לרפא... פצעים ישנים... ויש רעלים ללא תרופת נגד..."
"... ומר פליץ', השרת שלנו, ביקש ממני לומר שהוטל חרם מקיף על כל המתיחות שנקנו בחנות שנקראת חנות התעלולים של הוויזלים"
"מי שרוצה לשחק קווידיץ' בקבוצות הבתים שלהם צריכים להביא את השמות שלהם לראשי הבתים כרגיל. ואנחנו גם מחפשים לפרשן קווידיץ' חדש, שיעשה מה שנבקש."
"אנחנו שמחים לקבל בברכה חבר צוות חדש השנה, פרופסור סלוגהורן"
סלוגהרון נעמד, ראשו הקריח בהק לאור הנרות, החולצה הגדולה שלו כיסתה את כרסו והשליכה צל על השולחן
"הוא עמית ישן שלי שהסכים לחדש את תפקידו הישן כמורה לשיקויים."
"שיקויים?"
"שיקויים?"
"המילה הזאת הדהדה בכל האולם כשאנשים תוהים אם הם שמעו את המילה נכון.
"שיקויים?" אמרו רון והרמיוני יחד, מסתובבים לנעוץ עיניים בהארי.

"אבל אמרת..."
"פרופסור סנייפ, בינתיים" אמר דמבלדור, מרים את קולו כך שעבר את כל הלחשושים "ייקח את המשרה של התגוננות מפני כוחות האופל."
"לא!" אמר הארי, בקול כה רם שהרבה ראשים הסתובבו לכיוונו. לא היה אכפת לו. הוא נעץ עיניים בשולחן הצוות, נרגז. איך יכול היה סנייפ לקבל את המשרה של התגוננות מפני כוחות האופל אחרי כל הזמן הזה? זה לא היה ידוע לכל במשך שנים שדמבלדור לא סומך עליו לעשות את זה?
"אבל הארי, אתה אמרת שסלוגהורן עומד ללמד התגוננות מפני כוחות מפני כוחות האופל!" אמרה הרמיוני.
"אני חשבתי כך!" אמר הארי, שובר את ראשו כדי להיזכר מתי דמבלדור אמר לו, אבל עכשיו שהוא חושב על זה, הוא לא יכול היה לזכור שדמבלדור אי פעם אמר לו מה סלוגהורן ילמד.
סנייפ, שישב לימנו של דמבלדור, לא נעמד לאזכור שמו. הוא רק הרים את ידו בעצלות לקול ההתלהבות מהשולחן של סלת'רין, הארי היה בטוח שהוא הבחין במבט של ניצחון על הפנים ששנא כל כך.
"טוב, לפחות דבר אחד טוב יצא מזה," הוא אמר בפראות. "סנייפ יעזוב בסוף השנה."
"למה אתה מתכון?" שאל רון.
"המשרה מקוללת. אף אחד לא שרד יותר משנה... למעשה מותו של קווירל עשה את זה... אישית, אני מחזיק אצבעות למוות נוסף..."
"הארי!" אמרה הרמיוני, מזועזעת ונוזפת.
"הוא רק יחזור בסוף השנה ללמד שיקויים," אמר רון בהגיון "סלוגהורן יכול להיות שהוא לא יישאר לתקופה ארוכה. מודי לא."
דמבלדור כחכח בגרונו. הארי, רון, והרמיוני לא היו היחידים שדיברו. כל האולם כולו התפרץ בזמזומים של שיחה על החדשות שסנייפ לבסוף השיג את משאלת לבו. לכאורה מתעלם מהחדשות שעכשיו יצאו לאור, דמבלדור לא אמר עוד על מינוי צוות, אבל חיכה כמה דקות כדי לוודא שהשתחררה דממה לפני שהמשיך.
"עכשיו, כמו שכולם באולם יודעים, לורד וולדמורט ותומכיו חופשיים ומשיגים כוח." הדממה נראתה מתוח כשדמבלדור דיבר. הארי הציץ במאלפוי.
מאלפוי לא הסתכל אל דמבלדור, אבל גרם למזלג שלו לרחף בין שמיים לארץ בעזרת שרביטו, כאילו הוא מצא שמילותיו של המנהל לא ראויות לתשומת לבו.
"אני לא יכול להדגיש מספיק עד כמה המצב הנוכחי מסוכן, וכמה תשומת לב צריך כל אחד מאתנו בהוגוורטס צריך כל אחד לקחת להבטיח שכולנו נשאר בטוחים, הטירה התחזקה בכשפים חזקים יותר בקיץ, אנחנו מוגנים בדרכים חדשות וחזקות יותר, אבל אנחנו חייבים לעמוד על המשמר בקפדנות כנגד חוסר זהירות של תלמידים או חברי הצוות. לכן, אני דוחף אתכם, לציית לכללי הבטיחות שהמורים יכפו עליכם, אפילו אם תמצאו אותם מטרידים – במיוחד, החוק שאומר לצאת אחרי השעות המותרות. אני מציר בכם, אם תבחינו באיזה שהוא דבר מוזר או חשוד בפנים או מחוץ לטירה, דווחו על זה לאחד מחברי הצוות מיידית. אני בוטח בכם שתתנהגו בעצמכם, תמיד, במרבית הכבוד לביטחון שלכם ושל אחרים."

עיניו הכחולות של דמבלדור סרקו את התלמידים לפני שהוא חייך פעם נוספת.
"אבל עכשיו, המיטות שלכם מחכות, חמות ונוחת ככל שתוכלו לדמיין, ואני יודע בעדיפות עליונה לנוח היטב לשיעורים מחר. אז תנו לנו לומר לכם לילה טוב."
"פיפ פיפ!"
עם הרעש מחריש האוזניים הרגיל של צרימה, הספסלים הוזזו לאחור ומאות תלמידים התחילו לצאת מחוץ לאולם הגדול לחדריהם.
הארי, שלא מיהר כל כך לעזוב עם ההמון הדחוס, ואף לא להתקרב מספיק למאלפוי לאפשר לו לספר שוב את הסיפור של הריסת האף, מפגר מאחור, מעמיד פנים כאילו הוא קושר את השרוכים שלו, מאפשר לרוב הגריפנדורים לעקוף אותו. הרמיוני זינקה קדימה כדי למלא את חובתה כמדריכה ולהוביל את תלמידי שנה ראשונה, אבל רון נשאר עם הארי.
מה באמת קרה לאף שלך?" הוא שאל, ברגע שהם היו הרבה מאחור מהקהל שנדחק החוצה מהאולם, ומחוץ לטווח שמיעה של כל השאר.
הארי סיפר לו. זה היה סימן לחברותם החזקה שרון לא צחק.
"ראיתי את מאלפוי מחקה משהו עם אף," הוא אמר באימה.
"כן, טוב, לא חשוב על זה," אמר הארי במרירות. "תקשיב למה שאני אומר לפני שהוא גילה שהייתי שם..."
הארי ציפה שרון יידהם מהתרברבות של מאלפוי. עם מה שהארי התייחס לעקשנות מוחלטת, בכל אופן, רון לא התרשם.
"בחייך, הארי, הוא רק התפאר בשביל פרקינסון... איזה משימה כבר אתה-יודע-מי יביא לו?"
"מאיפה אתה יודע שוולדמורט לא צריך מישהו בהוגוורטס? זה כבר לא הראשון..."
"אני מקווה שאתה תפסיק להגיד את השם שלו, הארי," אמר קול נוזף מאחוריהם.
הארי הסתכל מאחורי הכתף שלו וראה את האגריד מנענע את ראשו.
"דמבלדור משתמש בשם שלו," אמר הארי בעקשנות.
"כן, טוב, זה דמבלדור, נכון?" אמר האגריד במסתוריות.
"אז איך זה שהגעת מאוחר, הארי? אני דאגתי."
"התעכבתי ברכבת," אמר הארי. "למה אתה איחרת?"
" הייתי עם גראפ" אמר האגריד בשמחה. "איב'ד מסלול וזמ'ן. יש לו עכשיו בית חדש בהרים, דמבלדור סידר את זה – מערה גדולה ונחמדה. הוא הרבה יותר שמח שם מאשר ביער. הייתה לנו אפילו שיחה נחמדה."
"באמת?" אמר הארי, נזהר לא לתפוס את עינו של רון. בפעם האחרונה שהוא נפגש עם האח החורג של האגריד, ענק רשע עם כשרון לתלוש עצים מהשורשים, האוצר שלו היה חמישה מילים, שתיים מהם לא היו מובנות.
"או כן, הוא באמת מתקדם" אמר האגריד בגאווה. "אתה ת'ייה המום. אני חושב ש'ימנתי אותו כמוני לסייע."
רון נחר בקול רם, אבל הצליח להעלים את זה כעיטוש גדול.
הם עמדו עכשיו ליד הדלתות הקדמיות.
"בכל מקרה, אני אראה 'ותך מחר, שיעור ראשו' ישר אחרי הצהריים. תבוא מוקדם להגיד שלום!"

מנופף לשלום לפרידה, הוא פנה מחוץ לדלתות אל תוך החשכה.
הארי ורון הסתכלו אחד בשני. הארי יכול היה לומר שרון הרגיש את אותם רגשות צניחה כמו שהוא עצמו הרגיש.
"אתה לא לקחת טיפול בחיות הפלא, נכון?"
רון הניד בראשו לשלילה.
"ואתה גם לא, נכון?
הארי הניד את ראשו גם.
"והרמיוני," אמר רון, "היא גם לא, נכון?"
הארי הניד את ראשו שוב.
הוא לא רצה לחשוב על מה האגריד יגיד כשישמע ששלושת התלמידים האהובים שלו לא ממשיכים במקצוע שהוא מלמד.

]
פרק 9:הנסיך חצוי הדם
הארי ורון פגשו את הרמיוני לפני ארוחת הבוקר של היום שאחרי בחדר המועדון.
מקווה למעט תמיכה בתיאוריה שלו,הארי לא בזבז זמן, וספר להרמיוני מה הוא שמע ממאלפוי ברכבת האקספרס.
"אבל הוא לא הסתיר את זה מפרקינסון,נכון?" התערב רון,לפני שהרמיוני יכלה לומר משהו.
"טוב" היא אמרה בפקפוק "אני לא יודעת.זה מתאים למאלפוי להראות את עצמו חשוב מכפי שהוא,אבל זה שקר גדול לספר"
"בדיוק" אמר הארי,אבל הוא לא חזק את הנקודה הזאת,כי כל כך הרבה אנשים נסו להקשיב לשיחה שלו,שלא להזכיר את המבטים שנעצו בו והלחשושים.
"זה לא נימוסי להצביע" גער רון בקבוצה של תלמידי שנה ראשונה,שהצטרפו לטור שחכה לצאת דרך החור שבדיוקן.
הילד שלחש משהו לחברו מאחורי ידו,הסמיק ומעד כשעבר דרך החור.
רון גחך "אני אוהב להיות תלמיד שישית,והשנה הולך להיות לנו הרבה זמן חופשי שנוכל לשבת ולנוח."
"אנחנו נצטרך את הזמן הזה ללמודים,רון" אמרה הרמיוני כשהם יצאו למיסדרון.
"כן ,אבל לא היום" ,אמר רון, "היום הולך להיות בזבוז אמיתי."
"עצור" אמרה הרמיוני,שלחה את ידה קדימה ועצרה תלמיד רביעית, לוקחת ממנו דיסקית בצבע ירוק לימוני שתפסה בחוזקה בידה.
"פריזבי נושכות אסורות,זה מוחרם." היא אמרה לו בחומרה.
הילד הביט בזעף בפריזבי התקועה תחת זרועה,והמשיך ללכת עם חברו.
רון המתין עד שנעלם,אז חטף את הפריזבי מהרמיוני."מצוין, תמיד רציתי אחת כזאת"
המחאה של הרמיוני נקטעה על ידי צחקוק.לבנדר בראון מצאה כנראה את ההערה של רון מאוד משעשעת.היא המשיכה לצחוק כשעברה אותם,מביטה ברון מעבר לכתפה.

רון נראה מאוד מרוצה מעצמו.
התקרה של האולם הגדול הייתה בצבע כחול מרגיע עם עננים קלושים בדיוק כפי שהיו השמיים האמיתיים שנראו מבעד לחלונות הגבוהים.
בזמן שהם העמיסו על הצלחות דייסה,ביצים ובייקון,הארי ורון ספרו להרמיוני על השיחה המביכה שלהם עם האגריד בערב הקודם.
"אבל הוא לא יכול באמת לחשוב שנמשיך עם טיפול בחיות הפלא!" היא אמרה,"אני מתכונת,כשאף אחד מאתנו לא מגלה...אתם יודעים...התלהבות?"
"אז זהו זה?" אמר רון,בולע חביתה בשלמותה. "היינו היחידים שעשינו את המאמץ המרבי בכיתה כי אנחנו אוהבים את האגריד.אבל הוא חושב שאנחנו אוהבים את המקצוע הטיפשי.
נראה לכם שמישהו ימשיך עם זה לכשיפומטרי?"
לא הארי ולא הרמיוני ענו.לא היה צורך.הם ידעו היטב שאף אחד מהשכבה שלהם לא ירצה להמשיך עם טיפול בחיות פלא.
הם התחמקו מעיניו של האגריד וענו לנפנוף העליז שלו בחצי פה כשעזב את שולחן הצוות עשר דקות מאוחר יותר.
אחרי שאכלו,הם נשארו במקומותיהם,מחכים לירידתה של הפרופסור מקגונגל משולחן הצוות.החלוקה של לוח הזמנים היתה יותר מסובכת בשנה הזאת,פרופסור מקגונגל היתה צריכה לאשר תחילה ,שציוני הבגרות שלהם מספקים כדי להמשיך בשיעורים המתוגברים במקצועות שבחרו.
להרמיוני היה ברור מיד שהיא ממשיכה עם לחשים,התגוננות מפני כוחות האופל,שינויי צורה,תורת הצמחים,כשפומטיקה,חקר לחשים עתיקים ושיקויים.
ומבלי להרבות בדברים היא נשלחה לכיתה של חקר לחשים עתיקים לשיעור הראשון של השנה.
הסווג של נוויל לקח מעט יותר זמן,פניו העגולים הביטו בחרדה כשהפרופסור מקגונגל הסתכלה על הבקשה שלו ואז על גיליון ציוני הבגרות.
"תורת הצמחים,בסדר," היא אמרה. "פרופסור ספראוט תשמח לראות אותך חוזר עם קס"מ בציוני הבגרות,ואתה כשיר להתגוננות מפני כוחות האופל עם הל"מ.
אבל הבעיה היא שינויי צורה.אני מצטערת, לונגבוטום, אבל ט"מ, באמת לא מספיק כדי להמשיך לשלב הכשיפומטרי.אני פשוט לא חושבת שתוכל להתמודד עם המטלות הנדרשות."
נוויל תמך בראשו.פרופסור מקגונגל התבוננה בו מבעד למשקפיה המרובעות.
"למה אתה רוצה בכלל להמשיך עם שינויי צורה,? מעולם לא קיבלתי את הרושם שאתה נהנה מהם במיוחד."
נוויל הביט באומללות ומלמל משהו שנשמע כמו "סבתא שלי רוצה"
"אמפ" נחרה הפרופסור מקגונגל, "הגיע הזמן שסבתא שלך תהיה גאה בנכד שהיא קבלה, מאשר מה שהיא חשבה שצריך להיות-במיוחד אחרי מה שקרה במשרד."
נוויל האדים ומצמץ בבלבול,פרופסור מקגונגל מעולם לא העניקה לו מחמאה קודם.
"אני מצטערת, לונגבוטום, אבל אני לא יכולה להרשות לך להיות בשיעורים המתוגברים שלי. אני רואה שיש לך הל"מ בלחשים, בכל מקרה למה שלא תנסה

לקחת שיעורים מתוגברים בלחשים?"
"סבתא שלי חושבת שלחשים זאת בחירה טפשית," מלמל נוויל.
"קח לחשים," אמרה הפרופסור מקגונגל, "ואני אכתוב לאוגוסטה ואזכיר לה שזה שהיא נכשלה בבחינות הבגרות שלה בלחשים לא עושה את המקצוע לחסר חשיבות"
חיוך של ספקנות הופיע על פניו של נוויל,פרופסור מקגונגל הקישה בשרביטה על לוח זמנים ריק והושיטה אותו לנוויל, כשהוא נושא את הפרטים לגבי הכתות החדשות שלו.
פרופסור מקגונגל פנתה לבאה בתור פרוואטי פאטיל,ששאלתה הראשונה היתה האם פירנזה הקנטאור הנאה,עדיין מלמד גילוי עתידות.
"הוא ופרופסור טרילוני מחלקים את הכתות ביניהם בשנה זו," אמרה פרופסור מקגונגל, שמץ של אי הסכמה בקולה.זה היה ידוע שהיא מתעבת את הנושא של גילוי עתידות. "תלמידי השנה השישית ילמדו אצל טרילוני."
פרוואטי יצאה לשיעור בגילוי עתידות חמש דקות אחר כך,כשהיא נראית מאוכזבת מעט.
"ובכן, פוטר, פוטר..." אמרה פרופסור מקגונגל כשהיא מעיינת ברשימותיה בזמן שפנתה להארי. "לחשים,התגוננות מפני כוחות האופל,תורת הצמחים,שינויי צורה... הכל בסדר.אני מוכרחה לומר שהייתי מרוצה מהציון שלך בשינויי צורה,פוטר,מאוד מרוצה.
עכשיו,למה לא הגשת בקשה להמשיך עם שיקויים? חשבתי שהשאיפה שלך היא להיות הילאי?"
"זה היה, אבל אמרת לי שאני צריך לקבל ציון קס"מ בציוני הבגרות שלי, פרופסור."
"וככה היה כשפרופסור סנייפ למד את הנושא. פרופסור סלוגהורן בכל מקרה, שמח לקבל לשיעורים המתוגברים תלמידים שקבלו הל"מ בציוני הבגרות, האם תרצה להמשיך עם שיקויים?"
"כן," אמר הארי, "אבל לא קניתי את הספרים או כל מרכיב או כל דבר..."
"אני בטוחה שפרופסור סלוגהורן יוכל להשאיל לך כמה" אמרה הפרופסור מקגונגל.
"טוב מאוד, פוטר,הנה לוח הזמנים שלך. אה,דרך אגב- עשרים אנשים כבר מסרו את שמם בתקווה להתקבל לקבוצת הקווידיץ' של גריפינדור.אני אעביר לך את הרשימה בבוא העת ותוכל לערוך מבחנים בזמנך החופשי."
כמה דקות מאוחר יותר,הובהר שרון ימשיך באותם מקצועות כמו הארי,ושניהם עזבו את השולחן ביחד.
"תראה" אמר רון בשמחה, מביט בלוח הזמנים שלו, "יש לנו זמן פנוי עכשיו... וזמן פנוי אחרי ההפסקה ... ואחרי ארוחת הצהרים... מצוין."
הם חזרו לחדר המועדון,שהיה ריק מלבד חצי תריסר של תלמידי השנה השביעית כולל קייטי בל ,היחידה שנשארה מקבוצת הקווידיץ' המקורית שהארי הצטרף אליה בשנתו הראשונה.
"חשבתי שתקבל את זה, כל הכבוד," היא קראה לעברו,מצביעה על סיכת הקפטן שעל חזהו של הארי. "תספר לי כשאתה עורך מבחנים!"
"אל תהיי טיפשה," אמר הארי, "אני לא צריך לנסות אותך,צפיתי בך משחקת חמש

שנים."
"אסור לך להתחיל בצורה כזאת," היא אמרה בטון מזהיר, "כמו שאתה יודע יש מישהו הרבה יותר טוב ממני שם בחוץ. קבוצות טובות נכשלו בעבר כיוון שהקפטנים המשיכו להחזיק את השחקנים הוותיקים או הכניסו את חבריהם"
רון נראה מעט נבוך והתחיל לשחק בפריזבי הנושכת שהרמיוני לקחה מתלמיד השנה הרביעית.הוא חלף בזמזום סביב חדר המועדון,חושף שיניים ומנסה לנגוס בשטיח הקיר.עיניו הצהובות של קרוקשנקס עקבו אחריו והוא נשף כשהוא התקרב יותר מדי.
שעה חלפה והם עזבו באי רצון את חדר המועדון שטוף השמש לכתה של התגוננות מפני כוחות האופל, ארבע קומות מתחת.הרמיוני כבר עמדה בתור שבחוץ. נושאת ערמה של ספרי כבדים. ומסתכלת קדימה. "קבלנו כל כך הרבה שיעורים בלחשים עתיקים," היא אמרה בדאגה כשהארי ורון הצטרפו אליה. "חבור של חמש עשרה אינץ', שני תרגומים, ואני צריכה לקרוא את זה עד יום רביעי!"
"בושה," פיהק רון.
"חכה," היא אמרה בכעס ," אני מתערבת שסנייפ יעמיס עלינו."
דלת הכתה נפתחה כשהיא דברה,וסנייפ צעד החוצה למסדרון, פניו הצהובות ממוסגרות בשיער שחור שמנוני. שקט נפל מיד.
"פנימה," הוא אמר.
הארי הסתכל סביב כשהוא נכנס.סנייפ הטביע כבר את חותם אישיותו על החדר,שהיה קודר יותר מהרגיל, כשהוילונות מורדים על החלונות,והחדר מואר באור נר.תמונות חדשות קשטו את הקירות,רבים מהם מראות אנשים כואבים ,שהציגו לראווה פציעות מזעזעות או חלקי גוף מעוותים.אף אחד לא דבר כשהם התיישבו ,מביטים סביב בתמונות המבעיתות.
"לא ביקשתי מכם להוציא את הספרים," אמר סנייפ,כשהוא סוגר את הדלת ונעמד מאחורי שולחנו כשפניו לכתה.הרמיוני הכניסה בחופזה את העותק של "להתעמת עם הבלתי נודע" לתוך תיקה בחפזה.
"אני רוצה לדבר איתכם,ואני רוצה את הקשבתכם המלאה"
עיניו השחורות טיילו על פניהם המופנות למעלה,משתהות על הארי לרגע ארוך יותר מכל אחד אחר.
"היו לכם חמישה מורים במקצוע הזה אני מאמין."
אתה מאמין...כאילו שלא צפית בכולם באים והולכים,מקווה להיות הבא,חשב הארי בקטלנות.
"בטבעיות,לכל אחד מהמורים האלו הייתה את שיטותיו והעדפותיו.מה שגורם בלבול,אני מופתע שכל כך הרבה מכם הצליחו, במאמץ, בבחינות הבגרות בנושא הזה.
אני אהיה מופתע עוד יותר עם כולכם תצליחו להמשיך בעבודות הכשיפומטרי,שיהיו הרבה יותר מתקדמות."
סנייפ התחיל להסתובב בחדר באיטיות,מדבר עכשיו בקול נמוך.הכתה סובבה את ראשה כדי לראותו.

"תורות האופל" אמר סנייפ, "הם רבות, שונות,מתחלפות ואין סופיות. לחימה בהם היא כמו לחימה במפלצת בעלת כמה ראשים,שבכל פעם שראש נקטע, צומח ראש יותר פראי וחכם מקודם."
הארי הביט בסנייפ.זה דבר אחד להעריך את כוחות האופל כאויב מסוכן ודבר אחר לדבר עליהם כמו שסנייפ עשה,בנימה אוהדת בקולו?
"ההגנה שלכם," אמר סנייפ, מעט יותר בקול "חייבת לכן, להיות גמישה וחדשנית כמו האמנות שאתם רוצים לחסום. התמונות האלו" הוא הראה על כמה מהתמונות שבחדרו "נותנות ייצוג הולם למה שקורה לאלה שסובלים, למשל, קללת קרושיאטוס"
הוא נופף בידו לכוון מכשפה שהיה ברור שהיא צורחת בעינויים
"המגע של נשיקת הסוהרסן"
מכשפה שכבה מצטופפת בעיניים ריקות ,ממוטטת כנגד הקיר
"או להסית מתקפה של אינפרי"
כמות אדירה של שותתי דם היו על הקרקע.
"האם האינפרים אכן כבר כאן?" אמרה פארווטי פאטיל בקול גבוה."האם הם מוגשמים, האם הוא משתמש בהם?"
"אדון האופל השתמש באינפרי בעבר" אמר סנייפ "מה שמתכוון שיהיה רעיון טוב בשבילכם להניח שהוא עשוי להשתמש בהם שוב. עכשיו..."
הוא החל ללכת בצד השני של הכתה, ושוב, הם הביטו בו כשהלך, גלימותיו השחורות מתנפנפות מאחוריו.
"אתם, אני מאמין, לגמרי טירונים בשימוש בכשפים לא מילוליים?"
ידה של הרמיוני זינקה באוויר.
סנייפ הביט באיטיות מסביב על כל האחרים, להיות בטוח שאין לו בחירה, לפני שאמר בקיצור
"טוב מאוד- גברת גריינג'ר?"
"היריב שלך לא יודע מראש על סוג הקסמים שאתה מתכון לערוך, מה שנותן לך שבריר שנייה של יתרון"
"תשובה מועתקת כמעט מילה במילה מספר הלחשים הבסיסי חלק שש" אמר סנייפ בזלזול (מאלפוי צחקק)
"אבל העקרון נכון. כן, אלה שיתקדמו לשימוש בכשפים בלי לצעוק את הלחש ישיגו את יתרון ההפתעה של היריב בהשלכת הכשוף שלהם. לא כל הקוסמים יכולים לעשות את זה,כמובן,זאת שאלה של ריכוז וכוחות נפש שלכמה.." מבטו השתהה על הארי בזדון פעם נוספת " חסר"
הארי ידע שסנייפ חושב על השיעורים הנוראים שלהם בהלטת הכרה בשנה הקודמת.הוא סרב להוריד את מבטו והביט בסנייפ בזעף עד שהוריד ממנו את מבטו.
"עכשיו תתחלקו לזוגות" המשיך סנייפ "אחד ינסה לקלל את השני ללא מילים והשני ינסה להדוף את הקללה גם ללא מילים.התחילו."
אפילו שסנייפ לא ידע את זה, הארי לימד בשנה הקודמת כחצי מהכיתה (כל אחד שהיה חבר בצ"ד) איך לבצע לחש מגן בשנה הקודמת. אף אחד מהם לא ניסה

מעולם לבצע את הלחש ללא מילים אבל בכל זאת,היה הגיוני שכמה מהתלמידים רימו ואמרו את הלחשים בלחש במקום בקול.
בצורה אופיינית,אחרי עשר דקות הרמיוני הצליחה להדוף קללת רגלי ג'לי של נוויל מבלי לבטא מילה בקול,מעשה שללא ספק היה מזכה אותה בעשרים נקודות לגריפינדור אצל כל מורה הגיוני אחר,חשב הארי במרירות,אבל סנייפ התעלם.
הוא עבר ביניהם כשתרגלו,מסתכל כמו עטלף מגודל, מתמהמה לצפות בהארי וברון נאבקים עם המשימה. רון ,שהיה אמור לקלל את הארי ,היה אדום בפניו,שפתיו מהודקות בחוזקה להתגבר על הפיתוי לומר את הלחש בקול.הארי החזיק את שרביטו גבוה,מחכה במתח להדוף כשוף שנראה היה שלא סביר שיבוא.
"מעורר רחמים וויזלי" אמר סנייפ לאחר רגע "הנה,הרשה לי להראות לך" הוא הפנה את שרביטו להארי כל כך מהר שהארי הגיב באופן טבעי ,כל המחשבות על כשפים לא מילוליים נשכחו,הוא צעק "פרוטגו"
לחש המגן שלו היה כל כך חזק שסנייפ מעד ונדפק בשולחן.כל הכתה שהיו פזורים במקומות שונים הביטו עכשיו כשסנייפ ייצב את עצמו והזעיף פנים.
"האם אתה זוכר שאמרתי לכם שאנחנו מתרגלים כשפים לא מילוליים,פוטר?"
"כן" אמר הארי בקשיחות.
"כן,אדוני,פוטר,אדוני"
"אין לי צורך לקרוא לך אדוני,פרופסור" המילים יצאו ממנו לפני שהבחין מה הוא אומר. מספר אנשים התנשמו כולל הרמיוני.
מאחורי סנייפ, רון, דין ושיימוס גחכו בהערכה.
"ריתוק,מוצאי שבת,במשרד שלי" אמר סנייפ "אני לא מקבל חוצפה מאף אחד, פוטר...אפילו לא מ'הנבחר' "
"זה היה מבריק, הארי!" צחק רון,כשהיו בבטחה בדרכם, כמה דקות מאוחר יותר.
"באמת לא היית צריך לומר את זה" אמרה הרמיוני, מזעיפה פנים לרון "מה גרם לך להגיד את זה?"
"הוא נסה לקלל אותי, למקרה שלא שמת לב!" קצף הארי. "היה לי מספיק מזה במשך שיעורי ההלטת הכרה! למה הוא לא משתמש בשפן ניסיון אחר לשם שינוי? מה דמבלדור מעמיד פנים, בכל אופן,לתת לו ללמד התגוננות? שמעתם אותו מדבר על תורות האופל? הוא אוהב אותם! כל הדיבור על הלא יציב,צוות שלא ניתן להריסה..."
"טוב" אמרה הרמיוני "אני חושבת שהוא נשמע מעט כמוך."
"כמוני?"
"כן, כשספרת לנו איך זה לעמוד מול הלורד וולדמורט. אמרת שזה לא כמו לומר כמה כשפים,אמרת שזה רק אתה והשכל והאומץ,ובכן, זה לא כמו שסנייפ אמר? האם באמת זה מסתכם באומץ ומחשבה מהירה?"
הארי היה כל כך המום שהיא חושבת שאת המילים שלו שווה לזכור כמו את ספר הכשפים הבסיסי שהוא לא התווכח.
"הארי,היי,הארי!"

הארי הסתכל סביבו. ג'ק סלופר, מקבוצת הקווידיץ' של גריפינדור מהשנה שעברה מיהר לעברו מחזיק פיסת קלף מגולגל.
"בשבילך" התנשם סלופר "שמע, שמעתי שאתה הקפטן החדש.מתי אתה עושה את המבחנים?"
"אני לא בטוח עדיין" אמר הארי, חושב לעצמו שסלופר צריך להיות ממש בר מזל כדי להתקבל לקבוצה מחדש. "אני איידע אותך."
"בסדר, אני מקווה שזה יהיה בסוף השבוע הזה."
אבל הארי לא הקשיב,הוא זהה את הכתב הדק הנטוי שעל הקלף. עוזב את סלופר באמצע משפט,הוא מהר עם רון והרמיוני,מיישר את הקלף תוך כדי הליכה.

הארי היקר
אני רוצה להתחיל את השיעורים הפרטיים שלנו בשבת הזאת. בוא בבקשה למשרדי בשמונה בערב. אני מקווה שנהנת מהיום הראשון שלך בחזרה בבית הספר.
שלך בידידות
אלבוס דמבלדור
נ.ב. אני נהנה מגזוז חריף

"הוא נהנה מגזוז חריף?" אמר רון,שקרא את ההודעה מעל כתפיו של הארי ונראה מבולבל.
"זה הסיסמה כדי לעבור את הגרגול שמחוץ לחדר העבודה שלו" אמר הארי בקול נמוך "אה! סנייפ לא יהיה מרוצה... לא אוכל לעשות את הריתוק!"
הוא,רון והרמיוני בזבזו את כל ההפסקה בניסיון לנחש מה דמבלדור ילמד את הארי.
רון חשב שזה חייב להיות קללות מרהיבות וכשפים מסוג שאוכלי המוות אינם מכירים.
הרמיוני אמרה שדברים כאלו לא חוקיים,ושהגיוני יותר שדמבלדור ילמד את הארי קסמי מגננה מתקדמים.
אחרי ההפסקה היא הלכה לכשפומטיקה בזמן שהארי ורון חזרו לחדר המועדון והתחילו להכין בטינה את שיעורי הבית של סנייפ.זה נהיה כל כך מסובך שהם עדיין לא סיימו כשהרמיוני הצטרפה אליהם בזמן החופשי שלאחר ארוחת הצהריים (למרות שהיא קצרה את התהליך בצורה ניכרת) הם בקושי סיימו כשנשמע הפעמון של שיעור השיקויים הכפול של אחר הצהריים והם עשו את דרכם לחדר במרתפים שהיה זמן ארוך של סנייפ.
כשהגיעו למסדרון הם ראו שיש רק תריסר אנשים שהתקדמו לשלב הכשיפומטרי. קראב וגויל כמובן, לא קבלו בציוני הבגרות את הציון הנדרש,אבל ארבעה תלמידי סלית'רין עשו את זה,כולל מאלפוי. היו שם ארבע מרייבנקלו,אחד מהפלפאף, ארני מקמילן ,שהארי חיבב למרות הסגנון היהיר שלו.
"הארי" אמר ארני ביהירות,מושיט את ידו כשהארי הופיע "לא הייתה לנו הזדמנות לדבר בהתגוננות מפני כוחות האופל הבוקר. שעור טוב, אני חושב, אבל לחשי מגן

הם מיושנים, כמובן,בשבילנו חברי צ"ד...ומה שלומכם, רון,הרמיוני?"
לפני שיכלו לומר יותר מ"בסדר", הדלת של המרתף נפתחה והכרס של סלוגהורן יצאה לפניו.
כשהם נכנסו לחדר,שפמו העבה התעקם מסביב לפיו המחייך באושר,והוא קידם את פניהם של הארי וזביני בהתלהבות יוצאת דופן. המרתף היה, בצורה מוזרה, כבר מלא באדים ובריחות מוזרים.
הארי, רון והרמיוני רחרחו בעניין כשעברו ליד קדירה גדולה,מבעבעת.
ארבעת הסלית'רנים לקחו שולחן גדול ביחד וכך גם ארבעת תלמידי ריבינקלו,מה שהשאיר את הארי,רון והרמיוני לחלוק שולחן עם ארני.
הם בחרו את השולחן שהיה הכי קרוב לקדירה מוזהבת שהפיצה את אחד הריחות המפתים ביותר שהארי הריח אי פעם. איכשהו זה הזכיר לו בו זמנית עוגת דבש,ריח העץ של ידית המטאטא, וריח של פרחים שהאמין שיכל להריח במחילה.
הוא מצא את עצמו נושם נשימות איטיות ועמוקות ואדי השיקוי כאילו ממלאים אותו כמו משקה. שביעות רצון גדולה מלאה אותו, הוא גיחך לכוון רון שגיחך חזרה בעצלתיים.
"אז עכשיו" אמר סלוגהורן, שגופו המוצק רוטט דרך האדים המנצנצים.
"מאזניים בחוץ,כולם,וערכות שיקויים,ואל תשכחו את העותק של רקיחת שיקויים למתקדמים..."
"אדוני?" אמר הארי, מרים את ידו.
"הארי, נערי?"
"אין לי ספר או ערכה או כל דבר אחר- גם לא לרון- לא ידענו שנוכל להתקדם לכשיפומטרי, אתה מבין?"
"או,כן,פרופסור מקגונגל הזכירה את זה... אל דאגה,ילדי היקר,לא לדאוג בכלל. אתה יכול להשתמש במרכיבים מהארון היום, ואני בטוח שנוכל להשאיל לך מאזניים, ויש לנו מאגר קטן של ספרים ישנים כאן, הם ישמשו אותך עד שתוכל לכתוב לכרך ודף בע"מ."
סלוגהורן פסע לארון בפינה,ואחרי מספר רגעים של חיפוש, הופיע עם שני עותקים חבוטים של רקיחת שיקויים למתקדמים מאת ליבטיוס בורג', שאותם נתן להארי ולרון עם שני סטים של מאזניים מוכתמות.
"אז עכשיו" אמר סלוגהורן, חוזר לעמוד לפני הכתה ומנפח את חזהו המנופח במילא כך שהכפתור שעל מקטרונו איים להתפקע "הכנתי לכם כמה שיקויים להעיף מבט,סתם בשביל ההתעניינות, אתם יודעים.זה מסוג הדברים שאתה חייב לדעת בסיום הכשפומטרי.אתם צריכים לשמוע עליהם אפילו אם לא הכנתם אותם עדיין. מישהו יודע מה זה?"
הוא הצביעה על הקדירה הקרובה ביותר לשולחן של הסלית'רנים.
הארי התרומם במקומו וראה משהו שנראה כמו מים מבעבעים.
ידה של הרמיוני קפצה לאוויר לפני כל אחד אחר. סלגהורן הצביע עליה.
"זה וריטסרום,שיקוי חסר צבע ונטול ריח שמכריח את השותה אותו לספר את האמת," אמרה הרמיוני.
"טוב מאוד,טוב מאוד!" אמר סלגהורן בשמחה. "עכשיו" הוא המשיך,מצביע על

הקדרה הקרובה לשולחן של ריבינקלו "זה כאן הוא שיקוי די מפורסם ... הוא מאפיין כמה מהעלונים של משרד הקסמים לאחרונה. מי יכול...?"
ידה של הרמיוני שוב הייתה המהירה ביותר.
"זה שיקוי פולימיצי,אדוני" היא אמרה.
הארי זיהה גם את הבעבוע האיטי,והמרקם הבוצי של השיקוי בקדירה השנייה,אבל הוא לא התרעם שהרמיוני קבלה את הקרדיט על התשובה לשאלה.היא, אחרי הכל, הייתה היחידה שהצליחה בעשייתו, בשנתם השנייה.
"מעולה,מעולה! עכשיו,זה כאן...כן, יקירתי?" אמר סלוגהורן,עכשיו נראה מעט מבולבל,כשידה של הרמיוני חבטה שוב באויר.
"זה אמורטנטיה!"
"אכן כך,זה נשמע מעט טיפשי לשאול" אמר סלוגהורן, שנראה מאוד מתרשם "אבל אני מניח שאת יודעת מה זה אומר?"
"זה שיקוי האהבה החזק ביותר בעולם!" אמרה הרמיוני.
"לגמרי נכון! הבחנת בו, אני מניח,על ידי ברק אם הפנינה המיוחד שלו?"
"והאדים העולים בסלסול אופייני" אמרה הרמיוני בהתלהבות "והוא אמור להריח שונה לכל אחד אחר בהתאם למה שמושך אותנו,ואני יכולה להריח דשא קצוץ ונייר קלף חדש ו—"
אבל היא הסמיקה במקצת ולא סיימה את המשפט.
"האם אוכל לשאול לשמך, יקירתי?" אמר סלגהורן,מתעלם ממבוכתה של הרמיוני.
"הרמיוני גריינג'ר,אדוני."
"גריינג'ר? גריינג'ר? האם את יכולה להיות קרובתו של הקטור דגוורס גריינג'ר, שהקים את החברה היוצאת מן הכלל ליצור שיקויים?"
"לא.אני לא חושבת כך,אדוני.אני ילידת מוגלגים אתה מבין."
הארי ראה את מאלפוי רוכן לקראת נוט ולוחש משהו באוזנו,שניהם צחקקו,אבל סלוגהורן לא הראה שום סימן של רתיעה,להיפך,חיוך מאושר האיר את פניו והוא העביר את מבטו מהרמיוני להארי,שישב לידה.
"הו, 'אחת מידידותי הטובות ביותר היא ילידת מוגלגים,והיא הכי טובה בשכבה שלנו!' אני מניח שזו הידידה שדברת עליה,הארי?"
"כן,אדוני" אמר הארי.
"טוב,טוב,קבלי עשרים נקודות לגריפינדור,העלמה גריינג'ר," אמר סלוגהורן בחביבות.
מאלפוי נראה בערך כמו אז שהרמיוני הכתה אותו בפניו. הרמיוני הסתובבה להארי עם הבעה קורנת ולחשה "האם באמת אמרת לו שאני הטובה בשכבה?אוי הארי!"
"טוב,מה כל כך מרשים בזה?" לחש רון,שנראה מעוצבן מכמה סיבות "את הטובה בשכבה,הייתי אומר לו את זה אם היה שואל אותי"
הרמיוני חייכה אבל עשתה תנועה של "שששש",כך שיכלו לשמו מה סלגהורן אומר. רון נראה מאוכזב מעט.
"אמורטנטיה לא באמת יוצרת אהבה,כמובן.אי אפשר להמציא או להעתיק אהבה.לא,זה פשוט גורם אהבה עיוורת או מחשבה כפייתית בעוצמה חזקה. זה קרוב לודאי השיקוי הכי מסוכן ורב עוצמה בחדר הזה,כן," הוא אמר,מניע בראשו

בחומרה למאלפוי ונוט,שניהם גחכו בספקנות.
"כשראו חיים כמו שאני ראיתי,לא תוכלו שלא להעריך את הכח שבאהבה כפייתית. ועכשיו" אמר סלגהורן, "זה הזמן שנתחיל לעבוד."
"אדוני,לא אמרת לנו מה יש בזאת" אמר ארני מקמילן,מצביע על הקדרה הקטנה והשחורה שעמדה על שולחנו של סלוגהורן. השיקוי שבפנים התיז בעליזות. זה היה בצבע של זהב מוצק,ונטיפים גדולים קפצו על פני השטח כמו דג זהב, למרות זאת אף גרגיר לא נשפך.
"הו" אמר סלוגהורן שוב.הארי היה בטוח שסלוגהורן לא שכח את השיקוי בכלל, אבל חיכה שישאלו בשביל הדרמתיות.
"כן,זה,ובכן,האחד הזה,גבירותיי ורבותי, זה שיקוי קטן ונדיר שנקרא פליקס פליקיס. קבלתי אותו"
הוא הסתובב מחייך להביט בהרמיוני שפלטה התנשפות
"זה כי את יודעת מה פליקס פליקיס עושה,העלמה גריינג'ר?"
"זה נוזל מזל" אמרה הרמיוני בהתרגשות "הוא עושה אותך בר מזל!"
כל הכתה הזדקפו בכסאותיהם.
עכשיו כל מה שהארי יכול היה לראות ממאלפוי היה חלק משערו הבלונדיני המטופח,כי עכשיו הוא נתן לסלגהורן את הקשבתו המלאה.
"לגמרי נכון, קבלי עוד עשר נקודות לגריפינדור. כן זה שיקוי קטן ומצחיק,פליקס פליקיס," אמר סלגהורן. "מטעה עד מאוד להכנה,וממיט אסון אם טעית בהכנה. אבל, אם הכנת אותו נכון, אז כל ההשתדלות שלך נוטה להצליח...עד שההשפעה תפוג."
"למה אנשים לא שותים אותו כל הזמן,אדוני?" אמר טרי בוט בתשוקה.
"כי אם לוקחים עודף, זה גורם לקלות דעת, זחיחות,ולביטחון יתר מסוכן" אמר סלוגהורן.
"זהו רעל חזק ביותר,אבל אם לוקחים במידה קטנה ולעיתים רחוקות..."
"האם אי פעם לקחת אותו,אדוני?" שאל מייקל קורנר בעניין גדול.
"פעמיים בחיי" אמר סלוגהורן.
"פעם אחת שהייתי בן עשרים וארבע,ופעם אחת שהייתי בן חמישים ושבע.שתי כפיות עם ארוחת הבוקר. שתי ימים מושלמים."
הוא התבונן בחולמנות למרחק. אם הייתה זו העמדת פנים ואם לא,חשב הארי,האפקט היה טוב. "וזה" אמר סלוגהורן,לכאורה חוזר לכדור הארץ "זה מה שאני אעניק פרס השיעור הזה"
היה שקט שכל בועה ובעבוע מהקדרות נשמע חזק פי עשרה.
"בקבוק זעיר אחד של פליקס פליקיס" אמר סלוגהורן, מוציא מכיסו בקבוק קטן פקוק בפקק שעם ומראה אותו לכולם.
"מספיק לשתים עשרה שעות של מזל. מהזריחה עד לשקיעה,תהיה בר מזל בכל דבר שתנסה.
עכשיו אני חייב להזהיר אתכם שפליקס פליקיס אסור לשימוש בתחרויות מאורגנות... מארועי ספורט,למשל,בחינות או בחירות.אז שהזוכה ישתמש בו ביום

רגיל בלבד...ויצפה איך היום הרגיל נעשה בלתי רגיל לגמרי! אז..."אמר סלגהורן, רענן פתאום
"איך אתם זוכים בפרס הלא רגיל הזה? ובכן,על ידי ההפיכה לעמוד עשר בספר רקיחת שיקויים למתקדמים. נשאר לנו מעט למעלה משעה,לנסות להכין שיקוי של 'חיים גרועים מהמוות' אני יודע שזה יותר מסובך מכל דבר אחר שניסיתם לרקוח, ואני לא מצפה לשיקוי מושלם מאף אחד.זה שיעשה את השיקוי הטוב ביותר,בכל אופן,יזכה בבקבוק הזה של פליקס פליקיס.התחילו!"
היה רעש של שפשוף כשכולם משכו את הקדירה שלהם לעברם וכמה קולות נקישה חזקים כשאנשים התחילו להוסיף אבנים למאזניים שלהם,אבל אף אחד לא דבר.הריכוז בחדר היה כמעט מוחשי. הארי ראה את מאלפוי מעלעל בקדחנות ב 'רקיחת שיקויים למתקדמים' שלו.לא היה יכול להיות יותר ברור שמאלפוי מעוניין מאוד ביום מזל. הארי התכופף בזריזות לספר שסלוגהורן השאיל לו. לאכזבתו הוא ראה שהבעלים הקודים של הספר קשקשו על כל העמוד, כך שהשוליים היו שחורות כמו החלק הכתוב.הוא התכופף כדי לנסות לפענח את המרכיבים (אפילו שם,בעל הספר הקודם הפזיז, הוסיף הערות ומחק דברים) הארי מהר לכיוון הארון למצוא מה שהוא צריך. כשחזר שוב לקדירה שלו,הוא ראה את מאלפוי חותך שורשי ולארין מהר ככל שיכל.
כולם הציצו סביב לראות מה האחרים עושים.זה היה יתרון וחסרון בשיקויים,זה היה קשה לשמור את עבודתך פרטית. בתוך עשר דקות,כל המקום היה מלא באדים כחלחלים.
הרמיוני,כמובן,נראתה המתקדמת ביותר.השיקוי שלה כבר היה דומה ל 'נוזל, בצבע דובדבנית שחורה.' שמוזכר בחצי הדרך לשיקוי המושלם.
מסיים לחתוך את השורשים שלו,הארי התכופף לספר שלו שוב.זה היה באמת מעצבן,לנסות לפענח את ההוראות שמתחת לשירבוטים הטיפשיים של הבעלים הקודם,שמסיבה כלשהי הנפיק עם ההוראה לחתוך את שעועית הסופופורוס אלטרנטיבה חילופית:למעוך עם הצד השטוח של סכין הכסף,שחרור המיץ עדיף מלחתוך.
"אדוני, אני חושב שהכרת את סבי,אבראקאס מאלפוי?" הרים מאלפוי את מבטו כשסלוגהורן עבר ליד השולחן של סלית'רין.
"כן," אמר סלוגהורן,בלי להביט במאלפוי "הצטערתי לשמוע שהוא מת,למרות כמובן שזה לא היה בלתי צפוי,אבעבועות דרקון בגילו..."
והוא המשיך ללכת.הארי נטה שוב מעל קדרתו ,מחייך. הוא יכול היה לספר שמאלפוי צפה להיות מטופל כמו הארי או זאביני. אולי אפילו קיווה ליחס מועדף מהסוג שנהג לקבל מסנייפ.
נראה היה שמאלפוי לא הסתמך על שום דבר מלבד כישרון לזכות בבקבוק של פליקס פליקיס.
שעועית הסופופורוס התגלתה כקשה מאוד לחיתוך. הארי פנה להרמיוני.
"האם אני יכול לשאול את סכין הכסף שלך?"
היא הנהנה בקוצר רוח לא מזיזה את עיניה מהשיקוי שלה,שהיה עדיין סגול כהה,ובהתאם להוראות היה צריך לשנות גוון בהדרגה לצבע הלילך ממש עכשיו.

הארי ריסק את השעועית שלו עם הצד השטוח של הסכין.לתדהמתו היא מיד הוציאה כל כך הרבה מיץ שהוא הופתע שהשעועית המצומקת הכילה בתוכה את כל זה.
בחופזה הוא זרק את זה לתוך הקדירה שלו הוא ראה, להפתעתו,שהשיקוי מיד הפך לצבע הלילך שתואר בספר הלימוד. כעסו על הבעלים הקודם נעלם באחת,הארי הציץ עכשיו בשורה הבאה של ההוראות.לפי הספר הוא היה צריך לבחוש נגד כיוון השעון עד שהשיקוי נהיה בהיר כמים. לפי ההוראות של הבעלים הקודם,הוא היה צריך לסובב סיבוב לפי כיוון השעון אחרי כל שבע סיבובים נגד כיוון השעון.
האם יכול להיות שהבעלים הישן צודק שוב?
הארי בחש כנגד כיוון השעון,עצר את נשימתו,וסובב פעם אחת לפי כיוון השעון. ההשפעה הייתה מיידית. השיקוי נהיה ורוד חיוור.
"איך אתה עושה את זה?" תבעה הרמיוני,פניה האדומים ושערה הסבוך נראים מבעד לאדים שעלו מקדרתה,השיקוי שלה היה עדיין סגול.
"תסובבי לכיוון השעון.."
"לא,לא הספר אומר נגד כוון השעון!" היא אמרה בזעף.
הארי משך בכתפיו והמשיך במה שעשה.שבע סיבובים נגד כיוון השעון,אחד לכיוון השעון,הפסקה...שבע סיבובים נגד כיוון השעון,אחד לכיוון השעון...
בצד השני של השולחן,רון קלל בשטף. השיקוי שלו נראה כמו משקה נוזלי. הארי הביט סביב. רחוק ככל שיכל לראות,השיקוי של אף אחד אחר לא נהיה בהיר כמו שלו.הוא הרגיש גאווה,משהו שמעולם לא קרה במרתף הזה קודם.
"ולעצור!" קרא סלוגהורן. "הפסיקו לבחוש,בבקשה!"
סלוגהורן נע באיטיות בין השולחנות,מתבונן לתוך הקדירות.הוא לא העיר דבר,אבל לפעמים בחש בשיקוי או רחרח אותו.לבסוף הוא הגיע לשולחן שהארי, רון, הרמיוני,וארני מקמילן ישבו.הוא חייך בעצב למראה החומר דמוי הזפת שבקדרה של רון. הוא עבר את התבשיל של ארני.לקדרה של הרמיוני הוא העניק נענוע ראש.ואז הוא ראה את של הארי,ומבט של שמחה ספקנית נמרח על פניו.
"המנצח הברור!" הוא צעק לחדר.
"מעולה, מעולה,הארי! ברור שירשת את הכשרון של אמך.היא הייתה מעולה בשיקויים! אז הנה אתה, הנה אתה.. בקבוק של פליקס פליקיס כמובטח,ותשתמש בו היטב!"
הארי החליק את הבקבוק הרזה עם הנוזל המוזהב לכיס הפנימי,מרגיש שילוב של שמחה למראה פניהם המרוגזות של הסלית'רנים ואשמה על פניה המאוכזבות של הרמיוני.רון הביט מוכה אלם.
"איך עשית את זה?" הוא לחש להארי כשעזבו את המרתף.
"היה לי מזל,אני משער," אמר הארי,כי מאלפוי היה בטווח שמיעה.
רק כשהיו בשולחן של גריפינדור בארוחת הצהריים,הוא הרגיש בטוח לספר להם. פניה של הרמיוני התקשחו עם כל מלה שאמר.
"אני משער שאת חושבת שרימיתי?" הוא סיים,מתרגז בגלל ההבעה שלה.
"טוב, זאת לא הייתה בדיוק העבודה הפרטית שלך, נכון?" היא אמרה בקשיחות.

"הוא רק עבד לפי הוראות שונות משלנו" אמר רון "זה היה יכול לצאת קטסטרופה,לא? אבל הוא לקח סיכון וזה השתלם לו." הוא נאנח. "סלגהורן יכל למסור לי את הספר,אבל לא, אני קבלתי אחד שאף אחד מעולם לא כתב בו.אפשר להקיא מהמראה בעמוד חמישים ושתים אבל..."
"תעצור לרגע" אמר קול ליד אוזנו השמאלית של הארי והוא קלט משב של ריח הפרחים שהריח בקדירה של סלוגהורן. הוא הביט וראה את ג'יני מצטרפת אליהם. "האם שמעתי נכון? אתה ממלא הוראות של משהו שמישהו רשם בספר,הארי?" היא נראתה מפוחדת וכועסת. הארי ידע מיד מה עלה במחשבתה.
"זה כלום" הוא אמר בצורה מרגיעה,מנמיך את קולו. "זה לא כמו, את יודעת, היומן של רידל. זה רק ספר לימוד ישן שמישהו שרבט עליו."
"אבל אתה עושה מה שהוא אומר?"
"אני רק מנסה כמה טיפים שכתובים בשוליים, בכנות, ג'יני, אין שום דבר חשוד..."
"ג'יני הצביעה על נקודה..." אמרה הרמיוני,מרימה את ראשה באחת. "אנחנו חייבים לבדוק שאין בו שום דבר מוזר. אני מתכוונת, כל ההוראות המוזרות האלה, מי יודע?"
"הי" אמר הארי בזעם, כשהיא הוציאה את העותק של רקיחת שיקויים למתקדמים מתיקו והרימה את שרביטה.
"ספקיאליס רווליו!" היא קראה, מקישה על הכריכה הקדמית.שום דבר לא קרה.הספר פשוט שכב שם, נראה ישן,מלוכלך ובעל אוזניים.
"גמרת?" שאל הארי בזעם. "או שאת רוצה לחכות ולראות שאולי הוא יעשה כמה סלטות באוויר?"
"הכל נראה בסדר" אמרה הרמיוני, עדיין מביטה בספר בחשדנות. "אני מתכוונת,זה באמת נראה...רק ספר."
"טוב,אז אקח אותו בחזרה" אמר הארי, חוטף אותו מהשולחן,אבל הוא החליק מהשולחן ונשכב פתוח על הרצפה. אף אחד אחר לא הסתכל. הארי התכופף לקחת את הספר,וכשעשה את זה,הוא ראה משהו משורבט בתחתית של הכריכה האחורית באותו כתב יד קטן ומכווץ כמו של ההוראות שזיכו אותו בבקבוק של פליקס פליקיס שמוחבא במזוודתו בתוך זוג גרביים עכשיו.

פרק 10: בית גאונט

בשיעורי השיקויים בשבוע הארי המשיך לעקוב אחר ההנחיות של הנסיך חצוי הדם,למרות שסטו מההוראות של הליבאטוס בורג'.עם התוצאה המושלמת שבשיעורם הרביעי,סלוגהורן היה משוכנע בכישרונו של הארי,ואמר שבחיים לא לימד מישהו כ"כ מוכשר.
לא רון ולא הרמיוני נהנו מזה,למרות שהארי הציע לחלוק את ספרו עם שניהם. לרון היה יותר קשה לפענח את כתב היד,והוא לא יכול היה להמשיך לבקש מהארי לקרוא בקול בגלל שזה היה נראה חשוד מדי.
הרמיוני בינתיים המשיכה לחרוש על מה שהיא קראה ההנחיות הרשמיות,אבל מצב רוחה נהיה רע יותר ויותר כמו התוצאות שהיו גרועות משל הנסיך.
הארי תהה מעט מי הוא הנסיך חצוי הדם.
למרות כמות השיעורים שהיו נדרשים לו כדי לקרא את כל הספר,הוא ריפרף בו במידה מספקת כדי לראות שהיה בקושי עמוד אחד שבו הנסיך לא רשם הערה

נוספת,ושלא כל ההערות נקשרו להכנת שיקויים.פה ושם היו הנחיות למה שנראה כמו לחשים שהנסיך עשה על עצמו.
"או על עצמה" אמרה הרמיוני ברוגזה,ששמעה במקרה את הארי משתף בכמה מהלחשים את רון בחדר המועדון בשבת בערב.
"זאת חייבת להיות בת,אני חושבת שכתב היד מתאים להיות יותר של בת מאשר של בן"
"הוא נקרא ה-נ-ס-י-ך חצוי הדם,כמה בנות יכולות להיות נסיכים!?"
נראה היה שלהרמיוני אין תשובה לזה לכן היא רק הזעיפה פנים והזיזה את החיבור שלה על הפרינקיפלסים הרחק מרון,שניסה לקרוא אותו.
הארי הסתכל בשעונו ובמהירות שם את העותק הישן של הכנת שיקויים למתקדמים בחזרה בתיקו.
"כבר חמישה לשמונה,מוטב שאלך אחרת אני אאחר לדמבלדור."
"אההה" התנשפה הרמיוני,מסתכלת למעלה בבת אחת,"בהצלחה,אנחנו נשאר ערים, אנחנו רוצים לשמוע מה הוא מלמד אותך!"
"מקווה שילך בסדר" אמר רון,ושניהם הביטו בהארי עוזב דרך החור שמאחורי התמונה.
הארי המשיך דרך המסדרונות הנטושים,אם כי הוא היה צריך לצעוד בחופזה מאחורי פסל כשפרופסור טרלוני הופיעה מסביב לפינה,ממלמלת לעצמה כשהיא גוררת חבילה של קלפי משחק מלוכלכים למראה,קוראת אותם כשהיא הולכת.
"שני עלים" היא מלמלה כשעברה את המקום בו הארי התחבא
"שבע עלים,סימן חולי.עשר עלים,אלימות. נסיך של עלים,איש שחור צעיר,אפשרי עושה צרות,מי שלא אוהב את השואל."
היא עצרה,ממש בצידו השני של הפסל שבו הארי התחבא.
"טוב זה לא יכול להיות נכון,"היא אמרה ברוגז,והארי שמע אותה גוררת רגלים בחוזקה כשיצאה לדרכה שוב,משאירה אחריה כלום מלבד ריח של גז בישול.
הארי חיכה עד שהוא היה בטוח לגמרי שהיא הלכה,ואז מיהר שוב עד שהגיע לנקודה בפינת הקומה השביעית,שם גרגול פשוט עמד כנגד הקיר.

"גזוז חריף" אמר הארי,הגרגול זינק לצד הקיר ומדרגות אבן הזזות בספירלה התגלו מאחוריו,שעליהן הארי זינק כך שהוא מסתובב במעגלים למעלה לדלת עם מקוש דלת העשוי נחושת ששייך למשרדו של דמבלדור.
הארי דפק.
"היכנס" נשמע קולו של דמבלדור.
"ערב טוב, אדוני" אמר הארי, תוך כניסה למשרדו של המנהל.
"אה, ערב טוב, הארי. שב" אמר דמבלדור בחיוך. "אני מקווה שנהנת מהשבוע הראשון של בית הספר?"
"כן, תודה אדוני," אמר הארי.
"בטח היית עסוק, כבר יש לך ריתוק למלא!"
"אה..." התחיל הארי, אבל דמבלדור לא נראה יותר מדי כועס.
"סידרתי עם פרופסור סנייפ שתמלא את הריתוק שבת הבאה במקום."

"אה." אמר הארי, שכבר היו לו דברים יותר חשובים בראש מאשר הריתוק של סנייפ, והסתכל מסביב בהבחנה רבה בשביל למצוא רמז למה שדמבלדור תכנן ללמד אותו באותו הערב.
המשרד העגול נראה כמו תמיד. המכשירים הכסופים והעדינים עמדו על השולחנות הקטנים,מפריחים עשן ומזמזמים.דיוקנים של מנהלים ומנהלות קודמים נמנמו בתמונותיהם, ועוף החול היפיפה של דמבלדור, פוקס, עמד על מגשו שמאחורי הדלת, צופה בהארי בעניין גדול. אפילו לא היה סימן שדמבלדור פינה מקום לאימון בקרב.
"הארי," אמר דמבלדור בקול ענייני. "אתה תהית, אני בטוח, מה אני תכננתי ללמד אותך ב,אם אין מילה יותר טובה,שיעורים האלו?"
"כן, אדוני."
"טוב, אני החלטתי שזה הזמן בשבילך, עכשיו שאתה יודע מה היה מניעו של וולדמורט לנסות להרוג אותך לפני חמש-עזרה שנים, לתת לך מידע מסוים."
הייתה הפסקה.
"אתה אמרת, בסוף השנה שעברה, שאתה הולך לספר על הכל." אמר הארי. היה לו קשה לשלוט בנימת ההאשמה בקולו. "אדוני." הוא הוסיף.
"זה מה שעשיתי." אמר דמבלדור. "אני סיפרתי לך כל מה שידעתי. מפה והלאה אנחנו נעזוב את הבסיס הברור של העובדות ונעבור למסע דרך הביצות המלוכלכות של הזיכרון לתוך ניחושים פרועים וגדולים. מפה והלאה, הארי, אני יכול גם לטעות בצורה נוראית כמו האמפרי בלצ'ר, שבזבז את זמנו בשביל להכין דקרה מגבינה"
"אבל לדעתך אתה צודק?" שאל הארי.
"מטבע הדברים, כן, אבל כמו שכבר הוכחתי לך, אני טועה כמו כל אדם. למעשה, משום,אני מבקש את סליחתך,שאני קצת יותר חכם מרוב האנשים, הטעויות שלי נוטות להיות הרבה יותר גדולות בצורה יחסית..."
"אדוני," אמר הארי "האם מה שאתה הולך לספר לי מתקשר איכשהוא לנבואה? האם זה הולך לעזור לי... לשרוד?"
"זה בהחלט קשור לנבואה" אמר דמבלדור, בצורה רגילה כאילו הארי שאל אותו על מזג האוויר של מחר, "ואני בהחלט מקווה שזה יעזור לך לשרוד.
דמבלדור קם מכסאו, הלך מסביב לשלחן, עבר את הארי שהסתובב בציפייה בכיסאו כדי לצפות בדמבלדור ממתכופף לתוך הארון שליד הדלת. כשדמבלדור הזדקף חזרה, הייתה בידו הגיגית האבן המוכרת והנמוכה עם הסימנים המוזרים מסביבה. הוא הניח את ההגיגית על השולחן לפני הארי.
"אתה נראה מודאג."
הארי בהחלט הסתכל על ההגיגית במבט טיפה סולד. החוויה האחרונה שלו שכללה את החפץ יוצא הדופן הזה שהכיל וחשף מחשבות וזכרונות, אפילו שהסבירה הרבה, הייתה גם לא נוחה במיוחד. בפעם האחרונה שהוא העז להיכנס לתכולתה, הוא הראה הרבה יותר מאשר הוא היה רוצה. אבל דמבלדור חייך.
"הפעם, תכנס להגיגית איתי... ואפילו בצורה יותר יוצאת דופן, עם רשות."
"לאן אנו הולכים, אדוני?"

"לטיול לתוך זיכרונותיו של בוב אודגן." אמר דמבלדור, תוך שהוא מוציא מכיסו בקבוקון קריסטל שהכיל חומר כסוף-לבנבן שהסתובב.
"מי היה בוב אודגן?"
"הוא הועסק על ידי המחלקה לאכיפת חוקי הקסם." אמר דמבלדור. "הוא נפטר לפני כמה זמן, אך לא לפני שאיתרתי אותו ושכנעתי אותו לאבטח את זיכרונותיו אצלי. אנחנו הולכים להצטרף אליו לביקור שנעשה במסגרת עבודתו. תעמוד בבקשה, הארי..."
אך דמבלדור לא הצליח למשוך החוצה את הפקק של בקבוקון הקריסטל: ידו הפצועה נראתה קשיחה וכואבת.
"אתה..אתה רוצה שאני ינסה, אדוני?"
"אין צורך, הארי."
דמבלדור הצביע בשרביטו על הבקבוקון ופקק השעם עף החוצה.
"אדוני- איך פצעת את ידך?" הארי שאל שוב, בעודו מסתכל על האצבעות השחורות במבט משולב של רחמים וסלידה.
"כרגע זה לא זמן טוב לסיפור הזה, הארי. עוד לא. יש לנו פגישה עם בוב אודגן."
דמבלדור היטה את תכולתו הכסופה של הבקבוקון לתוך ההגיגית, שבתוכה הם סבבו מבהיקה בין נוזל לגז.
"אחריך," אמר דמבלדור, וסימן לכיוון הקערה.
הארי התכופף קדימה, לקח נשימה עמוקה, וטבל את פניו בתוך החומר הכסוף.
הוא הרגיש את רגליו עוזבות את רצפת המשרד.הוא נפל, נפל דרך החשכה שסבבה אותו, ואז דיי בפתאומיות, מצמץ לאור השמש המסנוור.לפני שעיניו התרגלו, דמבלדור נחת לצידו.
הם עמדו במישור כפרי, עם הרבה צמחיה, מתחת לשמיים קיציים כחולים ולא נשכחים.בערך כשלוש וחצי מטרים לפניהם עמד אדם נמוך, שהרכיב משקפיים עבים בצורה לא רגילה שהקטינו את עיניו לגודל עיניה של חפרפרת.
הוא קרא שלט מעץ שהיה תלוי על גזע העץ שבצד שמאל של הדרך. הארי ידע שזה חייב להיות אודגן. הוא היה האדם היחיד בטווח ראייה, וגם לבש שילוב מוזר של בגדים שקוסמים לא מנוסים שניסו להראות כמו מוגלגים לבשו לעיתים כל כך קרובות.במקרה הזה, מעיל עליון וכתפיות מעל חלוק אמבטיה מפוספס. לפני שהיה להארי זמן לעשות משהוא אחר חוץ מלהבחין בלבוש המוזר הזה, אודגן החל ללכת בהליכה מהירה בדרך שהובילה למטה.
דמבלדור והארי עקבו אחריו. כשהם עברו את שלט העץ, הארי הסתכל על שתי החיצים שלו.
זה שהצביע אחורה אמר: הנגלטון הגדולה, 8.045 ק"מ,וזאת שהצביעה קדימה, לאן שהם הלכו, אמר: הנגלטון הקטנה, 1.609 ק"מ
הם הלכו דרך קצרה בלי לראות דבר מלבד גדר שיחים. השמיים הנרחבים הכחולים כוסו בצורות של עננים לפניהם. השביל לפניהם התעקל שמאלה, וירד מטה. המדרון בצד הגבעה הזדקר מעלה כמו צריח כך שזו היית ההפתעה לראות באופן בלתי צפוי מראה שלם של עמק רחב ששוכן לפניהם. הארי יכול היה לראות כפר,ללא ספק הנגלטון הקטנה,מתרפק בין שתי גבעות.

כנסייה ובית קברות נראו בבירור. מעבר לעמק, על צלע הגבעה המנוגדת, נראה בית אחוזה יפה, שהוקף ע"י ידי משטח רחב של דשא ירוק וקטיפתי. אוגדן נראה כלא מרוצה מכך שהשביל השתפע מטה. דמבלדור האריך את צעדיו, והארי נאלץ למהר כדי להישאר איתו. הוא חשב שהנגלטון הקטנה חייבת להיות יעדם הסופי והופתע, כמו בלילה שהם הלכו לפגוש את סלגהורן, למה הם התעתקו למרחק כל כך גדול. בכל אופן, הוא יגלה בקרוב שהוא טעה בקשר למחשבה שהנגלטון הקטנה היא יעדם. השביל פנה ימינה, וכשהם פנו בפנייה, היה זה רק כדי לראות את שולי גלימתו של אוגדן חומקים מבעד לפתח במשוכת השיחים.
הארי ודמבלדור עקבו אחריו אל דרך עפר צרה, שהוגבלה ע"י גדרות שיחים גבוהות ופראיות יותר, שהתנשאו משמאלם. הדרך הייתה עקומה, סלעית, ומלאה בעצים וצמחייה.. המדרון ירד במורד הגבעה, והארי ראה קבוצת עצים ירוקים כמו טלאי מתחתיהם. לפחות, הארי היה בטוח, שהשביל עומד להיפתח בקרוב, והסבך עומד להפסיק. הארי ודמבלדור עצרו מאחורי אוגדן, שעצר גם הוא ושלף את שרביטו. בהתעלם מהשמיים הכחולים והקיציים, העצים לפניהם נראו קרים, חשוכים, ולקח לעיניו של הארי כמה שניות להתרגל לחושך כדי להבחין בבנין שהיה חצי מוחבא בין כל סבך הגזעים. זה היה נראה כמקום מאוד מוזר למיקום של בניין. הייתה זו גם החלטה משונה לעזוב את העצים ולתת להם לגדול פרא, חוסמים את האור, ואת המראה של העמק מתחתיהם. הוא התפלא שהבניין בכלל מיושב. הקירות היו מכוסים בטחב, וכל כך הרבה אריחים נפלו מהמסגרת שלהם, שיכולת לראות את הקורות מאחוריהם. סרפדים גדלו בכל מקום מסביבם.
קצותיהם עוקפים את החלונות, שהיו צרים, וחשוכים. בדיוק כשהארי הסיק שזה בלתי אפשרי שבן אדם יגור במקום כזה, אחד מהחלונות נפתח ברעש, וסילון דק של עשן או קיטור יצא ממנו, כאילו שמישהו מבשל שם. אוגדן נע קדימה בשקט וכך זה היה נראה להארי, בזהירות. הוא עצר שוב ברגע שהוא נכנס לצל השחור של העצים, בוהה בידית הדלת הקדמית שמישהו מסמר עליה נחש מת. נשמע רשרוש וקול נפץ. איש בסמרטוטים קפץ מעץ קרוב, נוחת על רגליו לפני אוגדן, שזינק אחורה כה מהר, עד שהוא דרך על שולי גלימתו ומעד.
"אתה לא רצוי פה"
האדם שעמד מולם היה בעל שיער עבה מכוסה בכל כך הרבה לכלוך שהוא יכול היה להיות בכל צבע. כמה משיניו חסרו. עיניו פזלו. הן היו קטנות וכהות. הוא יכול היה להיראות קומי, אבל הוא לא. האפקט היה מפחיד, והארי הבין את אודגן שצעד אחורה עוד כמה צעדים לפני שדיבר.
"אה..בוקר טוב. אני ממשרד הקסמים.."
"אתה לא רצוי"
"אה..אני מצטער..אני לא מבין אותך" אמר אודגן בעצבנות.
הארי חשב שאודגן היה אטום במיוחד. הזר היה מאד ברור לדעתו של הארי. במיוחד משום שהוא כיוון את שרביטו שבידו האחת וסכין צרה, בעלת כמה כתמי דם, שהייתה בידו השנייה.
"אתה מבין אותו, אני בטוח, הארי?" אמר דמבלדור בשקט.
"כן ברור" אמר הארי,די מבולבל."למה אודגן לא יכול..?"

אבל אז מבטו שוב נפל על הנחש המת שמוסמר על הדלת, ופתאום הוא הבין.
"הוא מדבר לחששנית?"
"טוב מאד" אמר דמבלדור, מהנהן בראשו ומחייך.
עכשיו האדם בסמרטוטים התקרב אל אודגן, סכין ביד אחת, שרביט בשנייה.
"עכשיו תראה.." התחיל אודגן, אבל זה היה מאוחר מדיי. נשמע רעש חזק, ואודגן היה על האדמה, ידיו מכסות על אפו, בזמן שנוזל צהבהב התפרץ מבין אצבעותיו.
"מורפין!" נשמע קול צועק.
אדם מבוגר יצא במהירות מהבית, וטרק את הדלת כל כך חזק שהנחש התנדנד.
האיש הזה היה נמוך יותר מהראשון, וחסר פרופורציות בצורה יוצאת דופן. כתפיו היו מאד רחבות וידיו יותר מדיי ארוכות, שנתנו את האפקט, ביחד עם עיניו החומות בוהקות, שהוא היה קוף חזק וזקן. הוא נעמד לצד האיש עם הסכין, שצחק בקול למראהו של אודגן על האדמה.
"משרד הקסמים, כן?" אמר האיש המבוגר, תוך כדיי התבוננות באודגן.
"נכון!" אמר אודגן, שניגב את פניו, בכעס. "ואתה, אני מניח, הוא מר גאונט?"
"נכון מאד" אמר גאונט. "נתן לך בפנים, אה?"
"כן!" אמר אודגן.
"היית צריך להודיע על בואך, לא?" אמר גאונט באגרסיביות. "כאן זה שטח פרטי. אתה לא יכול פשוט להיכנס ולא לצפות מבני להגן על עצמו."
"להגן על עצמו נגד מה?" אמר אודגן, שכבר נעמד חזרה על רגליו.
"חטטנים בלתי קרואים,מוגלגים וטינופת."
אודגן הצביע בשרביטו על אפו שלו, שעדיין סיפק כמויות גדולת של מה שנראה כמו מוגלה צהובה, והזרימה נעצרה בבת אחת. מר גאונט סינן למורפין.
"היכנס הביתה. בלי התווכחויות."
הפעם, כשהוא היה מוכן לזה, הארי זיהה את הלחששנית. אפילו שהוא הבין מה הם אמרו, הוא הרגיש את קול הלחישה המוזר שהיה כל מה שאודגן יכול היה לשמוע. מורפין נראה כאילו הוא הולך דווקא להתווכח, אך כשאביו זיכה אותו במבט מאיים הוא שינה את דעתו, צלע חזרה לבית, וטרק את דלת הכניסה אחריו, כך שהנחש שוב הועף.
"זה הבן שלך שבאתי לראות, מר גאונט." אמר אודגן, אחרי שהוא ניגב את עצמו לגמרי. "זה היה מורפין, לא?"
"אה, כן זה היה מורפין," אמר האדם המבוגר בקול רגיל. "אתה טהור-דם?" הוא שאל, פתאום באגרסיביות.
"זה לא לפה ולא לשם" אמר אודגן בקור, והארי הרגיש את רמת כבודו לאודגן עולה.
ככל הנראה, גאונט הרגיש דיי שונה. הוא עיוות את פניו, ומלמל, במה שבברור היה קול מאשים. "עכשיו, כשאני חושב על זה, ראיתי אפים כמו שלך בכפר."
"אני לא מפקפק בזה, אם נתת לבנך להתעלל בהם" אמר אודגן. "אולי נוכל להמשיך את הדיון הזה בפנים?"
"בפנים?"
"כן מר גאונט. כבר אמרתי לך. אני כאן לגבי מורפין. אנחנו שלחנו ינשוף..."

"אני לא משתמש בינשופים" אמר גאונט. "אני לא פותח מכתבים."
"אז אתה לא יכול להתלונן שאתה לא מקבל התראה מוקדמת לגבי מבקרים." אמר אודגן. "אני כאן כתגובה לאי ציות רציני לחוקי הקוסמות, שקרתה פה בשעות המוקדמות בבוקר הזה ו..."
"בסדר, בסדר, בסדר!" צרח גאונט. "היכנס לבית המטורלל!"
כפי הנראה לעין, הבית הכיל שלושה חדרים קטנטנים. שתי דלתות הובילו החוצה מהחדר הראשי, ששימש כסלון ומטבח ביחד. מורפין ישב על כיסא מטונף ליד האח, ופיתל נחש חיי בין אצבעותיו עבות, תוך כדי ששר לו בלחששנית:

לחש לחש נחש קטן,
התפתל על הרצפה,
אתה תהיה טוב למורפין,
או שעל הדלת הוא יתלה אותך.

נשמע רשרוש קטן בפינה על יד החלון הפתוח, והארי הבין שהיה עוד אדם בחדר, ילדה ששמלתה הסמרטוטית האפורה הייתה בצבע המדויק של קיר האבן המלוכלך שמאחוריה. היא עמדה ליד סיר מהביל על מעמד בצבע שחור מדוכדך,והתרוצצה בין כמה סירים ומחבתות שהיו על מדף שמעל הסיר הגדול. שערה היה לא מטופח, פניה היו נקיים ודיי חיוורים, עם תווי פנים כבדים. עיניה, כמו של אחיה, פזלו. היא נראתה קצת יותר נקייה משתי הגברים, אך הארי חשב שהוא עוד לא ראה אדם שנראה יותר כנוע ומובס.
"בתי, מרופ" אמר גאונט בעצבנות אחר שאודגן הביט עליה במבט שואל.
"בוקר טוב" אמר אודגן.
היא לא ענתה, אך אחר מבט מפוחד על אביה היא סבה חזרה לאחורי החדר והמשיכה לערבב את התבשילים שמאחוריה.
"אז, מר גאונט.." אמר אודגן "ישר ולעניין. יש לנו סיבות להאמין שבנך, מורפין, ביצע קסם מלפני מוגל אתמול בלילה."
נשמע רעש מחריש אוזניים. מרופ הפילה את אחד הסירים.
"תרימי את זה!" צרח עליה גאונט. "כן, תתכופפי לרצפה כמו איזה מוגלגית מטונפת, בשביל מה יש לך שרביט, שק בוץ חסר שימוש שכמוך?"
"מר גאונט בבקשה!" אמר אודגן בהלם, כשמרופ, שכבר הספיקה להרים את הסיר, הסמיקה באדום עז, ושוב איבדה את אחיזתה בסיר, הוציאה את שרביטה ברעד מכיסה, הצביע בו על הסיר, ומלמלה לחש בשקט, שגרם לסיר לחצות את החדר תוך החלקה על הרצפה. הוא פגע בקיר שממול, ונחצה לשתיים.
מורפין צחק צחוק משוגע. גאונט צעק "תתקני את זה, ילדה חסרת שימוש, תקני את זה!"
מרופ חצתה את החדר, אך לפני שהיה לה זמן להרים את שרביטה, אודגן הרים את שלו ואמר בקול חזק "רפארו."
הסיר תיקן את עצמו מייד.
לרגע גאונט נראה כאילו הוא בא לצעוק על אודגן, אך נראה שהוא חשב על זה

פעמיים.
במקום, הוא לעג לבתו "מזל שהאדם הנחמד הזה ממשרד הקסמים נמצא פה, לא? אולי הוא ייקח אותך ממני, אולי הוא מסתדר עם סקיבים מלוכלכים..."
בלי להסתכל על אף אחד או להודות לאודגן, מרופ הרימה את הסיר והחזירה אותו, בידיים רועדות, למדף שלו. אחרי זה היא עמדה בדממה, גבה על הקיר בין החלון המטונף והמעמד, כאילו היא רק רצתה לשקוע לתוך האבן ולהעלם.
"מר גאונט" אודגן החל שוב "כפי שאמרתי, הסיבה לביקורי היא.."
"שמעתי מה שאמרת בפעם הראשונה!" ירה לעברו גאונט. "אז מה? מורפין נתן למוגל אחד מה שהגיע לו,אז מה?"
מורפין עבר על חוקי הקסם." אמר אודגן בכעס.
" 'מורפין עבר על חוקי הקסם,' " גאונט חיקה את קולו של אודגן, בצורה מתנגנת. מורפין צחקק שוב. "הוא לימד מוגל מטונף שיעור, גם זה אסור עכשיו?"
"כן." אמר אודגן.
מתוך כיס פנימי הוא הוציא גליל קלף קטן הפתח אותו.
"אז מה זה, גזר הדין?" אמר גאונט בכעס.
"זה זימון לשימוע במשרד הקסמים.."
"זימון! זימון? מי אתה חושב שאתה, מזמן את הבן שלי?"
"אני ראש המחלקה לאכיפת חוקי הקסם" אמר אודגן.
"ואתה חושב שאנחנו סתם אנשים, אה?" צרח גאונט, מתקרב לאודגן עכשיו, כשאצבעו בעלת הציפורן הצהובה המלוכלכת מצביעה על חזהו.
"סתם אנשים שיבואו בריצה כל פעם שמשרד הקסמים אומר להם לבוא? אתה יודע למי אתה מדבר, בוצדם קטן ומטונף, אתה יודע?"
"אני חשבתי שאני מדבר עם מר גאונט." אמר אודגן, מבטו מפוחד במעט, אך עדיין עומד על שלו.
"זה נכון!" שאג גאונט לשנייה, הארי חשב שגאונט השתמש בתנועת יד גסה, אבל אז הוא הבין שהוא הראה לאודגן את הטבעת המכוערת, עם האבן השחורה, שהייתה לו על האצבע האמצעית, מנענע אותה מול עיניו של אודגן.
"רואה את זה? רואה? אתה יודע מה זה? יודע מאיפה זה בא? כבר מאות של שנים שזה במשפחה שלנו, זה כמה רחוק אנחנו מגיעים, וכולם טהורי דם לאורך כל הדרך! אתה יודע כמה הציעו לי בשביל זה, עם מעיל השיריון שעל האבן?"
"אין לי מושג",אמר אוגדן,ממצמץ כשהטבעת נעה בתנועה חלקה במרחק של אינצ' מאפו "וזה לא קשור לנקודה,מר גואנט,לבינך יש מחוייבות!!"
עם צווחה של זעם גאונט רץ לעבר בתו,לשיניה חשב הארי שהוא עומד לחנוק אותה כי ידו עפה לעבר צווארה,רגע אחרי,הוא גרר אותה לעבר אוגדן ע"י שרשרת זהב סביב צווארה.
"רואה את זה?" צווח לאוגדן,מניף לעברו משכית זהב כבדה,בזמן שמרופ משתעלת ומתנשפת כדי לנשום.
"אני רואה את זה,אני רואה את זה."אמר אוגדן בחיפזון.
"של סליתרין "צרח גאונט "של סלאזר סליתרין,אנו יורשיו האחרונים שחיים,מה אתה אומר על זה,הא?"

"מר גאונט,בתך!!" אמר אוגדן בחרדה,אבל גאונט כבר הבחין במרופ,היא התהלכה כשכורה הרחק ממנו מעסה את צווארה ונושמת לאוויר.
"אז!" אמר גאונט בתרועת ניצחון,במחשבה שהוא רק נגע בנקודה מסובכת מעבר לכל ויכוח אפשרי,
"אתה לא הולך לדבר אלינו כאילו היינו לכלוך בנעלך! דור של טהורי-דם,קוסמים יותר מכל מה שתוכל לתאר,אני לא מפקפק!"
והוא ירק על הרצפה לעבר רגליו של אודגן.
מורפין שוב צחק בחוזקה,מרופ,מצטופפת ליד החלון,ראשה מורכן,פניה מוחבאים ע"י שערה הארוך,לא אומרת דבר.
"מר גאונט,אני חושש שלא לאבות הקדמונים שלך ולא לשלי יש משהו לעשות בקשר למצב,אני פה בעניין מורפין,מורפין והמוגל שעליו הוא איים,אתמול מאוחר בלילה,המידע שלנו.." הוא העיף מבט חטוף מטה על מגילת הקלף שלו "המעשה שאירע ע"י מורפין הייתה קללה שהוטלה על מוגל,שגרמה לו להתפתל בכאבים ברמה עצומה."
מורפין ציחקק.
"תהיה בשקט בן" אמר גואנט בלחששנית,ומורפין שוב שתק.
"ואם כך,למה הוא גרם?אני צופה שניקיתם את פני המוגל המזוהמות וזיכרונו נמחק."
"זו בקושי הנקודה,לא כך מר גאונט?" אמר אודגן "זו הייתה תקיפה ללא התגרות וללא הגנה"
"אר,סימנתי אותך כאוהב מוגלגים מהרגע הראשון שראיתי אותך" לגלג גאונט ושוב ירק על הרצפה.
"הדיון הזה לא מוביל לשום מקום" אמר אודגן בתקיפות.
"זה ברור מהגישה של בינך שהוא אינו מרגיש חרטה על פעולתו" הוא שוב הביט במגילת הקלף שלו "מורפין יעמוד לשימוע ברביעי לספטמבר לענות על האשמה של עשיית קסמים בפני מוגל וגרימת נזק וסבל לאותו המוג.."
אודגן הפסיק לדבר.קול של סוסים וצחקוקים עברו דרך החלון הפתוח,כפי הנראה השביל שהוביל לכפר עבר מאד קרוב לחורשה בה עמד הבית.
גאונט קפא,מקשיב,עניו פתוחות לרווחה,מורפין סינן בכעס וסובב את פניו לעבר הקולות,מרופ הרימה את ראשה,פניה,הארי ראה,היו לבנות לגמרי.
"אלוקים,איזה מראה מכוער!" נשמע קולה של נערה בברור דרך החלון הפתוח כמו שהיה נשמע אם הייתה עומדת בחדר לידם
"אביך לא יכול לסלק את החורבה הזאת טום?"
"זה לא שלנו" אמר קול של גבר צעיר "הכל בצד האחר של העמק שייך לנו,אבל הקוטג' הזה שייך לנווד זקן שנקרא גאונט ולילדיו.הבן שלו משוגע לגמרי,את חייבת לשמוע ת'סיפורים שמספרים עליו בכפר."
הנערה צחקה,הקול נהיה חזק יותר ויותר.
מורפין ניסה לצאת מהכורסא שלו.
"השאר במקומך!" אמר לו אביו בהזהרה,בלחששנית.
"טום" אמר קולה של הנערה,הפעם כ"כ קרוב כך שהיה ברור שהם ממש ליד הבית

"אני בוודאי טועה אבל,הגיוני שיש נחש מאחורי הדלת הזו?"
"אלוקים אדירים,את צודקת!" נשמע קולו של הגבר "זה בוודאי הבן,אמרתי לך שהוא לא בסדר בראש,אל תסתכלי על זה קסילה יקירתי."
הקול שוב נהיה חלש.
"יקירתי" לחש מורפין בלחששנית מסתכל על אחותו **" 'יקירתי הוא קרא לה,הוא לא ירצה אותך בכל מקרה"**
מרופ' הייתה עכשיו כל כך לבנה כך שהארי היה בטוח שהיא הולכת להתעלף.
"מה זה?"אמר גאונט גם בלחששנית מסתכל מבנו לבתו **"מה אמרת מורפין?"**

"היא אוהבת להסתכל על המוגל הזה" אמר מורפין ומבט מרושע על פניו כשהסתכל באחותו,שנראתה מפוחדת **"תמיד בגינה כשהוא עובר,מסתכלת עליו מקרוב מעבר לגדר,לא כך?ובלילה שעבר.."**
מרופ נענע את ראשה בתנועות פתאומיות,מתחננת.
אבל מורפין המשיך,בחוסר רחמים **"מסתכלת דרך החלון,מחכה שהוא ירכב חזרה הביתה,היא לא?"**
"מחכה בחלון כדי לראות מוגל?" אמר גאונט בשקט.
שלושת בני משפחת גאונט נראו כאילו שכחו את אודגן שנראה עכשיו מבולבל ולא הבין מה שהלך.
"**זה נכון?"** אמר גאונט,מתקדם צעד או שניים לעבר הנערה המפוחדת **"בתי,טהורת הדם,יורשת של סלאזר סליתרין מחזרת אחרי מוגל מטונף ומגעיל?"**
מרופ הניעה את ראשה נואשות,דחפה את עצמה לתוך הקיר בלי יכולת לדבר.
"אבל תפסתי אותו אבא!" אמר מורפין **"תפסתי אותו כשהלך,והוא לא נראה כ"כ יפה מכוסה כולו בכוורות,נכון מרופ'?"**
"את סקיבית קטנה ומגעילה,את בוגדת דם מזוהמת!" צעק גאונט,והוא איבד שליטה וסגר את ידיו מסביב צוואר ביתו.
הארי ואודגן צעקו "לא!!" באותו הזמן,אודגן הרים את שרביטו וצעק "רלאשיו".
גאונט עף אחורה,הרחק מביתו,הוא מעד על כיסא ונפל ישר על גבו,עם שאגה של זעם,מורפין עזב את כיסאו ורץ ישר לאודגן,מנופף בסכינו המלא בדם.
אודגן רץ לחייו,ודמבלדור רמז להארי שהם צריכים לעקוב אחריו,הארי ציית כשצרחותיה של מרופ' מהדהדות באוזניו.
אודגן רץ במהירות מסחררת במעלה השביל והתפרץ אל השביל הראשי,זרועותיו מכסות את ראשו,שם הוא התנגש בסוס מבריק שרוכב עליו איש צעיר,חתיך ושחור שיער,הוא והנערה היפה שרכבה לצידו על סוס אפור צחקו ברגע שראו את אודגן,מי שניתן לצד הסוס ויצא לדרך שוב,גלימתו מתעופפת וכולה מכוסה באבק.
"אני חושב שזה נעשה,הארי" אמר דמבלדור,ולקח אותו דרך המרפק ומשך,ברגע הבא הם שניהם עפו בחוסר משקל דרך החשכה,עד שהם נחתו ישירות על כפות רגליהם במשרדות של דמבלדור.
"מה קרה לנערה בקוטג'?" אמר הארי בבת אחת בזמן שדמבלדור הדליק מנורה נוספת עם שרביטו "מרופ', או מה שלא היה שמה?"

"אה,היא שרדה" אמר דמבלדור ממקם את עצמו מאחורי שולחנו ורומז שהארי צריך לשבת גם.
"אודגן הופיע בחזרה במשרד הקסמים וחזר עם תגבורת כעבור 15 דקות.מורפין ואביו ניסו להילחם,אבל שניהם היו חסרי כוחות,בעקבות זאת הם הועברו מהקוטג' ונשפטו,מורפין שכבר היתה לו האשמה בפגיעה במוגל נשלח ל-3 שנים באזקבאן. מרוולו,מי שפגע בכמה מעובדי המשרד כולל אודגן,קיבל 6 חודשים.
"מרוולו?"חזר הארי בתמיהה.
"בדיוק" אמר דמבלדור מחייך בהסכמה "אני שמח לראות שאתה עוקב."
"האיש הזקן היה?"
"סבו של וולדמורט,כן" אמר דמבלדור "מרוולו,בנו מורפין ובתו מרופ,היו האחרונים ממשפחת גאונט,
משפחה מאד עתיקה ומוכרת בשל האלימות העוברת בדורות כמו גם התחביב להתחתן עם בני דודם. חוסר ההיגיון בצירוף של אהבה גדולה לפאר ולגדולה,גרם לכך שזהב המשפחה התבזבז דורות אחדים לפני שמרוולו נולד,הוא כמו שראית,נשאר בעוני ולכלוך,עם מזג נורא,שמסתכם נפלא ביהירות וגאווה,וכמה קרובי משפחה שננצרים בליבו כמאיימים,כמו בנו,ובמידה מסוימת פחות,מבתו."
"אז מרופ "אמר הארי מתקדם בכיסאו ונועץ מבט בדמבלדור" אז מרופ היתה...אדוני,האם זה אומר שהיא הייתה...אימו של וולדמורט?"
"כן" אמר דמבלדור "וכך גם לכולנו הייתה הצצה על אביו של וולדמורט,אני תוהה אם שמת לב?"
"המוגל שמורפין תקף,האיש על הסוס?"
"טוב מאד,אם כך" אמר דמבלדור "כן,זה היה אדון טום רידל,המוגל החתיך שנהג לעבור ברכיבה דרך הקוטג' של משפחת גאונט,אותו מרופ אהבה בחשאיות."
"והם בסוף התחתנו?!" אמר הארי כלא מאמין,ולא יכול לדמיין שני אנשים שפחות מתאימים להתאהב.
"אני חושב ששכחת שהיא הייתה מכשפה,אני לא חושב שכוחותיה הקסומים נראו הכי טוב כשהיא הייתה מאוימת ע"י אביה,כשמרוולו ומורפין היו בטוחים באזקבאן והיא הייתה חופשייה בפעם הראשונה בחייה,אז היא הייתה יכלה להשתמש בכל היכולת שלה כדי לתכנן בריחה מהחיים הנוראים שהיא חיה במשך 18 שנה.
אתה יכול לחשוב על דרך בה יכלה מרופ לגרום לטום רידל לשכוח מאהובתו המוגלגית ולאהוב אותה במקום?"

"קללת אימפריו?"הארי הציע "או שיקוי אהבה?"
"טוב מאד,אישית אני חושב שהיא השתמשה בשיקוי אהבה,זה נראה הרבה יותר רומנטי,ואני לא חושב שזה היה כ"כ קשה,ביום חם אחד כשרידל רכב לבדו היא שכנעה אותו לקחת כוס מים,בכל מחיר,בתוך כמה חודשים,במקום שבו רק עכשיו היינו עדי ראיה,בכפר הנגלטון הקטנה,נהנו מסקנדל נפלא,אתה יכול לתאר לעצמך את הרכילות שזה גרם כשבן של אדם עשיר מתאהב בבת של נווד זקן.
מלבד הכפריים,שוק היה כלום למה שקרה למרוולו,הוא חזר מאזקבאן מצפה לארוחה חמה מחכה על שולחנו ובמקום זה הוא מצא את הבית מכוסה אבק ופתק

שבו מרופ הסבירה את מה שהיא עשתה.
מכל זה הייתי מתאר,הוא לעולם לא הזכיר שוב את שמה,השוק בהיעלמותה כנראה גרם למותו המוקדם או שהוא פשוט לא הצליח להתגבר על החוויה באזקבאן,הוא לא הספיק לראות את מורפין חוזר לקוטג'."
"ומרופ?..היא..היא מתה,היא לא?וולדמורט לא הובא לבית יתומים?"
"אכן,כן" אמר דמבלדור "חייבים לנחש פה קצת אך אני לא חושב שקשה להבין מה שקרה. אתה מבין, כמה חודשים מהבריחה שלהם,טום רידל הופיע בבית האחוזה שבהנגלטון הקטנהבלי אישתו. השמועות שעפו בכפר מספרות שהוא מדבר על זה שהוא "רומא". אני בטוח שהכוונה הייתה שהוא היה תחת השפעת הכישוף שעכשיו הוסר, אך אני מעריך שהוא לא העיז להשתמש בביטוי המדויק כדי שלא יחשבו שהוא "משוגע". כשתושבי הכפר שמעו מה שהוא אומר הם חשבו שמרופ שיקרה לטום רידל, שהיא אמרה לו שהיא הולכת ללדת את ילדו ושהוא התחתן איתה בגלל זה"
"אבל היא באמת ילדה את ילדו"
"כן אך רק שנה אחרי שהם נישאו, טום רידל עזב אותה כשהיא הייתה בהריון"
"מה קרה אבל?" שאל הארי "למה שיקוי האהבה הפסיק לעבוד?"
"שוב פעם זה רק ניחוש הארי" אמר דמבלדור "אך אני מאמין שמרופ, שהייתה מאוהבת עמוקות בבעלה, לא יכלה יותר לשעבד אותו על ידי קסמים. אני מאמין שהיא החליטה להפסיק לתת לו את השיקוי. אולי, מבולבלת כמו שהיא הייתה , היא שכנעה את עצמה שהוא כבר התאב בה עד אז . אולי חשבה שהוא יישאר בגלל התינוק. אם כך קרה היא טעתה בשתי ההשערות. הוא עזב, אף פעם לא ראה אותה שוב, ואף פעם לא טרח לגלות מה קרה לבנו"
השמיים בחוץ היו שחורים כזפת והאורות במשרדו של דמבלדור נראו כאילו האירו חזק יותר מקודם. "אני חושב שזה מספיק להערב הארי" אמר דמבלדור אחרי רגע או שתיים
"כן אדוני " אמר הארי הוא קם על הרגליים אך לא עזב.
"אדוני... האם זה חשב לדעת את כול זאת על עברו של וולדמורט?"
"חשוב מאוד אני חושב" אמר דמבלדור. "וזה...זה קשור איך שהוא לנבואה?"
"זה קשור מאוד לנבואה"
"בסדר" אמר הארי קצת מבולבל אך רגוע. הוא הסתובב כדי ללכת אך אז חשב על עוד שאלה והוא הסתובב בחזרה.
"אדוני אני יכול לספר לרון והרמיוני כול מה שסיפרת לי?"
דמבלדור שקל את זה כמה רגעים ואז אמר "כן,אני חושב שרון וויזלי והרמיוני גריינג'ר הוכיחו שראוי לסמוך עליהם.אבל הארי אני מבקש מהם לא להגיד מה שתספר להם לאף אחד אחר. זה לא יהיה טוב אם יסתובבו שמועות על כמה אני יודע"
הארי חשד שהוא מתכוון לסודותיו של הלורד וולדמורט
"לא אדוני אני אדאג שרק רון והרמיוני ידעו. לילה טוב" הוא הסתובב וכמעט כשהגיע לדלת הוא ראה את זה.
נמצאת על אחד השרפרפים דקי הרגליים שתמכו בכל כך הרבה מכשירי כסף

קטנים ועדינים, הייתה טבעת זהב מגעילה, שבה הייתה משובצת אבן סדוקה גדולה בצבע שחורה.
"אדוני," אמר הארי, בוהה בה "הטבעת הזאת.."
"כן?" אמר דמבלדור.
"אתה ענדת אותה כשביקרנו את פרופסור סלוגהורן בלילה ההוא."
"בהחלט כן." הסכים דמבלדור.
"אבל זאת לא... אדוני, זו לא אותה טבעת שמרוולו גאונט הראה לאודגן?"
דמבלדור הרכין את ראשו. "כן, אותה אחת."
"אבל איך?הייתה לך אותה תמיד?"
"לא, רכשתי אותה אותה לא מזמן" אמר דמבלדור. "כמה ימים לפניי שבאתי לאסוף אותך מדודתך ודודך, בעצם של דבר."
"האם זה בערך הזמן שבו נפצעת בידך, אדוני?"
"בערך אותו הזמן, כן, הארי."
הארי היסס. דמבלדור חייך.
"אדוני, איך בדיוק..."
"כבר מאוחר, הארי! אתה תשמע את הסיפור פעם אחרת. לילה טוב."
"לילה טוב אדוני."

פרק 11:העזרה של הרמיוני
כפי שהרמיוני ניבאה, השיעורים החופשיים בשנה השישית לא היו זמן של אושר ומנוחה כפי שרון ציפה, בגלל שבאותו זמן הם ניסו להתמודד עם הכמות העצומה של שיעורי הבית שהם קיבלו. וכאילו כתוספת הם למדו כאילו שהם נבחנים כל יום, אבל השיעורים עצמם דרשו יותר מאי פעם לפני.
הארי בקושי הבין חצי מהדברים שאמרה להם פרופסור מקגנוגל באותו יום. אפילו הרמיוני ביקשה ממנה לחזור על ההוראות פעם או פעמיים באותו יום. באופן פלא, לעלבונה של הרמיוני, לפתע המקצוע הטוב של הארי הפך להיות שיקויים, הודות לנסיך חצוי הדם. קסמים ללא מילים היו עכשיו צפויים, לא רק בהתגוננות מפני כוחות האופל, אלא גם בלחשים ושינוי צורה. הארי לעיתים קרובות הסתכל על בני כיתתו שהתאמנו בחדר הציבורי או בזמן סעודה כדי לראות את הסגול בפנים שלהם מתעוות כאילו שהם לקחו מנת יתר מ 'אין לך קקי'.
אבל הוא ידע שהם באמת מתאמצים לעשות קסמים מבלי להגיד מילות כשפים בקול רם. זאת הייתה הקלה לצאת החוצה אל החממה.
הם התמודדו עם צמחים מסוכנים יותר מתמיד ממה שהיה בשיעור תורת הצמחים, אבל לפחות עדיין היה מותר לקלל בקול רם אם הטרנטקולה הארסית תפסה אותם באופן בלתי צפוי מאחור. דבר אחד נבע מהעומס העצום של העבודה והשעות המטורפות של תרגולים של קסמים לא מילוליים והוא היה שהארי, רון, והרמיוני היו רחוקים מלמצוא זמן לבקר את האגריד.

הוא פסק מלבוא לסעודה בשולחן הסגל, סימן מבשר רעות, ובהזדמנויות המועטות שהם היו איתו במסדרון או בחוץ במדשאות, הוא לא בירך אותם לשלום.
"אנחנו חייבים ללכת להסביר," אמרה הרמיוני, מסתכלת לכיוון על הכיסא הענק והריק של האגריד שבשולחן הסגל בארוחת הבוקר של שבת.
"יש לנו מבחנים לקווידיץ' הבוקר!" אמר רון. "ואנחנו אמורים להתאמן על לחש האגוואמנטי מפליטיק! בכל מקרה, להסביר מה? איך אנחנו הולכים לספר לו שאנחנו שונאים את המקצוע המטופש שלו?" שאל רון.
"אנחנו לא שונאים את זה!" אמרה הרמיוני בכעס.
"תדברי בשם עצמך, לא שכחתי את הסקרוטים" אמר רון באיום. "ואני אומר לך, נחלצנו בעור שינינו. את לא שמעת אותו מדבר על האח הענק שלו, אנחנו נלמד את גרעפ לקשור את שרוך הנעל אם נשאר בשיעור הזה." הוא אמר.
"אני שונאת לא לבקר את האגריד," אמרה הרמיוני, נראית מודאגת.
"אנחנו נלך אחרי הקווידיץ'," הבטיח לה הארי.
גם הוא התגעגע להאגריד, אף על פי שבדומה לרון שהוא חשב שעדיף בלי גרעפ בחיים שלהם.
"אבל המבחנים לקווידיץ' עלולים לארוך כל הבוקר, מספר האנשים שנרשמו הוא עצום"
הוא הרגיש עצבני במקצת להתמודד עם המשוכה הראשונה כקפטן.
"אני לא מבין למה הקבוצה כל כך פופולרית פתאום." אמר הארי.
"או, בחייך, הארי," אמרה הרמיוני, קצרת רוח לפתע. "זה לא הקווידיץ' שפופולרי, זה אתה! מעולם לא היית מעורר עניין יותר מעכשיו, ובכנות, מעולם לא היית חביב על כולם יותר מעכשיו."
לרון נתקע בגרון חתיכה גדולה של דג.
הרמיוני הסתכלה עליו בבוז לפני שפנתה אל הארי. "עכשיו כולם יודעים שסיפרת את האמת, נכון? כל עולם הקוסמים הודה שאתה צדקת בקשר לשובו של וולדמורט ושאתה באמת נאבקת איתו פעמיים בשנתיים האחרונות ובשתיהן הצלחת להימלט. ועכשיו הם קוראים לך 'הנבחר' –טוב, בחייך, אתה לא יכול לראות למה האנשים מוקסמים ממך?"
הארי הרגיש שהאולם הגדול חם מאוד לפתע, אפילו שהתקרה נראתה קרה וגשומה.
"ואתה עברת את כל הרדיפות של השר כמו שניסו להגיד שאתה מעורער ושקרן. אתה עדיין יכול לראות את הסימנים על גב כף ידך כשהאישה הרשעה ההיא הכריחה אותך לכתוב עם דמך, אבל אתה דבקת בגירסתך בכל מקרה..."
"ואתה עדיין יכול לראות את הסימנים שהמוחות האלה במשרד הקסמים עשו לי, תראה," אמר רון, מנענע את שרוולו. "והסימן שלך לא כאב כשגדלה לי הרגל"
"בקיץ הזה" הרמיוני סיימה, מתעלמת מרון. "אני גבוה" אמר רון בחוסר הגיון.
ינשופי הדואר הגיעו, עטים למטה מבעד לחלונות המוכתמים בגשם, מפזרים על כולם טיפות מים. רוב האנשים קיבלו יותר דואר מהרגיל. הורים מודאגים השתוקקו לשמוע מהילדים שלהם ולהרגיע אותם שהכול בסדר בבית.
הארי לא קיבל שום דואר מאז תחילת השנה. המתכתב הקבוע שלו היה מת

עכשיו, ואף על פי כן, הוא קיווה שלופין יכתוב מדי פעם, עד כה הוא נחל אכזבה. לכן, הוא היה מאוד מופתע כשהדוויג הצחה כשלג הסתובבה בין ים החום והאפור של הינשופים. היא נחתה לפניו, סוחבת חבילה גדולה. רגע לאחר מכן, חבילה זהה נחתה לפני רון, מועכת את הינשוף הזעיר והמותש של רון, פיגווידג'ן. "אה!" אמר הארי, פותח חבילה כדי לחשוף עותק של שיקויים- למתקדמים, שזה עתה יובא מכרך ודף בע"מ

"או, יופי," אמרה הרמיוני, שבעת רצון. "עכשיו אתה יכול להחזיר את העותק הזה בחזרה..." "השתגעת?" אמר הארי. "אני שומר את זה! תראי, הקדשתי לזה מחשבה.."

הוא הוציא את העותק הישן של שיקויים-למתקדמים מהתיק שלו מקיש עם שרביטו על הכריכה, תוך כדי שהוא ממלמל "דיפינידו" הכריכה נפלה. הוא עשה אותו דבר עם הספר החדש לגמרי (הרמיוני נראתה מזועזעת). ואז הוא החליף את הכריכות, הקיש על שניהם, ואמר, "רפארו!" העותק של הנסיך הונח, כספר חדש,ואז הונח העותק הטרי מכרך ודף בע"מ, נראה כיד שנייה.

"אני ייתן לסלוגהורן את החדש, הוא לא יכול להתלונן, המחיר שלו הוא תשע אוניות."

הרמיוני הידקה את שפתיה, נראית זועמת ומסתייגת, אבל ינשוף שלישי הפריע כשהוא נחת לפניה, נושא עותק של הנביא היומי. היא פתחה אותו בחופזה וסקרה את העמוד הראשון.

"מישהו שאנחנו מכירים מת?" שאל רון בנחישות.

הוא שאל את אותה שאלה כל פעם שהרמיוני פתחה את העיתון.

"לא, אבל היו עוד תקיפות סוהרסנים," אמרה הרמיוני, "והיה מעצר."

"מצויין, את מי עצרו?" שאל הארי, חושב על בלטריקס לסטריינג'.

"סטן שנפייק," אמרה הרמיוני.

"מה??" אמר הארי, מזועזע.

"סטנלי שנפייק, כרטיסן בכלי ההובלה הפופלרי האוטונס, נעצר בחשד לפעילות עם אוכלי מוות. מר שנפייק,21, הובא למעצר בלילה אחרי פשיטה על ביתו..."

"סטן שנפייק, אוכל מוות?" אמר הארי, נזכר בנער מלא החצ'קונים שהוא פגש לפני שלושה שנים. "אין מצב!"

"אולי הוא היה נתון לקללת אימפריוס," אמר רון. "לעולם אין לדעת."

"זה לא ניראה ככה," אמרה הרמיוני שעדיין קראה.

"העיתון כותב כאן שהוא נעצר אחרי שיחה שנשמעה במקרה על תוכנית סודית של אוכלי המוות בפאב. היא הסתכלה בהבעה מודאגת על הארי. "אם הוא היה תחת השפעת אימפריוס, הוא לא היה מספר על התוכניות שלהם, נכון?"

-"נשמע כאילו הוא ניסה לראות אם הוא יודע יותר משהוא עשה משהו," אמר רון. "זה לא ההוא שטען שהוא עומד להיות שר הקסמים כששוחח עם הווילייה ההיא?"

"כן זה הוא," אמר הארי, "אני לא יודע במה הם משחקים שהם לוקחים את סטן ברצינות." אמר.

"קרוב לוודאי הם רצו להיראות כאילו הם עושים משהו," אמרה הרמיוני, מקדירה פנים. "אנשים נבהלו עד עמקי נשמתם – אתה יודע שההורים של התאומות פאטיל

רצו שהם יישארו בבית? ואלואיז מידג'ן כבר בחוץ. אבא שלה לקח אותה בלילה הקודם." –
"מה!" אמר רון, לוטש עיניים בהרמיוני. "אבל הוגוורטס יותר בטוח מהבתים שלהם, מוכרח להיות! יש לנו הילאים, וכל התוספת קסמי הגנה הזאת, ויש גם את דמבלדור!"
"אני לא חושבת שיהיה לנו אותו כל הזמן" אמרה הרמיוני מאוד בשקט תוך כדי שהיא מעיפה מבט אל שולחן הסגל מעבר לקצה הנביא.
"לא הבחנת? הכיסא שלו רק כמו של האגריד בשבוע שעבר."
הארי ורון הסתכלו לכיוון השולחן. כסא המנהל אכן היה ריק. עכשיו הארי חשב על זה, הוא לא ראה את דמבלדור מאז אותו שיעור פרטי שבוע לפני. "אני חושבת שהוא עזב את הבית ספר כדי לעשות משהו עם המסדר" אמרה הרמיוני בקול נמוך "אני מתכוונת, זה ניראה מאוד רציני, לא?"
הארי ורון לא ענו, אבל הארי ידע ששלושתם חושבים ככה.
היה להם מקרה נורא יום לפני כן, חנה אבוט נלקחה משיעור תורת הצמחים כדי לספר לה שאימא שלה נמצאה מתה. הם לא ראו את חנה מאז. כשהם עזבו את שולחן גריפינדור חמש דקות לאחר מכן, כדי לרדת אל מגרש הקווידיץ', הם עברו על פני לבנדר בראון ופרוואטי פאטיל.
נזכר במה שהרמיוני אמרה על הוריהם של התאומות שרצו שהם יעזבו את בית הספר, הארי לא היה מופתע לראות את שתי החברות הכי טובות אחת של השנייה מרכלות ביחד, נראות במצוקה.
מה שכן הפתיע אותו היה שרון ניסה לנוע לקראתם כאילו בסתמיות, פרוואטי נגעה קלות במרפקה של לבנדר, שנראתה מסוחררת ונתנה לרון חיוך רחב.
רון מצמץ, ואז החזיר חיוך מפקפק. מייד הליכתו הפכה להיות יותר כמו של מאלפוי. הארי עמד בפיתוי לצחוק,כי נזכר שרון נמנע מלעשות זאת אחריי שמאלפוי שבר לו את האף.
הרמיוני בכל מקרה, נראתה קרה וצוננת כל הדרך למגרש מבעד לצינה וטפטוף מעורפל, ועזבה אותם כדי למצוא מקום לעמוד מבלי לאחל לרון בהצלחה.
כפי שהארי ציפה, המבחנים ארכו רוב הבוקר. נראה שחצי מבית גריפינדור הופיעו למבחנים, מתלמידי שנה ראשונה שאחזו במטאטא בעצבנות ממבחר המטאטאים הישנים והגרועים של בית הספר,עד לתלמידי שביעית שהתנשאו מעל לשאר, נראים קרירים ומאיימים.
האחרונים כללו בחור גבוה, עם שיער דמוי תיל שהארי זיהה מהרכבת להוגוורטס. "נפגשנו ברכבת, בתא של "החילזון הזקן" הוא אמר בביטחון, צועד מחוץ להמון כדי ללחוץ להארי את היד.
"קרומאק מקלאגן, שומר."
"אתה לא היית במבחן שנה שעברה, נכון?" אמר הארי, מבחין ברוחב של מקלאגן וחושב לעצמו שהבחור יכול לחסום את שלושת החישוקים מבלי לזוז.
"הייתי בבית-חולים כשהם ערכו את המבחנים," אמר מקלאגן, עם שמץ של יהירות. "אכלתי ביצי דוקסים בגלל התערבות."
"נכון" אמר הארי. "טוב, אם תמתין שם..." הוא הצביע על קצה המגרש, בקרבת

המקום שהרמיוני ישבה בו. הארי ראה הבזק של צער שעבר על פניו של מקלאגן והוא תהה האם מקלאגן ציפה ליחס מועדף בגלל שהם היו אצל ה"חילזון הזקן".
הארי החליט להתחיל עם מבחן בסיסי, מבקש מכל מועמד של הקבוצה להתחלק לקבוצות של עשרה ולעוף מסביב למגרש. זאת הייתה החלטה טובה. הקבוצה הראשונה הייתה מורכבת מתלמידי שנה ראשונה,וזה היה ברור שהם בקושי עפו על מטאטא לפני. רק ילד אחד הצליח להישאר באוויר יותר מכמה שניות, והוא היה כל-כך מופתע מכך, עד שמיד התרסק אל אחד מעמודי השער.
הקבוצה השנייה כללה עשרה בנות טיפשות שהארי מעולם לא פגש, שכאשר הוא שרק במשרוקית שלו, הם סתם צחקקו להן ותפסו אחת את השנייה.
רומילדה ויין הייתה ביניהן. כשהוא אמר להם לעזוב את המגרש, הם עשו זאת לגמרי בעליזות ותכננו ללכת לשבת במושבים להפריע לכל השאר.
הקבוצה השלישית עשו תאונת שרשרת בחצי הדרך אל המגרש. הרוב מארבעת הקבוצות באו בלי מטאטאים. הקבוצה החמישית הייתה מהפלפאף.
"אם יש כאן מישהו אחר שלא מגריפינדור," שאג הארי, שהתחיל להיות באמת נרגז "שיעזוב עכשיו, בבקשה!" הייתה הפסקה, ואז צמד ילדים קטנים מרייבנקלו רצו במלוא המהירות מהמגרש,מחרחרים וצוחקים.
אחרי שעתיים, הרבה תלונות, ומספר התפרצויות זעם, ואחד שהתרסק עם כוכב שביט ושבר מספר שיניים, הארי מצא את עצמו עם שלושה רודפים.
קייטי בל, שחזרה לקבוצה עם מבחן מעולה,תגלית חדשה שקראו לה דמלזה רובינס, שהייתה טובה במיוחד בלהתחמק ממרביצנים, וג'יני וויזלי, שעפה מעולה כל המבחן וקלעה 17 פעמים.
בכל זאת שבע רצון מהבחירה שלו, הארי הצטרד מרוב הפעמים שבהם צעק אחרי ששחרר את המרביצנים.
"זאת ההחלטה הסופית שלי ואם אתה לא תזוז מהדרך של הרודפים אני יכשף אותך" שאג הארי.
גם החובטים שלו לא היו טובים כמו פרד וג'ורג',אבל הוא עדיין היה שבע רצון מהקבוצה שלו.
ג'ימי פיקס, נמוך אבל רחב גוף משנה שלישית שהצליח להרים יופי של חבורה בצוואר של הארי עם חבטות פראיות במרביצן, וריצ'י קוט, שנראה מאוד רזה אבל כיוון את המרביצנים היטב. הם הצטרפו לקייטי, דמלזה וג'יני במושבים כדי לצפות בבחירה האחרונה לקבוצה שלהם.
הארי בכוונה שמר את המבחן לשומרים עד הסוף, מקווה שהאצטדיון יהיה ריק כדי שיהיה פחות לחץ על המתמודדים.לרוע המזל, בכל מקרה, כל השחקנים שהודחו ומספר האנשים שירדו למגרש כדי לצפות במבחנים אחרי ארוחת בוקר ארוכה הצטרפו לקהל, כך שהאימטדיון היה מפוצץ מתמיד.
הארי קיווה שהניצחון במשחק הגמר בסמסטר הקודם אולי ייתקן את זה, אבל נראה שלא,לרון היה עדיין שמץ של רגישות להפחדות לפני המשחק.
אף אחד מחמשת המתמודדים הראשונים לא עצרו יותר משתי קליעות כל אחד.

לאכזבתו הרבה של הארי, קורמאק מקלאגן עצר ארבע מחמישה כדורי עונשין.

באחרון, בכל אופן, הוא הלך לכיוון הלא נכון. הקהל צחק וצעק לעברו בבוז ומקלאגן חזר לאדמה, חורק שיניים.
רון נראה כעומד להתעלף כשהוא עלה על הקלינסוויפ 7.
"בהצלחה!" קרא קול מהמושבים. הארי הסתכל סביב, מצפה לראות את הרמיוני, אבל זאת הייתה לבנדר בראון. להארי היה די חכמה להחביא את פניו מאחורי ידיו, כפי שלבנדר עשתה רגע לאחר מכן, אבל במחשבה שבתור קפטן צריך להיות לו יותר אומץ, לפיכך הסתובב כדי לראות את המבחן של רון. הוא לא צריך היה להיות מודאג יותר.
רון עצר אחד, שתיים, שלוש, ארבע, חמש קליעות ברצף. שמח,הוא בקושי הצטרף לקהל המריע, הארי הסתובב למקלאגן כדי להגיד לו זאת, אך למרבה צערו, רון השיג אותו.
רק כדי לראות את הפנים האדומים של מקלאגן מתקדם באיטיות אליו. הוא הלך אחורה בחופזה. "אחותו לא באמת ניסתה לקלוע." אמר מקלאגן בצורה מאיימת, ווריד פועם לו ברקע, כמו שהארי ראה לעיתים קרובות כשהסתבך עם הדוד ורנון.
"היא נתנה לו זריקות קלות." אמר מקלאגן כמתפקע.
"שטויות," אמר הארי בקרירות "הוא כמעט פספס אחת."
מקלאגן צעד ליד הארי, שעמד באותו זמן על האדמה.
"תן לי ניסיון נוסף." הוא אמר.
"לא," אמר הארי. "כבר היה לך את הניסיון שלך, עצרת ארבע. רון עצר חמש. רון שומר, הוא ניצח בהגינות. תסתלק לי מהעיניים."
הוא חשב לרגע שמקלאגן עלול להכות אותו, אבל הוא הסתפק בלעשות עווית מכוערת והוא הלך משם בסערה, רוטן לאוויר במה שנשמע כאיום.הארי הסתובב ומצא את קבוצתו החדשה מחייכים אליו באושר.
"כל הכבוד!" הוא קירקר. "עפתם באמת טוב..."
"אתה היית מדהים, רון!" הפעם זאת באמת הייתה הרמיוני שרצה לכיוונם.
הארי ראה את לבנדר עוזבת את המגרש יד ביד עם פרוואטי,עם הבעה רוגזת במקצת על פניה.
רון נראה מאוד מרוצה מעצמו ואפילו מוגזם מהרגיל כשהוא גיחך אל הקבוצה והרמיוני.
אחרי שקבעו זמן לאימון הראשון שיהיה ביום שלישי, הארי, רון והרמיוני עזבו את שאר חברי הקבוצה והלכו לכיוון האגריד.
שמש שבקושי נראתה ניסתה לפרוץ את העננים, ולבסוף הפסיק הטפטוף.
הארי הרגיש רעב מאוד. הוא קיווה שיהיה משהו אכיל אצל האגריד.
"אני חשבתי שאני הולך לפספס את הזריקה הרביעית." אמר רון בשמחה "זריקה ערמומית של דמלזה, אתה ראית, היה בזה שמץ של סחרור.."
"כן, כן, היית נהדר," אמרה הרמיוני, נראית משועשעת.
"בכל מקרה הייתי יותר טוב ממקלאגן." אמר רון בקול מאוד מרוצה. "ראית אותו נע לכיוון הלא נכון בזריקה החמישית? נראה שהוא התבלבל. ..."
להפתעתו של הארי, הרמיוני הפנתה מבט מאוד עמוק עם שמץ של חדות למשמע המילים הללו. רון לא הבחין בכך.הוא היה עסוק מדיי בלתאר את הזריקות שחסם.

ההיפוגריף האפור הגדול, בקביק, נקשר ברצועה לבקתה של האגריד. הוא נקש במקורו החד כתער כשהם התקרבו והפנה כלפיהם את ראשו הענק.
"אוי לי!" אמרה הרמיוני בעצבנות. "הוא עדיין קצת מפחיד, לא?"
"בחייך, את רכבת עליו, לא?" אמר רון.
הארי התקדם וקד קלות אל ההיפוגריף מבלי למצמץ או לשבור קשר עין. אחרי כמה שניות, בקביק קד בחזרה.
"מה שלומך?" שאל הארי את בקביק בקול נמוך, מלטף את ראשו הנוצתי. "התגעגעת אל סיריוס? אבל אתה בסדר כאן עם האגריד, נכון?"
"אוי!" אמר קול חזק. האגריד פסע מעבר לפינה של בקתתו לובש סינר פרחוני גדול ונושא שק של תפו"א. כלב הציד הגדול שלו, פנג, היה מאחורי האגריד.
הוא נבח בקול רם וזינק קדימה.
"לכ' ממנו! הוא יאכל לכם ת' אצבעות –או. זה ת'ם חבר'ה."
פנג קפץ על הרמיוני ורון בניסיון ללקק את אוזניהם.
האגריד עמד והסתכל עליהם למשך שבריר שנייה, אז הסתובב ופסע אל בקתתו, טורק את הדלת מאחוריו.

"אוי לי!" אמרה הרמיוני,נראית מוכת הלם. "אל תדאגי בקשר לזה" אמר הארי בזעם.
הוא הלך אל הדלת והקיש בחוזקה.
"האגריד! תפתח, אנחנו רוצים לדבר איתך!" אבל לא היה שום קול בפנים.
"אם לא תפתח את הדלת, אנחנו נפרוץ אותה!" אמר הארי, מוציא את שרביטו.
"הארי!" אמרה הרמיוני בקול מזועזע. "אתה לא יכול..."
"כן, אני כן!" אמר הארי. "תתרחקי!" אבל לפני שהוא יכול היה לומר משהו אחר, הדלת נפתחה שוב, ושם עמד האגריד, מביט עליו בזעף, ונראה, למרות הסינר הפרחוני, בהחלט מפחיד.
"אני מורה!" הוא שאג על הארי. "מורה, פוטר! איך אתה מעז לאיים לשבור לי ת'דלת!"
אני מצטער,אדוני" אמר הארי, מדגיש את המילה האחרונה כשהוא מחזיר את שרביטו לגלימתו. האגריד נראה המום.
"ממתי ת'קורה לי 'אדוני' ?"
"אולי מאז שאתה קורא לי 'פוטר' ?"
"או,מאוד שנון..." רטן האגריד. "מאוד משעשע. זה 'ני שצריך להיות חכם יותר, לא? 'סדר, אז כנס, כפוי טובה שכמותך..." הוא מלמל באיום ואז הוא זז אחורה כדי לתת להארי להיכנס. הרמיוני מיהרה אחרי הארי, נראית מבוהלת במקצת.
"כן?" אמר האגריד בזעף כשהארי, רון והרמיוני התיישבו מסביב לשולחן עץ הגדול שלו, פנג הניח את ראשו על ברכו של הארי והזיל ריר מהפה על הגלימה שלו.
"מה זה? הרגשתם שאתם מצטערים עליי? חשבתם שאני לבד או משו כזה?"
"לא," אמר הארי מייד. "רצינו לראות אותך."
"התגעגענו אלייך!" אמרה הרמיוני ברעד.
"התגעגעתם 'ליי אה?" האגריד פלט נחרת צחוק. "כן, בטח." הוא הלך מסביב,

מחמם תה בקומקום הנחושת הגדול, ממלמל לעצמו תוך כדי. לבסוף הוא הטיח אליהם שלושה ספלי תה בגודל דליים שעשויים מעץ מהגוני וצלחת עם עוגה קשה כאבן. הארי היה רעב מספיק אפילו כדי לאכול עוגה של האגריד, אז הוא לקח אחת.
"האגריד" אמרה הרמיוני בבישנות כשהוא הצטרף לשולחן והתחיל לקלף תפוחי אדמה בברוטאליות שהזכירה את הפעם שבה היה שקוע במצב רוח דומה עם הידיעה עליו בעיתון
"אנחנו באמת רצינו להמשיך עם טיפול בחיות פלא, אתה יודע..."
האגריד פלט עוד נחרה חזקה. הארי חשב שעדיף שאיזה רוח תיכנס בתפו"א, ובתוך תוכו היה אסיר תודה לכך שלא נשארו לארוחת ערב.
"אנחנו באמת!" אמרה הרמיוני. אבל לאף אחד מאיתנו לא היה מקום להכניס זאת בלו"ז!"
"כן, בטח" אמר האגריד שוב. היה מין קול מוזר והם התכלו סביב.
הרמיוני שיחררה צווחה קטנה, ורון קפץ ממושבו ומיהר ללכת לצד השני של השולחן כדי להתרחק מחבית גדולה שעמדה בפינה שרק עכשיו הם שמו לב אליה. היא הייתה מלאה במה שנראה כרגלי תולעים, ריריות, לבנות ומעוותות.
"מה הדברים האלו, האגריד??" שאל הארי, מנסה להשמע כאילו הוא יותר מתעניין מאשר מזועזע, אבל הוא הניח את העוגה הקשה תוך כדי.
"רק זחלים גדולים" אמר האגריד.
"והם יגדלו ל..." אמר רון, נראה מודאג.
"הם לא יגדלו כי הם שום דבר" אמר האגריד, "אני מביא 'תם בתור אוכל להרעגוג." ובלי אזהרה, הוא פרץ בבכי.
"האגריד!" צעקה הרמיוני, מזנקת על הרגליים, הולכת מסביב לשולחן בדרך הארוכה כדי להימנע מפגישה עם חבית התולעים ושמה את ידיה על כתפיו ונענעה בחוזקה.
"מה זה אמור להביע?"
"זה... הוא..." גמגם האגריד, עיני החיפושיות השחורות שלו מלאות דמעות כשהוא ניקה את פניו בסינר.
"זה... הרעגוג... אנ' חושב שאו' מת... או נהיה חולה בקיץ והמצב-של'ו לא משתפר... אנל'א יודע מה 'ני יעשה אם הוא... אם הוא... היינו ביחד כל-כך הרבה זמן..."
הרמיוני טפחה על כתפו של האגריד, נראית כאחת שאיבדה לחלוטין את כושר הדיבור. הארי ידע איך היא הרגישה. הוא ידע שהאגריד יכול היה לקבל מתנה דרקון תינוק מרושע בתור דובון צעצוע, הוא כבר ראה אותו מגדל עקרב ענק עם עוקץ מרושע, הוא ראה אותו מנסה לחנך ענק אלים שהיה בעצם חצי אחיו, אבל יתכן שזה היה הכי לא מובן מכל המפלצות שלו: העכביש הענק המדבר, הרעגוג, שהתגורר עמוק בתוך היער האסור והארי ורון בקושי ברחו ממנו 4 שנים לפני כן.
"האם יש...האם יש משהו שאנחנו יכולים לעשות?" שאלה הרמיוני, מתעלמת מהעווית המטורפת שעשה רון.
"אנ'לא חושב שיש, הרמיוני." האגריד אמר, מנסה לעצור מבול של דמעות.

"מבינה, השארית של השבט... משפחתו של הרעגוג.... הם נהיו קצת משועשעים ממחלתו... וקצת עצבניים..."
"כן, אני חושב שכבר ראינו קצת את הצד הזה שלהם," אמר רון בשקט. "אנ'לא חושב שזה יהיה בטוח לאף 'חד חוץ אני להתקרב למושבה עכשיו." האגריד סיים, מקנח את אפו בסינר והרים את מבטו. "אבל תודה שרצית לעזור, הרמיוני... זה משמעותי בשבילי."
אחרי זה, האווירה הייתה שמחה בהרבה, אף על פי שגם הארי, וגם רון לא הראו רצון כלשהו ללכת ולהאכיל בתולעים הענקיות את העכביש הרצחני והעצום, האגריד נראה שחשב שמובן מאליו שהם ירצו לעשות זאת.
"אר, אני תמיד ידעתי שיהיה קשה בשבילכם לדחוס זמן בשבילי בלו"ז ש'כם." הוא אמר בזעף, מוזג להם עוד תה. "אפילו אם יהיה לכם מחולל זמן..."
"אנחנו לא יכולנו להשתמש בו." אמרה הרמיוני. "אנחנו ניפצנו את כל המלאי של מחוללי הזמן כשהיינו במשרד הקסמים בקיץ האחרון. זה היה בנביא היומי."
"אר, טוב אז..." אמר האגריד. "אין שום דרך שהייתם יכולים להגיע לשיעור שלי... אני מצטער שאני הייתי... 'תם יודעים... אני פשוט דואג בקשר להרעגוג... ואני תהיתי האם, אם פרופסור גרבלי-פלנק הייתה מלמדת 'תכם..."
כששלושתם קבעו חד משמעית ובצורה שקרית שפרופסור גרבלי-פלנק, מי שהחליפה את האגריד מדיי פעם, הייתה מורה נוראה, ייצא מזה שהאגריד נופף להם לשלום, והוא נראה לגמרי שמח.
"אני גווע ברעב." אמר הארי, לאחר שהדלת נסגרה מאחוריהם וכשהם מיהרו חזרה לבי"ס דרך המדשאות האפילות והנטושות. הוא זנח את 'עוגת האבן' אחרי "קראק" מבשר רע מאחד משיניו.
"ואני קולט שבגלל הריתוק עם סנייפ הלילה, לא יהיה לי הרבה זמן לארוחת ערב." כשהם הגיעו לטירה הם זיהו את קורמאק מקלאגן נכנס לאולם הגדול. לקח לו שתי ניסיונות להיכנס לאולם מבעד לדלתות. הוא ניתקע במסגרת בפעם הראשונה, רון החל לפרוץ בצחוק רם ומקלאגן צעד אחריהם לאולם הגדול.
אבל הארי תפס את ידה של הרמיוני ומשך אותה אחורה.
"מה?" אמרה הרמיוני תוך התגוננות.
"אם את שואלת אותי," אמר הארי בשקט "מקלאגן נראה כאילו 'התבלבל' הבוקר, והוא עומד בדיוק לפני המקום שאת יושבת." הרמיוני הסמיקה.
"או, אז הכל בסדר, אני עשיתי זאת" היא לחשה. "אבל אתה חייב לשמוע את הדרך שבה הוא מדבר על רון וג'יני! בכל מקרה, יש לו מצב רוח מסוכן, אתה ראית איך הוא הגיב שהוא לא הצליח להיכנס?אתה לא היית רוצה משהו כזה בקבוצה שלך."
"לא." אמר הארי."אני מניח שזה נכון. אבל לא היה זה לא הוגן, הרמיוני? את מושלמת ומציית לחוקים, לא?"
"או, תהיה בשקט" היא דיברה בזעף, אך על פניה חיוך של שביעות רצון.
"מה אתם שניכם עושים?" תבע רון, מופיע מחדש בפתח לאולם הגדול ונראה חשדן.
"כלום," אמרו הארי והרמיוני ביחד, והם מיהרו אחרי רון.

הריח של הצלי גרם להארי כאב בטן ורעב, אבל הם בקושי הלכו שלושה צעדים אל כיוון השולחן של גריפינדור כשפרופסור סלוגהורן הופיע לפניהם, חוסם את נתיבם.
"הארי, הארי, אתה הבחור שקיוויתי לראות!" הוא הרעים בשמחה, מסלסל את קצה שפמו העבות ומעלה ומוריד את בטנו הגדולה.
"אני קיוויתי לתפוס אותך לפני ארוחת צהריים! מה אתה אומר על ארוחת ערב הלילה במקום? יש לנו מסיבה קטנה, רק כמה כוכבים חדשים, תפסתי את מקלאגן וזאביני, ואת מלינדה בובין המקסימה,אני לא יודע האם שמעת עליה? המשפחה שלה הייתה בעלת מסורת ברוקחות,וגם,כמובן, הייתי מעדיף שגם גברת גריינג'ר כאן תצטרף."
סלוגהורן גרם להרמיוני לקוד כשהוא סיים לדבר. הוא דיבר כאילו רון לא היה קיים. סלוגהורן לא הרבה להסתכל עליו.
"אני לא יכול לבוא, פרופסור," אמר הארי מייד. "יש לי ריתוק עם פרופסור סנייפ."
-"אוי-לי!" אמר סלוגהורן, פניו נופלות. "אוי ואבוי, אני סמכתי עליך הארי! טוב, עכשיו אני פשוט צריך להחליף מילה עם סוורוס ולהסביר את המצב. אני בטוח שאני יוכל לשכנע אותו לדחות את הריתוק שלך. כן, אני יראה את שניכם מאוחר יותר!" הוא אמר, ומיהר לצאת מהאולם הגדול.
"אין לו סיכוי לשכנע את סנייפ." אמר הארי, ברגע שסלוגהורן יצא מחוץ לטווח שמיעה.
"הריתוק הזה כבר נדחה פעם אחת.סנייפ וויתר לדבמלדור, אבל הוא לא יעשה כך למישהו אחר."
"או, הלוואי שהיית יכול לבוא, אני לא רוצה ללכת לשם לבדי!" אמרה הרמיוני בחשש.
הארי ידע שהיא חושבת על מקלאגן.
"אני בספק שתהיי לבד,קרוב לוודאי שג'יני הוזמנה." אמר רון, נושך בשפתיו, שכנראה לא היה מספיק חביב בעיני סלוגהורן כדי שהוא יתייחס אליו.
אחרי ארוחת הצהריים הם עשו את דרכם אל מגדל גריפינדור. חדר המועדון היה מלא אנשים, רוב האנשים רק סיימו את ארוחת הערב, אבל הם הצליחו למצוא שלושה שולחנות פנויים.
רון, שנראה במצב רוח רע מאז המפגש עם סלוגהורן,שילב ידיים והקדיר פנים כמו התקרה.
הרמיוני הוציאה עותק של הנביא הערב.
"משהו חדש?" שאל הארי.
"לא ממש..." הרמיוני פתחה את העיתון וסקרה את העמודים הפנימיים.
"או תראה, אביך נמצא פה, רון... הוא בסדר גמור!" היא הוסיפה במהירות, למען רון שנראה מאוד מודאג. "רק כתוב פה שהוא עשה ביקור בבית של המאלפויים.
'זה החיפוש השני של אוכלי המוות במגורים של משפ' מאלפוי שלא הניב תוצאות. ארתור וויזלי, מהמשרד לגילוי והחרמה של קסמי מגן וחפצים מגנים אמר שקבוצתו פעלה על-פי אזהרה סודית' "
"כן, האזהרה שלי!" אמר הארי. "אמרתי לו בתחנת רכבת על מאלפוי ועל הדבר שהוא ניסה להשיג בבורגין כדי לתקן! ובכן, אם זה לא בבית שלהם, הוא חייב

להביא את זה להוגוורטס איתו...."
"אבל איך הוא יכול לעשות את זה, הארי?" אמרה הרמיוני, מורידה את העיתון עם מבט מופתע. "כולנו נבדקנו כשהגענו, זוכר?"
"את נבדקת?" אמר הארי, מובך "אני לא!"
"או, ברור שלא! אני שכחתי שאחרת. ובכן, פילץ' רמס את כולנו עם חיישן סודי כשהגענו אל אולם הכניסה. כל חפץ אופל נמצא הוחרם. אני יודעת למשל שלקראב הוחרם ראש מכווץ. אז אתה מבין, מאלפוי לא יכול היה להביא שום דבר מסוכן!"
הארי עצר לרגע. הוא הסתכל על ג'יני וויזלי משחקת עם ארנולד הגמד הקטן לזמן מסויים לפני שראה דרך מראה.
"אז מישהו שלח לו את זה בינשוף." הוא אמר. "אמא שלו או מישהו..."
"כל הינשופים נבדקים גם." אמרה הרמיוני. "פילץ' אמר לנו את זה כשהוא תקע את החיישן הסודי שלו בכל מקום שהיד שלו הגיעה."
הפעם זה היה באמת קשה למצוא משהו לענות. נראה היה שלא היה למאלפוי שום דרך שהוא יכול להביא חפץ אפל או מסוכן לתוך בי"ס.
הוא הסתכל בתקווה אל רון, שעדיין ישב עם ידיים משולבות, נועץ מבט בלבנדר בראון.
"אתה יכול לחשוב על דרך כלשהי שמאלפוי..."
"אוך, עזוב את זה, הארי." אמר רון.
"תראה, זה לא אשמתי שסלוגהורן הזמין את הרמיוני ואותי למסיבה המטופשת שלו, אף אחד מאתנו לא רוצה ללכת לזה, אתה יודע!" אמר הארי.
"טוב, אני לא הוזמנתי לאף מסיבה." אמר רון, קם על רגליו שוב. "אני חושב שאני אלך למיטה." הוא צעד דרך הדלת של חדר השינה של הבנים, משאיר את הארי והרמיוני נועצים בו מבט.
"הארי?" אמרה הרודפת החדשה, דמלזה רובינס, מופיעה לפתע.
"יש לי הודעה אליך."
"מפרופסור סלוגהורן?" שאל הארי, מתרומם בתקווה. "לא... מפרופסור סנייפ."
אמרה דמלזה.
לבו של הארי שקע.
"הוא אמר שתבוא למשרדו בשמונה וחצי כדי לקיים את הריתות...אר...לא משנה כמה מסיבות הוזמנת אליהם. והוא רוצה שתדע שמויינת עם חביביו של התולעת ג'לי,כדי לנצל את השיקויים.... והוא אמר שאין שום צורך להביא כפפות מגן ו..."
"בסדר." אמר הארי בזעם. "תודה רבה, דמלזה."

פרק 12: כסף ולשם

איפה דמבלדור היה ומה הוא עשה? הארי תפס מבט על מנהל ביה"ס רק פעמיים במשך השבועות הבאים. כל הופעה שלו בארוחה הייתה נדירה, והארי היה בטוח שהרמיוני צדקה במחשבה שהוא עזב את ביה"ס למס' ימים.
האם דמבלדור שכח את השיעורים שהוא אמור להעביר להארי?
דמבלדור אמר שהשיעורים יונחו לפי מה שנאמר בנבואה, הארי הרגיש מחוזק, מנוחם. ועכשיו הוא הרגיש מזולזל ונטוש.
בחצי הדרך לאוקטובר הגיעה היציאה הראשונה לעיירה הוגסמיד.
הארי תהה אם הטיולים האלו עדיין יהיו מותרים,ואם הם יוצאים,כנראה שכל ההגנה שמסביב לבית הספר תצא גם איתם,זה היה קצת מעיק,אבל זה תמיד טוב לצאת החוצה מאדמות הטירה לכמה שעות.
הארי קם מוקדם בבוקר היציאה, שהיה סוער, והעביר את הזמן עד לארוחת הבוקר בקריאת העותק שלו של הכנת שיקויים למתקדמים. בדרך כלל הוא לא שכב במיטה וקרא ספרי לימוד, בהתנהגות לא הכי בריאה, כמו שרון אמר בצדק, שהייתה מגונה בעיני כולם מלבד הרמיוני, שהייתה בפשטות על טבעית נוהגת כך.
כשהארי התעמק בספר הכנת שיקויים למתקדמים של הנסיך חצוי הדם הוא שם לב לכך שאין בו רק הערות קטנות בשביל השיקויים שסלוגהורן מבקש מהם לרקוח,אלא גם הוראות לכישופים ולקללות שהיו משורבטים בשוליים,שהארי היה בטוח שהם הומצאו ע"י הנסיך.
הארי כבר ניסה כמה וכמה כשפים שהיו בספר של הנסיך.
הוא כבר היה בקיא בכישוף שגורם לציפורניים שלך לגדול בצורה מהירה ומדאיגה (הוא ניסה את זה על קראב,מה שהניב תוצאה משעשעת מאוד),בקללה שהדביקה את הלשון לחך(שהיו לזה 2 שימושיים,ראשית,למחיאות כפיים גנרליות,שנית, להתבדח על תמימותו של ארגוס פילץ').
אבל הכישוף הכי שימושי היה כישוף ה"מופליטו",כישוף שממלא את האוזניים של כל מי שסמוך לך בזמזום שלא ניתן לזהות ממי הוא יוצא,מה שהפריע מאוד למהלך השיעורים בכיתה.
נפש החיה היחידה שלא חשבה שהכישוף משעשע הייתה הרמיוני,שהביעה בנוקשות מורת רוח,וסירבה לדבר עם הארי בגלל שהשתמש בכישוף בכל האנשים שבקרבתו.
יושב ומוגבה במיטתו,הארי הפנה את הספר הצידה ובחן יותר מקרוב את את השירבוטים וההערות של כישוף שכנראה גרם לנסיך כמה צרות.
היו הרבה הצטלבויות ומחיקות,אבל לבסוף,בפינת העמוד היה כתוב:
"לביקורפוס (כלמ)"
בזמן שהרוח והגשם המעורב בשלג דופקים באכזריות על החלונות,ובזמן שנוויל נוחר בקול, הארי בהה באותיות הצפופות. כלמ. זה חייב להביע ראשי תיבות כלשהם.
הארי חשב שאולי זה ראשי תיבות של כשפים לא מילוליים.
מצד אחד,הוא עדיין התקשה עם הכשפים הלא מילוליים, משהו שסנייפ הזכיר בתור ביקורת עליו בכל שיעור התגוננת מפני כוחות האופל.
מצד שני,הנסיך הוכיח שהוא מורה הרבה יותר אפקטיבי מאשר סנייפ.

תוך כדי שהוא מוציא את שרביטו ולא ממקד אותו במקום מסויים,הוא נפנף בשרביט שלו ואמר בתוך ראשו "לביקורפוס"
"אההההההההההההההההההההההההההההההההההההההה....."
היה הבזק של אור בחדר ואז נשמעו המון קולות.
כולם התעוררו כשרון התחיל להשמיע צרחות. הארי השליך את הכנת שיקויים למתקדמים על הרצפה מרוב בהלה.
רון התגלגל כלפי מטה לפני שקרס בלתי נראית הופיעה והרימה אותו למעלה.
"אני מצטער" צרח הארי בזמן ששימוס ודין התפוצצו מצחוק,ובזמן שנוויל קם מהרצפה אחרי שנפל ממיטתו.
"חכה...אני אוריד אותך רון.."
הוא גישש אחר הכנת שיקויים למתקדמים ודפדף בו בפאניקה,מנסה למצוא את העמוד הנכון.
בסופו של דבר,הוא מצא את המקום של לחש הנגד ופיענח את הכתוב.
הוא התפלל שזה באמת לחש הנגד,והוא חשב "ליברקורפוס" בכל כוחו.
היה עוד הבזק של אור,ורון נפל בחזרה על המזרון שלו.
"סליחה" חזר שוב הארי,תוך כדי ששימוס ודין עדיין המשיכו להתפקע מצחוק
"מחר," אמר רון בקול עמום "אני אשים אותך במקום שעון מעורר"
שזמן שהם התלבשו וריפדו את עצמם באמצעות הסוודרים הסרוגים ביד של גברת וויזלי,ומעל זה לובשים את גלימות החורף,צעיף וכפפות,רון הודה שהלחש שהארי ביצע היה די משעשע.
כל כך משעשע בעצם,שהוא לא בזבז זמן וסיפר להרמיוני על זה להרמיוני במשך כל ארוחת הבוקר.
"...ואז,היה עוד הבזק של אור,ונפלתי בחזרה למיטה שלי" רון גיחך,ואכל את הנקניק שלו.
הרמיוני לא חייכה אפילו לא קצת במהלך כל הסיפור,ואז פנתה להארי בהבעה נרגזת.
"זה היה,אני בטוחה,עוד כישוף מספר השיקויים שלך נכון? היא שאלה.
הארי הזעיף פנים לעברה
"תמיד קופצת ישר לתוצאות ולמסקנות הלא נכונות"
"כך זה היה?"
"ובכן...כן,כך היה,אז מה?"
"אז אתה פשוט החלטת לנסות כישוף לא מוכר,כתוב בכתב יד בספר שיקויים ופשוט לראות מה יקרה?"
"מה זה כל כך משנה אם הוא כתוב ביד?"
"משום,שזה בטח לא קיבל אישור ולא נבדק במשרד הקסמים" אמרה הרמיוני.
"וגם בגלל.." היא הוסיפה "שאני מתחילה לחשוב שהנסיך היה קצת חמקני ומטורף"
גם הארי וגם רון צחקו.
"זה היה מצחיק" אמר רון תוך כדי שהוא לוקח את בקבוק הקטשופ שהיה בהישג ידו.

"זה רק בצחוק,הרמיוני"
"רק בצחוק? זה הכל?" אמרה הרמיוני "לתלות אנשים על קרס באוויר ולהפוך אותם?" היא אמרה. "מי היה מבזבז את זמנו ואת האנרגיות שלו בהכנת כישופים והערות כמו אלה?"
"פרד וג'ורג'" אמר רון מושך את כתפיו. "זה לא סוד שהם טובים בדברים האלה ו...."
"אבא שלי" אמר הארי,נזכר לפתע.
"מה?" אמרו רון והרמיוני ביחד.
"אבא שלי השתמש בכישוף הזה" אמר הארי "אני ראי... לופין אמר לי" הפרט האחרון היה שגוי.
האמת הייתה,שהארי ראה את אביו משתמש בכישוף על סנייפ בהגיגית של סנייפ שנה שעברה,אבל הוא מעולם לא סיפר זאת לרון והרמיוני באופן ספציפי על ה"טיול" שלו בהגיגית.
עכשיו הייתה הזדמנות נהדרת בשבילו לחשוף את הנסיך,ויכול להיות שהוא בעצם....
"אולי אבא שלך השתמש בזה,הארי" אמרה הרמיוני "אבל הוא לא היחיד,ראינו הרבה אנשים משתמשים בזה,למקרה ששכחת,אנשים מתנודדים באוויר,צפים,ישנים,חסרי ישע"
הארי בהה בה,לרגע הוא לא הבין בכלל על מה היא מדברת,אבל אז נזכר בהתנהגות של אוכלי המוות באליפות העולם בקווידיץ' לפני שנתיים. רון בא לעזרתו.
"זה לא אותו דבר" הוא אמר "אוכלי המוות עשו את זה בשביל לענות אנשים,הארי ואבא שלו השתמשו בזה רק בשביל הצחוק,את פשוט לא אוהבת את הנסיך" ואז הוא עלה על נקודה רגישה "רק בגלל שהוא יותר טוב ממך בשיקויים...."
"אין מה לעשות!" אמרה הרמיוני כשפניה מאדימות "אני פשוט חושבת שזה חסר אחריות להתחיל לעשות כישופים שאתה אפילו לא יודע מה הם עושים,ותפסיקו כבר לקרא לו "הנסיך",זה סתם כינוי טיפשי,ואם תשאלו אותי,הוא לא נראה לי בן אדם כל כך נחמד!"
"אני לא רואה איך הגעת לזה" אמר הארי מחומם. "אם הוא היה אוכל מוות,הוא לא היה מתגאה בכך שהוא חצוי דם,לא?"
עכשיו כשהארי אמר זאת,הוא נזכר שאביו היה בעצם,טהור דם,אבל הוא דחק את זה ממחשבותיו,הוא יהיה מודאג לגבי זה אחר-כך.
"אוכלי מוות לא חייבים להיות טהורי דם,אין מספיק טהורי דם שנשארו כדי להרכיב את הצבא הזה" אמרה הרמיוני "אני מניחה שרובם הם בכלל חצויי דם,מה שהם שונאים זה ילידי מוגלגים,כך שהם יהיו שמחים לקבל אותך ואת רון"
"אין סיכוי שאוכלי המוות יתנו לי להצטרף" אמר רון בזעם,ונקניקיה עפה לו מהצלחת ונחתה על הראש של ארני מקמילאן. "כל המשפחה שלי הם בוגדים בדם! אנחנו גרועים כמו ילידי מוגלגים אם לא יותר"
"והם בטח ישמחו לקבל אותי" אמר הארי בלגלוג "היינו יכולים להיות חברים טובים,אם לא הייתי מנסה לעצור אותם כל הזמן"

רון צחק למשמע זאת,אפילו הרמיוני העלתה חיוך קלוש.
ההפרעה הגיעה מצד ג'יני.
"היי הארי,אני אמורה להביא לך את זה"
זה היה גליל של קלף שעליו היה רשום את שמו של הארי בכתב נטוי ומוכר.
"תודה ג'יני.... זה השיעור הבא של דמבלדור!" הארי סיפר לרון והרמיוני,פותח את הגליל ומהר קרא את תוכנו.
"יום שני בערב" הוא הרגיש לפתע מאושר "רוצה להצטרף אלינו בהוגסמיד ג'יני?" הוא שאל
"אני הולכת עם דין,אולי נראה אתכם שם!" היא אמרה. היא נופפה לשלום ואז הלכה.
פילץ' עמד בדלתות הכניסה כרגיל,בודק את כל שמות הילדים שהיה להם אישורי יציאה להוגסמיד.
התהליך לקח יותר זמן מהרגיל כי פילץ' בדק 3 פעמים כל תלמיד בעזרת מקל הביטחון שלו.
"למה זה כל כך משנה אם אנחנו לוקחים חפצים אפלים,החוצה?" ביקש רון,מבטו נעוץ במקל הביטחון.
"אולי מכיוון שהוא צריך לדעת מה מכניסים פנימה?"
הבדיקה שלו גרמה לעוד כמה נעיצות על המקל והוא המשיך להסתכל עליו בזמן שהם טיפסו החוצה לתוך הרוח והאבק.
ההליכה להוגסמיד הייתה נוראית,והארי היה צריך להיעזר בצעיף שלו כדי להגן על פניו.
הדרך לכפר הייתה מלאה בתלמידים שהיו צריכים להתמודד בצורה כפולה מהארי עם הרוח.
הארי תהה אם לא היה כדאי להישאר בחדר המועדון החם והנעים.
כשהם סוף סוף הגיעו להוגסמיד וראו שהחנות של זונקו נעלמה,הארי יכול היה לאשר סופית שהטיול הזה לא יהיה מהנה.
רון הצביע לעבר הדובשנרייה שנראתה מעוררת רחמים,והארי רון והרמיוני צעדו פנימה בצעדים מגושמים לתוך מקום המלא.
"תודה לאל" אמר רון מרחרח את ריח הטופי שעטף אותם. "בואו נישאר כאן כל אחר הצהריים"
"הארי,ילדי!" אמר קול רועם מאחוריהם.
"אוי לא" מלמל הארי. שלושתם הסתובב כדי לראות את פרופסור סלוגהורן שלבש כובע פרווה ענקי וגלימה תואמת עם צווארון,מחזיק תיק גדול של אננסים בגוון קריסטל,שהעסיקו לפחות רבע מהחנות.
"הארי,אתה הפסדת 3 מארוחות הערב שלי" אמר סלוגהורן,תופח לו בחוזקה על חזהו. "אני לא חפץ בכך,ילדי,אני חפץ בזה שתבוא! העלמה ג'ריינג'ר אוהבת אותם,הלא כן?"
"כן" אמרה הרמיוני בחסרת ישע "הם באמת..."
"אז אם כך,למה לא באת,הארי?" ביקש סלוגהורן.
"או,היו לי אימוני קווידיץ' פרופסור." אמר הארי,שקבע אימוני קווידיץ' כל פעם

שסלוגהורן שלח לו גליל עטוף בסרט סגול. הסטרטגיה הזאת הביאה לכך שרון לא נשאר לבד, והם בדרך כלל צחקו ביחד עם ג'יני,מדמיינים את הרמיוני שותקת ביחד עם מאקלאגן וזאביני.
"ובכן,אני ממש מאחל לכן לנצח את המשחק הראשון הזה אחרי עבודה קשה כזאת" אמר סלוגהורן "אבל הפסקה קטנה מעולם לא פגעה במישהו,מה דעתך על יום שני בערב,אתה בטוח לא רוצה לאמן עם מזג האוויר הזה.."
"אני לא יכול פרופסור יש לי אמ.... פגישה עם פרופסור דמבלדור בערב זה."
"עוד ביש מזל" הכריז סלוגהורן בדרמתיות "טוב,ובכן,אתה לא תוכל להתחמק ממני לנצח,הארי!" ועם נפנוף מלכותי,הוא התנודד אל מחוץ לחנות,בלי להבחין בכלל ברון,כאילו הוא מקק מעוך.
"אני לא מאמינה שהצלחת להתחמק מעוד פגישה" אמרה הרמיוני,מנידה בראשה "הן לא כאלה גרועות,אתה יודע....הן אפילו מהנות לפעמים...." אבל אז היא הבחינה בהבעה של רון "או תסתכלו,הם קיבלו נוצות סוכר מפוארות,רצו אותם לפני כמה שעות!"שמח שהרמיוני שינתה נושא,הארי גילה הרבה יותר התעניינות בנוצות הסוכר המפוארות מאשר הוא היה מגלה בדרך כלל,אבל רון עדיין נראה עגמומי ומשך בכתפיו כשהרמיוני שאלה לאיפה הוא רוצה ללכת עכשיו.
"בואו נלך לשלושת מטאטאים" אמר הארי "יהיה שמה חם"
הם שמו את הברדסים על פניהם ועזבו את הדובשנרייה. הרוח היכתה על פניהם כמו סכין אחרי שעזבו את חומה של הדובשנרייה. הרחובות לא נראו עמוסים במיוחד. אף אחד לא עצר לפטפט,וכל אחד הלך במהירות ליעדו. היוצאים דופן היחידים היו שני אנשים שעמדו לפניהם,עומדים מחוץ לפונדק שלושת המטאטאים. אחד היה מאוד גבוה ורזה. הארי ניגב את הטיפות גשם שהיו על משקפיו והוא זיהה אותו כברמן שעובד בפונדק אחר בהוגסמיד,ראש החזיר.
כשהארי,רון והרמיוני התקרבו יותר,הברמן הידק את גלימתו באזור הצוואר והלך משם,משאיר את האיש הנמוך ממשש משהו בזרועו. הם היו כמה צעדים מהאיש כשהם זיהו את האיש שלפניהם.
"מנדנגוס!"
איש נמוך,עקום רגליים ובעל שיער ג'ינג'י מזדקר,קפץ במקום ומיהר להרים את מזוודת העץ שלו שהייתה פתוחה ובגלל זה תכולתה נשפכה והתפזרה על הארץ.
"הו,היי הארי" אמר מנדנגוס פלצ'ר שנראה מופתע לא מעט. הוא כבר היה בעיצומו של איסוף החפצים שלו במהירות ונראה כמו אדם שנחוש לעזוב כמה שיותר מהר.
"אתה מוכר את כל זה?" שאל הארי,צופה במנדנגוס אורז חפצים ישנים ומלוכלכים לתוך מזוודתו.
"אממ...,ובכן כן,כן" התוודה מנדנגוס בלא רצון. " 'ביא לי את זה"
רון התכופף,הרים את החפץ והגיש אותו למנדנגוס "היי,זה נראה כמו סמל האבירים של..."
"תודה רבה" אמר מנדנגוס במהירות ולקח את הגביע מידי רון ושם אותו חזרה בתוך המזוודה. "ובכן,אני כבר אראה אתכם ו... אווץ"
הארי דחף את מנדנגוס לקיר הפונדק,מחזיק אותו ביד אחת ואת שרביטו ביד שנייה

"הארי!!!" זעקה הרמיוני.
"הוא לקח את זה מהבית של סיריוס" אמר הארי שאפו כמעט נגע באפו של מנדנגוס והריח של האוויר הפך פתאום לריח חריף של טבק ואלכוהול. "סמל האבירים של משפחת בלק נמצא על זה!"
"אני... ובכן.. מה?" אמר מנדנגוס נהפך לאט לאט לסגלגל.
"מה עשית? חזרת לביתו ביום שהוא מת כדי לבוז את השלל שלו?" שאג הארי.
"אני....לא"
"תביא לי את זה"
"הארי,אתה לא חייב!!" צייצה הרמיוני כשמנדנגוס נהיה כחול.
"היה "בנג" והארי הרגיש שידו הרפתה מידו של מנדנגוס בכאב. מנדנגוס ניצל את הרגע,אסף את כוחותיו ונעלם ב "קראק" לפני שהארי חזר אל עצמו.
הארי צעק בקול לכל הכיוונים,מסתובב במקומו כדי לראות לאן מנדנגוס נעלם."תחזור,אתה גנב"
"אין שום טעם הארי.."
טונקס הופיעה משום מקום.
"מנדנגוס נמצא ברגעים אלו,מן הסתם,בלונדון,ואין שום טעם להמשיך לצעוק"
"הוא בזז את השלל של סיריוס!! הוא בזז אותו"
"כן,אבל בכל אופן..." אמרה טונקס שלא נראתה מופתעת מהידיעה.
"אתה לא צריך לעמוד בקור" היא אמרה,ואז הכניסה אותם לתוך פונדק שלושת המטאטאים.
ברגע שהארי נכנס פנימה,הוא שוב צעק "הוא בזז את שלל סיריוס"
"אני יודעת הארי,אבל בבקשה אל תצעק,אנשים מתחילים לבהות בנו" התחננה הרמיוני "שב,ואני כבר אלך להביא לנו משקאות"
הארי עדיין רתח כשהרמיוני חזרה כעבור כמה דקות עם כמה בקבוקי בירצפת.
"המסדר לא יכול להשגיח על מנדנגוס?" ביקש הארי לדעת מהשניים אחרי לגימה הגונה מהבירצפת שלו. "האם הם לא יכולים לפחות לגרום לו לא לגנוב כל דבר שלא הטילו עליו כישוף קיבעון במפקדה?"
"ששש..." אמרה הרמיוני תוך כדי שהיא מסתכלת מסביב כדי לראות שאף אחד לא מאזין להם.
היו זוג אנשים עוטי גלימות שישבו לידם,וזביני שלח מבט חשדני שגם הוא לא ישב רחוק.
"הארי,זה מטריד גם אותי,אני יודעת שהוא גנב את הרכוש שלך..."
הוא נחנק עם הבירצפת שלו,הוא לגמרי שכח שהוא ירש את כיכר גרימולד מספר 12 ואת כל תוכנו.
"זה הדברים שלי" הוא אמר "כן,אני לא מופתע שהוא לא שמח לראות אותי,ובכן,אני הולך לספר לדמבלדור כל מה שקורה פה,הוא היחיד שמפחיד את מנדנגוס"
"רעיון טוב" לחשה הרמיוני,מרוצה מאוד שהארי נרגע "רון,במה אתה מסתכל?"
"בכלום" אמר רון,באמת מסתכל רחוק לעבר הבר,אבל הארי ידע שהוא מנסה לתפוס את עין הברמנית היפה והמושכת,מאדאם רוזמריטה

"אני מניחה שכל מי שבוהה "בכלום" בעלת הפונדק מביאה לו וויסקי אש בחינם" עקצה אותו הרמיוני.
רון התעלם מהקיצה של הרמיוני והמשיך ללגום את הבירצפת שלו בהנאה.
הארי חשב על סיריוס ועל איך שהוא ממילא שנא את גביע הכסף שמנדנגוס גנב.
הרמיוני הקישה אצבעות על השולחן,מבטה נע בין רון לבר.
הארי לגם את מה שנשאר בבקבוק כשהיא אמרה,
"מכיוון שהיום הזה לא ממש מוצלח,מה דעתכם לחזור לטירה?"
שניהם הסכימו. זה לא היה טיול מהנה,ומזג האוויר נהיה גרוע יותר ויותר ככל נשארו.
לכן,הם עוד פעם התעטפו בגלימותיהם,שמו ברדס וכפפות,ועקבו אחרי קייטי בל וחברתה ביציאה מהפונדק והגיעו לרחוב הראשי.
הארי התחיל לחשוב על ג'יני כשחזרו במעלה השביל הקפוא לעבר הוגוורטס.
הם לא התראו איתה בגלל,כך חשב הארי,דין תומאס שישב איתה צמוד אצל מדאם פודיפוט,בית תה,שהיו מיועד לזוגות מאושרים.
תוך כדי שהוא מזעיף את פניו,הוא נאבק שברוח הקרה שהייתה מעורבת עם שלג.
זה היה קצת לפני שהם התחילו לשמוע את הקולות של קייטי בל וחברתה,שהגיעו אליהם בעזרת הרוח. הקולות נהיו חזקים וצורמניים יותר.
הארי פזל לעבר פניהן.לשניהן היה ויכוח בנוגע למשהו שקייטי החזיקה בידה.
"אין לך שום תקנה לין" הארי שמע את קייטי אומרת.
הם פנו בעיקול,ממשיכות ללכת מהר,ועל המשקפיים של הארי היה אדי קור.
בדיוק ברגע שהארי התחיל לנקות את המשקפיים שלו בעזרת הכפפות,לין ניסתה לקחת את החבילה שהחזיקה קייטי.
קייטי נאבקה בה,ומה שהיה בתוך החבילה נפל לרצפה.
מיד עם נגיעתה בחפץ היא נתלתה באוויר, לא כמו רון, שנתלה הפוך, אלה כאילו היא מנסה לעוף, אבל בכל זאת היה משהו לא כשורה, היה לזה אפקט זוועתי.
הרוח פיזרה את שערה של קייטי על פניה ועיניה היו סגורות. על פניה לא הייתה שום הבעה. הארי,רון,הרמיוני ולין עצרו מביטים בפחד על קייטי.
ואז,כשקייטי הייתה תלויה שש רגל מעל האדמה,היא השמיעה צרחה.
העיניים שלה נפקחו שוב,אבל לא משנה מה היא יכלה לראות או מה שהיא הרגישה,היא הראתה פרצוף של כאב עז.
היא צרחה וצרחה.
לין ניסתה למשוך בקרסול של קייטי כדי שהיא תחזור לרצפה.
הארי רון והרמיוני רצו קדימה כדי לעזור ללין,אבל ברגע שהגיעו קייטי נפלה עליהם.
הארי ורון ניסו להרים אותה,אבל היא התנגדה יותר מדי,כך שבקושי הצליחו להמשיך ולהחזיק אותה. הם הניחו אותה על הארץ,ששם היא כבר לא התנגדה,אבל גם לא זיהתה אף אחד מהם.
הארי הסתכל סביבו,הנוף נראה שומם.
"תשארו כאן" הוא צעק לאחרים מבעד לרוח המנשבת בחוזקה "אני הולך לקרא לעזרה"

הוא התחיל לרוץ במהירות לעבר בית הספר. הוא מעולם לא ראה מישהו מתנהג כמו קייטי ולא יכול היה לנחש מה יכול היה לגרום לזה. הוא רץ עד שנפל בתור בור. למזלו רגלים ענקיות הופיעו,מה שנראה כמו הרגליים של האגריד.
"האגריד" הוא התנשף,יוצא בעזרתו מן הבור שאליו נפל
"הארי!" אמר האגריד,שעל גבותיו וזקנו היו פתיתי שלג,ולבש את מעיל הפרווה שלו. " 'ני רק חזרתי מלבקר את גרעפ,אנ'יודע שהחוק אוסר לי ל'בקר אותו אבל..."
"האגריד,מישהו נפגע שם מאחור,או קולל,או משהו כזה..."
"מה?" אמר האגריד,כורע קצת על ברכיו כדי לשמוע טוב מבעד לרוח המנשבת.
"מישהו קולל" חזר הארי.
"קולל? מי קולל,רון? הרמיוני?"
"לא,זה לא הם,זאת קייטי בל,מכאן..."
יחד הם רצו בחזרה לאורך השביל. לא לקח להם הרבה זמן להבחין בהתקהלות שעמדה סביב קייטי שהייתה עדיין שכובה על הארץ וצורחת בחזקה.
רון,הרמיוני ולין,נראו כולם מנסים להשתיק אותה.
"תתרחקו" שאג האגריד "תנו לי לראות אותה"
"משהו קרה לה" התייפחה לין "אני לא יודעת מה.."
האגריד התכופף ליד קייטי לרגע,הסתכל עליה,ואז ללא אזהרה,לקח אותה בזרועותיו ורץ איתה בחזרה לטירה.
כשהאגריד נעלם מאופק,הרמיוני חיבקה את לין.
"קוראים לך לין,נכון?"
הילדה הנהנה
"האם זה קרה סתם ככה או ש..."
"זה קרה כשהעטיפה נקרעה" התייפחה לין,מסתכלת בעטיפה החומה שהייתה כרגע על הקרקע,שחשפה בתוכה שרשרת נוצצת. ידו של רון עטה קדימה כדי לקחת את הדבר אבל הארי העיף לו את היד
"אל תיגע בזה"
הארי כרע גם,מסתכל בשרשרת,מוציא את העטיפה בזהירות
"ראיתי את זה כבר בעבר" אמר הארי,בוהה בחפץ. "זה היה בבורגין ובארקס,לפי 4 שנים בערך,התווית אמרה שזה קולל,קייטי בטח נגעה בזה." הוא הרים את מבטו אל לין שהתחילה לרעוד ללא שליטה.
"מאיפה קייטי השיגה את זה?"
"ובכן,בגלל זה אנחנו רבנו,היא חזרה עם זה מהשירותים של שלושת המטאטאים ואמרה שזאת מתנה בשביל מישהו בהוגוורטס ושהיא השליחה שתביא לו את זה. היא נראתה משועשעת כשהיא אמרה את זה,אוי לא,אוי לא.... בטח היא הייתה תחת קללת אימפריוס ואני לא הבחנתי בזה!!"
לין נכנסה להלם,הרמיוני טפחה לה על הכתף כאות עידוד.
"היא לא אמרה לך מי הביא או הביאה לה את זה?"
"לא,היא לא רצתה להגיד לי,ואמרתי לה שהיא עושה מעשה טיפשי ושלא תביא את זה לבית הספר,אבל היא לא רצתה להקשיב לי ו.... ואז ניסיתי לקחת לה את זה מהידיים שלה ו....ו..."

לין הורידה את פניה בחוסר אונים.
"עדיף שנחזור לבית הספר" אמרה הרמיוני כשזרועה עדיין מסביב לין "נוכל לראות מה מצבה,בואו"
הארי היסס לרגע,לקח את הצעיף שלו,מתעלם מהמבט של רון,ועטף בו בזהירות את השרשרת.
"אנחנו צריכים לקחת את זה למדאם פומפרי" הוא אמר.
וכשהם עקבו אחרי הרמיוני ולין במעלה השביל,הארי חשב בזעם.
הם נכנסו לשטח הטירה כשהוא רצה להתחיל לדבר,כי הוא לא יכול היה להחזיק את מחשבותיו לאורך זמן בלי להגיד אותם.
"מאלפוי ידע על השרשרת הזאת.זה היה בתור חלון זכוכית בחנות של בורגין ובארקס,אני ראיתי אותו מסתכל על זה בתאווה כשהוא היה בחנות עם אביו. וזה מה שהוא קנה כשאנחנו עקבנו אחריו ביום ההוא! הוא זכר את השרשרת והוא חזר כדי לקנות אותה."
"אני..אני לא יודע,הארי" אמר רון בעודו מתלבט "יש הרבה אנשים שהולכים לבורגין ובארקס,והילדה ההיא לא אמרה שקייטי השיגה את זה בשירותים של הבנות?"
"היא אמרה שהיא חזרה מהשירותים עם זה,היא לא אמרה שהיא קיבלה את זה בשירותים עצמם ו...."
"מקגונגל" לחש רון באזהרה.
הארי הסתכל סביב. בטוח מספיק שמקגונגל באה כדי לפגוש אותם.
"האגריד אמר לי שארבעתכם ראיתם מה קרה לקייטי בל,לעלות למשרד שלי מהר בבקשה! פוטר,מה אתה מחזיק?"
"זה הדבר שהיא נגעה בו" אמר הארי
"אלוהים אדירים" אמרה הפרופסור מקגונגל תוך כדי שהיא לוקחת את השרשרת מהארי.
"לא,לא,לא פילץ',הם איתי" אמרה הפרופסור מקגונגל כאשר פילץ' שלף את מקל הביטחון שלו כדי לבדוק אותם. "קח את השרשרת הזאת מייד לפרופסור סנייפ,אבל תדאג שלא תיגע בה,תשאיר אותה בתוך הצעיף."
הארי והאחרים עקבו אחרי הפרופסור מקגונגל ישר לתוך משרדה. החלונות המלוכלכים משלג וגשם דפקו בחוזקה,ובחדר היה קריר,למרות האח הבוערת. היא סגרה את הדלת ואז הלכה מאחורי שולחנה ונעמדה מול הארי,רון,הרמיוני ולין,שעדיין התייפחה.
"ובכן," היא אמרה בקול חד "מה קרה?"
בקושי רב,ועם הרבה עצירות באמצע כדי להשתלט על הבכי,לין סיפרה לפרופסור מקגונגל איך קייטי הלכה לשירותים בשלושת המטאטאים וחזרה עם חבילה בלתי ממוענת בידיה,איך קייטי נראתה מאושרת,ואיך הן התווכחו בקשר להביא לטירה חפץ לא ידוע,והריב שגרם לחבילה להיפתח. בנקודה זו,לין הייתה כל כך מדוכאת שהיא לא הוציאה מילה אחרי זה.
"אוקי,הבנתי" אמרה הפרופסור מקגונגל בהבנה. "עלי למעלה לאגף המרפאה,ותבקשי בבקשה ממדאם פומפרי,להביא לך שיקוי נגד הלם."

כאשר היא עזבה את החדר,פרופסור מקגונגל הסתובבה בחזרה להארי,רון והרמיוני.
"מה קרה כשקייטי נגעה בשרשרת?"
"היא התרוממה באוויר" אמר הארי לפני שרון והרמיוני הספיקו לדבר "ואז היא התחילה לצרוח ונפלה בחזרה,פרופסור,אפשר בבקשה ללכת לראות את פרופסור דמבלדור?"
"המנהל בנסיעה עד יום שני,פוטר" אמרה מקגונגל כשהיא נראית מופתעת.
"בנסיעה?" הארי חזר שוב
"כן פוטר,בנסיעה!" אמרה הפרופסור מקגונגל בהדגשה "אבל כל דבר שאתה רוצה להגיד לו,אתה יכול להגיד לי,אני בטוחה!"
לשבריר שנייה,הארי היסס. פרופסור מקגונגל יכלה לעדכן את דמבלדור בצורה כלשהיא,והמידע לא סבל דיחוי.
"אני חושב שדראקו מאלפוי הביא לקייטי את השרשרת,פרופסור"
רון שישב לימינו נראה מתלבט,והרמיוני שישבה לשמאלו,התרחקה קצת מהארי,כאילו הוא סבל ממחלה מידבקת.
"זאת האשמה מאוד רצינית,פוטר" אמרה פרופסור מקגונגל אחרי הפסקה שהיא הייתה בה בהלם. "האם יש לך הוכחות?"
"לא" אמר הארי "אבל.." ואז הוא סיפר לה על איך הוא עקב אחרי מאלפוי לבורגין ובארקס,ועל השיחה שהוא שמע בינו לבין המוכר בורגין.
כשהוא סיים לדבר,פרופסור מקגונגל נראתה מאוד מבולבלת.
"מאלפוי הביא משהו לתיקון אצל בורגין ובארקס?"
"לא פרופסור,הוא רק שאל את בורגין איך לתקן משהו,הוא לא הביא אותו אליו,אבל בכל אופן,באותה הזדמנות הוא גם קנה משהו,ואני חושב שזאת הייתה השרשרת."
"אתה ראית את מאלפוי עוזב את החנות עם חבילה זהה?"
"לא פרופסור,הוא אמר לבורגין לשמור לו על זה"
"אבל הארי" אמרה הרמיוני "בורגין שאל אותו אם הוא רוצה לקחת את זה איתו ומאלפוי אמר לא.."
"בגלל שהוא לא רצה לגעת בו" אמר הארי בעצבנות.
" אז למה הוא לא אמר לו 'אני אראה מאוד חשוד יורד במורד הרחוב'" אמרה הרמיוני
"אולי כי הוא לא רצה שיראו אותו עם שרשרת כזאת סביב צווארו?" ניחש רון
"אוי באמת רון,הוא היה עוטף אותה וככה לא היה נוגע בה,ואז מכניס אותה לתוך הגלימה שלו ואף אחד לא היה חושד בו,אני חושבת שהוא רצה לקנות משהו יותר גדול מהשרשרת,משהו שאי אפשר להכניס לגלימה בלי שיחשדו בך." והיא חידדה את הנקודה עוד לפני שהארי בכלל יכול היה לקטוע אותה "וכשאני נכנסתי לחנות כדי לראות מה מאלפוי רצה,הצבעתי על השרשרת הזאת,ובורגין אמר לי את המחיר,הוא לא אמר לי שהיא הייתה שמורה למישהו"
"את היית שקופה מדי,מופיעה בחנות 5 שניות אחריו ורוצה לקנות בדיוק מה שהוא קנה,ובכל מקרה,הוא לא היה מספר לך שזה שמור,ומאלפוי יכול היה לחזור ולקחת אותה אחרי זה."

"זה מספיק" אמרה הפרופסור מקגונגל כשהרמיוני פתחה את פיה כדי להשיב להארי "פוטר,אתה לא יכול להאשים את מאלפוי בגלל שהוא ביקר בחנות שבה השרשרת נמכרה,בטח השרשרת יכלה להימכר לעוד אלפי אנשים.."
"זה מה שאמרתי..." אמר רון
"ובכל מקרה,יש לנו אבטחה מתוגברת השנה בבית הספר,ואני לא מאמינה שחפץ מסוג כזה יכול היה להיכנס בלי שנשים לב אליו..."
"אבל.."
"ויותר מזה.." אמרה פרופסור מקגונגל עם נימה של החלטיות בקולה "אדון מאלפוי לא היה היום בהוגסמיד"
הארי התנפל עליה
"איך את יודעת פרופסור?"
"מכיוון שהוא היה בריתוק איתי. הוא לא עשה שיעורי בית בשינוי צורה פעמיים ברציפות. אז,תודה רבה שסיפרתי לי על החשדות שלך פוטר" היא אמרה כשהיא צעדה לקראת ואז עברה אותם
"אבל עכשיו אני צריכה לגשת לאגף המרפאה כד לראות מה המצב של קייטי בל, שיהיה לכולכם יום נעים!"
היא פתחה להם את דלת משרדה. לא הייתה להם ברירה אלא לצאת מן הדלת ללא כל מילה נוספת.
הארי היה כועס שחבריו לא צידדו בו כשהיו במשרד של מקגונגל. בכל מקרה,כשהם יצאו מהמשרד הם המשיכו לדבר על מה שקרה.
"אז למי דעתכם הייתה אמורה קייטי להביא את החבילה?" שאל רון כשהם עלו במדרגות לעבר חדר המועדון.
"רק אלוהים יודע" אמרה הרמיוני "אבל מי שזה לא יהיה,הוא הצליח להציל את נפשו ברגע האחרון,הוא בחיים לא יכול היה לפתוח את החבילה בלי לגעת בשרשרת."
"אני יכול לחשוב על הרבה אנשים" אמר הארי "דמבלדור,אוכלי המוות ישמחו להיפטר ממנו,הוא בטח אחת המטרות שלהם. או סלוגהורן,דמבלדור סיפר לי שוולדמורט מאוד רוצה אותו בצד שלו,ועכשיו הוא בטח כועס שהוא עבר לצד של דמבלדור או..."
"או בך" אמרה הרמיוני,מסתכלת עליו בדאגה
" לא יכול להיות.." אמר הארי " אחרת קייטי הייתה מביאה לי אותו כבר בדרך,זוכרים? היינו מאחורי במהלך כל הדרך מאז שיצאנו משלושת המטאטאים,זאת הייתה הרבה פחות עבודה להביא לי את החבילה לפני הכניסה להוגוורטס,ואז פילץ' היה בודק אותה והכל... מעניין למה מאלפוי אמר לה להיכנס עם זה לתוך הטירה"
"הארי,מאלפוי לא היה בהוגסמיד" אמרה הרמיוני,עומדת על שלה.
"אז הוא היה חייב להשתמש בשליח,קראב או גויל למשל...או באוכלי מוות נוספים,הוא יכול היה להשתמש בשליחים יותר טובים מקראב וגויל,עכשיו שהוא הצטרף אליהם..."
הרמיוני ורון החליפו מבטים של 'אין טעם להתווכח איתו'

הרמיוני דקלמה את הסיסמא לפני האישה השמנה,והיא הביאה לה לעבור לתוך חדר המועדון שהיה מלא בגלימות תלמידים רטובות של תלמידים שחזרו מוקדם בגלל מזג האוויר הרע.
לא היו לחשושים בכל מקום,מה שאומר שהשמועה על התקיפה של קייטי עדיין לא הופצה.
"התקיפה של קייטי הייתה מאוד 'חלקה' אם אתה עוצר לרגע וחושב על זה" אמר רון, תוך כדי שהוא מעיף תלמיד שנה ראשונה מהכורסא הכי קרובה לאח בשביל לשבת בה. "השרשרת לא נכנסה ותקפה בתוך הטירה,מה שיכול היה לגרום לנזקים יותר גדולים"
"אתה צודק" אמרה הרמיוני,מעיפה את רון מהכורסא ומחזירה את תלמיד השנה הראשונה. "זה לא היה כל כך נורא אחרי הכל"
"אבל ממתי למאלפוי יש חכמה וכישרון לתכנן דברים כאלה?" שאל הארי.
לא רון ולא הרמיוני ענו לו על השאלה.

פרק 13:התעלומה המסתורית

קייטי נשלחה לבית החולים של הקוסמים על שם הקדוש מנגו, ויום אחרי כבר הופצו בכל בית הספר החדשות שהיא קוללה, על אף שכל הפרטים היו מבולבלים ואף אחד חוץ מהארי, רון, הרמיוני, ולין לא יכלו לדעת שקייטי עצמה לא היתה המטרה האמיתית.
"אה, ומאלפוי ידע כמובן," אמר הארי לרון והרמיוני, שהמשיכו את הרעיון שלהם להיות חרשים בכל פעם שהארי מדבר על התיאוריה שמאלפוי אוכל מוות.
הארי תהה האם דמבלדור יחזור מאיפה שהוא לא יהיה בזמן בשביל השיעור שלהם ביום שני בערב, אבל הוא לא דיבר על זה עם אף אחד, הוא היה בשעה 8 בערב מול המשרד של דמבלדור, ונקרא להיכנס לאחר שדפק על הדלת. שם ישב דמבלדור שנראה עייף בצורה לא רגילה; היד שלו היתה שחורה ושרופה כמו תמיד, אבל הוא חייך כשהוא הורה להארי לשבת. ההגיגית היתה על השולחן עוד הפעם, מוציאה חוטי כסף זוהרים.
" היית עסוק בזמן שלא הייתי פה," אמר דמבלדור." אני מאמין שהיית שם בזמן התאונה של קייטי".
"כן אדוני, איך היא מרגישה?
"מזל עדיין מאוד חולה,למרות שהיא היתה ברת מזל בצורה יחסית. היא נגעה בשרשרת בחלקת עור קטנה ככל האפשר. היה חור קטן בכפפה שלה. אם היא היתה עונדת אותה, או אפילו מחזיקה אותה ביד ללא הכפפה,היא היתה מתה,אולי מיד. "במזל פרופסור סנייפ יכל לעשות מספיק כדי לעצור את הפעילות המהירה של הקללה-".
"למה הוא?" שאל הארי במהירות. "למה לא מדאם פופרי?"
"חצוף" אמר קול רך באחד התמונות שעל הקיר, ופיניאס ניגלוס בלק, הסבא של הסבא של סיריוס, הוציא את הראש שלו. "אני לא הרשתי לתלמיד לשאול ששאלה כזאת בזמן שאני הייתי בהוגוורטס".
"כן, תודה לך, פיניאס" אמר דמבלדור בשקט פרופסור "סנייפ יודע קצת יותר ממדאם פופרי הארי על האומנויות האפלות, הארי. בכל מקרה, בית החולים על שם הקדוש מנגו שולח לי דיווח כל שעה, ואני מקווה שקייטי תחלים החלמה מלאה בזמן הקרוב".
"איפה היית בסוף השבוע האחרון אדוני?" שאל הארי, ופתאום התעוררה בו תחושה שהוא משחק במזל, שלו תחושה גלויה שהיה שותף לה פיניאס ניגלוס, שלחש ברכות.
"מוטב שאני לא יגיד את זה עכשיו", אמר דמבלדור. "בכל מקרה, אני יספר לך על זה ישירות במועד מאוחר יותר".
"אתה תספר?" אמר הארי, החרד.
"כן, אני מאמין שכן", אמר דמבלדור, בזמן שהוא מוציא בקבוק חדש של זכרונות כסופים מתוך הגלימה שלו.

"אדוני", אמר הארי בחשש, "אני פגשתי מנדנגוס בהוגסמיד". "אה כן, אני כבר הוזהרתי שמנדנגוס טיפל לך בצוואה ולקח לך דברים", אמר דמבלדור, זועף קצת. "הוא נעלם מהאזור אחרי שתפסת אותו מחוץ לשלושת המטאטאים, מוטב שהוא לא יתייצב מולי בכל מקרה, הוא לא ייקח עוד שום דבר מהדברים של סיריוס".
"החצוי הדם המטונף הזה לקח ירושה של משפחת בלק?" שאל פיניאס, הרוגז והוא יצא מהתמונה שלו, בטח כדי לבקר בכיכר גרימולד, מס' 12.
"פרופסור", אמר הארי, אחרי הפסקה קלה, "האם הפרופסור מקגונוקל סיפרה לך מה שסיפרתי לה אחרי שקיטי? נפצעה על דראקו מאלפוי?"
היא סיפרה לי על החשדות שלך, אמר דמבלדור.
"ואתה חושב –"
"אני ינקוט בצעד חמור נגד כל אחד שהיה לו יד בתאונה של קייטי", אמר דמבלדור. "אבל מה שבאמת מטריד אותי עכשיו הארי, זה השיעור שלנו". בכל מקרה הארי לא אמר עוד כלום על דראקו מאלפוי, אלא צפה בדמבלדור שופך זכרונות טריים לתוך ההגיגית.
"אתה בטח זוכר, שסיימנו את השיעור הקודם שלנו בנקודה שבה איזה מוגל, תום רידל לקח מכשיפה לאישה, מרופא ואחרי זה חזר למשפחה שלו בהנגלטון. מרופא נשארה לבד בלונדון, וחיכתה לבן שלה שיום אחד יהפוך ללורד וולדמורט".
"איך אתה יודע שהיא הייתה בלונדון, אדוני". "בגלל שהם מצאו שם את הגופה שלה בעזרת צירוף מקרים מוזר ושמצאו אותם מצאו גם את השרשרת שקודם דיברנו עליה".
הוא נגע אם השרביט שלו נגיעה אחת בתוך ההגיגית ואז מתוך ההגיגית יצאה איש קטן וזקן הולך בכעס כסוף כמו רוח אבל נראה קצת יותר חי.
ואז הוא התחיל לדבר "כן אנחנו נצטרך את זה בנסיבות מיוחדות אמרה מכשפה צעירה. אנחנו נצטרך את זה לפני החג היא אמרה את זה לפני הרבה שנים. היא אמרה שהיא צריכה את הזהב ממש דחוף זה כבר היה צפוי מראש. כי היא הייתה מכוסה בסחבות וכבר הייתה בחודשים האחרונים של ההיריון... היא אמרה שהטבעת הזאת הייתה שייכת לסלאזאר סליטרין. נו אנחנו שומעים את הסיפור הזה כל הזמן אה... זה היה שייך למרלין זה היה המקום האהוב עליו וכשאני הסתכלתי עליו היה עוד הסמל שלו עליו וכמה קסמים קטנים יכולים להוכיח את האמת. שזה אמור להפוך את הקומקום הזה ליקר. יותר לא היה לה שום ידיעה כמה הקומקום הזה שווה. והיא הייתה שמחה לקבל 10 אוניות עבור זה. זה העיסקה הכי טובה שאי פעם עשו."
דמבלדור עירבב עוד ערבוב אחד גדול וכרקטקוס בורק נעלם חזרה בתוך הגיגית.
"הוא נתן רק את ה-10 אוניות?"שאל הארי מיד.
"כרקטקוס בורק אף פעם לא היה ידוע בנדיבות שלו" אמר דמבלדור."אז אנחנו יודעים שקרוב לסוף מרופא הייתה לבד בלונדון והייתה מיואשת כדי להשיג זהב היא הייתה מיואשת מספיק בשביל למכור את הדבר היחידי היקר של המשפחה שהיה אצלה הטבעת של מרבולו."אבל היא יכלה לעשות קסמים" אמר הארי מחוסר סבלנות "היא יכלה להשיג אוכל וכל דבר אחר בשבילה בעזרת קסמים, היא יכלה?"

"אה.." אמר דמבלדור "אולי היא יכלה. אבל מה שאני מאמין בו ואני מנחש שוב אבל אני כמעט בטוח שאני צודק- זה קרה שבעלה עזב אותה מרופא הפסיקה להשתמש בקסמים. אני לא חושב שהיא רצתה להיות מכשפה יותר. ברור היה שהיא הייתה יכולה אחרי שאהבה האין סופית שלה נגמרה זה יכול לקרות. בכל מקרה כמו שאתה עומד לקרות היא סירבה להשתמש בקסמים אפילו בשביל להציל את החיים שלה. היא אפילו לא הסכימה להישאר בחיים בשביל הבן שלה!!. אתה יכול להרגיש טיפה עצוב בשביל לורד וולדמורט?"
"לא" אמר הארי במהירות "אבל לה הייתה בחירה לא כמו לאימא שלי -"
"לאימא שלך היתה בחירה גם" אמר דמבלדור בעדינות. "כן מרופא רידל היא בחרה למות במקום לעזור לבן שלה שהיה צריך אותה אבל אל תשפוט אותה קשה הארי. הייתה לה חולשה בגלל סבל ולעולם לא היה לה את האומץ של אימא שלך ועכשיו אם תועיל בטובך לקום ..."
"לאיפה אנחנו הולכים הפעם?" שאל הארי שדמבלדור הצטרף אליו בקדמת השולחן.
"הפעם הזאתי" אמר דמבלדור "אנחנו הולכים להיכנס לתוך הזיכרון שלי. ואני חושב שאתה תמצא שהזיכרון גם עשיר במידע וגם אתה תיהיה מרוצה אחריך הארי..".
הארי התכופף מעל ההגיגית הפנים שלו שברו את השלווה של הזיכרון ועוד הפעם הוא נפל לתוך החשיכה... ושניות אחרי זה כף הרגל שלו נגעה באדמה הוא פתח את עיניו וגילה שהוא ודמבלדור נמצאים ברחוב ישן ומלא אנשים בלונדון.
"הנה" אני אמר דמבלדור מצביע על דמות גבוהה ורחוקה שהלך לפני הסוס שמחלק את החלב.
העלם הצעיר הזה אם השיער הארוך והזקן הזה הערמוני היה דמבלדור. הוא הלך לבד על המדרכה שהוא לובש חליפה בצבע שזיף.
"חליפה יפה" אמר הארי לפני שהוא יכל לעצור את עצמו אבל דמבלדור רק גיחך בזמן שהם עכבו אחרי הדמות הצעירה שלו ובסוף הם עברו כמה שערי ברזל ונכנסו לתוך חצר קדמית מפחידה למדי שמוקפת בגדר גבוהה. הוא התקדם כמה צעדים ודפק על הדלת הקדמית. אחרי רגע או שתיים הדלת נפתחה על ידי ילדה מטונפת שלבשה סינר.
"אחר צהרים טובים. יש לי פגישה עם גברת קול מי שאני מאמין שהיא האחראית על הבית כאן." "אווו...." אמרה הילדה ולקחה את דמבלדור לחדר קבלת האורחים.
"אממממ... רק רגע ... גברת קול ..! "היא צעקה אחרי הכתפיים.
שלה הארי שמע הקול מרוחק צועק משהו בתשובה. הילדה חזרה תיכנס. היא בדרך. החדר היה עלוב אבל נקי להפליא הארי ודמבלדור הזקן נכנסו לחדר לפני שהדלת נסגרה אחריהם. אישה רזה להחריד התקדמה במהירות לקראתם. היה לה פנים אם קווי מתהר חדים שהיו יותר מדאיגים מאשר לא נחמדים ודיברה מאחורי הכפתיים שלה ללובשת סינר אחרת בזמן שהיא הלכה לדמבלדור .

"...ותיקח את היוד למעלה למרתה ובילי סטאבס אסף את הגלדים שלו ואריק וואליס טפטף על כל הסדינים. ובנוסף לכל יש לו גם האבעבועות רוח היא אמרה

לאף אחד מיוחד" ואז העיניים שלה נפלו על דמבלדור והפסיקה לעקוב אחרי החולים שלה מודהמת כאילו עברה לידה הרגע חיה מוזרה. "אחרי הצהריים טובים אמר דמבלדור" גברת קול רק פיהקה.
"השם שלי זה אלבוס דמבלדור. אני שלחתי לך מכתב בבקשה לקבוע פגישה ואת ברוב נדיבותך הזמנת אותי לכאן.
גברת קול הסתכלה עליו בלי למצמץ ולבסוף החליטה שדמבלדור הוא לא הזיה היא אמרה בתשישות "אוו... כן אז-א"ז אני מניחה שניכנס לחדר שלי ... "
היא הוליכה את דמבלדור לתוך חדר וקטן שנראה חצי ישיבה וחצי משרד. הוא היה עלוב והרהיטים לא היו מתאימים. היא הזמינה את דמבלדור לשבת על כיסא רופף והיא ישבה מהצד השני של השולחן מסתכלת עליו בעצבנות.
"אני פה כמו שכתבתי במכתב שלי לדון בעתידו של תום רידל" אמר דמבלדור.
"האם אתה רוצה לאמץ אותו למשפחה?" שאלה גברת קול.
"לא אני מורה". אמר דמבלדור. "אני באתי לכאן כדי להציע לתום מקום בבי"ס שלי".
"איזה בי"ס זה?"
"הוא נקרא הוגוורטס" אמר דמבלדור.
"ואיך הגעת להתעניין בתום."
"אנחנו מאמינים שיש לו את היכולות שאנו מחפשים."
"אתה מתכוון שהוא מגמה? איך הוא זכה במגמה אם הוא אף פעם לא התמודד על אחת. אהה.. השם שלו היה ברשימות של הבי"ס שלנו מאז שהוא נולד-" .
"מי רשם אותו? ההורים שלו?"
לא היה שום ויכוח שגברת קול מתנהגת בצורה קשה. למעשה דמבלדור שם לב לכך גם והארי ראה אותו מוציא את היד שלו מהחליפה ובאותו זמן הוא הרים מהשולחן של גברת קול דף חלק לחלוטין .
הנה אמר דמבלדור שהוא מנופף ביד השנייה שלו בזמן שהוא העביר לה את הדף אני חושב שזה יסביר הכול.
העיניים של גברת קול היו לרגע לא בפוקוס והיא עברה להביט ברצינות על הנייר החלק לכמה רגעים.
זה נראה כמו הוראה היא אמרה בשקט היא החזירה את הנייר. בחזרה ל דמבלדור והעניים שלה פתאום הסתכלו על בקבוק של ג'ין (סוג של משקה) ושתי כוסות שלא היו שם לפני רגע.
"אה... אני יכולה להציע לך כוס של ג'ין?" בקול יותר מעודן.
"תודה רבה לך" אמר דמבלדור זורח.
זה ישר היה ברור שגברת קול היא לא חובבנית שמדובר בשתיית ג'ין. שהיא מוזגת לשתיהם עוד כמות נחמדה של ג'ין היא שתתה את שלה בלגימה אחת. ונראה שהיא לא מהססת כמו מקודם.
"אני תוהה מתי תספרי לי משהו על ההיסטוריה של תום רידל? אני חושב שהוא נולד פה בבית היתומים?"
"זה נכון" אמרה גברת קול מוזגת לעצמה עוד ג'ין. "אני זוכרת את זה כאילו זה היה אתמול כי בדיוק באותו יום אני התחלתי לעבוד פה בעצמי. ניו יורק הייתה כולה

מכוסה בשלג היה זה לילה קשה. ואיזה נערה צעירה קצת יותר מבוגרת מקצת שאני הייתי באותו זמן בא לכיוון הבית היא דפקה בדלת והכנסנו אותה פנימה. היה לה תינוק בערך בן שעה ושעה אחרי שהיא הגיעה היא נפטרה".
גברת קול הנהנה בצורה מרשימה ולקחה עוד לגימה מהג'ין.
"היא אמרה משהו לפני שהיא מתה ? משהו על אבא של הילד? "
עכשיו אחרי שהוא שאל אותה אמרה גברת קול שעכשיו נראתה הרבה יותר נהנית מעצמה עם הג'ין ביד שלה. "אני זוכרת שהיא אמרה לי אני מקווה שהוא יהיה כמו אבא שלו ואני לא אשקר היא רצתה את זה בגלל שהיא הייתה מכוערת- ואז היא סיפרה לי שלבעלה קראו תום ולאבא שלה קראו מרבולו- כן אני יודע זה שם מצחיק נכון? אנחנו תהינו אם היא באה מאיזה קרקס – והיא אמרה שהשם משפחה של הילד הוא רידל, והיא מתה רגע אחרי זה בלי שום מילים נוספות.
טוב אנחנו קראנו לו בדיוק כמו שהיא אמרה זה נראה כל כך חשוב לנער הענייה אבל לא תום ולא מרבולו ולא אף אחד אחר באו לראות את תום אז הוא נשאר בבית היתומים והוא פה עד עכשיו."
וגברת קול מזגה לעצמה כמעט בלי לשים לב עוד כוס בריאה של ג'ין. שני כתמים ורודים הופיעו על הלחיים. שלה ואח"כ היא אמרה" הוא היה ילד ממש מצחיק".
"כן תיארתי לעצמי שהוא יהיה כזה".
"הוא גם היה תינוק כיפי הוא אף פעם לא בכה אתה יודע? אז כשהוא נהיה קצת גדול יותר הוא היה ..... די מוזר."
"באיזה צורה?" שאל דמבלדור מיד.
טוב הוא –"
אבל מרת קול קמה לאט ולא היה שום דבר מטושטש או לא ברור במבט החוקר שהיא הסתכלה בו על דמבלדור מאחורי הכוס הג'ין שלה. "הוא בטוח אמור לקבל מקום בבי"ס שלך?" שאלה גברת קול בטוח אמר דמבלדור. "ושום דבר שאני יאמר לא יוכל לשנות את זה?"
"שום דבר" אמר דמבלדור.
"אתה תיקח אותו בכל מקרה?"
"בכל מקר"ה חזר דמבלדור ברצינות.
היא תקעה בו מבט של החלטה האם להאמין לו או לא. לאחר מכן היא החליטה שהיא יכולה בגלל שהיא אמרה את זה באופן פתאומי ולא צפוי "הוא מפחיד את הילדים האחרים". "את מתכוונת שהוא מציק?" שאל דמבלדור.
"אני חושבת שהוא חייב להיות "אמרה גברת קול במבט קצת קודר "אבל קשה לתפוס אותו בשעת מעשה יש אירועים שבהם הוא עושה דברים... תוך רוע לב..."
דמבלדור לא לחץ עליה למרות שהארי יכל להגיד שזה מעניין אותו. היא לקחה עוד לגימה של ג'ין והסומק בלחיים שלה גדל קצת.
"בילי סטאבס ... הפך לארנב טוב תום אמר שהוא לא עשה את זה ואני בכלל לא מבינה איך הוא יכל אבל בכל מקרה אני לא יכולה להאשים אותו, נכון?"
"אני לא חושב ככה" אמר דמבלדור בשקט.
"אבל אני לא חושבת שאתה יודע איך הוא יכל לעשות את זה. כל מה שאני יודעת זה שבילי ותום רבו יום אחד לפני. ואז-" גברת קול לקחה עוד לגימה של ג'ין בזמן

שהיא שופכת קצת על הסנטר –"אווו... וביציאה בקיץ אתה יודע אנחנו מוציאים אותם פעם בשנה החוצה פעם בשנה לחוף הים ואמי בנסון ודניס בישופ הם לא היו ממש בסדר אחרי זה והדבר היחידי שהם אמרו זה שהם נכנסו עם תום רידל למערה .והוא היה מוכן להישבע שזה לא הוא אבל משהו קרה אני בטוחה בזה. אבל הוא גם עשה הרבה דברים מצחיקים ..."
היא הסתכלה שוב על דמבלדור הוא ראה שהלחיים שלה מסמיקות. "אני לא חושבת שהרבה אנשים ירצו לראות אותו פה שוב. "
"את מבינה ? אנחנו לא יכולים לשמור עליו כל השנה. הוא יצטרך לחזור לפה לפחות בחופשת הקיץ."
"טוב זה עדיף מאשר כל השנה" אמרה גברת קול עם שיהוק קטן. היא הסתכלה על הרגליים שלה וזה הרשים את הארי שהיא הצליחה להיות בשקט אפילו אם שני הגומות שעשה הג'ין נעלמו. "אני חושבת שאתה תרצה לראות אותו".
"מאוד" אמר דמבלדור.
היא הוליכה אותו מחוץ למשרד שלה והם טיפסו במדרגות האבן כשהיא צועקת הוראות אזהרה לילדים בזמן שהיא חלפה על פניהם. הארי ראה שכולם לבשו את התלבושת האפורה. והם נראו כולם מטופלים בצורה טובה אבל היה ברור שזה לא מקום טוב כל כך לגדול בו.
"הנה הגענו" אמרה גברת קול שהם נעצרו מול הדלת הראשונה בקומה השנייה.
גברת קול דפקה פעמיים ונכנסה.
"תום? יש לך אורח. זה אדון דמברטון- סליחה דנברבור (טעות מכוונת)-הוא בא לספר לך- טוב אני אתן לו לספר". והארי ושני הדמבלדורים נכנסו לחדר וגברת קול סגרה סגרה את הדלת מאחוריהם. זה היה חדר קטן שאין בו שום דבר חוץ מארון בגדים ושידה.

ילד ישב על הכיסוי האפור,רגליו פרושות לפניו,הוא החזיק ספר
לא היה שום זכר מהגאנטים בפניו של טום רידל.מרופ קיבלה את משאלת המוות שלה,הוא היה העתק אביו הנאה בזעיר אנפין,גובה מוגזם לגיל אחד עשרה,שיער כהה,ופנים חוורות.
עיניו הצטמצמו מעט כשהביט בהופעתו המשונה של דמבלדור. היה רגע של שתיקה.

"מה שלומך,טום?" אמר דמבלדור,הולך לקראתו ומושיט את ידו.
הילד הסס,אז לקח אותה,והם לחצו ידים.דמבלדור משך את כסא העץ קשה שליד רידל,כך ששניהם ביחד נראו כמו חולה בבית חולים ומבקר.
"אני פרופסור דמבלדור."
"פרופסור?" חזר רידל,הוא נראה חושד. "האם זה כמו 'דוקטור'? בשביל מה אתה פה? האם היא הביאה אותך כדי להביט ביי?" הוא הצביע על הדלת שגברת קול בדיוק עזבה דרכה.
"לא,לא," אמר דמבלדור,מחייך.
"אני לא מאמין לך," אמר רידל. "היא רוצה שאבדק,נכון? ספר את האמת!"

הוא דיבר בקול מצווה שהיה כמעט מזעזע. זאת היתה פקודה,וזה נשמע שהוא נתן אותה לפני. עיניו התרחבו והוא נעץ מבט נוקב בדמבלדור,שלא אמר דבר ורק המשיך לחייך בנעימות.
אחרי כמה רגעים רידל הוריד את מבטו,למרות שהוא נראה עדיין חשדני.
"מי אתה?"
"אמרתי לך. שמי הוא פרופסור דמבלדור ואני עובד בבית ספר שנקרא הוגוורטס. באתי להציע לך מקום בבית הספר שלי-בית הספר החדש שלך,אם תרצה לבוא."
התגובה של רידל היתה הכי מפתיעה. הוא זינק מהמטה והתרחק מדמבלדור בנסיגה,הוא נראה זועם.
"אתה לא יכול לשטות בי! בית חולים לחולי נפש,משם אתה,לא? 'פרופסור' כן,כמובן-ובכן,אני לא הולך,רואה? החתולה הזקנה הזאת היא היחידה שצריכה להיות בבית משוגעים.אני מעולם לא עשיתי כלום לאמי בנסון הקטנה או דניס בישופ, ואתה יכול לשאול אותם,הם יאמרו לך!"
"אני לא מבית החולים לחולי נפש," אמר דמבלדור בסבלנות. "אני מורה,ואם תשב בשקט,אני אספר לך על הוגוורטס.כמובן,אם תעדיף לא לבוא לבית הספר, אף אחד לא יכריח אותך-"
"אני רוצה לראות אותם מנסים," לעג רידל.
"הוגוורטס," דמבלדור המשיך, "כאילו שלא שמע את מילותיו האחרונות של רידל, "זה בית ספר לאנשים עם כוחות מיוחדים-"
"אני לא משוגע!"
"אני יודע שאתה לא משוגע. הוגוורטס הוא לא בית ספר לאנשים משוגעים. זה בית ספר של כישוף!"
היה שקט.רידל קפא,פניו חסרי הבעה,אבל עיניו הביטו בעיניו של דמבלדור, עובר מאחת לשניה, מנסה לתפוס בהם את השקר.
"כישוף?" הוא חזר בלחישה.
"זה נכון," אמר דמבלדור.
"זה...זה כישוף, מה שאני יכול לעשות?"
"מה זה מה שאתה יכול לעשות?"
"כל מיני,"התנשף רידל.סומק של התרגשות עולה מצווארו ללחייו השקועות. הוא נראה קודח.
"אני יכול לגרום לסיגי ברזל לזוז מבלי שאני נוגע בהם.אני יכול לגרום לחיות לעשות מה שאני רוצה שהם יעשו,בלי לאלף אותם.אני יכול לגרום לדברים רעים שיקרו לאנשים שמעצבנים אותי.
אני יכול לגרום להם כאב אם אני רוצה."
רגליו רעדו,הוא מעד קדימה והתישב על המטה שוב,מביט בידיו,ראשו מתנדנד בתפילה.
"ידעתי שאני שונה," הוא לחש לאצבעותיו הרועדות. "ידעתי שאני מיוחד.תמיד,ידעתי שהיה משהו.
"אם כך,לגמרי צדקת," אמר דמבלדור,שכבר לא חייך יותר,אבל צפה ברידל

בתשומת לב. "אתה קוסם."
רידל הרים את ראשו. פניו שינו צורה,היתה שמחה פראית עליהם,למרות זאת, זה עדיין לא גרם לו להראות טוב יותר.להיפך,תווי פניו החטובים יפה נראו בצורה כלשהי מחוספסות,הבעתו נראתה כמעט אכזרית.
"האם גם אתה?"
"כן,גם אני קוסם."
"תוכיח את זה," אמר רידל באחת,עם מעט מהטון המצווה שהשתמש בו כשאמר, "ספר את האמת.,
דמבלדור הרים את גבותיו. "אם,כמו שאני מבין,אתה מקבל את מקומך בהוגוורטס-
"
"כמובן שאני לוקח!"
"אז תצטרך לפנות אלי כ 'פרופסור' או 'אדוני' ."
הבעתו של רידל התקשחה לפני שענה,בצליל מנומס לבלי הכר בקולו, "אני מצטער אדוני.אני התכוונתי-בבקשה,פרופסור,תוכל להראות לי-?"

הארי היה בטוח שדמבלדור יסרב,שהוא יאמר לרידל שיהיה שפע של זמן להוכחה מעשית בהוגוורטס,שהם כרגע בבנין מלא במוגלגים, וחייבים לכן להיות זהירים. להפתעתו הגדולה,בכל אופן,דמבלדור שלף את שרביטו מכיס פנימי בז'קט שלו,מצביע על ארון הבגדים העלוב בפנה,ומעניק לשרביט נפנוף שטחי. הארון עלה בלהבות.

רידל קפץ על רגליו,הארי בקושי האשים אותו על כך שילל בהלם ובזעם,כל חפציו חייבים להיות שם. אבל מיד כשרידל הסתובב לדמבלדור,הלהבות נעלמו,עוזבות את הארון לגמרי בלי נזק.

רידל העביר את מבטו מהארון לדמבלדור,אז עלתה על פניו הבעת חמדנות,הוא הצביע על השרביט. "איפה אני יכול לקבל אחד מאלה?"
"כל דבר בעיתו," אמר דמבלדור. "אני חושב שיש משהו שמנסה לצאת מהארון."
"וללא ספק,דפיקות חלשות נשמעו מבפנים.בהתחלה רידל נראה מבוהל.
"תפתח את הדלת," אמר דמבלדור.
רידל הסס,ואז חצה את החדר ופתח לרווחב את דלת הארון.
במדף העליון מעל מעקה מרופט של בגדים,קופסת קרטון קטנה נעה ודפקה כאילו שיש בה כמה עכברים משוגעים.
תוציא אותה," אמר דמבלדור.
רידל הוריד את הקופסא המשתוללת,נראה שבטחונו התערער.
"האם יש משהו בקופסא שאתה צריך שלא יהיה שם?" שאל דמבלדור.
רידל זרק אל דמבלדור מבט ארוך,ברור וערמומי. "כן,אני מניח שכך,אדוני," הוא אמר לבסוף,בקול חסר הבעה.
"תפתח אותה," אמר דמבלדור.
רידל הוריד את המכסה ושפך את תוכן הקופסא על מיטתו מבלי להביט בו.

הארי שצפה לדבר הרבה יותר מרגש,ראה בלגן של דברי יום יום:יו-יו,אצבעון כסוף, ומפוחית פה מוכתמת ביניהם.ברגע ששחרר אותם מהקופסא הם שכבו בשקט על כיסוי המיטה הדק.
"אתה תחזיר אותם לבעלים שלהם עם התנצלות," אמר דמבלדור בשקט,מכניס את שרביטו בחזרה לז'קט. "אני אדע כשזה יעשה. וראה הוזהרת,גניבות לא יתקבלו בהוגוורטס."
רידל לא נראה נבוך,הוא עדיין הביט בקרירות וביקורתיות בדמבלדור. לבסוף הוא אמר בקול חיוור, "כן,אדוני."
"בהוגוורטס," המשיך דמבלדור, "נלמד אותך לא רק להשתמש בקסמים,אלא גם לשלוט עליהם.אתה –בשוגג,אני בטוח-בדרך שאף אחד בבית הספר שלנו לא מתיר.אתה לא הראשון,וגם לא האחרון,שמרשה לקסמים שלך לברוח ממך. אבל אתה צריך לדעת שהוגוורטס יכול לסלק תלמידים,ומשרד הקסמים-כן,יש משרד-יעניש מפר חוק בחומרה.כל הקוסמים החדשים חייבים להסכים לזה,בכניסה לעולם שלנו,שהם יציתו לחוקינו."
"כן,אדוני," אמר רידל שוב.
אי אפשר היה לדעת מה הוא חושב,פניו נשארו חתומות כשהוא החזיר את הכניס את המטמון הקטן של החפצים הגנובים בחזרה לקופסת הקרטון.
כשהוא סיים, הוא פנה לדמבלדור ואמר גלויות,"אין לי בכלל כסף."
"זה ללא ספק ניתן לתיקון," אמר דמבלדור,מוציא ארנק כסף מעור מכיסו.
"יש קופה בהוגוורטס לאלה שזקוקים לסיוע לקנות את הספרים והגלימות שלהם.אתה כנראה תצטרך לקנות כמה מספרי הכישוף שלך מיד שניה,אבל-"
"איפה אתה קונה את ספרי הכישוף שלך?" קטע אותו רידל,שלקח את תיק הכסף הכבד מבלי להודות לדמבלדור,ובחן עכשיו אונית זהב שמנה.
"בסמטת דיאגון," אמר דמבלדור. "יש לי את רשימת הספרים וציוד בית הספר שלך איתי. אני יכול לעזור לך למצוא הכל-"
"אתה בא איתי?" שאל רידל,מרים את מבטו.
"ללא ספק,אם אתה-?
"אני לא צריך אותך," אמר רידל. "אני רגיל לעשות דברים בעצמי,אני מסתובב בלונדון לבדי כל הזמן.איך אתה מגיע לסמטת דיאגון-אדוני?" הוא הוסיף,תופס את עיניו של דמבלדור.
הארי חשב שדמבלדור יתעקש ללוות את רידל,אבל פעם נוספת הוא הופתע,ואחרי שספר לרידל בדיוק איך להגיע לקלחת הרותחת מבית היתומים,הוא אמר, "אתה תהיה מסוגל לראות את זה,אף על פי שמוגלגים מסביבך-אנשים לא קוסמים,לא יוכלו.תבקש מהמוזג טום-קל מספיק כדי לזכור,כשהוא חולק את שמך-"
ברידל עברה עווית נרגזת,שנסה לגרש אותה כמו זבוב טורדני.
"אתה שונא את השם 'טום'?"
"יש הרבה טומים," מלמל טום.ואז כאילו לא יכל להדחיק את השאלה,כאילו שזה התפרץ ממנו,הוא שאל,"האם אבי היה קוסם? קראו לו טום רידל גם, הם ספרו לי."
"אני חושש שאני לא יודע," אמר דמבלדור,קולו מלטף.
"אמא שלי לא היתה יכולה לעשות קסמים,או שהיא לא היתה מתה," אמר רידל,

יותר לעצמו מאשר לדמבלדור."זה חייב להיות הוא. אז-כשיהיה לי את כל הציוד-מתי אני בא להוגוורטס?"
"כל הפרטים בחתיכת הקלף השניה שבמעטפה שלך," אמר דמבלדור. "אתה עוזב מהתחנה בקינג קרוס בראשון לספטמבר.יש שם גם כרטיס."
רידל הנהן.דמבלדור קם על רגליו והושיט את ידו שוב. בעודו לוקח אותה, אמר רידל,"אני יכול לדבר עם נחשים.גיליתי את זה כשהלכנו לכפר בטיולים-הם מצאו אותי,הם לחשו אלי.האם זה נורמלי לקוסם?" הארי יכל לומר שהוא עיכב כל הזכרה על הכוח המוזר הזה עד עכשיו,נחוש להרשים.
"זה לא רגיל," אמר דמבלדור,אחרי רגע של היסוס, "אבל לא בלתי קיים."
הטון שלו היה שטחי אבל עיניו נעו בסקרנות על פניו של רידל.הם עמדו לרגע,איש וילד,מביטים אחד על השני.ואז לחיצת היד התנתקה,דמבלדור עמד ליד הדלת.
"להתראות,טום,אני אראה אותך בהוגוורטס."
"אני חושב שזה יספיק," אמר דמבלדור בעל השער הלבן שלצידו של הארי,ושניה אחר כך,הם המריאו דרך החשכה חסרי משקל שוב, לפני שנחתו במשרד של היום.
"שב," אמר דמבלדור,נוחת ליד הארי.הארי ציית מוחו עדיין מלא במה שראה הרגע.
"הוא האמין יותר מהר ממה שאני-אני מתכוון,כשספרת לו שהוא קוסם," אמר הארי. "אני לא האמנתי להאגריד בהתחלה,כשהוא סיפר לי."
"כן,רידל היה מוכן לגמרי להאמין שהוא- להשתמש במילותיו-'מיוחד'," אמר דמבלדור.
"האם ידעת- אז?" שאל הארי.
"האם ידעתי שאני פוגש את קוסם האופל המסוכן ביותר בכל הזמנים?" אמר דמבלדור. "לא,היה לי שום מושג שהוא יגדל להיות מה שהוא.ללא ספק,התעניינתי בו. חזרתי להוגוורטס במטרה לפקוח עליו עין,משהו שהייתי צריך לעשות בכל מקרה, מתוך הנחה שהוא היה בודד וחסר חברים,אבל כבר אז, הרגשתי שאני חייב לעשות את זה ממטרה אחרת.
הכוחות שלו, כמו ששמעת,היו מפותחים בהרבה לכזה קוסם צעיר-והכי מרתק ומאיים מהכל- שהוא כבר גילה שיש לו אמצעים לשלוט עליהם,והתחיל להשתמש בהם מתוך הכרה.
וכמו שראית,הם לא היו ניסויים ארעיים האופיינים לקוסם צעיר,הוא כבר השתמש בקסם נגד אנשים אחרים,להפחיד,להעניש,לשלוט.הסיפורים הקטנים על הארנב שנחנק למוות והילד והילדה הקטנים שפיתה להיכנס לתוך מערה היו יותר מרמז...'אני יכול לגרום לאנשים כאב אם אני רוצה'..."
"והוא היה לחשנן,"קטע אותו הארי.
"כן,נכון,כשרון נדיר,וכנראה אחד מאלה שקשורים לכוחות האופל,אף על פי שכפי שאנחנו יודעים,יש לחששנים בין הגדולים והטובים גם.למעשה,היכולת שלו לדבר עם נחשים כמעט ולא גרמה לי דאגה כמו הנטייה הטבעית הברורה שלו לאכזריות,סודיות ושליטה.
הזמן משטה בנו שוב," אמר דמבלדור,מצביע על השמים האפלים דרך החלונות. "אבל לפני שנפרד,אני רוצה להסב את תשומת לבך לדברים מסוימים שהיינו עדים

להם עכשיו,כי יש להם השפעה גדולה על הנושא שאנחנו צריכים לדון בו בפגישות העתידיות.
ראשית,אני מקוה שהבחנת בתגובה של רידל כשהזכרתי שמישהו חולק את שמו הפרטי,'טום'?"
הארי הנהן.
"כאן הוא הראה את הבוז שלו לכל דבר שדימה אותו לאנשים אחרים,כל דבר שעשה אותו רגיל.כבר אז,הוא רצה להיות שונה,נבדל,מפורסם.הוא החליף את שמו,כפי שאתה יודע,שנים מעטות לאחר אותה שיחה ויצר את המסיכה של 'לורד וולדמורט' מאחורי מה שהחביא כל כך הרבה זמן.
אני מאמין שהבחנת שטום רידל כבר היה מאוד עצמאי,צופן סוד,ולכאורה,חסר ידידים?
הוא לא רצה עזרה או ידידות בטיול שלו לסמטת דיאגון. הוא העדיף לפעול לבדו.וולדמורט הבוגר אותו הדבר.אתה תשמע הרבה מאוכלי המוות שלו טוענים שהם בסודו,שהם לבדם קרובים אליו,אפילו מבינים אותו. הם הולכים שולל,ללורד וולדמורט מעולם לא היו חברים,לא שהוא,אני מאמין,רצה מישהו.
ולבסוף- אני מקווה שאתה לא מדי ישנוני לשים לב לזה, הארי -טום רידל הצעיר אוהב לאסוף שלל.ראית את הקופסא של החפצים הגנובים שהוא החביא בחדרו.הם נלקחו מהקורבן של ההתנהגות המפחידה שלו,מזכרת,אם תרצה, של שימוש לא נעים במיוחד בקסמים.שמור במוחך את הנטייה הזאת לאיסוף כמו של עורב,זה במיוחד,יהיה חשוב מאוחר יותר.
ועכשיו זה באמת זמן לישון."
הארי קם על רגליו.כשחצה את החדר,עיניו נפלו על השולחן הקטן שהטבעת של מארוולו גאנט היתה עליו בזמן האחרון,אבל הטבעת כבר לא היתה שם.
"כן,הארי?" אמר דמבלדור,כשהארי עצר.
"הטבעת נעלמה," אמר הארי,מביט סביבו. "אבל חשבתי שיכול להיות שיש לך את המפוחית פה או משהו."
דמבלדור חייך אליו, מתבונן מבעד למשקפי החצי ירח שלו.
"נבון מאוד, הארי,אבל המפוחית פה היתה רק מפוחית פה."
ובסימן אפוף סוד,הוא נופף להארי,שהבין בעצמו שעליו ללכת.

פרק 14: פליקס פלג'יס

להארי היה שיעור בתורת הצמחים דבר ראשון בבוקר. אז הוא לא יכל לספר לרון והרמיוני על השיעור הפרטי עם דמבלדור בארוחת הבוקר בגלל החשש שיצותתו להם,
אבל הוא סיפר להם בזמן שהלכו לרוחב חלקות הירקות אל עבר החממה. הרוח החזקה של סוף השבוע נגמרה סוף סוף; הערפל המוזר חזר ובגללו לקח קצת יותר זמן למצוא את החממה הנכונה. "וואו, מחשבה מפחידה, אתם-יודעים-מי הילד," אמר רון בשקט, כשהם תפסו את מקומם מסביב לאחד מגזעי הסנרגלוף המסוקס שתוכנן כפרוייקט השלישי, והתחילו ללבוש כפפות מגן. "אבל אני עדיין לא קולט למה דמבלדור מראה לך את כל זה. אני מתכוון, זה באמת מעניין וכל זה, אבל מה הקטע?"
"אנ'לא יודע," אמר הארי, שם מגן גומי. "אבל הוא אמר שכל זה חשוב ושזה יעזור לי לשרוד."
"אני חושבת שזה מרתק," אמרה הרמיוני ברצינות. "זה גורם לתחושה טובה בקשר לנבואה לדעת כמה שיותר על וולדמורט. איך אפשר אחרת למצוא את החולשות שלו?"
- -"אז איך היה במסיבה האחרונה של סלאגהורן?" שאל אותה הארי בלי קשר מבעד למגן הגומי. "או, זה היה די כיף, באמת," אמרה הרמיוני, שעכשיו לבשה משקפי מגן. "אני מתכוונת, הוא מדבר בחד-גוניות על מפורסמים, והוא לגמרי מתחנף אל מקלאגן בגלל שהוא טוב בלקשר, והוא הביא לנו אוכל נחמד מאוד והוא הכיר לנו את גוונוג ג'ונס."
-"גוונוג ג'ונס?" אמר רון, עיניו מתרחבות מבעד למשקפי המגן. "ה-גוונוג ג'ונס? הקפטנית של הוליאד הארפיס?" –"בדיוק," אמרה הרמיוני. "אבל אישית, אני חושבת שהיא קצת מלאה מעצמה, אבל—" "זה מספיק בהחלט לדבר, אתם שם!" אמרה פרופסור ספראוט, מתרוצצת מצד לצד ונראית קשוחה.
"אתם מפגרים מאחור, כל האחרים כבר התחילו, ונויל כבר השיג את התרמיל הראשון!" הם הסתכלו סביב; אכן, נויל ישב שם בשפתיים שותתות דם וכמה שריטות חמורות לאורך לחיו, אבל אחז באי רצון בחפץ ירוק פועם בגודל של אשכולית. "בסדר, פרופסור, אנחנו מתחילים עכשיו!" אמר רון, והוסיף בשקט כשהיא הלכה, "בוא נשתמש במופליאטו, הארי."
-"לא, אל לנו!" אמרה הרמיוני, מסתכלת, כפי שהיא תמיד עושה, מתייסרת מהמחשבה על הנסיך חצוי הדם וקסמיו. "טוב, בואו... כדאי שנזוז..." היא נתנה ברון והארי מבט דואג; הם לקחו נשימה עמוקה ואז צללו בין הגזעים המסוקסים

שמאחוריהם. זה התעורר לחיים לפתע, ארוך, דוקרני, כמו סנה גפנים ועף מחוץ לקצה ונע בחטף מבעד לאוויר. אחד סיבך עצמו בשיערה של הרמיוני, ורון הסתלק וחזר עם זוג מזמרות; הארי הצליח ללכוד זוג גפנים וקשר אותם ביחד; חור נפער באמצע של כל הענפים דמויי הזרועות;

הרמיוני הכניסה את זרועה באומץ אל החור,שנסגר כמו מלכודת סביב מרפקה; הארי ורון משכו ועיקלו את הגפנים,ואילצו את החור להיפתח שוב,והרמיוני שיחררה את זרועה לחופשי,מחזיקה באצבעותיה תרמיל זהה לתרמיל של נוויל. פעם נוספת, הגפנים הדוקרניים והפוגעים חזרו פנימה,והגדם המחוספס של העץ שב להסתכל אליהם בצורה תמימה כמו של גוש מת של עץ.
"אתה יודע, אני לא חושב שכדאי שיהיה משהו כזה בגן שלי,"אמר רון, דוחף את משקפי המגן שלו אל מצחו ומנגב זיעה מפניו.
"תעביר אליי את הקערה." אמרה הרמיוני,מחזיקה את התרמיל הפועם בידיה; הארי העביר לה והיא הפילה את התרמיל שלה לתוך הקערה עם מבט נגעל על פניה.
"לא להיות רגישים, לסחוט הכל החוצה, הם הכי טובים כאשר הם טריים!" צעקה פרופסור ספראוט.
"בכל אופן," אמרה הרמיוני שהמשיכה את שיחתם כאילו גוש עץ לא תקף אותם הרגע."סלאגהורן עורך מסיבת חג מולד,הארי,ואין סיכוי שתצליח להשתמט מזה כי הוא למעשה שאל אותי אם אתה פנוי בערב ההוא,אז הוא בטוח שביכולתך לבוא למסיבה."
הארי נאנח. בינתיים,רון,שניסה להשתדל לגרום לתרמיל לא לשבור את הקערה על ידי זה שהוא שם את שתי ידיו על התרמיל,עמד,ומעך את התרמיל בקושי מסוים,ואמר בזעם,
"והמסיבה הזאת של ה'חביבי סלאגהורן', נכון שהיא?"
"רק עבור מועדון הסלאג, כן." אמרה הרמיוני.
תרמיל הגפן עף מידו של רון ופגע בחלון החממה, ונהדף אל ראשה של פרופסור ספראוט ודפק על כובעה הישן ומלא הטלאים, הארי הלך מיד להחזיר את תרמיל הגפן וכשחזר שמע את הרמיוני אומרת "תשמע אני לא המצאתי את השם הזה 'מועדון הסלאג-'"
"מועדון הסלאג" אמר רון בקול מזלזל הזהה לשל מאלפוי "זה פתטי. טוב, אני מקווה שתיהני מהמסיבה שלך. למה שלא תלכי עם מקלגאן.. סלאגהורן יכול להפוך אתכם למלך ומלכת הסלאג-"
"מרשים לנו להביא בני זוג" אמרה הרמיוני שפתאום נהפכה להיות אדומה. "ואני רציתי להזמין אותך, אבל אם אתה חושב שזה מטומטם אז עדיף שלא."
הארי פתאום רצה שהאפונה תעוף רחוק יותר, וכך הוא לא יצטרך לשבת עם הזוג. הם לא שמו לב שהוא תפס פתאום את הקערה שהכילה את התרמילים וניסה לפתוח אותם בדרך הכי רועשת והנמרצת שאפשר אבל לצערו הוא עדיין היה יכול לשמוע אותם.
"את התכוונת להזמין אותי?" אמר רון בקול לגמרי אחר.

"כן" אמרה הרמיוני בעצבנות "אבל אתה מעדיף שאני ילך עם מקלגאן.."
הייתה הפסקה בא הארי המשיך לנסות להכות את התרמיל הגמיש בעזרת המעדר.
"לא אני לא." אמר רון בקול מאוד שקט.
הארי פספס את התרמיל ופגע בקערה וריסק אותה.
"ראפרו", הוא אמר בחופזה וכיוון את שרביטו על שברי הקערה, ואלו קפצו ותיקנו את עצמם.
הרעש בכל אופן עורר את רון והרמיוני ופתאום הם שמו לב שהארי נוכח.
הרמיוני נראתה נרגזת ומיד התחילה לעלעל במהירות בעותק של "אכילת בשר עצים בעולם" כדי לגלות את הדרך הנכונה בשביל לסחוט תרמיל סנרגולף.
רון הסתכל על ידו השנייה ונראה נבוך אבל גם מרוצה מעצמו למדי.
"הארי, תעביר לי את הקערה," אמרה הרמיוני אמרה במהירות, "זה אומר צריכים לדקור אותם בעזרת משהו חד..."

הארי העביר לה את הקערה והוא ורון חטפו את משקפי המגן שלהם ושמו אותם על עיניהם, וצללו פעם נוספת כדי למצוא תרמיל.
טוב, זה לא ממש הפתיע אותו, חשב הארי, בזמן שהוא נאבק בגפן קוצני במטרה לחנוק אותו.
היה ידע שזה יקרה במוקדם או במאוחר, אבל הוא לא היה בטוח מה הוא חושב על זה...
הוא וצ'ו היו יותר מדי נבוכים מכדי להסתכל אחד על השני, קל וחומר לא לדבר אחד עם השני. מה אם רון והרמיוני יתחילו לצאת ביחד ואז ייפרדו?
יכול להיות שהחברות שלהם תשרוד את זה? הארי זכר שהיו כמה שבועות בשנה השלישית שהם לא דיברו זה עם זה. הוא לא נהנה מלנסות לגשר על המרחק ביניהם.
אבל מה עם הם לא ייפרדו? מה אם הם יהיו כמו ביל ופלר, ויהיו מאוד נבוכים להראות את נוכחותם, האם כדאי לקוות שזה יקרה?
"תפסתי אותך" צרח רון, גורר את התרמיל השני מסבך הקוצים בדיוק ברגע שהרמיוני שצליחה לפרוץ דרך ליציאה.
עכשיו הקערה הייתה מלאה בפקועות מתפתלות שנראה כמו זרועות ירוקות.
ההפסקה אחרי השיעור עברה ללא אזכור נוסף על המסיבה של סלאגהורן.
אף על פי שהארי צפה שני חבריו יותר מקרוב במשך הימים שאחר כך, רון והרמיוני לא נראו שונים חוץ מזה שהם התנהגו קצת יותר בנימוס מרגיל.
הארי הניח שכדאי לחכות כדי לראות מה יקרה תחת השפעת הבירצפת בליל של המסיבה של סלאגהורן.
בינתיים, בכל אופן, היה לו דברים יותר דחופים לדאוג להם.
קייטי בל הייתה מאושפזת בבית החולים של הקדוש מנגו, וזה לא נראה כאילו היא עומדת להשתחרר, מה שאומר שלקבוצת הקווידיץ' שהארי אימן כל כך הרבה מאז ספטמבר היה חסרה רודפת. במשך כל הזמן הזה הוא החליף אותה בתקווה שהיא תחזור, אבל המשחק הפותח נגד סלית'רין התקרב, והוא נאלץ לקבל את העובדה

שהיא לא תגיע בזמן כדי לשחק.

הארי חשב שהוא לא יוכל לעמוד בעוד מבחן קבלה עם כל התלמידים בגריפינדור. עם הרגשה רעה שלא ממש הייתה קשורה לקווידיץ', יום אחד הוא תפס את דין תומאס אחרי שינוי-צורה. רוב התלמידים כבר הלכו, אבל כמה ציפורים צהובות התעופפו בחדר, כולן פרי עבודתה של הרמיוני; אף אחד אחר לא הצליח לייצר אפילו נוצה.

"אתה עדיין רוצה להיות רודף?"

מה-? כן, ברור!" אמר דין בהתלהבות. מעבר לכתפו ראה הארי את שיימוס פיניגן דוחף את ספריו לתיקו ונראה עצבני למדי. אחת הסיבות שהארי העדיף לא לבקש מדין להצטרף הייתה שהוא ידע ששיימוס לא יהיה מרוצה. מצד שני, הארי היה צריך לחשוב על טובת הקבוצה, ודין היה יותר טוב משיימוס במבחני הקבלה.

"אוקי, אז אתה בפנים," אמר הארי. "היום בשבע יש אימון."

"יופי," אמר דין. "מעולה, אני לא יכול לחכות עד שאספר לג'יני!"
הוא רץ מהחדר, משאיר את הארי ושיימוס לבד, כשלרגע לא נעים אחד נחתה ציפור אחת על ראשו של שיימוס, והאחת הכנריות של הרמיוני הסתובבה בחדר.

שיימוס לא היה היחיד שהתמרמר על זה שמצאו לקייטי תחליף.היה הרבה מלמולים על העובדה שהארי עכשיו בחר שניים מחבריו עבור הקבוצה. הארי סבל הרבה יותר גרוע מהרטינות על הקרירה הבית ספרית שלו, זה לא הפריע לו במיוחד, אבל אף על פי כן, הלחץ היה הרבה יותר גדול על הבאת ניצחון במשחק המתקרב נגד סלית'רין. אם גריפינדור תנצח, הארי ידע שהבית ישכח לו על הביקורת שלו וישבעו שידעו תמיד שזאת נבחרת טובה. אם הם יפסידו... טוב, הארי חשב בעגמומיות,שהוא עדיין ימשיך לסבול מריטונים גרועים מבעבר....
להארי לא הייתה שום סיבה להתחרט על בחירתו של דין לקבוצה; הוא עבד טוב עם ג'יני ודמלזה. החובטים, פיקס וקוט, השתפרו כל הזמן. הבעיה היחידה הייתה רון.
הארי ידע כל הזמן שרון היה שחקן לא עקבי שסבל מעצבים וחוסר ביטחון,ולרוע המזל, התחזית של משחק פתיחת העונה גרמה לו לזכור את כל הסכנות הישנות. אחרי הבקעה של חצי תריסר שערים, שרובם הובקעו ע"י ג'יני, הטכניקה שלו הייתה יותר ויותר פראית, עד שלבסוף הוא חבט בפיה של דמלזה.
"זה הייתה תאונה, אני מצטער,דמלזה,אני באמת מצטער!" רון צעק אחריה בזמן שהיא זיגזגה את דרכה חזרה למגרש,מטפטפת דם בכל מקום."אני רק----"
"נלחצתי," אמרה ג'יני בכעס, שנחתה ליד דמלזה ובדקה את הנפיחות בשפתה.
"אתה אידיוט, רון, תסתכל על מה שעשית לה!"
"אני יכול לתקן את זה, "אמר הארי, נוחת ליד שתי הבנות, מכוון את שרביטו אל

פיה של דמלזה,ואומר, "אפיסקי." "וג'יני,אל תיקראי לרון אידיוט,את לא הקפטן של הקבוצה---"
"טוב,אתה היית יותר מדי עסוק כדי לקרוא לו אידיוט ואני חשבתי שמישהו צריך לעשות את זה—"
הארי הכריח את עצמו לא לצחוק.
"אל האוויר,כולם,בואו נלך..."
כולל כל מה שהארי ראה זה היה האימון הכי גרוע שהוא ראה מעודו בכל מונח,אף על פי זה הארי לא חשב שהגינות זאת המדיניות הכי טובה כשהם היו כ"כ קרובים אל המשחק.
"עבודה טובה,כולם,אני חושב שנשטח את סלית'רין," הוא אמר במתח, והרודפים והחובטים עזבו את המגרש אל חדר ההלבשה כדי להסתכל אל עצמם בשמחה.
"אני שיחקתי כמו שק של גללי דרקון," אמר רון בקול חלול כאשר הדלת הנעולה שמאחורי ג'יני התנדנדה.
"לא,אתה לא," אמר הארי בנחישות. "אתה השומר הכי טוב שאני ניסיתי בחוץ,רון. הבעיה היחידה שלך היא עצבים."
הוא שמר לעצמו את רחמי העידוד האלה כל הדרך חזרה לטירה, ועד שהגיע הזמן הם כבר הגיעו לקומה השנייה,כשלרון היה מבט שמח במקצת.
כאשר הארי דחף את שטיח הקיר כדי לפתוח את קיצור הדרך הרגיל שלהם אל מגדל גריפינדור. בכל אופן, הם מצאו עצמם מביטים בדין וג'יני,שהיו קרובים אחד לשני ממש התחבקו והתנשקו באופן כ"כ עז עד שהיה נדמה שהם נדבקו ביחד.

הארי הרגיש כאילו יצור גדול קם לתחייה בתוך הארי, קורע אותו מבפנים: דם חם זרם למוח שלו, כך שהוא התרוקן מכל מחשבה, כך שכולו התחלף ברצון עז לקלל את דין. בעודו נאבק בפרץ השיגעון הזה, הוא שמע את רון כאילו הוא קילומטרים ממנו.
"אוי!"
דין וג'יני נפרדו זה מזה והסתובבו. "מה?" אמרה ג'יני.
"אני לא רוצה לראות את אחותי מנשקת אנשים בפומבי!"
"המסדרון הזה היה נטוש עד שאתה התפרצת פנימה!" אמרה ג'יני.
דין היה נראה נבוך. הוא חייך להארי אבל הארי לא השיב לו חיוך, בגלל המפלצת שבתוכו שקראה לו להוציא את דין מהקבוצה.
"אמ... טוב בואי, ג'יני," אמר דין. "בואי נחזור לחדר מועדון".
"לך אתה!" אמרה ג'יני. "אני רוצה להחליף מילה עם אחי היקר!" דין הלך, נראה שהוא לא מצטער לעזוב את זירת האירוע.

"טוב," אמרה ג'יני, מסיטה את שערה הג'ינג'י מפניה, ונעצה מבט נוקב ברון. "אני אסביר לך את זה אחת ולתמיד. זה לא עניינך עם מי אני יוצאת או מה אני עושה איתם, רון-"

"כן, זה כן!" אמר רון, כועס אף הוא. "את חושבת שאני רוצה שאנשים יגידו

שאחותי היא-"

"היא מה?" צעקה ג'יני, שולפת את שרביטה. "היא מה בדיוק?" –"הוא לא מתכוון לשום דבר, ג'יני-" אמר הארי אוטומטית, אף על פי שהמפלצת בתוכו שאגה באישור דבריו של רון.
"כן, הוא כן!" היא אמרה, מתלהטת על הארי. "רק בגלל שהוא לא נישק אף אחד בחיים שלו, רק בגלל שאת הנשיקה הכי טובה בחיים שלו הוא קיבל מדודה מוריאל-"

"סתמי ת'פה!" שאג רון, שנהיה אדום מרגע לרגע.

"לא, אני לא אסתום אותו!" צעקה ג'יני, מאבדת שליטה. "ראיתי אותך עם ליחה (פלר), מקווה שהיא תנשק אותך על הלחי בכל פעם שאתה רואה אותה, זה מגוחך! אם היית בעצמך יוצא עם בנות ומתנשק איתן, לא היה כזה אכפת לך כשאחרים עושים את זה!"

רון שלף את שרביטו אף הוא; הארי מיהר לעמוד ביניהם.
"את לא יודעת על מה את מדברת!" שאג רון, מנסה להגיע לג'יני מסביב להארי, שעכשיו עמד לפניו בידיים פשוטות קדימה. "רק בגלל שאני לא עושה את זה בפומבי-!"
ג'יני פלטה צחוק מלגלג, מנסה לדחוף את הארי מדרכה.
"נישקת את פיגווידג'ן? או שיש לך תמונה של דודה מוריאל מתחת לכרית? אתה-" קרן אור כתומה עברה מתחת ליד השמאלית של הארי ופספסה את ג'יני בסנטימטרים; הארי דחף את רון לנגד הקיר.
"אל תהיה טיפש-"
"הארי נישק את צ'ו צ'אנג!" צעקה ג'יני, שהייתה קרובה לדמעות עכשיו. "והרמיוני נישקה את וויקטור קרום, זה רק אתה שמתייחס לזה כאילו זה משהו מגעיל, רון, וזה בגלל שיש לך ניסיון כמו לילד בן 12!"
והיא יצאה בסערה. הארי מיד הרפה מרון; המבט על פניו היה קטלני. שניהם עמדו שם, מתנשמים בכבדות, עד שגברת נוריס, חתולתו המלכותית של פילץ', הופיעה בפינה, ושברה את המתיחות.
"קדימה," אמר הארי שקול צעדיו של פילץ' הגיע לאוזניהם.

הם עלו במהירות במדרגות של מסדרון הקומה השביעית."אוי,צאי מן הדרך!"רון נבח על ילדה קטנה שקפצה פתאום בפחד,מפילה בקבוק של שרץ קרפדות.
הארי בקושי שם לב לקול של ניפוץ הזכוכית;הוא הרגיש מבולבל,מסוחרר;הוא הכריח את עצמו לרוץ כמו ברק למרות שאין דבר כזה.זה בגלל האחות של רון,הוא אמר לעצמו.אתה פשוט ראית את הנשיקה שלה עם דין כי היא אחותו של רון.
אבל מחשבה לא קרואה באה למוחו והוא ראה בה את דמותו במסדרון נטוש מתנשק עם ג'יני....המפלצת שבתוך החזה שלו....אבל אז הוא ראה את רון פותח

את שטיח הקיר ונותן את שרביטו להארי,אומר דברים כמו,"בגידה של אמון.."ו,"הייתה אמורה להיות ידידה שלי..."
"אתה לא חושב שהרמיוני נישקה את קרום?"רון שאל בפתאומיות,כשהם הגיעו לדיוקן האישה השמנה. הארי התחיל לתת אשמות ועיקום בדימיונו הראה שרון שאף לפרוץ למסדרון,אבל הוא וג'יני עדיין נשארו לבד---"מה?"הוא שאל בבלבול."או...אר..."התשובה ההוגנת הייתה "כן",אבל הוא לא רצה להגיד את זה.
בכל מקרה,רון נראה אוסף את הדבר הגרוע ביותר מהמבט של פרצופו של הארי.
"דיליגרווט,"הוא אמר לאישה השמנה בקדרות,והם טיפסו דרך החור שבתמונה אל חדר המועדון.
הם לא הזכירו את הרמיוני או ג'יני שוב;אמנם,הם לא דיברו אם אף אחד בערב שעבר ונכנסו למיטה בשקט,כל אחד מהם חשב אליהן.
הארי נשאר ער לזמן ארוך,מסתכל למעלה אל ארבעת הפוסטרים שלו ומנסה לשכנע את עצמו שרגשותיו לג'יני היו לגמרי רק ריגשי ידידות.
הם היו חיים,והם היו לא,כמו אח ואחות כל קיץ,משחקים קווידיץ',הקניט רון,ולצחוק על ביל וליחה?(לא יצא טוב)הוא ידע על ג'יני לשנים עכשיו....זה היה טבעי שהוא היה צריך להרגיש עכשיו מוגן...טבעי היה שהוא רצה לא להסתכל עליה עכשיו....רוצה לקרוע לדין את השפתיים בגלל שהם התשקו איתה עכשיו...
לא...הוא רצה לשלוט על הרגשות המיוחדים והידידותיים שלו....
רון נחר נחירה גדולה וחזקה.
היא אחותו של רון,הארי אמר לעצמו בנחישות.אחותו של רון.היא מחוץ-לתחום.הוא לא היה מסכן את החברות שלו עם רון בעד שום דבר.הוא שינה את צורתה של כריתו לצורה יותר נוחה וחיכה לשינה, מנסה במיטב יכולתו להדחיק את ג'יני ממחשבותיו.הארי התעורר בבוקר מרגיש קצת מסנוור ומבולבל בגלל סדרה של חלומות בהם רון רודף אחריו עם מחבט עטלפים,אבל בצהריים הוא שמח לראות שרון מהחלום התחלף ברון האמיתי,שהיה אדיש לגמרי אל ג'יני ודין,אבל גם ניסה לבלבל ולהביך את הרמיוני, מלגלג באדישות.מה שהיה יותר,זה שרון הראה איך הופכים בן לילה,לרגיש ומוכן לכל פיצוץ-הרג של הסקרוטים פוצי-תחת.הארי בילה את רוב היום בנסיון לשמור על שלום בין רון והרמיוני בלי הצלחה
מרובה;לבסוף,הרמיוני עזבה כדי לישון בכעס,ורון עקב אחרי הרמיוני אל חדר השינה של הבנים אחרי שקילל בכעס והפחיד כמה תלמידי שנה ראשונה עם מבטו.
לחרדתו של הארי,רון לא המשיך להיות תוקפן יותר ויותר בימים הבאים,וזה רק הטביל אותו יותר עמוק כשהוא שמר על המיומנויות שלו,שעשתה אותו הרבה יותר תוקפן,אבל הוא המשיך להתאמן לקראת המשחק בשבת,כושל בניסיון לשמור על השער מכל הכדורים מהרודפים שבאו אליו במכה,אבל הוא שאג על כל אחד כל כך הרבה שהוא גרם לדמלזה רובינס לבכות.
"אתה תסתום ותעזוב אותה לבד!"צעק פיקס,שהיה שני שליש מהגובה של רון,אבל למרות זאת יש להודות שהוא הצליח להפחיד את רון.
"מספיק!"צעק הארי,שראה את ג'יני נותנת מבט כועס לכיוונו של רון,שזכרה שהיא רצתה להביא את המוניטין שלה לידי מימוש,יוצאת מהעניין לפני שלא יהיה אפשר

לשלוט בו.
"פיקס,לך לארוז את הכדורים.דמלזה,קחי את עצמך בידיים.אתה שיחקת ממש טוב היום,רון..."
הוא חיכה ששאר חברי הנבחרת יצאו מטווח שמיעה לפני שהוא אמר את זה,"אתה החבר הכי טוב שלי, אבל אם תמשיך להתנהג כך לשאר חברי הקבוצה אני יעיף אותך בבעיטה מהנבחרת."
הוא באמת חשב לרגע שרון הכה אותו,אבל אז קרה משהו הרבה יותר גרוע:רון נראה כאילו הוא רוצה לצנוח מהמטאטא שלו.
הדבר שהוא רצה להגיד יותר מכל יצא לו החוצה,"אני מתפטר,אני פתטי."
"אתה לא פתטי ואתה לא מתפטר!"אמר הארי בעוז,תופס את רון משולי החלוק שלו."אתה יכול לשמור על כל דבר,יש לך בעיה,טיפש!""אתה קורא לי טיפש?""כן,אולי אני כן!"
הם הלכו זה לצד זה לרגע,ואז רון שיקשק את ראשו בעייפות.
"אני יודע שאין לך מספיק זמן כדי למצוא שומר אחר,אז אני אשחק מחר,אבל אם אנחנו מפסידים,ואנחנו מפסידים,אני מוציא את עצמי מהנבחרת."
שום דבר מכל מה שהארי אמר לא שינה את רון.הוא ניסה להרים את בטחונו של רון לפני ארוחת הערב, אבל רון היה יותר מדי זועף וממורמר על הרמיוני כדי לשים לב.הארי היה עקשן בחדר המועדון בערב, אבל טענתו שבלעדיו הנבחרת תושמד הייתה במקצת חלשה בהתחשב בעובדה שהנבחרת השתדלה להתרחק ממנו כמה שיותר,ממלמלים ללא ספק על רון ושולחים אליו מבטים מגעילים.לבסוף הארי ניסה להיות כועס בתקווה שזה יגרה את רון להתנגד,ובתקווה לשמור על שער נקי,אבל האסטרטגיה הזאת לא הייתה טובה יותר מלעודד את רון;רון הלך למיטה מדוכדך ואבוד כפי שאף פעם הוא לא היה כך.
הארי התעורר לזמן ארוך של אפלה.הוא לא רצה להפסיד במשחק הממשמש ובא;לא רק שזה היה היום הראשון שלו כקפטן,אבל הוא היה נחוש לממש את חשדותיו על דראקו מאלפוי במשחק הקווידיץ'.אם רון ישחק כמו שהוא שיחק במקצת האימונים שעברו עד תחילת המשחק,ההזדמנות שלהם לנצח הייתה מאוד קטנה...אם רק היה משהו שהוא היה יכול לעשות כדי לגרום לרון לקחת את עצמו בידיים...לגרום לו לשחק בצורה היותר טובה שלו....משהו כזה היה מבטיח לרון יום משחק באמת טוב....והתשובה בא להארי בהפתעה,בפתאומיות,מהולל מהמכה של ההשראה.
ארוחת הבוקר הייתה רגשית יותר מהרגיל; הסליתרינים לחששו וצעקו בקול רם בכל פעם ששחקן בקבוצת הקווידיץ' של גריפינדור נכנס לאולם הגדול.
הארי העיף מבט לתקרה וראה שמיים נקיים בצבע תכולים, (בצע תכלת) סימן טוב.

השולחן של גריפינדור היה מלא בצבע מוצק של אדום וזהב. כאשר הארי ורון נכנסו לאולם גריפינדור התקרבו ועודדו. הארי חייך חיוך מעושה ונופף בידו; רון עיוות את פניו בחולשה ונראה מזועזע.

"התעודד, רון!" צעקה לבנדר. "אני יודעת שאתה נהדר!"

"פשוט תתעלם."

"רואה?" שאל אותו הארי. "קפה? מיץ דלעת?" "כל דבר" אמא רון בעצב ולקח פרוסת טוסט.

כמה דקות מעטות אחרי הרמיוני נכנסה לאולם, בגלל המריבה האחרונה שלה עם היא לא ירדה איתם לארוחת בוקר וכאשר הגיעה לקצה השולחן היכן שהארי ורון ישבו היא נעצרה.

"איך אתם מרגישים?" עיניה הסתכלו בעיקר על רון.

"בסדר" אמר הארי, הוא הסתכל על ידו של רון שהחזיקה את כוס מיץ הדלעת שלו.

"בדיוק ככה רון, תשתה".

רון הגביה את כוסו כך שהיא הגיע לשפתיו.

"רון, אל תשתה את זה!!!".

הארי ורון הרימו את מבטם ביחד אל הרמיוני.

"למה לא?" אמר רון.

הרמיוני לטשה מבט בהארי כאילו היא לא מסוגלת להאמין למראה עיניה...

"אתה הרגע שמת משהו בשתייה"
"מה?" אמר הארי.
"שמעת אותי, אני ראיתי אותך, אתה פשוט הוספת משהו למשקה של רון. יש לך את הבקבוק עכשיו ביד ימין שלך!"
" אני לא יודע על מה את מדברת," אמר הארי, מכניס בחופזה את הבקבוק לתוך הכיס שלו.
" רון אני מזהירה אותך אל תשתה את זה!. הרמיוני אמרה שוב , חרדה, אבל רון הרים את הכוס ושתה בלגימה אחת," תפסיקי לנהל אותי מסביב, הרמיוני"
היא נראתה פגועה. עיוות קל זה מה שהארי יכל לשמוע ממנה, היא התנשפה, " אתה יכול להיות מסולק בגלל זה. בחיים שלי הייתי מאמינה עליך, הארי!"
"תראי מי שמדבר," הוא לחש בחזרה. " מבלבלת את כולם בזמן האחרון?"
היא רמה בסערה מהשולחן והתרחקה מהם. הארי צפה בא הולכת מבלי להתחרט.
הרמיוני מעולם לא הבינה איזה עסק רציני היה קווידיץ'. אז הוא הסתכל סביב על רון, שהצמיד את שפתיו.

"בזמן הקרוב" אמר הארי בשמחה.
הדשא הקפוא נגרס מתחת לרגליהם כשהם פסעו למטה לאצטדיון.
"מזל נחמד המזג אוויר הזה טוב?" הארי שאל את רון.
"כן" אמר רון, מי שנראה חיוור וחולה.
ג'יני ודמלזה כבר לבשו את מדי הקווידיץ שלהם וחיכו בחדר ההלבשה.
" נראה שהתנאים מושלמים" אמרה ג'יני, מתעלמת מרון. "ונחש מה יש? הרודף של סליתרין ואיזי, הוא קיבל אתמול את המרביצן בראש בזמן האימון שלהם, והוא פצוע מאוד ואינו מסוגל לשחק! ויותר טוב מזה גם מאלפוי חולה ואינו משחק!"
"מה " אמר הארי, ופנה כדי להביט בה. "הוא חולה? מה קרה לו?"
"אין לי מושג, אבל זה טוב לנו" אמרה ג'יני באופן ברור. "השחקן שלהם במקומו הוא הארפר; הוא בשנה שלי והוא אידיוט."
הארי חייך בצורה לא ברורה, אבל כאשר הוא שם על עצמו את המדים האדומים המחשבות שלו היו רחוקות מקווידיץ.
מאלפוי היה פעם אחת בעבר טען שהוא לא יכול לשחק בגלל מחלה, אבל בזמן ההוא מאלפוי ווידא שהמשחק נדחה למועד חדש שהכי מתאים לסתירין. למה עכשיו הוא שמח להיות מוחלף? האם הוא באמת חולה או שהוא מזייף?
"מסריח, נכון?" הוא אמר בקול נמוך לרון. " מאלפוי לא משחק?"
"מזל, אני קורא לזה" נראה קצת יותר נלהב. וואיזי גם בחוץ, הוא המבקיע שערים הכי טוב שלהם, אני לא חושב הי! הוא אמר לפתע, קפוא למחצה הוא סיים ללבוש את ככפת השוער שלו והביט בהארי.
"מה?"
"אני.... אתה...." רון הוריד את קולו , הוא נראה גם נפחד וגם נלהב. "השתיה שלי... מיץ הדלעת שלי...ץ אתה לא?"
הארי הרים את הגבות שלו, אבל לא אמר דבר מלבד "אנחנו מתחילים בערך עוד חמש דקות, כדאי שתשים את המגפיים עליך"
הם יצאו לתוך קהל שואג אוהד ולועג. אחד ההצדדים של האיצטדיון היה צבוע באדום וזהב. הצד האחר גל של ירוק וכסף. הרבה מהפלפאף ורייבנקלו בחרו צדדים גם. בתוך כל הצעקות והכפיים הארי יכל לשמוע ברור את שאגת האריה מהכובע המפורסם של לונה.

הארי התקדם לעבר מדאם הוץ', השופטת, הוא היה מוכן לשחרור הכדורים מהארגז.

"קפטנים ללחוץ ידיים" אמרה מדאם הוץ'. הארי לקח את ידו של קפטן של סליתרין חדש.
"לעלות על המטאטאים. בשריקה ...שלוש... שתיים... אחת...

השריקה הושמע, הארי והשאר בעטו באדמה הקפואה חזק כלפי מעלה והתפזרו במגרש.

הארי הקיף את הקרקע, סוקר בעיניו את המגרש בחיפוש אחר הסניץ' והשגיח על הארפר (המחפש של סליתרין כנראה) שעשה זיגזג באוויר מתחתיו. וכאשר הפרשנות התחילה הוא שמע קול הרבה יותר מלגלג מהרגיל.

"טוב, והינה הם באים, ואני חושב שכולנו מופתעים לראות את הקבוצה שפוטר שם ביחד השנה, המון מחשבה, לתת לרונאלד וויזלי לשמש טלאי במשחק כשומר השנה, הוא יכול להיות להסתלק מהקבוצה... אבל כמובן, עם הכרות אישית ועזרה מהקפטן..."

המילים האלו זכו ללעג רב וצהלה מצד סליתרין.
הארי שרבב את צווארו לסביב והסתכל לעבר יציע הפרשנות. רזה בלונדיני עם אף גבוה עמד שם, מדבר לתוך המגפון הקסום שהיה פעם של לי ג'ורדן; הארי זיהה את מי שהיה שם, זה היה זכירה סמית, שחקן של הפלפאף שאותו בכלל לא חיבב.

"-אוו, והינה בא הניסיון הראשון של סליתרין לקלוע, זה Urquhart (איזה שם) שזורק ו...

הקיבה של הארי התהפכה.

"... וויזלי חוסם אותה, טוב, הוא ודאי בר מזל לפעמים, אני מניח..."

"זה נכון, סמית" מלמל הארי וחייך לעצמו, הוא צלל בין הרודפים.
עיניו סרקו את כל המגרש בחיפוש אחר הסניץ' החמקמק.

אחרי חצי שעה של משחק, גריפינדור הובילו בשישים נקודות על אפס של סליתרין, רון עשה שמירה מרהיבת עין וג'יני קלעה ארבע מתוך שש הקליעות של גריפינדור. היעילות הזאת גרמה לזכריה סמית לשתוק בנוגע לשני האחים וויזלי.
הם היו שם בגלל שהארי חיבב אותם, והוא התחיל Peakes and Coote (מזה זה?!)

"כמובן, כות (כנראה שזה איזה שם) לא באמת מתאים להיות חובט" אמר זכריה ביהירות, "הם אמורים להיות עם יותר כוח".

"תכו בו מרביצן!" הארי צעק לכות בזמן שהוא חלף מאחורי, אבל כות העלה חיוך רחב, ובחר במקום זאת לחבוט במרביצן לכיוון הארפר במקום זאת. הוא חלף על פני הארי בכיוון השני. הארי היה שמח לשמוע את צליל המכה שבישר שהמרביצן מצא את מטרתו.

כמו שהיה נראה גריפינדור לא עשו טעויות. שוב ושוב הם קלעו לחישוקים ושוב

ושוב. (כמה פעמים שוב...) רון חסם את כל הקליעות ונראה לכאורה שליו. למעשה, הוא חייך והקהל עודד אותו במיוחד על שימרתו הטובה עם השיר "וויזלי הוא המלך". רון עצמו נטה לנהל את השירה מלמעלה.

"הוא מחזיק מעצמו יותר מדי היום, לא?" אמר קול לגלגני. "אתה בוגד דם, ידיד של..." הארי התנגש בהארפר בכוונה וקטע את דבריו. מאדם הוץ' הסתובבה לאחור ונתנה לסליתרין זריקת עונשין, אבל באותו זמן הארפר כבר טס משם במהירות. הארי התחיל לרדוף אחריו.

"ואני חושב שהארפר מסליתרין ראה את הסניץ'!" אמרה זכריה סמית במגפון. "כן, יש לו משהו שלפוטר אין!".

סמית באמת אדיוט חשב הארי. הוא לא הבחין בהתנגשות שלהם? אבל ברגע הבא קיבתו של הארי התהפכה, סמית צדק והארי טעה: הארפר לא עף למעלה במקריות; הוא הבחין במה שהארי לא: הסניץ' נע במהירות גבוה מעליהם מנצנץ בבהירות בשמיים הנקיים והכחולים.

הארי האיץ; הרוח שרקה באוזניו ולא נתנה לו לשמוע את הפרשנות וקול הקהל, הארפר היה לפניו ולגריפינדור היו רק 100 נקודות; אם הארפר יגיע לפניו לסניץ' גריפינדור תפסיד... ועכשיו הארפר היה ברגל מעליו. (כמו 30.5 ס"מ) ידו של הארי הייתה מושטת באוויר...

"אוי הארפר" צעק הארי בייאוש. "כמה מאלפוי שילם לך כדי שתבוא במקומו?"

הוא לא ידע למה הוא אמר את זה אבל הארפר הגיב מאוחר מדי; הארי מישש את הסניץ', הסניץ' פשוט ברח להארפר מהאצבעות ובדיוק ברגע הנכון הארי תפס אותו!
הארי הרגיש את ההרגשה הישנה שאותה הרגיש בכל פעם שהסניץ' היה בידו.

"כן!" צעק הארי בזמן שהסתובב סביב המגרש כשהסניץ' הזעיר בידו. הוא עף לכיוונה של האדמה ונחת אליה. הקהל הבין מה קרה וצעקה גדולה עלתה ממנו עד כדי כך שהיה קשה לשמוע את השריקה של מדאם הוץ' לסיום המשחק.

"ג'יני, לאן את הולכת?" צעק הארי שמצא את עצמו באמצע האוויר, לכוד בין כל חברי הקבוצה שרצו לחבק אותו, אבל ג'יני המשיכה לעוף בשיא המהירות, עד שהתרסקה אל במת הפרשן. בזמן שהקהל צווח וצחק, הקבוצה של גריפינדור נחתה ליד העצים השבורים, שמתחתם נאבק זכריה כדי לצאת משם. הארי שמע את ג'יני אומרת לפרופסור מקגונגל הנזעמת, "מצטערת פרופסור, שכחתי לעצור."

הארי פרץ דרך בין כל חברי הקבוצה וחיבק את ג'יני, אבל הרפה במהירות רבה,

כדי להתחמק ממבטה, הוא התחיל למחוא כפיים ולהריע לרון במקום זאת. כל טינתו נשכחה, הקבוצה של גריפינדור עזבו את המקום כשהם הולכים יד ביד ומנופפים באוויר לאוהדים.

האווירה בחדרי ההלבשה הייתה שמחה.

"המסיבה בחדר המועדון!" צעק דין. "ג'יני, דמלזה בוא!"

הארי ורון היו האחרונים בחדר ההלבשה. הם רצו ללכת בזמן שהרמיוני נכנסה. היא הייתה עטופה בצעיף של גריפינדור. "הארי, אני רוצה להחליף איתך מילה". היא לקחה נשימה עמוקה. "אתה לא היית חייב לנצח! שמעת את סלאגהורן, זה לא חוקי." "מה את הולכת לעשות, לבלבל אותנו?" (לא מבין תקטע של בלבלבל) הזדעק רון. "על מה שניכם מדברים?" שאל הארי, מתרחק כדי לתלות את גלימתו כך שאף אחד מהם לא יראה שהוא מגחך. "אתה יודע בדיוק על מה אנחנו מדברים!" אמרה הרמיוני בקול צווחני. "אתה שמת בתוך המיץ של רון שיקוי מזל! פליקס פלג'יס!"
"לא, אני לא" אמר הארי חוזר על עקבותיו כדי לעמוד עם הפנים אליהם.
"כן, אתה כן, הארי, ובגלל זה הכל הלך כמו שצריך, כל השחקנים של סליתרין החטיאו, רון חסם את כולם!

"אני לא שמתי שם שיקוי במשקה!" אמר הארי, והעלה חיוך רחב ומעושה. הוא החליק את ידו לתוך כיס הז'קט והוציא את הבקבוק הזעיר שהרמיוני ראתו בידו בבוקר. זה היה שיקוי בצבע זהב שהיה אטום בחוזקה ע"י פקק משעווה.
"אני רציתי שתצליח, אז עשיתי בכאילו כשראיתי שאתם מסתכלים". הוא הסתכל על רון. "אתה חסמת הכל בגלל שאתה בר מזל. עשית הכל בעצמך".

הוא הראה שוב את הבקבוק.

"באמת לא היה כלום במיץ הדלעת שלי? אמר רון נדהם.
"אבל מזג האוויר היה טוב... וVaiseyו (מה זה?!) לא יכול לשחק... ובאמת לא היה לי שיקוי מזל?

הארי הניד בראשו. רון פער את פיו לרגע, ואז התחיל לחקות את קולה של הרמיוני. "אתה הוספת בבוקר פליקס פלג'יס למיץ של רון, בגלל זה הוא חסם הכל!", "רואה! אני יכול לחסום קליעות גם בלי עזרה, הרמיוני!"

אף פעם לא אמרתי שאתה לא יכול - רון, גם אתה חשבת שאתה נתון להשפעת השיקוי!"

אבל רון כבר פסע לכיוון הדלת כשהמטאטא על כתפו.

"אהמ", אמר הארי לדממה הפתאומית; לא היה לו מושג שתוכניתו תתפוצץ כך, (זה הפך לריב) "אז נלך למסיבה?"

"לך אתה!" אמרה הרמיוני. "ברגע זה רון כבר נמאס אלי, אני לא יודעת מה עשיתי שגורם לו לא להיות מרוצה אף פעם..." וגם היא יצאה הסערה מחדר ההלבשה.

הארי הלך בחזרה לטירה באיטיות דרך הקהל הרב.
חלק גדול מהקהל צעק אליו ברכות אבל הוא הרגיש רגש גדול של אכזבה; הוא היה בטוח שאם רון ינצח במשחק הם יחזרו להיות חברים מיד. הוא לא ראה דרך להסביר להרמיוני שמה שהעליב את רון היה שהיא נישקה את ויקטור קרום, למרות שזה קרה לפני המון זמן.

הארי לא ראה את הרמיוני בחגיגת הניצחון של גריפינדור. גל של מחיאות כפיים ועידוד קידם את פניו בכניסה ומיד הוא הוקף באנשים שבירכו אותו. היה קשה להיפטר מהאחים קווירי שרצו ניתוח של המשחק בפרוטרוט (בפרטי פרטים) ומקבוצה גדולה של בנות שהקיפו אותו, (ולא הבנתי ת'המשך) הוא עוקב זמן רב עד שיכל למצוא את רון ולבסוף הוא נפטר גם מרומילדה (איזה ילדה) שרמזה בכבדות שהיא רוצה לבוא איתו למסיבת חג המולד של סלאגהורן. הוא הצליח להגיע לשולחן המשקאות שם עמדה ג'יני כשעל כתפה עומד ארנולד (הינשוף הזה) וקרוקשנקס (החתול) מיילל בתקווה.

"מחפש את רון?" היא שאלה, "הוא שם, הצבוע והמטונף הזה."

הארי הסתכל לפינה שעליה היא הצביע. שם, כשכולם בחדר המועדון, עמד רון כשידיו עוטפות את לבנדר בראון. היה קשה לספר של מי הייתה כל יד ואיפה היא נגעה (תיפתחו את הדמיון).

"נראה כאילו הוא אוכל את הפנים שלה, לא ככה?" אמרה ג'יני. "אבל אני מניחה שכאשר הוא יספר לה על המשחק הוא יתחיל לשנות את טכניקת המשחק שלו (אתם מכירים את רון...)".
"משחק טוב, הארי."
היא טפחה על שכמו. הארי הרגיש פתאום רעב מאוד, אבל כשג'יני הלכה להביא עוד בירצפת, קרוקשנקס עקב אחריה בריצה איטית, עינוי הצהובות נעוצות בארנולד.

הארי התרחק מרון, לא היה נראה שרון הולך להתפנות לדברים אחרים בקרוב. עם הרגשה גרועה, הוא חשב שהוא רעה רעמת שיער חומה יוצאת מטווח ראייה.

הוא זינק קדימה והתחמק שוב מרומילדה. הוא פתח את הדיוקן של האישה

השמינה. המסדרון בחץ נראה נטוש.

הוא מצא אותה בכיתה הלא נעולה הראשונה בה חיפש. היא ישבה על שולחן המורה, לבד, חוץ מלהקה קטנה של ציפורים צהובות מצייצות אשר הסתובבו סביב ראשה, והיה ברור שהיא זימנה אותן עכשיו מן האוויר הריק. הארי לא יכול שלא להעריך את יכולת הקסם שלה בזמן כזה.

"אה, שלום, הארי" היא אמרה בקול שביר. "אני בדיוק התאמנתי".

"כן, אהמ, הם... ממש טובים" אמר הארי.

לא היה לו מושג מה להגיד לה. הוא רק תהה אם היה סיכוי שהיא לא הבחינה ברון, כשהיא רק עזבה את המסיבה בגלל שהייתה מעט פראית מדי, כשהיא אמרה, בקול גבוה ולא מתאים לה: " נראה שרון נהנה מהחגיגות".

"אהמ... באמת?" שאל הארי.

"אוישׁ, אל תעמיד פנים שלא ראית אותו" אמרה הרמיוני. "הוא לא ניסה להסתיר את זה, נכון?"

הדלת מאחוריהם נפתחה לרווחה. לאימתו של הארי, רון נכנס, מושך את לבנדר בידה.

"או" הוא אמר, שולח מבט חטוף על הארי והרמיוני.
"אופס!" אמרה לבנדר, ויצאה מן החדר, מגחכת. הדלת נטרקה מאחוריה.

זה היה שקט נורא. הרמיוני בהתה ברון, אשר סירב להחזיר לה מבט, אך אמר בערבוב של אומץ ומבוכה: "היי, הארי! תהיתי לאן הלכת!"

הרמיוני החליקה מן השולחן. להקת הציפורים הצהובות המשיכה לצייץ במעגלים סביבה, ככה שנראתה כמו דגם מוזר ונוצתי של מערכת השמש.

"לא היית צריך להשאיר את לבנדר מחכה בחוץ" היא אמרה בשקט. "היא לא תבין לאן נעלמת".

היא הלכה לאט, ובגו זקוף, לכיוון הדלת. הארי בהה ברון, אשר נראה כאילו הוקל לו שלא קרה דבר גרוע מזה.

"אופונגו!" נשמעה קריאה מכיוון הדלת.

הארי הסתובב במקומו כדי לראות את הרמיוני מצביעה בשרביטה על רון, הבעת פניה פראית.
הלהקה הקטנה האיצה כמו קליעים זהובים גדולים לעבר רון, שצעק וכיסה את פניו בידיו, אך הציפורים תקפו, מנקרות ושורטות כל פיסת עור אליה הגיעו.

"תורידיאותממני!" הוא צעק, אבל במבט נקמני של זעם, הרמיוני פתחה את הדלת לרווחה ונעלמה לתוכה.
הארי חשב שהוא שמע התייפחות לפני שהדלת נטרקה.

פרק 15: השבועה הבלתי שבירה

שלג התערבל כנגד החלונות הצוננים עוד פעם; חג המולד התקרב במהירות. האגריד כבר שם את כל עצי חג המולד באולם הגדול; זרים של ציניות וקישוטים צעקניים היו כבר תלויים; נרות שלא נגמרו זהרו בתוך חליפות שריון וצרורות של דבקונים לבנים נתלו לאורך המסדרונות.קבוצות גדולות של בנות נטו להיפגש מתחת לדבקונים בכל פעם שהארי עבר,מנסות לחסום את המסדרון כדי שהארי לא יוכל לעבור; למרבה המזל, איכשהו, הארי התרגל בשעת הלילה לתהות על שניתן לו בצורה בלתי רגילה ידע טוב על המעברים הסודים והדרכים בטירה, אז הוא לעיתים קרובות, בלי הרבה קושי, ניווט דרך חופשייה מדבקונים בין הכיתות. רון, שהצליח למצוא פעם נוספת תירוץ לקנאה עליזה, פשוט שאג מצחוק על כל זה. למרות שהארי העדיף את רון החדש הצוחק והמתבדח מאשר את רון המדוכדך והעצבני, מצב רוחו של הארי לא השתפר, והשיפור במצב רוחו של רון רק הכביד על זה. ראשית, הוא היה צריך להתרגל לנוכחות של לבנדר בראון, שחשבה שכל רגע שהיא לא מתנשקת עם רון הוא רגע מבוזבז, ושנית הוא היה .שוב חברם הטוב של שני אנשים שלא דיברו זה עם זה.

רון, מי שהידיים שלו עדיין נשאו שריטות ופצעים מההתקפה של הציפורים של הרמיוני, עדיין השמיע שמץ של מגננה ורוגז בקולו.

היא לא יכולה להתלונן" הוא אמר להארי."היא התנשקה עם קרום. עד שסוף סוף מישהי רוצה להתנשק איתי גם - אובכן, זאת מדינה חופשית.לא עשיתי שום דבר רע"

הארי לא ענה, הוא העמיד פנים שהוא קורא בספר שהם היו אמורים לקרא לפני שיעור לחשים למחרת בבוקר (שדיבר על מסעות) והוא החליט שכל עוד הוא נשאר חבר של רון והרמיוני , הוא מבלה הרבה מהזמן שלו עם פה סגור."בחיים לא הבטחתי להרמיוני כלום," רון מלמל. "אני מתכוון, בסדר, אנחנו קבענו ללכת למסיבת חג המולד של סלגהורן איתה, אבל היא אף פעם לא אמרה... רק כידידים... אני פנוי לחלוטין..."

הארי העביר דף בשקט, מודע לזה שרון צופה בו. קולו של רון נעלם אט אט במלמולים, כמעט שלא נשמעים מעל פצפוצה של האש, אפילו שהארי חשב ששמע שוב את המילים "קרום" ו "לא יכולה להתלונן" שוב.

לוח הזמנים של הרמיוני היה כל כך עמוסה שהארי יכל לדבר איתה רק בערב, שבכל מקרה רון היה כל כך צמוד ללבנדר שהוא לא שם לב למה שהארי עשה.

הרמיוני סירבה לשבת בחדר המועדון כל עוד רון הייה שם, אז בדרך כלל הארי .הייה מצטרף עליה לספריה וזאת אומרת שהשיחות שלהם התנהלו בלחישות. "יש לו זכות לנשק מי שהוא רוצה" אמרה הרמיוני, בזמן שהספרנית, מאדאם פינץ', התגנבה אל המדפים שמאחוריהם. "באמת שלא אכפת לי. "היא העלתה את עט הנוצה ונקדה את האות י' בצורה פראית עד כדי כך שהיא עשתה חור בקלף. הארי לא אמר כלום. הוא חשב שהקול שלו נעלם ונעדר משימוש. הוא התכופף קצת והמשיך בהכנת השיקוי, עוקב אחרי ההערות להכנת השיקוי מתוך ספר השיקויים, .ממשיך להקשיב להוראות השימושיות של הנסיך.

"ודרך אגב" אמרה הרמיוני אחרי כמה רגעים "אתה צריך להיות זהיר" בפעם האחרונה" אמרה הארי בקול מעט צרוד ושקט " אני לא מחזיר את הספר " הזה. אני למדתי מהנסיך חצוי הדם יותר ממה שסנייפ או סלוגהורן לימדו אותי ב-- "----

אני לא מדברת על הנסיך הטיפש כביכול" אמרה הרמיוני , נותנת מבט נבזי לספר " כאילו הוא היה חצוף אליה. "אני מדברת על זה שמוקדם יותר נכנסתי לשירותי הבנות בדיוק לפני שבאתי לפה והיו שם תריסר בנות כולל הרומילדה ואן הזאת שמנסות להחליט איך להשקות אותך בשיקוי אהבה. הם כולן מקוות שתיקך אותן אתך למסיבה הזאת של סלוגהורן, וכנראה כולן קנו את שיקוי אהבה של פרד וג'ורג', שאני פחדתי לומר שהוא ממש עובד..."

למה לא החרמת אותו אז?" דרש הארי, זה לא רגיל שהרמיוני הפקירה את " .הכללים ברגע מכריע שכזה

הם רק דיברו על הדרך. משהו שאני מפקפקת שהחצוי הדם עשה" והיא נתנה " לספר עוד מבט מלא בוז. "אפשר רק לחלום על 12 סמי נגד ל12 שיקוי אהבה באותו הזמן, תזמין מישהי ללכת אתך למסיבה, זה יעצור את האחרות מלחשוב ".שיש להם סיכוי. זה מחר בלילה, הם כבר נהיות נואשות

אני לא רוצה להזמין אף אחת" מלמל הארי, שעדיין ניסה לא לחשוב על ג'יני יותר, " למרות העובדה שהיא המשיכה להופיע בחלומות שלו והוא היה אסיר תודה על זה שרון לא יודע לבצע ביאור הכרה

טוב, אז תזהר במה שאתה שותה , בגלל שרומילדה ואן נשמעה רצינית." אמרה " .הרמיוני בטון מלוכלך

היא קשרה ערמה גדולה של מגילות הקלף שעליהם היא כתבה חיבור .לכשפומטיקה והמשיכה לשרבט עם העט נוצה שלה

חכי רגע" הוא אמר באטיות."אני חשבתי שפילץ' אסר לקנות בחנות ההוקוס " "?מוקוס של האחים וויזלי

וממתי מישהו שם לך למה שפילץ' אסר?" אמרה הרמיוני עדיין מרוכזת בחיבור "
.שלה
אבל חשבתי שבודקים את כל הינשופים. אז איך זה שהבנות האלה עדיין "
"?מצליחות להכניס שיקוי אהבה לבית הספר
פרד וג'ורג' שולחים אותם מסווים בתור בשמים ושיקוים נגד שיעול;" אמרה "
".הרמיוני. "זה חלק משירות ההזמנות שלהם
".את יודעת הרבה לגבי זה"
הרמיוני זיכתה אותו באותו מבט נגעל שהרגע נתנה לעותק שלו של הכנת שיקויים
.למתקדמים
הכל היה רשום בגב של הבקבוקים בחנות של פרד וג'ורג'. הם הראו לי ולג'יני "
בקיץ" היא אמרה בקרירות."אני לא רוצה לשים שיקויים במשקאות של
"...האנשים...ולהעמיד פנים ברור שלא, זה יגרום רק רע
כן, אובכן, אל תחשבי על זה אף פעם, "אמר הארי במהירות. "הנקודה היא, "
שפילץ' הוא משוגע, נכון? הבנות האלה הביאו לתוך בית הספר משהו מסווה כדבר
"?--אחר! אז למה מאלפוי לא יכול להביא את השרשרת
"...אוי, הארי, לא זה שוב"
.תחשבי שוב, למה לא? "דרש הארי"
תראה, "נאנחה הרמיוני" החישן סודיות גילה דברי אופל, קללות, והסתרת "
קסמים, נכון? השימוש שלו הוא בגילוי קסמים אפלים וכל דבר אפל. יש לחישן
הרבה מאוד קללות רבות עוצמה שמגלים כל קסם אפל, כמו האחד שבתוך
השרשרת. שיקוי אהבה זה לא חפץ אפל או מסוכן--"
.קל לך להגיד את זה."רטן הארי,שחשב על רמילדה ואן"
אז יכול להיות שפילץ' לא קלט שזה לא שיקוי נגד שיעול, ושהוא לא כ"כ טוב ---"
בכשפים, ואני בספק אם הוא יכול למנות אפילו שיקוי אחד מ---"
הרמיוני עצרה לחלוטין; גם הארי שמע את זה. מישהו זז קרוב מאחוריהם בין ספרי
האופל. הם חיכו, ורגע אחרי זה כמו נשר מאדאם פינץ' הופיעה מסביב לפינה,
הלחי שלה שקועה, העור שלה דמה למגילה, והאף הארוך והמעוקל שלה הואר
.באור המנורה שהיא אחזה
הספרייה סגורה עכשיו, "היא אמרה, "תחזירו כל ספר שלקחתם למקומו "
המדויק—מה עשית לספר הזה ילד מושחת שכמותך? אמרה מאדאם פינץ'
.שהסתכלה בתיעוב על הספר של הנסיך חצוי הדם
זה לא ספר של הספרייה, זה הספר שלי! אמר הארי,שחטף את העותק שלו של "
.הכנת שיקויים למתקדמים מהשולחן שהרמיוני והוא ישבו בו עד לפני רגע
"! מקולקל!"היי נשפה."מטומא,מלוכלך"
זה בסך הכל ספר שכתבו עליו!"אמר הארי,שהוציא את הספר מחוץ לתווך "
.אחיזתה
היא נראתה כאילו היא עשויה לקבל שבץ; הרמיוני אספה את הדברים שלה
במהירות,תפסה ביד של הארי ומשכה אותו משם."היא תעיף אותך מהספירה אם
"?לא תהיה זהיר.למה היית צריך להביא איתך את הספר המטומטם הזה
זאת לא אשמתי שהיא משוגעת, הרמיוני. או אולי את חושבת שהיא היא שמעה "

"...אותך מדברת בחוצפה על פילץ'.אני תמיד חשבתי שאולי יש משהו בניהם
"....או, חה חה"
שמח על כך שהיה אפשר לדבר בקול נורמלי, הם הלכו לאורך המסדרון בחזרה
.לחדר המועדון, מתווכחים אם פילץ' ומדאם פינס היו באמת מאוהבים בסתר
.תכשיט זול" אמר הארי לאישה השמנה, זאת הייתה הסיסמא החגיגית החדשה"
אתה בעצמך,"אמרה האישה השמנה בגיחוך, וחשפה את החור בקיר כדי להכניס "
.אותם
היי, הארי!" אמרה רמילדה ואן, רגע אחרי שהוא והרמיוני טיפסו דרך החור "
"?שבקיר. "פונץ' דובדבנים
.הרמיוני נתנה לו מבט של "מה-אמרתי-לך?" מעל לכתפה
".לא תודה," אמר הארי במהירות."אני לא ממש אוהב את זה"
אובכן, תיקח את זה בכל מקרה, "אמרה רמילדה, שדחפה קופסה לתוך ידו של "
הארי." שוקולד קדרה, יש בתוכם וויסקי אש.סבתא שלי שלחה אותם אליי, אבל אני
".לא כ"כ אוהבת אותם
או, כן, תודה רבה." אמר הארי, שלא חשב על משהו אחר להגיד. "אמ- אני פשוט "
"...הולך עם
.הוא מיהר להתחבא מאחורי הרמיוני, קולו נחלש ונעלם במבוכה
אמרתי לך," אמרה הרמיוני, "ככל שתזדרז להזמין מישהי, כך הן יעזבו אותך "
"-ותוכל
אבל לפתע פניה נהיו לבנות - היא הרגע מצאה את רון ולבנדר, יושבים שלובים
.באותה כורסא
אמ... לילה טוב, הארי" אמרה הרמיוני, למרות שהשעה הייתה רק 7 בערב, והיא "
.הלכה לכיוון מגורי הבנות בלי להוסיף מילה
הארי הלך לישון וניחם את עצמו שנישאר רק עוד יום אחד של שיעורים
.מפרכים,פלוס המסיבה של סלוגהורן,ואז הוא ורון יעזבו ביחד אל המחילה
עכשיו זה נראה בלתי אפשרי שרון והרמיוני יוכלו להיות שוב חברים לפני שהחג
יתחיל, אבל אולי,איכשהו,סנטה קלאוס יתן להם זמן בשביל להשלים,יהיה הרבה
.יותר טוב אם זה יקרה
אבל הציפיות שלו לא היו גבוהות, והם היו במצב גרוע עוד יותר אחרי שינוי-צורה
עם שניהם למחרת. הם התחילו ללמוד את שינויי הצורה האנושיים - הקשים ביותר
.עד כה, ועבדו מול מראות; הם היו אמורים לשנות את הצבע של גבותיהם
הרמיוני צחקה באופן לא נעים על הניסיון הראשון והגרוע של רון, שבמהלכו הוא
איכשהו עשה לעצמו שפם. רון השיב לה בכך שחיקה את הקפיצות שלה בכל פעם
שפרופסור מקגונגל שאלה שאלה. לבנדר ופרוואטי חשבו שזה מאוד מצחיק,
והרמיוני שוב נראתה כאילו היא עומדת לבכות. היא עזבה את הכיתה במהירות
ברגע הצלצול, משאירה אחריה חצי מספריה. הארי, שחשב שכרגע הרמיוני צריכה
.אותו יותר מרון, לקח את הספרים שנשארו והלך אחריה
הוא עקב אחריה עד שתפס את עקבותיה ליד שירותי הבנות, כשהיא מלוות בלונה
.לאבגוד, הילדה הסהרורית
"?הו ,היי, הארי," אמרה לונה. "אתה יודע שהגבה שלך יותר בהירה?"

"...הי, לונה. הרמיוני, את שכחת את הדברים שלך"
.והוא נתן לה את הספרים שלה
אה, כן," אמרה הרמיוני בקול חנוק,לוקחת את דבריה ומסתובבת מהר כדי "
להסתיר את העובדה שהיא נגבה את עיניה עם תיקה."תודה,הארי.אובכן,יהיה
"...מוטב אם אלך עכשיו
והיא מיהרה ללכת, בלי לתת להארי הזדמנות קטנה לנסות לנחם אותה, למרות
.שלא היה לו כל כך מה להגיד...
היא ממש מודאגת," אמרה לונה. "בהתחלה חשבתי שזאת מירטל המיללת, עד "
"..שראיתי שזאת הרמיוני. היא אמרה משהו על רון וויזלי
.היה להם ריב קטן." אמר הארי"
הוא אומרת דברים מצחיקים לפעמים, נכון?"אמרה לונה, כשהם הלכו במורד "
המסדרון. "אבל הוא יכול להיות ממש אכזרי לפעמים.הבחנתי בזה בשנה
".האחרונה
אני יודע" אמר הארי.לונה הדגימה את הכישרון שלה להגיד דברים לא נוחים אבל "
אמיתיים; הוא אף פעם לא הכיר מישהו כמותה."אז היה לכם שליש טוב?" שאל
הארי
אה,כן היה בסדר,"אמרה לונה,"היה קצת משעמם בלי צ"ד, ג'יני נחמדה, הא "
עצרה שני בנים בכיתת השינוי צורה כשהם קראו לי 'לוני'"
את רוצה לבוא איתי למסיבה של סלאגהורן הערב?" המילים האלה יצאו מהפה "
של הארי מבלי שיוכל לעצור אותן; הוא שמע את עצמו אומר את זה כאילו זר מדבר
.במקומו
.לונה הביטה בהארי בעיניים הבולטות שלה, מופתעת
"?המסיבה של סלאגהורן? אתך"
כן," אמר הארי, "אנחנו אמורים להביא בנות זוג, אז חשבתי שאולי תרצי... אני "
מתכוון..." הוא רצה לדאוג שהיא הבינה את כוונותיו. "אני מתכוון, כמו ידידים, את
"...יודעת. אבל אם את לא רוצה
.חצי ממנו כבר קווה שהיא לא רצתה לבוא
או לא, אני אשמח לבוא אתך כידידה!" אמרה לונה, מחייכת באושר כפי שלא "
חייכה מעולם"

אף אחד מעולם לא ביקש ממני לבוא איתו למסיבה, כמו ידידה! בגלל זה צבעת את
"?הגבה שלך, בשביל המסיבה? אני צריכה לצבוע את שלי גם
לא" אמר הארי בתקיפות, "זה בטעות. אני אחפש את הרמיוני כדי שתתקן לי את "
."זה. אז אני אפגוש אותך באולם הכניסה בשמונה
אהה!" צעק קול מעליהם ושניהם קפצו. שניהם לא שמו לב שהם הרגע עברו "
.מתחת לפיבס, שהיה תלוי הפוך מהנברשת מחייך אליהם בזדון
פוטי הזמין את לונה המג'נונה למסיבה! פוטי אוהבבבבב את לונה המג'נונה! פוטי "
"!אוהבבבבב את לונה המג'נונה
גם אחרי שהתרחקו מפיבס הם שמעו אותו ממשיך לצעוק: "פוטי אוהב את לונה
"!המג'נונה

נחמד שאפשר לשמור דברים בסוד לפעמים" אמר הארי. ואכן, תוך שנייה, או "
לפחות ככה היה נראה, כל בית הספר ידע שהארי פוטר הזמין את לונה לאבגוד
.למסיבה של סלאגהורן
יכולת לקחת כל אחת!" אמר רון מבלי להאמין בארוחת ערב. "כל אחת! ואתה "
"?בחרת את לונה המג'נונה
אל תקרא לה ככה, רון!" אמרה ג'יני בזעף, דוחפת את הארי מאחורה בדרכה אל "
".חבריה. "אני ממש שמחה שהזמנת אותה, הארי, היא כל כך נרגשת
והיא המשיכה ללכת לאורך השולחן עד שהתיישבה ליד דין. הארי ניסה להרגיש
מרוצה מכך שג'יני שמחה שהוא הזמין את לונה למסיבה, אבל הוא לא הצליח.
הרחק בהמשך השולחן, ישבה הרמיוני לבדה, משחקת עם הכפית שלה. הארי שם
.לב שרון הסתכל עליה בגניבה
.אתה יכול להגיד סליחה," הארי הציע בפשטות"
.ומה, להיות מותקף בעוד עדר של ציפורים?" מלמל רון"
"?מה זה יעזור לך לחקות אותה"
"!היא צחקה על השפם שלי"
".אז מה,זה יהיה טיפשי מצדך לזכור את זה לנצח"
אבל רון לא נראה כמו מישהו שמקשיב; לבנדר הגיעה בזה הרגע עם פרוואטי.
.לחוצה בין הארי ובין רון, זרקה לבנדר את ידיה אל הצוואר של רון
היי, הארי, "אמרה פרוואטי ש, כמו הארי, הסתכלה על העילפון של לבנדר ועל "
.השעמום שבהתנהגות של שני חברים
היי," אמר הארי. "מה שלומך? את נשארת בהוגוורטס? שמעתי שהוריך רוצים "
".שתעזבי את בית הספר
דיברתי איתם והחלטנו שאם הם יקחו אותי זה יהיה במועד אחר,"אמרה "
פראווטי." הדבר שהיה עם קייטי ממש הבהיל אותם, אבל אז החלטנו שהם לא
"!יקחו אותי...אה, היי הרמיוני
פרוואטי חייכה לכיוונה בשימחה, הארי יכל לספר לה במהירות שהרמיוני במצב
רוח מדוכא אבל ראה את הרמיוני מחזירה לה חיוך, אם זה אפשרי, אפילו יותר
.גדול

בנות יכולות להיות מאוד מוזרות לפעמים...
הי, פארווטי," אמרה הרמיוני, מתעלם לגמרי מרון ולבנדר. "אם מי את הולכת "
למסיבה של סלוגהורן הלילה?"
לא הזמנתי," אמרה פארווטי בעגמומיות. "אני לא אוהבת ללכת, אבל למרות זאת, "
"?המוזיקה נשמעת ממש טובה...את הולכת, נכון
"-כן קבעתי עם קורמר בשעה שמונה, ואנחנו---"
ואז היה רעש כאילו אבן פוגעת בכיור,ורון הגיח.הרמיוני עשתה את עצמה כאילו
.היא לא רואה ולא שומעת שום דבר
".ואנחנו נלך למסיבה ביחד"
קורמר?" אמרה פראווטי. "קורמר מקלאגן, את מתכוונת"

זה נכון,"אמרה הרמיוני במתיקות."האיש שכמעט-"היא עשתה עניין גדול "
".מהדגשת המילים. "הפך לשומר של גריפינדור
אז את הולכת איתו?" שאלה פראווטי, כשהעיניים שלה גדלות "
.אה, כן, לא ידעת?" אמרה הרמיוני,עם שמץ של צחוק בקולה"
לא!" אמרה פארווטי, מסתכלת במבט רכלני ובביטחון."וואו, את אוהבת שחקני "
"...קווידיץ', נכון? קודם קרום, עכשיו מקלאגן
אני אוהבת שחקני קווידיץ' ממש טובים,"הרמיוני תיקנה אותה, עדיין מחייכת "
"...ומדגישה את המילים. "אני אלך עכשיו ואתכונן למסיבה
היא עזבה.פרוואטי ולבנדר שילבו ידיים והלכו לדון על ההתפתחות החדשה, כולל כל מה שאי פעם הם שמעו על מקלאגן, וכל מה שהם שיערו אי פעם על הרמיוני. רון היה חסר הבעה ולא אמר דבר. הארי עזב כדי לתהות לעומק איזה בת תרצה באמת לנקום בו.
כשהוא הגיע לאולם הכניסה בשעה שמונה באותו הערב, הוא מצא מספר רב מהרגיל של בנות,כולן נראו נעלבות וכועסות כאשר הוא הלך לכיוון לונה. היא לבשה סט של בגדים כסופים ונוצצים והיא משכה אחריה צחקוקים של הצופים,חוץ מזה היא נראתה די נחמד, בכל מקרה הארי שמח שהיא לא לבשה את עגילי .הצנונית שלה או שרשרת פקקי הבירצפת שלה ולא נראתה מעופפת כרגיל
"?היי," הוא אמר " אז שנלך"
"?או, כן" היא אמרה בשמחה "אז. איפה המסיבה"
במשרד של סלוגהורן" אמר הארי והוביל אותה לכיוון מדרגות השיש והרחק "
.מהאנשים שלחששו ונעצו בהם מבטים
.שמעת שערפד צריך להגיע למסיבה?" שאלה לונה "
"?אני..מה?" אמר הארי מפוחד. "את מתכוונת לשר הקסמים"
כן...הוא ערפד" היא אמרה בקור " אבא כתב על זה מאמר ארוך כשסקרימג'ור רק "
קיבל ת'תפקיד של פאדג', אבל מישהו ממשרד הקסמים לא הרשה לו לפרסם את זה. כמובן הם לא רוצים לתת לאמת לצאת החוצה ". הארי לא ענה לה. הארי, שחשב שזה לא הגיוני שרופוס סקרימג'ור הוא ערפד, אבל היה רגיל לסיפורים החוזרים של לונה על אבא שלה שראה בצורה המוזרה שלו דברים שחשב שהם .עובדות
הם כבר התקרבו למשרדו של סלוגהורן ובכל צעד שעשו שמעו יותר טוב את .הצחוק,המוזיקה והשיחות הרמות שבקעו מתוך המשרד
אם הוא היה בנוי כך,או שהוא השתמש בקסם בשביל זה, משרדו של סלוגהורן היה משרד גדול בהרבה מהמשרדים של שאר המורים. הקירות היו מכוסים בווילונות אזמרגד, וזהב היה תלוי במקום, ככה שזה נראה כאילו הם היו בתוך אוהל ענקי. החדר היה מחניק ומלא באנשים,טבול באור אדום ובמנורות זהב המתנדנדות מתוך התיקרה, ובתוכם היו פיות אמיתיות שכל אחת הייתה נקודת אור מבריקה. קול שירה המלובה במה שנשמע כמו מנדולינה זרם מתוך פינה רחוקה. עשן של מקטרת ריחף מעל קוסמים מזדקנים השקועים בתוך שיחה, כמה גמדוני בית מציצים עשו את דרכם בין ים של ברכיים, נעלמים מתחת למגשי כסף

.גדולים וכבדים של אוכל שאותם נשאו,כך שהם נראו כמו שולחנות משוטטים
הארי, נערי" צעק סלוגהורן, כמעט ברגע שבו לונה והארי נדחקו בדלת "בוא "
".לפה...בוא לפה... יש כל כך הרבה אנשים שאני רוצה שתכיר
סלוגהורן היה לבוש בציצית וכובע קטיפה שהבליט את הז'קט המעושן שלו.אוחז במהודק את ידו של הארי כאילו הוא מקווה שידיהם יתחברו לאחת. סלוגהורן .הוביל אותו לתוך המסיבה; הארי אחז בידיה של לונה וגרר אותה אחריו
הארי, רציתי להכיר לך את אלדרד וורפל, הסטודנט הזקן שלי, אנחנו 'אחים בדם': "
".הוא הציל את חיי מערפדים-ו, כמובן, הוא חבר שלי סנגוני
וורפל שהיה קטן, חסון, ומרכיב משקפיים, אחז בידיו של הארי ולחץ אותם בלהב; סנגוני הערפד,מי שהיה גבוה ורזה עם צללים אפלים מתחת עיניו, רק הניד בראשו. היה לו מבט משועמם בעיניו.קבוצה של בנות מקרקרות עמדו קרובות אליו,עם .מבט סקרני ונלהב
הארי פוטר,שמחתי לא הייתה לשווא!" אמר וורפל, שהסתכל על פניו של הארי "
מקרוב. "אני אמרתי לפרופסור סלוגהורן רק ביום אחר, 'איפה הביוגרפיה של הארי פוטר שכולנו מחכים לה?
".אר," אמר הארי. "אל תגזים"
צנוע בדיוק כמו שהוראס תיאר!"אמר וורפל."אבל ברצינות."הוא השתנה;הוא "
נעשה יותר מועסק."אני אהיה שמח לכתוב לעוד אנשים עלייך, בחור יקר! הם משתוקקים לדעת אלייך! משתוקקים! אם אתה תרשה לי כמה ראיונות, פעם בשבוע לשעה, נוכל לגמור את הביוגרפיה תוך כמה חודשים. וכל זאת אם מעט מאמץ ממך. אני מבטיח לך---תשאל את סנגיני אם זה לא יקרה מהר—סנגיני, תישאר כאן!" הוסיף וורפל, הופך לנוקשה, פוסע אחורה אל הערפד שהיה קרוב לקבוצת בנות, עם מבט רעבתני למדי בעיניו."כאן, נעשה את זה מהיר." אמר וורפל, תופס את אחד השדונים החולפים ומכניס אותו לידו של סנגיני לפני שהסתובב והחזיר את תשומת ליבו אל הארי. "ילד יקר שלי,אנחנו יכולים לעשות "---פה זהב,אם אין לך רעיון
אני באופן מוחלט לא מעונין," אמר הארי בנחישות, "ואני צריך לפגוש כמה חברים "
שלי, מצטער." הוא לקח את לונה חזרה אל הקהל; הוא ראה רעמה של שיער חום .וארוך נעלמת בין מה שנראה שתי אחיות מחוברות באיזה איבר
"!הרמיוני! הרמיוני"
"!הארי, הנה אתה, תודה לאל! היי לונה"
מה קרה לך?" שאל הארי, כשהרמיוני הסתכלה במבט פרוע. נראית כאילו היא "
.הרגע יצאה מסבך של מלכודת השטן
או, אני רק הלכתי---אני מתכוונת, אני כרגע עזבתי את קורמר,"היא "
.אמרה,"מתחת לדבקון," היא הוסיפה הסבר,אבל להארי היה עדיין מבט שואל
את באמת באת איתו? "הוא אמר בחומרה, "אני חשבתי שהוא הכי יעצבן את רון "
אם אני ילך איתו,"אמרה הרמיוני בקור רוח."שקלתי לבוא עם זכריה סמית, אבל "—חשבתי, באופן כללי---"
.את הבאת בחשבון את סמית'?"אמר הארי,מבטל"
כן,הבאתי בחשבון,ואני התחלתי לרצות אותו, כשמקלאגן עשה מבט ג'נטלמני. "

"..בוא נלך לכיוון ההוא, ונוכל לראות אותו מגיע, הוא כ"כ גבוה...
שלושתם התחילו ללכת לצידו השני של החדר,מרימים בדרך כוסות של מי דבש,
.מבינים יותר מדי מאוחר שפרופסור טרלוני עומדת שם לבדה
.שלום,"אמרה לונה בנימוס אל הפרופסור טרלוני"
"ערב טוב,יקירתי,"אמרה פרופסור טרלוני,מתמקדת בקושי מסויים בלונה. הארי
יכל להריח ריח של בישול. אני עוד לא ראיתי אותך בכיתה שלי לאחרונה
.לא,אני הולכת לפירנזה השנה."אמרה לונה"
או, כמובן, "אמרה פרופסור טרלוני בזעם, מחניקה גיהוק. "או דובין (שם של "
מישהו), אני מעדיפה לחשוב עליו.אתה יכול להאמין, אתה יכול לא, שעכשיו אני
חוזרת לביה"ס. פרופסור דמבלדור, יפטר את הסוס? אבל לא...אנחנו חולקים
כיתה...זה עלבון, באמת, עלבון. מה את יודעת..." פרופסור טרלוני נראתה הלומת
.יין לנוכח זה שזיהתה את הארי
הארי שמע את פרופסור טרלוני מעבירה ביקורת נוספת על פירנזה, תחת המסווה
הזה הוא התקרב אל הרמיוני ואמר לה,"הרשי לי לעשות משהו ישר.מתי את
?"מתכוונת לספר לרון שהתערבת בבחינות לנבחרת
?"הרמיוני הרימה גבה."למה אתה חושב שאני ארד כ"כ נמוך
"---הארי הסתכל עליה בשנית."הרמיוני,אם את יכולה תשאלי את מקלאגן
ישנו הבדל,"אמרה הרמיוני בכבוד."אני לא מתכוונת להגיד לרון שום דבר על מה "
".שקרה,או מה שלא יהיה,שקרה בזמן הבחינות
"---טוב,"אמר הארי בלהט."הוא יפול שוב,ואנחנו נפסיד במשחק הבא"
קווידיץ'!"אמרה הרמיוני בכעס."לכל הבנים אכפת רק מזה? קורמר לא שאל אותי "
אפילו שאלה אחת עלי,לא,אין לי זמן לטפל ב 'מאה עצירות גדולות מאת קורמר
מקלאגן' זה לא עוצר מאז, או לא, הנה הוא מגיע!" היא זזה כ"כ מהר שנראה כאילו
היא נעלמת; רגע אחד היא הייתה שם, ובשני, היא לחוצה בין שני מכשפות
.שצוחקות בקול קולני ומשם שוב נעלמה
.ראית את הרמיוני?" שאל מקלאגן, מפלס את דרכו בכוח בין הקהל"
לא, מצטער," אמר הארי, והוא פנה מהר כדי להצטרף לשיחה של לונה, שוכח "
.לחלקיק שנייה עם מי היא דברה
הארי פוטר!" אמרה פרופסור טרלוני בעומק, עם נימה רוטטת, כמו שהיא ראתה "
.אותו בפעם הראשונה
.או,שלום."אמר הארי"
ילד יקר שלי!" היא אמרה בלחישה מאוד חלשה. "השמועות! הסיפורים! 'הנבחר'! "
כמובן, אני ידעתי את זה כבר זמן ארוך מאוד...הסימנים לבאות מעולם לא היו
טובים יותר,הארי... אבל מדוע אתה לא חוזר לשיעור גילוי
"!עתידות?בשבילך,ובשביל כל האנשים,זה הנושא בעל החשיבות הכי מרובה
אה, סיביל, כולנו חושבים שהנושא שלנו בעל החשיבות הכי מרובה!"אמר קול רם, "
וסלוגהורן הופיע מהצד האחר של פרופסור טרלוני, פניו מאוד אדומים, כובע
הקטיפה שלו מעט מלוכסן, כוס של מי דבש בידו האחת וחתך ענקי של עוגה בידו
האחרת."אבל לא חשבתי אי פעם שלמישהו יהיה כישורן כ"כ טבעי בשיקויים!"
אמר סלוגהורן, מביט בהארי עם חיבה, בעיניים אדומות." אִינְסְטִינְקְטִיבִי, את

יודעת, בדיוק כמו אימא שלו! זאת הזדמנות של פעם בחיים ללמד ילד עם סוג כזה של יכולת, האם אני יכול להגיד לך, סיביל---מדוע אפילו סוורוס---"והארי נתקף אימה,סלוגהורן זרק את ידו על האוויר ותפס את סנייפ. "תפסיק להשתמט ותצטרף אלינו, סוורוס!" סלוגהורן שיהק בשמחה."אני בדיוק דיברתי על הכישרון הגדול של הארי בהכנת שיקויים!חלק מן הקרדיט חייב להינתן לך,כמובן,אתה לימדת אותו במשך חמשת שנותיו בהוגוורטס!"

לכוד, עם זרועו של סלוגהורן סביב כתפיו, סנייפ תפס מבט "אף באף" בהארי, עם עיניו השחורות והצרות."מצחיק,אני מעולם לא הבאתי התרשמות שלימודו של פוטר מסתדר כ"כ."

אובכן, אז, זה כישרון טבעי!" שאג סלוגהורן."אתה היית צריך לראות מה הוא נתן " לי בשיעור הראשון שלנו,שיקוי חיים ומוות---מעולם לא היה סטודנט שהצליח בהכנת השיקוי הזה בניסיונו הראשון, אני חושב שאפילו אתה לא, סוורוס---" באמת?" אמר סנייפ במהירות, עיניו עדיין מביטות בשעמום על הארי,שהיה בטוח " אך שקט. הדבר האחרון שהוא רצה עכשיו זה שסנייפ יתחקר אותו על המקום ממנו הוא יודע את כל הידע הזה על הכנת שיקויים.

"שאל סלוגהורן, הארי?" הזכר לי מה הדבר האחרון שהכנת."

"הגנה כנגד אומנות אפלה, קסמים, שינוי צורה, הרבולוגיה..."

"אמר סנייפ בטון מזלזל, כל הדברים האלה נדרשים, בקיצור, כדי להיות הילאי."

"אמר הארי מתנגד, כן, זה מה שאני רוצה לעשות."

"הרעים סלוגהורן, וכנבחר אתה גם תעשה זאת!"

אני לא חושבת שאתה צריך להיות הילאי," אמרה לונה.כולם הסתכלו עליה. " "ההילאים הם חלק מהמזימה של רוטפנג, חשבתי שכל אחד יודע את זה. הם מתכוונים להביא להפלת הממשלה ע"י כישוף החושך ומחלות חניכים."

הארי שאף חצי ממי הדבש שלו אל אפו עד שהוא התחיל לצחוק.באמת,היה שווה להביא את לונה עד לכאן רק בשביל זה .להביא את לונה עד לכאן רק בשביל זה . הארי היה רטוב ממי הדבש אבל המשיך לגחך,הוא ראה משהו מחושב שהפיח רוח חיים אפילו יותר: דראקו מאלפוי נגרר מאוזנו ע"י ארגוס פילץ'.

פרופסור סלוגהורן," חרחר פילץ', לסתותיו שמוטות והאור המשוגע שנפלט " מהבליטה בעינו העיד שהוא חשף מעשה קונדס. "אני גיליתי שהילד הזה התגנב במסדרון בקומה למעלה. הוא טוען שהוא הוזמן למסיבה שלך והתעכב על לסדר בחוץ. האם הוא קיבל הזמנה?"

מאלפוי שיחרר את עצמו לבד מאחיזתו של פילץ', נראה זועם. "בסדר גמור, אני לא הוזמנתי," הוא אמר בכעס."אני ניסיתי לגרום לשער להתמוטט, שמח לא, אני לא,"אמר פילץ',מחייך לרגל אמירת המשפט."

זה בסדר גמור, ארגוס, בסדר גמור."אמר סלוגהורן, מנפנף לשלום "עכשיו חג " המולד וזה לא פשע לרצות לבוא למסיבה. רק הפעם, אני לא אתן לך עונש, אתה רשאי להשאר, דראקו."

פילץ היה כעוס ומאוכזב, זה היה ללא רבב ניתן לחיזוי; אבל למה, הארי תהה, מאלפוי נראה כמעט במידה שווה לא שמח? ולמה סנייפ מסתכל על מלפוי במבט כועס ו... והאם זה אפשרי? קצת מפוחד? אבל לפני שהארי הספיק להפנים את

מה שהוא רואה, פילץ הסתובב וגרר את הרגלים למקום אחר, ממלמל מתחת לנשימתו; מלפוי העלה על פניו חיוך והודה לסלוגהורן, ופניו של סנייפ נהיו ישרות וסתומות.
זה שום דבר, שום דבר," אמר סלוגהורן בניפנוף לתודה של מאלפוי. "הכרתי את " "...סבא שלך, אחרי הכל
הוא תמיד דיבר טוב עליך, אדוני" אמר מאלפוי במהירות. " אמר עליך שאתה " ".הרוקח שיקויים הטוב ביותר שהוא הכיר מעולם
הארי התבונן במאלפוי. זאת לא היה החנפנות שסקרנה אותו; הוא התבונן במאלפוי עושה את זה לסנייפ לזמן ארוך. זאת הייתה העובדה שמאלפוי, אחרי הכל, נראה קצת חולה. זאת הייתה הפעם הראשונה שהוא רואה את מאלפוי מקרוב זה זמן רב; הוא ראה עכשיו שלמאלפוי יש צלליות כהות מתחת לעיניים שלו ובמפורש גוון אפרפר בעור שלו.
" .יש לי מילה איתך, דראקו" אמר סנייפ בפתאומיות
"עכשיו, סוורוס" אמר סלוגהורן, משהק שוב, " זה חג המולד, אל תהיה קשה מדי" אני ראש הבית שלו, ואני אחליט כמה קשה, או אחרת, להיות איתו," אמר סנייפ " ".בקיצור. " עקוב אחרי דראקו
הם עזבו, סנייפ הוביל את הדרך, מאלפוי נראה נעלב. הארי עמד שם לכמה ".רגעים, הססני, ואז אמר "אני צריך לחזור לרגע...לונה...אמ---לשירותים.
בסדר", היא אמרה בעליזות, והוא חשב שהוא שמע אותה, בזמן שהוא התרחק " מהקהל, הנושא שחוזר של הקנוניה עם השן הרקובה עם פרופסור טרילוני, מי שנראה רציני שהוא מתעניין. זה היה קל, ברגע שהוא יצא מהמסיבה, הוא הוציא את גלימת ההיעלמות שלו ושם על עצמו, המסדרון היה שקט ונטוש. מה שהיה יותר קשה זה למצוא את מאלפוי וסנייפ. הארי רץ במורד המסדרון, הרעש של הצעדים שלו נבלעו בתוך הרעש של המוזיקה שבמשרד של סלוגהורן מאחריו. אולי סנייפ לקח את מאלפוי למשרד שלו בצינוק... או יתכן שהוא ליווה אותו לחדר המועדון של סליתרין... הארי הצמיד את האוזן שלו דלת אחר דלת כשהוא מאוכזב הוא ירד עד למסדרון, עם ההלם הגדול של ההתרגשות, הוא התכופף לחור המנעול של הכיתה האחרונה במסדרון ושמע קולות.
לא יכול להרשות טעויות, דראקו, כי אם אתה תסולק---"

אני לא עשיתי כלום בנתיים, בסדר?"
אני מקווה שאתה אומר אמת, בגלל שזה היה גם מגושם וגם טיפשי. כבר אתה " ".מפקפק ידו הייתה בדבר
מי מפקפק, אני?" אמר מאלפוי בכעס. "בפעם האחרונה, אני לא עשיתי, טוב? " הילדה הזאת בל הייתה צריכה לקחת לאויב לא אחד יודע על זה אל תביט בי כך! אני יודע מה אתה עושה, אני לא טיפש , אבל זה לא יעבוד—"

אני יכול לעצור אותך!
הייתה שם הפסקה ואז סנייפ אמר בשקט " אה הדודה בלטריקס לימדה אותך אכזריות, אני רואה. מה חשבת אתה מנסה להסתיר מהמורה שלך, דראקו.
" אני לא מנסה להסתיר ממנו כלום, אני רק לא רוצה שתתערב בזה!" הארי קירב

את האוזן שלו עוד יותר קרוב למנעול... מה גרם למאלפוי לדבר לסנייפ בצורה כזאת סנייפ, כלפי מי הוא הראה תמיד כבוד אפילו חיבה?
"אז זאת הסיבה שאתה ניסית להתחמק ממני בסמסטר הזה? פחדת מהתערבות שלי? אתה מבין את זה, לגרום לכל אחד אחר להיכשל לבוא למשרד שלי מתי שאני אמרתי להם שוב ושוב להיות שם, דראקו
אז תשים אותי בריתוק! דווח עלי לדמבלדור!" לגלג מאלפוי."
הייתה הפסקה נוספת. אז אמר סנייפ " אתה יודע זאת מצוין שאין לי כוונה לבצע את שני הדברים האלה.
"אז יותר טוב עם תפסיק לזמן אותי למשרד שלך!"
"תקשיב לי," אמר סנייפ, הקול שלו היה נמוך עכשיו שהארי נאלץ לדחוף את האוזן שלו עוד יותר עמוק לעבר המנעול כדי לשמוע. " אני מנסה לעזור לך. אני נשבעתי לאמא שלך שאני אשמור עליך. אני עשיתי את השבועה הבלתי שבירה, דראקו"
"נראה כאילו שאתה צריך לשבור את זה, בגלל שאני לא צריך את ההגנה שלך! זאת המשימה שלי, הוא נתן אותה לי ואני עושה אותה, יש לי תוכנית והיא הולכת לעבוד, זה רק לוקח קצת יותר זמן ממה שחשבתי שזה יקח!"
"מה התוכנית שלך?"
"זה לא עניינך!"
"אם תומר לי מה התוכנית שלך שאתה מנסה לעשות, אני יוכל לעזור לך..."
"יש לי את כל העזרה שאני צריך, אני לא לבד!"
" אתה הייתה ללא ספק לבד הלילה, איזה אידיוט היית, לשוטט במסדרונות בלי עמידה על המשמר או גיבוי, זאת טעות יסודית"
" יהיה לי את קראב וגויל איתי אם אתה לא תשים אותם בריתוק!"
" תשמור על הקול שלך שיהיה נמוך!" פלט סנייפ לקול של מאלפוי שהתגבר מרוב התרגשות. "אם החברים שלך קראב וגויל מתכוונים לעבור את הכשיפומטרי בהגנה נגד אומניות האופל, הם צריכים לעבוד קצת קשה יותר מאשר הם עושים בהווה"
"מה זה משנה?" אמר מאלפוי" הגנה מפני אומניות האופל זה בדיחה, זה רק משחק, כאילו מישהו מאיתנו צריך הגנה מפני אומניות האופל"
" זה משחק מכריע בשביל ההצלחה, דראקו!" אמר סנייפ "איפה אתה חושב שאני הייתי כל השנים האלה, אם לא ידעתי כיצד לפעול? עכשיו תקשיב לי! נהיית נמהר, משוטט ללא מטרה בלילה, הבאת לכך שיתפסו אותך ואם להניח האמון שלך בעוזרים כמו קראב וגויל"
" הם לא היחידים, קיבלתי אנשים אחרים בצד שלי, אנשים טובים!"
" אז למה לא תבטח בי, ואני יוכל---"
"אני יודע מה אתה מחפש! אתה רוצה לגנוב את התהילה שלי!"
הייתה עוד הפסקה , אז אמר סנייפ בקרירות " אתה מדבר כמו ילד. אני לחלוטין מבין שהתפיסה של אביך ומעצרו משפיע עליך, אבל---""
להארי היו בקושי שנייה של אזהרה; הוא שמע את הצעדים של מאלפוי מהצד השני של הדלת והשליך את עצמו מן הדרך בדיוק בזמן שהוא התפרץ. מאלפוי פסע הרחק במורד המסדרון, עבר את הדלת הפתוחה של המשרד של סלוגהורן,

מסביב לפינה הרחוקה, ומחוץ לטווח הראייה . מתקשה להעז לנשום, הארי נשאר מכווץ סנייפ יוצא לאט מהכיתה שלו. הבעת פניו בל ישוער, הוא חזר למסיבה. הארי נשאר על הרצפה, מתחבא מתחת לגלימה, מחשבות רצות במוחו.

פרק 15: השבועה הבלתי שבירה

שלג התערבל כנגד החלונות הצוננים עוד פעם; חג המולד התקרב במהירות. האגריד כבר שם את כל עצי חג המולד באולם הגדול; זרים של ציניות וקישוטים צעקניים היו כבר תלויים; נרות שלא נגמרו זהרו בתוך חליפות שריון וצרורות של דבקונים לבנים נתלו לאורך המסדרונות.קבוצות גדולות של בנות נטו להיפגש מתחת לדבקונים בכל פעם שהארי עבר,מנסות לחסום את המסדרון כדי שהארי לא יוכל לעבור; למרבה המזל, איכשהו, הארי התרגל בשעת הלילה לתהות על שניתן לו בצורה בלתי רגילה ידע טוב על המעברים הסודים והדרכים בטירה, אז הוא לעיתים קרובות, בלי הרבה קושי, ניווט דרך חופשייה מדבקונים בין הכיתות. רון, שהצליח למצוא פעם נוספת תירוץ לקנאה עליזה, פשוט שאג מצחוק על כל זה. למרות שהארי העדיף את רון החדש הצוחק והמתבדח מאשר את רון המדוכדך והעצבני, מצב רוחו של הארי לא השתפר, והשיפור במצב רוחו של רון רק הכביד על זה. ראשית, הוא היה צריך להתרגל לנוכחות של לבנדר בראון, שחשבה שכל רגע שהיא לא מתנשקת עם רון הוא רגע מבוזבז, ושנית הוא היה .שוב חברם הטוב של שני אנשים שלא דיברו זה עם זה.

רון, מי שהידיים שלו עדיין נשאו שריטות ופצעים מההתקפה של הציפורים של הרמיוני, עדיין השמיע שמץ של מגננה ורוגז בקולו.

היא לא יכולה להתלונן" הוא אמר להארי."היא התנשקה עם קרום. עד שסוף סוף מישהי רוצה להתנשק איתי גם - אובכן, זאת מדינה חופשית.לא עשיתי שום דבר רע"

הארי לא ענה, הוא העמיד פנים שהוא קורא בספר שהם היו אמורים לקרא לפני שיעור לחשים למחרת בבוקר (שדיבר על מסעות) והוא החליט שכל עוד הוא נשאר חבר של רון והרמיוני , הוא מבלה הרבה מהזמן שלו עם פה סגור."בחיים לא הבטחתי להרמיוני כלום," רון מלמל. "אני מתכוון, בסדר, אנחנו קבענו ללכת למסיבת חג המולד של סלגהורן איתה, אבל היא אף פעם לא אמרה... רק כידידים... אני פנוי לחלוטין..."

הארי העביר דף בשקט, מודע לזה שרון צופה בו. קולו של רון נעלם אט אט במלמולים, כמעט שלא נשמעים מעל פצפוצה של האש, אפילו שהארי חשב ששמע שוב את המילים "קרום" ו "לא יכולה להתלונן" שוב.

לוח הזמנים של הרמיוני היה כל כך עמוסה שהארי יכל לדבר איתה רק בערב, שבכל מקרה רון היה כל כך צמוד ללבנדר שהוא לא שם לב למה שהארי עשה.

הרמיוני סירבה לשבת בחדר המועדון כל עוד רון הייה שם, אז בדרך כלל הארי הייה מצטרף עליה לספריה וזאת אומרת שהשיחות שלהם התנהלו בלחישות.
"יש לו זכות לנשק מי שהוא רוצה" אמרה הרמיוני, בזמן שהספרנית, מאדאם פינץ', התגנבה אל המדפים שמאחוריהם. "באמת שלא אכפת לי. "היא העלתה את עט הנוצה ונקדה את האות י' בצורה פראית עד כדי כך שהיא עשתה חור בקלף. הארי לא אמר כלום. הוא חשב שהקול שלו נעלם ונעדר משימוש. הוא התכופף קצת והמשיך בהכנת השיקוי, עוקב אחרי ההערות להכנת השיקוי מתוך ספר השיקויים, ממשיך להקשיב להוראות השימושיות של הנסיך.
"ודרך אגב" אמרה הרמיוני אחרי כמה רגעים "אתה צריך להיות זהיר" בפעם האחרונה" אמרה הארי בקול מעט צרוד ושקט " אני לא מחזיר את הספר " הזה. אני למדתי מהנסיך חצוי הדם יותר ממה שסנייפ או סלוגהורן לימדו אותי ב-- "----
אני לא מדברת על הנסיך הטיפש כביכול" אמרה הרמיוני , נותנת מבט נבזי לספר " כאילו הוא היה חצוף אליה. "אני מדברת על זה שמוקדם יותר נכנסתי לשירותי הבנות בדיוק לפני שבאתי לפה והיו שם תריסר בנות כולל הרומילדה ואן הזאת שמנסות להחליט איך להשקות אותך בשיקוי אהבה. הם כולן מקוות שתיקך אותן אתך למסיבה הזאת של סלוגהורן, וכנראה כולן קנו את שיקוי אהבה של פרד וג'ורג', שאני פחדתי לומר שהוא ממש עובד..."
למה לא החרמת אותו אז?" דרש הארי, זה לא רגיל שהרמיוני הפקירה את " הכללים ברגע מכריע שכזה.
הם רק דיברו על הדרך. משהו שאני מפקפקת שהחצוי הדם עשה" והיא נתנה " לספר עוד מבט מלא בוז. "אפשר רק לחלום על 12 סמי נגד ל12 שיקוי אהבה באותו הזמן, תזמין מישהי ללכת אתך למסיבה, זה יעצור את האחרות מלחשוב ".שיש להם סיכוי. זה מחר בלילה, הם כבר נהיות נואשות
אני לא רוצה להזמין אף אחת" מלמל הארי, שעדיין ניסה לא לחשוב על ג'יני יותר, " למרות העובדה שהיא המשיכה להופיע בחלומות שלו והוא היה אסיר תודה על זה שרון לא יודע לבצע ביאור הכרה
טוב, אז תזהר במה שאתה שותה , בגלל שרומילדה ואן נשמעה רצינית." אמרה " הרמיוני בטון מלוכלך.
היא קשרה ערמה גדולה של מגילות הקלף שעליהם היא כתבה חיבור לכשפומטיקה והמשיכה לשרבט עם העט נוצה שלה.
חכי רגע" הוא אמר באטיות."אני חשבתי שפילץ' אסר לקנות בחנות ההוקוס " "?מוקוס של האחים וויזלי
וממתי מישהו שם לך למה שפילץ' אסר?" אמרה הרמיוני עדיין מרוכזת בחיבור " שלה.
אבל חשבתי שבודקים את כל הינשופים. אז איך זה שהבנות האלה עדיין " "?מצליחות להכניס שיקוי אהבה לבית הספר
פרד וג'ורג' שולחים אותם מסווים בתור בשמים ושיקוים נגד שיעול;" אמרה " ".הרמיוני. "זה חלק משירות ההזמנות שלהם

".את יודעת הרבה לגבי זה"
הרמיוני זיכתה אותו באותו מבט נגעל שהרגע נתנה לעותק שלו של הכנת שיקויים למתקדמים.
הכל היה רשום בגב של הבקבוקים בחנות של פרד וג'ורג'. הם הראו לי ולג'יני " בקיץ" היא אמרה בקרירות."אני לא רוצה לשים שיקויים במשקאות של האנשים...ולהעמיד פנים ברור שלא, זה יגרום רק רע..."
כן, אובכן, אל תחשבי על זה אף פעם, "אמר הארי במהירות. "הנקודה היא, " שפילץ' הוא משוגע, נכון? הבנות האלה הביאו לתוך בית הספר משהו מסווה כדבר אחר! אז למה מאלפוי לא יכול להביא את השרשרת?--"
"...אוי, הארי, לא זה שוב"
.תחשבי שוב, למה לא? "דרש הארי"
תראה, "נאנחה הרמיוני" החישן סודיות גילה דברי אופל, קללות, והסתרת " קסמים, נכון? השימוש שלו הוא בגילוי קסמים אפלים וכל דבר אפל. יש לחישן הרבה מאוד קללות רבות עוצמה שמגלים כל קסם אפל, כמו האחד שבתוך השרשרת. שיקוי אהבה זה לא חפץ אפל או מסוכן--"
.קל לך להגיד את זה."רטן הארי,שחשב על רמילדה ואן"
אז יכול להיות שפילץ' לא קלט שזה לא שיקוי נגד שיעול, ושהוא לא כ"כ טוב ---" בכשפים, ואני בספק אם הוא יכול למנות אפילו שיקוי אחד מ---"
הרמיוני עצרה לחלוטין; גם הארי שמע את זה. מישהו זז קרוב מאחוריהם בין ספרי האופל. הם חיכו, ורגע אחרי זה כמו נשר מאדאם פינץ' הופיעה מסביב לפינה, הלחי שלה שקועה, העור שלה דמה למגילה, והאף הארוך והמעוקל שלה הואר באור המנורה שהיא אחזה.
הספרייה סגורה עכשיו, "היא אמרה, "תחזירו כל ספר שלקחתם למקומו " המדויק—מה עשית לספר הזה ילד מושחת שכמותך? אמרה מאדאם פינץ' שהסתכלה בתיעוב על הספר של הנסיך חצוי הדם.
זה לא ספר של הספרייה, זה הספר שלי! אמר הארי,שחטף את העותק שלו של " הכנת שיקויים למתקדמים מהשולחן שהרמיוני והוא ישבו בו עד לפני רגע.
"! מקולקל!"היי נשפה."מטומא,מלוכלך"
זה בסך הכל ספר שכתבו עליו!"אמר הארי,שהוציא את הספר מחוץ לתווך " אחיזתה.
היא נראתה כאילו היא עשויה לקבל שבץ; הרמיוני אספה את הדברים שלה במהירות,תפסה ביד של הארי ומשכה אותו משם."היא תעיף אותך מהספירה אם לא תהיה זהיר.למה היית צריך להביא איתך את הספר המטומטם הזה?"
זאת לא אשמתי שהיא משוגעת, הרמיוני. או אולי את חושבת שהיא היא שמעה " אותך מדברת בחוצפה על פילץ'.אני תמיד חשבתי שאולי יש משהו בניהם..."
"....או, חה חה"
שמח על כך שהיה אפשר לדבר בקול נורמלי, הם הלכו לאורך המסדרון בחזרה לחדר המועדון, מתווכחים אם פילץ' ומדאם פינס היו באמת מאוהבים בסתר.
תכשיט זול" אמר הארי לאישה השמנה, זאת הייתה הסיסמא החגיגית החדשה" אתה בעצמך,"אמרה האישה השמנה בגיחוך, וחשפה את החור בקיר כדי להכניס "

.אותם
היי, הארי!" אמרה רמילדה ואן, רגע אחרי שהוא והרמיוני טיפסו דרך החור "
"?שבקיר. "פונץ' דובדבנים
.הרמיוני נתנה לו מבט של "מה-אמרתי-לך?" מעל לכתפה
".לא תודה," אמר הארי במהירות."אני לא ממש אוהב את זה"
אובכן, תיקח את זה בכל מקרה, "אמרה רמילדה, שדחפה קופסה לתוך ידו של "
הארי." שוקולד קדרה, יש בתוכם וויסקי אש.סבתא שלי שלחה אותם אליי, אבל אני
".לא כ"כ אוהבת אותם
או, כן, תודה רבה." אמר הארי, שלא חשב על משהו אחר להגיד. "אמ- אני פשוט "
"...הולך עם
.הוא מיהר להתחבא מאחורי הרמיוני, קולו נחלש ונעלם במבוכה
אמרתי לך," אמרה הרמיוני, "ככל שתזדרז להזמין מישהי, כך הן יעזבו אותך "
"-ותוכל
אבל לפתע פניה נהיו לבנות - היא הרגע מצאה את רון ולבנדר, יושבים שלובים
.באותה כורסא
אמ... לילה טוב, הארי" אמרה הרמיוני, למרות שהשעה הייתה רק 7 בערב, והיא "
.הלכה לכיוון מגורי הבנות בלי להוסיף מילה
הארי הלך לישון וניחם את עצמו שנישאר רק עוד יום אחד של שיעורים
.מפרכים,פלוס המסיבה של סלוגהורן,ואז הוא ורון יעזבו ביחד אל המחילה
עכשיו זה נראה בלתי אפשרי שרון והרמיוני יוכלו להיות שוב חברים לפני שהחג
יתחיל, אבל אולי,איכשהו,סנטה קלאוס יתן להם זמן בשביל להשלים,יהיה הרבה
.יותר טוב אם זה יקרה
אבל הציפיות שלו לא היו גבוהות, והם היו במצב גרוע עוד יותר אחרי שינוי-צורה
עם שניהם למחרת. הם התחילו ללמוד את שינויי הצורה האנושיים - הקשים ביותר
.עד כה, ועבדו מול מראות; הם היו אמורים לשנות את הצבע של גבותיהם
הרמיוני צחקה באופן לא נעים על הניסיון הראשון והגרוע של רון, שבמהלכו הוא
איכשהו עשה לעצמו שפם. רון השיב לה בכך שחיקה את הקפיצות שלה בכל פעם
שפרופסור מקגונגל שאלה שאלה. לבנדר ופרוואטי חשבו שזה מאוד מצחיק,
והרמיוני שוב נראתה כאילו היא עומדת לבכות. היא עזבה את הכיתה במהירות
ברגע הצלצול, משאירה אחריה חצי מספריה. הארי, שחשב שכרגע הרמיוני צריכה
.אותו יותר מרון, לקח את הספרים שנשארו והלך אחריה
הוא עקב אחריה עד שתפס את עקבותיה ליד שירותי הבנות, כשהיא מלוות בלונה
.לאבגוד, הילדה הסהרורית
"?הו ,היי, הארי," אמרה לונה. "אתה יודע שהגבה שלך יותר בהירה?"
"...הי, לונה. הרמיוני, את שכחת את הדברים שלך"
.והוא נתן לה את הספרים שלה
אה, כן," אמרה הרמיוני בקול חנוק,לוקחת את דבריה ומסתובבת מהר כדי "
להסתיר את העובדה שהיא נגבה את עיניה עם תיקה."תודה,הארי.אובכן,יהיה
"...מוטב אם אלך עכשיו
והיא מיהרה ללכת, בלי לתת להארי הזדמנות קטנה לנסות לנחם אותה, למרות

.שלא היה לו כל כך מה להגיד...
היא ממש מודאגת," אמרה לונה. "בהתחלה חשבתי שזאת מירטל המיללת, עד "
"..שראיתי שזאת הרמיוני. היא אמרה משהו על רון וויזלי
.היה להם ריב קטן." אמר הארי"
הוא אומרת דברים מצחיקים לפעמים, נכון?"אמרה לונה, כשהם הלכו במורד "
המסדרון. "אבל הוא יכול להיות ממש אכזרי לפעמים.הבחנתי בזה בשנה
".האחרונה
אני יודע" אמר הארי.לונה הדגימה את הכישרון שלה להגיד דברים לא נוחים אבל "
אמיתיים; הוא אף פעם לא הכיר מישהו כמותה."אז היה לכם שליש טוב?" שאל
הארי
אה,כן היה בסדר,"אמרה לונה,"היה קצת משעמם בלי צ"ד, ג'יני נחמדה, הא "
עצרה שני בנים בכיתת השינוי צורה כשהם קראו לי 'לוני'"
את רוצה לבוא איתי למסיבה של סלאגהורן הערב?" המילים האלה יצאו מהפה "
של הארי מבלי שיוכל לעצור אותן; הוא שמע את עצמו אומר את זה כאילו זר מדבר
.במקומו
.לונה הביטה בהארי בעיניים הבולטות שלה, מופתעת
"?המסיבה של סלאגהורן? אתך"
כן," אמר הארי, "אנחנו אמורים להביא בנות זוג, אז חשבתי שאולי תרצי... אני "
מתכוון..." הוא רצה לדאוג שהיא הבינה את כוונותיו. "אני מתכוון, כמו ידידים, את
"...יודעת. אבל אם את לא רוצה
.חצי ממנו כבר קווה שהיא לא רצתה לבוא
או לא, אני אשמח לבוא אתך כידידה!" אמרה לונה, מחייכת באושר כפי שלא "
חייכה מעולם"

אף אחד מעולם לא ביקש ממני לבוא איתו למסיבה, כמו ידידה! בגלל זה צבעת את
"?הגבה שלך, בשביל המסיבה? אני צריכה לצבוע את שלי גם
לא" אמר הארי בתקיפות, "זה בטעות. אני אחפש את הרמיוני כדי שתתקן לי את "
".זה. אז אני אפגוש אותך באולם הכניסה בשמונה
אהה!" צעק קול מעליהם ושניהם קפצו. שניהם לא שמו לב שהם הרגע עברו "
.מתחת לפיבס, שהיה תלוי הפוך מהנברשת מחייך אליהם בזדון
פוטי הזמין את לונה המג'נונה למסיבה! פוטי אוהבבבבב את לונה המג'נונה! פוטי "
"!אוהבבבבב את לונה המג'נונה
גם אחרי שהתרחקו מפיבס הם שמעו אותו ממשיך לצעוק: "פוטי אוהב את לונה
"!המג'נונה
נחמד שאפשר לשמור דברים בסוד לפעמים" אמר הארי. ואכן, תוך שנייה, או "
לפחות ככה היה נראה, כל בית הספר ידע שהארי פוטר הזמין את לונה לאבגוד
.למסיבה של סלאגהורן
יכולת לקחת כל אחת!" אמר רון מבלי להאמין בארוחת ערב. "כל אחת! ואתה "
"?בחרת את לונה המג'נונה
אל תקרא לה ככה, רון!" אמרה ג'יני בזעף, דוחפת את הארי מאחורה בדרכה אל "

".חבריה. "אני ממש שמחה שהזמנת אותה, הארי, היא כל כך נרגשת
והיא המשיכה ללכת לאורך השולחן עד שהתיישבה ליד דין. הארי ניסה להרגיש
מרוצה מכך שג'יני שמחה שהוא הזמין את לונה למסיבה, אבל הוא לא הצליח.
הרחק בהמשך השולחן, ישבה הרמיוני לבדה, משחקת עם הכפית שלה. הארי שם
.לב שרון הסתכל עליה בגניבה
.אתה יכול להגיד סליחה," הארי הציע בפשטות"
.ומה, להיות מותקף בעוד עדר של ציפורים?" מלמל רון"
"?מה זה יעזור לך לחקות אותה"
"!היא צחקה על השפם שלי"
".אז מה,זה יהיה טיפשי מצדך לזכור את זה לנצח"
אבל רון לא נראה כמו מישהו שמקשיב; לבנדר הגיעה בזה הרגע עם פרוואטי.
.לחוצה בין הארי ובין רון, זרקה לבנדר את ידיה אל הצוואר של רון
היי, הארי, "אמרה פרוואטי ש, כמו הארי, הסתכלה על העילפון של לבנדר ועל "
.השעמום שבהתנהגות של שני חברים
היי," אמר הארי. "מה שלומך? את נשארת בהוגוורטס? שמעתי שהוריך רוצים "
".שתעזבי את בית הספר
דיברתי איתם והחלטנו שאם הם יקחו אותי זה יהיה במועד אחר,"אמרה "
פראווטי." הדבר שהיה עם קייטי ממש הבהיל אותם, אבל אז החלטנו שהם לא
"!יקחו אותי...אה, היי הרמיוני
פרוואטי חייכה לכיוונה בשימחה, הארי יכל לספר לה במהירות שהרמיוני במצב
רוח מדוכא אבל ראה את הרמיוני מחזירה לה חיוך, אם זה אפשרי, אפילו יותר
גדול.

פרק 16 - חג מולד קר מאוד.

"אז סנייפ הציע לעזור לו? הוא בוודאות הציע לעזור לו?"

"כן פעם נוספת," אמר הארי, "אני הולך להשתגע מהנבט הזה-"

"אני רק בודק!" אמר רון. הם היו לבד ליד שוחת הכיור במטבח, מקלפים הר של נבטים בשביל גברת וויזלי. השלג סחף את החלון לכיוונם.

"כן, סנייפ הציע לעזור לו!" אמר הארי. "הוא אמר שהוא הבטיח לאמא של מאלפוי להגן עליו, אז הוא עשה קללה בלתי שבירה או משהו-"

"שבועה בלתי שבירה?" אמר רון, נראה מזועזע. "לא, הוא לא יכול.... אתה בטוח?"

"כן, אני בטוח," אמר הארי. "למה, מה זה עושה?"

"טוב, אתה לא יכול לשבור שבועה בלתי שבירה...."

"הגעתי לזה בעצמי, זה לא כזה קשה. אז מה קורה אם אתה שובר את זה?"

"אתה מת," אמר רון בפשטות. "פרד וג'ורג' ניסו לגרום לי לעשות אחת שהייתי בן חמש. אני כמעט עשיתי גם כן, אני החזקתי ידיים עם פרד והכל עד שאבא מצא אותנו. הוא הלך להשתגע," אמר רון, עם ניצוץ של זיכרון בעיניו. "בפעם היחידה שראיתי את אבא כועס כמו אמא, פרד טוען שישבן השמאלי שלו כבר לא היה אותו דבר מאז."

"כן, טוב, נעזוב עכשיו את הישבן השמאלי של פרד-"

"סליחה?" אמר קולו של פרד כשהתאומים נכנסו למטבח.

"אהה, ג'ורג', תראה את זה. הם משתמשים בסכינים וכל זה."

"אני אהיה בן שבע-עשרה בעוד חודשיים וקצת," אמר רון בכעס, "ואז אני יוכל לעשות את זה עם קסמים!"

"אבל בינתיים," אמר ג'ורג', מתיישב על השולחן ושם את רגליו עליו, "אנחנו נהנה לצפות בכם מפגינים את הדרך הנכונה לעשות את זה"

"אתה מכריח אותי לעשות את זה!" אמר רון בכעס, מוצץ את הפצע באגודלו.
"אתם תחכו, שאני יהיה בן שבע-עשרה-"

"אני בטוח שאתה הולך לסנוור את כולנו עד כה עם כישורי קסמים בלתי צפויים," פיהק פרד.

"ואם כבר מדברים על כישורים בלתי צפויים, רונלד," אמר ג'ורג', "מה זה אנחנו שמענו מג'יני על עלמה צעירה שנקראת - אלא אם כן המידע שלנו פגום - לבנדר בראון?"
רון נהייה מעט ורוד, אבל לא נראה נרגז כשהוא פנה בחזרה לנבטים. "זה לא עניינכם."
"איזה תשובה נמרצת" אמר פרד. "אני באמת לא מבין איך אתה חושב על זה כל כך מהר, אז לא, מה שרצינו לדעת זה בעצם.... איך זה קרה??"

"למה אתה מתכוון?"

"היא עברה תאונה או משהו?"

"מה?-"

"טוב, איך היא קיבלה נזק מוחי כזה גדול? זהירות עכשיו!"

גברת וויזלי נכנסה לחדר בדיוק בזמן כדי לראות את רון זורק את הסכין ששימשה אותו עם הנבטים על פרד, שהפך אותו בהנפת שרביט עצלנית למטוס נייר.

"רון!" היא אמרה ברוגז, "אני לא רוצה לראות אותך זורק סכין יותר בחיים!!!"

"אני לא," אמר רון. "אתן לך לראות" הוסיף רון בלחש, והוא פנה בחזה להר הנבטים.
" פרד ג'ורג' אני מצטערת יקירי, אבל לופין יגיע הערב וביל יצטרך להידחס אתכם בחדר.

"אין בעיה" אמר ג'ורג'.

"אז אם צ'ארלי לא יגיע הביתה אז הארי ורון יישארו בחדרם ואם פלר תחלוק חדר עם ג'יני-"

-" זה יעשה לג'יני את החג" מלמל פרד.

"-לכולם יהיה נוח. לכולם יהיה מיטה, בכל מקרה." אמרה גברת וויזלי, בקול מוטרד במקצת."

"אז פרסי בטח לא יראה את פרצופו המכוער?" שאל פרד. גברת וויזלי הסתובבה מהם וענתה "לא הוא עסוק...כנראה במשרד."

"אוו... הוא המטומטם הכי גדול בעולם" אמרה פרד כשגברת וויזלי עזבה את המטבח "אחד משניים... טוב אז בוא נלך ג'ורג'."
"מה שניכם מתכננים?" שאל רון "אתם יכולים לעזור לנו עם הנבטים? אתם יכולים להשתמש עם השרביטים ואז שנינו נהייה חופשיים"

"לא, אני לא חושב שאנחנו יכולים לעשות את זה" אמר פרד ממש ברצינות " זה ממש בונה את האישיות - קילוף נבטים בדרך המוגלגית, זה יגרום לך להעריך כמה קשים החיים של המוגלגים והסקיבים-"
"- ואם אתה רוצה שאנשים יעזרו לך" הוסיף ג'ורג' וזרק עליו את מטוס הנייר "אני לא הייתי זורק עליהם סכינים, רק עצה קטנה. אנחנו הולכים לכפר..יש שם נערה יפה שממש שעובדת בחנות עיתונים שחושבת שהטריקים שלי בקלפים נפלאים...היא אומרת שזה ממש כמו קסם"
"פוצים," אמר רון בקול קודר בעודו צופה בפרד וג'ורג' היוצאים דרך החצר המושלגת.
"היה לוקח להם רק 10 שניות ואז גם אנחנו היינו יוצאים-"

"אני לא יכול לצאת," אמר הארי "הבטחתי לדמבלדור שאני לא יצא כל עוד אני

פה."
"אה כן" אמר רון. הוא קילף עוד כמה נבטים ואז אמר " אתה הולך לספר לדמבלדור על השיחה של סנייפ ומאלפוי?"
"יאפ" אמר הארי "אני הולך לספר לכל מי שיכול לעצור את זה, ודמבלדור בראש הרשימה, ואני יחליף גם כמה מילים עם אבא שלך."

"חבל שלא שמעת מה מאלפוי עושה, למרות-"

"אני לא יכולתי לשמוע, זאת כל הנקודה. מאלפוי סרב לספר על זה לסנייפ!"

אז הייתה שתיקה לכמה רגעים ורון אמר "אתה בטח יודע מה כולם יגידו, אבא ודמבלדור וכל אלו, הם רק יגידו שסנייפ לא באמת רוצה לעזור למאלפוי, שהוא רק מנשא לברר מה מאלפוי זומם"
"
הם לא שמעו אותו" אמר הארי ישר "אף אחד לא שחקן כל כך טוב, אפילו לא סנייפ"

"כן, אני רק אומר-" אמר רון.

הארי פנה להביט בו, נזעם. "אתה חושב שאני צודק?"

"כן אני כן" אמר רון במהירות " ברצינות אני כן! אבל הם כולם בטוחים שסנייפ נאמן למסדר, לא?"
הארי לא אמר כלום.הוא ידע שזאת תהיה התגובה הכי נחמדה שהוא הולך לשמוע. הוא יכל לשמוע את הרמיוני עכשיו: היא בטח תגיד לו שסניפ רק עשה את עצמו כדי שמלפוי יספר לו מה הוא מתכנן...
זה היה בגדר דמיון כי עדיין לא היתה לו הזדמנות לספר להרמיוני את מה שהוא שמע, היא נעלמה מהמסיבה של סלוגהורן לפני שהוא חזר אליה והיא כבר הלכה לישון כשהוא הגיע לחדר המועדון.
כשהארי ורון עזבו מוקדם בבוקר המחרת בקושי היה לו זמן לאחל לה חג שמח ולהגיד לה שיש לו משהו חשוב לספר לה כשהם יחזרו מהחופשה. הוא לא היה בטוח שהיא אפילו שמעה אותו מכיוון שבאותו רגע מאחוריהם רון בדיוק אמר ללבנדר להתראות בצורה מאוד לא מלולית.
בכל מקרה אפילו הרמיוני לא תוכל לסתור משהו אחד: בלי ספק מלפוי זמם משהו וסניפ ידע על זה אז הארי הרגיש שמוצדק יהיה להגיד "אמרתי לכם", מה שהוא כבר אמר מספר פעמיים לרון.
להארי לא היתה ההזדמנות לספר למר ויסלי על השיחה של סניפ עם מלפוי מכיון שמר ויסלי עבד הרבה שעות במשרד הקסמים, אפילו בערב החג.
הויסלים ואורחיהם ישבו בסלון שג'יני קישטה בצורה נדיבה, זה היה כמו לשבת בסלון שהתפוצצה בו פצצה של נייר. פרד, ג'ורג, הארי ורון היו היחידים שידעו

שהמלאכים שהיו בקצה של עץ חג המולד היו גמדי גינה שנשכו את פרד בקרסול כשהוא ניסה לקטוף גזרים לארוחת חג המולד. הם היו מדהימים, צבועים בזהב עם חצאיות קטנות וכנפיים מודבקות להם לגב, הם הסתכלו למטה על כולם במבטים קודרים שהארי אף פעם לא ראה כמותם, הראשים שלהם היו קרחים ודומים לתפוחי אדמה גדולים וכפות הרגלים שלהם היו מאוד שעירים.
הם כולם היו אמורים להקשיב לשירי חג המולד שהזמרת האהובה על גברת ויזלי, כליסטינה ורבק שרה שקולה המסולסל יצא מתוך מכשיר רדיו מגושם למראה. פלר שחשבה שכליסטינה נורא משעממת, דיברה בקול כל כך רם בפינה שגברת ויזלי הזעופה המשיכה לכוון את שרביטה לעבר כפתור הוליום כך שקולה של כליסטינה גבר עוד ועוד. בלי שגברת ויזלי שמה לב פרד וג'ורג שיחקו בלפוצץ את סניפ עם ג'יני. ורון כל הזמן שלח מבטים גנובים לעבר ביל ופלר כדי לנסות אולי ללמוד משהו.
בינתיים רומוס לופין שנראה רזה מתמיד ישב ליד האש וניסה בכל כוחו לא לשמוע את קולה של כלסטינה.

הו, בוא ותבחש את הקדרה שלי,
ואם אתה עושה את זה נכון,
אני ירתיח לך קצת אהבה חמה,
להשאיר אותך חם הלילה.

"אנחנו רקדנו עם השיר הזה כשהינו בני שמונה!" אמרה גברת ויזלי מנגבת את ענייה בעזרת סריג.
"אתה זוכר את זה ארתור?"
?" (אין לי מושג מה זאת המילה הזאת) אמר מר ויזלי שראשו התנודד "הא mphf"
כן... מנגינה נפלאה..."
עם קצת מאמץ הוא התישר במושבו והסתכל לעבר הארי "מצטער על זה" הוא אמר מצביע עם ראשו לעבר הרדיו באותו רגע שבו כלסטינה הצתרפה למקהלה "תהייייי פהההההה בקרובבב"
"אין בעיה" אמר הארי מגחך. "היית עסוק במשרד הקסמים?"
"מאוד" אמר מר ויסלי "לא היה אכפת לי אם הינו מתקדמים לאיזשהו מקום, אבל בכל שלושת המעצרים שעשינו בחודשים האחרונים אני בספק אם תפסנו אפילו אוכל מוות אחד – רק אל תספר על זה, הארי" הוא הוסיף במהירות, נראה הרבה יותר ערני פתאום.
"הם לא מחזיקים יותר את סטן סאנפיק, נכון?" שאל הארי
"אני מפחד שהם כן מחזיקים בו" אמר מר ויסלי "אני יודע שדמבלדור ניסה להשיג לו תמיכה...אני מתכוון שכל אחד שחקר את סטן הסכים שאין לו שום קשר לאוכלי המוות ... אבל הדרגים הגבוהים רוצים להראות כאילו הם עושים משהו, ו 'שלושה מעצרים' נשמעים הרבה יותר טוב מאשר 'שלושה טעיות בזהוי' ... אבל שוב זה הכל סודי ..."
"אני לא יספר כלום" אמר הארי הוא השתתק לשניה חושב איך כדאי לספר את מה

שהוא רוצה להגיד, בזמן שהוא סדר את מחשבותיו, כלסטינה ורבק התחילה לשיר שיר שנקרא "אתה כישפת את ליבי".
"מר ויזלי, אתה זוכר מה ספרתי לך בתחנת רכבת כשנסנו להוגוסט?"
"אני בדקתי, הארי" אמר מר ויסלי "אני עשיתי חיפוש בביתו של מלפוי, לא היה שם כלום"
"כן אני יודע ראיתי בעיתון שעשית חיפוש... אבל זה משהו שונה ..."
והוא ספר למר ויזלי כל מה שהוא שמע בשיחה של מלפוי עם סניפ. כשהוא דבר הוא ראה את הראש של לופין מופנה קצת לעברו,מקשיב לכל מילה. כשהוא סיים היה שקט חוץ מקולה של כלסטינה.
"זה ברור לך, הארי" אמר מר ויסלי "שסניפ פשוט העמיד פנים"
"מעמיד פנים שהוא מציע עזרה כדי לגלות מה מלפוי זומם?" אמר הארי מהר "כן, חשבתי שתגיד כך. אבל אנחנו לא יכולים לדעת"
"זה לא העסק שלנו לדעת" אמר לופין בפתאומיות. הוא פינה את גבו לעבר האש ופנה לעבר הארי "זה העסק של דמבלדור, דמבלדור בוטח בסיריוס וזה טוב מספיק בשביל כולנו"
"אבל" אמר הארי "נגיד רק – נגיד שדמבלדור טועה לגבי סניפ –"
"אנשים כבר אמרו את זה, הרבה פעמים. זה קשור לזה אם אתה סומך או לא סומך על כושר השיפוט של דמבלדור,אני סומך. לדוגמא אני סומך על סיריוס"
"אבל דמבלדור יכול לעשות טעויות" התווכח הארי "הוא אמר את זה בעצמו"- הארי הסתכל ללופין ישר בעיניים-"אתה באמת מחבב את סניפ?"
"אני גם לא אוהב וגם לא לא אוהב את סריוס" אמר לופין "לא, הארי,אני אומר את האמת" הוא הוסיף כשהארי הביע מבט ספקני "אסור לנו לאבד חברים, אולי אחרי כל מה שקרה בין ג'ימס, סיריוס וסוורס, יש יותר מדי מרירות שם. אבל אני לא אשכח איך כשהייתי בהוגורסט סניפ היה מכין כל חודש שיקוי כדי שאני לא אסבול בימים של ירח מלא"
"אבל הוא 'בטעות' נתן לנו לגלות שאתה אדם זאב , כך שהיית צריך לעזוב!!" אמר הארי בכעס.
לופין משך בכתפיו "זה שאני אדם זאב היה מתגלה בכל מקרה. ושנינו יודעים שהוא רצה את העבודה שלי, אבל הכי חשוב זה שהוא הכין לי את השקוים, הוא שמר עליי בריא, ועל זה אני אסיר תודה"
"אולי הוא לא רצה להתעסק עם השקוים כשדמבלדור שומר עליו!!" אמר הארי.
"אתה נחוש בדעתך לשנוא אותו, הארי" אמר לופין בחיוך "אני מבין שמכיון שג'ימס אבא שלך וסיריוס הסנדק שלך אתה ירשת שנאה ישנה. בכל מקרה אם אתה רוצה תספר לדמבלדור את מה ששמעת אבל אל תצפה שהוא יופתע ממה שתספר לו. בטח דמבלדור אמר לסניפ לחקור את דרקו"

...ועכשיו אתה הפכת את עורך, אני הודה לך אם תחזיר לי את לבי!
כלסטינה סימה את שירה בצלילים מאוד גבוהים וצורמים.
"זה נגמר?"אמרה פלר בקול רם "תודה לאל איזה נורא" (תדמינו שהיא אומרת את זה במבטא צרפתי ;))

"אז נשתה איזה כוס תה?" שאל מר ויזלי בקול רם כשהוא קם על רגליו
"מי רוצה משקה ביצים?" (משקה מיוחד של חג המולד)
" מה אתה עשית בזמן האחרון?" שאל הארי את לופין כשמר ויזלי הלך להביא את משקה הביצים וכל השאר פתחו בשיחה "הא, אני הייתי במחתרת" אמר לופין "בגלל זה לא יכלתי לשלוח לך מכתבים,הארי אם הייתי שולח לך זה היה נותן דרך _ "
"למה אתה מתכוון?"
"אני חייתי בקרב אנשים כמוני" אמר לופין "אנשי זאב" הוא הוסיף כשהארי הסתכל עליו באי הבנה.
"כמעט כולם נמצאים לצדו של וולדמורט, ודמבלדור רצה שאני ירגל אחריהם" הוא נשמע קצת ממורמר, והוא כנראה הבחין בזה כי הוא הוסיף בחיוך " אני לא מתלונן, זאת עבודה הכרחית ומי יכול לעשות את זה יותר טוב ממני? בכל מקרה זה היה קשה להשיג את אמונם, קשה להם לחיות בחברת קוסמים, אתה מבין הם חיים בשוליים של החברה הם גונבים- ולפעמים גם רוצחים- כדי לאכול".
"איך זה שהם אוהבים את וולדרמורט?"
"הם חושבים שכשהוא ישלוט יהיו להם חיים יותר טובים" אמר לופין " זה קשה להתווכח עם גרייבק"
"מי? גרייבק?"
"לא שמעת עליו?" ידיו של לופין זזו לעבר חיקו " פניר גרייבק הוא, אולי, האדם זאב הכי פראי שחי כיום. הוא לקח לעצמו משימה לנשוך כמה שיותר אנשים שהוא יכול. הוא רוצה ליצור כמה שיותר אנשי זאב כדי שיוכל להשתלט על עולם הקוסמים. וולדרמורט הבטיח לו טרף בתמורה לשירותו. גרייבק מתמחה בילדים... הוא מעדיף לנשוך אותם כשהם צעירים, הוא לוקח אותם מהוריהם ומאמן אותם לשנוא קוסמים רגילים. וולדמורט איים לשסע אותו בבנים ובנות של אנשים ובתור איום הוא עובד דיי טוב"
לופין עצר ואז אמר , "זה היה גרייבק שנשך אותי". "מה?" אמר הארי בתדהמה "כש- כשהיית ילד, אתה מתכוון?"
"כן. אבא שלי העליב אותו. אני לא ידעתי, במשך זמן ארוך מאוד מי האיש זאב שנשך אותי, אני אפילו רחמתי עליו, חשבתי שהוא עשה את זה בלי כוונה כי ידעתי איך זה להפוך לאדם זאב. אבל גרייבק הוא לא כזה. כשיש ירח מלא הוא ממקם את עצמו ליד הקורבן, דואג שהוא קרוב מספיק כדי לנשוך. הוא מתכנן הכל מראש. וזה האיש שוולדרמורט שם לפקד על אנשי הזאב. התפקיד שלי הוא לנסות לקומם כמה שיותר אנשי זאב נגד הדעה של גרייבק שאנחנו אנשי הזאב חייבים לנקום באנשים נורמלים".
"אבל אתה נורמלי!!!" אמר הארי בעוז " יש לך רק הא- הא- בעיה"
לופין התפוצץ מצחוק " לפעמים אתה ממש מזכיר לי את ג'ימס . הוא קרא לזה ' הבעיה הפרותית שלך בחברה'. הרבה אנשים חשבו שהוא מתכוון שיש לי ארנב עם בעיות התנהגות קשות".
לופין קבל כוס של משקה ביצים ממר ויזלי , נראה מעט יותר מעודד.
למשמע שמו של אביו נזכר הארי שהיה עוד משהו שהוא רצה לשאול את לופין,

"לופין, שמעת פעם על מישהו שנקרא הנסיך חצוי הדם?"
"מה? חצוי דם?"
"הנסיך" אמר הארי מסתכל עליו מקרוב כדי להשיג אולי איזה רמז לזיהוי.
"אין שום קוסמים שהם נסיכים" אמר לופין בחיוך "היית רוצה להיות נסיך? אני חושב ש'הנבחר' זה מספיק"
" זה לא קשור אלי!!" אמר הארי בזעם " הנסיך חצוי הדם זה מישהו שלמד בהוגורסט, ואני קיבלתי את ספר השקויים הישן שלו, הוא רשם כל מני לחשים בתוך הספר, לחשים שהוא המציא. אחד מהם היה לוינפוס----"
"הו, הלחש הזה היה מאוד פופולרי כשאני הייתי בהוגורסט" אמר לופין " היו כמה חודשים בשנתי החמישית שלא היית יכול לזוז בלי שמישהו יניף אותך באוויר מקרסולך"
"אבא שלי השתמש בלחש הזה" אמר הארי "אני ראיתי את זה בזכרונות, הוא השתמש בזה נגד סניפ"
הוא ניסה להישמע אגבי, במחשבה שהערה שלו אולי תישמע מקרית, אבל הוא לא היה בטוח שהוא השיג את התוצאה הנכונה, החיוך של לופין היה קצת יותר מדי מבין.
"כן" הוא אמר "אבל הוא לא היה היחיד, כמו שאמרתי, זה היה לחש מאוד מוכר... אתה יודע איך זה עם האופנה של הלחשים..."
"אבל זה נשמע כאילו זה הומצא כשאתה היית בבית ספר" הארי התעקש
"לא בטוח" אמר לופין "לחשים יוצאים ונכנסים לאופנה כמו כל דבר אחר"
הוא הסתכל על פניו של הארי ואז אמר מהר "ג'ימס היה טהור דם, הארי, ואני מבטיח לך, הוא אך פעם לא ביקש מאיתנו לקרוא לו נסיך"
נוטש את העמדת הפנים שלו אמר הארי "אולי זה היה סיריוס? או אתה?"
"בטוח שלא" .
"כן,"הוא אמר."אבל הוא לא היחיד.אני אומר,זה מאוד פופולרי.אתה מכיר את התקופה שזה בא והולך---"
"אבל זה נשמע בדוי בזמן שאתה היית בבית-הספר."הארי התעקש.
"לאו דווקא,"אמר לופין."מזל רע נכנס ויוצא מהאופנה כמו כל דבר אחר."הוא הסתכל לתוך פניו של הארי ואז אמר במהירות,"ג'ימס היה טהור-דם,הארי,ואני מבטיח לך,הוא אף פעם לא שאל אותנו על מישהו ששמו 'הנסיך'."
נושט את ההתחזות,הארי אמר."וזה לא היה סיריוס?או אתה?"
"בהחלט לא."
"או,"הארי בהה לתוך האש."אני רק חשבתי---טוב,הוא עזר לי הרבה בשיעורי השיקויים עם סלוגהורן,הנסיך הזה."
"כמה ישן הספר הזה,הארי?"
"אני לא יודע,אף פעם לא בדקתי."
"טוב,אולי זה יתן לך רמז בנוגע לזמן שהנסיך היה בבית-הספר."אמר לופין.
אחרי זה,פלר החליטה לחקות ויולה שרה."קדרה חמה,אהבה חזקה." היא שרה.
הוא הבחין בהבעתה של גברת וויזלי,שסימנה לו ללכת למיטה.הארי ורון טיפסו את

כל הדרך לחדר השינה שהיה בעליית הגג,שם נוספה מיטה בשביל הארי.
רון נפל לשינה עמוקה כמעט מיד,אבל הארי הלך אל מזוודתו ומשך ממנה את העתק הכנת-שיקויים לפני שנכנס אל המיטה.
במיטה הוא דיפדף בדפיו של הספר,מחפש,עד שלבסוף הוא מצא,בחזית הספר,את תאריך ההוצאה.הספר היה כמעט בן חמישים שנה.לא אבא שלו,ולא חברים של אבא שלו,היו בהוגוורטס לפני חמישים שנה.בהרגשה מאוכזבת,הארי זרק את הספר חזרה למזוודה שלו, מכבה את המנורה,מתגלגל שוב ושוב,חושב על אדם הזאב וסנייפ,שלבסוף נפל לתוך שינה מלאת דאגות של צללים מתגנבים ובכי של ילדים שנשכו אותם...
"היא עושה צחוק....."
הארי התעורר לגלות בליטה בגרבי הנילון שלו שהיו מונחים בקצה המיטה שלו.הוא שם את משקפיו והביט מסביב;החלון הקטן היה כמעט כולו מכוסה בשלג ולנוכח זה,רון ישב בגב זקוף על מיטתו בודק מה שנראה כמו שרשרת של זהב.
"מה זה?"שאל הארי.
"זה מלבנדר,"אמר רון,בקול מזדעזע."היא באמת חשבה שאני אשים את זה על עצמי..."
הארי הסתכל על השרשרת יותר מקרוב ואז נתן שאגה של צחוק.
אז הוא הסתכל על מכתב מאחורי השרשרת בו היו כתובות באותיות זהב גדולות:"אהובי!"
"נחמד,"הוא אמר."קלאסי.אתה צריך ללבוש את זה ללא כל ספק בחזית החנות של פרד וג'ורג'."
"אם אתה תאמר להם,"אמר רון,מוציא את המחרוזת מטווח ראייה ושם אותה מתחת לכר. "אני---אני---אני---"
"תגמגם עליי?"אמר הארי,מגחך."קדימה,נראה אותך!"
"איך היא יכולה לחשוב שהשרשרת הזאת תהיה יפה על מישהו,איך היא יכולה?"דרש רון מקו דק של אוויר,מסתכל די בזעזוע.
"טוב,תחשוב עוד פעם."אמר הארי."האם אתה אי פעם תרשה לעצמך לקחת את השרשרת הזאת ברחוב כאשר כתוב עליה 'אהובי' ולשים אותה סביב צווארך?"
"טוב,באמת לא דיברנו הרבה,"אמר רון."היה בעיקר..."
"נשיקות."אמר הארי.
"טוב,כן,"אמר רון.הוא היסס לרגע ואז אמר,"הרמיוני באמת יצאה עם מקלגן?"
"אני לא יודע,"אמר הארי."הם הלכו ביחד למסיבה של סלוגהורן,אבל אני לא חושב שזה הלך להם כ"כ טוב."
רון נראה קצת יותר שמח וחזר להתעמק בתוכן גרבי הנילון שלו.המתנה של הארי כללה סוודר עם סניץ' גדול ומוזהב על קידמתו,סרוג בעבודת-יד ע"י גב' וויזלי,קופסה גדולה של טריקים ובדיחות מהתאומים,וקצת רטוב,וחבילה מעופשת שבאה עם תווית קריאה לאדון,מקריצ'ר,הארי התבונן בזה."אתה חושב שזה מוגן מפתיחה?"הוא שאל."לא יתכן שזה משהו מסוכן,כל הדואר שלנו נבדק בממשלה."רון נתן תשובה,אבל אף על פי כן הוא נתן לחבילה מבט חשדני."לא חשבתי שקריצ'ר יתן לי משהו.האנשים לא נותנים בד"כ מתנות חג מולד לגמדוני

הבית?"שאל הארי,פותח את החבילה בזהירות.
"הרמיוני נותנת,"אמר רון."אבל חכה ותראה מה זה לפני שתתחיל לפתח רגשות אשמה."
רגע לאחר מכן,הארי נתן צעקה גדולה וקפץ מחוץ למיטת המחנה שלו;האריזה הכילה מספר גדול של רימות(תולעים)."נחמד,"אמר רון,שואג בצחוק."מאוד מתחשב.""אני הייתי שמח יותר עם הייתי מקבל את השרשרת שלך."אמר הארי,ורון התפקע מצחוק.
כולם לבשו סוודרים כאשר הם ישבו לארוחת חג המולד בצהריים,כולם כולל פלר(ולבסוף נגלה,שכל הערב גב' וויזלי התעלמה מפלר),וגב' וויזלי חבשה מצנפת נוצנצת,כחולה וחדשה עם מה שנראה כמו יהלום בצורת כוכב זעיר,ושרשרת זהב.
"פרד וג'ורג' נתנו לי אותה!נכון שהיא יפיפיה?""טוב,אנחנו מצאנו את עצמנו מעריכים אותך יותר ויותר,אמא,ועכשיו אנחנו נלך לכבס את הגרב שלנו,"אמר ג'ורג',מנופף ביד עליזה." גזרים לבנים,רמוס?"
"הארי,יש לך רימה בשיער,"אמרה ג'יני בעליזות, נשענת על השולחן;הארי הרגיש התפרצות מבליטה שעלתה למעלה אל צווארו שם לא היו לו רימות.
""מש 'וראי,"אמרה פלר,עם התחלחלות מזויפת קטנה."כן,נכון שזה(פלר התכוונה לשרשרת של רון)."אמר רון."רוטב בשר,פלר?"בחשק שלו לעזור לה,הוא העיף את רוטב הבשר מהקערה;ביל נפנף בשרביטו ורוטב הבשר ריחף באוויר וחזר במהירות לקערה.
"אתה לא 'ודע לעשות את 'ה"אמרה פלר לרון,כשהיא סיימה לתת לביל נשיקת תודה."היא תמיד מותחת ביקורת-----"
"הזמנתי את טונקס היקרה לבוא אלינו היום,"אמרה גב' וויזלי,לוקחת גזר ביותר מדי כוח ומסנוורת את פלר."אבל היא לא באה איתך.אתה דיברת איתה לאחרונה,רמוס?"
"לא,אני לא הייתי הרבה בקשר עם אף אחד,"אמר לופין."אבל טונקס נשארה משפחתה הידיה בזמן האחרון,נכון?"
"הממ"אמר גב' וויזלי."אולי.אני אעשה את ההתרשמות מהחלטתה לבלות את חג במולד לבד,למעשה."היא נתנה ללופין מבט מטריד,למרות שאת כל הטעויות היא הפילה על פלר בגלל שהיא הייתה בת-כחוק במקום טונקס(כאילו בגלל שפלר התחתנה עם ביל,היא הבת של מולי.),אבל הארי,שהביט לעבר פלר,היה עכשיו עסוק בלראות את ביל מוציא החוצה את תרנגול ההודו,גב' וויזלי חשבה להלחם בקרב ארוך ואבוד.הוא היה,בכל אופן,מזכיר לעצמו לשאול בהתחשבות את טונקס,ושאול מי יותר טוב את לופין,האיש שידע הכל על הפטרונוסים?"צורתו של הפטרונוס של טונקס השתנה,"הוא אמר לו."סנייפ אמר את זה בכל אופן.לא ידעתי שזה יכול לקרות.הפטרונוס שלך השתנה?"לופין האריך את הזמן בלעיסת תרנגול ההודו שלו ובליעה לפני שהוא אמר לאט,"לפעמים...זעזועים גדולים....הרגשות משתנים בצורה קיצונית...""זה נראה גדול,ויש לזה ארבע רגליים,"אמר הארי,מוכה ע"י המחשבה הפתאומית ומנמיך את קולו."היי...זה לא יכול להיות גר---"
"ארתור!"אמרה גב' וויזלי בפתאומיות.היא קמה מהכיסא שלה;ידה הייתה לחוצה מעל ליבה והיא התבוננה מחוץ לחלון המטבח."ארתור---זה פרסי!"

"מה?"
גברת וויזלי הסתכלה מסביב;כולם הסתכלו במהירות על חלון המטבח;ג'יני עמדה על קצות האצבעות כדי לראות טוב יותר.שם,בוודאות מספקת,היה פרסי וויזלי,פוסע לעבר החצר המושלגת,קצה המשקפיים שלו מנצנץ באור השמש.הוא היה לא,בכל אופן,לבד.
"ארתור,הוא-הוא עם השר!"
וכמצופה,האיש שהארי ראה בנביא היומי הלך לצד פרסי,קצת צולע,רעמתו בצבע אפור וגלימתו השחורה הוכתמה מהשלג.לפני כל אחד,הם לא הספיקו להגיד שום דבר,לפני שמר וגברת וויזלי יכלו לדבר:יותר מהחלפת מבטים המומים,הדלת האחורית נפתחה ושם עמד פרסי.היה רגע של דממה כואבת.אז פרסי אמר משהו קשה למדי,"חג מולד שמח,אימא!"
"או,פרסי!"אמרה גב' וויזלי והיא זרקה את עצמה אל תוך ידיו של פרסי.רופוס סקרימג'ור השתהה בפתח הדלת,נשען על מקל ההליכה שלו ומחייך כשהוא רואה את הסצנה הכ"כ נוגעת ללב הזו."את חייבת לסלוח לי על ההתפרצות הזאת,"הוא אמר,כשגב' וויזלי הבחינה שגם הוא נמצא בחדר,זורחת ומנגבת את עיניה."פרסי ואני היינו בסביבה---עובדים---את יודעת----והוא לא יכל להתנגד בלעצור פה בדרך ולראות את כולכם."אבל פרסי לא נראה מתרשם מלברך את שאר המשפחה.הוא עמד,זקוף ומגושם למראה,והסתכל על כל נוכחי החדר.גב' וויזלי,פרד,וג'ורג' הסתכלו עליו,עם פנים מאובנים."בבקשה,בוא לכאן,שב כאן,כבוד השר!" התרגשה גב' וויזלי,מישרת את כובעה.היא הוציאה כמה חטיפים.."קצת---"
"לא,לא,לא מולי יקירתי,"אמר סקרימג'ור.הארי שער שהוא בדק את שמה של גב' וויזלי בעזרת פרסי לפני שהם נכנסו לבית."אני לא רוצה להפריע,אנחנו לא היינו נמצאים כאן עכשיו עם פרסי לא היה רוצה לראות אותך כ"כ..."
"הו,פרסי!"אמרה גברת וויזלי מזילה דמעות,עומדת על קצות אצבעותיה כדי לתת לפרסי נשיקה."אנחנו באנו לכאן רק לחמש דקות,לכן אני אסתובב בחצר בזמן שאת תתעדכני מפרסי.לא,לא,אני הבטחתי לך שאני לא אכניס את האף!טוב,אם לאף אחד לא אכפת שאני אשהה בחצרך המקסימה...אני אתן לבחור הצעיר לסיים,מדוע שהוא לא יקח טיול איתי?(הארי)" האווירה מסביב לשולחן השתנתה באופן תפיס.כולם העבירו את מבטם מסקרימג'ור ובחזרה להארי.אף אחד לא נראה מוצא את ההתחזות המשכנעת שסקימג'ור לא באמת ידע את שמה,או מצא את זה טבעי שהוא צריך להבחר להתלוות לשר אל החצר כשג'יני,פלר,וג'ורג' גם הם ניקו צלחות(הם כאילו עשו את מה שהארי עשה,אז למה הארי צריך להתלוות לשר?) "כן, בסדר גמור," אמר הארי לתוך השתיקה.הוא לא היה משוגע:לכל אורך הזמן שהם היו באזור סקרימג'ור דיבר רק על איך שפרסי רצה לעצור בדרך כדי לראות את משפחתו,זאת הייתה חיבת להיות הסיבה האמיתית שבגללה הם באו,ובגלל זה סקרימג'ור יכל לדבר עם הארי לבד."זה בסדר,"הוא אמר במהירות,כשהוא חלף על פני לופין, שעלה למחצה מעל הכיסא שלו."בסדר,"הוא הוסיף,כשגב' וויזלי פתחה את פיה כדי לדבר. "נהדר!"אמר סקרימג'ור,הולך אחורה כדי לתת להארי לעבור דרך הדלת לפניו."אנחנו רק נעשה סיבוב סביב הגינה,ופרסי ואני נסתלק מפה.אתם יכולים להמישך במה שעסקתם, כולם!"הארי

הלך לעבר הגינה המטופחת של הוויזלים,הכוסתה בשכבה דקה של שלג, סקרימג'ור צלע קצת בצד.הוא היה,הארי ידע,ראש מחלקת ההילאים;הוא נראה קשוח ומצולק מקרב,מאוד שונה מפאדג' הגמלוני עם המגבעת העגולה שלו."מקסים,"אמר סקרימג'ור,עוצר ליד גדר הגן ומביט על המדשאה המושלגת והצמחים הבלתי מובחנים."מקסים."הארי לא אמר כלום.הוא יכל להגיד שסקרימג'ור הסתכל עליו."אני רציתי להכירך כבר זמן ארוך מאוד," אמר סקימג'ור,אחרי כמה רגעים."אתה ידעת את זה?"

"לא,"אמר הארי בכנות.

"הו כן,כבר זמן ארוך מאוד.אבל דמבלדור מאוד מגן עליך,"אמר סקרימג'ור."בטבעיות,כמובן, בטבעיות,אחרי מה שאתה עשית בדרך...במיוחד אחרי שקרה במשרד הקסמים..."

הוא חיכה שהארי יגיד משהו,אבל הארי לא דיבר,לכן הוא המשיך,"אני קיוותי להזדמנות לדבר איתך מאז מה שקרה במשרד,אבל דמבלדור---חייב לא להבין,אני אומר---למנוע את זה."הארי עדיין לא דיבר."השמועות עפות מסביב!"אמר סקרימג'ור."טוב,כמובן,שנינו יודעים איך הסיפורים האלה מתעוותים....כל הלחשושים האלה על הנבואה...על הפיכתך ל'נבחר'..."

הם ידעו אחד על השני יותר דברים עכשיו,הארי חשב,שזאת הסיבה שסקרימג'ור נמצא כאן.

"אני מניח שדמבלדור שוחח איתך?"הארי שקל,תוהה עם הוא צריך לשקר או לא.הוא הסתכל על הנום הקטן שהסתובב מסביב לשיח הרודאודנדרון,איפה שהיה הטלאי המרופט שציין את הנקודה שבה פרד לכד את הנום,שעכשיו לבש טאטו ונעמד בקצה עץ חג המולד.לבסוף, הוא החליט להגיד את האמת...או קצת ממנה."כן,אנחנו ניהלנו על זה דיון."

"יש לך,יש לך...."אמר סקרימג'ור.הארי ראה,בזווית עיניו,שסקרימג'ור פוזל אליו,לכן הוא העמיד פנים שהוא מביע עניין רב בנום למרות שהוא רק העביר את זווית ראשו אל האדמה הקפואה."ועל מה בדיוק הוא דיבר איתך,הארי?"

"מצטער,אבל זה בין שנינו,"אמר הארי.הוא דיבר בקול הנעים ביותר שהוא הצליח להוציא מפיו,וגם הטון של סקרימג'ור,היה קול חינני וידידותי כמו של הארי."או,כמובן,אם זאת שאלה על סודית,אני לא הייתי רוצה לחשוף את הסוד...לא,לא...ובכל מקרה,האם זה באמת חשוב שמכנים אותך 'הנבחר' או שלא?"הארי הרהר כמה שניות לפני שהוא הגיב."אני לא באמת מבין למה אתה מתכוון,כבוד השר."

"טוב,כמובן,אתה נותן לנושא חשיבות עצומה,"אמר סקימג'ור בצחוק."אבל לקהילת הקוסמים הגדולה...הכל זה תפיסה,נכון?מה שהאנשים מאמינים לו זה חשוב."הארי לא אמר כלום.הוא חשב שהוא ראה משהו,באופן עמום,אבל הוא לא עזב את סקימג'ור כדי לבדוק מה יש שם. הנום מתחת לשיח הרודאודנדרון,היה עכשיו עסוק בלחפור באדמה כדי למצוא תולעים,והארי שמר את עיניו עוקבות אחריו."אנשים מאמינים שאתה 'הנבחר',אתה ראית,"אמר סקימג'ור. "הם חושבים שאתה גיבור לחלוטין---אשר,כמובן,אתה גיבור,הארי,אם תבחר או לא!כמה פעמים את נעמדת מול האיש-שלא-אומרים-את-שמו עכשיו?טוב,בכל אופן,"הוא לחץ,מבלי

לחכות למענה."הנקודה היא,שאתה סימן של תקווה יותר משאי פעם היית,הארי.הרעיון שישנו מישהו שמסוגל,שגם מיועד לזה,שהשמיד את האיש-שלא-אומרים-את-שמו,טוב, בטבעיות,נותן לאנשים מצב רוח מרומם.ואני לא יכול לעזור אבל ההרגשה,שאתה מבין את זה,ואולי אפילו חשבת על זה,טוב,כמעט חובה,לעמוד לצד הצד הריק של הממשלה,ולתת לכולם זריקת עידוד."הנום השתלט על התולעת.זאת הייתה משיכה מאוד קשה בשבילו, והוא ניסה להוציא אותה מהאדמה הקפואה.הארי היה שקט לזמו ארוך כ"כ שסקרימג'ור אמר, מעביר את מבטו מהארי אל הנום."סדקים קטנים ומצחיקים,נכון שהם?אבל מה אתה אמרת,הארי?"

"אני לא בדיוק מבין מה אתה רוצה,"אמר הארי באיטיות.'"לעמוד לצד הצד הריק של הממשלה'...מה זה בדיוק אומר?"

"הו,טוב,שום דבר מכביד,אני מבטיח לך,"אמר סקרימג'ור."אם יהיה לך זמן תקפוץ מדי פעם למשרד,לדוגמא,זה יכול לתת התרשמות טובה.וכמובן,אם אתה תהיה שם,אתה יכול להיות שופע:הזדמנות לדבר עם גאווין רוברס,היורש שלי כראש מחלקת ההילאים.דולורוס אמברידג' אמרה לי שיש לך שאיפה להפוך להילאי.טוב,זה יכול להסתדר בקלות רבה..."

הארי הרגיש זעם מבעבע בתוך בור בקיבתו:דולורוס אמבריג' עדיין עבדה בממשלה,אה?

"כ"כ בסיסי,"הוא אמר,למרות שהוא רק רצה להבהיר כמה נקודות,"אתה רוצה לתת את הרושם שאתה רוצה שאני אעבוד למען משרד הקסמים?"

"זה ירים את מצב רוחו של כל אחד לחשוב שאתה יותר מעורב,הארי,"אמר סקרימג'ור, משמיע קול של שחרור בגלל שהארי השתלב כ"כ מהר.'"הנבחר',אתה יודע...כל העניין זה לתת לאנשים תקווה,ההרגשה שדברים מרגשים אכן קורים...."

"אבל אם אני שומר על התפעול הפנימי והחיצוני של המשרד,"אמר הארי,עדיין מתאמץ לשמור על קול ידידותי."למרות זאת זה לא נראה כאילו אני מאשר את מה שממשלה רוצים להגיע אליו?"

"טוב,"אמר סקימג'ור,קצת זועף."טוב,כן,זה במידה מסויימת למה אנחנו היינו כמו--"

"לא,אני לא חושב שזאת כל העבודה,"אמר הארי בנעימות."אתה רואה,אני לא אוהב כמה מהדברים שהמשרד עושה.תסתכל על סטן שונפיק,לדוגמה."

סקימגור לא דיבר לרגע אבל מבטו הקשה מידית."אני לא ציפיתי שאתה תבין,"הוא אמר, והוא לא הצליח לשמור על הכעס מחוץ לקולו כמו שהארי עשה."אלה הם זמנים מסוכנים, ואנו צריכים לנקוט מידת ביטחון.אתה בן שש-עשרה----"

"דמבלדור הרבה יותר זקן מגיל שש-עשרה,והוא לא חושב שסטן צריך להיות באזקאבן או משהו כזה,"אמר הארי."אתה רוצה להפוך את סטן לשעיר לעזעזל,בדיוק כמו שאתה רוצה להפוך אותי לקמע של משרד הקסמים."

הם הסתכלו אחד על השני,זמן ארוך וקשה.לבסוף סקרימגור אמר,בלי העמדת פנים וחמימות,"אני מבין.אתה מעדיף---כמו הגיבור שלך,דמבלדור----להתנתק מן משרד הקסמים?" "אני לא רוצה להיות מנוצל,"אמר הארי."כמה אנשים היו אומרים שזאת חובתך להיות מנוצל ע"י משרד הקסמים!" "כן,ואנשים אחרים היו אומרים

שחובתך היא לבדוק אם האנשים באמת אוכלי מוות לפני שאתה זורק אותם לבית הסוהר,"אמר הארי,מצב רוחו עולה עכשיו."אתה עושה מה שברטי קראוץ' עשה.אתה מעולם לא עשית צדק,נכון שלא?גם לא היו הולכים לפאדג',הכל העמדת פנים חביבה בזמן שהאנשים נרצחים מתחת לאפך,או כמו מה שאתה עושה,לוקח את האנשים הלא נכונים אל הכלא ומנסה להעמיד פנים ש'הנבחר' עובד בשבילך!"
"אז אתה לא ,'הנבחר'?"אמר סקימגור.
"אני חשבתי שאתה אמרת שזה לא משנה בכל מקרה?"אמר הארי בצחוק מר."לא אתה בכל אופן."
"אתה לא צריך להגיד את זה,"אמר סקימגור במהירות."זה היה חסר רגישות---"
"לא,זה היה ישר,"אמר הארי."אחד מהדברים הישרים היחידים שאתה אמרת לי.לא אכפת לך אם אני חי או מת,אבל אכפת לך שאני עוזר לך לשכנע את כולם שאתה ניצחת במלחמה נגד וולדמורט.אני לא אשכח את זה,אדוני השר..."
הוא העלה את האגרוף הימני שלו.שם,היה זוהר לבן על גב ידו הקרה,איפה שהיו הצלקות שדולורוס אמברידג' הכריחה אותו לחתוך בבשרו:הוא חייב לא לשקר."אני לא זוכר שאתה מיהרת להגן עליי כשאני ניסיתי לספר לכולם שוולדמורט חזר.הממשלה כ"כ התלהבה לעזור לי במשך השנה האחרונה."הם עמדו בשתיקה בגינה הקפואה מתחת לעץ.הנום לבסוף השתלט לגמרי על התולעת ועכשיו שאב אותה בשמחה,נשענים כנגד הענף הנמוך ביותר של שיח הרודודאנדרון."מה דמבלדור מתכנן?"אמר סקימג'ור בגסות."להיכן הוא הלך כאשר הוא נעדר מהוגוורטס?"
"אין לי מושג,"אמר הארי.
"ואתה גם לא היית מספר לי אם היית יודע,"אמר סקימג'ור."האם היית?" "לא,אני לא הייתי מספר,"אמר הארי."אז אם כך,אני אצטרך לגלות אם אין באפשרותי למצוא מישהו אחר שיוכל להגיד לי." "אתה יכול לנסות,"אמר הארי באדישות."אבל אתה נראה יותר חכם מפאדג',לכן אני חושב שאתה הסקת איזושהי מסקנה מהטעות שלו.הוא ניסה להתערב בהוגוורטס.אתה יכול לשים לב שהוא לא שר יותר,אבל דמבלדור עדיין מנהל הוגוורטס.אני לא הייתי מתערב בעניינים של דמבלדור,אם הייתי במקומך."אז הייתה הפסקה ארוכה."טוב,זה ברור לי שהוא עשה עבודה מאוד מאוד טובה עליך,"אמר סקימג'ור,עיניו קרות וקשות מאחורי שולי משקפי התיל שלו,"דמבלדור הוא איש מושלם,נכון שהוא,פוטר?"
"כן,"אמר הארי."אני שמח שיכולנו לישר את יחסנו כאן בחוץ."
והוא סובב את גבו לשר הקסמים,ופסע חזרה לכיוון הבית.

פרק 17:זיכרון סלאגי

מאוחר אחרי הצהריים,כמה ימים אחר תחילת השנה החדשה,הארי רון וג'יני נעמדו ליד האח שבמטבח כדי לחזור להוגוורטס. המשרד סדר את האחת הזאת מהרשת של הפלו להחזרת תלמידים במהירות ובבטחה לבית הספר.

רק גברת וויזלי היתה שם כדי להפרד,כשאדון וויזלי,פרד ג'ורג',ביל ופלר היו כולם בעבודה. גברת וויזלי התמוססה בדמעותיה ברגע הפרידה.למעשה היה קשה לצאת לדרך איתה בזמן האחרון,היא היתה בוכה מדי פעם מאז שפרסי יצא בסערה מהבית ביום חג המולד כשמשקפיו משמיעות קולות התרסקות (מה שנזקף לזכותם של פרד ג'ורג' וג'יני)

"אל תבכי,אמא," אמרה ג'יני, טופחת על גבה,כשגברת וויזלי התייפחה לתוך כתפיה. "זה בסדר..."

"כן,ל תדאגי עלינו," אמר רון, מאפשר לאימו להניח נשיקה מאוד רטובה על לחיו, "או על פרסי.הוא כזה טיפש,זה לא באמת הפסד,נכון?"

גברת וויזלי התייפחה חזק יותר כשהקיפה את הארי לחיבוק בזרועותיה.

"תבטיח שתשמור על עצמך... אל תכנס לצרות..."

"אני תמיד שומר," אמר הארי, "אני אוהב חיים שקטים,את מכירה אותי."

היא גיחכה ונעמדה חזרה. "אז,תהיו טובים,כולכם..."

הארי פסע לתוך האש הבוהקת וצעק "הוגוורטס!" הוא ראה לשניה את המטבח של הוויזלים ואת פניה הדומעות של הגברת וויזלי לפני שהלהבות סחפו אותו,מסתחרר במהירות, הוא קלט במעורפל חדרים של קוסמים אחרים,שחלפו במהירות לפני שיכל להביט היטב.אז הוא האט,לבסוף נעצר לגמרי באח שבמשרדה של הפרופסור מקגונגל.היא בקושי הרימה את מבטה מעבודתה כשהוא טיפס מהאח. "ערב טוב,פוטר.תנסה לא לפזר יותר מדי אפר על השטיח."

"לא,פרופסור."

הארי יישר את משקפיו והחליק את שערו כשרון הופיע מסתחרר בתוך הנוף.כשג'יני הגיעה, הם יצאו שלושתם מהמשרד של הפרופסור מקגונגל והלכו לכוון המגדל של גריפינדור. הארי הציץ בחלונות המסדרון כשעברו,השמש כבר שקעה על המדשאות המכוסות בשלג עמוק ששכב בכל הגינה. במרחק,הוא יכל לראות את האגריד מאכיל את בקביק לפני הבקתה שלו.

"בועות," אמר רון בביטחון,כשהגיעו לאשה השמנה,שנראתה חוורת מתמיד ונרתעה בבהלה מקולו החזק.

"לא," היא אמרה.

"מה הכוונה,'לא'?"

"יש סיסמא חדשה," היא אמרה. "ובבקשה אל תצעק."

"אבל היינו במקום אחר,איך אנחנו אמורים ל-?"

"הארי!ג'יני!"

הרמיוני מהרה לעברם,ורודת פנים לובשת,גלימה,כובע וכפפות.

"אני חזרתי לפני שעתיים,רק הלכתי לבקר את האגריד ואת בק-התכוונתי ווית'רווינגס," היא אמרה ללא נשימה. "היה לכם חג מולד נחמד?"

"כן," אמר רון מיד, "רב ארועים,רופוס סקרימ-"

"יש לי משהו בשבילך,הארי,"אמרה הרמיוני,לא מסתכלת על רון ולא מראה שום סימן ששמעה אותו. "אה, רגע -סיסמא.פרישות."

"בהחלט," אמרה האשה השמנה בקול חלש,ונעה בתנופה לחשוף את החור.

"מה הבעיה אתה?" שאל הארי.

"מתפנקת אחרי חג המולד ,כנראה," אמרה הרמיוני,כשהיא מובילה את הדרך לחדר המוקדון הצפוף. "היא והחברה שלה ויאולט שתו את כל היין שבתמונה של הנזיר השתוי במסרון הלחשים,בכל אופן..."

"היא חיפשה בכיס שלה לרגע, אז משכה מגילה של קלף עם כתב יד של דמבלדור עליו "נהדר," אמר הארי גולל את הקלף מיד אחרי שגילה שהשיעור הבא שלו עם דמבלדור נקבע ללילה הבא.

"אני טעון בדברים כדי לספר לו -- ואתם. קדימה בואו נשב"

"אבל ברגע זה נשמע צעקה "וון - וון" (ככה לבנדר קוראת לרון) ולבנדר בראון הגיעה משום מקום והשליכה את עצמה לתוך הידיים של רון

"כמה צחקוקים נשמעו. הרמיוני ציחקקה ואמרה ג'יני בואי יש כאן חבל

" "לא,תודה, אמרתי שאני הולכת לפגוש את דין אמרה ג'יני

"אף על פי שהארי לא יכל לעזור ראה שהיא לא נשמעת כל כך נלהבת לעזוב את רון ולבנדר בסוג של התגוששות זקופה.

"הוביל הארי את הרמיוני אחרי השולחן הרזרבי

" "אז איך היה חג המולד שלך?"

"או בסדר שום דבר מיוחד. איך נהיה "וון - וון"?

"אני יגיד לך בדקה אמר הארי. "תראי, הרמיוני, אתה לא יכלת --"

" "לא, אני לא יכלתי," היא אמרה בהחלטיות "אז אפילו אל תשאל."

"חשבתי שאולי תדע אחרי חג המולד.

" "זאת היית האשה השמנה ששתתה חבית יין בת 500 שנה. לא אני. אז מה הדבר החשוב שרצית להגיד לי"

"היא נראתה יותר מידי עצבנית מכדי להתווכח עכשיו, אז הארי העביר את

"הנושא אל רון וסיפר את כל מה ששמע בשיחה בין מאלפוי לסנייפ. מתי שהוא

גמר,

"הרמיוני ישבה וחשבה רגע ואז אמרה לו "אתה לא חושב?"

" "הוא עשה כאילו הוא רוצה לעזור כל כך זה יכול להיות טריק כדי שמאלפוי יגיד לו מה הוא עושה?".

" "כן, יכול להיות" אמרה הרמיוני.

"אבא של רון ולופין גם חושבים ככה, אמר הארי בטינה. אבל זה לגמרי מוכיח שמאלפוי מתכנן משהו את לא יכולה להכחיש את זה.

"לא, אני לא יכולה, היא אמרה באטיות

"והוא מקבל פקודות מוולדמורט, בדיוק כמו שאמרתי!.

"המ... האם למעשה אחד מהם הזכיר בשיחה את השם של וולדמורט?.

"הארי זעף, מנסה להזכר, "אני לא בטוח אבל סנייפ בהחלט אמר האדון שלך מי זה כבר יכול להיות.?

"אני לא יודעת, אמרה הרמיוני, נושכת את השפה. אולי אבא שלו

"היא התחילה להביט לעבר החדר, כנראה מאבדת את הראש שלה, אפילו לא רואה שלבנדר מדגדגת את רון. איך לופין?

" " לא גדול, " אמר הארי, והוא סיפר לה כל על המשימה של לופין בין האנשי זאב והקשיים שוהא ציפה להם.

"שמעת על פנריר גריבק?.

"כן, שמעתי, אמרה הרמיוני בקול נחרד. וככה גם אתה הארי.

"מתי, בהסטורית הקסם? את יודעת הכל ואני מעולם לא הקשבתי

"לא, לא בהסטורית הקסם -- "מאלפוי איים על בורגין עם באמצעותו!" אמרה הרמיוני.

"בסמטת נוקטרון, אתה לא זוכר? הוא אמר לבורגין שגריבק היה חבר משפחה ותיק . והוא ישגיח אחרי התקדמותו של בורגין

"הארי קטע אותה. שחכתי! אבל זה מוכיח שמאלפוי אוכל מוות אחרת יכול להיות שהוא נפגש עם עים גריבק ואומר לו מה לעשות

" "חשדת יפה" נשמה הרמיוני בכבדות "אלא אם כן..." אוו תתבגרי אמר הארי בכעס את לא יכולה לעגל את זה.
"זה חשד רציני", התנשמה הרמיוני "אלא אם כן..."
"אוי תקשיבי" אמר הארי בזעם, "את לא יכולה להמשיל ולהסתובב סביב זה כל הזמן!"
"ובכן... כן אבל יש גם את האפשרות שזה איום ריק. "
"פשוט לא להאמין עליך, הרמיוני" אמר הארי מנענע בראשו. "בסוף נראה מי צדק... ואת תאכלי אותה הרמיוני, כמו שמשרד הקסמים אכל אותה...אה כן, אם כבר מדברים על זה, היה לי ויכוח עם רופוס סקרימאג'ור"
המשך הערב עבר עליהם בהתעללות בשר הקסמים. הרמיוני כמו רון הייתה בטוחה שלאחר מה שמשרד הקסמים עשה להארי בשנה שעברה עלה להם הרבה עצבים לפנות אליו כעת לעזרה.
בבוקר הבא, צפתה לתלמידי שנה שישית הפתעה: מודעה גדולה שבשרה על שיעורי התעתקות
נתלתה על הלוח בחדר המועדון.
"אם אתה בן 17 או אמור להיות בן 17 לפני ה- 31 באוגוסט, אתה מוזמן לקורס התעתקות בן 12 שבועות, שימסר על ידי מדריך ממשרד הקסמים. על התלמידים המעוניינים להשתתף, לחתום בתחתית הדף. עלות הקורס: 12 גוזים."
הארי ורון פילסו דרך בין הקהל שהצטופף ליד המודעה וחתם עליה בתור.
רון בדיוק אחז בנוצה והתכונן לחתום לאחר הרמיוני, כשלפתע הזדחלה מאחוריו לבנדר, וכרכה את ידיה מסביב לעיניו. "תנחש מי זה, וון וון?" קראה.
הארי הסתובב וראה את הרמיוני ממהרת מהמקום.. הארי מיהר בעיקבותיה. לא היה לו שום חשק להשאר יחד עם רון ולבנדר. להפתעתו, רון תפס אותם עוד לפני תמונת הכניסה לחדר המועדון, באוזניים אדומות, והבעת פנים מאוכזבת. בלי לומר מילה הרמיוני מיהרה לכיוונו של נוויל.
"אז... התעתקות" אמר רון, בטון כל כך מוזר שהארי בקושי שם לב למה שקרה. "נשמע מצוין לא?"
"אני לא יודע" אמר הארי. "אולי זה יותר טוב כשאתה מבצע את זה בעצמך. אני, בכל אופן, לא נהינתי מזה יותר מידי כשעשיתי זאת עם דמבלדור"
"שכחתי שכבר עשית את זה... אוי, אבל קודם יש מבחן..." אמר רון, מודאג. "פרד וג'ורג' עברו. צ'ארלי התפשל... והוא יותר גדול ממני." רון העלה את זרועותיו עד כי דמה לגורילה. "וגם פרד וג'ורג'..."
"אל תלך על זה יותר מידי.... לא על פניו... מתי נוכל להבחן?"
"בקרוב, כשנהיה בני 17. זה רק לחכות עד מרץ בשבילי. " "כן, אבל אתה לא תוכל להתעתק כאן, במבצר...".
"זו לא הנקודה העיקרית, לא כן? כל אחד ידע להתעתק. וגם אני אוכל אם ארצה "

רון לא היה היחיד שהתרגש מקורס ההתעתקות הצפוי. כל היום היו דיבורים בנושא, עניין גדול של חנות יוכל להופיע.
"איזה כיף זה יהיה - כשנדע להתעתק..." אמר שיימוס "בן-דודי פרג'וס היה עושה את זה כל פעם רק כדי לעצבן אותי... חכו כשאלמד איך עושים את זה... לא ישאר לו רגע שקט בחיים..."
שקוע בסיפורו, שיימוס נופף בשרביטו בהתלהבות יתר, כך שבמקום סילון המים שהתיז על התקרה, hoselikeשהיה נושא השיעור בלחשים, יצא מהשרביט סילון ואז על פניו של פרופסור פליטיק.
"הארי כבר התעתק פעם" סיפר רון לשיימוס הנבוך, לאחר שפרופסור פליטיק ייבש את עצמו בעזרת נפנוף שרביט ואמר: "אני מכשף, אתם יודעים, לא סתם בבון מנופף במקל..."
"דמ- אה... מישהו לקח אותו והתעתק עמו ביחד." "וואו " לחש שיימוס, והוא קרב את ראשו יחד עם דין ונוויל לרון, כדי לשמוע כיצד מרגישים כשמתעתקים."
את המשך היום הארי בילה בלענות על שאלות חוזרות ונשנות של תלמידי השכבה, שהקשיבו בעניין לתיאור חווית ההתעתקות. כולם הסתכלו עליו בהערצה, כשהוא סיפר להם על התחושה הבלתי נעימה שחש.
הארי עדיין היה עסוק בלענות לשאלות, כשהשעון הראה על עשר דקות לשמונה, והוא הוכרח לשקר ולומר שהוא צריך להחזיר ספר לספרייה, כדי להספיק להגיע בזמן לשיעור עם דמבלדור.

האורות במשרדו של דמבלדור היו דלוקים, והמנהלים בתמונות נמו את שנתם במסגרותיהם כשהארי נכנס. ההגיגית עמדה מוכנה על השולחן, כשידו הימנית, השרופה של דמבלדור נחה עליה.
"לא נראה שזה הולך להרפא" חשב הארי בדאגה כשהביט על היד, בפעם המאה אולי, מאז הפציעה. "מה יכל להביא לכזאת פציעה חמורה?"
אבל הארי לא שאל על זה. דמבלדור הבטיח לספר לו, אך היה לו כרגע נושא אחר עליו רצה לשוחח עם דמבלדור.
לפני שהארי יכל להגיד מילה אודות סנייפ ומאלפוי, דמבלדור אמר: "שמעתי שפגשת את שר הקסמים בחג המולד, הארי?"
"כן", השיב הארי " הוא לא היה מאוד מרוצה ממני..."
"לא." נאנח דמבלדור, "גם ממני הוא לא הכי מרוצה. אבל אנחנו חייבים לנסות לא לשקוע בחרדה , הארי. אנחנו חייבים להלחם."
הארי חייך.
"הוא רצה שאני אספר לקהילת הקוסמים שהמשרד עושה עבודה נפלאה..."
דמבלדור חייך.
"זה היה הרעיון המקורי של פאדג'. במהלך ימיו האחרונים במשרד, כשהוא ניסה נואשות להאחז במשרה. הוא קבע פגישה איתך בתקווה שהוא יוכל להשען עליך."
אחרי כל מה שפאדג' עשה שנה שעברה?" אמר הארי בכעס. אחרי אמברידג'?"
אמרתי לקורנליוס שאין סיכוי, אבל הרעיון לא הלך איתו. זמן מועט לאחר מינויו של

סקרימאג'ור הוא בקש שאסדיר פגישה איתך"...
"אז זו הסיבה לויכוח ביניכם!" גילה הארי לפתע, "זה היה בנביא היומי."
"הנביא חייב לדווח דברים אמיתיים מידי פעם" אמר דמבלדור "רק שזה גורם לתקלות לפעמים. כן. זו הסיבה לקרע בינינו. ובכן, רופוס מצא דרך לדבר איתך בסוף"...
"הוא האשים אותי שאני 'האיש של דמבלדור' "
"כמה חצוף מצידו,"
"אני אמרתי לו שזה מה שאני."
דמבלדור פתח את פיו כדי לדבר, אך סגר אותו שוב. מאחורי הארי, פוקס הוציא מגרונו צלילי שירה.
לבושתו, הארי הבין לפתע שעיניו התכולות של דמבלדור נראו קצת רטובות.
הארי הביט על ברכיו. כשדמבלדור דיבר קולו נשמע יציב בכל אופן.
"אני מאוד מרוגש, הארי."
"סקרימג'אור רצה לדעת לאן אתה הולך כשאתה לא נמצא בהוגוורטס," אמר הארי, עדיין מסתכל על ברכיו..
"כן, הוא מאוד סקרן בעניין הזה," אמר דמבלדור, שהיה נשמע כעת עליז, והארי חש כעת בטוח מספיק כדי להרים את מבטו. "הוא ניסה אפילו לעקוב אחרי. משעשע, למען האמת. הוא מינה את דוליש להזדנב אחרי. זה לא היה נדיב מצדו.אני כבר הייתי מוכרח לקלל אותו פעם אחת, וכעת עשיתי זאת שוב פעם עם חרטה גדולה."
"אז הם עדיין לא יודעים היכן היית?" שאל הארי, בתקווה לדלות פרטים נוספים על הנושא, אבל דמבלדור רק חייך מעל למשקפיו דמויי חצאי הירח..
"לא, הם לא, אבל גם בשבילך זה לא הזמן המתאים כעת לדעת זאת. עכשיו, אני מציע שנעצור, אלא אם כן אין לנו דברים נוספים - ?" "יש , אדוני." אמר הארי. "זה בעניין מאלפוי וסנייפ".
"פרופסור סנייפ, הארי."
"כן, אדוני. שמעתי אותם במהלך המסיבה של פרופסור סלוגהורן...עקבתי אחריהם, למעשה"
דמבלדור הקשיב לסיפורו של הארי בפנים נטולות הבעה. כשהארי סיים הוא לא דיבר לכמה שניות, ואז אמר, "תודה לך על זה שאתה מספר לי, הארי, אבל אני מציע שתשאיר זאת מחוץ למוחך כעת. אני לא חושב שיש לזה חשיבות רבה."
"אין לזה חשיבות רבה?" חזר הארי באי אמון. "פרופסור, האם הבנת-?"
"כן, הארי, מבורך במוח כמו שיש לי, אני מבין כל דבר שאתה מספר לי," אמר דמבלדור, קצת בחדות. "אני חושב שאתה יכול אפילו לשקול את האפשרות שהבנתי יותר ממך. עוד הפעם, אני מאושר שאתה בי-אבל תרשה לי להרגיע אותך שלא סיפרת לי משהו שגרם לי לחוסר שקט" בוטח
הארי ישב בשקט, בוהה בדמבלדור. מה הולך פה? האם זה אומר שדמבלדור אכן ציוה על סנייפ לגלות מה מאלפוי עושה, והוא כבר שמע את כל מה שהארי סיפר לו מסנייפ? או שהוא באמת מודאג ממה שהוא שמע, ורק מעמיד פנים שהוא לא?
"-אז, אדוני-?" אמר הארי, בקול שהוא קיוה שישמע נימוסי ורגוע, "אתה עדיין

מאמין באופן מוחלט "
"אני כבר הייתי סבלני מספיק כדי לענות לך על השאלה הזאת," אמר דמבלדור, אך הוא כבר לא נשמע סבלני יותר "תשובתי לא השתנתה."
"כדאי לחשוב שלא," אמר קול ערמומי, פיניס ניגלוס רק עשה את עצמו ישן.
דמבלדור התעלם ממנו.
"ועכשיו, הארי, אני חייב לעמוד על כך שנעצור. יש לי דברים חשובים יותר, עליהם אני רוצה לשוחח איתך הערב."
הארי ישב כשרגש מרדני מציף אותו. איך זה יהיה אם הוא יסרב להרשות להחליף את הנושא? אם הוא דורש ויכוח בעניין מאלפוי? דמבלדור שכאילו קרא את מחשבתו של הארי, נענע בראשו..
"אה, הארי, כיצד זה קורה לעיתים קרובות, אפילו בין הטובים שבחברים! כל אחד מאיתנו מאמין שמה שהוא רוצה להגיד חשוב יותר מכל דבר אחר שהשני יכול לתרום!"
"אני לא חושב שמה שאתה הולך להגיד אינו חשוב, אדוני," אמר הארי בקול קשה.
"ובכן,אתה צודק, בגלל שזה אכן כך." אמר דמבלדור במהירות.
"יש לי שני זכרונות להראות לך הערב, את שניהם השגתי בקושי רב, והשני, אני חושב, הוא החשוב ביותר שאספתי."
הארי לא אמר כלום על זה, הוא עדיין כעס על איך שהאמון התקבל, אבל לא ראה מה ירויח על ידי המשך הויכוח.
"אז ככה," אמר דמבלדור, בקול מתנגן, "אנחנו נפגש הערב כדי להתחיל את הקטע של תום רידל היכן שעזבנו אותו בשיעור האחרון, ניצב על מפתן לימודיו בהוגוורטס. הזכר כמה נרגש הוא היה לשמוע שהוא קוסם, איך סרב בחברתי למסע לסמטת דיאגון וכיצד הזהרתי אותו שלא יחזור לגנוב, כשהגיע לבית הספר."
עמד בתור ובכן, התחלת הלימודים בהוגוורטס הגיעה ועימה בא תום רידל, ילד שקט בתלבושת יד שני"
עם שאר תלמידי שנה ראשונה למיון. הוא מוקם בבית סלית'רין כמעט בשניה שמצנפת המיון נגעה בראשו," התחיל דמבלדור, מנופף בידו השחורה על המדף שם נחה מצנפת המיון העתיקה ללא תנועה. "כמה זמן לקח לרידל ללמוד שמייסד הבית המפורסם יכל לדבר עם נחשים, אני לא יודע- ייתכן שכבר באותו ערב. הידע יכל רק לרגש אותו ולהגדיל את תחושת חשיבותו העצמית"
"מכל מקום, גם אם הוא היה מפחיד או מרשים את חבריו מסלית'רין עם הצגת הלחששנות בחדר המועדון שלהם, לא הגיעו רמזים על כך לצוות. הוא כלל לא הראה סימני יוהרה או תוקפנות. כְּתוֹם, טוב מראה ומוכשר באופן יוצא מן הכלל, הוא קיבל בטבעיות אהדה ותשומת לב מצד הצוות, כמעט מהרגע הראשון בו הגיע. הוא היה נראה ממושמע, שקט וצמא לרכוש ידע. כמעט כולם התרשמו ממנו לטובה."
" האם לא אמרת להם, אדוני, כיצד הוא היה נראה כשפגשת אותו בבית היתומים?" שאל הארי.
"לא, לא אמרתי. אף על פי שהוא לא הראה רמז לנקיפות מצפון, היתה אפשרות שהוא הרגיש צער על התנהגותו בעבר והחליט להפוך זאת ולהתחיל בחיים

חדשים. אני בחרתי לתת לו את הסיכוי הזה. "
דמבלדור עצר והסתכל במבט שואל על הארי שפתח את הפה כדי לדבר זו היתה עוד הפעם הנטייה המעצבנת של דמבלדור להאמין באנשים למרות שלא מגיע להם אבל אז הארי נזכר במשהו...
"אבל אתה לא באמת האמנת לו, אדוני, נכון? הוא אמר לי, הרידל שבא מהיומן ההוא, ' אף פעם לא היה נראה שדמבלדור אוהב אותי כשאר המורים"
"בא נאמר שלא בטחתי בו יתר על המידה" אמר דמבלדור. "כמו שכבר הראיתי, תמיד פקחתי עליו עין. אך אני לא יכול להתיימר שאספתי דבר מה גדול מההתבוננות הזו, בהתחלה. הוא היה מאד זהיר איתי. אני בטוח שהוא הרגיש שבתוך ההתרגשות בשעת גילוי זהותו האמיתית הוא סיפר לי קצת יותר מידי. מאז הוא נזהר שלא להחשף ככה עוד פעם, אבל הוא לא יכל לקחת חזרה את מה שהוא פלט בהתרגשותו, או את מה שגברת קול העבירה לי. מכל מקום, היה לו את החוש אף פעם לא לנסות לכשף אותי כמו שהוא כישף כל כך הרבה מעמיתי."
"כאשר הוא עזב את בית הספר, הוא אסף סביבו קבוצת חברים מסורים, שאני מכנה אותם כך, במטרה להשתמש במונח המתאים ביותר, על אף העובדה שכבר הצבעתי עליה, שרידל ללא ספק לא הרגיש חיבה כלפי אף אחד מהם. לקבוצה הזאת היה סוג של הילה אפילה במבצר. הם היו רבגוניים. תערובת של חלשים שחיפשו הגנה, שאפתנים שחיפשו להתחלק בתהילה, ובריונים שנמשכו אל המנהיג שיכל להראות להם כיצד לשכלל את אכזריותם. במילים אחרות, הם היו המבשרים של אוכלי המוות, ובהחלט חלקם נהיו לראשונים מבין אוכלי המוות לאחר שעזבו את הוגוורטס. "
"נשלטים בקשיחות על ידי רידל, הם אף פעם לא עשו פשעים בגלוי, אף על פי ששבעת שנותיהם בהוגוורטס סומנו במספר תקריות מכוערות, להם הם אף פעם לא קושרו באופן מספק. מבין הדברים החמורים היה, כמובן, פתיחת חדר הסודות, שתוצאתו היתה מות ילדה. כמו שאתה יודע, האגריד הואשם בטעות בפשע הזה. "אני לא יכלתי למצוא הרבה זכרונות של רידל בהוגוורטס," אמר דמבלדור, ממקם את ידו הכמושה על ההגיגית. "מעטים מאלה שידעו אותו אז ומוכנים לדבר עליו. הם יותר מדי מפוחדים. מה שאני שמצאתי זה מהתקופה שהוא כבר עזב את הוגוורטס, וגם זאת במאמצים מרובים ואחרי חיפוש אלה המעטים שיכלתי לשכנע לדבר ואחרי חיפוש רשימות ישנות ותשאול מוגל וקוסם שהיו עדי ראיה לדבר באופן זהה. "
"אלה שיכלתי לשכנע לדבר, סיפרו לי שרידל היה מודאג בגלל אביו. ויש להבין את הדבר הזה, כמובן. הוא גדל בבית יתומים ובאופן טבעי השתוקק לדעת כיצד הוא הגיע לשם. נראה שהוא חיפש לשוא את עקבותיו של טום רידל הישיש ברשימות וברשומות הישנות של בית הספר, ואפילו בספרי תולדות הקסם. לבסוף הוא היה מוכרח לקבל את העובדה שכף רגלו של אביו לעולם לא דרכה בהוגוורטס. אני מאמין שזה קרה אז, שהוא שינה את שמו לצמיתות, אימץ את הזהות של לורד וולדמורט, והתחיל להתחקות אחר עברה הבזוי של משפחת אימו- האישה שחשב, כשם שאתה זוכר, שהיא לא יכלה להיות מכשפה אם היא מתה מחולשתו האנושית והמביישת של המוות."

"כל מה שהיה לו כדי להתקדם, היה השם היחידי 'מרוולו' שהיה שמם של אביו ואמו, שהוא ידע ממנהלי בית היתומים. לבסוף, אחרי חיפוש יסודי, דרך ספרים ישנים של משפחות קוסמים, הוא גילה את קיומה של שושלת סלית'רין ששרדה. בקיץ של שנתו השש עשרה, הוא עזב את בית היתומים לשם חזר כמימים ימימה ונפנה כדי למצוא את קרוביו הגאונטים".
"ועכשיו, הארי,אם תוכל להעמד..."
דמבלדור קם, והארי ראה שהוא שוב מחזיק בקבוק קריסטל קטן מלא בזכרונות פנייים שהסתובבו..
"הייתי ממש בר מזל שאספתי את זה,"
הוא אמר, בזמן שמזג את הגוש המבריק לתוך ההגיגית."- כמו שאתה תבין כשאנחנו ננסה את זה. נתחיל?".
הארי פסע לכיוון קערת האבן,והתכופף בצייתנות עד שפניו שקעו דרך שכבת הזכרון, הוא הרגיש את התחושה המוכרת של נפילה דרך התוהו, ואז נחת על ריצפת אבן מלוכלכת בחשיכה כמעט מוחלטת.
לקח לו כמה שניות טובות להכיר את המקום, כשדמבלדור נחת לצידו. בית הגאונטים היה עכשיו מלוכלך יותר ממה שראה הארי אי פעם. התקרה היתה מלאה קורי עכביש, הרצפה מכוסה בליכלוך. אוכל עבש ורקוב נח על השולחן בין סירים מצופים. האור היחיד שהיה בחדר הגיע מנר מבליח שהיה מונח לרגליו של איש בעל שיער וזקן כה ארוכים עד שהארי לא יכל לראות את פיו או עיניו. האיש היה ממוטט בכורסא ליד האש, והארי דאג לשניה אם הוא לא מת. אבל אז נשמעה דפיקה חזקה על הדלת והאיש התעורר בבהלה, והרים שרביט בידו הימנית, וסכין קצר בידו השמאלית. הדלת נפתחה בחריקה, שם על המפתן,מחזיק מנורה בעיצוב ישן,עמד ילד שהארי זהה מיד:גבוה,חיוור,שחור-שיער,ונאה---וודלמורט
המתבגר.עיניו של וולדמורט זזו באיטיות מסביב לסככה ואז מצאו את האיש שישב בכורסה. למשך כמה שניות הם הסתכלו אחד על השני,ואז האיש התנודנד והזדקף,הרבה בקבוקים ריקים שהיו לצד רגליו הרעישו וצילצלו על פני הרצפה."אתה!"הוא שאג."אתה!"והוא הטיח את עצמו בשכרות לעבר רידל,שרביט וסכין מחזיק למעלה."עצור."
רידל דיבר בלחשננות.האיש התגלש לתוך השולחן,שולח סיר מעופש שהתנפץ על הרצפה.הוא נעץ מבט ברידל.אז הייתה שתיקה ארוכה בה כל אחד מהם חשב על האחר.האיש שבר את זה.
"אתה מדבר את זה?"
"כן,אני מדבר את זה,"אמר רידל.הוא נע קדימה לתוך החדר,מרשה לדלת להיסגר מתנודדת מאחוריו. הארי לא יכל לעזור אבל חש התפעלות מכעיסה לחסרות הפחד המושלמת של וולדמורט.פניו הביעו בלבד גועל ו,אולי,אכזבה."היכן מרולו?"הוא שאל."מת,"אמר האחר."מת כבר שנים,נכון שהוא?"רידל הזעיף את פניו."מי אתה,אז?""אני מורפין,נכון שאני?""הבן של מרולו?""כמובן שזה אני,אז..."מורפין דחף את שערו מעל פניו המלוכלכות,כדי להטיב לראות את רידל,והארי ראה שהוא ענד את טבעת האבן השחורה של מרוולו על ידו הימנית."אני חשבתי שאתה היית המוגל ההוא,"לחש מורפין."אתה נראה כאילו את

יכול להיות המוגל הזה." "איזה מוגל?"אמר רידל בחדות."המוגל שנדלק על אחותי,המוגל שגר בבית גדול בכיוון הזה,"אמר מורפין,והוא ירק באי צפיות על הרצפה ביניהם."אתה נראה בדיוק כמוהו.רידל. אבל הוא יותר זקן עכשיו,נכון?הוא זקן ממך,עכשיו שאני חושב על זה..."מורפין נראה קצת מופתע וקצת מתנודנד,עדיין לופת את קצה השולחן לתמיכה."הוא חוזר,רואה,"הוא הוסיף בטיפשות.וולדמורט הביט במורפין ושוקל את אפשרותו.עכשיו הוא זז מעט קרוב יותר ואמר,"רידל חזר?" "ארר,הוא עזב אותה, ועשה זאת בצדק,החתן המזוהם!"אמר מורפין,יורק על הרצפה שוב."שדדו אותנו,שים לב,לפני שהיא ברחה,איפה התליון,אה,איפה התליון של סלית'רין?"וולדמורט לא ענה.מורפין זעם לעצמו שוב;הוא נופף בסכינו וצעק,"בזתה אותנו,זאתי,המרושלת הקטנה הזאת!והנה אתה,בא לכאן ושואל שאלות על כל זה?זה נגמר,כל זה...זה נגמר..."הוא הסתכל קדימה,מעט מופתע,וולדמורט נע קדימה.כפי שהוא עשה,לא היה טבעי ליפול לאפלה,וולדמורט כיבה את המנורה ואת הנר של מורפין,כיבה כל דבר....האצבעות של דמבלדור נסגרו במהודק על זרועו של הארי והם המריאו בחזרה לתוך המתנה.האור הרך והזהוב שבא מן משרדו של דמבלדור נראה להארי מסונר דרך האפלה הבלתי חדירה."זה הכל?"שאל הארי מיד."למה זה נעשה אפל,מה קרה?" "כי מורפין לא יכל לזכור שום דבר מנקודה זאת והלאה,"אמר דמבלדור,מורה להארי לחזור אל מושבו."כאשר הוא התעורר בבוקר הבא,הוא היה שרוי על הרצפה,לגמרי לבד.הטבעת של מרולו נעלמה.

"ביינתים,בכפר של הנגלטון הקטנה,עוזרת בית רצה במעלה הרחוב,צועקת שיש שלוש גופות שוכבות בחדר הציור של הבית הגדול:טום רידל הבוגר ואימו ואביו.

"הסמכות של המוגלגים הייתה מבולבלת.עד כמה שאני יודע,הם לא יודעים עד היום הזה איך הרידלים מתו,עבור קללת האבדה קדברה זה לא היה הגיוני לעזוב בלי סימן של נזק...היוצא מן כלל יושב לפני," הוסיף דמבלדור,מניד בראשו לעבר צלקתו של הארי."משרד הקסמים,מצד האחר,ידע מיד שזה היה רצח שבוצע ע"י מכשף.הם גם ידעו שהוא הרשיע שונא מוגלגים חי בצד השני של העמק של ביתם של הרידלים,שונא מוגלגים שהיה כבר כלוא בגלל תקיפת אנשים.

"אז הממשלה הזמינה את מורפין.הם לא היו צריכים לתשאל אותו,או להשתמש בוריטסרום או בלגילאימנסי.הוא הודה שהרוצח אותר,נותן פירוט שרק הרוצח היה יכול לדעת.הוא היה גאה,הוא אמר,שהוא רצח את המוגלגים,הוא המתין להזדמנות הזו כל השנים האלה.הוא מסר את שרביטו,שהוכח מיד שבשרביט הזה השתמשו כדי להרוג את הרידלים.והוא אפשר להובילו לאזקאבן ללא מאבק.מכל זה רק העובדה שהטבעת של אביו נעלמה הפריעה לו.'הוא היה הורג אותי בשביל לאבד את הטבעת,'הוא היה אומר לשוביו שוב ושוב.'הוא היה הורג אותי בשביל לאבד את הטבעת.'וזה,כנראה,היה כל מה שהוא אמר שוב.הוא חי במשך כל שארית חייו באזקאבן,מתאבל על הפסד הנכס המשפחתי האחרון של מרולו,והוא נקבר ליד בית הסוהר,ליד הנמשות הדלות האחרות שמתו בין כותליו."

"אז וולדמורט גנב את שרביטו של מורפין והשתמש בו?"אמר הארי,מזדקף במושבו.

"בדיוק,"אמר דמבלדור."אין לנו זכרונות כדי להראות את זה,אבל אני חושב שאנחנו

יכולים להיות לחלוטין בטוחים שזה קרה.וולמורט טמטם את דודו,לקח את שרביטו,והתקדם לכיוון העמק'בבית גדול בכיוון הזה.'שם הוא רצח את המוגל שזנח את אימו המכשפה,וגם,למידה טובה,את סביו וסבותיו המוגלגים,וכך להשמיד את הקו חסר הערך של הרידלים ולנקום באבא שאף פעם לא רצה אותו.אז הוא חזר לבקתה של גאונט,מבצע את הקסם המסובך שהשתיל שקר במוחו של דודו,ומניח את שרביטו של מורפין ליד בעליו מחוסר ההכרה,מסתיר את הטבעת הקדומה בלבושו,ועזב."

"ומורפין מעולם לא הבין שלא הוא עשה את זה?"

"מעולם,"אמר דמבלדור."הוא נתן,כפי שאני אומר,וידוי מלא ורברבני."

"אבל היה לו את הזכרון האמיתי הזה כל הזמן!" "כן,אבל זה לקח המון עסקאות של לגילאימנסי כדי לגרום לו להוציא את זה,"אמר דמבלדור."ולמה שמישהו יצטרך לחקור יתר על כן לתוך דעתו של מורפין אם הוא כבר הודה בפשע?בכל אופן,אני הייתי מסוגל לבוא לביקור שמור בשבועות האחרונים שבהם מורפין עוד היה בחיים,בסמוך לזמן שבו ניסיתי לגלות עד כמה שיכולתי על עברו של וולדמורט.היה קשה לחלץ את הזכרון הזה.כשאני ראיתי מה זה מכיל,אני ניסיתי להשתמש בזה כדי לשחרר את מורפין בבטחון מאזקבן.לפני שהממשלה הגיעה להחלטתה,בכל זאת,מורפין מת."

"אבל איך הממשלה לא הבינה שוולמורט רימה את מורפין כל הזמן הזה?"הארי שאל בזעם."הוא היה קטין בזמנו,נכון?אני חשבתי שהם יכולים לגלות קסם של קטין!" "אתה צודק לחלוטין-הם יכולים לגות קסם,אבל לא את המבצע:אתה זוכר שאתה הואשמת ע"י הממשלה על קסם ריחוף,בעובדה,שהוא הושלך ע"י---"

"דובי,"נהם הארי;האי-צדק הזה עדיין הטריד."אז אם אתה קטין ואתה עושה קסם בבית של מכשפה או קוסם בוגרים,משרד הקסמים לא יודע?"

"הם ללא ספק לא יכולים לגלות מי ביצע את הקסם,"אמר דמבלדור,חיוך קלוש במבט מלא הזעם בפניו של הארי."הם סמכו על מכשפה וקוסם הורים לאכוף את החוקים בזמן שהם בתוך הבית."טוב,זאת שטות,"נשבר הארי."הסתכל מה קרה כאן,הסתכל מה קרה למורפין!"

"אני מסכים,"אמר דמבלדור."לא משנה מה מורפין היה,לא הגיע לו למות כפי שהוא מת,מואשם ברצח שהוא לא ביצע.אבל כבר נהיה מאוחר,ואני רוצה שאתה תראה את הזכרון האחר לפני שאנו נפרד..." דמבלדור לקח מכיס פנימי נוסף בקבוקון קריסטל והארי נפל לשקט מיד,זוכר שדמבלדור אמר שזה הזכרון הכי חשוב שהוא אסף.הארי הבחין שהתוכן היה קשה לריקון לתוך ההגיגית,למרות זאת הם היו קצת קפואים;האם זכרונות נפגמים?

"זה לא יהיה ארוך,"אמר דמבלדור,כאשר הוא סיים לרוקן את הבקבוקון."אחנו כבר נחזור לפני שתדע זאת.פעם נוספת לתוך ההגיגית,אז...."והארי נפל שוב דרך משטח הכסף,הנחיתה הפעם הייתה מימינו של איש שהארי זיהה מיד.זה היה הוראס סלוגהורן הצעיר הרבה יותר.הארי השתמש כ"כ בקרחתו שהוא מצא את המראה של סלוגהורן עם עבות,מבריקות,בצבע-קש מביך למדי;זה נראה כאילו ראשו היה מסוכך,אף על פי שכבר הייתה שם ספינה מטולאת ונוצצת על כתרו.שפמו,שהיה פחות גדול משהיה לו בימים האלה,היה חום-בלונדיני.הוא לא

למדי היה רקוב כמו שהארי ידע,אף על פי העיטורים המשעשעים על מקטורנו איפה שנלקח סכום לא קטן של מאמץ.רגליו הקטנות נחו על פופ קטיפה,הוא ישב בנוחות על כורסה,ידו האחת אוחזת כוס קטנה של יין,האחרת מחפשת דרך לקופסה של אננס גבישי.הארי הביט מסביב כשדמבלדור נגלה לצידו וראה שהם עמדו במשרדו של סלוגהורן.כתריסר בנים ישבו מסביב לסלוגהורן,כולם ישובים על כיסאות עמוקים או קשים,וכולם באמצע גיל העשרה שלהם.הארי זיהה את וולדמורט מיד.היו לו את הפנים הכי נאות ואת המראה הנינוח ביותר מכל שאר הבנים.ידו הימנית הייתה מונחת ברשלנות על הזרוע של כיסאו;עם זעזוע,הארי ראה שהוא עונד את הטבעת המוזהבת והשחורה של מרולו;הוא כבר הרג את אביו.

"אדוני,זה נכון שהפרופסור מריטוגאט עזב?"הוא שאל.

"טום,טום,אם הייתי יודע לא הייתי יכול לספר לך,"אמר סלוגהורן,מכשכש בקול מצחקק,אצבעות מכוסות-סוכר הגיעו לרידל,למרות שהרס את ההשפעה עם קריצה.(הוא חשב שרידל ילד חכם אז הוא נתן לו אצבעות סוכר,אבל הרס את ההשפעה עם קריצה?!)"אני חייב להגיד,שאני רוצה לדעת איפה קיבלת את המידע הזה,בן,יותר ידעני מאפשר מחציתו של הסגל,אתה."רידל חייך;הבנים האחרים צחקו והטילו עליו מבטים מעריצים."מה שמופלא בך זה יכולתך לדעת דברים שאינך צריך לדעת,והחנופה הזהירה שלך לאנשים מענינת---תודה לך על האננס,דרך אגב,זה המועדף עליי---"כמה מהבנים החניקו צחוק,משהו מאוד מוזר התרחש.מכלול החדר היה לפתע מלא בערפל לבן וסמיך,כך שהארי לא יכל לראות דבר מלבד פניו של דמבלדור,שעמד לצידו.אז קולו של סלוגהורן צלצל מבעד לערפל,באופן לא טבעי רם,"אתה הופך לשגוי,בן,זכור את מילותי."הערפל התפוגג לפתע בדיוק כפי שהוא הופיע ועדיין אף אחד לא יצר רמיזה בנוגע לזה,ואף לא נראה כאילו כל דבר בלתי רגיל רק כרגע התרחש.מבלבל,הארי הסתכל מסביב על שעון-מוזהב קטן שניצב על שולחנו של סלוגהורן והשמיע את צלצול השעה אחת-עשרה."אל אלוהים,זאת כבר השעה?"אמר סלוגהורן."כדאי לכם ללכת,בנים,או שכולנו נהיה בצרה.לאסטראנג,אני רוצה את החיבור שלך עד מחר או שאתה בריתוק.אותו דבר מופנה אליך,אברי."סלוגהורן גרר את עצמו מחוץ לכורסתו והוביל את הזכוכית הריקה מעל לשולחנו כאשר הילדים יצאו החוצה.וולדמורט,בכל אופן,נשאר מאחור.הארי יכל להגיד שהוא בכוונה התבטל,מחכה להיות האחרון בחדר עם סלוגהורן."הראה נבון,טום,"אמר סלוגהורן,מסתובב מסביב ומוצא שהוא עדיין נוכח."אתה לא רוצה להיתפס מחוץ למיטה מחוץ לשעות,ואתה מושלם..."

"אדוני,אני רוצה לשאול אותך משהו."

"שאל,ילדי,שאל..."

"אדוני,אני תהיתי מה אתה יודע על...על הורקרוקס?"

וזה קרה שוב מההתחלה:הערפל הצפוף המילא את החדר כך שהארי לא יכל לראות את סלוגהורן או וולדמורט בכלל;רק את דמבלדור,החייך בשלוות לידו.אז קולו של סלוגהורן "התפוצץ" שוב,כפי שהוא עשה לפני זה."אני לא יודע שום דבר על הורקרוקס ואני לא הייתי מספר לכם גם אם ידעתי!עכשיו צא מכאן מיד ואל תיתן לי לתפוס אותך מזכיר אותם שוב!"

"טוב,זה הכל,"אמר דמבלדור ברגיעה ליד הארי."זמן ללכת."
ורגליו של הארי עזבו את הרצפה לנפילה,שניות אח"כ,חזרה על השטיח בקדמת השולחן של דמבלדור.
"זה כל מה שהיה שם?"שאל הארי ללא הבעה.
דמבלדור אמר שזהו הזיכרון החשוב מכולם,אבל הוא לא יכל לראות מה היה כ"כ משמעותי בזה.ללא ספק הערפל,והעובדה שאף אחד לא נראה מבחין בזה,הייתה מוזרה,אבל חוץ מזה נראה ששום דבר לא התרחש מלבד זה שוולדמורט שאל שאלה ולא קיבל עליה תשובה."כפי שיכולת להבחין,"אמר דמבלדור,משיב את עצמו מאחורי שולחנו."שהזיכרון הזה לא טופל כדין."
"טופל כדין?"חזר הארי,מתישב גם הוא.
"כמובן,"אמר דמבלדור."פרופסור סלוגהורן התערב בזכרונו."
"אבל למה הוא ההיה צריך לעשות זאת?"
"כי,אני חושב,הוא היה מבויש במה שהוא זכר,"אמר דמבלדור."הוא ניסה לעבוד מחדש עם הזיכרון כדי להציגו באור טוב יותר,להשמיד את החלקים ההם שהוא לא רצה שאני אראה.זה,כפי שהבחנת,נעשה בגסות רבה,והכל היה לטובה,כדי להראות שהזיכרון האמיתי עדיין נמצא מאחורי התיקונים.
"וכך,בפעם הראשונה,אני נותן לך שיעורי בית,הארי.זאת תהיה עבודתך לשכנע את הפרופסור סלוגהורן לחשוף את הזכרון האמיתי,שיהיה ללא ספק חלק המידע המכריע ביותר מהכל."הארי בהה בו."אבל לבטח,אדוני,"הוא אמר,שומר את קולו עם טון כבוד אפשרי."אתה לא זקוק לי---אתה יכול להשתמש בלאגילימנסי...או בוריטאסרום..."
"פרופסור סלוגהורן הוא בצורה קיצונית מכשף שמסוגל לצפות לשני הדברים,"אמר דמבלדור."הוא הרבה יותר מעולה בהתגוננות מאפשר מורפין גאנט העני,וידהים אותי אם הוא לא נטל סם נגד לוריטאסרום מאז שאני אלצתי אותו לתת את הזיכרון המלגלגל הזה.
"לא,אני חושב שזה יהיה שטותי לנסות להוצי את האמת מפרופסור סלוגהורן בכוח,ולעשות יותר נזקים מאשר דברים טובים;אני לא רוצה לגרום לו לעזוב את הוגוורטס.בכל אופן,יש לו את נקודות התורפה שלו בדיוק כמו לכולנו,ואני מאמין שאתה אחד האנשים שיכולים להיות מסוגלים לחדור את הגנותיו.זה הכי חשוב שאנחנו מגינים על הזכרון האמיתי,הארי...כ"כ חשוב,רק אנחנו יודעים כאשר ראינו את הדבר האמיתי.אז,בהצלחה...ולילה טוב."קצת מורשם מההרחקה הפתאומית הוא הלך לאחור המהירות."לילה טוב,אדוני."כשהוא סגר את דלת חדר העבודה מאחוריו,הוא שמע את פיניאס נאגלוס אומר באופן ברור,"אני לא יכול לראות למה הילד יכול להיות מסוגל יותר טוב ממך,דמבלדור."
"אני לא הייתי מצפה ממך לעשות זאת,פיניאס,"דמבלדור ענה,ופוקס נתן קול נמוך נוסף,בכי מוסיקלי.

פרק 18: הפתעות יום-הולדת
ביום למחרת הארי סיפר לרון והרמיוני בסוד את המשימה שדמבלדור הטיל עליו , למרות שהרמיוני עדיין לא הסכימה להשאר בנוכחותו של רון יותר מהזמן הנחוץ . רון חשב שזה לא הזמן להתעסק עם סלוגהורן בכלל .
'הוא אוהב אותך,' הוא אמר בארוחת הבוקר, מנופף במזלג עמוס בביצה מטוגנת.
'הוא לא יסרב לשום דבר, נכון? לא לנסיך השיקויים הקטן שלו. רק חכה לסוף שיעור שיקויים הצהריים ושאל אותו '.
הרמיוני, מכל מקום, נראתה מדוכאת .
'הוא בטח החליט להסתיר מה באמת קרה לו אם דמבלדור בעצמו לא יכול לגלות זאת,' היא אמרה בקול נמוך, בעוד הם עומדים בחצר הנטושה ומכוסת השלג בהפסקה. 'הורקרוקסס ... הורקרוקסס ... לא שמעתי עליהם מעולם '...
'לא שמעת עליהם מעולם '?
הארי היה מאוכזב; הוא קיווה שהרמיוני תוכל לתת לו רמז לדעת מה זה 'הורקרוקסס .'
'אלה בטח קוסמים מאוד אפלים, אחרת למה וולדמורט רוצה לדעת עליהם? אני חושב שזה הולך להיות קשה מאוד להשיג את המידע, הארי, אתה צריך להזהר מאוד כשאתה מתקרב לסלוגהורן, תחשוב על דרך פעולה בטוחה '...
'רון חושב שאני צריך לחכות לסוף שיעור שיקויים הצהריים '...
'אה, ובכן, אם וון-וון חושב כך, אז כדאי שתלך באמת' אמרה בכעס הרמיוני. 'אחרי הכל, מתי לאחרונה שיפוטו של וון-וון היה מוטעה ?
'הרמיוני, את לא יכולה '–
'לא!' היא אמרה בכעס, ועזבה במהירות את הארי כשקרסולו כבר עמוק בשלג .
שיעור שיקויים לא היה נוח במיוחד בימים אלו, כשהארי, רון והרמיוני נאלצו לחלוק את אותו השולחן. היום, הרמיונה הזיזה את הקדירה שלה שתשב קרוב לארני, והתעלמה מהארי ורון .
'מה עשית?' מלמל רון להארי בעודו מסתכל על הרמיוני הכועסת .
עוד לפני שהארי ענה, סלוגהורן ביקש שיהיה שקט בחדר .
'הרגעו, הרגעו, בבקשה! במהירות, עכשיו, הרבה עבודה יש לנו אחר צהריים זה! החוק השלישי של גולפאלוט ... מי יכול לומר לי -? מיס גריינג'ר תוכל בוודאי '!
הרמיוני דקלמה במהירות: 'החוק-השלישי-של-גולפאלוט-קובע-שהתרופה-עבור-שיקוי-מהול-שווה-ליותר-מהסכום-של-הנוגדנים-עבור-כל-מרכיב-בנפרד '.

'מדויק!' חייך סלוגהורן. 'עשר נקודות לגריפינדור! עכשיו, אם אנו מקבלים את החוק השלישי של גולפאלוט כאמת '...
הארי רצה להתווכח עם סלוגהורן על אמיתותו של החוק השלישי של גולפאלוט ,כי הוא לא הבין אף חלק ממנו. אף אחד, חוץ מהרמיוני, לא עקב אחרי דברי סלוגהורן .

...'מה שאומר, כמובן, בהנחה שזיהנו נכונה את המרכיבים של השיקוי על ידי מגלה-השיקויים של סקרפין, המטרה הראשית שלנו היא – בחירת נוגדנים למרכיבים בתוך ... של עצמם, אך בכדי למצוא את המרכיבים שהתווספו, שבתהליך כמעט אלכימי, ישתנו לאלמנטים שונים לגמרי '-
רון ישב ליד הארי בפה פתוח למחצה, מקשקש בלי משים בעותק שלו של 'הכנת שיקויים למתקדמים'. רון שכח לגמרי שהוא לא יכול לסמוך על הרמיוני שתעזור לו כשהוא לא מבין את השיעור .
...'וכך,' סיים סלוגהורן, 'אני רוצה שכל אחד מכם יקח בקבוקון אחד מהשולחן שלי, ויצור תרופה עבור השיקוי שבתוכו לפני סוף השיעור. בהצלחה ,ואל תשכחו את כפפות המגן '!
הרמיוני עזבה את השרפרף שלה לעבר שולחנו של סלוגהורן. היא הגיעה כבר למחצית הדרך לפני ששאר הכיתה הבינו שזה הזמן שבו צריך לזוז, ובזמן שהארי , רון וארני חזרו לשולחן היא כבר שפכה את תוכן הבקבוקון לתוך הקדרה שלה והציתה אש תחתיה
'חבל שהנסיך לא יכול לעזור לך בזה, הארי' היא אמרה ונעמדה. 'אתה חייב להבין את העקרונות הפעם. אין קיצורים או רימויים '!
מוטרד, הארי חלץ את הפקק של הבקבוקון הסגוני וורדרד מעט שלקח משולחנו של סלוגהורן, שפך את תכולתו לקדירה והצית אש תחתיה. לא היה לו שמץ של מושג מה הוא אמור לעשות עכשיו. הוא בהה ברון שבהה בו ונראה מדוכא, כי עד עכשיו הוא העתיק את כל מה שהארי עשה .
'אתה בטוח שאין לנסיך איזה עצה?' שאל רון את הארי בלחש .
הארי הוציא את העותק של 'שיקויים למתקדמים' שלו ופתח את הפרק של נוגדנים. הופיע שם החוק השלישי של גולפלוט, כמו שצוטט מילה במילה על ידי הרמיוני, כאן חסר להארי כתב היד של הנסיך שיסביר לו את המשפט. אך מסתבר שלנסיך, כמו להרמיוני, לא היה שום קושי להבין את המשפט .
'שום דבר,' אמר הארי בעצב .
הרמיוני נופפה בשרביט שלה בהתלהבות מעל הקדרה. למרבה הצער, הארי ורון לא יכלו להעתיק את הכישוף שהיא עשתה כי היא הייתה ממש טובה בכישופים לא-מילוליים כך שהיא לא הייתה צריכה לומר את המילים בקול. אך הם שמעו את ארני מקמילן ממלמל 'ספשיאליס רֶבֶלְיו!' מעל הקדרה שלו, ונשמע מרשים, כך שהארי ורון מיהרו לחקות אותו .
לקח להארי חמש דקות להבין שהמוניטין שלו כמכין השיקויים הכי טוב בכיתה מתרסק עכשיו בוקל רעש גדול באוזניו. סלוגהורן התבונן בתקווה בקדירה של הארי בסיבוב הראשון שלו בכיתה, מתכונן לקרוא בשמחה כרגיל, אך במקום זאת הפעם הוא המהם והמשיך בסיבוב בעוד שריח של ביצים סרוחות בוקע מהקדירה

של הארי ומקיף אותו. הרמיוני מעולם לא נראתה כה שבעת רצון מאוד מעצמה; היא שנאה שיעורים ללא מעשים בפועל (שיעורים תאורתיים). היא יצקה את המרכיבים המסתוריים בנפרד של השיקוי לעשר בקבוקוני קריסטל שונים. הארי לא יכל להתבונן במראה המרגיז הזה ופתח את הספר של הנסיך חצוי-הדם ודפדף כמה דפים .ושם הם היו, משורבטות ממש ליד רשימה ארוכה של נוגדנים .
'דחוף בזואר במורד גרונם .'
הארי בהה במילים כמה רגעים. האם יכול להיות שפעם, לפני הרבה זמן, הוא שמע על בזואר? אולי סנייפ הזכיר את זה בשיעור הראשון שלו? 'אבן שנלקחה מקיבה של עז, עוזרת להגנה מפני רוב השיקויים '
זה לא תשובה לבעיית גולפלוט, ומכיוון שסנייפ הוא עדיין המורה שלהם ,הארי לא העז לעשות את זה, אבל זה היה רגע ממש נואש לפי כל קנה מידה. הוא החיש את צעדיו לעבר ארון האחסון וערך בו חיפוש יסודי, דוחף הצידה קרני חדקרן וידיו הסתבכו בצמחים מיובשים עד שהוא מצא, בקצה האחורי של הארון ,קופסה קטנה עם התווית 'בזואר .'
הוא פתח את הקופסה, ובדיוק סלוגהורן קרא בקול 'נותרו שתי דקות .'!בתוך הקופסה המתינו תריסר חפצים חומים מצומקים, נראים יותר כמו ממתקים יבשים מאשר אבנים אמיתיות. הארי תפס אחת, שם את הקופסה חזרה במקומה, ומיהר לקדירה שלו .
'הזמן ... תם!' קרא סלוגהורן בשמחה. 'ובכן בואו נראה מה עשיתם! בלייזי ... מה יש לך עבורי '?
באיטיות, סלוגהורן עבר בכל הכיתה ובחן את הנוגדנים השונים. אף אחד לא סיים את המשימה, אף על פי שהרמיוני עדיין ניסתה להוסיף כמה מרכיבים לבקבוק שלה לפני שסלוגהורן יגיע אליה. רון ויתר לגמרי על כל הרעיון, וניסה שלא לנשום את האדים המסריחים שעלו מהקדירה שלו. הארי נעמד והמתין, אוחז את הבזואר ביד רועדת וקצת מזיעה .
סלוגהורן הגיע לשולחן שלהם רק בסוף. הוא הריח את השיקוי של ארני ,ועבר לקדירה של רון כשהוא מעוות את פרצופו בגועל. הוא רצה להתמהמה ליד קדרתו של רון, אבל חזר בו מהר, מנסה להקיא ללא הצלחה
'ואתה, הארי,' הוא אמר. 'מה יש לך להראות לי '?
הארי פתח את ידו הקמוצה, הבזואר נח על ידו .
סלוגהורן הסתכל בבזואר כעשר שניות. הארי תהה, לרגע, אם הוא הולך לצעוק עליו או לא. סלוגהורן התחיל לפתע לצחוק .
'יש לך אומץ, ילד!' אמר בקול רם, ולקח את הבזואר בידו כך שכל הכיתה תוכל לראות אותו. 'אתה בדיוק כמו אמא שלך ... ובכן, אני לא יכול להאשים אותך ... בזואר בהחלט יכול לעזור כנגד כל השיקויים שנמצאים פה '!
הרמיוני, שעמדה מזיעה ופיח קישט את אפה, נראתה זועמת. הנוגדן הבלתי-גמור, הכולל חמישים ושתיים מרכיבים הכוללים כמה שערות מהשער שלה ,בעבע בעצלתיים מאחורי סלוגהורן, שהסתכל על הארי כעת .
'ואתה חשבת על בזואר לגמרי לבדך, נכון, הארי?' היא שאלה בחריקת שיניים .
'זוהי בדיוק דרך המחשבה שצריך מכין-שיקויים אמיתי !' אמר סלוגהורן בשמחה,

לפני שהארי יכל להגיב. 'בדיוק כמו אמא שלו, היה לה את התפיסה האינטואיטיבית שצריך בשביל הכנת שיקויים, הוא קיבל את זה ללא ספק מלילי ... כן, הארי, כן, אם יש לך בזואר ביד, בוודאי שזה יעשה את הטריק ... אף על פי שהבזואר לא עובד על הכל, וקצת נדיר, עדיין כדאי לדעת איך להכין שיקוי נגד {נוגדן/תרופה – מחק את המיותר .{
האדם היחיד בחדר שנראה כעוס יותר מהרמיוני היה מאלפוי, הארי היה מרוצה לראות שהשיקוי שלו נראה כמו חתול שהקיא על עצמו. לפני שמישהו יכל בכלל להתעצבן על זה שהארי לא עשה את השיקוי, הפעמון צלצל .
'זמן לארוז ציוד!' אמר סלוגהורן. 'ועשר נקודות נוספות לגריפינדור על התעוזה '!
סלוגהורן פסע בצעדי ברווז לכיוון שולחנו שבחזית הכיתה, עדיין מגחך .
הארי התמהמה מאחוריו, מקפל את דבריו באיטיות מופרזת. רון הרמיוני לא אחלו לו בהצלחה כשהם יצאו, שניהם נראו כועסים. לבסוף, הארי וסלוגהורן נשארו יחידים בכיתה .
'תמשיך בדרכך, הארי, אתה תאחר לשיעור הבא שלך,' אמר סלוגהורן בחביבות בעודו סוגר את האבזמים המוזהבים של מזוודתו העשויה מעור דרקון .
'אדוני,' אמר הארי, מזכיר לעצמו את וולדרמורט באופן מעורר חלחלה, 'אני רוצה לשאול אותך משהו .'
'שאל, אם כך, נערי היקר, שאל '...
'אדוני, אני תוהה אם אתה יודע משהו אודות ... אודות הורקרוקסס '?
סלוגהורן קפא. פניו העגולות שקעו פנימה. הוא ליקק את שפתיו ואמר בקול צרוד, 'מה אמרת?' 'שאלתי אם אתה יודע משהו על הורקרוקסס, אדוני. אתה מבין '-'דמבלדור אמר לך לברר את זה,' לחש סלוגהורן מבלי להמתין לאישור .
קולו השתנה לחלוטין. הוא לא היה ידידותי יותר, אלא המום, מבועת .
הוא גישש בכיס חליפתו אחר מטפחת, וניגב את גבותיו (הדבר הזה שמעל לעין .(
'דמבלדור הראה לך את – את הזיכרון הזה,' אמר סלוגהורן. 'נכון? הוא הראה לך '?

'כן,' אמר הארי, כשהחליט בנקודה זו שהדבר הכי טוב זה לא לשקר .
'כן, בוודאי,' אמר סלוגהורן בשקט, טופח על פניו החיוורות. 'בוודאי ... ובכן, אם ראית את הזיכרון הזה, הארי, אתה יודע שאני לא יודע כלום – כלום...' הוא חזר על המילה בכוח '-על הורקרוקססים .'
הוא תפס את מזוודת עור-הדרקון שלו, דחף את הממחטה לכיסו והחל פוסע מחוץ לדלת הכיתה .
'אדוני,' אמר הארי, נואש. ' אני רק חשבתי שיש עוד משהו בזיכרון '-
'כך חשבת?' שאל סלוגהורן. 'אז אתה טועה! ממש טועה '!
הוא שאג את המילה האחרונה, ועוד לפני שהארי לענות, הוא טרק את דלת הכיתה מאחוריו .
רון והרמיוני לא היו סימפתיים כלפי הארי כשהוא סיפר להם את תוכן הראיון ה'נורא .'
הרמיוני עדיין רתחה על הדרך שבה הארי נחלץ מהמטלה בשיעור השיקויים ולא עשה אותה כראוי. רון כעס עליו שהוא לא נתן לו בזואר אחד .

'זה היה נראה טיפשי מאוד אם שנינו היינו עושים את אותו הדבר!' אמר הארי ברוגז. 'תראה, הייתי חייב לרכך אותו בדרך כל שהיא כך שאוכל לשאול אותו לגבי וולדמורט, נכון? או, תפסיק לרעוד כמו ג'לי!' הוא הוסיף בכעס ,כשרון רעד לשמע ה'שם המפורש {J} '
כועס על כשלונו, ועל היחס של רון והרמיוני, הארי חשב בימים הבאים מה לעשות לגבי סלוגהורן. הוא החליט לתת לסלוגהורן לחשוב שהוא שכח הכל לגבי ההורקרוקססים; זה היה הדבר הכי טוב שהוא יכל לחשוב עליו – לתת לו תחושה מוטעית של ביטחון לפני שהארי יחזור לתקוף .
כשהארי לא שאל את סלוגהורן שוב, 'אדון השיקויים' חזר לשגרה הרגילה שלו ונראה כאילו הוא שכח ממנו לגמרי. הארי המתין להזמנה לאחת ממסיבות הערב, נחוש להענות להזמנה הפעם, אפילו אם הוא יצטרך לשנות את שעת אימון הקווידיץ .'
למרבה הצער, מכל מקום, לא הגיע כל הזמנה. הארי שאל את הרמיוני וג'יני- אף אחת מהן לא קיבלה הזמנה, ולא, לפי מיטב ידיעתן, אף אחד אחר. הארי לא הפסיק לתהות אם סלוגהורן לא שכחן כמו שהוא נראה, ולכן הוא לא רוצה לתת להארי הזדמנות נוספת לתחקר אותו .
בינתיים, ספריית הוגוורטס לא סיפקה להרמיוני את מה שהיא רצה. היא הייתה המומה, היא אפילו שכחה שהארי עצבן אותה עם הבזואר ,
'עוד לא מצאתי הסבר אחד מה הורקרוסס עושים!' היא אמרה לו. 'אפילו לא הסבר אחד! עברתי על כל החלק האסור, ואפילו בספרים הכי נוראיים, שכתוב בהם איך לחלוט את השיקויים הכי איומים –כלום! כל מה שמצאתי זה בהקדמה ל'הקסמימק הכיק רעימק – {Magick Mostc Evilc} 'תקשיב – "על ההורקרוקס – הזדוני ביותר מבין כל ההמצאות הקסומות, לא נכתוב ולא ניתן הוראות" ... אם כן, למה לכתוב את זה ?' היא שאלה בקוצר רוח, סוגרת את הספר בחוזקה. הספר החל לבכות כרוח רפאים. 'נו, תשתוק כבר,' היא אמרה, ודחפה את הספר לתיק שלה .
השלג נמס מסביב לבית הספר כשפברואר הגיע, והתחלף בקור ולחות קודרת .
עננים אפורים ארגמנים נתלו על הטירה ומטרים קבועים של גשם גרמו למדשאה להעשות חלקלקה ובוצית .
כתוצאה מזה, השיעור בהתעתקות לתלמידי שנה שישית, שהיה אמור להתקיים בשבת בבוקר כך שלא יפספסו אף שיעור, התקיים באולם הגדול ולא על הדשא כשהארי והרמיוני הגיעו לאולם (רון הגיע עם לבנדר) הם גילו שהשולחנות נעלמו. הגשם הכה בחלונות הגבוהים, והתקרה הקסומה הסתחררה בחשיכה מעליהם כשהם עמדו בפני פרופסור מקגוניגל, סנייפ, פליטוויק וספראוט – המנהלים – ועוד מכשף קטן שהארי הניח שהוא המדריך להתגלות מטעם משרד הקסמים. הוא היה אדם חיוור, עם ריסים שקופים, שיער דק, ובכלל נראה כאילו משב רוח קליל יכול להפיל אותו. הארי תהה בלבו אם העלמות והופעה במקום אחר פעמים רבות גרמו להראות כך, או שרק כך צריך להראות אם רוצים להיות טובים בהעתקות .
'בוקר טוב,' אמר הנציג ממשרד הקסמים, כשכל התלמידים הגיעו וראשי הבית ביקשו שקט. 'שמי הוא ווילקי טוויקרוס ואני אהיה המדריך מטעם משרד הקסמים למשך 12 השבועות הבאים. אני מקווה שיתאפשר לי להכין אתכם למבחן בזמן

הזה '–
'מאלפוי, תהיה בשקט ושים לב!' נבחה פרופסור מקגוניגל .....
כולם הביטו מסביב.מאלפוי הסמיק. הוא נראה עצבני כשהוא התרחק מקראב ,נראה הייה כאילו הם התלחששו וניהלו ויכוח. הארי הציץ במהירות על סנייפ,שגם נראה מוטרד. למרות שהארי חשב שזה פחות מזה בגלל שמקונגול צעקה על מאלפוי שהייה שיך לבית שלו (?).
-"בזמן הנכון,הרבה ממכם יכולים להיות מוכנים למבחן. המשיך טויקרוס כאשר לא היו עוד הפרעות .
"כמו שאתם אולי יודעים,בדרך כלל אי אפשר להתעתק לתוך או משטח הוגוורטס. המנהל ביטל את הקסם הזה רק בתחום האולם הגדול למשך שעה אחת, כדי לאפשר לכם להתאמן,אני מדגיש שאתם לא יכולים להתעתק אל מחוץ לאולם הזה, אז זה לא יהיה נבון לנסות בכלל ".
עכשיו,אני מבקש ממכם להתרחק כך שלכל אחד מכם יהיה מרחק של 5 רגל מלפנים ".
הייתה מאומה גדולה בא כולם נפרדו,התנגשו, צעקו אחד על השני לזוז מהמרחב שלהם.ראשי הבתים הסתובבו בין התלמידים,הובילו אותם למקומות והפרידו בין מתווכחים .
"הארי לאן אתה הולך?" דרשה הרמיוני
אבל הארי לא ענה,הוא נע במהירות דרך הקהל,עובר את פרופסור פליטויק שניסה להעמיד במקומותיהם כמה מתלמידי ריווינקלו שכולם רצו להיות מקדימה הוא עבר את פרופסור ספראוט שסידרה את תלמידי האפלפאף בשורה עקף את הרני מקמיליון ועמד בסוף האולם ישר מאחורי מאלפוי שניצל את המהומה כדי להמשיך בויכוח עם קראב שעמד במרחק של 5 רגל ממאלפוי ונראה מרדן .
"אני לא יודע כמה זמן טוב?" צעק מאלפוי לעברו ולא שם לב להארי העומד מאחוריו. "זה לוקח יותר זמן ממה שחשבתי "!
קראב פתח את פיו אבל נראה שמאלפוי ניכש מה הוא עומד להגיד .
"תראה,זה כלל לא עניינך מה אני עושה קראב. אתה וגויל תמשיכו לעשות את מה שאמרו לכם ותמשיכו לשמור .
"אני מספר לחברים שלי מה אני עושה,אם אני רוצה שהם ימשיכו לשמור בשבילי".
אמר הארי ככה שמאלפוי ישמע אותו .
מאלפוי הסתובב,ידו נשלחה על השרביט אבל בדיוק באותו הרגע ארבעת ראשי הבתים צעקו ביחד 'שקט' ושוב הדממה נפלה על האולם .
מאלפוי הסתובב באיטיות חזרה .
"תודה" אמר טויקרוס "עכשיו .....
הוא נפנף בשרביטו.חישוקי עץ ישן נגלו מיד על הרצפה ליד כל תלמיד."הדברים החשובים שצריך לזכור כאשר מתעתקים הם שלושת המ'!"אמר טויקרוס."מטרה,מסירות,מחשבה !
"שלב ראשון: חשוב בנחישות על היעד הרצוי,"אמר טויקרוס."במקרה זה,היעד הוא פנים החישוק שלך.בבקשה התמקד ביעדך עכשיו."כולם הסתכלו מסביב בערמומיות,כדי לבדוק אם כל השאר כבר נכנסו לחישוקיהם,ואז בחופזה הם עשו

כפי שנאמר להם.הארי הביט בטלאי המעגלי ברצפה המאובקת המוקף ע"י חישוקו וניסה בקושי לא לחשוב על שום דבר אחר.זה הוכח כבלתי אפשרי,כפי שהוא לא יכל לעצור להסתכל על מעשיו של מאלפוי שדרש לעמידה על המשמר .
"שלב שני,"אמר טויקרוס."התמקד בהחלטתך להגיע למקום שבחרת! תן לכמיהתך להגיע ליעד שאתה חושב עליו להיכנס לכל חלקיק בגופך "!
הארי העיף מבט מסביב בחשיאות.מרחק קטן לשמאלו ארני מקמילן חשב כ"כ חזק על חישוקו שפניו הפכו לוורודות;זה נראה כאילו הוא התאמץ להיראות כקופאל בגודל ביצה.הארי עצר צחוק וחזר במהירות להסתכל לתוך חישוקו .
"שלב שלישי,"קרא טויקרוס."ורק כאשר אני נותן את הפקודה...סמוך לנקודת היעד,הרגישו את לכלומיות,זוזו עם מחשבה.בפקודתי,עכשיו,אחד "-
הארי הסתכל מסביב שוב;הרבה אנשים באמת נראו מפוחדים מזה שהם היו אמורים להתעתק כ"כ מהר .
---"שתיים ",
הארי ניסה לרכז את מחשבותיו בחישוק שוב;הוא כבר שכח על מה שלושת המ' התבססו .
..."שלוש "!
הארי הסתובב לכיוון הנקודה,מאבד את איזונו וכמעט נופל.הוא לא היה היחיד.מכלול האולם היה לפתע מלא באנשים מתנדנדים;נוויל השתטח על גבו;ארני מקמילן,מצד שני,עשה סוג של קפיצה לולינית לתוך חישוקו ונראה עתה מתרגש,עד שהוא תפס במבט את שאגתו של דין תומאס וצחק עליו .
"לא משנה,לא משנה,"אמר טויקרוס ביובש,שלא נראה מצפה לשום דבר טוב יותר."סדרו את החישוקים שלכם,בבקשה,וחזרו למקומכם המקורי "...
הנסיון השני לא היה יותר טוב מאשר קודמו.השלישי היה רע.עד הרביעי שום דבר מרגש קרה.הייתה צרחה נוראה של כאב וכולם הסתכלו מסביב,מבועתים,למראה סוזן בונס מהפלפאף מתנדנדת בחישוק שלה עם רגלה השמאלית עדיין עומדת חמש רגל(מידת אורך,נכון?)מהמקום שבו היא התחילה.האנשים פנו לעברה והתכנסו;שם הייתה חבטה ונשיפה של עשן סגול,שהתנקה למראה התיפחותה של סוזן,מתאחד עם רגלה אך נראה מפחיד .
גיזרור, או הפרדה לאקראי של חלקי גוף,"אמר וילקי טויקרוס באדישות,"קורה כאשר המוח הוא לא מספיק החלטי.אתה חייב להתרכז ביעדך ללא הרף,וזוז,ללא חיפזון,אבל עם מחשבה...כך ",
טויקרוס צעד לקדמיים,מסתובב בחינניות על הנקודה עם ידיו מושטות ונעלם במערובלת של גלימות,נגלה מחדש בחלקו האחורי של האולם."זכרו את שלושת המ'"הוא אמר."ונסו שוב...אחד---שתיים--שלוש "—
אבל שעה לאחר מכן,החילקוק של סוזן היה עדיין הדבר הכי מעניין שקרה.טויקרוס לא נראה כמתיאש. מהדק את גלימתו על צווארו,הוא אמר רק,"עד שבת הבאה,כולם,ולא לשכוח:מטרה,מסירות,מחשבה."עם זה,הוא ניפנף בשרביטו,מעלים את החישוקים,פוסע מחוץ לאולם,נלווה בפרופסור מקונגל.הדיבורים החלו מיד כאשר האנשים החלו לנוע לעבר כניסת האולם."איך אתה עשית?"שאל רון,ממהר לעבר הארי."אני חושב שאני הרגשתי משהו בפעם

האחרונה שניסיתי---סוג של עקצוץ ברגליים ".
"אני משערת שהמאמנים שלך הם יותר מדי קטנים,וון-וון,"אמר קול מאחוריהם,ורמיוני עקבה אחריהם במהירות,מגכחת .
"אני לא הרגשתי כלום,"אמר הארי,מתעלם מההפרעה."אבל לא אכפת לי על זה עכשיו "—
"אתה מתכוון לזה,שזה לא אכפת לך...אתה לא רוצה ללמוד להתעתק?"אמר רון בספקנות .
"אני לא דואג,באמת.אני מעדיף לעוף."אמר מעיף,מציץ מעל כתפו כדי לראות היכן מאלפוי נמצא,ומאיץ את הקצב כאשר הם הגיעו לפתח האולם."הסתכל,תזדרז,טוב,יש שם משהו שאני רוצה לעשות "...
מבלבל,רון עקב אחרי הארי בחזרה למגדל גריפינדור בריצה.הם היו זמנית מעוקבים ע"י פיבס,שתקע את הדלת בקומה הרביעית נעולה וסירב לתת למישהו לעבור עד שמכנסיו היו עולות באש,אבל הארי ורון פנו בקלות אחורה ולקחו את אחד מקיצורי הדרך הבטוחים שלהם.כעבור חמש דקות,הם טיפסו דרך החור שבדיוקן."אתה עומד לספר לי מה אנחנו עושים,אז?"שאל רון,מתנשם קצת .
"כאן למעלה,"אמר הארי,והוא הצליב(רץ בצורת צלב)בחדר המועדון והוביל את הדרך דרך הדלת של גרם המדרגות של הבנים.חדר השינה שלהם היה,כמו שהארי קווה,ריק.הוא פתח בזריקה את מזוודתו והתחיל לחפש ביסודיות בה,בזמן שרון מתבונן בחוסר סבלנות .
"הארי "...
"מאלפוי השתמש בקראב וגויל כעומדים על המשמר.הוא התווכח עם קראב רק עכשיו.אני רוצה לדעת..אהה."הוא מצא את זה,ריבוע מקופל של כביכול קלף ריק,שהוא עכשיו החליק החוצה ונקש עליו עם קצה שרביטו .
"הנני נשבע בזאת חגיגית שאני מחפש צרות...או שמאלפוי מחפש,בכל מקרה ".
מפת הקונדסאים הופיעה מיד על משטח הקלף.שם היו תוכניות מפורטות של כל קומה בטירה ו,זזים מסביב לזה,הזעירים,סוג של נקודות שחורות שסימנו כל אחד מדירי הטירה .
"עזרי לי למצוא את מאלפוי,"אמר הארי בבהילות .
הוא הניח את המפה על מיטתו ורון ורון נשענו עליה,מחפשים .
"שם,"אמר רון,אחרי דקה בערך."הוא בחדר המועדון של סלית'רין,הסתכל...עם פרקינסון וזאביני וקראב וגויל..."הארי הסתכל למטה על המפה,מאוכזב,אבל מתאסף כמעט מיד .
"טוב,אני צריך לשים אליו עין מעתה ואילך,"הוא אמר בנחישות."וברגע שאני רואה אותו מתגנב איפה שהוא עם קראב וגויל כשומרי-מבט מבחוץ,אני מתמש בגלימת ההעילמות הישנה כדי לגלות מה התוכ "---
הוא הפסיק כאשר נוויל נכנס לחדר השינה,מביא איתו ריח חזק של אריג חרוך,והתחיל לחפש ביסודיות במזוודתו כדי למצוא זוג חדש של מכנסיים .
למרות החלטתו למצוא את מאלפוי בחוץ,להארי לא היה מזל בכלל במשך כל שני השבועות הבאים. למרות שהוא התיעץ במפה לעתים קרובות ככל שיכל,לפעמים עושה ביקורים מיותרים בשירותים בין השיעורים כדי לחפשו,הוא לא ראה את

מאלפוי ולו פעם אחת במקום חשוד.ללא ספק,הוא נוקד עם קראב וגויל זזים מסביב לטירה לעיתים תכופות יותר מהרגיל,לפעמים נותר נייח במסדרונות נטושים,אבל בזמנים האלה מאלפוי לא היה רק קרוב אליהם בשום מקום,היה בלתי אפשרי לאתרם על המפה.זה היה הדבר המסתורי מכולם.הארי שחק עם האפשרות שמאלפוי למעשה עזב את שטח בית הספר,אבל לא יכל לראות כיצד הוא יכל לעשות זאת,הנתון בדרגה מאוד גבוהה!האבטחה עכשיו הופעלה בתוך הטירה.הוא יכל רק לסבור שהוא איבד את מאלפוי בין מאות הנקודות השחורות והזעירות שעל המפה.העובדה שמאלפוי,קראב וגויל הופיעו הולכים לכיוונים שונים כאשר ביום-יום הם היו בלתי נתנים להפרדה,אלו דברים הקורים כאשר אנשים מתבגרים-רון והרמיוני,הארי חשב בעצב,היו הוכחה חיה.פברואר זז לכיוון מרץ ללא שינוי במזג האוויר מלבד שנהיה סוער כפי שהיה גשום.לזעם הכללי,שלט עלה על כל חדרי המועדון עם הודעה על לוחות שהנסיעה הבאה להוגסמיד מבוטלת.רון היה זועם .

"זה היה ביום ההולדת שלי!"הוא אמר."אני ציפיתי לזה "!

"לא הפתעה גדולה,בכל זאת,זה?"אמר הארי."לא אחרי מה שקרה לקייטי ".

היא עדיין לא שבה מהקדוש מנגו.מה שיה יותר,העלמות נוספת דווחה בנביא היומי,כולל כמה קרובי משפחה של תלמידים מהוגוורטס .

"אבל עכשיו כל מה שיש לי לצפות לו זאת התעתקות מטופשת!"אמר רון במצב רוח רע."חגיגת יום-הולדת גדולה "...

שלושה שיעורים עברו,ההתעתקות הוכחה כקשה מתמיד,למרות שכמה אנשים הצליחו לגרום לעצמם להתגזרר .

התסכול עלה והיה סכום ודאי של רגשות-רעים בכיוון וילקי טויקרוס ושלושת המ' שלו,שעורר השארה לכמה כינויים עליו,ההכי אדיב היה נשימת-כלב וגגלי-ראש .

"יום-הולדת שמח,רון,"אמר הארי,כאשר הם התעוררו ביום הראשון של מרץ ע"י שימוס ודין שעזבו ברעש לארוחת הבוקר."קח מתנה."הוא זרק את האריזה לעבר מיטתו של רון,שהצטרפה לערמה קטנה של מתנות מהם,הארי נטל על עצמו למסור את זה ע"י גמדוני בית בלילה .

"לחיים,"אמר רון בישנוניות,והוא קרא את הנייר,הארי יצא מהמיטה,פותח את מזוודתו ומתחיל לחפש ביסודיות במפת הקונדסאים,שהוא החביא אחרי כל שימוש.הוא יצא מן השטח כחצי מן תוכנה של מזוודתו לפני שהוא מצא את זה מוחבא מתחת לגרביים המגולגלות ששימשו לו לשמור את בקבוק שיקוי המזל שלו,פליקס פלג'יס .

"בדיוק,"הוא מלמל,לוקח את זה חזרה למיטה איתו,נקש עליה בשקט ומלמל,"הנני נשבע בזאת חגיגית שאני מחפש צרות,"וכך נוויל,שהעביר את רגלו מעל מיטתו זמן זה,לא שמע .

"יפה,הארי!"אמר רון בהתלהבות,מנפנף בזוג חדש של כפפות שומרי קווידיץ' שהארי נתן לו .

"בלי בעיות,"אמר הארי בחוסר-דעה,שחיפש בחדר השינה של סלית'רין קרוב בשביל למצוא את מאלפוי. "היי...אני לא חושב שהוא נמצא במיטה שלו "...

רון לא נתן תשובה;הוא היה יותר מדי עסוק בלהסיר את העטיפה מעל המתנות,מדי פעם נותן קיראה של תענוג לצאת מפיו."ברצינות טוב שהשנה

נגררה!"הוא הכריז,מחזיק למעלה שעון יד מזהב עם סימנים מוזרים מסביב לגבולו וכוכבים זעירים נעים במקום מחוגים."ראית מה אבא ואמא שלחו לי?אלוהים אדירים,אני גם מתבגר בשנה הבאה "...
"מגניב,"רטן הארי,מעיף מבט זעום בשעון לפני שחזר להסתכל יותר קרוב במפה.איפה מאלפוי?הוא לא נראה בשולחן סלית'רין באולם הגדול,אוכל ארוחת בוקר...הוא לא היה בשום מקום קרוב לסנייפ,שישב בחדר העבודה שלו...הוא לא היה בשום שירותים או באגף המרפאה ...
"רוצה אחד?"אמר רון בצפיפות,שהחזיק קופסה של שוקולד קדרה .
"לא תודה,"אמר הארי,מסתכל למעלה."מאלפוי עזב שוב "!
"זה לא יכול להעשות,"אמר רון,זורק שוקולד שני אל פיו כאשר הוא החליק ממיטתו כדי להתלבש. "קדימה.אם אתה לא תמהר אתה תצטרך להתעתק על בטן-ריקה...זה עושה את זה קל יותר,אני מניח..." רון נראה מלא מחשבה שקופסה שוקולד הקדרה שלו,ואז משך בכתפיו ועזר לעצמו להתלבש.הארי נקש על המפה בשרביטו,ממלמל,"השתלטות על הקנדס,"אף על פי שזה לא התבצע,והתלבש,עם דעה קשה.שם היה אמור להיות הסבר להעלמויות התקופתיות של מאלפוי,אבל הוא פשוט לא יכל לחשוב מה זה יכול להיות.הדרך הכי טובה למצוא אותו הייתה לעקוב אחריו,אבל אפילו בעזרת גלימת ההעילמות זה היה רעיון לא מעשי;היו לו שיעורים,אימוני קווידיץ',שיעורי בית והתעתקות;הוא לא יכל לעקוב אחרי מאלפוי כל היום מסביב לבית הספר מבלי שיבחינו שהוא נעדר .
"מוכן?"הוא אמר לרון .
הוא היה החצי הדרך לדלת חדר השינה כאשר הוא הבחין שרון לא נע,אבל נשען על רגל המיטה,בוהה בחלון שטוף-הגשם ועם צורה מוזרה ובלתי ממוקדת הסתכל על פניו .
"רון?ארוחת בוקר ".
"אני לא רעב ".
הארי בהה בו .
"אני חשבתי שאתה רק אמרת "?-
– "טוב,בסדר גמור,אני בא למטה איתך,"נאנח רון."אבל אני לא רוצה לאכול ".
הארי בחן אותו בחשדנות .
"אתה הרגע אכלת חצי קופסה של שוקולד קדרה,לא "?
'זה לא זה,' רון נאנח שוב."אתה...אתה לא תבין ".
"מספיק הוגן,"אמר הארי,אף על פי שהוא הופלא,והוא פנה כדי לפתוח את הדלת .
"הארי!"אמר רון בפתאומיות .
"מה "?
"הארי,אני לא יכול להעמיד את זה "!
"אתה לא יכול להעמיד מה?"שאל הארי,שזרזר בו עכשיו רגש מודאג לבטח.רון היה חיוור למדי ונראה כאילו הוא עומד לחלות .
"אני לא מצליח להספיק לחשוב עליה!"אמר רון שהיה צרוד .
הארי בהה בו.הוא לא ציפה לזה ולא היה בטוח שהוא רצה לשמוע זאת.חברים הם יכלו להיות,אבל אם רון מתחיל לקרוא ללבנדר "לב-לב",הוא היה חייב לשים את

רגלו למטה .
"למה הפסקת לאכול ארוחת בוקר?"שאל הארי,מנסה לזרוק הערה שלכולם היה את החוש לבצע פעולות .
"אני לא חושב שהיא יודעת שאני קיים,"אמר רון עם מחווה נואשת .
"היא בטוח יודעת שאתה קיים,"אמר הארי,מבלבל."היא שומרת לך נשיקות,לא "? רון מצמץ .
"מי אתה שתדבר על זה "?
"מי אתה שתדבר על זה?"אמר הארי,החוש שלו אומר שכל ההגיון נפל בשיחה הזאת .
"רומילדה ויין,"אמר רון ברכות,וכל פניו נראו מוארות כאשר הוא אמר זאת,כאילו הוא הוכה ע"י קרן השמש הטהורה ביותר.הם הביטו זה בזה למשך כמעט דקה שלמה,לפני שהארי אמר,"זאת בדיחה,נכון?אתה צוחק ".
"אני חושב...הארי,אני חושב שאני אוהב אותה,"אמר רון בקול חנוק .
"בסדר,"אמר הארי,הולך לכיוונו של רון כדי להטיב לראות את עיניו המזוגגות וגון העור החיוור."בסדר,תגיד את זה שוב עם הבעה אמינה ".
"אני אוהב אותה,"חזר רון בחוסר נשימה."אתה ראית את השער שלה,הוא כולו שחור ומבריק ורך כמשי...והעינים שלה?העינים הגדולות והאפלות שלה?וה "---
"זה באמת מצחיק והכל,"אמר הארי בחסר סבלנות."אבל הבדיחה נגמרה,בסדר?עזוב את זה ".
הוא פנה לעזוב;הוא עשה שתי צעדים בכיוון הדלת כאשר קול התרסקות הכה באוזנו הימנית.מתנדנד,הוא הסתכל מסביב.אגרופו הימני של רון היה מתוח אחורה וימינה,פניו היו עקומות עם כעס;הוא עמד להתקיף שוב.הארי הגיב באינסטינקטיביות;שרביטו היה מחוץ לכיסו והכישוף השתחרר בלי מודעות למחשבה :
ליקורפוס !
רון צעק כשעקבו עוקם למעלה פעם נוספת;הוא התנודד בחוסר ישע,החלק העליון למטה,גלימתו נתלתה מחוץ לגופו .
"בשביל מה זה היה?"שאג הארי .
"אתה העלבת אותה,הארי!אתה אמרת שזו הייתה בדיחה,"צרח רון,שעכשיו הפך באיטיות לסגול בפניו כשכל דמו מיהר לראשו .
"זה מטורף!"אמר הארי."מה נכנס "?-
ואז הוא ראה את הקופסה שוכבת פתוחה על מיטתו של רון והאמת היכתה בו עם הכוח של טרול נס בבהלה .
"מאיפה קיבלת את השוקולד קדרה הזה "?
"הם היו מתנת יום-הולדת!"צרח רון,שהסתובב באיטיות בנקודה כלשהי באוויר כאשר הוא נאבק כדי לצאת לחופשי."אני הצעתי לך אחד,לא "?
"אתה פשוט לקחת אותם מהרצפה,נכון "?
"הם נפלו מהמיטה שלי,בסדר?תן לי ללכת "!
"הם לא נפלו מהמיטה שלך,אתה אידיוט,אתה לא מבין?הם היו שלי,אני זרקתי אותם מחוץ למזוודה כאשר אני חיפשתי את המפה.אלה השוקולד קדרה

שרומילדה נתנה לי לפני חג המולד והם מלאים בשיקוי אהבה "!
אבל רק מילה אחת מכל זה נראתה כאילו היא רשומה עם רון .
"רומילדה?"הוא חזר."אתה אמרת רומילדה?הארי – אתה מכיר אותה?אתה יכול להכיר לה אותי?"הארי בהה ברון המתנדנד,שפניו נראו עכשיו נותנות תקווה גדולה,ונלחם חזק בחשק לצחוק.חלק ממנו-החלק הכי קרוב לאוזנו הימנית הפועמת-היה נלהב למדי על הרעיון לתת לרון לרדת ולצפות בו רץ בטירוף עד שהשפעת השיקוי תחלוף...אבל מצד שני,הם היו אמורים להיות חברים,ון לא היה עצמו כאשר הוא התקיף,והארי-חשב שמגיע לו אגרוף נוסף אם הוא יאפשר לרון להצהיר על אהבתו הנצחית לרומילדה ויין .
"כן,אני אכיר לה אותך,"אמר הארי,חושב מהר."אני אתן לך לרדת עכשיו,בסדר "?
הוא שלח את רון להתרסק אחורנית על הרצפה(אוזנו הימנית והפועמת ממש כאבה),אבל רון בפשטות קפץ על רגליו,מגחך .
"היא במשרד של סלוגהורן,"אמר הארי בבטחון,מוביל את הדרך אל הדלת .
"למה היא צריכה להיות שם?"שאל רון בחרדה .
"או,יש לה שיעורי תוספת בשיקויים איתו,"אמר הארי,ממציא בפראות .
"אולי אני יכול לשאול אם אני יכול להיות איתם?"אמר רון בלהט .
"רעיון מצוין,"אמר הארי.לבנדר ישבה ליד חור הדיוקן,סיבוך שהארי לא צפה מראש .
"אתה מאחר,וון-וון!"היא הזעיפה פנים."יש לי יום-הולדת לע "-
"תרדי ממני,"אמר רון בקוצר רוח."הארי עומד להכיר אותי לרומילדה ווין ".
ובלי להוסיף לה מילה,הוא פילס את דרכו אל מחוץ לחור הדיוקן.הארי ניסה לעשות פרצוף מתנצל ללבנדר,אבל זה יכל להיות סיבוב מחוץ לשעשוע פשוט,כי היא נראתה יותר פגועה יותר מתמיד כשהאישה השמנה היטלטלה בסגירה מאחוריהם.הארי דאג מעט שמה סלוגהורן יהיה בארוחת הבוקר,אבל הוא השיב מדלת משרדו בנקישה הראשונה,לובש חלוק בית עשוי קטיפה ומצנפת שינה תואמת ונראה למדי מטשטש-עיינים .
"הארי,"הוא מלמל."זה זמן מאוד מקדם לביקור...אני באופן כללי ישן עד מאוחר ביום שבת "...
'פרופסור, אני באמת מצטער להפריע לך,' אמר הארי בשקט האפשרי, בזמן שרון עמד על קצות האצבעות,שניסה לראות מעבר סלוגהורן לתוך חדרו."אבל חברי רון בלע שיקוי אהבה בטעות.אתה יכול ליצור סם נגד,נכון?אני לקחתי אותו למאדאם פומפרי, אבל אנחנו לא שיערונו שנקבל משהו ממשהו שיקרה לוויזלים,ואתה יודע,משאלות מביכות "...
"אתה חשבת שאתה יכול ליצור לו תרופה,הארי,מיצר שיקוים מומחה שכמוך?"שאל סלוגהורן .
"אר,"אמר הארי,במקצת מטרד מן העובדה שרון דחף בעזרת מרפקיו את צלעותיו כדי לכפות את דרכו לתוך החדר."טוב,אני מעולם לא ערבבתי סם נגד לשיקוי אהבה,אדוני,ועד אז אם זה יקרה לרון אני אוכל לעשות משהו רציני-"באופן מסייע,רון בחר ברגע הזה לגניחה."אני לא יכול לראות אותה.הארי-היא מתחבאת "?

"מה התאריך של השיקוי הזה?"שאל סלוגהורן,עכשיו משגיח על רון במקצועיות."הם יכולים להתחזק, אתה יודע,היותר ארוכים נשמרים ".
"זה מסביר הרבה,"התנשף הארי,שעכשיו בהחלט נאבק ברון כדי למנוע ממנו להתנגש בסלוגהורן."זה יום הולדתו,פרופסור,"הוא הוסיף בהתחנחנות .
"או,בסדר גמור,הכנס,הכנס,"אמר סלוגהורן,מותר."יש לי את החיוניים כאן בתיקי,זה לא סם-נגד מסובך..."רון התפרץ דרך דלת אל משרדו החם של סלוגהורן,חדר העבודה הצפוף,מועד מעל השרפרף עטוף הציצית,מחזיר לעצמו את שווי המשקל ע"י תפיסת צווארו של הארי ומלמל,"היא לא ראתה את זה, נכון "?
"היא לא פה עדיין,"אמר הארי,צופה בסלוגהורן פותח את ערכת שיקויו ומוסיף קרטוב של זה וזה לבקבוק בדולח קטן .
"זה טוב,"אמר רון בהתלהבות."איך אני נראה "?
"מאוד נאה,"אמר סלוגהורן בקול חלק,מעביר לרון כוס של נוזל צלול."עכשיו שתה את זה,זה מחזק את העצבים,שמור על שלווה כאשר היא מגיעה,אתה יודע ".
"מבריק,"אמר רון בהתלהבות,והוא גמע את סם הנגד ברעש .
הארי וסלוגהורן הסתכלו עליו. לרגע,רון זרח אליהם.אז,מאוד לאט,הוא צנח בגיחוך ונעלם,מחליף להבעה של אימה מרובה ביותר .
"חזרת לרגיל,אז?"אמר הארי,מגחך.סלוגהורן צחקק."תודה רבה,פרופסור ".
"אל תזכור את זה,נערי,אל תזכור את זה,"אמר סלוגהורן,כשרון התמוטט לתוך כורסה שהייתה בקרבת מקום,נראה הרוס."תבחר-בי,זה מה שהוא צריך,"המשיך סלוגהורן,עכשיו עובר את השולחן טעון במשקאות."יש לי בירצפת, יש לי יין,יש לי בקבוק אחרון של מי הדבש מהאלון-המתבגר...אממ... התכוונתי לתת את זה לדמבלדור בשביל חג המולד...אה טוב..."הוא משך בכתפיו."הוא לא יוכל להתגעגע למה שמעולם לא קרה!למה שלא נפתח את זה עכשיו ונחגוג את יום הולדתו של מר .וויזלי?אין דבר כמו נשמה מצוינת כדי להדוף את הכאבים החדים של אהבה מאכזבת "...
הוא צחקק בעליזות שוב והארי הצטרף.זאת הייתה הפעם הראשונה שהוא מצא עצמו כמעט לבד עם סלוגהורן מאז הנסיון הנורא הראשון לחלץ את הזיכרון האמיתי ממנו.יתכן,אם הוא יוכל רק לשמור על סלוגהורן במצב רוח טוב...יתכן אם הם יעשו דרך מספיקה של מי הדבש מהאלון-המתבגר ...
"אתה שם,אז,"אמר סלוגהורן,מעביר להארי ולרון כוסות של מי דבש,לפני שהרים את שלו."טוב,יום-הולדת מאוד שמח,מז "-
-"רון-"לחש הארי.אבל רון,שלא שם לב להרמת הכוסית,כבר זרק את מי הדבש לתוך פיו ובלע אותם .
הייתה שנייה בודדה,בקשי יותר מדופק,שבה הארי ידע שמשהו שגוי ונורא קרה וסלוגהורן,כך נראה,לא .
-"ושיהיה לך אושר ועושר "-
"רון "!
רון הפיל את כוסו;הוא חצי-עלה מכיסאו ואז התמוטט,גפיו מטלטלות בלא שליטה.ריר טפטף מפיו ועיניו בלטו מחורהין .
"פרופסור!"הארי שאג."עשה משהו "!

אבל סלוגהורן נראה משותק ע"י הלם.רון התפתל והשתנק:עורו הפך לכחול .
"מה – אבל – "נבהל סלוגהורן .
הארי קפץ מעל שולחן נמוך ומיהר לכיוון ערכת השיקויים הפתוחה של סלוגהורן,מושך החוצה צנצנאות ונרתיקים,בזמן שהקול האיום של גירגור האוויר של רון מילא את החדר.אז הוא מצא זאת-האבן המצומקת שדמתה לכליה שהוא הכין בשביל סלוגהורן בשיעור שיקויים.הוא השליך את עצמו אחורנית לכיוונו של רון,מעקם לפתיחה את לסתו ודוחף את הבזואר לתוך פיו.רון נתן רעידה גדולה,שקשק והשתנק וגופו לצולע ורגוע.

פרק 19

אז,הכל בבאת אחת, לא אחד מימי היום הולדת הכי טובים של רון? אמר פרד

זה הייה ערב; המרפאה הייה שקט,החלונות היו סגורים,המנורות האירו באור עדין, רון הייה המאושפז היחיד.הארי,הרמיוני וג'יני ישבו מיסביבו; הם בילו את כל היום מחוץ לדלתות הכפולות וינשו להציץ לבפנים בכל פעם שמישהו נכנס או יצא,מדאם בומפרי נתנה להם להיכנס רק בשמונה, פרד וג'יני הגיעו רק אחרי .10 לא ככה חשבנו להביא לך את המתנות אמר ג'ורג' בעצוב, מוציא מתנה גדולה ושם אותה על הארון שליד המיטה של רון ואז התיישב ליד ג'יני .

כן,אנחנו דמינו את הרגע..ראינו אותו בדמיון שלנו.אמר פרד

-שם היינו באוגמיד, מחכים כדי להפתיעה אותו." אמר ג'ורג '

"הייתם באוגסמיד?" אמרה ג'יני בעודה מרימה את המבט עליו

"חשבנו לקנות את החנות של זונקו"אמר פרד מדוכא "סניף אוגומיד,אתם יודעים , אבל זה הייה עושה לנו טוב אם היו מרשים לכם לצאת בסופי שבועה ולקנות את המוצרים שלנו, אבל זה לא משנה עכשיו "

הוא משך כיסא ליד הארי והתיישב עליו והביט על פניו החיוורים של רון .

איך זה בדויק קרה הארי ?

הארי סיפר שוב את הסיפור שהארגיש שכבר סיפר אותו מאה פעמיים לדמבלדור למגונגול למדאם פומפארי להרמיוני ולג'יני .

..."ואז הכנסי את הבזאור דרך הגרון שלו והנשימה שלו נהייתה שקטה יותר,סלוגהרון רץ לקרא לעזרה, מגונגול ומדאם פומפרי הגיעו, והם הביאו את רון לפה.הם סברו שהוא יהיה בסדר.מדאם בומפארי אמרה שהוא יצטרך להישאר פה למשך שמועה בארך ....

חי נפשי זה מזל שחשבת על אבן הבזואר " אמר ג'ורג' בקול מדוכא .

"מזל שהייה אחד בחדר" אמר הארי שנהייה מדוכא מעצם המחשב שמה הייה קורא אם הוא לא הייה משתמש באבן הקטנה. הרמיוני עשתה מן רחרוח מוזר שכמעט ואי אפשר הייה לשמועה אותו. היא הייתה שקטה מהרגיל כל היום. עם פנים חיוורים. מחוץ לאגף המרפאה היא דרשה מהארי לשמוע את כל פרטי הסיפור, וכמעט ולא השתתפה בשיחות האובססיות של הארי וג'יני שנישאו לשער איך רון הורעל, אלה רק אמדה לידם, רק אמדה מפוחדת עד שהרשו להם לכנס ולראות אותו .

"אמא ואבא יודעים?" שאל פרד את ג'יני " הם כבר ראו אותו..הם היו פה לפני שעה, עכשיו הם במשרד של דמבלדור אבל הם יחזרו בקרוב". אז הייתה הפסקה שבא כולם צפו ברון ממלמל משהו מתוך שנתו .

"אז הרעל הייה בתוך השתייה?" פרד אמר בשקט. "כן" אמר הארי ישר; הוא לא יאכל לחשוב על שום דרך אחרת והוא הייה שמח על ההזדמנות לדון על זה שוב "סלוגהרון מזג ו "-

"אולי הוא יאכל להחליק משהו לכוס של רון מבלי שתראה "?

"כרוב לבדאי" "אבל למה סלהגרון ירצה להרעיל את רון" "אין לי מושג" זעף פרד " אתה לא חושב שאולי הוא התבלבל בכוסות?ובעצם הוא התכוון להרעיל אותך "? "למה סלהגרון ירצה להרעיל את הארי" שאלה ג'יני "אין לי מושג" אמר פרד " אבל יש הרבה אנשים שהיו רוצים להרעיל את הארי? לא? הנבחר וכל זה?" אז אתה אומר שסלוגהרון הוא אוכל מוות?" אמרה ג'יני "כל דבר אפשרי" אמר פרד הקול קודר. " הוא יכול להיות תחת קללת האיפריוס" אמר ג'ורג' "או שהוא יכול להיות חף מפשע" אמרה ג'יני "הרעל יאכל להיות בתוך היין שבמקרה הזה הוא הייה מיועד לסלוגהרון עצמו "

"מי רוצה להרוג אות סלוגהרון?" "דמבלדור הזכיר שוולדמורט רוצה אותו בצד שלו" אמר הארי " סולגהרון התחבא במשך שנה לפני שהוא הגיעה להוגורטס ו "..הוא חשב על הזיכרון שדמבלדור עוד לא השיג מסלוגהרון "ו..אולי וולדמורט רצה להזיז אותו מהדרך...אולי הוא חשב שהוא יעיל לדמבלדור" "אבל אתה אומרת שסלוגהרון תכנן להביא את זה בתור מתנת חג המולד לדמבלדור." הזכירה לו ג'יני "אז הרעל הייה יכול להיות בקלות מיועד לדמבלדור" "אז המרעיל לא מכיר טוב את סלגהרון" אמרה לפתע הרמיוני בפעם הראשונה בשעה..ונשמע כאילו יש לה הצתוננות קלה " כל אחד שמכיר טוב את סלוגהרון הייה יודעה שהוא הייה שומר משהו כזה טעים לעצמו אני ---

"הר-מאי-ני" קירקר לפתע רון לידם. דממה נפלה עליהם בעודם מסתכלים עליו בחשש אבל אחרי כמה מירמורים לא ברורים הוא שב נחר . דלתות המרפאה נתפחו לפתע וגרמו לכולם לקפוץ בהפתעה: האגריד התקדם בצעדים גדולים לקראתם,שערו ספוג מהגשם ומעיל אור החפרפרת שלו מתנופף מאחורים. מחזיק Crossbowבידיים שלו, משאיר עקבות בוץ בגודל של דולפין על כל הרצפה. "ייתי ביער כל היום!"מתנשף "מצבו של הערגוג מחמיר קרתי לו-לא ייתי בארוכה עד עכשיו -פרופסור ספראוט אמר לי על רון. איח הוא? "לא רע" אמר הארי "הם אמרו שהוא יהיה בסדר" " לא יותר משש מבקרים בבאת אחת!!!" אמרה מדאם פומפארי

בעודה ממהרת מהמשרד שלה "אגריד הוא השישי " אמר פרד בעקצונות. אווו...כן. אמרה מדאם פומפארי שכנראה כלל את האגריד בתור כמה אנשים, כדי לכסות על המבוכה היא מהירה לנקות אחרי הבוץ שהשאיר אגריד בעזרת שרביטה .

"אני לא מאמין על זה" אמר אגריד בצרידות, מנער את ידיו הגדולות בעודו נועץ מבט על רון "פשו לא מאמי לזה..תראו אוטו שוחף שם., מי רוצה לבגועה בו "?

"זה מה שדיברנו עליו עכשיו" אמר הארי "אנחנו לא יודעים "

"מישהו אולי חש קינאה לקבוצת גריפינדור בקווידיץ'?" אמר אגריד בדאגה "כודם קייטי עכיו רון "

"אני לא יכול לחשוב על מישהו שיחבל בקובצת הקווידיץ'" מיהר הארי לומר "וד הייה יכול לעשות את זה לסליתרנים אם הוא הייה מצליח לחמוק מעונש" אמר פרד בהגינות .

"טוב, אני לא חושבת שזה קווידיץ' אבל אני חושבת שיש קשר בין הערלות". אמרה הרמיוני בשקט .

"איך הגעת לזה" אמר פרד ?

"טוב, דבר אחד, שניהם היו אמורים להיות גורלים, והם לא וזה הייה מזל גדול . ושנית לא היין ולא השרשרת הגיעו לאדם שהם היו מיועדים לו "כמובן זה היה אמור להרוג"...היא הוסיפה בנימה מרחפת "וזה הופך את הבן אדם לעוד יותר מסוכן בגלל שלא אכפת לו כמה אנשים הוא יצטרך להרוג עד שהוא יסיג את המטרה "דלתות המרפאה נפתחו לפני שמישהו יאכל להגיב להודעה מבשרת הרעות של הרמיוני ואדון וגברת וויזלי מיהרו להכנס למרפאה. גברת וויזלי תפס וחיבק חזק את הארי . ,דמבלדור סיפר לנו איך הצלת את רון עם הבזאור. היא התייפחה "או הארי מה נוכל לומר...הצלת אצ ג'יני ...הצלת את ארתור... ועכשיו גם את רון" "אל....אני לא..." אמר הארי במבוכה בשקט "עכשיו חשבתי על זה..חצי מהמשפחה שלנו חייבת לך את החיים שלה" אמרה גברת וויזלי בקול מצומצם " כל מה שאני יכולה לומר שזה הייה מזל לוויזלים שרון בחר לשבת בתא שלך בדרך להוגוורטס בפעם הראשונה, הארי" הארי לא ידע מה לומר וכמעט שמח במדאם פומפארי הזכירה שרק שש אנשים יכולים לבקר בו זמנית. הוא והרמיוני הלכו ואגריד החליט להצתרף עליהם ולהשאיר את הוויזלים לבד."זה נורא" רטן אגריד לתוך זקנו בעוד שלושתם הולכים במזרון לכיוון במדרגות השיש. כל ההגנה הזאת וילדים עדדין נפגעעים.....דמבלדור הוא ממש דואג זה הוא לא אומר את זה אבל אני יכול לראות את זה ..

"עדיין אין לו שום רעיון" שאלה הרמיוני נואשות .

"אני משאר שיש לו אלפיים...שכל כמו שלו.." אמר אגריד " אבל הוא לא יודע מי ששלח את השרשרת או שם את הרעל ביין..או שהם נתפסו" מה שזה מדאיג אותי" אמר אגריד בעודו מציץ מעפר לכתפו (הארי בדק לכל מקרה אם פיפס מרחף בתיקרה) "זה כמה זמן אוגורטס יהיה פתוח אם ילדים נפגעים...זה כאילו שוב נפתח חדר הסודות, תהייה פה פאניקה ,יותר זה הורים ירצו לקחת את ילדיהם והדבר הבא זה שחברי המנהלים-" אגריד הפסיק לדבר כשלפתע הופיעה רוח רפאים של אישה הנעה בשקט, הואז הוא המשיך בקול צרוד מעט ושקט. " וחברי המנהלים ידאגו להשקיט את הנושא "

"בהחלט לא? " אמרה הרמיוני ונראתה מודאגת .

"צריח לראות מנקודת המבט שלהם" אמר אגריד בכבדות "טוב זה תמיד הייה פה מעט סיכון לשלוח ילד לאוגוורטס נכון?, את לא מצפה שלא יהיו תאונות עם מאות ילדים שהם פה קטינים וסגורים ביחד, אבל ניסיון לרצח זה כבר שונה,לא מוזר שדמבלדור כועס על סנייפ "-

"מה?" אמר הארי במהירות "דמבלדור כועס על סנייפ "?

"אני אף אפעם לא אמרתי את זה" אמר אגריד למרות שהפנים שלו הסגירו את הפאניקה שהוא הייה בא

"תראו את השעה..עוד מעט חצות אני צריל ל "..

"אגריד למה דמבלדור כועס על סנייפ" שאל הארי בקול

"שששששש, הארי לא צועקים דברים כאלו בקולל, אתה רוצה שאני פה יעבד את המשרה שלי? אני חושב שזה לא אכפת לך...אתה וויתרת על טיפול בחיות פל "-

"אל תנשא לגרום לי להרגיש אשם,זה לא יעבוד!" תקף אותו הארי "מה סנייפ עשה "?

"אנלא יודע הארי אני בכלל לא משעתי את זה---טוב אני יצאתי לי פה מהעיר איזה ערב אחד ואני במקרה שמעתי אותם מדברים טוב..מתווכחים.לא רציתי למשוך שם צומת לב אז התחבאתי ונישיתי לא להקשיב, אבל, טוב---זאת הייתיה שיחה לוהטת והייה קשה שלא לשמועה אותה

"נו" העיץ בו הארי כשהוא עצר ושיפשף את רגליו הגדולות בעצבנות " טוב אני רק שמעתי שם את סנייפ אומר לדמבלדור שהוא נתן לא יותר מדי שם דברים לעשות ושהוא ---סנייפ--- אולי כבר לא רוצה לעשות אותם .

"איזה דברים "

"אני לא יודעת הארי, זה נשמע כאילו סנייפ עושה יותר מדי עבודה-וזהו בכל מקרה,דמבלדור אמר לו להפסיק עם זה ושהוא יעשה את זה בעצנו וזהו." קצת קשה איתו."ואז הוא אמר משהו על זה שסנייפ עושה שם בסליתרין חיקרות, ואין בזה שומדבר מוזר!" הוא מהיר להוסיף כשראה את הארי והרמיוני מחליפים מבטים הרי משמעות. "כל ראשי הבטים התבקשו לשים לב לדברים מאז הדבר הזה עם השרשרת הזותי "

"כן אב ל מדבלדור לא משתתף במריבות הם השאר נכון?" אמר הארי

"תראה" אגריד פיתל את הקשת שלו בעצבנות בידיו; ואז הייה רעש של עץ נשבר והקשת התפצלה לשתיים. "אני יודעה מה שמעת על סנייפ הארי, ואני לא רוצה שיקרה לך מה שקרה לו "

"תזהר" אמרה הרמיוני בקצרה. הם הסתובבו בזמן כדי לראות את הצללית של ארגוס פילץ' מתקרבת לפני שהאדם עצמו פנה לעברם מעבר לפינה,מגובן,והלסת שלו *aquiver *

"אוו" הוא נשם בקול שורקני "מחוץ למיטה בשעה כזאת, זה מצדיק ריתוק "!

"לא זה לא הם פה איתי "

"ואיזה הבדל זה יוצר?" אמר פילץ' בקול פוגע. "אני מורה! חתיכת סקיב " אגריד אשיב אש

פילץ' השמיעה שריקה מרושעת בעודו מתנפח מזעם; גברת נוריס הופיעה פתאום והתפתלה סביב רגליו הרזות של פילץ '

"תמשיכו ללכת" אמר אגריד מזווית פיו. האיר לא הייה צריך לחכות שהוא יחזור על זה הוא והרמיוני מיהרו לעזוב. אגריד ופילץ' הרימו את הקולות שלהם והעד שלהם נשמע מאחור כשהם רצו. הם ראו את פייבס מרחף ליד הכניסה למגדל של גריפינדור אבל הוא הסתובב באושר ופנה לעבר הרעש בצחקוק בצעקות "כשיש בלאגן ויש צעקות תקראו לפיבס והוא יוסיף עוד צרות" *זה הייה רשום בחרוזים באנגיל אבל אני שיניתי את זה כדי שיהיו גם חרוזים בעברית When there's strife and when there's trouble

Call on Peevsie, he'll make double!*

האישה השמנה נמנמה ולא הייה מאושרת כשהעירו אותה אבל נתנה להם ברגזנות להכנס לתוך חדר המועדון השקט וריק שלהם, עוד לא נראה שאנשים ידעו על רון;זה מאוד הוקל להארי: הוא עבר מספיק חקירות להיום, הרמיוני ברכה אותו בלילה טוב ופנתה לכיוון חדר השנה של הבנות .

הארי לאומת זאת ישב באחת הכורסאות והתבונן בגחלים המתכבים. אז לדמבלדור הייה ויכוח עם סנייפ In spite of all he had told Harry, in spite* : of his insistence that he trusted Snape completely, he had lost his temper with him. . . . He did not think that Snape had tried hard enough to investigate the Slytherins ... or, perhaps, to investigate a single Slytherin: Malfoy?*

אולי כל זה הייה בגלל שדמבלדור לא רצה שהארי יעשה שטויות, לעמיד פנים שהוא לא מאמין לחשדות של הארי?זה נראה ככה.יכול להיות שדבמלדור רצה ששומדבר לא יסיח את תעדו מהשיעורים שלהם,או מהשגת הזיכרון ההוא מסלהגרון או שאולי דמבלדור לא רואה סיבה לספר על חשדנותו על סגל המורים שלו לילד בן שש עשרה .

"אנה אתה פוטר "!

הארי קפץ על רגליו בשוק,שרביטו בהיכון.הוא הייה משוכנע שהוא לבד בחדר המועדון; הוא לא הוכן לראות עצם מעורפלת המגיעה עיילו מאחד הכורסאות הרחוקות,מבט מקרוב הראה לו שזה הייה כורמאק מקלגאין. "אני חיכיתי לך שתחדוז" אמר מקלגאין מתעלם משרביטו של הארי. "בטח נרדמתי, תראה ראיתי שלקחו את וויזלי למרפאה,וזה לא הייה נראה שהוא יהיה מוכן למשחק בשבועה הבא "

זה לקח להארי כמה רגעים להבין על מה מקלגאין מדבר." או...כן..קווידיץ "'.הוא אמר החזיר את השרביט לחגורה שלו והריץ את ידו בשערו. "כן...הוא עשוי לא להחלים "

"טוב, אז אני ישחק בתור מחפש? אמר מקלגאין

"כן" אמר הארי.."כן אני מניח" הוא לא הצליח לחשוב על טיעון כדי למנועה זאת. כמובן מקלגאין ביצע את ביצוע השני הכי טוב במבחן. "מצוין" אמר מקלגאין בקול מסופק "אז מתי האימון?" "מה..או..יש אחד מחר בערב "

"תשמע פוטר אנחנו צריכים לדבר לפני זה, יש לי כמה רעיונות של אסטרטגיה

שיכולים להיות שימושים". "טוב" אמר הארי בחוסר התלהבות "אני ישמע אותם מחר...עכשיו אני עייף....נתראה "

החדשות שרון קולל ועכשיו הוא במרפאה פשוט למחרת בכל בית הספר אבל לא נתן הרגשה שמקרה של קייטי נשכח.אנשים חשבו שהוא הורעל בגלל שבאותו הזמן הוא הייה בכיתת שיקוים ושהוא קיבל ישר סם נגד ושום נזק רציני לא נגרם.למעשה,הגריפינודים היו יותר מעוניינים במשחק הקווידיץ' הקרב נגד הפלפאף , הרבה מהם רצו לראות זכריה סמית ששיחק בתור רודף בקבוצה של הפלפאף נענש אחרי הפרשנות שלו במשחק הפותח של גריפינדור וסליתרין. הארי לעומת זאת,מעולם לא הייה פחות מעוניין במשחק קווידיץ', הוא נהייה אובססיבי לגבי דראקו מאלפוי ועדיין בדק את מפת בקונדסאים בכל הזדמנות שהייתה לו לפעמיים הוא עשה מעקף למקום בו מאלפוי הייה אבל אף פעם לא מצא שום דבר יוצא מהרגיל אבל עדיין היו אותם פעמיים באם מאלפוי פשוט נעלם מהמפה ...

אבל להארי לא היה הרבה זמן לחשוב על הבעיה הזאת, הוא הייה עסוק בשיעורי בית,קווידיץ' ונהייה אישיות נעקבת על ידי כורמאק מקלגאין ולבנדר בראון ,הוא לא יאכל להחליט מי מהם יותר מעצבן.מקלגאין כל הזמן רמז שהוא יותר טוב לקבוצה בתור שומר מאשר רון,והארי שמע אותו לרוב מטיף מוסר על קווידיץ .'בהתחלה לבנדר הייתה נוראה מעצבנת כשאף אחד לא רצה לספר לה שרון נמצא במרפאה "אני מציינת,אני חברה שלו "!

אבל לצערו *slit-had * החילט לשכוח להארי על אותו זיכרון מרגש ובילה הרבה מזמן בשיחות נלהבות עם הארי על הרגשתו של רון, החבייה הכי נבוכה של הארי שהוא הייה מעדיף לוותר עליה .

"תשמע אולי תדבר עם רון על כל זה" אמר הארי אחרי חקירה ארוכה וקפדנית שעבר על ידי לבנדר שרצתה לדעת הכל בדיוק מה רון אמר על תיאור הגלימה החדשה שלה להאם הארי חשה שרון חושב שהיחסים שלו עם לבנדר "רציניים" "טוב,הייתי שואלת אותו אבל הוא כל הזמן יושן כשאני באה לבקר אותו" אמרה לבנדר בכעס. "הוא מה?" אמר הארי,מופתע, הוא הייה מוצא את רון ערני ודרוך בכל פעם שעלה למרפאה, שניהם התענינו בחדשות על דמבלדור וסנייפ וצחקו על מקלאגין בכל דרך אפשרית .

"הרמיוני גרינג'ר עדיין מבקרת אותו?" דרשה לפתע

"כן אני חושב" אמר הארי נבוך "הם חברים "

"חברים,אל תצחיק אותי" אמרה לבנדר בקול מלה בוז. "היא לא דיברה איתו במשך שבועות מאז שהוא התחיל לצאת איתי! עכשיו היא בטח רוצה להשלים איתו כהוא נהייה מעניין "

"זה שבנאדם הורעל זה אומר שהוא נהייה מעניין" שאל הארי " בכל מקרה , מצטער..מקלאגין מגיעה לדבר על קווידיץ'" אמר הארי מהר וזז הצידה לכיוון הדלת מעמיד פנים כקיר מוצק ואז הלך בקיצור הדרך הולך לכיוון כיתת שיקועים.אסיר תודה, על זה שלא לבנדר ולא מקלאגין לא יכול לעקוב אחריו .

בבוקר המשחק של גריפינדור נגד אפלפאף. הארי הלך למרפאה לפני שירד למגרש.רון הייה מוטרד; מדאם פומפרי לא נתנה לו לרדת לצפות במחשק, היא אמרה שזה יגרום לו ליותר מדי התרגשות .

"אז מה הכושר של מקלאגין?" הוא שאל את הארי בעצבנות וכנראה שכך שכבר שאל את השאלה הזאת פעמיים. "אני כבר אמרתי לך" אמר הארי חסר סבלנות. "הוא הייה יכול להיות הכי טוב בעולם ולא הייתי משאיר אותו, הוא ממשיך להגיד לכולם מה לעשות וחושב שהוא יותר טוב מכולם לא משנה באיזה תפקיד ".
"אה" אמר רון , ונראה נבוך. "טוב הכל בסדר ."
"אם אתה לא רוצה לצאת איתה יותר, פשוט תגיד לה את זה" אמר הארי .
"כן ... טוב... זה לא כל כך קל נכון ? אמר רון. רון הפסיק, "הרמיוני תבוא לביקור פה לפני המשחק?" הוא הוסיף בזהירות .
"לא, היא כבר הלכה למגרש עם ג'יני ."
"אה," אמר רון ונראה מדוכא. "טוב אז, בהצלחה. אני מקווה שתביסו את מקלאגן אה אני מתכוון סמית ."'
"אני ינסה," אמר הארי, מרים את המטאטא שלו על הכתפיים. "אני יראה אותך אחרי המשחק ".
הוא מיהר למטה דרך קיצור דרך סודי. כל בית הספר היה בחוץ, כולם כבר היו ישובים במקומות הישיבה באיצטדיון או טסים לכיוון האיצטדיון. הארי הסתכל דרך החלונות ומנסה להאריך מה מצב הרוח שהם יתמודדו איתה היום במשחק , כשפתאום הוא שמע רעש מאחוריו , הוא הסתובב לראות מה מקור הרעש ואז הוא ראה את מאלפוי הולך לכיוונו מלווה בשני בנות. שניהן נראו כועסות וזועפות . מאלפוי עצר קרוב מאוד להארי והישיר איתו מבט ואז פלט צחוק קן והמשיך ללכת .

"לאן אתה הולך?" שאל הארי .
"כן כאילו שאני הולך לספר לך, פוטר" צחק מאלפוי .
"כדאי לך למהר, הקבוצה שלך מחכה ל'קפטן הנבחר' ובכל השמות הטישיים שהם קוראים לך בזמן האחרון ."
אחת הבנות הסמיקה, בזמן שמאלפוי התחיל ללכת והבנות באו אחריו בריצה איטית. הם עברו את הפינה ונעלמו ממבטו של הארי .
הארי עמד נטוע במקומו והסתכל בהם עד שנעלמו. זה היה מעניין הוא היה כבר באיחור למשחק למרות שהוא היה מגיע אם מאלפוי לא היה נתקל בו, הניסיון הטוב ביותר של הארי לגלות מה מאלפוי עושה בסתר ואז הוא נזכר שהוא עדיין באותו מקום שהו פגש את מאלפוי מאחר למשחק .

"איפה היית?" אמרה ג'יני. כשהארי נכנס במהירות לחדר ההלבשה .
כל הקבוצה הייתה כבר בחדר מכונה ולבושה במדי נבחרת גריפנדור .
קוט ופיקס, החובטים, הכו אחד את השני עם המחבטים שלהם מרוב עצבים .

"פגשתי את מאלפוי," אמר הארי בשקט לג'יני, בזמן שהוא מעביר את הגלימה האדומה שלו מעל ראשו .
"אז רציתי מה הוא עם זוג חברות בטירה בזמן שכל בית הספר נמצא באצטדיון בחוץ "...
"האם זה משנה עכשיו "?
"טוב לא משנה אני אגלה אחר כך "..
"טוב אז קדימה כולם בואו ."!
ובלי מילה נוספת, הוא צעד לתוך המגרש מנסה להפריד את צעקות הבוז ואת קריאות השמחה .
הייתה רוח קטנה, שמיים נקיים מעננים, והשמש זרחה .

"תנאים מטעים" אמר מקלאגן "קוט, פיקס, אתם צריכים לעוף לכיוון השמש כדאי שהקבוצה היריבה לא תראה אתכם באים "..
"אני הקפטן מקלאגן, תשתוק ותפסיק לחלק הוראות," אמר הארי בעצבים. "פשוט תעלה לכיוון החישוקים ותשאר שם "!
ברגע שמקלאגן עזב הוא פנה לקוט ופיקס .
"תדאגו לעוף מחוץ לכיוון השמש." הוא אמר בעקצנות .
הוא לחץ ידיים עם עם קפטן נבחרת הפאלפאף ואז לשריקתה של מדאם הוץ', הוא נתן בעיטה לקרקע וטס באוויר גבוהה מעל השחקנים מתחיל לחפש את הסניץ'.
הארי חשב שאם הוא יתפוס את הסניץ' מהר והמשחק יגמר, תיהיה לו הזדמנות להסתכל במפת הקונדסאים ולראות מה מאלפוי מתכנן ...
"וסמית' מהפלפאף עם הקואפל," אמר קול מעורפל, מהדהד ברחבי האצטדיון.
"הוא פירש פעם אחרונה את המשחק, ועכשיו ג'יני וויזלי עפה אליו, אני חושב שבוודאי זה בכוונה, זה נראה ככה. סמית' היה די חצוף לגריפינדור, אני מצפה שהוא יתחרט על זה עכשיו שהוא משחק איתם- תסתכלו הוא איבד את הקואפל, ג'יני וויזלי חטפה את הקואפל, אני גם הייתי עושה כמוהה היא נורא נחמדה "...
הארי התחיל לרדת לעמדת הפרשן. בוודאי אף אחד לא היה מרשה ללונה לאבגוד להיות הפרשן במשחק. אבל אפילו מעל לעמדת הפרשן אף אחד לא היה יכול לטעות ,שיער שטני, מחרוזת פקקי בירצפת... חוץ מלונה פרופסור מקונגול הייתה בעמדת הפרשן ביחד עם לונה .
..."אבל עכשיו שחקן גדול מהפלפאף תפס את הקואפל מג'יני, אני לא זוכרת את השם שלו זה משהו כמו בייבל לא באגינס ."..
"השם שלו הוא קדוולדר!" אמרה פרופסור מקונגל בקול גבוהה מאחורי לונה, הקהל צחק. הארי התחיל לחפש את הסניץ' בעיניו, אבל לא היה סימן לסניץ'. כמה רגעים אחרי זה קדוולדר קלע לחישוק של גריפנדור. מקלאגן התחיל לבקר את ג'יני בגלל שהיא איבדה את הקואפל, ובדיוק באותו זמן הקואפל עבר ליד אוזנו הימינית.

"מקלאגן, תשים לב למה שאתה צריך לעשות ולא למה שאחרים צריכים לעשות ותעזוב את כולם בשקט!" צעק אליו הארי .
"אתה לא ממש דוגמא טובה לקבוצה!" צעק מקלאגן בחזרה כשפניו כבר היו אדומים וכועסים .
"ולהארי פוטר יש עכשיו ויכוח עם השומר שלו," אמרה לונה בשקט, בדיוק בזמן שהפלפאף וסלית'רין התחילו ללעוג ולהריע לקבוצה של הפלפאף .
"אני לא חושבת שזה יעזור לו לתפוס את הסניץ', אבל אולי זה תחבולה חכמה ".. עצבני ומקלל, הארי התחיל להסתובב מסביב וחזר להיות מעל המגרש שוב, סורק את השמיים בחיפוש אחר הכדור הזהוב הקטן .
ג'יני ודמלזה קלעו שוב, נותנות לקהל להריע על משהו. ואז קדוולדר קלע שוב, אבל זה לא נראה שלונה הודיעה על זה במהירות .
"שבעים-ארבעים להפלפאף!" נבחה פרופסור מקונגול למיקרופון של לונה .
"אה תראו השומר של גריפינדור מחזיק את אחד המחבטים של החובטים ".
הארי הסתובב וראה את מקלאגן תופס את המחבט של פיקס ומנסה לקחת לו את המחבט והלראות לו איך חובטים נכון במרביצן .
"תיתן לו את המחבט חזרה ותחזור לעמודי השער!" צעק הארי, באותו רגע שמקלאגן נתן חבטה אדירה לכיוון המרביצן החולף .
כאב חזק,אור חזק, צרחה ותחושה של נפילה עמוקה למנהרה ...
והדבר הבא שהארי זכר זה שהוא שוכב על מיטה נעימה ונוחה למדי, מסתכל למעלה ורואה פנס שמפיץ עיגול של אור זהוב מתחת לתקרה חשוכה. הוא ייצב את ראשו ,ומשמאלו ראה איש מוכר בעל שיער אדום .
"טוב שקפצת לביקור" אמר רון צוחק .
הארי מצמץ והסתכל מסביב. והבין הוא נמצא באגף המרפאה. והשמים בחוץ כבר החשיבו וצבעם היה כחול כהה אדמדם .
המשחק בוודאי נגמר לפני שעות. הארי הרגיש שראשו כבד מאוד, הוא הרים את ידו וראה שהיא נחבשה .
"מה קרה?" שאל הארי .
זעזוע קל בגולגולת אמרה מאדם פומפרי, דוחפת את הארי חזרה לשכב .
"אין לך מה לדאוג, כלום לא נפגע אבל אני רוצה להשאיר אותך להשגחה הלילה. אתה צריך לנוח לכמה שעות ".
"אני לא רוצה להישאר כל הלילה במרפאה," אמר הארי בעצבים, מתרומם חזרה וזרוק את השמיכה "אני רוצה למצוא את מקלאגן ולהרוג אותו ."!
"אני חוששת שאתה לא תוכל בזמן הקרוב להיות במצב של מאמץ מופרז."אמרה מאדאם פומפרי, דוחפת אותו חזרה לשכב .
"אתה תישאר כאן, עד שאני אשחרר אותך פוטר, או שאני אקרא למנהל ".
לאחר מכן הלכה מאדם פומפרי בשקט למשרדה, והארי שם את ראשו על הכר ורתח מזעם .
"אתה יודע כמה הפסדנו?" שאל הארי את רון .
"ובכן כן אני יודע," אמר רון .
"ההבקעה האחרונה הייתה 320 לעומת 60 ".

"מעולה" אמר הארי בעצבנות. "באמת מעולה! שאני אתפוס את מקלאגן "...
"אתה לא רוצה לתפוס אותו, הוא בגודל של טרול" אמר רון בהרגעה .
"אישית, אני חושב שיש הרבה סיבות לקלל אותו עם הקללות של הנסיך .
בכל מקרה שאר הקבוצה בוודאי סגרה איתו חשבון לפניי שאתה יוצא מפה, הם לא שמחים "...
לאחר מכאן הארי בהה באור שעל התקרה וחושב שגולגולתו לא נפגעה אך הוא הרגיש את הכאבים בכל גופו .
"אני יכולתי לשמוע את פרשנות המשחק מפה," אמר רון .
וקולו עכשיו רעד בצחוק, "אני מקווה שלונה תמיד תפרש את המשחק מעכשיו והלאה ככה אני מרגיש לא מפסידן ."...
אבל הארי היה מספיק עצבני לראות את ההומור בדבריו של רון ,
"ג'יני באה לבקר אותך שהיית מחוסר הכרה," הוא אמר אחרי הפסקה ארוכה , ודמיונו של הארי החל לעבוד במהירות כדאי לבנות את הסצנה שג'יני מבקרת אצלו .
"היא העריכה אותך שהגעת בזמן למשחק. איך זה? אתה יצאת פה מספיק מוקדם מפה ".
"אה.." אמר הארי .
"כן ובכן ראיתי את מאלפוי מתגנב עם זוג בנות שלא ממש נראו שהן רוצות להיות איתו, ובאותו זמן הוא דאג ששאר בית הספר למטה במגרש הקווידיץ' והוא גם עשה את זה במשחק האחרון, זוכר?" הארי נאנח .
"קיוויתי לעקוב אחריו, המשחק במילא היה כישלון "...
"אל תהיה טיפש" אמר רון במהירות .
"אתה לא יכולת להפסיד את המשחק רק בשביל לעקוב אחרי מאלפוי אחרי הכל אתה הקפטן ."!
"אני רוצה לדעת מה הוא זומם," אמר הארי .
"ואל תגיד לי שכל הדברים האלה הם בראש שלי, אחרי ששמעתי את השיחה בין מאלפוי לסנייפ "...
"אני בחיים לא אמרתי שכל הדברים האלה הם בראש שלך!" אמר רון .
"אבל אין שום חוק נגד אמירה שרק איש אחד בזמן אחד לתכנן תוכניות במקום הזה! אתה מתחיל להיות אובססיבי לגבי מאלפוי, הארי אני מתכוון, תחשוב על זה שהפסדת משחק בשביל לעקוב אחרי המעשים של מאלפוי ".
"אני רוצה לתפוס אותו!" אמר הארי בתסכול .
"אני מתכוון, לאן הוא הולך שהוא נעלם ממפת הקונדסאים "?
"אני לא יודע אולי להגוסמיד?" אמר רון בפיהוק .
"אני בחיים לא ראיתי אותו הולך דרך המעברים הסודיים שבמפה. אני חושב שהם אמורים להיות שמורים עכשיו לא "?
"ובכן אני לא יודע" אמר רון .
דממה שררה בניהם .
הארי הסתכל על המעגלים של האור שיצרה המנורה מעליו, וחשב ...
אם רק היה לו את הכוח של רופוס סקרימג'ור, הוא היה יכול לתפוס את מאלפוי

בשעת פעולה .
אבל אין לו משרד שלם של הילאים שנוטים להקשיב לפקודותיו .
ואז הוא חשב להקים ולפתוח מחדש את צ"ד אבל אז הוא חשב שלא כולם יוכלו להגיע לפגישות בגלל שיש לרובם מערכת שעות מאוד עמוסה ...
היה קול עמום של נחירה ממיטתו של רון .
אחרי זמן מה מאדאם פומפרי יצאה מן המשרד שלה, ולבשה גלימה עבה .
זה היה נורא קל להעמיד פני ישן, והוא שמע את נפנוף השרביט שבישר על סגירת המרפאה. האורות התעממו והיא חזרה אל משרדה .
הוא שמע את הקליק של בריח הדלת משרדה של מאדאם פומפרי וידע שהיא הלכה לישון .
זה היה, הארי משתקף בחשכה, הפעם האחרונה שהוא ביקר במרפאה בנסיבות של פציעת קווידיץ' הייתה בשנתו השלישית כאשר נפל מהמטאטא בגלל התקפת הסוהרסנים ופעם לפני זה הוא היה צריך להצמיח מחדש את עצמותיו כאשר המורה שאיבד כבר את זיכרונו פרופסור גילדרוי לוקהרט... זה היה הביקור הכי כואב להארי במרפאה .
ואז הוא חשב יש דרך לגלות את סודו של מאלפוי... איך הוא שכח איך הוא לא חשב על זה קודם ?
אבל השאלה הייתה, איך לקרוא לו? מה עשית ?
ואז בשקט הארי דיבר אל החושך .
קריצ'ר ?
היא פצפוץ קטן מאוד ואז רון התעורר בצעקה .
"מה קורה פה?" יללה רון .
הארי שלף את שרביטו וכיוון אותו לכיוון משרדה של מאדאם פומפרי ואמר "מופליאטו!" כדאי שהיא לא תוכל לשמוע מה קורה במרפאה ואז הוא קם וזחל לסוף מיטתו כדאי לראות טוב יותר שני גמדוני בית שכבו על הרצפה באמצע המרפאה ,אחד מהם לבוש בהמון כובעים צמריריים והשני רק היה מכוסה בפיסת בד מעל אזור חלציו (מי שלא קלט איבר מינו). באותה השנייה היה פוף ופיבס הגיע מרחף באוויר מעל שני הגמדים .
"תראה את שני היצורים האלה מתקוטטים ומרביצים אחד לשני תראה פוטי." אמר פיבס .
"קריצ'ר לעולם לא יעליב את הארי פוטר בפני דובי, לא הוא בחיים לא, או שדובי יסתום את הפה של קריצ'ר בשביל הארי פוטר!" בכה דובי בקול גבוהה .
"קריצ'ר יגיד מה שהוא רוצה על אדונו, אוהו כן, והאדון הוא סתם חבר מגעיל ומטונף של בוצדמים מלוכלכים. מה קריצ'ר המסכן יעשה אם הגברת הייתה בחיים "!אמר קריצ'ר .
ואז דובי הרים את אגרופו הקטן והנחית אותו בפיו של קריצ'ר ושבר כמה משיניו . באותו הרגע כמו הארי ורון כדאי להפריד בין דובי לקריצ'ר למרות שדובי וקריצ'ר המשיכו לבעוט ולנשוך .
ואז פיבס המשיך להתגרות בשני הגמדונים (בגרסא האנגלית רשום חרוז באנגלית אבל לא מצאתי לו מקביל בעברית .(

הארי הרים את שרביטו וכיוון אותו לכיוונו של פיבס ואמר "לנגלוק!" ואז כאילו מישהו חנק את פיבס והוא לא יכול לדבר לאחר מכאן פיבס ריחף מהחדר .
"יפה הארי" אמר רון, ושיחרר קצת את דובי כדאי שינשום בגלל שרון חנק אותו .
"זה היה עוד כישוף של הנסיך נכון ?" שאל רון .
"כן," אמר הארי ותופס חזק את זרועו של קריצ'ר ומסובב אותה באחיזת חצי נלסון .

"טוב תקשיב קריצ'ר מהיום והלאה אני אוסר עלייך לריב! ואני אוסר עלייך לריב עם דובי. ודובי אני יודע שאני לא אמור לתת לך הוראות אבל "..
"דובי הוא גמדון בית משוחרר ואני יכול לבחור מי יצווה עליי ודובי יעשה כל מה שהארי פוטר יגיד לו לעשות!" אמר דובי .
"טוב אז," אמר הארי, והוא ורון שחררו ביחד את דובי וקריצ'ר, הם נפלו לרצפה אבל לא רבו .
"האם האדון קרא לי?" אמר קריצ'ר, למרות שמבטו של קריצ'ר נראה כאילו הוא מייחל להארי מוות בכאבים רבים בגלל מה שהוא גורם לו .
"כן טוב אני.." אמר הארי מציץ לעבר דלת משרדה של מאדאם פומפרי ובודק שלחש המופליאטו פועל לא היה שום סימן שהיא שמעה משהו מהשיחה .
"קריצ'ר יש לי עבודה בשבילך ".
"קריצ'ר יעשה כל מה שהמאסטר אומר לו לעשות," אמר קריצ'ר "בגלל שלקריצ'ר אין שום דרך להתחמק מהבקשה ".
"דובי יעשה את זה, הארי פוטר!" ועיני כדורי הטניס שלו התמלאו בדמעות .
"זה יגרום כבוד גדול לדובי לעזור להארי פוטר "!
"לפי דעתי זה יהיה טוב יותר אם שניכם תעשו את העבודה," אמר הארי .
"טוב אז אני רוצה שתעקבו אחרי דראקו מאלפוי." אמר הארי מתעלם מפרצופו של רון שברגע זה קיבל הוויה של הלם .
הארי המשיך "אני רוצה לדעת לאיפה הוא הולך, את מי הוא פוגש, ומה הוא עושה. אני רוצה שתעקבו אחריו מסביב לשעון ".
"כן הארי פוטר!" אמר דובי, ועיניו נצצו .
"ואם דובי ייכשל הדובי ישליך את עצמו כעונש מהמגדל הכי גבוהה בהוגוורטס, הארי פוטר ."!
"לא יהיה שום צורך בזה דובי," אמר הארי .
"האם האדון רוצה שאני יעקוב אחרי מאלפוי?" אמר קריצ'ר "האם האדון רוצה שאני יעקוב אחרי טהור דם משושלת וותיקה מהאדון הקודם שלי ?
"זה דבר ראשון," אמר הארי .
"ואסור לך לחשוף את עצמך בפניו קריצ'ר, או להראות לו מה אתה זומם, או כללית לדבר איתו, או ליצור איתו קשר בכל דרך ברור "?
הארי חשב שהוא יכול לראות את קריצ'ר נאבק בהנחיות שהארי נתן לו .
אחרי כמה רגעים קריצ'ר נרגע והארי נראה מסופק קריצ'ר השתחווה ואמר "האדון חושב על הכול וקריצ'ר חייב לציית לו למרות שקריצ'ר צריך להיות המשרת של מאלפוי "...
"טוב אז זה סודר," אמר הארי. "אני רוצה דיווחים רגילים אבל תוודאו שאין אנשים

לידי שאתם מדווחים. ואל תספרו לאף אחד על המשימה שלכם. ותדבקו למאלפוי כמו זוג יבלות".

פרק 20

בקשתו של לורד וולדמורט

הארי ורון עזבו את המרפאה ביום שני בבוקר,אחרי שנרפאו לחלוטין בזכות יכולותיה של מדאם פומפרי,ועכשיו יכלו ליהנות מהיתרונות של להתעלף או להיות מורעלים,שהטוב שבהם היה שרון והרמיוני היו חברים שוב.הרמיוני אפילו ליוותה אותם לארוחת בוקר, מביאה איתה חדשות שג'יני רבה עם דין. המפלצת המנמנמת בתוך גופו של הארי הרימה את ראשה, מרחרחת את האוויר בתקווה.

"על מה הם רבו?" הוא שאל, מנסה להישמע כרגיל בזמן שעברו במסדרון הקומה השביעית, שהיה נטוש חוץ מילדה קטנה שבחנה שטיח קיר עם טרולים בעניין. היא נראתה מבועתת מהופעתם של תלמידי השנה השישית,עד שהפילה את מאזני הפליז שהחזיקה.

"זה בסדר!" אמרה הרמיוני בחביבות, ממהרת לעזור לה. "הנה..."

היא הקישה על המאזניים השבורים בשרביטה ואמרה, "רפארו." הילדה לא אמרה תודה, אלא נשארה במקומה כשהסתכלה עליהם מתרחקים; רון הציץ בה.

"אני נשבע שהם נהיים קטנים יותר," הוא אמר.

"לא משנה," אמר הארי בקוצר רוח. "על מה ג'יני ודין רבו, הרמיוני?"

"דין צחק על המרביצן שמקלאגן זרק עלייך." אמרה הרמיוני.

"זה בטח היה נראה מצחיק," אמר רון בהבנה.

"זה ממש לא היה מצחיק!" אמרה הרמיוני בלהט. "זה היה נראה נורא,ואם קוט ופיקס לא היו תופסים את הארי הוא היה יכול להיפצע קשה מאוד!"
"כן, אבל בכל זאת, זאת לא סיבה בשביל ג'יני ודין להיפרד בגללה," אמר הארי, עדיין מנסה להישמע רגיל. "או שהם עדיין ביחד?"
"כן, הם כן – אבל למה זה כזה מעניין אותך?" שאלה הרמיוני, מסתכלת על הארי בחדות.
"אני פשוט לא רוצה שקבוצת הקווידיץ' שלי תיהרס שוב!" הוא אמר במהירות, אבל הרמיוני המשיכה להסתכל עליו בחשדנות,כשפתאום,לשמחתו של הארי,הם שמעו קול מאחוריהם קורא: "הארי!" שנתן לו תירוץ להפנות אליה את גבו. "או, היי, לונה."
"הלכתי למרפאה כדי לחפש אותך," אמרה לונה, מחטטת בתיקה. "אבל הם אמרו שהלכת..."
היא דחפה לידיו של רון משהו שנראה כמו בצל ירוק,קרפדה גדולה,וסכום לא קטן של צואת חתול בולטת, ולבסוף הוציאה מגילת קלף שהושיטה להארי.
"...אמרו לי להביא את זה לך."
זאת הייתה חתיכה קטנה של קלף, שהארי זיהה מיד כעוד הזמנה לשיעור עם דמבלדור.
"הערב," הוא אמר לרון והרמיוני, ברגע שפתח את המעטפה.
"יופי של פרשנות במשחק האחרון!" אמר רון ללונה כשלקחה ממנו חזרה את הבצל הירוק,הקרפדה, ואת צואת החתול המגעילה. לונה חייכה במסתוריות.
"אתה צוחק עליי, נכון?" היא אמרה. "כולם אמרו לי שהייתי נוראית."
"לא, אני רציני!" אמר רון ברצינות. "אני לא זוכר שאי פעם נהניתי ככה מפרשנות! ודרך אגב, מה זה?" הוא הוסיף, מסתכל על החפץ שדמה לבצל ירוק בגובה עיניו.
"אהה, זה שורש של גרדי," היא אמרה, מכניסה לתיקה את צואת החתול והקרפדה. "אתה יכול לקחת את זה אם אתה רוצה, יש לי כמה. הם ממש טובים לשמירה על פשטידות." והיא הלכה משם,משאירה את רון צוחק בקול רם, עדיין מחזיק את שורשי הגרדי.
"אתה יודע,לונה ממש מתחילה להתבגר" הוא אמר כשהם התחילו ללכת לכיוון האולם הגדול."אני יודע שהיא משוגעת,אבל זה---"הוא הפסיק לדבר בפתאומיות רבה.לבנדר בראון עמדה בסוף מדרגות השיש, נראית זועמת.
"היי," אמר רון בעצבנות.
"קדימה," מלמל הארי להרמיוני, והם מיהרו ללכת, אבל לא לפני ששמעו את לבנדר אומרת: "למה לא אמרת לי שאתה משתחרר היום? ולמה היא הייתה אתך?"
רון נראה זועף ומוטרד כשהגיע לארוחת בוקר חצי שעה לאחר מכן, ולמרות שישב עם לבנדר, הארי לא ראה אותם מחליפים מילה. הרמיוני התעלמה מכל זה, אבל פעם או פעמיים הארי ראה שעל פניה הופיע חיוך בלתי מובן.במהלך היום היה לה מצב רוח טוב במיוחד, ובאותו ערב בחדר המועדון היא אפילו הסכימה לעבור על החיבור של הארי בתורת צמחים, משהו שעד עכשיו היא לא הסכימה לעשות, בגלל שידעה שהארי ייתן לרון עותק של החיבור.

"תודה רבה, הרמיוני," אמר הארי, נותן לה טפיחה על הכתף,אבל אז הסתכל על השעון וראה שהשעה כבר כמעט שמונה. "תקשיבי, אני חייב למהר או שאני אאחר לשיעור עם דמבלדור..."
היא לא ענתה, אלא אמרה כמה משפטים בקול חלוש. מחייך, הארי מיהר לצאת דרך חור התמונה למשרד המנהל. הגרגול קפץ הצידה כשהארי אמר עטיפות טופי, והארי עלה במדרגות הספירלה, ובדיוק בשמונה דפק על הדלת.
"הכנס," קרא דמבלדור, אבל כשהארי התחיל לדחוף את הדלת, היא נפתחה מבפנים. בתוך החדר עמדה פרופסור טרלוני.
"אהה!" היא קראה, מצביעה בדרמטיות על הארי שראתה דרך משקפיה הענקיות. "אז זו הייתה הסיבה שאני צריכה להיזרק מכאן ללא כל נימוס ממשרדך, דמבלדור!"
"סיביל יקירתי," אמר דמבלדור בקול כעוס במקצת, "אין שום צורך לזרוק אותך משום מקום, אבל להארי יש פגישה איתי, ואני באמת לא חושב שיש עוד דבר שצריך לדון עליו-"
"בסדר," אמרה פרופסור טרלוני בקול נעלב. "אם לא תפטר את היצור הזה, אני לא אשא בתוצאות.
אולי עליי למצוא בית ספר שבו מעריכים את יכולותיי יותר..."
היא דחפה את הארי ונעלמה במורד מדרגות הספירלה; הם שמעו אותה מועדת בדרכה למטה, והארי הניח שהיא מעדה על אחד הצעיפים הארוכים שלה."סגור את הדלת בבקשה ושב, הארי," אמר דמבלדור, נשמע עייף למדי. הארי ציית, וכשישב שם לב להגיגית הניצבת פעם נוספת על השולחן לפניו, ולידו שני בקבוקי זכוכית קטנים מלאים בזיכרון מסתחרר.
"אז פרופסור טרלוני לא אוהבת את זה שפירנזה מלמד?" שאל הארי.
"לא," אמר דמבלדור, "גילוי עתידות הוא יותר בעייתי מכפי שיכולתי לחזות, מעולם לא לימדתי את המקצוע הזה בעצמי. אני לא יכול לבקש מפירנזה לחזור ליער, בגלל שהוא מנודה שם, ואני גם לא יכול לבקש מפרופסור טרלוני לעזוב. בינינו, אין לה שום מושג אילו סכנות יש מחוץ לטירה. היא לא יודעת – ואני חושב שזה לא יהיה חכם להסביר לה – שהיא חזתה את הנבואה עליך ועל וולדמורט, אתה מבין." הוא נאנח, ואז אמר, " אבל עכשיו בעיות איוש הצוות שלי לא מעניינות איש עכשיו. יש לנו דברים יותר חשובים לדון עליהם. דבר ראשון – האם הצלחת במשימה שהצבתי לך?"

"אה," אמר הארי, לא יודע מה להגיד. עם כל שיעורי ההתעתקות והקווידיץ' וההרעלה של רון והפציעה שלו והנחישות להבין מה זומם דראקו מאלפוי, הארי כמעט שכח את הזיכרון שדמבלדור ביקש ממנו לחלץ מפרופסור סלאגהורן. "טוב, אני שאלתי את פרופסור סלאגהורן על זה אחרי שיקויים, אדוני, אבל הוא לא הסכים להביא לי את זה. הייתה דממה קצרה.

"אני מבין," אמר דמבלדור לבסוף,והתבונן בהארי מעל משקפי החרמש שלו

ומעביר להארי את ההרגשה שהוא פלט קרינה."ואתה מרגיש שעשית את כל המאמצים האפשריים בעניין, כן? ושניסית בכל דרך אפשרית? ובכל הערמומיות והתחבלות שעומדות לרשותך? אתה בטוח שאין שום דרך אפשרית להשיג את הזיכרון?"

"טוב," הארי עצר, בגלל שלא ידע מה לומר. הניסיון היחיד שלו להשיג את הזיכרון נראה לפתע כל כך חלש שזה היה מביך. "טוב... ביום ההוא שרון בלע בטעות את שיקוי האהבה לקחתי אותו לפרופסור סלאגהורן. חשבתי שאולי אז פרופסור סלאגהורן היה במצב רוח מספיק טוב-"

"וזה עבד?" שאל דמבלדור.

"טוב, לא, אדוני, בגלל שאז רון הורעל-"

"וזה השכיח ממך את כל העניין של החזרת הזיכרון; לא ציפיתי לשום דבר אחר, כשחברך הטוב ביותר בסכנה. אבל כשאדון וויזלי כבר כמעט הבריא, קיוויתי שתחזור למשימה שהטלתי עלייך. חשבתי שהבהרתי לך עד כמה הזיכרון הזה חשוב. ובכן, אני ככל יכולתי כדי להסביר לך כמה הכרחי הזיכרון הזה בגלל שאנחנו מבזבזים את זמננו בלעדיו."

הרגשת אשמה חמה ודוקרנית התפשטה בגופו של הארי. דמבלדור לא הרים את קולו, הוא אפילו לא נשמע כועס, אבל הארי היה מעדיף שיצעק; האכזבה הקרה הזאת הייתה גרועה יותר מכל דבר אחר.

"אדוני," הוא אמר, קצת נואש, "זה לא שלא הייתי מוטרד או משהו. פשוט היה לי דברים – דברים אחרים..."

"דברים אחרים שהיית מוטרד מהם," דמבלדור סיים את המשפט בשבילו. "אני מבין."

נשתררה דממה ביניהם שוב, הדממה הכי לא נעימה שהייתה להארי אי פעם עם דמבלדור; נראה כאילו היא נמשכה ונמשכה, נפסקת רק על ידי הדיוקן של ארמנדו דיפט מעל ראשו של דמבלדור.הארי הרגיש שהוא קטן יותר ויותר,כאילו התכווץ קצת מאז שנכנס לחדר. כשכבר לא יכל לעמוד בזה יותר הוא אמר, "פרופסור דמבלדור, אני באמת מצטער. הייתי צריך לעשות יותר... הייתי צריך להבין שלא היית מבקש ממני לעשות את זה אם זה לא היה כל כך חשוב."

"תודה שאמרת את זה, הארי," אמר דמבלדור בשקט. "אז עליי לקוות, שתיתן לעניין עדיפות גבוהה יותר כעת? לא תהיה לנו מטרה בשיעורינו אחרי הפגישה הערב אם לא יהיה לנו את הזיכרון הזה."

"אני אעשה את זה, אדוני, אני אחלץ את זה ממנו," הוא אמר ברצינות.

"אז אנחנו לא נמשיך לדון על זה כעת," אמר דמבלדור יותר בחביבות, "במקום זה נמשיך את סיפורינו מאיפה שעצרנו. אתה זוכר איפה היינו?"

"כן, אדוני," אמר הארי במהירות. "וולדמורט הרג את אביו ואת סביו וסבתו ועשה שזה יראה כאילו מורפין עשה את זה. ואז הוא חזר להוגוורטס ושאל... ושאל את פרופסור סלאגהורן על ההורקוקרס," הוא מלמל באשמה.

"טוב מאוד," אמר דמבלדור. "עכשיו אתה תזכור, אני מקווה, שאמרתי לך שהרבה מהדברים שאומר בפגישות שלנו יהיו ניחושים?

"כן, אדוני."

"עד עכשיו, ואני מקווה שתסכים איתי, הראיתי לך מקורות יציבים למדי ועובדות לגבי מה שוולדמורט עשה עד גיל שבעה-עשרה?

הארי הינהן.

"אבל עכשיו, הארי," אמר דמבלדור, "עכשיו הדברים נהיים פחות ברורים ויותר מוזרים. אם זה היה קשה למצוא עדויות על הילד רידל, זה היה כמעט בלתי אפשרי למצוא מישהו שיעלה זיכרונות על האיש וולדמורט. האמת, אני בספק אם יש אדם חי שכזה, חוץ ממנו עצמו, שיכול לתת לנו את כל המידע על חייו אחרי שעזב את הוגוורטס. בכל מקרה, יש לי שני זיכרונות אחרונים שאני רוצה להראות לך." דמבלדור סימן לעבר שני הבקבוקים הקטנים המבריקים שעמדו ליד ההגיגית. "אני אשמח לשמוע את דעתך אם אתה חושב **שהזיכרונות שאראה לך ומה שנסיק מהם נראה לך הגיוני. [להסתכל במקור!!]**

הרעיון שדמבלדור חושב שהדעה שלו כל כך חשובה גרמה להארי להרגיש אפילו עוד יותר מבויש שהוא לא הצליח להביא את זיכרון ההורקרוקס, והוא זע מעט בכיסאו באשמה בזמן שדמבלדור הרים את הבקבוק הראשון מתוך השניים ובחן אותו.

"אני מקווה שלא נמאס לך לחדור לזיכרונות של אנשים אחרים, בגלל שהם מאוד מסקרנים, שני אלה," הוא אמר. "הראשון בא מגמדון בית זקן מאוד ששמו הוקי. לפני שנראה למה היה הוקי עד, אני חייב להסביר בקצרה איך עזב לורד וולדמורט את הוגוורטס.

הוא הגיע לשנתו השביעית בבית הספר, באופן שאולי כבר חזית מראש, עם ציונים

מעולים בכל מבחן שעשה. כולם מסביבו התחילו לתכנן איזה עבודות יעשו לאחר שיסיימו את הוגוורטס. כמעט כולם ציפו לגדולות מטום רידל, מדריך, ראש המדריכים, בעל פרס של שירותים מיוחדים למען בית הספר. ידעתי שכמה מורים, ביניהם פרופסור סלאגהורן, הציע שהוא יצטרף למשרד הקסמים, הציע לארגן פגישות, לארגן לו קשרים טובים. אבל הוא סירב לכל ההצעות. הדבר הבא שהצוות ידע, הוא שוולדמורט התחיל לעבוד בבורגין וברקס."

"בבורגין וברקס?" חזר הארי, המום.

"בבורגין וברקס," חזר דמבלדור בשקט. "אני חושב שאתה תראה איזה פיתויים הציע המקום הזה בשבילו כשנכנס לזיכרון של הוקי. אבל זאת לא הייתה העבודה הראשונה שוולדמורט בחר. כמעט אף אחד לא ידע על זה אז – אני הייתי בין הבודדים שהמנהל בטח בהם – אבל וולדמורט בהתחלה ניגש אל פרופסור דיפט ושאל אותו אם הוא יוכל להישאר בהוגוורטס כמורה."

"הוא רצה להישאר כאן? למה?" שאל הארי, נדהם עוד יותר.

"אני חושב שהיו לו כמה סיבות, שאף לא אמר אף אחד מהן לפרופסור דיפט," אמר דמבלדור. "דבר ראשון, ומאוד חשוב, וולדמורט היה, אני מאמין, היה יותר מחובר לבית ספר הזה מאשר לאיזשהו בן אדם בעולם. הוגוורטס היה המקום שבו הוא היה הכי מאושר; המקום הראשון והיחיד שבו הוא הרגיש בבית."

הארי הרגיש קצת לא בנוח כשדמבלדור אמר את המילים האלו, בגלל שזה היה בדיוק איך שהוא הרגיש כלפיו הוגוורטס גם.

"דבר שני, הטירה היא מבצר של קסם קדום. ללא כל ספק וולדמורט הבין הרבה יותר מהסודות של הטירה מאשר רוב התלמידים שעברו דרך הבית הספר הזה, אבל אולי הוא הרגיש שיש עדיין תעלומות שהוא עוד לא פתר, סודות קסם שעוד לא גילה.

"ודבר שלישי, כמורה, יהיה לו הרבה כוח להשפיע על המכשפות והקוסמים הצעירים. אולי הוא לקח את הרעיון מפרופסור סלאגהורן, *המורה האהוב עליו ביותר[לבדוק במקור]* שהראה כמה השפעה יכולה להיות למורה. אני לא יכול לדמיין את וולדמורט נשאר בהוגוורטס למשך השנים שנשארו לו, אבל אני בהחלט יכול לדמיין אותו רואה את בית הספר כאמצעי יעיל לבניית צבא לעצמו."

"אבל הוא לא קיבלת את המשרה, אדוני?"

"לא. פרופסור דיפט אמר לו שגיל שמונה עשרה הוא גיל צעיר מדי להוראה, אבל הוא הזמין אותו לנסות שוב בעוד כמה שנים, אם הוא עדיין ירצה ללמד.

"מה הייתה דעתך על זה, אדוני?" שאלה הארי בהיסוס. "*לא קל*," אמר דמבלדור. "הצעתי לארמנדו לא לקיים כלל את הפגישה – אבל לא נתתי לו את הסיבות שנתתי לך, בגלל שפרופסור דיפט אהב מאוד את וולדמורט והיה משוכנע בתמימותו. אבל אני לא רציתי שלורד וולדמורט יחזור לבית הספר הזה, ובטח לא בעמדה של כוח.

"איזה משרה הוא רצה, אדוני? איזה נושא הוא רצה ללמד?"

איכשהו, הארי ידע את התשובה עוד לפני שדמבלדור אמר אותה.

"התגוננות מפני כוחות האופל. הנושא הזה נלמד אז על ידי פרופסור זקנה בשם גלתי מריפוט, שהייתה בהוגוורטס במשך כמעט 50 שנה.

"אז וולדמורט הלך לעבוד בבורגין וברקס, וכל הצוות שכל כך אהב אותו אמרו שהוא מבזבז את כשרונו, קוסם מבריק שכזה, הולך לעבוד בחנות. בכל מקרה, וולדמורט לא היה סתם עובד זוטר. פיקח, יפה תואר ומנומס, הוא מיד קיבל את העבודות שקיימות רק במקום כמו בורגין וברקס, שמתמחה, כפי שאתה יודע, הארי, באובייקטים בלתי רגילים ותכונות חזקות. וולדמורט נשלחו לשכנע אנשים לתת לו את האוצרות שלהם, והוא, לכל הדעות, היה מחונן במיוחד בלעשות את זה."

"אני משוכנע שהוא היה כזה," אמר הארי, לא מסוגל לעצור את עצמו.

"ובכן, כן," אמר דמבלדור, עם חיוך קטן. "ועכשיו הגיע הזמן לשמוע את עדותו של גמדון הבית הוקי, שהיה שייך למכשפה עשירה מאוד וזקנה מאוד, ששמה היה חפציבה סמית'."

דמבלדור הקיש על הבקבוק עם שרביטו, הפקק עף החוצה, וברגע שנקש על נוזל הזיכרון הוא הסתחרר לתוך להגיגית, ואז אמר "אחריך, הארי."

הארי נעמד ופעם נוספת רכן להגיגית המקושטת בכסף עד שפניו נגעו בנוזל הכסוף. הוא עף דרך החושך הריק ונחת על כיסא מול אישה שמנה וזקנה, שלובשת פיאה נוכרית בצבע כתום ג'ינג'י וגלימה ורודה מבריקה שהשתלשלה לרצפה מסביבה, ומשווה לה מראה של גלידה שנמסה. היא הסתכלה על השתקפותה במראה מקושטת ושמה פודרה על הלחיים שלה, שזה מכבר היו אדומות מספיק, בזמן שגמדון הבית הקטן והזקן ביותר שהארי ראה מימיו קשר לרגליה השמנות נעלי בית הדוקות מסאטן.

"מהר, הוקי!" אמרה חפציבה בתקיפות. "הוא אמר שהוא יגיע בארבע, וזה רק עוד

כמה דקות והוא מעולם לא איחר!"

היא סגרה את קופסת הפודרה כשהגמדון נעמד. הקצה של ראשו בקושי הגיע למושב בכיסא של חפציבה, עור דמוי הנייר שלה השתפל מסביבה כמון סדין פשתן שנתלה עליה ברפיון כאילו לבשה טוגה.

"איך אני נראית?" אמרה חפציבה, מסובבת את ראשה כדי לראות את פניה במראה מזוויות שונות.

"נהדר, גברתי," צייץ הוקי.

הארי יכול היה רק לנחש שבחוזה של הוקי היה כתוב שהוא חייב לשקר לה כשהיא שואלת את השאלה הזאת, כי לדעתו של הארי, חפציבה סמית' הייתה רחוקה מאוד מלהראות נהדר.

הפעמון בדלת צלצל, וגם הגברת והגמדון קפצו.

"מהר, מהר, הוא כאן, הוקי!" קראה חפציבה והגמדון מיהר לצאת מהחדר,שהיה כ"כ צפוף בפריטים שהיה קושי לראות איך מישהו יוכל לנוט את דרכו לכיוון הדלת ללא להתנגש בלכל הפחות בתריסר דברים:שם היו ארונות מלאים תיבות קטנות וממורקות,תיקים מלאים ספרים זהובים-מובלטים,מדפים של כדורים וגלובוסים שמימים,והרבה צמחים שתולים ומלבלבים במכלי פליז.למעשה,החדר נראה כמו צלב בין חנות קסומה עתיקה וחממה.גמדון הבית שב בתוך דקות,מובל ע"י ילד מעיר וגבוה שלהארי לא היה קושי בהכרתו כוולדמורט.הוא הולבש באופן ברור בחליפה שחורה,שערו היה קצת יותר ארוך משהיה לו בזמן בית הספר ולחיו הפכו לחלולות,אבל כל זה התאים לו;הוא נראה יותר נאה מתמיד.הוא בחר את דרכו דרך החדר המכוץ עם אוויר שהראה שהוא ביקר פה הרבה לפני וקד נמוך מעל ידה הקטנה והשמנמנה של חפציבה,משפשף אותה עם שפתיו.
"אני הבאתי לך פרחים,"הוא אמר במהירות,מפיק צרור של שושנים משום מקום.
"אתה בחור שובב,לא היית צריך!"צוחה חפציבה הזקנה,למרות שהארי שם לב שהיה לה אגרטל מוכן עומד ריק על השולחן הקטן הקרוב ביותר."אתה באמת מפנק אישה זקנה,טום....תשב,תשב....איפה הוקי?אה...."
גמדון הבית בא בערנות חזרה לחדר נושא מגש של עוגות קטנות,שהוא שם על מרפקה של גברתו."עזור לעצמך,טום,"אמרה חפציבה,"אני יודעת איך אתה אוהב את העוגות שלי.עכשיו,מה שלומך?אתה נראה חיור.הם מעבידים אותך יותר מדי קשה בחנות,אני אמרתי את זה מאה פעמים..."
וולדמורט חייך במכניות וחפציבה חייכה חיוך מטופש.
"טוב,מה תרוצך לביקור הפעם?"היא שאלה,טבעת-העטלף שלה הצליפה.
"מר. בארק רוצה לעשות הצעה לשיפור השיריון המיוצר ע"י הגובלינים,"אמר וולדמורט."חמש-מאות אוניות,הוא מרגיש את זה יותר מחסר דופי----"

"חכה,חכה,לא כ"כ מהר,או שאני אחשוב שאתה פה רק בשביל התכשיטים הזולים שלי!"חפציבה החמיצה פנים.
"אני הוזמנתי לכאן בגללם,"אמר וולדמורט בשקט,"אני רק עוזר עני,מאדאם,שחייב לעשות כפי שנאמר לו.מר. בארק ביקש ממני לשאול----"
"או,מר. בארק,פוי!"אמרה חפציבה,מנפנפת ביד קטנה."יש לי משהו להראות לך שמעולם לא הראתי למר. בארק!אתה יכול לשמור סוד,טום?אתה מבטיח לא להגיד למר. בארק כשאני אתן לך את זה?הוא לעולם לא יתן לי מנוחה אם הוא ידע שאני הראתי לך את זה,ואני לא מוכרת,לא לבראק,לא לאף אחד!אבל אתה,טום,אתה מעריך את זה עבור ההיסטוריה של זה,לא משנה כמה אוניות את תוכל לתת לי עבור זה."
"אני אשמח לראות כל דבר שגב' חפציבה תראה לי,"אמר וולדמורט בשקט,וחפציבה נתנה צחקוק נערתי נוסף.
"יש לי את הוקי כדי להביא לי את זה....הוקי,איפה אתה?אני רוצה להראות למר. רידל את האוצר המבחר מכל שלנו...למעשה,הבא את שניהם,כשאתה נמצא בזה..."
"כאן,גברתי,"חרק גמדון הבית,והארי ראה שתי קופסאות מכוסות עור,אחת על השנייה,זזות לרוחב החדר כאילו מרצונן,למרות שהוא ידע שהגמדון הזעיר החזיק אותם מעל ראשו כשהוא שם פעמיו אל הדרך בין השולחנות,הפופים,והשרפרפים.
"עכשיו,"אמרה חפציבה בשמחה,לוקחת את הקופסאות מהשדון,משכיבה אותם בחיקה,ומכינה לפתיחה את הגבוה ביותר,"אני חושבת שאתה תאהב זה, טום. . . . הו,אם משפחתי ידעה אני הייתי מראה לך את זה... הם לא יכולים לחכות כדי לקבל את הידיים שלהם בחזרה בזה!"
היא פתחה את המכסה.הארי הלך קצת קדימה כדי להגיע לראיה טובה יותר כדי לראות את מה שנראה כמו ספל זהב קטן עם שתי ידיות מעובדות ונאות.
"אני תמהיתי האם אתה יודע מה זה,טום?תקום,שיהיה לך מבט טוב יותר!"לחשה חפציבה,וולדמורט מתח את ידו הטובה והארוכה והרים את הכוס ע"י אחת הידיות מחוץ למעטפת המשי החמימה.הארי חשב שהוא ראה קרן אור אדומה בעיניו האפלות.מבטו החמדני היה משוקף בסקרנות על פניה של חפציבה,חוץ מזה שעיניה הזעירות התמקדו על תכונתיו הנאות של וולדמורט.
"גירית,"מלמל וולדמורט,בוחן את הגילוף על הספל."זה היה...?"
"של הלגה הפאלפף,שאתה טוב מאוד ידעת,אתה בחור פיקח!"אמרה חפציבה,נשענת קדימה עם חריקה קולנית של מחוכים שקימצה את לחייו החלולות."לא סיפרתי לך שאני הייתי באופן מרוחק יורשת?זה עבר מאב לבן במשפחה במשך שנים ושנים.נפלא,נכון?ואני משערת גם שאנחנו בעלים של כל מיני כוחות,אבל אני לא בדקתי אותם ביסודיות,אני רק שומרת אותם נחמדים ובטוחים כאן..."
היא לקחה בחזרה את הספל מהאצבע הארוכה של וולדמורט והחזירה אותו בעדינות לקופסתו,עם כונה להחזיר את זה בזהירות למקומו כדי להבחין בצל שהצטלב עם פניו של וולדמורט כאשר הספל נלקח ממנו(?).
"אז עכשיו,"אמרה חפציבה בשמחה."איפה הוקי?הו כן,אתה שם---קח את זה

עכשיו,הוקי."
הגמדון ציית ולקח את תיבת הספל,וחפציבה הפנתה את תשומת ליבה לקופסה ההרבה יותר מחמיאה בחיקה.
"אני חושבת שאתה תאהב את זה אפילו יותר,טום,"היא לחשה,"תנטה מעט,בחור יקר,כך שתוכל לראות...
כמובן, בארק יודע שיש לי את זה, אני קניתי את זה ממנו,ואני מעיזה לומר שהייתה לו אהבה לתת את זה בחזרה כשאני נסעתי..."
היא החליקה חזרה את האבזם המשובח הרקום בחוטי זהב ופתחה בזריקה את הקופסה.שם על חלק קטיפת הארגמן שכב תליון זהב כבד.
וולדמורט השיט את ידו,ללא הזמנה,והחזיק את זה למעלה מול האור,מיישר את זה.
"סמל סילת'רין,"הוא אמר בשקט,כשהאור האיר על ס נחשי.
"בדיוק!"אמרה חפציבה,בשמחה,כפי הנראה,על ראיתו של וולדמורט שהביט בתליונה,משותק."אני הייתי משלמת יד ורגל בשביל זה,אבל אני לא יכולתי לתת את זה,לא אוצר כמו זה,לקבל את זה לאוסף שלי.בארק קנה את זה,כנראה,מאישה מרופטת-למראה שנראה שגנבה את זה,אבל אין לי מושג בנוגע לערך האמיתי----"
לא הייתה הפעם שום התבלבלות:איניו של וולדמורט הבזיקו בצבע אדום,והארי ראה את פרק האבצע שלו מלבין על שרשרת התליון.
"ואני מעיזה לומר שבארק שילם לה סכום פעוט אבל אתה שם. . . . יפה, נכון? ושוב, כל מיני כוחות קשורים לזה, אף על פי שאני רק שומרת על זה נחמד ובטוח..."
היא הגיעה כדי לקחת את התליון בחזרה.לרגע,הארי חשב שוולדמורט לא נותן לזה לצאת מידו,אבל אז זה החליק דרך אצבעותיו וחזר לכר הקטיפה האדום.
"אז שם אתה, טום,ברור,ואני מקווה שאתה נהנה מזה!"היא הביטה בפניו בשביעות ולראשונה,הארי ראה את חיוכה הטיפשי והמגמגם.
"אתה בסדר,יקירי?"
"או כן,"אמר וולדמורט בשקט,"כן,אני טוב...."
"אני חשבתי---אבל תעלול של האור,אני סברתי----"אמרה חפציבה,נראת מעורערת,והארי ניחש שגם היא ראתה את הברק הרגעי והאדום בעיניו של וולדמורט."כאן,הוקי,קח אותם מכאן ונעל אותם שוב.... הכישוף הרגיל..."
"זמן לעזוב,הארי,"אמר דמבלדור בשקט,וכשקשר הגמדון התנדנד על התיבות,דמבלדור אחז בהארי פעם נוסף מעל למרפק וביחד הם עלו למעלה דרך האבדון ובחזרה למשרדו של דמבלדור.
"חפציבה סמית' מתה שתי ימים אחרי זה במערכה קטנה,"אמר דמבלדור,מחדש את מושבו ומצין שהארי יכל לעשות את אותו הדבר."הוקי גמדון הבית הורשע ע"י הממשלה בהרעלת גברתו בערב הקקאו בהזדמנותו(זאת אומרת-הוא הרעיל את הקקאו של חפציבה)."
"אין סיכוי!"אמר הארי בזעם.
"אני רואה שאנחנו בעלי דעה אחת,"אמר דמבלדור."כמובן,ההקבלה הרבה בין מותה ובין מות הרידלים. בשני המקרים,מישהו אחר לקח את ההאשמה,למישהו

היה זיכרון ברור ללהיות גורם למוות---"
"הוקי הודה בו?"
"היא זכרה שמשהו הונח בקקאו של גברתה שהסתובבה לא היה סוכר,אבל רעל קטלני וחסר-הכרה,"אמר דמבלדור."מזה הוסק שהיא לא התכוונה לעשות זאת,אבל כשנהיים זקנים ומבלבלים---"
"וולדמורט שנה את זכרונה,בדיוק כמו שהוא עשה עם מורפין!" "כן,זאת גם מסקנתי,"אמר דמבלדור. "וכמו עם מורפין,הממשלה העריכה כחשוד את הוקי---"
"בגלל שהיא הייתה גמדונית בית,"אמר הארי.הוא לעיתים נדירות חש יותר אהדה כלפי האגודה שהרמיוני הקימה,א.ל.ר.ג.ה."בדיוק,"אמר דמבלדור."היא הייתה זקנה,היא הודתה בהתעסקות בשתייה,ואף אחד בממשלה לא הפריע לתשאול נוסף.כמו בתיק של מורפין,עם הזמן אני עקבתי אחריה והשתלטתי על סחיטת הזכרון הזה,חייה כמר נגמרו---אבל זכרונה,כמובן,הוכיח שום דבר מלבד שוולדמורט ידע על קיומם של הספל והתליון.
"עד זה הוקי הורשעתה,משפחה של חפציבה הבינה ששניים מן אוצרותיה הגדולים ביותר נעלמו.זה לקח להם תקופת זמן כדי להיות בטוחים בזה,כי היא התחבאת בהמון מקום מסתור.תמיד נמצא אצלה בשמירה האוסף הקנאיי ביותר שלה.אבל לפני שהם היו בטוחים מעל להטלת ספק שהספל והתליון הלכו שניהם,העוזר שעבד בבורגין ובארקס,הבחור הצעיר שביקר את חפציבה באופן קבוע והקסים אותה כ"כ טוב,התפטר ממשרתו ונעלם.למשגיחו לא היה שמץ של מושג לאן הוא הלך;הם היו מופתעים כשמישהו נעלם.ואז היה הדבר האחרון שראו או שמעו מטום רידל במשך זמן מאוד ארוך.
"עכשיו,"אמר דמבלדור."אם לא איכפת לך,הארי,אני רוצה לעצור עוד פעם כדי לשרטט את תמושמת ליבך לנקודת הבטוחות בסיפורנו.וולדמורט ביצע רצח נוסף:האם זה היה לראשונה מאז שהוא הרג את הרידלים,אני לא יודע,אבל אני חושב שכן.הפעם,כפי שראית,זה לא היה בשביל נקמה,אבל בשביל רווח. הוא רצה את שני הפרסים הנהדרים שהאישה העניה,המבולבלת והזקנה הראתה לו.כשם שהוא שדד את הילדים האחרים בבית היתומים שלו,כשם שהוא גנב את הטבעת של דודו מורפין,אז הוא ברח עם הספל והתליון של חפציבה."
"אבל,"אמר הארי,מזעיף את פניו."זה נראה מטורף...סיכן כל דבר,זרק את העבודה שלו,רק בשביל הם..."
"מטורף בשבילך,אולי,אבל לא בשביל וולדמורט,"אמר דמבלדור."אני מקווה שאתה תבין בדיוק מה הפריטים האלה הביעו בשבילו.אבל אתה חייב להודות שאין קושי לדמיין שהוא ראה את התליון,הכי פחות,כחוקי בשבילו," "את התליון אולי,"אמר הארי."אבל מדוע לקחת את הספל גם כן?"
"זה היה שייך לאחד ממיסדי הוגוורטס,"אמר דמבלדור."אני חושב שהוא עדיין הרגיש משיכה גדולה אל בית הספר והוא לא יכל להתנגד לפריט שהוספג בהיסטוריית הוגוורטס.שם היו סיבות אחרות,אני חושב... אני מקווה שאני אהיה מסוגל להפגין אותם לך במדויק.
"ועכשיו לזכרון המאוד אחרון יש לי להראות לך,עד לפחות שתצליח להשיב את זכרונו של פרופסור סלוגהורן אלינו.ההבדל בין זיכרונו של הוקי לזה הוא עשר

שנים,עשר שנים שבהם יכולנו רק לנחש מה לורד וולדמורט עשה..."הארי הרים את רגליו כשדמבלדור רוקן את הזכרון האחרון לתוך ההגיגית.
"של מי הזיכרון הזה?"הוא שאל."שלי,"אמר דמבלדור.
והארי צלל אחרי דמבלדור אל התמיסה הכסופה המעבירה למקום אחר,נוחת במשרד שהוא זה עתה עזב.שם פוקס נמנם בשמחה על ענפו,ושם מאחורי השולחן היה דמבלדור,שנראה מאוד דומה לדמבלדור שעמד ליד הארי,למרות ששתי הידיים היו בריאות ושלמות ולא נזקו ופניו היו,יתכן,קצת פחות ישרות. ההבדל היחידי בין המשרד בהווה והמשרד הזה היה ששלג ירד;כתמים כחלחלים נסחפו לעבר החלון בחשכה והתעצמו על האדן שבחוץ.
דמבלדור הצעיר נראה כמחכה למשהו,ומספיק בטוח,רגעים אחר הופעתם,אז הייתה דפיקה בדלת והוא אמר,"הכנס."
הוא השאיר השתנקות מוחנקת.וולדמורט נכנס לחדר.צורתו לא הייתה זאת שהארי ראה מתגלות ביורה האבן הגדול לפני כמעט שנתיים:הם לא היו דמויות-נחשים,האישונים עוד לא היו אדומים,הפנים עוד לא דמויות-מסכה,ועדיין הוא לא היה יותר נאה מטום רידל.בכל זאת פניו היו בוערות ומטשטשות;הם היו דמויות שעווה ומעוותות בשוני,ולובן העין עכשיו נראה מוכתם בדם לתמיד,למרות שהאישונים עדיין לא נראו כחתכים כפי שהארי ידע שהם יהיו.הוא לבש גלימה שחורה וארוכה,ופניו היו חיורות כשלג שנצץ על כתפיו.
הדמבלדור שמאחורי השולחן לא הראה סימן של הפתעה.אין ספק שהביקור הזה הוא פגישה.
"ערב טוב,טום,"אמר דמבלדור בקלות."רוצה לשבת?"
"תודה,"אמר וולדמורט,ולקח את המושב שדמבלדור החוה עליו---המושב,כפי הנראה,שהארי זה עתה פנה."אני שמעתי שהפכת למנהל,"הוא אמר,והקול היה קצת יותר גבוה וקר משהיה."בחירה ראויה."
"אני שמח שאתה מסכים,"אמר דמבלדור,מחייך."אני יכול להזמין אותך למשקה?"
"זה יהיה מבורך,"אמר וולדמורט."אני עברתי דרך ארוכה."
דמבלדור נעמד וטיאטא את הארון ששמר בו עכשיו את ההגיגית,אלא שאז זה היה מלא בבקבוקים.הוא העביר בזריזות ידיים גביע יין לוולדמורט ומזג אחד לעצמו,הוא חזר למושבו מאחורי השולחן."אז,טום... לשם מה העונג?"
וולדמורט לא ענה מיד,אלא רק גמע יין.
"הם לא קוראים לי יותר 'טום',"הוא אמר."בימים אלו,אני נודע כ----"
"אני יודע איך אתה ידוע,"אמר דמבלדור,מחייך בנועם."אבל בשבילי,אני חושש,אתה תהיה תמיד טום רידל.זה אחד מהדברים המעצבנים של המורים הזקנים.אני חושש שהם לעולם לא ישכחו לגמרי ההתחלות הצעירות של האשמותיהם."
הוא הרים את כוסו כאילו וולדמורט גם הוא מרים,שפניו נשארו חסרות הבעה.
למרות זאת,הארי הרגיש את האווירה בחדר משתנת בעדינות:סירובו של דמבלדור להשתמש בשמו הנבחר של וולדמורט היה סירוב להרשות לוולדמורט להכתיב את המושגים של המפגש,והארי יכל לספר שוולדמורט לקח את זה כך.
"אני מופתע שנשארת כאן זמן כ"כ ארוך,"אמר וולדמורט אחרי הפסקה קטנה."אני

תמיד תהיתי מדוע מכשף כמוך מעולם לא רצה לעזוב את בית ספר."
"טוב,"אמר דמבלדור,עדיין מחייך."למכשף כמוני,אין דבר יותר חשוב מלעבור על מיומנויות עתיקות,לעזור להשחזת מוחות צעירים.אם אני זוכר נכון,גם אתה פעם אחת ראית את המשיכה שבהוראה."
"אני עדיין רואה זאת,"אמר וולדמורט."אני סתם תהיתי מדוע אתה---מי שלעיתים כ"כ קרובות נשאל לעצה ממשרד הקסמים,ומי שפעמיים,אני חושב,היה מוצע למשרת שר---"
"שלוש פעמים לפי הספירה האחרונה,לאמיתו של דבר,"אמר דמבלדור."אבל משרד הקסמים אבל לא משך אותי לקרירה.שוב,משהו שיש לנו במשותף,אני חושב."
וולדמורט היטה את ראשו,בלא חיוך,ולקח גמיעה נוספת של יין.דמבלדור לא שבר את השתיקה שהשתרעה ביניהם,אלא המתין,במבט של תוחלת נעימות,בשביל שוולדמורט ידבר ראשון.
"אני שבתי,"אחרי זמן קצר."לאחר מכן,אולי,פרופסור דיפט קיוה...אבל אני שבתי,למרות זאת,כדי לבקש שוב את מה שהוא פעם אמר לי שאני יותר מדי צעיר מכדי לקבל.אני באתי אליך כדי לשאול אם הינך יכול להתיר לי לחזור לטירה הזו,ללימוד.אני חושב שאתה חייב לדעת שראיתי ועשיתי הרבה מאז שעזבתי את המקום הזה.אני יכול להראות ולהגיד לתלמידים שלך דברים שהם לא יכולים להרוויח משום מכשף אחר."
דמבלדור שקל על וולדמורט בחלק העליון של גביעו בזמן שלפני שהתחיל לדבר.
"כן,אני כמובן יודע שאתה ראית ועשית הרבה מאז שעזבת אותנו,"הוא אמר בשקט."שמועות על מעשייך הגיעו לבית ספרך הישן,טום.אני מצטער להאמין לחצי מהם.
וולדמורט נשאר בהבעה עצורה כשאמר,"גדולות ממריצה קנאה,קנאה גורמת רע לב,רע לב משריץ שקרים.אתה חייב לדעת את זה,דמבלדור."
"אתה קורא לזה "גדולות",מה אתה עשית?"שאל דמבלדור בעדינות.
"כמובן,"אמר וולדמורט,ועיניו נראו יוקדות באודם."אני עשיתי ניסוי;אני דחפתי את הגבולות של הקסמים הלאה,יתכן,שהם מעולם לא נדחפו---"
"של כמה סוגים של קסמים,"דמבלדור תקן אותו בשקט."של כמה.של אחרים,אתה נשארת....סלח לי...בור מעציב."
"לראשונה,וולדמורט חייך.זאת הייתה פזילה מתוחה,דבר רוע,יותר מאיים מאשר מבט התשוקה.
"הטיעון הישן,"הוא אמר ברכות."אבל שום דבר שראיתי בעולם לא היה תומך בהצהרה המפורסמת שלך שאהבה היא יותר רבת-כח מאשר הסוג קסמים שלי,דמבלדור."
"יתכן שהסתכלת במקומות שגויים,"הציע דמבלדור.
"טוב,אז,מה המקום הטוב יותר כדי להתחיל בו את החקר החדש שלי,הוגוורטס?"אמר וולדמורט."אתה תתיר לי לחזור?אתה תיתן לי לחלוק את הידע שלי עם התלמידים שלך?אני אשכין את עצמי ואת כישרוני בסידור שלך.אני שלך לפקודות."

דמבלדור העלה את גבותיו."ומי יהפוכו לאלה שאתה פוקד אליהם?מה יקרה למי שאתה קורה להם---או כך שמועה אומרת----אוכלי המוות?"
הארי יכל היה להגיד שוולדמורט לא ציפה שדמבלדור ידע את השם:הוא ראה בעיניו הבזק אור אדום שוב והנחירים דמויי-החריצים רושפים.
"חברי,"הוא אמר,אחרי רגע של הפסקה."רוצים להמשיך בלעדי,אני בטוח."
"אני שמח לשמוע שאתה מביא בחשבון את חברייך,"אמר דמבלדור."אני הייתי מתחת לרושם שהם יותר ממשרתים בהזמנה."
"אתה טועה,"אמר וולדמורט.
"אז אם הייתי הולך הערב לראש החזיר,אני לא אמצא קבוצה שלהם---נוט,רוסיר,מולדבר,דוחלוב---ממתינים לשיבתך?אכן חברים נאמנים,לנסוע כ"כ רחוק איתך בלילה מלא השלג,אך ורק כדי לאחל לך מזל כשאתה מנסה לשמור על משרת ההוראה."
לא היה ספק שהמידע המפורט של דמבלדור על מי שוולדמורט נסע איתו היה לא רצוי לו;בכל אופן,הוא התכנס כמעט מיד.
"אתה יודע הכל כתמיד,דמבלדור."
"הו לא,רק בקשרי ידידות עם הברמן המקומי,"אמר דמבלדור בקלות."עכשיו,טום...."
דמבלדור הניח את כוסו הריקה ומשך עצמו במעלה המושב,קצוות אצבעותיו משולבות במווחה מאוד מאפיינת.
"תן לנו לדבר בפתיחות.למה באת לכאן הערב,מוקף ע"י תומכים,כדי לבקש עבודה ששנינו יודעים שאינך רוצה?"
וולדמורט נראה מופתע וקר."עבודה שאיני רוצה?להפך,דמבלדור,אני רוצה אותה מאוד."
"או,אתה רוצה לחזור להוגוורטס,אבל אתה לא רוצה ללמד יותר משאתה רצית כשהיית בן 18.מהו תירוצך,טום?למה שלא ננסה לפתוח את הבקשה הפעם?"
וולדמורט לעג."אם אתה לא רוצה לתת לי את העבודה---"
"כמובן שאיני רוצה,"אמר דמבלדור."ואני לא חושב שלרגע אתה ציפית את זה ממני.למרות זאת,אתה בא לפה,אתה שואל,אתה חייב מטרה."
וולדמורט נעמד.הוא נראה פחות כמו טום רידל מתמיד,פניו סמיכות עם זעם."זוהי מילתך האחרונה?"
"כן,"אמר דמבלדור,גם עומד.
"אז אין לנו עוד שום דבר לומר אחד לשני?"
"לא,כלום,"אמר דמבלדור,וצער גדול נפל על פניו."הזמן היה ארוך כשאני יכולתי להפחידך עם מלתחה בוערת ולכפות עליך להחזיר את פשעייך.אבל הלוואי שיכולתי,טום...הלוואי שיכולתי..."
לשנייה,הארי היה על סף צעקה חסרת תחלית מזהירה:הוא היה בטוח שידו של וולדמורט התפתלה לעבר כיסו ושרביטו;אבל אז הרגע עבר,וולדמורט הסתובב,הדלת נסגרה,והוא הלך. הארי הרגיש שידו של דמבלדור סוגרת שוב על זרועו ואחרי רגעים,הם עמדו ביחד על כמעט אותה נקודה,אבל שם שלג לא נערם על אדן החלון,וידו של דמבלדור הייתה שחורה שוב ודמוית מתה.

"למה?"שאל הארי מיד,מסתכל על פניו של דמבלדור."למה הוא חזר?אתה אי פעם גילית?"
"יש לי רעיונות,"אמר דמבלדור."אך לא יותר מזה."
"איזה רעיונות,אדוני?"
"אני אספר לך,הארי,כאשר תחזיר את הזיכרון הזה מפרופסור סלוגהורן,"אמר דמבלדור."מתי שיהיה לך את החתיכה האחרונה של הפאזל,הכל יהיה,אני מקווה,יהיה ברור...לשנינו."
הארי עדיין היה בוער עם סקרנות ואפילו למרות שדמבלדור הלך לדלת והחזיק אותה פתוחה בשבילו,הוא לא זז מיד.
"הוא עדיין רצה את העבודה של ההתגוננות מפני כוחות האופל,אדוני?הוא לא אמר..."
"או,הו בהחלט רצה את העבודה של התגוננות מפני כוחות האופל,"אמר דמבלדור."התוצאה מפגישתנו הקטנה הוכחה.אתה מבין,אנחנו מעולם לא יכולנו לשמור על מורה להתגוננות מפני כוחות האופל לזמן גדול יותר משנה מאז שסרבתי לתת את המשרה ללורד וולדמורט."

פרק 21: החדר בלא ידוע
הארי אימץ את מוחו כל השבוע כדי לחשוב איך לקחת מסלוגרן את הזיכרון אבל שום דבר לא עלה לא על ראש עכשיו הוא עושה מה שהוא בזמן האחרון הוא הולך לבדוק בספר לראות אם נסיך יש משהו שיוכל לעזור לו אבל הוא עשה את זה הרבה פעמיים אתה לא תמצא שם כלום אמרה הרמיוני מאוחר ביום ראשון אל תתחילי הרמיוני אמר הארי בלי הנסיך רון לא היה יושב כאן כרגע רק אם הייתה מקשיב לסנייפ בשנה הראשונה אמרה הרמיוני הוא לעג הוא הרגע מצא כישוף סאקטם סמפרא ! ורשום לידו בשביל אויבים והיה מגרה כדי לנסות אותו אבל בטוח לו לפני הרמיוני הוא הסתכל במרכז הדף הם ישבו זה לצד זה באש כל האנשים הערים היו מהשנה השישית ומעלה היה שם מידה מסוימת של התרגשות כשהם חזרו מארוחת ערב ומצאו הודעה שמודיעה על התאריך של מבחן ההתעתקות אלו שיהיו בני 17 ו ויעשו את המבחן יהיו 20 ילדים באפריל רון היה בפאניקה כשקרא את הפתק הוא עדיין לא היה יכול להתעתק הוא לא היה מוכן למבחן הרמיוני שהצליחה כמה פעמיים להתעתק הייתה לה קצת יותר ניסיון וביטחון עצמי אבל הארי שלא יהיה בן 17 עוד כמה חודשים לא היה יכול לעשות את המבחן מוכן או לא מוכן . אני אומרת לך הארי הנסיך הטיפש לא יוכל לעזור לך אם זה בקול יותר חזק הדרך היחידה להכריח מישהו לעשות משהו שאתה רוצה זה קללת אימפריוס וזה לא חוקי כן אני יודע את תודה אמר הארי לא מסתכל למעלה מן הספר בגלל זה אני מחפש משהו אחר דמבלדור אמר וירסטיום לא יעשה את זה אבל חייב

להיות משהו אחר שיקוי או איישהו כישוף אתה הולך בדרך הלא נכונה הארי אמרה הרמיוני רק אתה יכול להשיג את הזיכרון דמבלדור אמר רק אתה יכול לשכנע את סלוגרן איפה שאחרים לא יכולים זו לא שאלה של איזה כישוף או שיקוי כולם היו יכולים לעשות את זה איך מאייתים בילגרנט אמר רון זה לא יכול להיות ב-י-מ לא זה לא אמרה הרמיוני אוקיי איך רושמים אגרי לא מתחיל ב... א-ר-ג איזו מין נוצה (לכתיבה) אתה משתמשת ? זה אחד מנוצות העטים הקסומים של פרד וג'ורג אבל אני חושב שהקסם מתחיל להתפוגג כן זה חייב אמרה הרמיוני מצביעה אל הכותרת של החיבור בגלל ששאלו אותנו איך אנחנו נתעסק עם דאמנטורז לא עם עצמות-כלב ואני לא זוכרת ששינתה את השם שלך לרוניל אוזילב העורך או לא אמר רון מוחק הכול אל תאמרו לי שעכשיו אני צריך להתחיל הכול מחדש אל תדאג אמרה הרמיוני מושכת את החיבור לכיוון ראשה אני אוהב אותך הרמיוני אמר רון מתחמק לאחור עם כסאו הרמיוני הפנתה את ראשה אליו ואמרה לו אל תיתן ללבנדר לשמוע את זה אני לא אמר רון אל תוך ידיו אוו אולי אני כן אז היא תזרוק אותי למה אתה לא זורק אותה אם אתה רוצה לסיים את זה שאל הארי אף פעם לא זרקת אף אחד אמר רון אתה וצוו רק-" נפרדנו כן אמר הארי אני מקווה שזה מה שיקרה לי ועם לבנדר 20 דקות אחרי זה בתיק של רון היה החיבור תודה במיליונים אמר רון אני יכול לשול את הנוצה שלך בשביל המסקנות? הארי לא מצאת שום דבר בשביל שימוש בספר של הנסיך חצוי הדם הם הסתכלו מסביב שלושתם היו היחידים שהיו בחדר נראה נראה שכולם היו עסוקים בחיבור של סנייפ דאמנטורס משתמש בנוצה של הרמיוני הארי בדיוק סגר את הספר של הנסיך החצוי הדם קראק הרמיוני הוציאה קצת חומר רון שפך ינק על כול החיבור שלו והארי אמר קראצר גמדון הבית השתחווה נמוך ופנה לבעליו מאסטר אמר שהוא רוצה דיווח מלא על מה שמאלפוי עושה אז קראצר בא להביא.... קראק דובי הגיע לצד קראצר דובי עזר גם הארי פוטר הוא צרח וקראצר אמר שבאתי אל הארי פוטר כדי לתת דיווח ביחד! מה זה אמרה הרמיוני עדיין נראית הלומה מה קורה הארי? הארי נזכר שלא אמר להרמיוני על ששלח את קראצר ודובי לרגל אחרי מאלפוי גמדוני בית היו כל הזמן נושא רגיש אצלה טוב... הם עקבו אחרי מאלפוי לילה ויום דובי לא ישן שבוע הארי פוטר לא ישנת דובי אבל בטוח הארי אתה לא אמרת לא לא-" לא אני לא אמר הארי במהירות דובי אתה יכול לישון אם תרצה אבל מצאתה משהו הוא מיהר לשאול לפני שהרמיוני שוב תשאל שאלות מאסטר מאלפוי זז באצילות שמוכיח את הדם הטהור אמר קראצר המאפיינים שלו מזכירים לי את גברתי והתנהגותו מזכירה לי את "-

דראקו מאלפוי הוא ילד רע דיבר דובי ילד רע ש-ש והוא התנער ונמתח עד קצות אצבעותיו ורץ אל האש ובדיוק שקפץ אל האש הארי שלא היה מופתע תפס אותו תודה לך הארי פוטר דובי מגלה שעדיין קשה לדבר על האדונים הקודמים שלו אבל קראצר צריך לדעת שדראקו מאלפוי הוא לא מאסטר טוב לגמדוני הבית כן אנחנו לא צריכים לשמוע על אהבתך למאלפוי אמר הארי לקראצר בוא נתקדם לדיווח קראצר השתחווה שוב מאסטר מאלפוי באולם הגדול הוא ישן בצהריים דובי אתה תספר לי אמר הארי הוא היה איפשהו שהוא לא צריך מאלפוי שובר את החוקים כמו שדובי לא יכול .הוא מבקר בקומה השביעית אם varietv של תלמידים אחרים

מי שומר בשבילו שלא נכנסים "-
לחדר הבקשות! אמר הארי זה המקום שהוא מתחמק אליו כל הזמן זה המקום שהוא עושה מה שהוא עושה אני מתערב שבגלל זה הוא לא מופיע במפה-
שחושבים על זה אף פעם לא ראיתי את חדר הבקשות במפה אולי מי שכתב את המפה לא ידע איפה החדר אמר רון אני חושבת שזה חלק מהקסם בחדר אמרה הרמיוני אם אתה צריך להיות שלא יראו אותך במפה זה יהיה דובי הצלחת להגיע אל חדר הבקשות ולראות מה מאלפוי עושה אמר הארי לא הארי פוטר זה בלתי אפשרי אמר דובי לא זה לא אמר הארי מאלפוי הצליח להיכנס למפקדת צ"ד שלנו בשנה שעברה אז אני יוכל להיכנס ולרגל אחריו בלי בעיות. אבל אני לא חושבת שאתה תוכל הארי אמרה הרמיוני מאלפוי כבר ידע למה אנחנו משתמשים בחדר וידע מה הוא צריך לבקש כדי להיכנס בגלל מריאטה הטיפשה אבל אתה לא יודע למה הופך חדר הבקשות שמאלפוי נכנס אז אתה לא יודע מה לבקש כדי להיכנס לשם יהיה דרך לעקוף את זה אמר הארי עשית טוב דובי קראצר עשה טוב גם אמרה הרמיוני אבל קראצר אמר הבוצדמית מדברת אל קראצר קראצר מעמיד פנים שהוא לא יכול לשמוע לך מכאן אמר הארי וקראצר עשה השתחוות אחרונה ונעלם כדאי שתלך גם ולך לישון דובי תודה לך הארי פוטר אדוני אמר דובי נלהב ונעלם גם כמה טוב זה אמר הארי פונה לרון והרמיוני כשבחדר אין גמדוני בית אנחנו יודעים לאן מאלפוי הולך הוא נמצא לכוד כן זה גדול אמר רון ואז ניסה להעלים את הכתמים מהחיבור שלו אבל מה כל הקטע שהוא הולך לשם עם עוד תלמידים אמרה הרמיוני איך כל כך הרבה אנשים נמצאים שם איך הוא בוטח בכזה המון שהם יודעים מה עושה---" כן זה מוזר אמר הארי אני שמעתי אותו אומר לקראב שזה לא ענייננו מה הוא עושה אז מה הוא מספר לכול האחרים רגע אחד איך הוא היה כזה טיפש זה ברור היה שם שם כד מלא בזה למטה בצינוק.... הוא היה יכול לקחת את זה בשיעור. לקחת מה אמר רון. שיקוי פולימצי הוא גנב קצת שיקוי פולימצי. סלוגרן הראה לנו את השיקוי בשיעור הראשון... אין המון תלמצידים ששומרים בשביל מאלפוי... זה רק קראב וגויל שמשתמשים.... כן הכול מתאים אמר הארי קופץ למעלה ומתקדם אל האש הם טיפשים מספיק לעכשות מה שאומרים להם אפילו אם מאלפוי לא אמר להם מה הוא עושה אבל הוא לא רוצה שהם יראו ליד חדר הבקשות אז הם לקחו שיקוי פולימצי שגורם להם להראות כמו אנשים אחרים שני הבנות שראיתי עם מאלפוי-הא קראב וגויל אתה מתכוון לומר אמרה הרמיוני שש.. הילדה הקטנה שעזרתי לה לתקן את הכד .

כן בטוח אמר הארי מאלפוי בטח היה בטוח החדר באותו זמן אז היא על מה אני מדבר ?-הוא הפיל את הכד כדי לומר למאלפוי לא לצאת החוצה כי היה שם מישהו והייתה את הילדה שהפילה את הכף גם ! אנחנו כל הזמן עברנו אותו ולא הבנו .יש לו את קראב וגויל שיהפכו בשבילו לבנות? אמר רון בגלל זה הם לא נראו שמחים בימים האלו אני מופתע שהם לא אמרו לא למאלפוי טוב ככה הם היו עושים אלא אם כן הוא הראה להם את הסימן האפל . האממם... הסימן האפל אנחנו לא יודעים בדיוק אמרה הרמיוני מגלגלת את החיבור שלה לפני שיקרה עוד משהו לחיבור אנחנו נראה אמר הארי כן אנחנו נראה הרמיוני אמרה מתמתחת אבל הארי לפני

שאתה מתלהב אני עדיין לא חושבת שאתה תוכל להיכנס לחדר הבקשות בלי לדעת מה יש שם קודם ואני לא חושבת ששכחת- היא לקחה את התיק שלה ונתנה לו מבט רציני מאוד שאתה צריך להיות מרוכז בלגלות את הדרך להשיג את הזיכרון מסלוגרן לילה טוב . הארי הסתכל בה הולכת ברגע שהדלת לחדרי הבנות נסגר על מה אתה חושב? אם הייתי יכול להיעלם כמו גמדון בית יש לי את מבחן ההתעתקות בתיק הארי לא ישן טוב בלילה הוא שכב ער וחשב למה מאלפוי משמש את חדר הניצוצות ומה הוא הארי יראה שיצליח להיכנס לחדר הארי היה בטוח שאם מאלפוי היה יכול להסתכל ולהיכנס למפקדת צ"ד הוא יהיה יכול לראות את מאלפוי מה זה יכול להיות מקום מפגש עם מישהו? בית מלאכה? הארי חשב וחשב עד שלבסוף הוא נרדם ואז היה לו סיוט הוא ראה תמונות של מאלפוי שהופך לסולגרן שהופך לסנייפ .....

הארי היה במצב רוח נהדר בארוחת בוקר היה לו זמן חופשי עד שיהיה לו שיעור התגוננות מפני כוחות האופל והיה נחוש לגלות איך נכנסים לחדר הניצוצות הרמיוני לא הראתה עניין בתכניות שלו איך להיכנס לחדר והארי עיצבן אותה בגלל שאם היא רוצה היא יכולה לעזור בהמון תסתכלו הוא אמר במהירות מצביע על לוח ההודעות שהיא רק הורידה מהלוח כדי לעצור אותה מלפתוח את זה ולהיעלם אני לא שחכתי את סלוגרן אבל אין לי שום רמז איך להשיג את הזיכרון הזה עד שלא יהיה לי רעיון אני צריך לגלות מה מאלפוי עושה. כבר אמרתי לך אתה צריך לשכנע את סלוגרן אמרה הרמיוני זה לא קטע של להערים עליו או אישהו קסם או שדמבלדור היה יכול לעשות את זה בשניה במקום לבזבז את זמנך ליד חדר הניצוצות אתה צריך לחפש את סלוגרן ולנסות להוציא ממנו את הזיכרון הזה

כן !!! אמרה הרמיוני וגרמה לרון ולהארי להחנק מארוחת הבוקר אבל הכול בסדר הוא לא מת-זה מונדגס
הוא נעצר ונשלח לאזקבן משהו על התחזות לגנב בפריצה (גנבה) אהה וזה נורא ילד בן תשע נעצר בגלל שניסה להרוג את הסבים שלו הם חושבים שהוא היה נתון לקללת אימפריוס הם סיימו את ארחת הבוקר הרמיוני הכינה את העבודה ברונות עתיקות רון הלך לחדר בו הוא עדיין צריך לסיים את החיבור של סנייפ והארי למסדרון בקומה השביעית הארי "החליק" ברגע שמצא מעבר ריק אבל הוא היה צריך לא להפריע כשהוא הגיע הוא מצא את זזה נטוש הארי לא היה בטוח מה הסיכויים להיכנס אם בחדר מאלפוי היה נמצא אבל כוונותיו היו להיכנס בלי שקראב וגויל שנראים כמו ילדות קטנות יסבכו לו את זה הוא סגר את עיניו והמשיך לכיוון שאיפה שהיה חדר הניצוצות הוא ידע מה הוא צריך לעשות כי הוא השתמש בחדר שנה שעברה הוא חשב אני צריך לראות את מאלפוי בלי שהוא יראה אותי ... אני צריך לראות את מאלפוי בלי שהוא יראה אותי ... אני צריך לראות את מאלפוי בלי שהוא יראה אותי ... שלוש פמים הוא פסע בחדר הזה הלב שלו פעם מהתרגשותה הוא פתח את עיניו ועמד מול זה אבל הוא עדיין הסתכל על זה מתיחה ענקית של קיר ריק הוא התקדם ונתן לזה דחיפה ניסיונית האבן נשארה במקום ולא קרה כלום הוא זז קדימה וניסה לדחוף. האבן נשארה מוצקת ולא משתכנעת .

"בסדר," אמר הארי בקול רם. "טוב... אני חשבתי שהטעות היא..." הוא הרהר לרגע והתחיל שוב, עצם את עיניו, התרכז כמה שיכל. "אני צריך לראות את המקום שממנו מאלפוי יוצא בחשאי... אני צריך לראות את המקום שממנו מאלפוי יוצא בחשאי..." לאחר שלשה צעדים אחורה, הוא פתח את עיניו בתקווה .
לא הייתה דלת .
"או, בחייך," הוא אמר לקיר בעצבים. "זאת הייתה הוראה ברורה. טוב." הוא חשב חזק לכמה רגעים לפני שצעד צעד נוסף. "אני צריך שתהפוך למקום שאתה נהפך לדראקו מאלפוי "...
הוא לא פתח את עיניו מיד כשסיים לפטרל; הוא האזין במאמץ, כאילו שאולי הוא ישמע את הדלת מרעישה כשהיא תהיה שם. הוא לא שמע כלום, בכל אופן, מלבד ציוץ הציפורים הרחוקים מבחוץ. הוא פתח את עיניו .
עדיין לא הייתה דלת .
הארי קילל. מישהו צרח. הוא הסתכל מסביב וראה חבורת תלמידות שנה ראשונה מתרוצצות, כנראה מתוך התרשמות שהם פגשו ברוח-רפאים מיוחדת שמקללת .
הארי ניסה כל שוני שהוא של "אני צריך לראות מה דראקו מאלפוי עושה בתוכך " שהוא יוכל לחשוב עליו במשך שעה שלמה, לבסוף הוא נאלץ להודות שהרמיוני צדקה: החדר פשוט לא רצה להיפתח בשבילו. מתוסכל ונרגז, הוא הלך להתגוננות מפני כוחות האופל, כשבהליכתו דחס את גלימת ההיעלמות שלו לתיק .
"מאחר שוב, פוטר," אמר סנייפ בקרירות, כשהארי מיהר להיכנס אל תוך הכיתה המוארת באור-נר. "עשר נקודות יורדות מגריפינדור." הארי הביט במבט זועף לעבר סנייפ כשהוא השליך את עצמו לתוך המושב שליד רון .
חצי מהכיתה עדיין עמדו, הוציאו ספרים וסידרו את הדברים שלהם; הוא לא איחר בהרבה מהם .
"לפני שנתחיל, אני רוצה את המאמרים שלכם על הסוהרסנים," אמר סנייפ, מנפנף את שרביטו בחוסר זהירות, כך שעשרים וחמישה מגילות קלף המריאו לאוויר ונחתו בערמה מסודרת על שולחנו .
"ואני מקווה לטובתכם שזה יותר טוב מההבלים שנאלצתי לסבול על 'התנגדות מקללת האימפריוס'. ובכן, אם כולכם תפתחו את הספרים שלכם בעמוד – מה אמרת ,אדון פיניגן "?
"אדוני," אמר שיימוס, "תהיתי, איך תגדיר את ההבדל בין אינפרי לרוח-רפאים? כי יש משהו בעיתון על אינפרי " –
"לא, אין הבדל," אמר סנייפ בקול משועמם .
"אבל אדוני, שמעתי אנשים מדברים " –
"אם למעשה קראת את המאמר העיתון, אדון פיניגן, עליך לדעת שמה שנקרא אינפרי זה שום דבר מלבד גנב קטן העונה לשם מנדנגוס פלצ'ר ".
"חשבתי שסנייפ ומנדנגוס היו באותו צד," הארי מלמל לרון ולהרמיוני. "הוא לא צריך להיות מודאג מזה שמנדנגוס נעצר " –
"אבל נראה שלפוטר יש המון דברים לומר בנושא," אמר סנייפ, מצביע לפתע לצד האחורי של החדר, עיניו השחורות מתמקדות על הארי. "בוא נשאל את פוטר איך הוא יגדיר את ההבדל בין אינפרי לרוח-רפאים ".

כל הכיתה הסתכלה לעבר הארי, שניסה לזכור בחופזה מה דמבלדור אמר לו בלילה ההוא שהם הלכו לבקר את סלאגהורן. "אאר – ובכן – רוחות רפאים הם שקופים ברורים" הוא אמר .
"אוו, טוב מאוד," קטע סנייפ, השפתיים שלו התקפלו. "כן, קל לראות שכמעט שש שנים של חינוך לקוסמות לא בוזבזו עליך, פוטר. ' רוחות רפאים הם שקופים ברורים '".
פנסי פרקינסון נתנה גיחוך צורמני. וכמה אנשים חייכו בזחיחות. הארי לקח נשימה עמוקה והמשיך בשקט, חשב שהמעיים שלו התבשלו, "כן, רוחות רפאים הם שקופים ברורים, אבל אינפרי הם גופות מתות, נכון? אז הם מוצקים " –
"ילד בן חמש יאמר לנו באותה מידה," לעג סנייפ. "האינפרי זה גופה שקמה לתחייה ע"י קסם מקוסם אפל. היא לא חיה, היא רק שימוש לבובה שתשמע את פקודות הקוסמים. רוח-רפאים, שאני בטוח שכולכם מודעים לזה כעת, זה חותם של נשמה שנפטרה מן הארץ, וכמובן, כמו שפוטר ווויזלי יאמרו לנו, שקופה ברורה ".
"ובכן, מה שהארי אמר הוא הכי יעיל עם אנחנו מנסים להבדיל ביניהם!" אמר רון. "כשאנחנו נמצאים בסמטה חשוכה עם ירידה אחת, נצטרך לראות אם הם מוצקים, נכון, אנחנו לא נשאל, 'סלח לי, אתה חותם של נשמה שנפטרה?'" היה גל צחוק, שמיד נרגע עם המבט שסנייפ נתן לכיתה .
"עוד עשרה נקודות יורדות מגריפינדור,"אמר סנייפ. "אני לא מצפה לעוד משהו מתוחכם ממך, רונלד וויזלי, הילד כל כך מוצק שהוא לא יכול להתעתק יותר מחצי אינץ' (בערך שתיים וחצי סנטימטר) מעבר לו ".
"לא!" לחשה הרמיוני, אוחזת את זרועותיו של הארי כשהוא פתח את הפה בזעם. "אין שום טעם, זה רק יסתיים בריתוק עוד פעם, עזוב "!
"עכשיו פתחו את הספרים שלכם בעמוד 213," אמר סנייפ, עם קצת חיוך זחוח, "וקראו את שתי הפיסקאות הראשונות על קללת ה'קרושיאטוס "."
רון היה מדוכא מאוד כל השיעור. כשהפעמון צלצל בסוף השיעור, לבנדר תפסה את רון והארי (הרמיוני יצאה מחוץ לטווח ראייה בצורה מסתורית כשהיא התקרבה (וגידפה את סנייפ בכעס על זה שלעג לרון על ההתעתקות שלו, אבל זה נראה שזה רק הרגיז את רון, והוא נפטר ממנה ע"י מעקף לשירותי הבנים עם הארי .
"סנייפ צודק, בכל זאת, נכון?" אמר רון, אחרי שהוא נעץ עיניים במראה שבורה למשך דקה או שתיים. "אני לא יודע אם שווה לי לעשות את המבחן. אני לא מצליח לתפוס את העיקרון של היתעתקות ".
"עליך גם לעשות את האימונים הנוספים בהוגסמיד ונראה מה יצא ממך," אמר הארי בצורה סבירה. "זה יעניין יותר מאשר לנסות להיכנס לחישוק טיפשי על כל פנים .
אז, אם אתה עדיין לא – אתה יודע – טוב כמו שרצית להיות, אתה יכול לדחות את המבחן, לעשות אותו איתי אחרי הקיץ – מירטל, אלו שירותי הבנים "!
רוח רפאים של ילדה התרוממה מחוץ לחדר השירותים מתוך תא מאחוריה וצפה באוויר, מסתכלת עליהם באמצעות משקפיים עבות, לבנות ועגולות. "אוו," היא

אמרה בעצב. "זה אתם שניכם ".
"למי ציפית?" שאל רון, מסתכל על השתקפותה .
"לאף אחד," אמרה מירטל, מסתכלת בעצב על נקודה בסנטרה. "הוא אמר שהוא יחזור ויראה אותי, אבל אז אמרתם שנכנסתם לבקר אותי גם" – היא נתנה להארי מבט זועף – "ואני לא ראיתי אתכם כבר חודשים. למדתי לצפות ליותר מדיי מבנים ".
"את לא גרה בשירותי הבנות האלה?" שאל הארי, שנזהר לתת את המקום למשרה פתוחה למשך כמה שנים .
"אני כן," היא אמרה, עם משיכת כתפיים זועפת וקטנה, "אבל זה לא אומר שאני לא יכולה לבקר במקומות אחרים. אני באתי לראות אותכם באמבטיה פעם, זוכר "?

"בצורה חיה," אמר הארי .
"אבל חשבתי שהוא מחבב אותי," היא אמרה בעצב. "אולי אם שניכם תלכו הוא יחזור. יש לנו הרבה במשותף. אני בטוחה שהוא מרגיש את זה ".
והיא הסתכלה בתקווה לעבר הדלת. "במה אמרת שהיה לכם הרבה המשותף," שאל רון, שנראה משועשע למדי עכשיו, "את אומרת שהוא חי בעיקול גם "?
"לא," התריסה מירטל, וקולה הדהד בקולניות מסביב לחדר השירותים המרוצף .
"זאת אומרת, הוא רגיש, אנשים מציקים לו גם, והוא מרגיש בודד ושאין לו עם מי לדבר, והא לא מפחד לבטא את רגשותיו לבכות "!
"היה כאן ילד בוכה?" שאל הארי מתוך סקרנות. "ילד צעיר "?
"לא עניינך!" אמרה מירטל, עיניה הקטנות והנוזלות התמקדו על רון, שעכשיו בהחלט גיחך. "מבטיח שלא אספר לאף אחד, ואקח את הסוד ל " –
– "לא לקבר, נכון?" שאל רון עם נחירה. "לצינורות, אולי." מירטל יללה בזעם וצללה אל תוך חדר השירותים, גרמה למים להרטיב את הצדדים ואת הרצפה .
מירטל המיללת בנראה הכניסה לב חצוף ברון. "אתה צודק," הוא אמר, מנדנד את ילקוט בית הספר שלו על כתפיו, "אני התאמן באימונים בהוגסמיד לפני שאחליט אם אעשה את המבחן ".
ובמשך השבוע, רון הצטרף להרמיוני ולשאר תלמידי השנה השישית שיהפכו לבני 17 בכדי לעשות את המבחן בשבועיים. הארי הרגיש די קינאה כשהסתכל עליה מתכוננים ללכת לכפר; הוא פספס את הטיולים לשם, וזה היה יום אביבי במיוחד, אחד מהשמיים הנקיים שהם לא ראו המון זמן. על כל פנים, הוא החליט לנצל את הזמן לנסות תקיפה נוספת על "חדר הדרישות ."
"כדאי לך," אמרה הרמיוני, כשהוא סיפר לרון ולה בסוד בכניסה לאולם, "ללכת ישר למשרד של סלוגהורן ולנסות לקבל ממנו את הזיכרון ".
"ניסיתי!" אמר הארי בכעס, שהיה מושלם בדיוק. הוא נשאר כל שיעורי השיקויים השבוע בניסיון ללחוץ על סלוגהורן, אבל אדון השיקויים תמיד עזב את הצינוק מהר מדי כך שהארי לא יוכל לתפוס אותו. פעמיים, הארי הלך למשרד שלו ודפק על הדלת, אבל לא הייתה תשובה, למרות שבפעם השנייה הוא היה בטוח שהוא שמע הפסקה מהירה של פטיפון ישן .

"הוא לא רוצה לדבר איתי, הרמיוני!" הוא יכול לומר שניסיתי ללתפוס אותו לבד שוב, והא לא עומד לתת לזה לקרות "!
"ובכן, אתה רק צריך להתמיד בזה, נכון "?
התור הקצר של האנשים שהמתינו להירשם אצל פליצ', שעשה את פעולת הזירוז הרגילה שלו עם זיהוי הסודיות, התקדם כמה צעדים והארי לא ענה במקרה שהוא נשמע ע"י השרת .
הוא איחל לרון ולהרמיוני הצלחה, הסתובב ועלה במדרגות השיש שוב, בהחלטה , שלא חשוב מה הרמיוני תאמר, להקדיש שעה או שעתיים ל"חדר הדרישות ."
ברגע שלא ראה את האולם, הארי הוציא את מפת הקונדסאים ואת גלימת ההיעלמות שלו מהתיק. הסתיר את עצמו, הקיש על המפה, מלמל, "אני נשבע חגיגית שאני מחפש צרות," וסרק אותה היטב .
זה היה בוקר יום ראשון, כמעט כל התלמידים היו בחדריהם, תלמידי גריפינדור במגדל, תלמידי רייבנקלו במגדל השני, תלמידי סלית'רין בצינוק, ותלמידי הפלפאף במרתף ליד המטבח. פה ושם הסתובב בנאדם תועה ששוטט בספריה או במסדרון. היו כמה אנשים במגרש, ושם, לבד במסדרון של קומה שביעית, היה גרגורי גויל .
לא היה סימן קלוש ל"חדר הדרישות", אבל זה לא הדאיג את הארי; אם גויל עמד על המשמר בחוץ, החדר היה פתוח, בין אם המפה הייתה מודעת לזה ובין אם לא .

לכן הוא רץ במעלה המדרגות, הֶאט רק כאשר הוא הגיע לפינת המסדרון, כשהוא התחיל לזחול, מאוד לאט, לכיוון אותו ילדה קטנה, אוחז heavy brass scales, שהרמיוני עזרה לה בחביבות לפני שבועיים. הוא חיכה עד שהוא יהיה ממש מאחוריה לפני שהתכופף מאוד נמוך ולחש, "שלום... את נחמדה מאוד, נכון "?
גויל נתן צעקה צורמנית של פחד, השליך את scales למעלה לאוויר, וברח, הרבה לפני שקול ההתרסקות של ה scales הפסיק להתהדהד במסדרון. בצחוק, הארי פנה להתבונן בקיר שמאחוריו, הוא היה בטוח, דראקו מאלפוי עומד קפוא, מודע לכך שמישהו לא רצוי עומד בחוץ, אבל לא העז להראות את עצמו. זה נתן להארי הרגשה נעימה של כוח כשהוא ניסה לזכור איזה משפטים הוא לא ניסה עדיין .
אבל המצב רוח המלא תקווה הזה לא ארוך. חצי שעה מאוחר יותר, לאחר שניסה כל שוני של בקשה לראות מה מאלפוי זומם, הקיר עדיין היה ללא דלת כמו תמיד .
הארי היה מתוסכל בצורה מדהימה – מאלפוי יכול להיות רגל (מידה) ממנו ,ועדיין לא היה שמץ זעיר של הוכחה באשר למה הוא עושה שם. איבד את סבלנותו לגמרי, הארי רץ כיוון הקיר ובעט בו .
"איי "!
הוא חשב שיתכן שהוא שבר את הבוהן שלו; כשהוא אוחז בה וקיפץ על רגל אחת, גלימת ההיעלמות החליקה ממנו .
"הארי "?
הוא הסתובב, עם רגל אחת, ונפל. שם, לתדהמתו המוחלטת, עמדה טונקס, הולכת לכיוונו כאילו היא מטיילת בנחת לעיתים קרובות במסדרון הזה .
"מה אתה עושה פה?" הוא שאל, נאבק עם רגליו שוב; למה היא תמיד צריכה

למצוא אותו שוכב על הריצפה ?
"באתי לפגוש את דמבלדור," אמרה טונקס. הארי חשב שהיא נראתה נורא: רזה מתמיד, השיער בצבע-עכבר שלה היה היה חלק ורפוי .
"המשרד שלו לא נמצא כאן," אמר הארי, "הוא בצד השני של הטירה, ליד הגרגויל – "
"אני יודעת," היא אמרה. "הוא לא שם. כנראה הלך עוד פעם ".
"באמת?" שלא הארי, מניח את רגלו החבולה בזהירות בחזרה על הקרקע. "היי – את לא יודעת לאן הוא הלך, אני מניח "?
"לא, ענתה טונקס .
"על מה רצית להיפגש איתו "?
"לא משהו מיוחד," ענתה טונקס, תולשת, כנראה בצורה לא מודעת, את שרוול גלימתה .
"רק חשבתי שעליו לדעת מה קורה. שמעתי שמועות... אנשים נפצעים ".
"כן, אני יודע, הכול היה כתוב בעיתון," אמר הארי .
"הילד הקטן הזה מנסה להרוג אותנו " –
'"הנביא היומי' לפעמים מאחר בזמנים," אמרה טונקס, שלא נראתה מקשיבה לו .
"לא קיבלת מאף אחד מהמסדר מכתבים לאחרונה "?
"אף-אחד מהמסדר לא כותב לי עוד," אמר הארי, "לא מאז שסיריוס "–
הוא ראה שהעיניים שלה מתמלאות בדמעות .
"אני מצטער," הוא מלמל בצורה מגושמת. "זאת אומרת... אני מתגעגע אליו, גם ".
"מה?" שאלה טונקס ישירות, כאילו שהיא לא שמעה אותו .
"ובכן, אראה אותך בסביבה, הארי ".
והיא הסתובבה במפתיע והלכה לצד השני של המסדרון, השאירה את הארי להסתכל עליה .
לאחר דקה בערך, הוא משך את גלימת ההיעלמות וחידש את מאמציו להיכנס ל"חדר הדרישות", אבל ליבו לו היה בתוכו. לבסוף, הוא הרגיש הרגשה ריקנית בקיבתו והידיעה שרון והרמיוני יחזרו בקרוב לארוחת צהריים גרמה לו לזנוח את הניסיונות ולעזוב את המסדרון למאלפוי, שבתקווה, מפחד לעזוב אותו למשך כמה שעות .
הוא מצא את רון והרמיוני באולם הגדול, כבר במחצית הדרך לארוחת צהריים מוקדמת .
"עשיתי זאת – ובכן. בערך!" רון אמר להארי בהתלהבות כשהוא ראה אותו .
"הייתי אמור להתעתק מחוץ לחנות התה של מאדאם פודיפוטס וקצת החטאתי, הגעתי ליד סקריבנשפטס, אבל לפחות זזתי "!
"יפה," אמר הארי. איך את היית, הרמיוני "?
"אוו, היא הייתה מושלמת, ברור," אמר רון, לפני שהרמיוני יכלה לענות .
"דיון מושלם, הגדת עתידות, ויאוש או מה שזה לא יהיה – כולנו הלכנו לשתות ב 'שלושת המטאטאים' אחר כך והיית צריך לשמוע איך טוייקרוס התחיל איתה – אהיה מופתע אם הוא לא יציע לה נישואים בקרוב " –
"ומה איתך?" שאלה הרמיוני, מתעלמת מרון. "היית למעלה ב"חדר הדרישות" כל

הזמן הזה "?
"כן!" אמר הארי. "ותנחשו את מי פגשתי שמה? טונקס "!
"טונקס?" חזרו רון והרמיוני ביחד, עם מבט נדהם .
"כן, היא אמרה שהיא באה להיפגש עם דמבלדור ".
"אם תשאל אותי," אמר רון ברגע שהארי סיים לתאר את השיחה שלו עם טונקס, "היא קצת סדוקה. איבדה את העצבים שלה אחרי מה שקרה במשרד ".
"זה קצת מוזר, אמרה הרמיוני, שמשום מה נראתה קצת מודאגת. "היא אמורה להשגיח על הבית-ספר, למה היא פתאום נוטשת את עמדתה בכדי לפגוש את דמבלדור כשהוא אפילו לא נמצא פה "?
"הייתה לי מחשבה," אמר הארי באופן זמני. הוא הרגיש מוזר על הבעת הדעה; זה יותר התחום של הרמיוני משלו. "את לא חושבת שהיא הייתה... את יודעת ... מאוהבת בסיריוס "?
הרמיוני נעצה בו מבט. "מה עלי-אדמות גורם לך לומר זאת "?
"לא יודע," אמר הארי, מושך כתפיים, "אבל היא כמעט בכתה כשהזכרתי את שמו , והפטרונוס שלה הוא דבר עם ארבע רגליים עכשיו. אני השתוממתי האם זה לא נהפך ל... את יודעת... לו ".
"זאת נקודה למחשבה," אמרה הרמיוני באיטיות. "אבל אני עדיין לא יודעת למה היא התפרצה לתוך הטירה לפגוש את דמבלדור, אם זאת באמת הסיבה."בדיוק מה שאמרתי, נכון?" אמר רון, בזמן שגרף רסק תפוחי-אדמה לפיו. "היא נהייתה קצת משוגעת. איבדה את עצביה. נשים," הוא אמר בחכמה להארי, "הם נהיות עצובות בקלות ".
"ובכל זאת," אמרה הרמיוני, התעוררה מהרהוריה, "אני בספק אם תמצא אישה שזועפת חצי שעה בגלל שמאדאם רוזמרטה לא צחקה מהבדיחה שלהם על הזקנה ,הרופא, ועל המיבולוס מימבולטוניה ".
רון הזעיף פנים.

פרק 22 : אחרי הקבורה

חלקי שמיים כחולים החלו להופיע מעל מגדלי הטירה , מה שלא בהכרח שיפר את מצב רוחו של הארי .
הוא נמנע מניסיונותיו לגלות מה עושה מאלפוי , ובמאמציו האחרונים ניסה לחשוב על שיחה עם סלהאגרון שאולי תביא לו את הזיכרון הישן .
מאוחר יותר אחר הצהרים הם התיישבו בפינה מוארת בחצר , " רק בפעם האחרונה אולי תשכח כבר ממאלפוי " אמרה הרמיוני בתקיפות .
היא ורון קראו יחד בעלון של משרד הקסמים " טעויות בהתעתקות ואיך להימנע מהן " מה שלא בהכרח הרגיע אותם לגבי המבחנים אחר הצהריים .
לפתע מגיחה ילדה מהפינה בעוד רון במאמציו הכושלים מנסה להסתתר מאחורי הרמיוני .
זו לא לבנדר שוב" אמרה הרמיוני בעייפות " הו טוב " אמר רון ונרגע כשראה שזו אינה היא .

"הארי פוטר ?" אמרה הילדה " אמרו לי לתת לך את זה "
ליבו של הארי צנח כשראה את מגילת הקלף , בעוד הילדה בטווח שמיעה אמר בלחש" דמבלדור אמר שלא יהיו שיעורים עד שאני אצליח להשיג את הזיכרון "
"אולי הוא רוצה לבדוק מה הדרך שלך " הציעה הרמיוני בעוד הארי פותח את הקלף .
אבל במקום למצוא את כתב ידו של דמבלדור הוא ראה כתב צר וארוך הכתב לא היה מסודר ומה שהקשה על הקריאה זה כתמי הבכי שהיו פזורים על פני הקלף .

הארי ,רון והרמיוני היקרים

בזמן אמש מת הארגוג , הארי ורון אתם פגשתם אותו ואתם יודעים עד כמה הוא היה מיוחד הרמיוני אני יודע שאת היית יכולה לאהוב אותו ,זה נורא ישמח אותי אם תגיעו לקבורה הערב .
אני מתכוון לקבור אותו בשעות הערב , זה היה הזמן האהוב עליו ביותר בכל היום .

אי יודע שאסור לכם להסתובב בחוץ בלילה אבל אתם יכולים להגיע עם גלימת ההעלמות .
אני רק מבקש , מכיוון שאינני יכול לצפות בזה לבד .
האגריד

"קחי תקראי" העביר הארי את הקלף להרמיוני " זה חסר תועלת " אמרה הרמיוני והעבירה לרון שיקרא והוא הביט בקלף במבט ספקני .
הוא חולני " אמר בזעם " הדבר הזה אמר לילדים שלו לאכול את הארי ואותי !
עכשיו האגריד מצפה שנבוא לשם אחרי הכל ונקבור אותו ".
"לא אי אפשר " אמרה הרמיוני , " הוא רוצה שנעזוב את הטירה בלילה והוא יודע שהביטחון מתוגבר ומה יקרה אם נתפס . "
"אנחנו היינו שם וראינו אותו בלילה " אמר הארי .
"כן אבל לא משהו כזה " אמרה הרמיוני " סיכנו הרבה בעזרה להאגריד , אבל אחרי הכל מטבעם למות . אם זו שאלה שתקל עליו "
"אני לא רוצה ללכת אפילו פחות " אמר רון בתקיפות " את לא נפגשת איתו הרמיוני , תאמיני לי מוות יואיל לו "
הארי לקח את הפתק חזרה והתבונן למטה בכל הדמעות הפרושות שנפלו על הקלף במהירות .
הארי אל תחשוב אפילו על ללכת " אמרה הרמיוני " זה כזה דבר חסר טעם ובזבוז זמן "
הארי נאנח " כן אני יודע " הוא אמר , " אני מניח שהאגריד יצטרך לקבור את הארגוג בילדינו ."
"כן הוא ירצה " אמרה הרמיוני מסתכלת מסביב " שיעור שיקויים יהיה כמעט ריק היום , כולם עסוקים במבחנים .אז נסה לרכך את סלהאגרון קצת "!
"חמישים ושבע שעות מזל את חושבת ?" אמר הארי במרירות .
"מזל " אמר רון לפתע , " הארי זהו זה נביא מזל "
"מה זה אומר "?
"נשתמש בשיקוי המזל שלך "!
"רון זהו זה " אמרה הרמיוני משמיעה קול תדהמה . כמובן ! איך אני לא חשבתי על זה ""?
הארי התבונן בשתי הם " פליקס פיליקס ?" הוא אמר .
"אני רוצה לשמור את זה "...
"בשביל מה ?" דרש רון באופן ספקני .
"מה בכל העולם יותר חשוב מהזיכרון הזה הארי ?" שאלה הרמיוני .
הארי לא ענה לה , המחשבה על הבקבוק הקטן והזהוב ריחפה על קצה מחשבתו

לזמן מה .
משהו לא ברור שכלל את ג'יני עם דין , ורון איכשהו שמח לראותה בחברה חדשה משהו תסס במוחו בעודו ממשיך ותוהה .
"הארי ? אתה מקשיב לנו ?" שאלה הרמיוני .
"הו כן כמובן " הוא אמר מנער עצמו " טוב בסדר אם אין באפשרותי לדבר עם סלהאגרון אחר הצהרים , אז אני אקח קצת מהפליקס ואלך הערב "...
"אז זה מוחלט " אמרה הרמיוני בזריזות , והסתובבה על קצות רגליה בחינניות " יעד.... לקבוע .....בזהירות רבה ..." היא מילמלה .
רון ביקש ממנה " אני מרגיש חולה מספיק כמו שזה" הו עצור ש...." - " מהר הסתירי אותי " !
"זו לא לבנדר !" אמרה הרמיוני בחוסר סבלנות , כשזוג של בנות בחצר עברו .
"התקרר" אמר רון מסתכל מעל כתפה של הרמיוני בכדי לבדוק" תאמינו לי הן לא נראות שמחות "?
הן האחיות של מונטגומרי וברור שהן לא נראות שמחות , אתה לא שמעת מה קרה לאח שלהן ?" אמרה הרמיוני .
"אם להיות ישר , אני מאבד את מסלול של מה שקורה לקרובי המשפחה של כל אחד " אמר רון .
"טוב האח שלהן הותקף על ידי אדם זאב , השמועה היא שאמא שלהם סירבה לעזור נגד המוות ... בכל אופן הילד היה רק חמשה והוא מת בביה"ח מנגו הם לא הצליחו להציל אותו "
"הוא מת ?" חזר שוב ושוב הארי מוכה הלם " אבל בוודאי שאנשי זאב לא הורגים , הם
פשוט הופכים אותך לאחד מהם "
"הם לפעמים הורגים " אמר רון שנראה יותר רציני עכשיו . " שמעתי על זה קורה כאשר אדם זאב סובל ממשהו "
"מה היה השם של האדם זאב ?" שאל הארי במהירות .
"טוב השמועה אומרת שזה היה פנריר גרייבק " אמרה הרמיוני " ידעתי שזה המניאק שאוהב לתקוף ילדים לופין סיפר לי עליו ! " אמר הארי בכעס .
הרמיוני הסתכלה עליו בעגמומיות .
"הארי אתה ניסית להשיג את הזיכרון הזה " היא אמרה " זה מה שיעצור את וולדמורט , האם לא זה,אלו דברים נוראים האלה שקורים למטה אותו "
הפעמון צלצל והרמיוני ורון קפצו על רגליהם מסתכלים בפחד .
"אתם תעשוטוב " הארי אמר לשניהם , בזמן שהם הלכו בכיוון הכניסה במסדרון לפגוש את יתר שהולכים להיבחן בהתעתקות .
"בהצלחה "...
"גם לך .." אמרה הרמיוני במבט משמעותי והארי הכל ללכת בכיוון המרתפים .
היו רק שלושה תלמידים בשיעור שיקויים אחר הצהרים הארי , ארני ודרקו מאלפוי .

גם כל צעיר נראה פשוט עדיין ?" אמר סלהאגרון בחביבות " לא בני שבעה עשרה

עדיין ""?
הם נענעו ראשיהם .
"אה טוב " אמר סלהאגרון בחביבות " בגלל שאנחנו כל כך מעט , אז אנחנו נעשה משהו כייף היום . אני רוצה שכל אחד מכם יבשל משהו מצחיק ".
"זה נשמע טוב אדוני " אמר ארני , ארני שפשף את שתי ידיו ביחד . מאלפוי מצד שני לא פיצח חיוך " מה אתה אומר , משהו מצחיק ? הוא אמר בעצבנות " הו הפתעת אותי " אמר סלהאגרון בקלילות .
מאלפוי פתח את העותק שלו שיקוי למתקדמים והביע הבעה נרגזת ושתק . זה לא היה יכול להיות משהו זה ביזבוז זמן . ללא ספק חשב הארי כי מבטו של מאלפוי מציץ מעל חלקו העליון של הספר ומתבונן בו , מאלפוי שנא את הזמן האם הוא יכל לעבוד בחדר הנחיצות בזמן זה במקום .
היה בינו לבין טונקס כעת דמיון , הוא נראה יותר רזה העור שלו נראה יותר אפרפר נראה כאילו כבר הרבה זמן כבר לא ראה אור יום . אבל שם היה לא אוויר של ש ביעות רצון עצמית, ריגוש, או עליונות , הוא כבר לא הלך ביהירות מול כולם בהוגורטס .
בהוגורטס גילו כאשר הוא התהלל בגלוי על המשימה שנתן לן וולדמורט , ובדעתו של הארי עלתה רק מסקנה אחת .
המשימה כל מה שזה לא יהיה הלכה באופן גרוע .
המחשבה הזאת הביאה אותו לסיפוק גדול , הארי פתח את ההעתק שלו שיקוי למתקדמים ומצא בכבדות את התיקון של הנסיך חצוי הדם " סם חיים לגרימת הרגשה טובה " אבל אם (ליבו של הארי זינק כשהמחשבה הכתה בו) אם הוא יצליח לשכנע אותו לטעום כמה טיפות אז אולי הוא יכול להשיג את הזיכרון ...
"טוב עכשיו זה נראה נפלא " אמר סלהאגרון לאחר כשעה וחצי מוחה כף בשתי ידיו בעודו מתבונן בתוכן הקדרה של הארי שהייתה צהובה " הרגשה טובה אני יכול לקחת את זה ? ומה שאני מריח ? ממם... אתה הוספת הרבה נענע לא ? לא שמרני , אבל מאיפה באה לך ההשראה כמובן שנוטים לאזן את תופעות הלוואי ואם שמים באופן מוגזם ... אני באמת לא יודע איך אתה חכם כזה נערי "
הארי דחף את העותק הנסיך חצוי הדם עמוק יותר לתוך התיק שלו בעזרת הרגל .
"אלו פשוט הגנים של אמא שלך חוזרים בך "
"הו כן אולי " אמר הארי .
ארני הסתכל כועס , ונאה נחוש בדעתו לעקוף את הארי לפעם אחת , ובפזיזות אלתר משהו לשיקוי שלו שהתגבן וייצר בועות סגולות למרגלות הקידרה שלו .
מאלפוי כבר היה מוכן ונעמד חמוץ פנים .
הפעמון צלצל וארני ומאלפוי יצאו במהירות , " אדוני" החל הארי לדבר אבל סלהאגרון הביט מבעד לכתפו וכשראה שהחדר ריק חוץ ממנו ומהארי , הוא מיהר ככל שיכל .
"פרופסור פרופסור אתה לא רוצה לטעום משלי " ניסה הארי נואש .
אבל סלהאגרון הלך מאוכזב הארי רוקן את הקדרה ארז את הדברים שלו ועזב את המרתף .
רון והרמיוני חזרו בסוף אחר הצהרים .

"הארי !" בכתה הרמינוי מגיחה מהחור שמאחורי התמונה " הארי הארי עברתי "
"כל הכבוד " הוא אמר " ורון "?
"הוא , הוא נכשל " לחשה הרמיוני רון נכנס לתוך החדר ומבט עגום עוטה על פניו " זה באמת היה חוסר מזל רק פישול קטנטן הבוחן ראה שההוא פשוט עזב חצי שנייה לפני . איך זה הלך עם סלהאגרון " ?
"שום דבר " אמר הארי כשרון הצטרף אליהם " זה סתם מזל רע אבל אתה תעבור בפעם הבאה , אנחנו נוכל לעשות את זה כולנו ביחד "
"כן אני מניח " אמר רון בכעס " אבל החצי גבה הזה – אוהב שעננים "!
"אני יודעת " אמרה הרמיוני בצורה מרגיעה " זה באמת היה דוחה " ...
הם בזבזו את רוב הערב בגידופים על הבוחן של ההתעתקות , ורון הסתכל יותר בזהירות באותו זמן עד שחזרו לדבר על חדר הנחיצות ודנים בבעיה הממושכת של הזכרון של סלהאגרון .
"הארי אתה מתכוון להשתמש בפליקס פיליקס או מה ?" דרש רון .
"השתפרתי ..," אמר הארי " אני לא חושב שאני אצטרך את כל הכמות , אני לא חושב שאני צריך 24 שעות זה לא שווה שעתיים או שלוש אמורות להספיק לי די והותר "
"אתה מרגיש כזה גדול וכל יכול כשאתה לוקח את זה " אמר רון מזכיר " ואז אתה לא יכול לעשות שום דבר מוטעה "
"על מה אתה מדבר ?" אמרה הרמיוני מצחקקת " אתה מעולם לא לקחת את זה "

"כן אבל אני יודע שככה זה יהיה לא" אמר רון מנסה להסביר את עצמו " באמת אין שום הבדל ."
הם ראו את סלהאגרון נכנס לאולם הגדול וידעו שהוא לוקח פסק זמן בין הארוחות , הם התמהמו לזמן מה בתוך החדר .
התוכנית היא שהארי ילך לסלהאגרון הפעם למשרד ויחכה עד שהוא יגיע ויחזור לשם .
כאשר השמש שקעה בין צמרות העצים של היער האסור , הם החליטו שהרגע הגיע , הם בדקו בזהירות שנוויל דין ושיימוס לא שם והתגנבו למגורי הבנים .
הארי הוציא את גליל הגרביים שלו והוציא מתוכו בקבוקון קטן , " ובכן בואו נתחיל " אמר הארי הוא הרים את הבקבוק הקטן ובלע בליעה קטנטונת .
"נו איך ההרגשה ?" לחשה הרמיוני .
הארי לא השיב לרגע אבל אז לאט לאט הוא חש כעת שיש בפניו הזדמנויות אין סופיות .
הוא הרגיש כאילו הוא יכול לעשות כל דבר , וכל דבר בכלל ... ולהשיג את הזיכרון מסלהאגרון נראה פשוט נורא לא רק אפשרי אלא קלי קלות .
הוא נעמד על רגליו עם אמון .
"מצוין " הוא אמר " פשוט נפלא , אני הולך להאגריד "
""מה ?" אמרו רון והרמיוני במהקלה מביטים בו מזועזים .
"אבל הארי אתה צריך ללכת לסלהאגרון זוכר ?" אמרה הרמיוני .
"אבל " אמר הארי בביטחון " אני מרגיש טוב בכדאי ללכת להאגריד "

"אתה מרגיש יותר טוב כדאי ללכת לקבור עכביש ענקי ?" שאל רון מוקה הלם .
"כן " אמר הארי , מוציא את גלימת ההעלמות מהמזוודה שלו . " אני מרגיש שאני צריך ללכת לשם הלילה , אתה יודע למה אני מתכוון " לא " אמרו רון והרמיוני מביטים בו בחרדה .
"זה בטח ההשפעה של הפליקס פיליקס אני מניח ?" אמרה הרמיוני בחשש , מחזיקה את הבקבוקון באור " אתה לא השגת בקבוק אחר מלא ?- אני לא יודע " – .
"זה טירוף " אמר רון הארי הלביש את הגלימה על הכתפיים שלו .
הארי צחק ורן והרמיוני המשיכו לביט בו בחרדה .
"תאמינו לי " הוא אמר " אני יודע מה שאני עושה ... או לפחות יודע " הוא צעד בביטחון לדלת " זה הפליקס עושה " ...
הוא משך את גלימת ההעלמות מעל ראשו , והחל ממהר לרדת במדרגות כשרון והרמיוני ממהרים בעקבותיו .
הארי החליק דרך הדלת הפתוחה " מה אתה עשית איתה שם למעלה " צעקה לבנדר שהבחינה ברון הרמיוני והארי שיצאו ממגורי הבנים .
הארי שמע את הסכסוך מה שנתן לו הסחה והוא מיהר ממשיך הלאה הוא עבר דרך החור שמאחורי התמונה בכזאת פשטות בזמן שדין וג'יני עברו והארי היה מסוגל להתחלק ביניהם .
"למה אתה דוחף אותי דין?" היא אמרה נשמעת מוטרדת " אתה תמיד עושה את זה , זה מה שתעשה בתור חבר שלי "?
התמונה שהתנודדה נסגרה מאחורי הארי אך לא לפני שהספיק לשמוע את דין משיב לג'יני בכעס , וכבר מצב רוחו עלה והוא יצא מהטירה .
הוא לה היה צרי להזדחל בין אנשים הוא לא פגש אף אחד בדרכו מה שלא כל כך הפתיע אותו , הערב הוא היה הכי בר מזל בהוגורטס .
למה הוא חשב שהוא בכלל הולך להאגריד כנראה שזה היה הדבר הנכון לעשות זה היה כאילו השיקוי פקח את עיניו והראה לו את הדרך הנכונה .
הוא לא יכל לראות את היעד הסופי , הוא לא ידע היכן נמצא סלהאגרון אבל הוא ידע שהוא ילך בדרך הנכונה להשיג את הזיכרון .
כאשר הגיעה לדלתות הכניסה הוא ראה שמישהו שכח לנעול אותן , הארי פסע אל שעת בין הערביים הוא נשם את הריח הצלול של אוויר נקי והחל לצעוד בכיוון החשיכה .
זה קרה כאשר הגיע למטה במחשבה על הטיול לביקתתו של האגריד ואיך זה יהיה לעבור את מדשאת החצר הירוקה , אבל זה היה ברור להאיר שזוהי דרך שבה הוא צריך להתנהג לכן כיוון את רגליו לכיוון ביתו של האגריד מה שהוא לא היה שמח אבל הפתיע אותו למצוא את פרופסור . סלהאגרון בשיחה עם הפרופסור ספראוט .

הארי עמד מאחורי קיר אבן נמוך , מרגיש שלוו ורגוע עם הסביבה ומאזין לשיחה שלהם .
"קחי את הזמן ותעשי אתה זה "פומונה אמר סלהאגרון באדיבות " אני מסכים איתם יותר טוב יהיה להם בחממות ..."

"הו אני איתך " אמרה פרופסור סטראוט בחמימות " זה מספיק בשבילך ."?
"הרבה , הרבה " אמר סלהאגרון , הארי ראה שהיא הביאה זרעים של צמחים " צריך להשאיר אותם ואז לשים אותם בתבשילים . טוב ערב טוב לך ושוב תודה רבה " !
פרופסור סטראוט נעלמה בחושך בכיוון החממות שלה , וסלהאגרון החיש פעמיו לנקודה שבה היה הארי בלתי נראה .
אחוז עם רצון מידי להראות עצמו(לא הצלחתי לתרגם . (
"ערב טוב פרופסור "...
"חי זקנו של מרילין , הארי הפחדת אותי " אמר סלהאגרון , נעצר והסתכל בזהירות " איך יצאת מהטירה "?
"אני חושב שמישהו שכח לסגור את הדלתות " אמר האר בשמחה , ונהנה לראות את סלהאגרון כועס .
"אני ידווח על האיש הזה , צריך לדאוג יותר לאבטחה עם אתה שואל אותי ...אבל למה אתה בחוץ הארי "?
"טוב אדוני זה האגריד " אמר הארי , כי ידע שזה הדבר הנכון לעשות להגיד את האמת " הוא צריך משהו ...אבל אתה אל תספר פרופסור ? אני לא רוצה שיהיו לו עוד בעיות "...
סקרנותו של סלהאגרון גברה עליו " טוב אני לא יכול להבטיח כלום ..." הוא אמר בקול צרוד .
"אבל אני יודע שדמבלדור בוטח בהאגריד בגלל זה אני מאמין בו אני בטוח שזה לא יכול להיות משהו נורא כל כך אז להת "... '
"טוב זה העכביש העצום הזה היה לו אותו מזמן ...זו חיה ביער ...הוא יכל לדבר והכל "
"שמעתי שמועות על עבישים ביער " אמר סלהאגרון בעדינות מסתכל בכיוון העצים הקודרים " אז זה אמתי "?
"כן " אמר הארי , "אבל זה הארגוג הראשון שהאגריד השיג הוא מת אתמול בלילה . הוא רוצה חברה בזמן שהוא קובר אותו ואני אמרתי שאני הולך "...

סקרנותו של סלוגהורן הייתה נלהבת ללא ספק. "ובכן, איני יכול להבטיח את זה," הוא אמר בזעף .
"אבל אני יודע שדמבלדור סומך על האגריד מאוד, אז אני בטוח שהוא לא זומם משהו נורא "...

"ובכן, זה העכביש הענק, יש לו אותו שנים... הוא חי ביער... הוא יכול לדבר והכול "_

"שמעתי שמועות שהיו אקרומנטולות (סוג של עכביש) ביער," אמר סלוגהורן ברכות, מביט לעבר המון העצים השחורים. "אז זה אמיתי, נכון "?

"כן," אמר הארי. "אבל זה, ערגוג, היחיד שהאגריד תפס אי-פעם, הוא מת אתמול בלילה .
הוא הרוס. הוא רוצה חברה בזמן שהוא קובר אותו ואני אמרתי שאבוא ".

"נוגע ללב, נוגע ללב," אמר סלוגהורן בפיזור נפש, עיניו השחוחות והגדולות התמקדו באורות הרחוקים מהבקתה של האגריד. "אבל ארס של אקרומנטולות הוא בעל ערך גדול... אם החיה מתה לא מזמן אולי זה עוד לא התייבש עדיין... כמובן, אני לא רוצה לעשות משהו לא רגיש שהאגריד עצוב ...אבל אם ישנה אפשרות כלשהי להשיג קצת... זאת אומרת, זה כמעט בלתי אפשרי להשיג ארס מאקרומנטולה כשזה חי "...

סלאגהורן נראה מדבר יותר לעצמו מאשר להארי עכשיו. "... זה בזבוז נוראי לא לאסוף את זה... אפשר לקבל מאה אוניות על שמינית הגלון... אם כל הכנות , המשכורת שלי לא גדולה "...

והארי ראה עכשיו בברור מה צריך לעשות. "ובכן," הוא אמר, עם ההססנות המשכנעת ביותר, "ובכן, אם אתה רוצה לבוא, פרופסור, האגריד לבטח יהיה מרוצה עד מאוד... לקבור את ערגוג בצורה טובה יותר, את יודע "...

"כן, כמובן," אמר סלאגהורן, עיניו עכשיו נצנצו מהתלהבות. "אומר לך מה ,הארי, אפגוש אותך שמה עם בקבוק או שניים... נשקה את החיה לרוויה – לא לבריאות – אבל אנחנו נקבור אותה יפה, בכל אופן, ברגע שזה קבור. ואני רק אחליף את העניבה שלי, זאת היא הזדמנות נהדרת "...

הוא מיהר לטירה, והארי רץ להאגריד, שמח עם עצמו .

"הגעת," קרקר האגריד, כשהוא פתח את הדלת וראה את הארי מתגלה מגלימת ההיעלמות לפניו .

"כן – רון והרמיוני לא יכלו, בכל זאת," אמר הארי. הם מאוד מצטערים ".

"לא – לא נורא) Hed've bin touched yeh're here, though, Harry ...קטע לא ברור "...(

האגריד נתן יבבה גדולה. הוא הכין לעצמו סרט-זרוע שחור ממה שנראה כמו סמרטוט טבול בחומר הברקה למגף, ועיניו נהיו נפוחות, אדומות, ונפוחות. הארי טפח בדברי ניחומים על המרפק, שהיה הנקודה הגבוהה ביותר אצל האגריד שהוא יכול להגיע אליה בקלות .

"איפה אנחנו קוברים אותו?" הוא שאל. "ביער "?

"לעולם לא, למען השם," אמר האגריד, מנגב את עיניו שוטפות עם תחתית חולצתו" .העכבישים האחרים לא יתנו להתקרב לקורים שלהם עכשיו כשערגוג מת. הם לא אכלו אותי על פי הוראותיו של ערגוג! אתא מאמין, הארי "?

התשובה ההוגנת הייתה "כן"; הארי זוכר לצערו את הקטע שהוא ורון התמודדו פנים אל פנים עם האקרומנטולות. הם היו בטוחים לגמרי שערגוג היה הדבר היחיד שעצר בעדם מלאכול את האגריד .

"לא היה אזור אחד ביער שיכלתי להסתובב בו לפני זה!" אמר האגריד, מניד את ראשו. "זה 'לא קל, להוציא את גופתו של ערגוג משם, נשבע ל'ך – הם בדרך כלל אוכלים את מי שמת מהם, מבין... אבל רציתי לקבור 'תו בצורה יפה... פרדה מתאימה "...

הוא פרץ ביבבות שוב והארי טפח עוד פעם על המרפק, אומר מה שאמר מקודם (על פי השיקוי זה הדבר הנכון שצריך לעשותו), "פרופסור סלוגהורן פגש אותי בדרך לפה, האגריד ".

"לא בצרות, אה?" אמר הארי, מביט למעלה, מופחד. "אסור היה עליך להיות מחוץ לטירה בערב, ידעתי, זאת אשמתי "–

"לא,לא, כשהוא שמע מה אני עושה הוא אמר שהוא ישמח לבוא ולתת את תודותיו האחרונות לערגוג גם," אמר הארי .

הוא הלך להחליף בגדים לבגדים יותר מתאימים, אני חושב... והא אמר שהוא יביא כמה בקבוקים שנוכל לשתות לזכרון ערגוג "...

"באמת?" שאל האגריד, נראה מודהם ומרוגש ביחד. "זה – זה יפה מאוד מצידו , באמת, בלי תמורה גם. לעולם לא היה לי מה לעשות עם הוראס סלאגהורן לפני זה... בא לראות את ערגוג נקבר, למרות זאת, אה? ובכן... הוא יאהב את זה , ערגוג "...

הארי חשב ביחידות שמה שערגוג יאהב יותר מסלוגהורן יהיה אם הוא יקבל כמות גדול של בשר אכיל, אבל הוא רק זז לכיוון החלון של הבקתה של האגריד, הוא ראה מראה נורא למדי של כמות עצומה של עכבישים מתים שוכבים שם בחצר , הרגליים שלהם מסולסלות ומסובכות. "אנחנו עומדים לקבור אותו כאן, האגריד , בחצר שלך "?

"ליד חלקת הדלעת, נראה לי," אמר האגריד בקול חנוק. "כבר חפרתי – ת'יודע –

את הקבר. רק חשבתי שנגיד עליו כמה דברים טובים – זיכרונות שמחים, ת'יודע–
"

קולו רעד ופסק. הייתה דפיקה על הדלת, והוא הסתובב לפתוח אותה, מקנח את אפו עם ממחטה מוכתמת כשפתח. סלוגהורן מיהר למפתן, עם מספר בקבוקים בזרועותיו ,ולבוש צעיף שחור מדכא .

"האגריד," הוא אמר, בקול עמוק, ורציני. "עצוב מאוד על לשמוע על אובדנך ".

"יפה מאוד מצידך," אמר האגריד. "תודה רבה. ותודה גם על זה ש'לו נתת להארי ריתוק "...

"לא חלמתי על זה," אמר סלוהגהורן. "לילה עצוב, לילה עצב... היכן היצור המסכן "?

"בחוץ," אמר האגריד בקול רועד. "אז – אז נעשה את זה "?

השלשה יצאו החוצה לחצר האחורית. הירח נראה מוברק בצבע לבן דרך העצים עכשיו, והקרנות שלו התערבבו עם האור שגלש מהחלון של האגריד להאיר על גופתו של ערגוג ששוכבת על שפת בור גדול ליד תל בגובה 10-פיט (שלשה מטרים בערך (של אדמה חפורה טרייה .

"מרשים," אמר סלוגהורן, מתקרב למנהיג העכבישים, שלו היו שמונה עיניים עכורות שנוצים מבט ישירות בשמיים ושני צבתות ענקיות ועקומות, זוהרות ללא תנועה באור הירח. הארי חשב שהוא שמע צלצול בקבוקים כשסלוגהורן התכופף לעבר הצבתות, כנראה בכדי לבחון את הראש השעיר העצום .

"זה לא שכוולם מעריכים כמה' הם יפים," אמר האגריד לגבו של סלאגהורן, בעוד שדמעות זולגות מעיניו המקומטות. "אני לו' ידעתי שת' מתעניין ביצורים כמו ערגוג, הוראס ".

"מתעניין? האגריד יקירי, אני מעריץ אותם," אמר סלוגהורן, מתרחק מהגופה . הארי ראה את הנצנוץ של הבקבוק נעלם מתחת גלימתו, למרות שהאגריד, מוחה את עיניו עוד פעם, לא הבחין בכלום. "ובכן... שנמשיך בקבירה "?

האגריד הנהן והתקדם. הוא הרים את העכביש הענקי בזרועותיו, עם נחירה גדולה , מגלגל אותו לבור החשוך. זה הכה את התחתית עם חבטה, חורקת ונוראית למדי . האגריד התחיל לבכות שוב .

"כמובן, שזה קשה לך, זה שמכיר אותו הכי טוב," אמר סלוגהורן, שכמו שהארי יכל

להגיע רק עד למרפק של האגריד, אבל טפח בו אותו דבר. "למה שלא אומר כמה מילים "?

בטח הוא חייב הרבה ארס איכותי מערגוג, כך הארי חשב, מפני שסלוגהורן היה מרוצה עם חיוך זחוח על פניו כשהוא התקרב לשפת הבור ואמר, בקול מרשים ובאיטיות ,
"היה שלום, ערגוג, מלך משפחות העכבישים, החברות הארוכה והנאמנה שלך אם מכירך לא תישכח !
למרות שגופתך תירקב, נשמתך תתמהמה בשלווה, מקומות טווי-קורים של ביתך היערי .
מי ייתן שצאצאיך רבי-העיניים ישגשגו אי-פעם וחבריך האנושיים ימצאו נחמה עם האובדן שהם נושאים ".

"זה' היה... זה' היה... יפהפה!" ילל האגריד, והוא התמוטט על ערמת הזבל, בוכה חזק מתמיד .

"יהיה בסדר," אמר סלוגהורן, מנפנף בשרביטו כך שהערמה הענקית של האדמה התרוממה ונפלה, סוג של התרסקות עמום, על העכביש המת, יוצרת תל חלק.
"בואו נכנס פנימה לשתות. תפוס את הצד השני שלו הארי, הארי... זהו זה... אחריך ,האגריד... כל הכבוד "...

הם הושיבו את האגריד על כיסא ליד השולחן. פנג, שהסתתר בסל שלו במהלך הקבירה, התהלך בעדינות לידם מניח את ראשו הכבד על הירך של הארי כמו תמיד .סלוגהורן פתח את אחד בקבוקי היין שהוא הביא .

"בדקתי את כולם לרעל," הבטיח להארי, שופך את רוב הבקבוק הראשון לספל בגודל-דלי ומוסר אותו להאגריד. "גמדון-בית בדק בטעימה כל בקבוק אחרי מה שקרה לחברך המסכן רופרט ".

הארי ראה בדמיונו, את הבעת הפנים של הרמיוני אם היא אי פעם תדע על ההתעללות בגמדוני-הבית הזאת, והחליט לא להזכיר את זה יותר .

"אחד להארי..." אמר סלוגהורן, מחלק את הבקבוק השני לשני ספלים," ... ואחד בשבילי. יופי." – הוא הרים את הספל שלו גבוה – "לזיכרון ערגוג ".

"לזיכרון ערגוג," אמרו האגריד והארי ביחד. האגריד וסלוגהורן שתו לעומק .הארי, בכל אופן, עם הדרך הנכונה והמוארת ע"י פליקס פליג'יס, ידע שאסור לו לשתות, אז הוא רק העמיד פנים שהוא לוקח שלוק והחזיר את הספל לשולחן לפניו .

"היה לי אותו מביצה, אתב' יודעים," אמר האגריד בעגמומיות. "הוא היה דבר קטן

וזעיר כשהוא בקע. 'תקופת פעילות הגודל של פקינזי'" (לא ברור (

"מתוק," אמר סלוגהורן .

"נהגתי לשמור אותו בארון למעלה בבית ספר עד ש... טוב "...

עיניו של האגריד החשיכו והארי ידע למה: טום רידל תיכנן לזרוק את האגריד מהבית ספר, ע"י האשמה שהוא פתח את 'חדר הסודות'. סלוגהורן, בכל אופן, לא נראה מקשיב; הוא הסתכל אל התקרה, איפה שהיו כמה סירי פליז תלויים, וגם סבך ארוך של שער לבן בהיר ורך .

"זה לא שיער של חד-קרן, האגריד "?

"אוו, כן," אמר האגריד באדישות. "נשר מזנבותיהם, שנתפסו בענפים ביער וזה, ת' יודע "...

"אבל ברנש יקר שלי, אתה יודע כמה זה שווה "?

"אני משתמש בזה כדי לחבוש פצעים וזה אם יצור נפצע," אמר האגריד, מושך כתפיים. "זה שימושי חבל"ז... זה חזק מאוד ".

סלוגהורן לקח עוד לגימה עמוקה מספלו, עיניו נעות בזהירות עכשיו מסביב לבקתה, מחפשות, הארי ידע, עוד אוצרות שאולי הוא יוכל להחליף בהספקה עצומה של מי-דבש מעץ-אלון מבושל, אננס מגובש, ומקטורן ענוג. הוא מילא את ספלו של האגריד ושלו מחדש, ושאל אותו על היצורים שחיים ביער בימים אלה ואיך האגריד היה מסוגל לשמור על כולם. האגריד, שנהיה פתוח תחת ההשפעה של המשקה וההתעניינות החנפנית של סלוגהורן, הפסיק למחות את עיניו ונכנס בשמחה להסבר ארוך על חקלאות של מתרפס-הקשת .

הפליקס פליג'יס נתן להארי דחיקת מרפק קטנה בקטע הזה, והוא הבחין שההספקה של המשקה שסלוגהורן הביא נגמרה מהר. הארי עוד לא הצליח לבצע מחדש את הלחש בלי לומר את הלחש בקול רם, אבל הרעיון שאולי הוא לא יוכל לעשות זאת הלילה היה משעשע: למעשה, הארי גיחך לעצמו באשר, גם האגריד וגם סלוגהורן לא הבחינו (שעכשיו החליפו מעשיות על משכר בלתי חוקי של בידי דרקון) הוא כיוון את השרביט שלו מתחת לשולחן על הבקבוקים הריקים שמיד התחילו להתמלות מחדש .

ולאחר שעה בערך, האגריד וסלוגהורן התחיל לשתות לחיים בצורה מוגזמת: להוגוורטס, לדמבלדור, ליין תוצרת גמדונים, ול -

"הארי פוטר!" שאג האגריד, שופך מעט מהדלי ה-14 שלו על הלחי כשהוא מרוקן אותו .

"כן, כמובן," צעק סלוגהורן בצורה קצת לא ברורה, "פארי הוטר (גם = לוטרה מתחמקת), הנבחר ש – ובכן – משהו כזה," הוא מלמל, ורוקן את הספל הזה גם .

לא הרבה אחר כך, האגריד התחיל לבכות שוב ולחץ על כל זנבות החד-קרן על סלוגהורן, שהכניס אותם לכיסו עם צעקה של, "לידידות! לנדיבות! לעשר אוניות לשערה "!

ולאחר זמן מסוים, האגריד וסלוגהורן ישבו אחד ליד השני, מחובקים עם הזרועות, שרים שיר איטי ועצוב על קוסם שמת שנקרא 'אודו .'

"אההה, הצעיר המת והטוב," מלמל האגריד, צונח על השולחן, קצת בפזילה, בשמן שסלוגהורן ממשיך לסלסל את הפיזמון. "לאבא 'שלי לא היה זמן ללכת... ואף לא לאימי ואבי, הארי "...

דמעות גדלות נזלו מעיניו המקומטות של האגריד שוב; תפס את הזרוע של הארי ונענע אותה .

"אבל למחשפוט וקוסמים יש זמן ללכת... לא ידעתי זאת... דבר נורא... דבר נורא "...

ומאודו הגיבור, הם השתעממו ולביתו שלחו למקום שהוא היה מוכר כצעיר," שר סלוגהורן בעצב .

"הם הניחו לו להיות עם כובעו הפוך ושרביט שבורה לשניים, כה עצוב ".

..."נורא," נחר האגריד, וראשו השעיר התגלגל הצידה אל תוך זרועותיו ונפל לשינה עמוקה עם נחירות .

"סליחה," אמר סלוגהורן עם שיהוק. "אי אפשר לשאת לחן שיציל את חיי ".

"האגריד לא דיבר על השירה שלך," אמר הארי בשקט. "הוא דיבר על מותם של אימי ואבי ".

"אוו," אמר סלוגהורן, בשיהוק גדול. "אוו יקירי .כן, זה היה – זה היה איום ונורא באמת .
נורא... נורא "...

הוא נראה נבוך לגמרי על מה שאמר, והתחיל למלא מחדש את ספליהם .

"אני לא – לא מאמין שאתה זוכר את זה, הארי?" הוא שאל בצורה מגושמת .

"לא – ובכן, אני הייתי רק בן שנה כשהם מתו," אמר הארי, עיניו התמקדו בלהבת הנר שמהבהב את נחירותיו הגדולות של האגריד. "אבל גיליתי הרבה על מה שקרה .אבי מת קודם. ידעת את זה "?

"אני – אני לא ידעתי," אמר סלוגהורן בקול מושתק .

"כן... וולדמורט רצח אותו ואז דילג מעל גופתו לכיוון אימי," אמר הארי .

סלוגהורן נתן רעדה גדולה, אבל הוא לא נראה מסוגל להוריד את מבטו המזעזע מפני הארי .

"הוא אמר לה לזוז מדרכו," אמר הארי ללא רחמים. "הוא אמר שהיא לא הייתה צריכה למות .
הוא רק רצה אותי. היא יכלה לרוץ ".

"אוו יקירי," לחש סלוגהורן. "היא יכלה... היא לא הייתה צריכה... זה נורא "...

"זה נורא, נכון?" אמר הארי, עם קול קצת יותר גבוה מלחישה. "אבל היא לא זזה. אבא כבר מת, אבל היא לא רצתה שאני אמות גם. היא ניסתה להתחנן לוולדמורט... אבל הוא רק צחק "...

"זה מספיק!" אמר סלוגהורן לפתע, מרים את יוד הרועדת. "באמת, נערי היקר, חדל .
אני בן-אדם זקן... אני לא צריך לשמוע... אני לא רוצה לשמוע "...

"שכחתי," שיקר הארי, פליקס פליג'יס הדריך אותו. "חיבבת אותה, נכון "?

"חיבבתי?" אמר סלוגהורן, עיניו התמלאו בדמעות שוב. "אני לא מתאר מישהו שפגש אותה ולא חיבב אותה... נאה מאוד... משעשעת מאוד... זה היה הדבר הנורא ביותר "...

"אבל לא עזרת לבנה," אמר הארי. "היא נתנה לי את חייה, אבל אתה לא תיתן לי זיכרון ".

הנחירות הגדולות של האגריד מילאו את הבקתה. הארי נראה מסתכל ביציבות אל תוך עיניו הדומעות של סלוגהורן .

נראה שאדון השיקויים לא יכול להסתכל .

""אל תאמר את זה," הוא לחש. "זאת לא שאלה... אם זה היה עוזר לך, כמובן... אבל אין מצב שזה יעזור לך "...

"יש מצב," אמר הארי בבירור. "דמבלדור זקוק למידע. אני זקוק למידע ".

הוא ידע שהוא בטוח: פליקס אמר לו שסלוגהורן לא יזכור כלום בבוקר. מסתכל לסלוגהורן יש בעיניים, הארי התקרב קצת .

"אני הנבחר. עלי להרוג אותו. אני זקוק לזיכרון הזה ".

סלוגהורן נהיה חיוור מתמיד, המצח הזוהר שלו הבהיק עם זיעה .

"אתה הנבחר "?

"כמובן שאני," אמר הארי בשקט .

"אבל אז... נערי היקר... אתה מבקש עסקה גדולה.. אתה מבקש ממני, למעשה, לסייע לך בניסיון לחסל "-

"אתה לא רוצה להיפטר מהקוסמים שהרגו את לילי אוונס "?

"הארי, הארי, כמובן שאני רוצה, אבל "–

"אתה מפחד מזה שהוא ימצא אותך מסייע לי "?

סלוגהורן לא הגיב; הוא נראה מפוחד .

"להיות אמיץ כמו אימי, פרופסור "...

סלוגהורן הרים יד שמנמנה ולחץ את אצבעותיו הרועדות על פיו; הוא נראה תינוק מגודל בטירוף .

"אני לא גאה..." הוא לחש דרך אצבעותיו. "אני מתבייש במה – במה שהזיכרון הזה מראה.. אני חושב שעשיתי נזק עצום באותו יום "...

"תבטל הכול ע"י זה שתמסור לי את הזיכרון," אמר הארי. "זה יהיה דבר מאוד אמיץ ומכובד לעשות ".

האגריד התעוות מתוך שינה והמשיך לנחור. סלוגהורן והארי נעצו מבט אחד בשני מעל הנר המבליח. הייתה דממה ארוכה מאוד, אבל פליקס פליג'יס אמר להארי לא להישבר, להמתין. ואז, לאט מאוד, סלוגהורן הכניס את ידו לכיסו והוציא את שרביטו. הוא הכניס את ידו השנייה לתוך הגלימה והוציא בקבוקון ריק. עדיין מסתכל אל תוך עיניו של הארי, סלוגהורן נגע בקצה שרביטו ברקה שלו ונסוג, כך שחוט כסוף ארוך של זיכרון הופיע, נצמד לקצה השרביט. עם הזמן הזיכרון נמתח עד שנשבר והתנדנד, כסוף בהיר, מהשרביט. סלוגהורן הוריד אותו לבקבוקון וזה התפתל, ואז נמרח, מתערבל כמו גז. הוא סתם עם פקק את הבקבוק עם יד רועדת ואז דחף את זה לעבר הארי על השולחן .

"תודה רבה, פרופסור ".

אתה ילד טוב," אמר פרופסור סלוגהורן, דמעות זולגות מהלחי השמן שלו על שפמו הסוס-ימי. "ויש לך את העיניים שלה... רק אל תהיה עצוב כמוני כשאתה רואת אותם "...

וגם הוא הניח את ראשו בזרועותיו, נתן נשימה עמוקה, ונרדם.

פרק 23
הארי היה יכול להרגיש את ההתפוגגות של השפעת הפליקס פליסיס(למי שלא יודע-שיקוי מזל) בזמן שהואהתגנב בחזרה לטירה. דלת הכניסה הראשית נשארה פתוחה בשבילו, אך בקומה השלישית הוא פגש את פיבס ובקושי נמנע מהמפגש על ידי בריחה הצידה לאחד מקיצורי הדרך שלו. כשלבסוף הוא הגיע לתמונה של האישה השמנה והוריד את גלימת ההיעלמות, הוא לא הופתע למצוא אותה במצב רוח ירוד במיוחד .
"איך אתה מסביר את עצמך "?
"אני מאוד מצטער-הייתי צריך ללכת לעשות משהו חשוב "-
"טוב, הסיסמה השתנתה בחצות, אז תצטרך לישון במסדרון, הלא כן "?
"את בטח צוחקת!" אמר הארי. "למה זה צריך להשתנות בחצות "?
"כי ככה השיטה עובדת," אמרה האישה השמנה. "אם אתה לא מרוצה, לך למנהל

ותתלונן, הרי הוא זה שהגביר את אמצעי הבטיחות ".
"נהדר," אמר הארי במרירות, בעודו מתבונן מסביב על הרצפה הקשה."ממש גאוני .כן, אני הייתי הולך ומתלונן אצל דמבלדור אם הוא היה כאן, כי הוא זה שרצה שאני "-
"הוא כאן" אמר קול מאחורי הארי. "פרופסור דמבלדור חזר לבית הספר לפני שעה." ניק כמעט בלי ראש ריחף לקראת הארי, ראשו מתנודד על צווארונו כרגיל .
"שמעתי זאת מהברון המגואל, שראה אותו מגיע," אמר ניק. "הוא נראה, על פי דברי הברון, במצב רוח טוב, אך מעט עייף,כמובן ".
"איפה הוא עכשיו?" אמר הארי,ליבו מזנק .
"אה, גונח ומשקשק בגדל האסטרונומיה, זה זמן הבילוי המועדף עליו "-
"לא הברון המגואל, דמבלדור "!
"אה- במשרד שלו," אמר ניק. "אני חושב, לפי מה שהברון אמר, שהוא טיפל בעניין כלשהו לפני שהוא הגיע "-
"כן, הוא באמת טיפל," אמר הארי, ההתרגשות בוערת בחזהו רק מהמחשבה על לספר לדמבלדור שהוא הצליח להשיג את הזיכרון. הוא הסתובב והחל לרוץ עוד פעם ,מתעלם מקריאותיה של האישה השמנה: "תחזור! בסדר, שיקרתי!
התעצבנתי שהערת אותי! הסיסמה נשארה 'תולעת שרשור "!'
אבל הארי כבר דהר במסדרון, ותוך דקות ספורות, הוא אמר 'פחזניות טופי ' לגרגויל של דמבלדור, שקפץ הצידה, ואיפשר להארי להיכנס ולעלות במדרגות הלולייניות .
"יבוא," ענה דמבלדור לדפיקתו של הארי בדלת. הוא נשמע מותש .
הארי פתח את הדלת בדחיפה. זה היה משרדו של דמבלדור, נראה אותו הדבר כרגיל,רק עם שמיים זרועי כוכבים שהשתקפו מבעד לחלון .
"אלוהים אדירים, הארי," אמר דמבלדור בהפתעה. "מדוע זכיתי לעונג המאוחר הזה "?
"אדוני-השגתי את זה. השגתי את הזיכרון מסלאגהורן "
הארי הוציא את בקבוק הזכוכית הזעיר והראה אותו לדמבלדור. לכמה שניות דמבלדור נראה המום. ואז חיוך גדול נמתח על פניו .
"הארי, זה חדשות נהדרות! כל הכבוד! ידעתי שתצליח "!
כל המחשבות על השעה המאוחרת כנראה נשכחו, והוא מיהר לשולחנו, לקח את הבקבוק שהכיל את זיכרונו של סלאגהורן בידו הבריאה וצעד לארונית בה שמר את ההגיגית .
"ועכשיו,"אמר דמבלדור, ממקם את קערת האבן על שולחנו ומרוקן בה את כל תכולתו של הבקבוק,"עכשיו, סוף סוף, נוכל לראות. הארי ,בזריזות "...
הארי התכופף בצייתנות מעל ההגיגית והרגיש את כפות רגליו עוזבות את רצפת המשרד...פעם נוספת הוא נפל בחשכה ונחת במשרדו של הוראס סלאגהורן לפני שנים רבות .
שם , צעיר בשנים רבות, עם שיער עבה ,נוצץ ובצבע קש,שפם אדמוני-בלונדיני , ישב עוד פעם הוראס סלאגהורן בכורסה הנוחה והמכונפת שלו, כפות רגליו נחות על פוף קטיפתי, כוס קטנה של יין ביד אחת, השנייה מפשפשת בקופסא של

אננסים מזוגגים.ושם גם היו ששת הנערים שישבו מסביב סלאגהורן, ובאמצע ביניהם ישב טום רידל , טבעתו של ואדרולו הזהובה והשחורה נוצצת על אצבעו . דמבלדור נחת ליד הארי בדיוק כשרידל שאל, "אדוני, האם זה נכון שפרופסור מריפוט פורשת מתפקידה "?
"טום,טום, אם הייתי יודע בעצמי לא הייתי מספר לך,"אמר סלאגהורן,מפנה אצבע מאשימה אל רידל, למרות שקרץ בו זמנית. "אני חייב לאמר,הייתי רוצה לדעת מאיפה אתה משיג את המידע שלך, ילד; אתה יודע יותר מחצי סגל ".
רידל חייך;הבנים האחרים צחקו ושלחו לו מבטים מעריצים .
"עם הדרך המסתורית שלך לדעת דברים שאתה לא צריך לדעת, וההתחנפות הזהירה שלך לאנשים חשובים-תודה על האננסים, דרך אגב, אתה צדקת, זה באמת האוכל האהוב ביותר ע "-
כמה בנים צחקו שוב .
-"אני חוזה בביטחון את מינויך לשר הקסמים בעוד 20 שנה .15 ,
אם תמשיך לשלוח לי אננסים.יש לי קשרים מצויינים במשרד הקסמים ".
טום רידל בקושי חייך בעו הילדים האחרים צחקו שוב .
הארי הבחין שללא כל ספק הוא היה המנהיג בחבורת הבנים, שכן כולם הסתכלו עליו כאילו היה מנהיגם .
"אני לא יודע אם פוליטיקה תתאים לי, אדוני" הוא אמר כשהצחוק נפסק. "אני לא יודע אם יש לי את הרקע מהסוג הנכון,למשל "
שתי בנים מסביבו גיחכו בינם. הארי היה בטוח שהם נהנו מבדיחה פרטית: ללא ספק על מה שהם ידעו או חשדו בקשר לאבותיו של מנהיגם המפורסם .
"שטויות,"אמר סלאג הורן במהירות,"אין ספק שאתה באת ממשפחת קוסמים מכובדת ,עם יכולות כמו שלך. לא,אתה תגיע רחוק, טום, ואני עוד לא טעיתי בקשר לאף תלמיד ".
השעון הקטן המוזהב שעמד על שולחנו של סלאגהורן צלצל להורות על השעה 11 מאחוריו והוא הסתכל מסביב .
"אלוהים אדירים, כבר כל כך מאוחר? כדאי לכם ללכת,בנים, או שכולכם תהיו בצרות. לסטריינג', אני רוצה לראות את החיבור שלך עד מחר או שתקבל עונש . אותו הדבר גם לך , אייברי ".
אחד אחרי השני הבנים יצאו מהחדר. סלאגהורן קם מהספה ונשא את הבקבוק הריק לשולחן. תנועה מאחוריו גרמה לו להסתכל מסביב; רידל עדיין עמד .
"תראה טום,אתה לא רוצה להיתפס מחוץ למיטה בשעות האסורות, ואתה מדריך "...
"אדוני, רציתי לשאול אותך משהו ".
"תשאל, ילדי, תשאל "...
"אדוני, תהיתי מה אתה יודע על...על הורקרוקסים "?
סלגאהורן נעץ בו מבט his thick ringers absentmindedly clawing the stem , of his wine glass. "ספרויקט בהתגוננות מפני כוחות האופל, הלא כן "?
אבל הארי יכל לומר שסלאגהורן ידע בוודאות שזה לא היתה מטלה של בית ספר .
"לא בדיוק, אדוני" אמר רידל. "נתקלתי במושג הזה במהלך קריאה ולא הבנתי

אותו לגמרי ".
"לא... ובכן... יהיה לך מאד קשה למצוא ספר בהוגוורטס שמספק פרטים על הורקרוקסים, טום, זה מושג מתורת האופל, מאד אפל למעשה." אמר סלאגהורן "אבל אתה בטוח יודע הכל עליהם, אדוני? אני מתכוון, קוסם כמוך- סליחה, אני מתכוון, אם אתה לא יכול לומר לי, ברור- אני רק ידעתי שאם יש מישהו שיכול לומר לי, זה אתה- אז רק חשבתי שאני "-
זה נעשה בצורה מצוינת, חשב הארי, ההססנות, הטון האגבי, החנופה הזהירה, אף אחד מהם לא בא בצורה מוגזמת. הוא, הארי, היה לו הרבה ניסיון בהוצאת מידע מאנשים לא נלהבים שהוא זיהה שזו עבודה של אומן. הוא יכל לומר שרידל רוצה את המידע, מאוד; הוא בטח התאמן על הרגע הזה במשך שבועות .
"ובכן..." אמר סלאגהורן, לא מסתכל על רידל, אבל מתעסק עם הסרט על הקופסא של האננסים המזוגגים, "ובכן...לא יקרה כלום אם תקבל סקירה כללית, כמובן .רק שתבין את המונח. הורקרוקס זו מילה שמשתמשים בה בשביל לומר שאדם מחביא חלק מהנשמה שלו ".
"אני לא בדיוק הבנתי איך זה עובד, למרות זאת, אדוני" אמר רידל .
הקול שלו היה עצור, אבל הארי יכל להרגיש את ההתרגשות שלו .
"ובכן, אתה מפצל את הנשמה שלך, אתה מבין." אמר סלאגהורן, "ומחביא חלק ממנה בחפץ מחוץ לגוף. אז, אפילו אם הגוף הותקף או הושמד, האדם לא יכול למות ,החלק של הנשמה שנשאר גשמי ולא ניזוק. אבל כמובן, קיום בצורה כזאת "...
הפנים של סלאגהורן היו מקומטות והארי מצא עצמו נזכר במילים ששמע כמעט לפני שנתיים "נקרעתי מתוך גופי, הייתי פחות מנפש תועה, פחות מרוח הרפאים הקלושה ביותר... אבל עדיין, הייתי חי ".
..."בודדים ירצו זאת, טום, בודדים. מוות יכול להיות עדיף "
אבל התאווה של רידל היתה גלויה, ההבעה שלו היתה להוטה, הוא לא יכל להסתיר את זה לזמן ממושך .
"איך אתה יכול לפצל את הנשמה שלך "?
"ובכן," אמר סלאגהורן, נבוך, "אתה חייב לתהבין שהנשמה צריכה להישאר שלמה וללא נזק. על ידי הפיצול שלה אני אפגע בה, זה נגד הטבע ".
"אבל איך אתה עושה את זה "?
"על ידי פעולה של רוע- הרוע הגדול ביותר. באמצעות רצח. רצח קורע חלק בנשמה. הרצון של הקוסם ביצירת הורקרוקס ישתמש בנזק כיתרון. הוא יעטוף את הקרע "-
"יעטוף? אבל איך "?
"יש לחש, אל תשאל אותי, אני לא יודע!" אמר סלאגהורן מניע את ראשו כמו פיל זקן שיתוש מטריד אותו. "האם אני נראה כאילו ניסיתי ל- האם אני כמו רוצח "?
"לא, אדוני, ברור שלא," השיב רידל מהר "אני מצטער... לא התכוונתי לפגוע..."
"לא, אדוני, ברור שלא," השיב רידל מהר "אני מצטער... לא התכוונתי לפגוע "...
"בכלל לא, בכלל לא, לא פגעת," אמר סלאגהורן, בצרידות. "זה טבעי להיות סקרנים מדברים כאלה... קוסמים בשיעור דרגה מסוים תמיד נמשכו לכיוון הזה של

הקסם "...
"כן, אדוני," אמר רידל. "מה שלא הבנתי, למעשה- וזה רק סקרנות- אני מתכוון , האם הורקרוקס אחד יהיה יותר בשימוש? אפשר לפצל את הנשמה רק פעם אחת? זה לא יהיה יותר טוב, יעשה אותך יותר חזק ,

לחלק את הנשמה שלך לכמה חלקים, אני מתכוון, לדוגמא, האם שבע המספר בעל כוח הקסם החזק ביותר, לא עדיף שבע "?-
"חי זקנו של מרלין, טום!" נבח סלאגהורן. "שבע! זה לא מספיק רע לחשוב על רצח של אדם אחד? ובכל מקרה... זה רע למדי לפצל את הנשמה... אבל לקרוע אותה לשבע חלקים "...
סלאגהורן נראה מאד לא שקט עכשיו: הוא הביט ארוכות על רידל כאילו הוא אף פעם לא ראה אותו בבהירות קודם, והארי יכל לומר שהוא התחרט על שהוא בכלל נכנס לשיחה הזאת .
"כמובן," הוא דיבר בשקט, "הכל השערה, מה שדיברנו, הלא כן? הכל תיאורטי "...
"כן, אדוני, כמובן," ענה רידל במהירות .
"אבל באותו נושא, טום... שמור על זה בסוד, מה שאמרתי- זאת אומרת, על מה שדיברנו. אנשים לא יאהבו לחשוב ששוחחנו על הורקרוקסים. זה נושא אסור בהוגוורטס, אתה יודע... דמבלדור במיוחד כועס על זה "...
"אני לא אומר מילה, אדוני," אמר רידל, והוא עזב, אבל לא לפני שהארי הספיק לראות בחטף את פניו, שהיו מלאים באותה שמחה פראית שנראתה עליו בפעם שהוא גילה לראשונה שהוא קוסם, אותו סוג של שמחה שלא החגבירה את מראהו הנאה, אבל עשתה אותו, איכשהו, פחות אנושי ...
"תודה לך, הארי," אמר דמבלדור בשקט. "נלך "...
כחשהארי נעמד על הריצפה של המשרד דמבלדור כבר ישב מעבר לשולחן שלו. הארי התישב גם והמתין שדמבלדור ידבר .
"אני ציפיתי לחלק הזה של הראיה הרבה זמן," אמר דמבלדור לבסוף. "זה מאמת את ההשערה שעבדתי עליה, זה אומר לי שצדקתי, וגם כמה הרבה עוד נשאר ללכת "...
הארי פתאום שם לב שכל אחד מהמנהלים והמנהלות הזקנים בתמונות מסביב על הקירות היו ערים והקשיבו לשיחה שלהם. קוסם אחד שמן, בעל אף אדום, הוציא למעשה אוזן (A corpulent, red nosed wizard had actually taken out an ear trumpet.).
"ובכן, הארי," אמר דמבלדור, "אני בטוח שהבנת את המשמעות של מה ששמענו . באותו גיל שבו אתה עכשיו, תוך פחות או יותר כמה חודשים, טום רידל עשה כל מה שיכל כדי לגלות איך לעשות עצמו בן- אלמוות ".
"אז אתה חושב שהוא הצליח, אדוני?" שאל הארי. "הוא עשה הורקרוקס? וזאת הסיבה שהוא לא מת כשהוא תקף אותי? היה לו הורקרוקס מוחבא איפשהו? חלק מהנשמה שלו היה בטוח "?
"חלק... או יותר." אמר דמבלדור. "אתה שמעת את וולדמורט, מה שהוא רצה לשמוע מהוראס היה חוות-דעת על מה קורה לקוסם שהחליט ליצור יותר

מהורקרוקס אחד ,מה עלול לקרות לקוסם שהחליט להתחמק מהמוות שהיה מוכן לרצוח כמה פעמים ,לקרוע את נשמתו שוב ושוב, כדי ליצור כמה הורקרוקסים מובדלים ומחבאים. אף ספר לא היה נותן לו את האינפורמציה הזאת. עד כמה שאני יודע- עד כמה שאני בטוח שוולדמורט ידע- אף קוסם לא קרע את הנשמה שלו פעמים ".

דמבלדור עשה הפסקה לרגע, מסדר את מחשבותיו, ואז אמר, "לפני ארבע שנים , קיבלתי את מה שחשבתי כהוכחה בטוחה לכך שוולדמורט פיצל את נשמתו ".

"איפה?" שאל הארי. "איך "?

"אתה נתת לי אותה, הארי," אמר דמבלדור. "היומן, היומן של רידל, היחיד שמדריך איך לפתוח שוב את חדר הסודות ".

"אני לא מבין, אדוני," אמר הארי .

"ובכן, למרות שלא ראיתי את רידל יוצא מהיומן, לפי מה שאתה תיארת לי זה היה תופעה שאני אף פעם לא הייתי עד לה. רק זיכרון שמתחיל לפעול ולחשוב בעצמו ? רק זיכרון שמצוגל למצוץ את החיים מילדה אל ידיים של מישהו שכבר נפל? לא , משהו הרבה יותר מרושע התקיים בתוך הספר הזה... חלק מנשמה, הייתי כמעט בטוח בזה. היומן היה הורקרוקס. אבל זה עורר שאלות באותה כמות שזה ענה עליהן. מה שהכי הבהב אצלי כפעמון אזהרה היה שהיומן הזה היה מיועד להיות כלי נשק באותה מידה שהוא היה אמור להיות אמצעי הגנה ".

"אני עדיין לא מבין," אמר הארי .

"ובכן, זה עבד כמו שהורקרוקס אמור לפעול- במילים אחרות, החלק של הנשמה שהוחבא בתוכו נשמר בטוח וללא ספק, תיפקד כדי למנוע את מות הבעלים שלו . אזבל לא יכול להיות שום ספק בכך שרידל באמת רצה שהיומן הזה יקרא, הוא רצה שהיומן יחיה או יהיה שייך למישהו אחר, כך שהמפלצת של סלית'רין תשתחרר שוב ".

"ובכן, הוא לא רצה שהעבודה הקשה שלו תלך לאיבוד," אמר הארי. "הוא רצה שאנשים ידעו שהוא היורש של סלית'רין, בגלל שהוא לא יכל לקבל על הערכה באותה תקופה ".

"נכון בהחלט," אמר דמבלדור, מניד בראשו. "אבל אתה לא רואה, הארי, שאם הוא יעד את היומן על מנת שיעבור למישהו, או יהיה מושתל איפשהו, אצל אחד מהתלמידים העתידיים בהוגוורטס, הוא היה אדיש בצורה לא רגילה כלפי החלק היקר מהנשמה שלו שמוחבא בפנים. הרעיון בהורקרוקס הוא, כפי שפרופסור סלאגהורן הסביר, זה לשמור חלק מעצמך חבוי ובטוח, לא להיות מושלך בדרכו של מישהו אחר ולהסתכן בכך שהוא עלול להרוס אותו- כמו שלמעשה קרה: החלק המיוחד של הנשמה איננו עוד; כפי שראית .

"הדרך הרשלנית בה וולדמורט מתייחס אל ההורקרוקס נראתה מבשרת רע עוד יותר עבורי. זה נתן סימנים שהוא בטוח עשה – או תיכנן לעשות – יותר הורקרוקסים ,כך שלאבד את ההרוקרוקס הראשון לא יהיה כל-כך מזיק. אני לא השתוקקתי להאמין בזה, אבל שום דבר אחר לא נראה לי הגיוני. ואז אמרת לי, שנתיים מאוחר יותר ,שבלילה שוולדמורט חזר לגופו, הוא עשה יותר הצהרה של הבהרה ואזהרה לאוכלי המוות שלו. 'אני, שהרחקתי לכת יותר מכל אחד אחר

בדרך המובילה אל האלמוות '.זה היה מה שאתה אמרת לי שהוא אמר. 'הרחקתי לכת יותר מכל אחד אחר' ואני חשבתי שאני יודע למה הכוונה, למרות שאוכלי המוות לא הבינו. הוא התכוון להורקרוקסים, הורקרוקסים ברבים, הארי, מה שאני לא מאמין חשקוסם אחר אי פעם עשה. עכשיו זה מתאים: לורד וולדמורט נראה גדל פחות אנושי ככל שעברו השנים ,והשינוי שהוא עבר נראה לי רק הבהרה לכך שהנשמה שלו היתה מעוותת מעבר למה שאנחנו 'רוע רגיל "...'

"אז הוא עשה את עצמו לא קל להריגה על ידי רצח אנשים אחרים?" אמר הארי .

"למה הוא לא יכל לעשות אבן חכמים, או לגנוב אחת, אם הוא כל-כך התענין בלהיות בן אלמוות "?

"ובכן, אנחנו יודעים שהוא ניסה לעשות בדיוק כך, לפני חמש שנים," אמר דמבלדור. "אבל יש כמה סיבות למה, אני חושב, אבן החכמים משכה את לורד וולדמורט פחות מההורקרוקסים ,

"בזמן ששיקוי החיים מאריך את החיים, השיקוי חייב להילקח באופן קבוע, לנצח , אם השותה מתכוון להיות בן אלמוות לעולם. לפיכך, וולדמורט היה בסך הכל תלוי בשיקוי, ואם זה יגמר, או יזדהם, או שהאבן תיגנב, הוא ימות כמו כל אדם אחר . וולדמורט אהב לפעול לבדו, זכור זאת. אני מאמין שהוא מצא את המחשבה של להיות תלוי, אפילו בשיקוי, מעצבנת. כמובן שהוא היה מוכן לשתות את זה את זה היה לוקח אותו הרחק מהחצי-חיים האיומים להם הוא נידון אחרי שתקף אותך, אבל רק על מנת לרכוש מחדש גוף. לאחר מכן, אני משוכנע, הוא התכוון להמשיך להסתמך על ההורקרוקסים שלו. הוא לא הזדקק ליותר מזה, אם הוא רק היה מסוגל לרכוש מחכדש מראה אנושי. הוא היה כמהוא היה כמעט בן אלמוות, אתה מבין ...או קרוב ללהיות בן אלמוות יותר ממה שכל אדם יכול להיות. אבל עכשיו, הארי ,מצויד באינפורמציה הזאת, הזיכרון המכריע שהצלחת להשיג עבורנו, אנחנו קרובים לסוד של של לחסל את לורד וולדמורט יותר ממה שמישהו היה לפני כן . אתה שמעת אותו, הארי: 'זה לא יהיה יותר טוב, יעשה אותך יותר חזק, לחלק את הנשמה שלך ליותר חלקים... האם שבע המספר בעל כוח הקסם החזק ביותר...' האם שבע המספר בעל כוח הקסם החזק ביותר. כן, אני חושב שהרעיון של שבע חלקי-נשמה יהיה הרבה יותר מושך ללורד וולדמורט ".

"הוא יצר שבעה הורקרוקסים?" אמר הארי, מזועזע, בשעה שכמה מהפורטרטים על הקירות השמיעו קול דומה של הלם. "אבל הם יכולים להיות בכל מקום בעולם –מוחבאים – מוטמנים או בלתי נראים "–

"אני שמח לראות שאתה מעריך את גודל הבעיה," אמר דמבלדור בשלווה. "אבל ראשית, לא, הארי, לא שבע הורקרוקסים: שישה. החלק השביעי של הנשמה שלו , למרות שהוא פגוע, נמצא בתוך גופו המחודש. זה היה החלק ממנו שחי כרוח רפאים במשך השנים הארוכות של הגלות שלו; ללא זה, הוא לא היה נשאר בכלל. החלק השביעי של הנשמה יהיה האחרון שמישהו שירצה להרוג את וולדמורט יצטרך לתקוף – החלק שחי בתוך גופו ".

"אבל ששת ההורקרוקסים, אם כך," אמר הארי, מעט מיואש, "איך אנחנו אמורים למצוא אותם "?

"אתה שוכח... אתה

כבר השמדת אחד מהם. ואני השמדתי אחד אחר ".
"אתה השמדת?" אמר הארי בלהיטות .
"למעשה כן," אמר דמבלדור, והוא הרים את ידו השחורה, השרופה למראה.
"הטבעת ,הארי. הטבעת של מארוולו. וקללה נוראית שגם היתה מוטלת עליה.
האם זה לא היה – וסלח לי על חוסר הצניעות- לכישרון העצום שלי, ולמעשה בזמן הנכון של פרופסור סנייפ כשאני חזרתי להוגוורטס, פצוע מאד, הייתי עלול לא לחיות בשביל לספר את הסיפור. זבכל אופן, יד מנוונת לא נראית מחיר מופרז עבור החלק השביעי של נשמתו של וולדמורט. הטבעת כבר לא הורקרוקס ".
"אבל איך מצאת אותה "?
"ובכן, כמו שאתה יודע עכשיו, במשך שנים עשיתי את זה לתפקיד שלי לגלות כמה שיותר שיכולתי על חיי העבר של וולדמורט. הסתובבתי הרבה, ביקרתי במקומות שהוא פעם הכיר. עברתי על פני הטבעת המוחבאת בחורבה של גאונט. זה נראה שפעם וולדמורט הצליח להטביע חלק מנשמתו בתוכה, הוא לא רצה לענוד אותה יותר. הוא החביא אותה, מוגנת בעזרת כישוף רב עוצמה, בצריף. היכן שאבותיו חיו פעם) מורפין שהה באזקבאן, כמובן), לעולם לא היה מנחש שאני עלול יום אחד להסתכן בביקור בחורבה, או שאני עלול לשמור את העין שלי פתוחה על עקבות של קסם מוסתר .
"בכל מקרה, אנחנו לא צריכים לשמוח כל-כך. אתה השמדת את היומן ואני את הטבעת, אבל אם אנחנו צודקים בתיאוריה על שבע-חלקי נשמות, ארבעה הורקרוקסים נותרו ".
"והם יכולים להיות כל דבר?" שאל הארי. "הם יכולים להיות אה, קופסאת מתכת, או, אנ'לא יודע, בקבוק שיקויים ריק " ...
"אתה חושב על נקודת מפתח, הארי, שחייב להיות חפץ, קל להיות נעלם מהעין . אבל האם לורד וולדמורט ישתמרש בקופסאות מתכת או בקבוקי שיקויים ישנים לשמור על הנשמה היקרה שלו? אתה שוכח מה שהראתי לך. לורד וולדמורט אוהב לאסוף שלל, והוא מעדיף חפצים עם כח קסם היסטורי. הגאווה שלו, הוא מאמין בעליונות שלו,ההחלטה שלו לפצל את עצמו נותנת לו מקום בהיסטורית הקסם ; הדברים האלה, מזכירים לי שוולדמורט בחר את ההורקרוקסים שלו עם איזו התיחסות, העדפת חפצים הראויים להערכה ".
"היומן לא היה כזה מיוחד ".
"היומן, כמו שאמרת בעצמך, היה הוכחה שהוא היה היורש של סליתרין. אני בטוח שוולדמורט חשב על זה כרב ערך ".
"אז, ההורקרוקסים האחרים?" אמר הארי. "אתה חושב שאתה יודע מה הם, אדוני "?
"אני יכול רק לנחש," אמר דמבלדור. "מהסיבה שכבר נתתי, אני מאמין שלורד וולדמורט יעדיף חפצים שלהם בעצמם יש גדולה מסוימת. אני צריך, לפיכך, לחזור לעבר של וולדמורט בשביל לראות האם אני יכול עדות לכך שמעשי אומנות נעלמו בסביבתו ".
"הקמיע!" קרא הארי בקול, "הגביע של הפלפאף "!
"כן," אמר דמבלדור, מחייך, "אני אהיה מוכן להתערב – אולי לא על היד השניה

שלי – אבל על זוג אצבעות, שהם נעשו ההורקרוקסים מספר ארבע וחמש. השניים הנותרים, שוב בהנחה שהוא יצר שישה, הם יותר בעיתיים, אבל הסתכנתי בניחוש עליהם, היו לו חפצים מוגנים של הפלפאף וסלית'רין, הוא הניח עקבות לחפצים ששייכים לגריפידור או לרייבנקלו. ארבעה חפצים מארבעת המיסדים יהיו, אני בטוח, משיכה חזקה לכוח הדימיון של וולדמורט. אני לא יכול לענות האם הוא אי פעם הצליח למצוא משהו של רייבנקלו. אני בטוח, בכל אופן, שהשריד היחיד הידוע של גריפינדור נשאר בטוח ".
גדמבלדור הצביע באצבעותיו השחורות על הקיר מאחורי, איפה שחרב בעלת בני אודם נחה בתוך קופסת זכוכית .
"אתה חושב שזו הסיבה למה הוא רצה לחזור להוגוורטס, אדוני?" שאל הארי. "לנסות ולמצוא משהו מהמיסדים האחרים "?
"דעתי היא שכן," ענה דמבלדור. "אבל לרוע מזלי, זה לא מקדם אותנו הלאה , בשביל ההרחקה שלו, או כמו שאני מאמין, בלי הזדמנות לחיפוש בבית הספר. אני נאלץ לסכם שהוא לעולם לא הגשים את השאיפה שלו לאסוף ארבעה מחפצי המיסדים .לגמרי בטוח שהיו לו שניים – או אולי מצא שלושה- זה הטוב ביותר שאנחנו יכולים לעשות בינתיים ".
"אפילו אם הוא השיג משהו של רייבנקלו או של גריפינדור, זה משאיר שישה הורקרוקסים," אמר הארי, סופר על האצבעות שלו. "אלא אם כן הוא קיבל שניים "?

"אני לא חושב כך," אמר דמבלדור. "אני חושב שאני יודע מה ההורקרוקס השישי . אני תוהה מה אתה תגיד כשאני אתוודה שהיו לי רעיונות מוזרים במשך זמן על ההתנהגות של הנחשה, נגיני "?
"הנחשה?" אמר הארי, קופץ. "אפשר להשתמש בחיות כהורקרוקס "?
"ובכן, זה לא רצוי לעשות ככה," השיב דמבלדור "בגלל שלהעביר חלק מהנשמה שלך כלמשהו שיכול לחשוב ולנוע בעצמו זה עסק מאוד מסוכן. למרות זאת, אם החישוב שלי נכון, וולדמורט היה עדיין לפחות הורקרוקס אחד קטן במטרה שלו לעשות שישה כשהוא נכנס לבית הוריך בכוונה להרוג אותך. נראה שהוא שמר את ההכנה של ההורקרוקס במיוחד למוות משמעותי. ואתה ללא ספק היית כזה. הוא האמין שהוא יהרוג אותך, הוא היה משמיד את הסכנה שהנבואה הראתה. הוא האמין שהוא עשה עצמו לא מנוצח. אני בטוח שהוא חשב להכין את ההורקרוקס הסופי על ידי המוות שלך. וכמו שאנו יודעים, הוא נכשל. אחרי הפסקה של מספר שנים, ברכל מקרה ,הוא השתמרש בנגיני כדי להרוג מוגל זקן, וזה חייב להיות שאז הוא שינה אותה להיות ההורקרוקס האחרון. היא החיבור של סלית'רין, שמגדיל את המסתורין סביב לורד וולדמורט. אני חושב שהוא, כנראה, מחבב אותה יותר ממה שהוא יכול כלפי כל דבר אחר; הוא, כמובן, אוהב לשמור אותה בקירבתו, ונראה שיש לו כמות לא רגילה של שליטה עליה, אפילו בשביל לחשנן " .
"אז," אמר הארי, "היומן הושמד, גם הטבעת. הגביע, השרשרת והנחשה עדיין שלמים, ואתה חושב שיש הורקרוקס שהיה שייך פעם לרייבנקלו או לגריפינדור "?
"זה היה סיכום מדויק וראוי להערכה, כן," ענה דמבלדור, מניד בראשו .
"אז... אתה עדיין מחפש אותם, אדוני? אלו המקומות אליהם הלכת כשהיית עוזב

את בית הספר "?
"מדויק," אמר דמבלדור. "חיפשתי אחריהם הרבה זמן. אני סובר... שאולי... הייתי קרוב למצוא עוד אחד. ישנם סימנים מבטיחים ".
"ואם תמצא אחד," אמר הארי מייד, "אני אוכל לבוא איתך ולעזור להשמיד את זה "?
דמבלדור הסתכל על הארי במבט רציני מאד לפני שענה, "כן, אני חושב שכך ".
"אני יכול?" שאל הארי, נרתע בהפתעה .
"הו, כן," אמר דמבלדור, מחייך קמעה. "אני חושב שהרווחת את זה ביושר ".
הארי הרגיש שליבו קופץ. זה היה מאד מהנה לא לשמוע מילות אזהרה והגנה לשם שינוי. המנהלים והמנהלות מסביב הקירות נראו פחות מורשמים מהחלטתו של דמבלדור; הארי ראה כמה מהם מנענעים בראשיהם ופיניאס ניגלוס למעשה נחר .
"וולדמורט יודע מתי הורקרוקס שלו מושמד, אדוני? הוא יכול להרגיש את זה?" הארי שאל, מתעלם מהתמונות .
"שאלה מאד מעניינת, הארי. אני מאמין שלא. אני מאמין שוולדמורט שקוע עכשיו כל כך ברוע, והחלקים הקריטיים שלו הופרדו ממנו לכל-כך הרבה זמן, הוא לא ירגיש כשנעשה את זה. אולי, בנושא של מוות, הוא היה צריך להיות עירני בקשר לאבדות שלו... אבל הוא לא היה עירני, לדוגמא, היומן היה מושמד עד שהוא הוציא את האמת מלוציוס מאלפוי. כשוולדמורט גילה הושחת ואיבד את כל הכוחות שלו, אני אמרתי שהכעס שלו היה דבר נורא לראות ".
"אבל חשבתי שהוא התכוון שלוציוס מאלפוי יגניב את זה לתוך הוגוורטס "?
"כן, הוא בהחלט התכוון שכך יהיה, לפני שנים, כשהוא היה בטוח שהוא יהיה מסוגל ליצור יותר הורקרוקסים, אבל לוציוס עדיין היה אמור לחכות שוולדמורט יתן לו פקודה לעשות ככה, והוא לעולם לא לא קיבל אותה, כי וולדמורט נעלם מיד אחרי שהוא נתן לו את היומן. אין ספק שהוא חשב שלוציוס לא יעז לעשות משהו עם ההורקרוקס חוץ מלשמור עליו בטוח, אבל הוא הסתמך יותר מדי על הפחד של לוציוס מאדונו שנעלם למשך שנים ושלוציוס חשב שמת. כמובן, לוציוס לא ידע מה היומן היה בדיוק. אני מבין שוולדמורט אמר לו שהיומן יגרום לחדר הסודות להיפתח בשנית בגלל שזה היה כישוף מחוכם. אם לוציוס היה יודע שהוא מחזיק חלק מנשמת אדונו בידיים שלו, הוא, ללא ספק, היה מתייחס לזה ביתר כבוד- אבל במקום זאת הוא הלך והוציא את התוכנית הישנה וגרם לסוף שלו. על ידי שישתול את היומן בידיים של הבת של ארתור וויזלי, הוא קיווה לערער את האמינות של ארתור ולהיפטר מחפץ קסום בעל סיכוי גבוה להפליל אותו במכה אחת. אה, לוציוס המסכן... לגבי הכעס של וולדמורט בקשר לעובדה שהוא נפטר מהורקרוקס בשביל להציל את עצמו, והכשלון במשרד הקסמים בשנה שעברה, אני לא אהיה מופתע אם הוא לא מסתיר את שמחתו על שהוא נמצא בטוח באזקבאן ברגע זה ".
הארי ישב וחשב לרגע, ואז שאל, "אז אם כל ההורקרוקסים מושמדים, וולדמורט יכול להרג "?
"כן, אני חושב כך," אמר דמבלדור. "בלי ההורקרוקס, וולדמורט יהיה אדם בן-תמותה על נשמה פגועה ומצומצמת. לעולם אל תשכח, למרות זאת, שבזמן

שהנשמה שלו יכולה להיות ניזוקה בלי יכולת לתיקון, המוח שלו וכוחות הקסם שלו נשארו שלמים. יש צורך במיומנות לא רגילה וכוח להרוג קוסם כמו וולדמורט אפילו בלי ההורקרוקסים שלו ".

"אבל אין לי מיומנות לא רגילה וכוח," אמר הארי, לפני שהספיק לעצור בעצמו .

"כן, יש לך," אמר דמבלדור ביציבות. "יש לך כוח שלוולדמורט לעולם לא יהיה. אתה יכול "-

"אני יודע!" אמר הארי חסר הסבלנות. "אני יכול לאהוב!". רק בקושי הוא עצר את עצמו מלהוסיף "ביג דיל ."!

"כן, הארי, אתה יכול לאהוב," אמר דמבלדור, הוא נראה כאילו ידע בדיוק מה הארי נמנע מלהגיד. "מה שהופך את כל מה שקרה לך, לדבר נפלא ולא רגיל. אתה עדיין צעיר מלהבין שאתה לא רגיל, הארי ".

"אז, כשהנבואה אומרת שיש לי 'כוח שאדון האופל אינו מכיר', הכוונה רק ל- אהבה?" שאל הארי, מרגיש מעט מאוכזב .

"כן- רק אהבה," השיב דמבלדור. "אבל הארי, לעולם אל תשכח שמה שהנבואה אומרת משמעותי רק בגלל שוולדמורט עשה כך. אמרתי לך את זה בסוף השנה שעברה .וולדמורט סימן אותך כאדם שיהיה הכי מסוכן בשבילו - וכשעשה כך, הוא עשה אותך האדם שיהיה הכי מסוכן עבורו "!

"אבל זה נהיה אותו דבר "-

"לא, זה לא!" אמר דמבלדור, נשמע קצר-רוח עכשיו. מצביע על הארי בידו השחורה והמנוונת, הוא אמר, "אתה מסתמך יותר מדי על הנבואה "!

"אבל," אמר הארי במהירות, "אבל אתה אמרת שהנבואה מתכוונת "-

"אם וולדמורט מעולם לא שמע את הנבואה, האם היא יכולה תתגשם? האם זה חייב להתייחס להכל? כמובן שלא! הו אתה חושב שכל נבואה באולם הנבואות התגשמה "?

"אבל," אמר הארי, מבולבל, "אבל שנה שעברה, אתה אמרת שאחד מאיתנו יהרוג את האחר "-

"הארי, הארי, רק בגלל שוולדמורט עשה שגיאה איומה, ופעל על פי המילים של טרילוני! אם וולדמורט לא היה רוצח את אביך, האם הוא היה נותן בך רצון פראי לנקום? מובן שלא! אם הוא לא היה מאלץ את אמך למות למענך, האם הוא היה נותן לך הגנה קסומה שהוא לא יכל להבין? כמובן שלא, הארי! אתה לא מבין? וולדמורט בעצמו יצר את האויב הרע ביותר, כמו שעריצים עושים בכל מקום! חשבת פעם כמה עריצים מפחדים מהאנשים אותם הם מדכאים? כל אלו מבינים שיום אחד, מבין כל הקורבנות שלהם, בטוח יהיה מישהו שיתקומם נגדם ויתקוף אותם חזרה! וולדמורט לא שונה! תמיד הוא היה עומד על המשמר בשביל האחד שיאתגר אותו. הוא שמע את הנבואה ונכנס לפעולה, ולא רק שהוא בחר בקפידה את האיש שעשוי להרוג אותו ,הוא נתן לו נשק יוצא דופן וקטלני "!

"אבל "-

"חשוב שתבין את זה!" אמר דמבלדור, נעמד והחל לפסוע בחדר, גלימתו הנוצצת נעה בעיקבותיו; הארי מעולם לא ראה אותו כל כך מודאג. "בניסיון להרוג אותך , וולדמורט בעצמו סימן את האדם לא רגיל שיושב כאו מולי, ונתן לו את הכלים

לעבודה! זאת אשמתו של וולדמורט שאתה מסוגל להסתכל אל תוך מחשבותיו , השאיפות שלו, שאתה אפילו מבין את שפת הנחשים כשהוא נותן פקודות, ועכשיו , הארי, למרות זכות היתר שבראייה לעולמו של וולדמורט (שדרך אגב, זה משהו שאוכלי המוות יהרגו בשבילו), אתה מעולם לא הוקסמת על ידי האות האפל , מעולם, אפילו לא לרגע, מראה שאין לך את הרצון הקטן ביותר להיות אחד מתומכיו של וולדמורט "!
"מובן שאין לי!" אמר הארי ממורמר. "הוא הרג את אמא ואבא שלי "!
"אתה מוגן, בקצרה, על ידי היכולת שלך לאהוב!" אמר דמבלדור בקול רם. "ההגנה היחידה שיכולה לעבוד מול פיתוי של כוחות כמו של וולדמורט! למרות כל השידולים שעברת, כל הסבל, נשארת טהור-לב, רק טהור כמו שהיית בגיל אחת עשרה, כשהסתכלת בראי שמשקף את משאלת ליבך, והוא הראה לך רק את הדרך להכשיל את לורד וולדמורט, ולא נצח או עושר. הארי, חשבת פעם כמה קוסמים היו יכולים לראות את מה שאתה ראית בראי הזה? וולדמורט היה צריך לדעת אז עם מה הוא התעסק, אבל הוא לא! אבל הוא יודע את זה עכשיו. אתה חמקת לתוך המוח של וולדמורט בלי שנגרם לך נזק, אבל הוא לא יכל לשלוט בך בלי לסבול יסורי בן-תמותה, כמו שהוא גילה במשרד הקסמים. אני לא חושב שהוא הבין למה, הארי ,אבל אז, הוא היה בכל כך מהירות להשחית את נשמתו, הוא מעולם לא עצר כדי להבין את הכוח שאין דומה לו של נשמה לא מוכתמת ושלמה ".

"אבל, אדוני," אמר הארי, מנסה באומץ לא להשמע כמתווכח, "הכל הגיע לאותו הדבר, לא כך? אני חייב לנסות ולהרוג אותו, או "-
"חייב?" אמר דמבלדור. "מובן שאתה חייב! אבל לא בגלל הנבואה! בגלל שאתה , בעצמך, לעולם לא תעצור עד שתנסה! שנינו יודעים זאת! תאר לעצמך, בבקשה, רק לרגע ,
שלא שמעת את הנבואה מעולם! איך היית מרגיש כלפי וולדמורט עכשיו, תחשוב "!
הארי צפה בדמבלדור פוסע מולו הלוך ושוב וחשב. הוא חשב על אימו, אביו וסיריוס. הוא חשב על סדריק דיגורי. הוא חשב על כל המעשים הנוראים שהוא ידע שוולדמורט עשה. אש ניצתה בחזהו, שורפת את גרונו .
"הייתי רוצה שהוא ימות," השיב הארי בשקט "והייתי רוצה לעשות את זה ".
"כמובן היית רוצה!" קרא דמבלדור. "אתה רואה, הנבואה לא מתכוונת שתעשה הכל !אבל הנבואה גרמה ללורד וולדמורט לסמן אותך כשווה לו... במילים אחרות, אתה חופשי לבחור את לדרכך, חופשי לגמרי להפנות את גבך לנבואה! אבל וולדמורט ימשיך ללכת על פי הנבואה. הוא ימשיך לרדוף אותך... מה שעושה את זה בטוח ,באמת, ש "-
"שאחד מאיתנו הולך לסיים להרוג את השני," אמר הארי. "כן ".
אבל הוא הבין הסוף סוף מזה דמבלדור ניסה לומר לו. זה היה, הוא חשב, ההבדל בין להימשך אל הזירה לקרב למוות לבין ללכת אל תוך הזירה כשראשך נישא אל על. כמה אנשים, אולי, יגידו שיש בחירה קטנה בין שתי הדרכים, אבל דמבלדור יודע- וגם אני, חשב הארי, בשטף של גאווה פראית, וכך גם ההורים שלי- שזה כל ההבדל בעולם.

פרק 24

מוטש אבל מרוצה מהעבודה שלו אתמול בלילה הארי סיפר לרון והרמיוני הכל בשיעור הלחשים שלמחרת בבוקר והם התרשמו מאיך שהוא הוציא את הזכרון מפרופסור סלקגהורן ומההורוקסוס של וולדמורט וההבטחה של דמבלדור לקחת את הארי איתו .

"וואו" אמר רון אחרי שהארי גמר לספר לו הכל הוא נופף עם השרביט שלו בפיזור לכיוון התקרה מבלי לשים לב בכלל למה שהוא עושה "וואו אתה ממש תלך עם דמבלדור.....כדי להשמיד את.....וואו "

"רון אתה גורם לשלג לרדת" אמרה הרמיוני ותפסה ביד של רון והזיזה אותה מכיוון התקרה שממנה כבר התחיל לרדת שלג לבנדר הסתכלה עליהם מקצה השולחן עם עיניים אדומות אחרי שהרמיוני ששמה לב היא עזבה את ידו של רון

"אה כן" אמר רון מסתכל על הכתפיים שלו "סליחה זה נראה כאילו שלכולנו יש פריחה איומה עכשיו "

הוא ניער קצת שלג מכתפיה של הרמיוני לבנדר התחילה לבכות הפנים של רון נהיו מלאי אשמה והוא סובב את גבו אליה

"אנחנו נפרדנו" הוא סינן להארי מזווית פיו "אתמול היא ראתה שיצאתי מחדר השינה עם הרמיוני כמובן היא לא יכלה לראות אותך אז היא חשבה שהיינו רק שנינו "

"אה" אמר הארי "לך לא איכפת שזה נגמר נכון?" "נכון" הודה רון "זה היה די נורא כשהיא צרחה אבל לפחות אני לא הייתי צריך לגמור את זה "

"פחדן" אמרה הרמיוני אבל היא נראתה משועשעת "זה היה לילה חסר מזל לרומנים גם ג'יני ודין נפרדו הארי "

הארי חשב שהיה מבט די מודע בעייניה אבל היא לא יכלה לנחש שמבפנים הוא

התחיל כאילו לרקוד מנסה לייצב את קולו בצורה הכי רגילה שאפשר ולשמור על סבר פנים אדיש הוא שאל "למה "?

"אוו זה משהו ממש טיפשי.....היא אמרה שהוא תמיד ניסה לעזור לה לטפס מתוך החור שמאחורי התמונה כאילו שהיא לא יכלה לעשות את זה בעצמה.....אבל הם היו מרוחקים כבר ממזמן "

האיר הציץ לכיוונו של דין בצד האחר של הכיתה הוא בהחלט לא נראה מאושר

"כמובן שזה שם אותך בסוג של דילמה לא?" אמרה הרמיוני

"למה את מתכוונת?" שאל הארי במהירות

"בקשר לקבוצת הקווידיץ'" אמרה הרמיוני "אם ג'יני ודין לא מדברים ".....

"אה.... אה כן" אמר הארי

"פליטיק" אמר רון בטון של אזהרה, הפרופסור הזעיר ללחשים עשה את דרכו אליהם והרמיוני היא היחידה שבינתיים הצליחה להפוך את החומצה שלה ליין בזמן שהגביע שלה היה מלא בנוזל אדום קהה, הגביעים של הארי ורון עדיין היו בצבע חום .

"נו..... נו.... נו.... בנים" אמר פרופסור פליטיק בתוכחה "פחות דיבורים יותר עבודה.....בואו ונראה אתכם מנסים "....

ביחד הם הרימו את השרביטים מתרכזים ככל שהם יכולים החומצה של הארי נהפכה לקרח, והגביע של רון התפוצץ .

"כן....לשיעורי בית" אמר פרופסור פליטיק מופיע מאחורי השולחן ומוציא שברי זכוכית מכובעו "תתאמנו "

אחרי שהם עזבו את שיעור הלחשים הם הלכו ביחד לחדר המועדון ביחד רון לא נראה עצוב בכלל מהפרידה שלו מלבנדר והרמיוני משום מה נראתה שמחה כששאלו אותה אמרה "סתם יום יפה" אף אחד מהם לא שם לב לקרב שהתרחש במוחו של הארי

היא אחותו של רון

אבל היא נפרדה מדין !

היא עדיין אחותו של רון

אני החבר הכי טוב שלו !

זה רק יחמיר את המצב

ואם אני אדבר איתו קודם

הוא יכה אותי !

ומה אם לא איכפת לי

הוא החבר הכי טוב שלי !

הארי בקושי שם לב שהם עברו בחור שמאחורי התמונה ובקושי שם לב לקבוצת תלמידי שנה שביעית שעמדו שם עד שהרמיוני קראה "קייטי! את חזרת! האם את בסדר "?

הארי הסתכל זאת באמת הייתה קייטי בל היא נראתה בריאה לגמרי והייתה מוקפת בחבריה העליזים

"אני באמת בסדר" אמרה קייטי בשמחה "שיחררו אותי מבית החולים ביום שני הייתי כמה ימים בבית עם אמא ואבא וחזרתי לבית ספר היום בבוקר לין סיפרה לי על המשחק האחרון הארי "....

"כן" אמר הארי "נו עכשיו כשאת חזרת ורון כשיר לעבודה יש לנו סיכוי לנצח את רייבנקלו מה שאומר שאנחנו עדיין במרוץ לגביע. תקשיבי קייטי "....

הוא היה חייב להציב את השאלה בבת אחת הסקרנות שלו אפילו הוציאה זמנית מהמוח שלו את ג'יני הוא הנמיך את קולו כשחבריה של קייטי התחילו לאסוף את הדברים שלהם, כנראה הם איחרו לשיעור בשיניי צורה .

השרשרת..... האם את יכולה עכשיו להיזכר מי נתן לך אותה "?

"לא" אמרה קייטי מנענעת את ראשה באכזבה "כולם שואלים אותי אבל אין לי מושג, הדבר האחרון שאני זוכרת זה שנכנסתי לשירותים בפונדקם שלושת המטאטאים "

"את בטוחה שנכנסת לתוך השירותים?" שאלה הרמיוני

"טוב אני זוכרת שפתחתי את הדלת" אמרה קייטי "אז אני מניחה שמי שהטיל עליי את קללת האימפריוס עמד מאחורי הדלת. אחרי זה הזיכרון שלי ריק עד לפני שבועיים בבית החולים על שם הקדוש מונגו. תקשיבו כדאי שאני אלך אחרת פרופסור מקגונגל תעניש אותי למרות שזה היום הראשון שאני חזרתי לבית הספר "

היא אספה את ספריה ורצה אחרי חבריה והשאירה את הארי רון והרמיוני שהתיישבו ליד החלון לעכל את מה שהיא הרגע סיפרה להם .

"אז זאת חייבת להיות אישה או נערה שנתנה לקייטי את השרשרת" אמרה הרמיוני "כי היא הייתה בשירותים של הבנות "

"או מישהו שנראה כמו אישה או נערה" אמר הארי "אל תשכחי שהייתה קדרה מלאה בשיקוי פולימיצי בהוגוורטס ואנחנו יודעים שחלק ממנו נגנב "....

"נראה לי שאני אקח לגימה מפליקס" אמר הארי "ואקח ניסיון בחדר הבקשות שוב "

"זה יהיה בזבוז מוחלט של שיקוי" אמרה הרמיוני מניחה עותק של לחשים שכרגע הוציאה מהתיק שלה "רק מזל יכול היה להוביל אותך עד עכשיו המצב עם סלקגהורן היה שונה תמיד יכולת לשכנע אותו רק היית צריך לשנות קצת את הנסיבות מזל לא יעזור לך לפרוץ דרך קסם חזק אל תבזבז את שאר השיקוי! אתה תזדקק לכל המזל שתוכל להשיג אם דמבלדור יקח אותך איתו..." היא הנמיכה את קולה עד כדי לחישה .

"אנחנו לא יכולים להכין עוד?" שאל רון את הארי מתעלם מהרמיוני "זה יהיה נהדר אם יהיה לנו עוד מהחומר.....תבדוק בספר "....

הארי הוציא עותק של הכנת שיקויים מהתיק שלו וחיפש את פליקס פליסיס

"אוהו זה באמת מסובך" אמר הארי כשמבטו רץ על פני רשימת המצרכים "זה לוקח שישה חודשים וצריך לתת לו להתבשל "

"כמו תמיד" אמר רון

הארי עמד להכניס את הספר כשהוא שם לב לעמוד שפינתו הייתה מקופלת כשהוא פתח את העמוד הוא ראה את לחש הסקטום-סמפרה שהקוטרת שלו הייתה "בשביל אויבים "שהוא סימן לפני כמה שבועות הוא עוד לא גילה מה זה עושה בגלל שהוא לא רצה לבדוק את זה ליד הרמיוני, אבל הוא הביא בחשבון לנסות את זה על מקגלאגן בפעם הבאה שיצוץ מאחוריו בפתאומיות

הבן אדם היחיד שלא היה לגמרי שמח לראות את קייטי בחזרה בבית הספר היה דין תומאס מכיוון שהוא לא היה צריך למלות את מקומה כרודף הוא קיבל את המכה יחסית בצורה רגועה אבל להארי הייתה הרגשה מרוחקת שהוא שמע את דין ואת שיימוס ממלמלים משהו מאחורי גבו

בשבועיים הבאים הארי ראה את האימונים הטובים ביותר של קבוצת הקווידיץ ' בתור קפטן הקבוצה כל כך שמחה להיפטר מקגלאגן ולקבל את קייטי בחזרה עד שהם טסו בצורה הטובה ביותר

ג'יני לא נראתה בכלל עצובה מהפרידה שלה מדין להפך היא הייתה החיים והנשמה
של הקבוצה ההלצות שלה על רון שהיה מקפץ מול השער בדאגה כשהקואפל טס לכיוונו
או על הארי שהיה צורח על מקגלאגן את ההוראות עד שנהיה צרוד החזיקו את כולם משועשעים הארי צוחק עם האחרים היה שמח על זה שהייתה לו סיבה תמימה להסתכל על ג'יני הוא קיבל הרבה יותר פגיעות רציניות ממרביצנים מכיוון שהוא לא התרכז בסניץ '

הקרב עדיין התרחש בראשו ג'יני או רון? לפעמים הוא חשב שאחרי לבנדר לרון לא יהיה איכפת עם הארי יזמין את ג'יני לפגישה אבל אז הוא נזכר בהבעת הפנים של רון כשהוא ראה את ג'יני מנשקת את דין כך שהוא היה בטוח שרון יחשיב את זה לבגידה מצידו גם אם הוא אפילו יחזיק לה את היד .

למרות הכל הארי לא יכל להתאפק מלדבר עם ג'יני לצחוק איתה בדרך חזרה מהאימון
אבל למרות הכל הוא חשב כיצד להשיג אותה בעצמו זה היה לא נורא אם סלקגהורן היה מארגן עוד אחת מהמסיבות הקטנות שלו אם רון לא יהי בסביבה אבל לצערו נראה שסלקגהורן ויתר עליהן כמה פעמים הוא שקל את הרעיון של לבקש מהרמיוני עזרה אבל אז הוא חשב שהוא לא יוכל לסבול את המבט על פניה אותו מבט שהוא שם לב אליו כשהרמיוני תפסה אותו מסתכל על ג'יני או צוחק מהבדיחות שלה. וכדי לסבך את העניינים הייתה לו דאגה שאם הוא לא יזמין אותה לצאת מישהו אחר כן כי גם הוא וגם רון הסכימו שהיא הייתה פופולרית מדי בשביל עצמה .

גם הפיתוי לקחת לגימה נוספת מהפליקס פליסיס גדל מיום ליום לבטח זה היה מקרה של איך שהרמיוני כינתה את זה "שינוי הנסיבות "
הימים הנעימים גלשו דרך מאי ורון היה שם תמיד מאחורי כתפו בכל פעם שהוא ראה את ג'יני הארי תמיד כיווה במזל שרון יבין שאין דבר יותר משאחותו והחבר הכי טוב שלו יתאהבו אחד בשני והוא יעזוב אותם בשקט לפחות לכמה שניות אבל

הדבר לא קרה המשחק הקווידיץ' האחרון של העונה עמד בפתח ורון רצה כל הזמן לדבר עם הארי על שיטות משחק .

רון לא היה היחיד בכיוון הזה המשחק של גריפינדור-רייבנקלו במהירות עורר עניין בכל רחבי בית הספר המרוץ לאליפות עדיין היה פתוח אם גריפינדור יביס את רייבנקלו בהפרש של 300 נקודות ומעל (אכן סכום גדול אבל לעומת זאת הארי מעולם לא ראה את קבוצתו משחקת יותר טוב) אז הם יזכו באליפות אבל אם הם יזכו בפחות מ 300 נקודות הם יהיו מקום שני אחרי רייבנקלו אם הם יפסידו בהפרש של 100 נקודות הם יהיו השלישים מאחורי הפלפאף ואם הם יפסידו בפחות מזה הם יהיו במקום הרביעי אחרי כולם וזה לעולם לא יגרום להארי לשכוח שהוא היה הקפטן הראשון שהוביל את גריפינדור למקום האחרון בטבלה זה 200 שנה

המרוץ לאליפות התאפיין במאפיינים הרגילים אנשים מהבתים היריבים שניסו להפחיד את השחקנים במסדרונות לגלוגים שנשמעו לכיוונם של שחקנים שסוימים הושמעו בכל רם יותר כשהם עברו במיסדרון השחקנים עצמם או שנהנו מכל תשומת הלב או שנכנסו לאמבטייה בין השיעורים כדי להתרענן איכשהו המשחק נהיה קשור לתוכניות של הארי לגבי ג'יני. הוא לא יכל שלא לחשוב שניצחון ביותר מ300 נקודות והמסיבה שאחרי זה יכול להיות טוב כמו לגימה גדולה מהפליקס פליסיס .

מעל לכל העיסוקים שלו הארי לא שכח את מהשאיפה האחרה שלו לגלות מה מאלפוי זומם בחדר הבקשות בודק מדי פעם את מפת הקונדסאים ולא מוצא בה את מאלפוי הוכיח לו שהוא עדיין מבלה את זמנו בתוך החדר למרות שהארי כבר איבד את תיקוותו בניסיון להיכנס לתוך החדר הוא עדיין ניסה לעשות זאת אבל לא משנה כמה ברור הארי הציב את הבקשה שלו בקיר לא הופיעה שום דלת .

כמה ימים לפני המשחק נגד רייבנקלו הארי מצא את עצמו יורד לחדר האוכל מחדר המועדון באותו זמן רון רץ למקלחת כדי להתרענן והרמיוני רצה לראות את פרופסור וקטור לגבי טעות שנדמה לה היה שהיא עשתה במבחן הכשפומטיקה האחרון .יותר מתוך הרגל הארי עבר במיסדרון שבקומה השביעית בודק שוב את מפת הקונדסאים לרגע הוא לא ראה את מאלפוי בשום מקום מניח שהוא נמצא שוב פעם בחדר הבקשות כשלפתע הוא שם לב למאלפוי עומד בקומה מתחתיו באמבטיה של הבנים ולא היו בחברתו לא קראב ולא גויל אלא מירטל המיללת .

הארי רק נעמד בוהה במפגש המוזר הזה רעש ענק הוציא אותו מהמחשבות שלו ממהר מהמקום לפני שפילץ' יגיע לשם הוא ירד קומה אחת למטה מחוץ לאמבטיה הוא הצמיד את האוזן שלו כלפי הדלת אבל לא יכל לשמוע כלום בזהירות ובשקט הוא פתח את הדלת .

דראקו מאלפוי עמד עם הגב אל הדלת ידיו משני צדדיו של הכיור ראשו הבלונדיני כפוף .

"אל....."נשמע קולה של מירטל המיילת מאחד התאים "אל.....ספר לי מה לא בסדר.... אני יכולה לעזור לך "....

"אף אחד לא יכול לעזור לי" אמר מאלפוי וכל הגוף שלו רעד "אני לא יכול לעשות את זה.... אני לא יכול.... זה לא יעבוד... ואם אני לא אעשה את זה ...הוא אמר שהוא יהרוג אותי "...

והארי הבין בהלם גדול מאלפוי בכה דמעות ירדו בפניו החיוורים הוא נחנק ואחרי שבלע את הדמעות הרים את פניו כלפי המראה וראה את הארי מסתכל עליו

מאלפוי הסתובב הוציא את שרביטו הארי הוציא את שלו מאלפוי פיספס את הארי בכמה סנטימטרים פוגע במנורה שלידו הארי קפץ הצידה מילמל "לויקורפוס" והניף את שרביטו אבל מאלפוי חסם את הקקלה וניף את שרביטו בשביל קללה נוספת ...

"לא!לא! תפסיקו!" צעקה מירטל המיילת קולה נשמע כמו הד בתוך החדר "תפסיקו!תפסיקו "!

נשמע פיצוץ גדול הפח שמאחורי הארי התפוצץ הארי שלח קללת נעילת רגליים שניפצה את כיור מתחת למירטל המיילת שצעקה בקול רם מים ירדו בכל מקום והארי החליק כשמאלפוי צעק "קרושיו "!

"סקטומסמפרה" צעק הארי בקול רם מנופף בשרביטו בפראות

דם ירד מפניו ומחזהו של מאלפוי כאילו נחתך בסכין בלתי נראית הוא נפל אחורנית לרצפה המוצפת ושרביטו התגלגל מידו .

"לא" התנשף הארי

מחליק ונאבק הארי התקרב אל מלפוי שפניו היו מצולקים וידיו הלבנות שרטו את חזהו המלא בדם

"לא....אני לא ".....

הארי לא ידע מה הוא אומר הוא נפל על הברכיים לצידו של מאלפוי שעכשיו רעד שוחה שדם של עצמו מירטל השמיעה צעקות "רצח! רצח באמבטיה! רצח "!

הדלת מאחורי הארי נפתחה בחבטה סנייפ נכנס לחדר הפנים שלו נהיו חיוורים דוחף את הארי הצידה הוא קרע על הברכיים לצידו של מאלפוי לקח את שרביטו ובדק את הפצעים שהקללה של הארי השאירה מילמל כישוף שנשמע כמעט כמו שיר הדף הפסיק לרדת ניגב את שאריות הדם מפניו של מאלפוי וחזר על הכישוף הפצעים החלו להיעלם .

הארי עדיין צפה מזועזע ממה שהוא עשה בקושי מודע לעובדה הוא כולו ספוג בדם ומים מירטל המיללת עדיין בכתה וילללה למעלה סנייפ ביצע את הכישוף בפעם השלישית העביר את מאלפוי למצב עמידה

"אתה צריך להגיע למרפאה אולי נשארו עוד פצעים אבל אם תיקח את השיקוי מיד אולי נימנע גם מזה.... בוא "....

הוא תמך במאלפוי ליד הדלת הסתובב ואמר בקול של זעם קר "ואתה פוטר.... אתה חכה לי פה "

לא עלה בדעתו של הארי אפילו לשניה לא לציית. הוא נעמד רועד והסצכל למטה על הרצפה הרטובה. היו כתמי דם על כל פני השטח. לא היה לו אפילו כוח להשתיק את מירטל המיללת, היא המשיכה ליילל בהנאה גלויה .

סנייפ חזר לאחר עשר דקות נכנס לחדר וסגר אחריו את הדלת .

"לכי" הוא אמר למירטל שחזרה לאסלה שלה, משאירה אחריה שתיקה מצלצלת .

"אני לא התכוונתי שזה יקרה" אמר הארי בבת אחת. קולו נשמע כמו הד בתוך החדר "אני לא ידעתי מה הלחש עושה "

אבל סנייפ התעלם מזה "כנראה אני לא הערכתי אותך מספיק פוטר" הוא אמר בשקט" מי חשב שאתה תדע קסם כל כך אפל? מי לימד אותך את הלחש הזה "?

"אני קראתי על זה איפשהו "

"איפה "?

"זה היה ספר מהספריה" המציא הארי במהירות "אני לא זוכר איך הוא נקרא "

"שקרן" אמר סנייפ. הגרון של הראי נהיה יבש הוא ידע מה סנייפ הולך לעשות ואף פעם לא הצליח למנוע את זה ...

חדר האמבטיה התחיל להתעמעם מול העיניים שלו הוא נאבק על מנת לחסום את

כל המחשבות שלו ,
במיוחד את ספר הכנת השיקויים של הנסיך חצוי הדם .

ואז הוא הסתכל שוב על סנייפ, באמצע האמבטיה ההרוסה והמוצפת. הוא הסתכל לתוך עייניו השחורות של סנייפ, מקווה שהוא לא ראה את מה שהארי פחד שהוא יראה, אבל ...

"תביא לי את הילקוט שלך" אמר סנייפ "ואת כל ספרי הלימוד שלך. את כולם. תביא לי אותם. עכשיו "!

לא היה שום טעם להתווכח. הארי הסתובב בבת אחת ויצא מן החדר. כשהוא הגיע למיסדרון הוא התחיל לרוץ, הוא פתח בריצה לכיוון מגדל גריפינדור. רוב האנשים הלכו לכיוון השני, הם בהו בו, ספוג כולו במים ודם, אבל הוא לא ענה על אף אחת מן השאלות שנורו לכיוונו כשהוא עבר על פניהם .

הוא היה המום, זה היה כמו לחשוב שחיית המחמד האהובה עליו נהפכה פתאום לחיית פרא, על מה הנסיך חשב כשהוא שם לחש כזה לתוך הספר? ומה יקרה אם סנייפ ימצא אותו? האם הוא יספר לסלקגהורן? בטנו של הארי התהפכה, איך הארי השיג השגים טובים כל כך בשיקויים כל השנה? האם הוא יחרים או ישמיד את הספר שלימד את הארי כל כך הרבה... את הספר שנהיה לו כמו סוג של חבר? הארי לא יכול לתת לזה לקרות... הוא לא יכול ...

"איפה היית? למה אתה ספוג? האם זה דם? " רון עמד המעלה המדרגות, בוהה המום, במראה של הארי .

"אני צריך את הספר שלך" התנשף הארי "את ספר הכנת השיקויים שלך. מהר... תן לי אותו "...

"אבל מה בקשר לנסיך חצוי ה "....

"אני אסביר אחר כך "!

רון הוציא עותק של הכנת השיקויים מתוך התיק שלו והעביר אותו, הארי עבר על פניו ונכנס לחדר המועדון, הוא חטף את הילקוט שלו, מתעלם מהמבטים הנדהמים של האנשים שכרגע סיימו את ארוחת הערב שלהם, יצא מתוך החור שמאחורי הצמונה ,ומיהר לכיוון המסדרון שבקומה השביעית .

הוא החליק ליד הפסל של הטרול המרקד, סגר את עייניו, והתחיל להתהלך .

"אני צריך מקום להחביא בו את הספר שלי... אני צריך מקום להחביא בו את הספר

שלי... אני צריך מקום להחביא בו את הספר שלי "...

שלוש פעמים הוא התהלך קדימה ואחורה אל מול הקיר הריק. כשהוא פתם את עייניו, סוף סוף הייתה שם הדלת לחדר הבקשות. הארי פתח אותה, נכנס פנימה , וטרק אותה .

הוא התנשף, למרות שהוא מיהר, למרות הפחד שלו ממה שחיכה לו למטה בחדר האמבטיה, הוא לא יכל שלא להיות נדהם ממה שהוא ראה. הוא עמ בחדר בגודל של קתדרלה גדולה, שהחלונות הגבוהים שלה האירו אור על מה שנראה כמו עיר עם קירות גבוהים, שנבנתה ממה שנראה כמו חפצים שהוחבאו על ידי דורות של תלמידים בהוגוורטס. היו שם סמטות וכבישים שנחסמו על ידי הרים של רהיטים שבורים, שהוחבאו שם כנראה, כראיות לכישוף שנכשל, או שהוחבאו על ידי גמדוני הבית של הטירה. היו שם אלפי ספרים, ללא ספק אסורים או גנובים. היו שם צלחות מעופפות, שעדיין התעופפו מעל הרים אחרים של חפצים אסורים, היו שם בקבוקיסצ שבורים של שיקויים, כובעים, תכשיטים, מעילים, היה שם משהו שנראה כמו קליפות מביצי דרקונים, בקבוקים שתכולתם עדיין רעדו ברועת, כמה חרבות חלודות, וגרזן כבד ומוכתם בדם .

הארי מיהר לכיוונה של אחת הסמטות מבין כל האוצרות החבואים האלו, הוא לקח את הדרך הקצרה, פנה שמאלה בתא הנעלם השבור שבו הלך לאיבוד מונטגיו בשנה שעברה, בסופו של דבר הוא נעצר ליד ארון ופתח את אחת מדלתיו החורקות ,שמישהו כבר החביא שם משהו בכלוב שמזמן מת, לשלד שלו היו חמש רגליים. הוא שם את הספר של הנסיך חצוי הדם מאחורי הכלוב וטרק את הדלת. הוא עצר לרגע לבו הולם בפראות, תוך שהוא התכל על כל הבלאגן שמסביב... האם הוא יוכל למצוא את המקום הזה שוב מבין כל הזבל הזה? הוא לקח פסל שבור בקצוות של מכשף מכוער מאוד מהסל הקרוב, ושם אותו על ראש הארון שבו החביא את הספר שלו, מיהר בחזרה דרך הסמטות, יצא מתוך החדר, תרק את הדלת, והיא נעלמה .

הארי רץ לכיוון האמבטיה, בדרך הוא הכניס את ספר השיקויים של רון לתוך התיק. רגע אחרי זה הוא עמד שוב מול סנייפ שהושיט את ידו לכיוון התיק שלו .הארי מסר אתל התיק שלו, מתנשף, מרגיש כאב חד בחזה שלו, וחיכה .

אחד אחרי השני, הוציא סנייפ את ספריו של הארי ובדק אותם, בסופו של דבר , הספר היחיד שנשאר היה ספר השיקויים, הוא בדק אותו בזהירות לפני ששאל .

"זהו עותק של הכנת השיקויים, נכון פוטר "?

"כן" אמר הארי, עדיין נושם בכבדות .

"אתה בטוח בזה, פוטר "?

"כן" אמר הארי .

"זה ספר הכנת השיקויים שאתה קנית מפלוריש וברוטס "?

"כן" אמר הארי בקול חד .

"אם ככה, אז למה" שאל סנייפ "רשום השם 'רוניל ווזליב' על הצד השני של הכריכה "?

ליבו של הארי החסיר פעימה "זה הכיניו שלי" הוא אמר .

"הכינוי שלך" חזר סנייפ. "כן... ככה החברים שלי קוראים לי" אמר הארי .

"אני יודע מה זה כינוי" אמר סנייפ. עייניו השחורות הקרות הסתכלו לתוך עייניו של הארי, הוא ניסה לא להסתכל לתוכן. תחסום את המחשבות שלך... תחסום את המחשבות שלך.. אבל הוא אף פעם לא ידע איך לעשות את זה כמו שצריך ...

"אתה יודע מה אני חושב פוטר?" אמר סנייפ מאוד בשקט "אני חושב שאתה שקרן ורמאי ומגיע לך עונש ריתוק איתי בכל שבת עד שהם יסתיימו, מה אתה חושב פוטר "?

"אני אני לא מסכים אדוני" אמר הארי, עדיין מסרב להסתכל לתוך עייניו של סנייפ .

"טוב, נראה איך אתה תרגיש אחרי העונש שלך" אמר סנייפ "שבת בבוקר בשעה 10 במשרד שלי פוטר "

"אבל אדוני..." אמר הארי, מסתכל למטה נואשות "קווידיץ'... המשחק האחרון של ה "...

"בשיה 10" לחש סנייפ, עם חיוך שחשף את שיניו הצהובות "מסכנים גריפינדור..... מקום רביעי השנה, אני מניח "...

והוא עזב את חדר האמבטיה מבלי להגיד מילה, משאיר את הארי לבהות במראה הסדוקה, משאיר יותר גרוע הוא בטוח, ממה שרון הרגיש אי פעם בחייו .

"אני לא אגיד, אמרתי לך" אמרה הרמיוני, שעה אחרי במדר המועדון .

"תעזבי את זה הרמיוני" אמר רון בכעס .

הארי בסופו של דבר לא הגיע לארוחת הערב, לא היה לא תיאבון בכלל. הוא רק הרגע סיים לספר לרון, הרמיוני, וג'יני את מה שקרה, לא שהיה צורך בזה . החדשות טיילו מהר מאוד, מתברר שמירטל המיילת לקחה על עצמה להופיע בכל חדר אמבטיה ולספר את הסיפור, פנסי פרקינסון כבר ביקרה את מאלפוי במרפאה, שלא ביזבזה זמן בביקורות ארוכות על הארי, וסנייפ סיפר לצוות המורים בדיוק מה קרה. הארי כבר נקרא מחדר המועדון כדי לבלות רבע שעה לא נעימה בחדרה של פרופסור מקגונגל, שאמרה לו שיש לו מזל שלא סילקו אותו מבית הספר ושהיא לגמרי מסכימה עם עונש הריתוק שלו .

"אני אמרתי לכם שמשהו לא בסדר בנסיך הזה" אמרה הרמיוני, שכנראה לא יכלה להתאפק "וצדקתי נכון "

"לא אני לא חושב" אמר הארי בעקשנות

היה לו רע מספיק גם בלי שהרמיוני תרצה לו, המבט על פני חברי הקבוצה שלו בגריפינדור כשהוא אמר להם שהוא לא יוכל לשחק בשבת מכיוון שיש לו עונש היה העונש הגרוע מכולם. הוא יכול היה להרגיש את מבטה של ג'יני עליו אבל הוא לא נפגש איתו, הוא לא רצה לראות אכזבה או כעס שם. הוא כרגע סיפר לה שהיא תהיה המחפשת בשבת ודין יכול למלא את מקומה כרודף. אולי אם יזכו ג'יני ודין ישלימו אחרי המשחק... המחשבה עברה במוחו של הארי כמו סכין מקרח ....

"הארי" אמרה הרמיוני "איך אתה יכול עדיין להגן על הספר כשהלחש "....

"אולי כבר תפסיקי לקטר בגלל הספר!" התפרץ הארי "הנסיך רק העתיק את זה! זה לא שהוא יעץ למישהו להשתמש בו! ככל שאנחנו יודעים, יכול להיות שהוא סתם סימן משהו שהשתמשו בו נגדו "!

"אני לא מאמינה לזה" אמרה הרמיוני "אתה ממש מצדיק "...

"אני לא צדיק את מה שעשיתי!" אמר הארי במהירות "הלוואי ולא הייתי עושה את זה, ולא רק בגלל העונש. את יודעת שלא הייתי משתמש בלחש, כזה אפילו על מאלפוי, אבל את לא יכולה להאשים את הנסיך, הוא רשם את זה בשביל עצמו, ולא בשביל אף אחד אחר "

"האם אתה אומר לי" אמרה הרמיוני "שאתה הולך לחזור "....

"ולקחת את הספר? כן זה מה שאני הולך לעשות" אמר הארי בחוזקה "תקשיבי, ללא הספר לעולם לא הייתי זוכה בפליקס פליסיס. וגם לעולם לא הייתי יודע כיצד להציל את רון מהרעל, וגם לעולם לא היה לי "...

...."שם בהצתיינות בשיקויים שלא מגיע לך" סיימה הרמיוני ברוע .

"תעזבי את זה הרמיוני" אמרה ג'יני, והארי היה כו נדהם ונרגש, שהוא הרים את מבטו "לפי מה שהבנתי מאלפוי ניסה להשתמש בקללה שאין עליה מחילה, את צריכה להיות שמחה שלהארי היה קלף בתוך השרוול "!

"נו, כמובן שאני שמחה שהארי לא קולל" אמרה הרמיוני "אבל את לא יכולה לקרוא ללחש הסקטומסמפרה ההוא טוב, ג'יני, תראי לאן זה הוביל אותו! ואני חשבתי , שאחרי שתראי כמה זה פגע בסיכויים שלכם לנצח "...

"אוי, אל תתנהגי כאילו שאת מבינה משהו בקווידיץ' " התפרצה ג'יני "את רק תביכי את עצמך "

הארי ורון היו המומים, הרמיוני וג'יני שתמיד הסתדרו טוב מאוד, כרגע ישבו כשזרועותיהן שלובות, והן מביטות לכיוונים שונים. רון הסתכל בעצבנות על הארי, אחרי זה חטף ספר ונעלם מאחוריו. הארי למרות הכל הרגיש מאוד מעודד פתאום, למרות שהן לא דיברו אחת עם השנייה כל אחה"צ .

השמחה שלו לא העריכה ימים. היו אלה ההערות של סליתרין למחרת היום. שלא להזכיר את הכעס של חבריו מגריפינדור על כך שהקפטן שלהם תפס לעצמו עונש במשחק האחרון של העונה. בשבת בבוקר למרות מה שהוא אמר להרמיוני, הארי היה מחליף את כל הפליקס פליסיס בעולם כדי ללכת לכיוון מגרש הקווידיץ' יחד עם רון, ג'יני, והאחרים. זה היה כמעט בלתי נסבל להפנות את גבו להמוני התלמידים שהסתערו לכיוון המגרש, כולם לבושים בכובעים ומנופפים בצעיפיהם ,הוא ירד במדרגות האבן עד שלא יכל לשמוע את הקהל, יודע שהוא לא יוכל אפילו לשמוע את הפרשנות .

"אה,פוטר" אמר סנייפ, כשהארי דפק על הדלת ונכנס למשרד המוכר בצורה לא נעימה, למרות שהוא לימד כמה קומות למעלה הוא לא פינה את המשרד, אותם החפצים המתים ואותם השיקויים הצבעוניים היו תלויים על הקירות. לרוע המזל היו המון קופסאות מכוסות בכורי עכביש שעמדו על השולחן שלידו הארי כנראה היה צריך לשבת, היה לזה רושם של עבודה משעממת, ארוכה ומייגעת .

"מר פילץ' חיפש מישהו שיסדר את התיקים הישנים האלו" אמר סנייפ ברוגע "אלו רישומים של פורעי חוק אחרים בהוגוורטס והעונשים שלהם, בחלק מהגליונית הדיו נחלש, אחרים נהרסו על ידי עכברים, אתה תצטרך להעתיק את הפשעים מחדש ולוודא שהם מסודרים לפי האלף בית, תשים אותם בתוך הקופסאות. אסור לך להשתמש בקסמים "

"כן,פרופסור" אמר הארי עם הקול הכי פחות מריר שאפשר .

"אני חשבתי שאתה תוכל להתחיל" אמר סנייפ, עם חיוך על השפתיים "עם קופסאות 1012-1056 אתה תמצא כמה פרצופים מוכרים, מה שיוסיף עניין לעבודה. הנה , אתה רואה "...

הוא הוציא ליון מתוך אחת הקופסאות למעלה וקרא "ג'ימס פוטר וסיריוס בלק . שימוש בלחש לא חוקי על ברטרם אוברי. ראשו של אוברי גדול פי שניים מגודלו המקורי. ריתוק כפול. "זה בטח מאוד מנחם לדעת, שלמרות שהם אינם, רישומים של ההשגים הנהדרים שלהם נשארו "

הארי הרגיש את ההרגשה המוכרת כאילו משהו בוער בתוך בטנו. נושך את לשונו כדי למנוע מעצמו לעשות משהו שיתחרט עליו אחר כך, הוא התיישב מול הקופסאות ומשך אחת מהן אליו .

כמו שהארי ציפה, זאת הייתה עבודה משעממת, וחסרת טעם (שזה היה בדיוק מה שסנייפ תיכנן) אם ההרגשה הרגילה בבטנו שאמרה שהוא כרגע קרא את שמו של אביו או של סיריוס, מצורפים ביחד בפשעים קטנים, שלפעמים הצטרפו אליהם רמוס לופין או פיטר פטיגרו. ובזמן שהוא העתיק את כל הפשעים והעונשים שלהם, הוא דמיין לעצמו מה קורה בחוץ, המשחק רק התחיל... ג'יני בתפקיד המחפשת נגד צ'ו ...

הארי הסתכל שוב ושוב בשעון הגדול המתקתק על הקיר. זה הנראה כאילו שהוא זז לאט יותר משעון רגיל, אולי סנייפ כישף אותו כדי שיזוז נורא לאט? לא יכול להיות שהוא היה פה קר חצי שעה... שעה... שעה וחצי ...

בטנו של הארי התחילה להתכווץ כשהשעון הראה שתים עשרה וחצי. סנייפ, שלא דיבר בכלל אחרי שנתן להארי את המשימה, הסתכל על השעון באחת ועשרה .

"אני חושב שזה מספיק" הוא אמר בקור "תסמן איפה שהספקת ותמשיך בשבוע הבא "כן, אדוני "

הארי דחף גליון לתוך הקופסה ומיהר לצאת החוצה לפני שסנייפ ישנה את דעתו , כשהוא עולה בחזרה למעלה הוא ניסה להקשיב אבל שום רעש לא נשמע מבחוץ... זה אומר שזה נגמר ...

הוא היסס קצת כשהגיע לחדר האוכל אבל המשיך לעלות בחדר המדרגות, לא משנה אם גריפינדור הפסידו או ניצחו הם או חוגגים או יושבים מדוכאים בחדר המועדון .

הוא אמר את הסמה לאשה השמנה מדמיין מה מחכה לו בפנים .

הפנים שלה לא הביעו דבר והיא אמרה "אתה תראה "

והיא נתנה לו לעבור .

פרץ של חגיגות התגלה מאחורי החור. אנשים התחילו לצרוח לידו, זוגות של ידיים משכו אותו לתוך החדר .

"אנחנו ניצחנו!" צעק רון, מנופף עם גביע הכסף מול הארי "אנחנו ניצחנו! 450 נקודות מול 140! אנחנו ניצחנו "!

הארי הסתכל מסביב, וראה את ג'יני רצה לכיוונו, היה לה מבט נוצץ בעייניים והיא כרכה את זרועותיה סביבו. ואז, מבלי לחשוב, מבלי לתכנן, מבלי לדאוג לעובדה שחמישים אנשים מסכלים עליהם, הארי נישק אותה .

אחרי כמה רגעים ארוכים
שנראו יותר כמו ימים הם נפרדו. החדר נהיה מאוד שקט. כמה אנשים שרקו אחרים ציחקקו. הארי הסתכל מעל ראשה של ג'יני כדי לראות את דין תומאס מחזיק זכוכית מנופצת ביד, רומילדה ויין שנראתה כאילו היא הולכת לזרוק משהו . הרמיוני נראתה זורחת, אבל עייניו של הארי חיפשו את רון. בסופו של דבר הוא מצא אותו, עדיין מחזיק את הגביע עם הבעת פנים כאילו מישהו נתן לו מכה על הראש. לשניה הם הסתכלו אחד על השני, ואז רון נתן לו דחיפה קטנה על הראש הארי הבין שזה אמר, טוב אם אתם חייבים .

המפלצת בתוכו של הארי התחילה לקפוץ בפראות, הוא חייך לכיוונה של ג'יני ובלי מילים הם יצאו מתוך החור שמאחורי התמונה. הטיול הארוך במדשאות נראה אינסופי שבמהלכו אם היה להם זמן הם דיברו על המשחק.

פרק 25
העובדה שהארי פוטר יצא עכשיו עם ג'יני וויזלי נראתה כעובדה שעניינה הרבה מאוד אנשים, רובן בנות, אבל עדיין הארי מצא את עצמו מחדש שמח וגם חסין מפני רכילות של ילדים אחרים עליו ועל ג'יני במהלך השבועות הבאים .
אחרי הכל זה שינוי נחמד מאוד לדבר על דברים שמשמחים אותו יותר מאשר הוא יכול לזכור לזמן ארוך למדי .
"אתה חושב שלאנשים יש דברים טובים יותר לרכל עליהם," אמרה ג'יני, יושבת לידו על רצפת חדר המועדון וקוראה את הנביא היומי .
"שלוש תקיפות של סוהרסנים בשבוע, דרך אגב רומילדה וין שאלה אותי אם זה נכון שיש לך קעקוע של היפוגריף על החזה" אמרה ג'יני בחיוך .
רון והרמיוני שאגו מצחוק כשהם שמעו את דבריה של ג'יני. הארי התעלם מהצחוק .

"ומה אמרת לה?" שאל הארי .
"אמרתי לה שיש לך קעקוע של זנבקרנית הונגרית על החזה" אמרה ג'יני, הופכת דף בעיתון .
"אתה יודע זה הרבה יותר גברי ."
"תודה" אמר הארי, "ומה אמרת לה שיש לרון "?
"לרון יש) *Pygmy Puff * זה סוג של גמד שכחתי איך קוראים לו בסיפור) , אבל אני לא אמרתי לה איפה נמצא הקעקוע הזה ."...
פניו של רון נהיו אדומות וכועסות למרות שהרמיוני לידו התפוצצה מצחוק .
"תראי את זה," הוא אמר, מצביע על הארי ורון " זה לפי אישור שלי שתהיו חברים אני גם יכול להפסיק את זה "..
"אישור שלך ?" אמרה ג'יני .
"ממתי אתה נותן אישורים לעשות משהו? בכל מקרה אתה אמרת בעצמך שאתה מעדיף שהארי יהיה חבר שלי במקום מייקל או דין ".
"טוב כן . ",
"כל עוד את לא הולכת ומנשקת בפומבי לפני כולם כל אחד "..
"אתה חתיכת צבוע מגעיל! אתה מדבר עליי? מה איתך ועם לבנדר מתנשקים בכל בית הספר?" אמרה ג'יני .
אבל סבלנותו של רון פקעה הלך ולא ענה לה .
בשביל הארי וג'יני זה היה זמן נהדר שיחותיהם נמשכו עד לתוך השעות הקטנות של הלילה .
בערב דומה לזה בזמן שג'יני הייתה חייבת ללכת לספרייה והארי בדיוק ישב ליד החלון בחדר המועדון של גריפינדור גומר את עבודת הבית שלו בתורת הצמחים באותו זמן בדיוק הוא חלם בהקיץ על רגעיו הנפלאים עם ג'יני, אך מיד לאחר כמה רגעים הרמיוני נכנסה לחדר המועדון ומתיישבת בינו לבין רון ואומרת "אני רוצה להראות לך משהו הארי ".

"בנוגע למה?" שאל הארי בחשדנות. יום לפני המקרה הרמיוני ביקשה מהארי להרפות קצת מג'יני ולתת לה להתחיל להתכונן לבחינות הבגרות שלה .
"זה בנוגע לנסיך חצוי הדם ",
"אווו לא שוב," הוא אמר .
"את מוכנה סוף סוף לעזוב כבר את הנושא הזה ."?
הוא לא התחרט על כך שהוא נכנס לחדר הנחיצות שוב כדאי להחזיר את ספר השיקויים שלו, בזמן שהספר לא היה איתו ביצועיו בשיעור שיקויים היו בהתאם)סלוגהורן חשב שאולי יש משבר בין הארי לג'יני .(
אבל הארי היה בטוח שסנייפ לא וויתר לשים את ידיו על הספר של הנסיך ,
"אני לא יעזוב את הנושא הזה," אמרה הרמיוני בנחישות .
"לא לפחות עד שאתה תשמע את מה שיש לי להגיד. עכשיו אני ניסיתי לגלות מי יכול לפתח לעצמו תחביב של יצירת קסמים אפלים.." אמרה הרמיוני .
"הוא לא עשה מזה תחביב ",
"הוא, הוא מי אמר שהוא בן "?
"אני חשבתי שהבהרנו את הסוגיה הזאת הרמיוני!" אמר הארי בעצבנות. " נסיך הרמיוני נסיך! הוא חייב להיות בן ."!
"נכון!" אמרה הרמיוני, היא הסמיקה קצת ברגע שהיא שלפה משהו שנראה כמו גזיר עיתון יישן מאוד מתוך כיסה, והניחה אותו בשקט על השולחן מול הארי.
"תראה את זה! תסתכל על התמונה "!
הארי הרים את פיסת העיתון המתפוררת, ובחן את התצלום הישן בצבע צהוב . רון נשען לראות גם את התמונה. התמונה הראתה ילדה רזה מאוד בערך בת חמש עשרה .
היא לא הייתה יפה, היו לה גבות ארוכות, ופנים חיוורות .
הכיתוב שמתחת לתמונה הראה ששמה של הילדה היה איליין פרינס (נסיך) הקפטנית של קבוצת (לא הבנתי מה השם של הקבוצה . (Gobstones
"אז?" אמר הארי, וסורק במהירות את הכתוב בנוגע לתמונה .
"השם שלה הוא איליין נסיך. נסיך, הארי!" אמרה הרמיוני .
הם הסתכלו אחד על השני, ואז הארי הבין מה הרמיוני מנסה לעשות. הוא שחרר צחוק קטן .
"אין סיכוי ".
"מה ."?
"את חושבת שהיא הייתה הנסיך חצוי הדם..? נו באמת " ...
"ובכן למה לא ? הארי, אין שום נסיכים בעולם הקסמים! או שזה כינוי של מישהו, או שם שהומצא שמישהו נתן לעצמו, או שזה באמת שמו האמיתי. האם זה לא אפשרי? לא, תקשיב! אם, נגיד אבא שלה היה טהור דם, ושם משפחתו היה 'נסיך ', ואמא שלה היא מוגלגית, אז זה יהפוך אותה "לנסיך חצוי הדם "."!
"כן מאוד מחוכם הרמיוני "...
"אבל זה יכול להיות נכון! אולי היא הייתה גאה בזה שהיא חצוית דם "!
"תקשיבי הרמיוני, אני יכול לומר לך שזה לא בת אלא בן "
"האמת היחידה פה היא שאתה חושב שבנות לא יכולת להיות מספיק חכמות,"

אמרה הרמיוני בכעס .
"איך אני יכול להגיד דבר כזה אחרי שאני מסתובב איתך כבר שש שנים ואני עדיין חושב שבנות לא חכמות מספיק "?
אמר הארי, וממשיך לדבוק בעמדתו. "אני מתכוון אני יכול לראות שהוא בן לפי הדרך שהוא כותב. אני רק יכול לומר שהנסיך הוא בחור, זה בוודאי נכון. לילדה הזאת אין שום קשר לנסיך חצוי הדם. איפה בלל מצאת את התמונה הזאת?" שאל הארי .
"מהספרייה," אמרה הרמיוני, "יש שם ערמות ענקיות של עיתונים ישנים של הנביא היומי. טוב בכל מקרה אני הולכת לבדוק אם יש עוד מידע על איליין נסיך הזאת ".
"תהני," אמר הארי .
"אני אהנה" אמרה הרמיוני. "והמקום הראשון שאני יבדוק בו הוא.." היא התגרתה בהארי, "הישגים גבוהים בשיקויים ".
הארי הזעיף את פניו, והסתכל לעבר השקיעה דרך החלון .
"אף אחד בחיים לא עבר אותה בשיקויים." אמר רון, וחוזר לקרוא את העותק של 'אלף פטריות ועשבים קסומים .'
"אתה לא חושב שאני משוגע או משהו בגלל שאני רוצה את הספר הזה בחזרה "?
"בוודאי שלא," אמר רון .
"הוא היה גאון הנסיך. בכל מקרה .. בלי העצה שלו בנוגע לבזואר.. " ורון העביר את אצבעו מול צווארו (סימן שהוא כאילו ימות .(
"אני לא הייתי כאן כדאי לדבר איתך על הנושא הזה, נכון ? אני לא מתכוון שהקסם שהשתמשת נגד מאלפוי הוא כל כך טוב "..
"גם אני חושב ככה" אמר הארי במהירות .
"אבל זה לא ממש פגע בו. הוא חזר על הרגליים במהירות ".
"כן," אמר הארי .
"תודות לסנייפ ."..
"יש לך עדיין ריתוק עם סנייפ ביום שבת הזה?" המשיך רון .
"כן, והשבת שאחרי, והשבת שאחריה," אמר הארי .
"והוא אמר לי שאם אני לא יגמור את כל הארגזים עד סוף השנה העבודה תחכה לי גם לשנה הבאה ".
הארי נורא שנא את העונש שלו בגלל שרוב העונש קיצץ במידה ניכרת מאוד את זמנו היחיד עם ג'יני .
הארי החליט לצאת החוצה קצת להתאוורר ממזג האוויר הנהדר ששרר בחוץ, שבאותה עת קרב עליו החובט בקבוצת גריפינדור ג'ימי פיקס, שהחזיק בידו פיסת קלף קטנה מגולגלת .
"תודה ג'ימי... היי, זה מדמבלדור!" אמר הארי בהתרגשות פותח במהירות את הקלף וקורא, " הוא רוצה לפגוש אותי בהזדמנות ראשונה "!
"אלוהים אדירים," לחש רון. "אתה לא חושב.. שהוא לא מצא "?..
"עדיף שאני אלך ואראה במה מדובר נכון?" אמר הארי, וקופץ במהירות על רגליו . הוא מיהר לצאת מחדר המועדון של גריפינדור, ורץ במהירות במסדרון הקומה השביעית, עובר את כולם למעט פיבס, שזרק על הארי בדרכו גירי לוח , אבל

להארי לא היה אכפת היה לו רק חמישים וחמש דקות כדאי לחזור לחדר המועדון של גריפינדור לפני שעת כיבוי אורות .
ואז משום מקום הארי שמע צרחה והתמוטטות. הוא עצר בדרכו והקשיב .
"איך אתה מעז "!?
הרעש הגיע מכיוון המסדרון הקרוב לדרכו של הארי, הארי רץ במהירות לכיוון הקול ושלף את שרביטו מוכן, כשהגיע למקום הרעש ראה את מה שנראה כמו הפרופסור טרלוני מוטלת על הרצפה וכרוכה באחד מעשרות הצעיפים ששמה לצווארה ,ולידה מוטלים ריקים כמה בקבוקי שרי שאחד מהם שבור .
"פרופסור "?
ורץ מהר לעבר פרופסור טרלוני לעזור לה להתרומם .
"מה קרה פרופסור?" שאל הארי .
"שאלת נכון!" היא אמרה בשכרות. " אני הסתכלתי על התמונות האפלות פה בפינה "..
אבל הארי לא שם לב הרבה לדבריה של הפרופסור. ורק עכשיו הוא הבין איפה הם נמצאים הם עמדו מול הכניסה לחדר הנחיצות .
"פרופסור את מנסה להיכנס לחדר הנחיצות "?
"אני קיבלתי אות מיוחד .. מה "?
היא הסתכלה פתאום בערמומיות .
"חדר הנחיצות," אמר הארי .
"את ניסית להיכנס אליו "?
"אני טוב , אני לא ידעתי שתלמידים יודעים על קיומו של החדר ".
"לא כל התלמידים יודעים על קיומו," אמר הארי .
"אבל מה קרה? את צעקת... ואחרי זה מצאתי אותך על הרצפה פגועה "...
"אני טוב," אמרה פרופסור טרלוני, ומעיפה לאחור את הצעיפים שלה .
"אני רציתי להפקיד בחדר משהו אישי . "...
"טוב," אמר הארי, "אבל את לא הצלחת להעלים אותם?" אמר הארי מצביע על בקבוקי השרי .
"כן, אני עשיתי בדיוק מה שצריך כדאי להיכנס לחדר אבל יש שם כבר מישהו בגלל זה אני לא יכולה להיכנס," אמרה פרופסור טרלוני ונעצה מבט במקום שאמורה להיות דלת הסתרים של חדר הנחיצות .
"מישהו בפנים? מי?" שאל הארי. " מי נמצא שם "?
"אין לי שמץ של מושג," אמרה פרופסור טרלוני .
""אני נכנסתי לחדר אבל שמעתי קול, שבחיים לא שמעתי בכל ימיי הלימודים שלי בהוגוורטס .",
"קול? קול שאומר מה "?
"אני לא יודעת מה היה הפירוש של זה," אמרה פרופסור טרלוני .
"זה היה קול של בן או של בת "?
"אני מנחשת שזה היה בן," אמרה פרופסור טרלוני .
"וזה נשמע שמח "?
"מאוד שמח," אמרה פרופסור טרלוני .

"ואז שאלתי מי שם "?
"לא הצלחת לזהות את הקול שלי לראות את בעליו?" שאל הארי מתוסכל .
"לא לצערי העין הפנימית לא הצליחה לחזות את המחזה הזה ".
"טוב" אמר הארי .
הוא שמע כבר בעבר על העין הפנימית של פרופסור טרלוני .
"ובכל זאת הקול לא אמר מי זה "?
"לא הוא לא," היא אמרה .
"והדבר הבא שאני זוכרת אחרי זה שאני הייתי מחוץ לחדר על הרצפה עם כאב ראש נוראי ופגועה מאוד .".!
"ואת לא ראית מי נכנס לתוך החדר?" אמר הארי .
"לא, לא ראיתי אבל אני מציע לך ללכת ולספר את זה לפרופסור דמבלדור הוא היה רוצה מאוד לדעת מי הוציא אותך מהחדר ."
להפתעתו הגמורה של הארי פרופסור טרלוני קפצה על ההצעה והחליטה ללכת לדמבלדור .
"המנהל בדיוק ביקש ממני לבוא אליו," אמרה לו פרופסור טרלוני במעורפלות .

'אני חושב שכדי שתספרי לפרופסור דמבלדור ' , אמר הארי . 'הוא חייב לדעת מה מאלפוי זומם שם – אני מתכוון .. ש .. שמשהו זרק אותך מהחדר '
להפתעתו פרופסור טרילוני הזדקפה למשמע ההצעה . ונראתה כמתנשאת .
המנהל באמת הזמין אותי לחדרו ביחידות . היא אמרה בקרירות .
'אני לא הולכת להיות לחברה למי שלא מאריך אותי . אם דמבלדור בוחר להתעלם ממה שהקלפים מראים '–
ידיה הגרומות נסגרו לפתע על ידו של הארי .
'שוב ושוב לא משנה כמה אני 'קוראת בהם שוב' ' והיא שלפה את הקלפים מתחת שרוליה בדרמתיות .
'המגדל הבוער ' היא לחשה .'קלאמיטי דיסאסטר(אין לי מושג) מתקרב יותר ויותר כל הזמן '
'נכון ' . אמר הארי שוב 'ובכן אני .. עדין חושב שאת צריכה לספר לדבמבלדור על הקול ששמעת מחדר הנחיצות וכל הרוע שהרגשת משם '
'אתה חושב ' פרופסור טרילוני נראתה כשוקלת את ההצעה במשך דקה .
אבל הארי יכל לראות שהיא לא בדיוק אהבה את הרעיון לספר על ההרפתקה שהיתה לה שם .
'אני הולך לפגוש אותו ממש עכשיו ' .אמר הארי 'יש לי פגישה אותו . אנחנו יכולים ללכת ביחד '
'טוב , במקרה הזה ' היא אמרה בחיוך . כשהיא אוספת את בקבוקי השרי ומשליכה אותם בגסות לאגרטל בצבע כחול ולבן שעמד שם .
'אני פספסתי אותך בכיתה שלי , הארי' . היא אמרה ברגש . והם התחילו ללכת ביחד .
'לא שיש לך איזה סיכוי לראות עתיד ... אבל אתה אובייקט נפלא לנבואה '
הארי לא השיב . הוא שנא את השיעורים שהיו בחדרה . שם אין ספק היא ראתה

בו אוביקט נבואי .
'אני מפחדת '. היא המשיכה . 'שהנודניק – סליחה הקנטאור לא יודע כלום על קריאה בקלפים. שאלתי אותו על נבואה אחת , הוא אפילו לא הרגיש את האסון שעומד להיות ' אבל הוא מתיימר להיות במקומי . מגוחך. כן, מגוחך '
קולה היה כמעט היסטרי והארי היה יכול להריח את ריח ה'שרי' אפילו שהבקבוקים היו הרחק מאחוריהם .
'אולי הסוס שמע מה שמרכלים עלי אנשים – שלא קיבלתי בירושה את המתנה שהיתה במשפחתי מדורי דורות. שמועה שהלכה והתפרסמה במשך השנים' .
'אתה יודע מה אני אומרת לאנשים כאלה , הארי ?'
'למה דמבלדור נתן לי ללמד בבית הספר הנהדר שלו. למה הוא השקיע בי כל השנים האלו ? אם לא הוכחתי את עצמי לדמבלדור '
הארי מלמל משהו חסר משמעות

'אני עדין זוכרת את הפגישה הראשונה שהיתה לי עם דמבלדור ' המשיכה פרופסור טירלוני בקול צרוד 'הוא התרשם עמוקות , בוודאי עמוקות .. אני הייתי נשארת בהווגוסט אם לא הייתי נביאה !?
אגב יקירי קרני היתה נמוכה . דמבלדור עשה לי מחווה והכניס אותי לחדרי . הוא שאל אותי.. אני מודה בהתחלה הוא היה נראה לי מאד לא אדיב ביחסו לנבואה. ואני זוכרת שהתחלתי להרגיש מוזר . אני לא כל כך זוכרת מה היה שם אבל אז '..
הארי ידע מה היה שם . שם היא אמרה את הנבואה עליו ועל וולדרמוט .הנבואה ששינתה את חייו והרגה את הוריו .
'אבל אז' המשיכה פרופסור טרלוני ' הופרענו בגסות ע'י סוורוס סנייפ ' !
'מה '?
'כן, היתה שם מהומה מחוץ לדלת פתחתי אותה במהירות, היו כמה נערים גסי רוח ביחד עם סנייפ – סנייפ מילמל משהו על זה שהוא התבלבל במדרגות , אבל אם תשאל אותי אני חוששת שהוא הקשיב למידע שמסרתי לדמבלדור - אתה מבין הוא בעצמו חיפש עבודה באותו הזמן כנראה שהוא רצה ללמוד כמה טיפים !
ובכן אחרי זה דמבלדור לא היה יכול למצוא סיבה מדוע לא לתת לי את העבודה .
אני יכולה לנחש שגם אחרי שהוא ראה את הניגודיות הבולטת בין חוכמתי ושלוותי לבין הגסות של חבורת הפוחזים האלו שהציצו מחור המנעול – הארי, יקירי ? היא הסתכלה לאחור מעבר לצעיפים שלה ורק עכשיו היא הבינה שהרבה זמן היא מדברת לעצמה . היא הפסיקה ללכ הארי היה במרחק של 15 מטר מימנה
'הארי? ' . היא שאלה בהיסוס
אולי הפנים החיוורות שלו גרמו לה לדאוג ולפחד .
הארי עדין עמד תקוע בהלם. כולו רועד . כל מה שנאמר לו לפני זמן התנפץ .
זה היה סנייפ ששמע את הנבואה . זה היה סנייפ שמסר את הנבואה לוולדמורט – סנייפ ופטר פטיגרו ביחד מסרו לוולדמורט את הסכין שאיתו הוא הרג את לילי וג'ימס אחר כך ...
שום דבר אחר לא עניין את הארי עכשיו .

'הארי' . קראה פרופסור טירולוני שוב .' חשבתי שאנחנו הולכים ביחד לראות את המנהל '
'את הישארי כאן' אמר הארי בשפתים קפוצות .
'אבל , יקירי .. הלכתי לומר לו איך נזרקתי בחדר ה '...
'הישארי כאן' אמר הארי בכעס .
היא נראתה מפוחדת כשהוא רץ מעבר לפינה למסדרון של דמבלדור. איכן שעמדה "המפלצת" (הגורגול (
הארי צעק את הסיסמה לגורגול וקפץ ישר למדרגות הספירלה, שלוש מדרגות בפעם אחת . הוא לא הקיש בדלת של דמבלדור . הוא דפק בהיסטריה . וכשהוא שמע" הכנס" הוא פרץ למשרד .
עוף החול הסתכל סביב עיניו השחורות הבהיקו בצבעי השקיעה שהשתקפה בחלון .דמבלדור עמד בחלון והסתכל באדמה . גלימה שחורה ארוכה כיסתה את ידו הפגועה .
'ובכן הארי אני הבטחתי שאתה יכול לבוא איתי '
במשך דקה או שנים הארי לא ענה . השיחה עם פרופסור טרילוני שיבשה לו משהו במוח . והשינוים האלו גרמו לו להגיב עכשיו לאט .
'בא ... איתך '?...
'רק אם אתה רוצה .. בוודאי '
'אם.. אני ' ..
ואז הארי נזכר מדוע הוא היה צריך להגיע למשרד של דמבלדור בהתחלה .
'מצאת אחד מהם, מצאת הורקרוקס ' ?
'כן .. אני מאמין שכן '.
עוף החול הסתכל סביב עיניו השחורות הבהיקו בצבעי השקיעה שהשתקפה בחלון .דמבלדור עמד בחלון והסתכל באדמה . גלימה שחורה ארוכה כיסתה את ידו הפגועה .
"ובכן הארי אני הבטחתי שאתה יכול לבוא איתי "
במשך דקה או שנים הארי לא ענה . השיחה עם פרופסור טרילוני שיבשה לו משהו במוח . והשינוים האלו גרמו לו להגיב עכשיו לאט .
"בא ... איתך "?...
"רק אם אתה רוצה .. בוודאי "
"אם.. אני "..
ואז הארי נזכר מדוע הוא היה צריך להגיע למשרד של דמבלדור בהתחלה .
"מצאת אחד מהם, מצאת הורקרוקס "?
"כן .. אני חושב שכן ".
זעם,הלם והתרגשות היו בהארי, לכמה שניות הוא לא יכל לדבר .
"זה טבעי להיות מפוחד" אמר דמבלדור .
"אני לא מפחד" אמר הארי במהירות .
פחד זה היה הרגש היחידי שהארי לא הרגיש."איזה הורקרוס זה,איפה הוא "?
"אני לא בטוח שזה שם אף על פי שאנחנו יכולים להיות בטוחים שזה הנחש,אני מאמין שזה מוחבא על החוף הרבה מיליים מכאן, את המערה ניסיתי לאתר לפני

הרבה זמן,זאת המערה שממנה טום השליט טרור. הוא הביא לשם שני ילדים מבית היתומים שלו בטיול השנתי אתה זוכר "?
"כן" אמר הארי "איך זה הגיע לשם "?
"אני לא יודע,יש לי חשדות שיכולות להיות מוטעות.." אמר דמבלדור בקול מהוסס
"הארי אני הבטחתי לך שאתה יכול לבוא איתי,ואני שומר על ההבטחה שלי,אבל זה יהיה מאוד לא נכון מצידי לא להזהיר אותך שזה יהיה מאוד מסוכן "..
"אני בא" אמר הארי כמעט לפני שדמבלדור סיים לדבר. הארי היה מיואש פי עשרה כי לא יכל ללכת לחפש את סנייפ .
דמבלדור הסתכל על פניו של הארי. הם זזו מהחלון,דמבלדור הסתכל באופן קרוב יותר בהארי,קמט חלש צץ בין גבותיו הכסופות .
"מה קרה לך "?
"שום דבר,שכב" אמר דמבלדור
"מה הרגיז אותך "?
"אני לא מרוגז "..
"הארי אתה מעולם לא היית טוב בהלטת הכרה "..
המלה הייתה ניצוץ שהדליק זעם בהארי .
"סנייפ!!"הוא אמר בקול מאוד רם (קטע לא מובן (..
"סנייפ הוא אמר לוולדמורט על הנבואה,זה היה הוא,הוא הקשיב מחוץ לדלת,טרילוני אמרה לי "!
קולו של דמבלדור לא השתנה,הפנים של הארי לבנו מתחת לצלקת ע"י השמש של יום ראשון. לרגע ארוך דמבלדור לא אמר כלום .
"מתי אתה שמעת על זה?" הוא שאל סוף סוף .
"כרגע!" אמר הארי,שהתאפק לא לצעוק,אבל פתאום הוא לא יכל לעצוק בעצמו "ואתה נותן לו ללמד כאן הוא אמר לוולדמורט אחרי ההורים שלי "!
הארי התנשף בכבדות כאילו הוא נלחם כרגע,הארי פנה לעבר הדלת,דמבלדור עדיין לא הזיז שריר,משפשף את פרקי האצבעות שלו ומתאפק לא לזרוק דברים ולפגוע בדמבלדור,אבל הוא גם רצה ללכת איתו להשמיד את ההורקרוס .
הארי רצה לומר לו שהוא איש טיפש וזקן בשביל לבטוח בסנייפ, אבל הוא פחד שדמבלדור לא יקח אותו להרוס את ההורקרוס,אז הוא החליט לשלוט בכעס שלו .
"הארי" אמר דמבלדור בשקט "תקשיב לי ."
זה היה קשה לעצור את חוסר הרחמים שלו הארי הלך בחדר התאפק לא לשאוג. נושך את השפה שלו, מסתכל על פניו הישרות של דמבלדור .
"פרופסור סנייפ עשה דבר נורא "
"זאת לא הייתה טעות הוא הקשיב ליד הדלת "!
"תן לי לגמור" דמבלדור חיכה עד שהארי הניד בראשו והמשיך "פרופסור סנייפ עשה טעות נוראית. הוא היה עדיין עם לורד וולדמורט.וולדמורט השתמש בסנייפ והוא שמע רק את החצי הראשון של הנבואה של טרילוני. באופן טבעי, הוא מיהר לספר,וולדמורט התייחס לזה ברצינות.אבל הוא לא ידע,לא הייתה לו שום דרך אפשרית לדעת,שוולדמורט ימצא בחיפוש הרצחני שלו אנשים שפרופסור סנייפ הכיר את אביך ואת אימך ."

הארי צחק צחוק עגמומי .
"הוא שנא את אבא שלי כמו שהוא שנא את סיריוס!האם לא ראית פרופסור, שאנשים שסנייפ שונא נוטים למות "?
"אתה לא חושב שלפרופסור סנייפ יש חרטה,כאשר הוא הבין איך לורד וולדמורט תרגם את הנבואה,הארי.אני חושב שזאת החרטה הכי גדולה בחיים שלו ".
"אבל הוא טוב מאוד בהלטת הכרה,הוא לא,אדון?" אמר הארי בזעזוע,מנסה לשמור על טון קבוע "ולא וולדמורט שכנע את סנייפ להיות בצד שלו,אפילו עכשיו ? פרופסור.. איך אתה יכול להיות בטוח שסנייפ בצד שלנו "?
דמבלדור לא דיבר כמה רגעים. הוא הסתכל כאילו הוא ניסה לעשות משהו. "אני בוטח בסוורוס סנייפ לגמרי ."!
הארי נשם עמוקות במשך כמה דקות בניסיון להרגיע את עצמו – זה לא הלך .
'אני לא יודע !!' . הוא אמר בקול רם . ' הוא זומם משהו עם דארקו מאלפוי ברגע זה , מתחת לאפך ואתה עדין ' – ...
'דנו בזה כבר, הארי ,' אמר דמבלדור ועכשיו קולו נשמע נוקשה . 'אמרתי לך את דעתי .'
'אתה הולך לצאת מביה"ס הלילה ואין לך מושג מה סנייפ ומאלפוי מתכוונים לעשות '
'לעשות מה –' , שאל דמבלדור בגבות מורמות ' מה אתה חושב שהם הולכים לעשות בדיוק '?
'אני .... הם עובדים שם על משהו' . אמר הארי וקפץ את ידיו כשאמר זאת ' פרופסור טרילוני ניסה רק הרגע להכנס לחדר הנחיצות – להחביא את בקבוקי ה"שרי" שלה , והיא שמעה את מאלפוי צועק משמחה . הוא עבד שם על משהו מסוכן ואם תשאל אותי הוא סיים את זה . ואתה פשוט עוזב את בית הספר והולך בלי '–
'די.' אמר דמבלדור . הוא אמר זאת בשקט וברוגע . אבל אף על פי כן הארי הרגיש שהוא כנראה עבר את הקו האדום . ' אתה חושב שהשארתי את ביה"ס ללא השגחה באחת מהעדרויות שלי השנה ? ובכן לא!. הלילה שאעזוב תהיה שוב תגבורת הגנה על המקום הזה. .. בבקשה אל תניח אפילו שאני מפקיר את בטחונם של התלמידים שלומדים כאן , ולא לוקח את עניני הבטחון בכובד ראש !, הארי '.
"אני לא- " . מלמל הארי במבוכה . אבל דמבלדור חתך אותו ולא נתן לו להשלים את דבריו '
'אני מקווה שלא נמשיך לדון בזה עוד '?
הארי רצה להשיב תשובה ת מפחד שהוא הלך רחוק מידי . חושש הוא איבד את הסיכוי להלוות לדמבלדור . אבל דמבלדור המשיך .' אתה רוצה להצטרף אלי הלילה '?
'כן.' אמר הארי בבת אחת .
'יפה מאוד, הקשב '.
דמבלדור אסף את כל כוחותיו .
'אני אקח אותך עימי אם תבטיח לי דבר אחד : אתה תציית לכול הפקודות שאני

נותן לך . ברור. ובלי שאלות '.
'ברור '..
'כדי להיות בטוח שהבנת אותי הארי . אני מתכוון שאתה חייב לציית לכל הוראה אפילו אם ההוראה היא "לרוץ", "להתחבא" או ל"חזור חזרה" . האם יש לי את המילה שלך '?
'אני – כן , בוודאי '.
'אם אומר לך "להתחבא" תתחבא '?
'כן '.
'אם אומר לך "לברוח" , תציית ,?
'אם אומר לך לעזוב אותי , ולהציל את עצמך , עדין תמלא אחר ההוראה '?
'אני ' –
'הארי '?
הם הסתכלו אחד על השני במשך דקה .
'כן , אדוני ' .
'טוב מאד. אז אני משחרר אותך להביא את גלימת ההעלמות שלך . נפגש עוד חמש דקות ליד שער הכניסה ' .דמבלדור הסתובב והסתכל מחוץ לחלון השמש היתה אדמדמה, הארי הלך במהירות מהמשרד לגרם המדרגות הלולייניות המחשבה שלו היתה נקייה באופן מוזר. הוא ידע מה לעשות, הרמיוני ורון ישבו ביחד בחדר המועדון בזמן שהארי נכנס. מה דמבלדור רצה? הרמיוני שאלה מיד. הארי אתה בסדר? היא הוסיפה חרדה. אני בסדר אמר הארי בקצרה, הוא רץ מהר במעלה המדרגות ונכנס לחדרו, ברגע שנכנס הוא פתח את המזוודה והוציא את מפת הקונדסאים וזוג גרביים. לאחר מכן הוא ירד במהירות חזרה לתוך חדר המועדון, והגיע ישר למקום שבו ישבו רון והרמיוני מסתכלים בהלם, אין הרבה זמן עכשיו הארי אמר במהירות.תקשיבו ...
במהירות הוא סיפר להם לאיפה הוא הולך ולמה. הוא לא עצר בהשתנקויות מפחד של הרמיוני, ובשאלות המטרידות של רון. הם יוכלו לגלות את כל הפרטים אחר כך ...
אז אתם מבינים מה זה אומר? הארי סיים בסערה, דמבלדור לא יהיה פה הלילה אז למאלפוי יהיה זמן חופשי למה שהוא מתכנן .
לא תקשיבו לי! אמר הארי עצבני, בכל פעם שהם הראו סימן קטן של רצון לדבר . אני יודע שזה היה מאלפוי שחגג בחדר הנחיצות .
הנה- הוא הכניס את מפת הקונדסאים לתוך היד של הרמיוני .
את צריכה לשמור פה על מאלפוי ועל סנייפ גם .
תודיעי לכל מי שאת יכולה להודיע מצ"ד .
הרמיוני האוניות האלה עדיין פועלות. נכון ?
דמבלדור אמר שהוא הוסיף עוד הגנה לבית ספר, אבל עם סנייפ מעורב אז הוא ידע מה ההגנות של דמבלדור ואיך לפרוץ אותם .
אבל הוא לא יצפה שתעקבו אחריו .
הארי-התחילה הרמיוני שהעיינים שלה מלאות פחד .
זה נראה לך זמן לויכוחים? אמר הארי בבוטות .

תיקח את זה גם- והושיט את הגרביים לתוך ידיו של רון .
תודה אמר רון- אבל למה אני צריך גרביים ?
אתה צריך את מה שבתוכם- זה הפליקס פליסיס. תחלקו את זה בינכם וגם עם ג'יני .
תגידו לה ביי ביי בשמי. ני כבר צריך ללכת דמבלדור מחכה לי .
לא! אמרה הרמיוני בזמן שרון הוציא את הבקבוק הקטן עם השיקוי המוזהב .
אנחנו לא רוצים אותו אתה תיקח אותו. מי יודע עם מה תאלץ להתמודד ?
אני יהיה בסדר, אני יהיה עם דמבלדור אמר הארי. אני רוצה לדעת שאתם תהיו בסדר .
אל תסתכלי עלי ככה, הרמיוני, אני אראה אותך אחר כך .
ואז הוא יצא דרך החור שבתמונה לתוך הכניסה הראשית .
דמבלדור חיכה שמה ליד דלתות הכניסה .
הוא הסתובב ברגע שהארי הגיע .
אני רוצה שתשים את גלימת ההעלמות בבקשה, אמר דמבלדור. וחיכה עד שהארי יהיה מכוסה לגמרי עד שהוא אמר את המילים. טוב מאוד, אז נלך .
הם יצאו החוצה לתוך האוויר הקיצי .
הארי הלך במהירות ליד דמבלדור תחת גלימת ההעלמות שלו .
עדיין מתנשם ומזיע הרבה .
אבל מה אנשים יחשבו שהם יראו אותך הולך, פרופסור? הארי שאל בזמן שחשב על מאלפוי וסנייפ .
שאני יוצא להוגסמיד למשקה, אמר דמבלדור בשקט .
"אני לפעמים מציע לרוסמטה את המנהג שלי,או אז מבקר בפונדק ראש החזיר או אני מופיע ל.זאת דרך טובה להסתיר את היעד האמיתי שלנו ."
הם המשיכו ללכת במורד השביל שצלילי הדמדומים ברקע .
האוויר היה מלא בריחות של עשב חמים, מפלי מים ועצים שרופים מארובת בקתתו של האגריד .
היה קשה להאמין שהם הולכים לקראת משהו מפחיד או מסוכן .
"פרופסור" אמר הארי בשקט בזמן שהגיעו לכביש "אנחנו נעשה התעתקות "?
"כן" אמר דמבלדור "אני חושב שאתה יכול להתעתק,נכון "?
"כן" אמר הארי "אבל לא השגתי רישון "..
הארי חשב הכי טוב ללכת ישר,מה אם הוא יקלקל הכל בכמה מאות מיילים מאותה מערה .
"לא נורא" אמר דמבלדור "אני אעזור לך עוד פעם "..
הם יצאו מהשערים אל תוך הירידה, עזבו את שטח הוגוורטס והגיעו לסמטת הוגסמיד. חושך ירד מהר בזמן שהם הלכו, כשהם הגיעו לרחוב הראשי כבר ירד הלילה, אורות נצצו מעל הקונים,ובזמן שהם התקרבו לשלושת המטאטאים הם שמעו שאגות רמות .
"ונשאר" שאגה גברת רוזמטה,הקוסם שעמד שם ירק משהו ואמר "או..שלום אלבוס..קצת מאוחר עכשיו לא "?
"ערב טוב רוזמטה,ערב טוב סלח לי אני בכיוון של ראש החזיר,אין כל עבירה,אבל

אני מרגיש כמו אטמוספירה יותר קלה הלילה "
דקה אח"כ הם פנו בפינה לתוך רחוב צדדי,השלט של הפונדק חרק חריקה קטנה,למרות שלא הייתה שום רוח. בניגוד לשלושת המטאטאים המסבאה הייתה לגמרי ריקה .
"זה לא יהיה הכרחי להכנס" מלמל דמבלדור,מביט סביב "כל עוד אף אחד לא רואה אותנו הולכים..עכשיו שים את היד שלך על שלי,הארי.אין צוטרך להחזיק יותר מידי חזק,אני רק מכוון אותך.על ספירה שלוש,דמלבדור אמר "אחד..שתיים..שלוש "
הארי פנה תכף ומיד,הייתה לו תחושה הנוראית הזאת שהוא נסחט דרך צינור של גומי עבה. הוא לא יכל להמשיך לנשום,כל חלק מהגוף שלו נדחס,ואז כשהוא חשב שהוא נחנק,פתאום נתגלו התפוצצויות,והוא עמד בחושך קריר,נושם בבריזה של אוויר מלוח טרי.

פרק 26: המערה

הארי יכל להריח מלח ולשמוע גלים זורמים במהירות; רוח קלה וצוננת פרעה את השיער שלו כשהוא הסתכל על הים שמואר באור-הירח ועל השמיים זרועי-הכוכבים .הוא עמד על גב-סלע גבוה של אבן כהה, שמתחתיו מים מעלים קצף ברעש. הוא הציץ מעל כתפיו. צוק גבוה עמד מאחוריהם, נטוי קצת, שחור ומטושטש. כמה גושי אבנים גדולות, כמו מה שהארי ודמבלדור עומדים עליו, נראו כאילו הם התנתקו מפני הצוק בכמה מקומות פעם. זה היה מראה עגום וצורם, הים והסלע תקועים ע"י עץ כלשהוא או ביצה או דשא או חול .

"מה אתה חושב?" שלא דמבלדור. הוא בטח ישאל מה הארי אומר על האם זה מקום טוב לפיקניק .

הם הביאו את הילדים מבית-היתומים לפה?" שאל הארי, שלא דמיין מקום נוח לטיול יומי .

"לא לפה, בדיוק," אמר דמבלדור. "ישנו כפר מסוג ירוד בערך ממחצית הדרך לכיוון הצוק שמאחורינו. אני מאמין שהביאו את היתומים לשם לנשום אוויר-ים ולראות את הגלים. לא, אני חושב שרק טום רידל והקרבנות הצעירים שלו ביקרו פה. אין שום מוגל שיגיע לאבן הזאת אלא אם כן הם היו מטפסי-הרים טובים בצורה לא רגילה, וסירות לא יכולות להתקרב לצוקים, המים מסביבם מסוכנים מדיי . אני מתאר לעצמי שרידל ירד; קסם משרת יותר טוב מחבלים. והוא הביא שני ילדים קטנים איתו, כנראה בשביל התענוג בלהפחיד אותם. אני סבור שהמסע לבד יסביר את זה, נכון "?

הארי הסתכל למעלה על הצוק שוב והרגיש צמרמורת .

"אבל היעד הסופי שלו – ושלנו – נמצא לא הרחק מפה. קדימה ".

דמבלדור רמז להארי על החוד הגדול של הסלע שהיה שם טור של גומחות משוננות עשויות מדריסות רגליים לכיוון האבן ששכבה חצי שקועה במים וקרובה לצוק. זאת הייתה ירידה מסוכנת ודמבלדור, שהתעכב קצת בגלל היד המצומקת שלו, נע לאט .האבנים הנמוכות היו חלקלקות עם מי-ים. הארי יכל להרגיש גרגירי מלח קר ניתזים על פניו. "לומוס," אמר דמבלדור, כשהוא הגיע לסלע לפני הצוק. אלף כתמים של אור זהוב נצנצו על פני המים החשוכים כמה רגלים קדימה (מידות) הוא התכופף; חומת האבנים השחורה לידו הייתה מוארת גם. "אתה רואה?" אמר דמבלדור בשקט. מחזיק בשרביטו קצת יותר גבוה. הארי ראה סדק בצוק שבו מים

קודרים התערבבו בו. "לך אכפת לך להירטב קצת "?

"לא," אמר הארי .

אז תוריד את גלימת ההיעלמות שלך – אין בה צורך עכשיו – ותן לנו לצלול ",ועם זריזות פתאומית של בן-אדם צעיר יותר, דמבלדור החליק מהסלע, נחת בתוך בים, והתחיל לשחות, בשחיית-חזה מושלמת, לכיוון הסדק הקודר בפני החומה ,אוחז את השרביט המואר שלו בשיניו. הארי הוריד את הגלימה, דחס אותה לשק שלו ובא אחריו. המים היו קפואים; הבגדים הרטובים של הארי התמלאו והכבידו עליו . לקח נשימה עמוקה שמילאה את נחיריו בריח חריף של מלח ושל עצות ים, הוא יצא בעקבות האור המהבהב והמתכווץ שמתקרב עכשיו עמוק יותר לצוק. הסדק נפתח מיד למנהרה חשוכה שהארי יכל לומר שהיא מלאה במים כמו גאות. הקירות המטונפים רחוקים אחד מהשני רק שלשה רגלים בקושי נצנצו כמו זפת רטובה עם האור החולף משרביטו של דמבלדור. קצת יותר בפנים, המעבר התעקם לצד שמאל, והארי ראה מתקרב לצוק .
הוא המשיך לשחות בדרכו של דמבלדור, קצות אצבעותיו הנרפות מצחצחות בנוקשות, סלע רטוב .

ואז הוא ראה דמבלדור קם מהמים מלפניו, שערו הכסוף וגלימתו הכהה בהקו. כשהארי הגיע לנקודה שבא הוא מצא מדרגות שמובילות למערה ענקית .
הוא טיפס בידיים וברגליים עליהם, מים זורמים מבגדיו הסחוטים, ומופיע, רועד באופן בלתי נשלט, בתוך הדממה ובאוויר המקפיא .

דמבלדור עמד באמצע המערה, שרביטו מורמת גבוה כשהוא הסתובב בנקודה, בוחן את הקירות ואת התקרה .

"כן, זה הוא המקום," אמר דמבלדור .

"איך אתה יודע?" הארי דיבר בלחש .

"היא (המערה) ידעה לעשות קסמים," אמר דמבלדור בפשטות. הארי לא יכל לומר האם הצמרמורת שהוא חש הייתה בגלל הקור העמוק בעמוד-השידרה שלו או אותה מודעות של קסם. הוא התבונן בזמן שדמבלדור המשיך להרהר במקום, הוא ללא ספק התרכז בדברים שהארי לא הבין. "זה רק ההול, חדר הכניסה," אמר דמבלדור אחרי דקה שתיים. "עלינו לחדור למקום הפנימי יותר... המכשול שעומד בדרכינו הוא של וולדמורט, יותר מאלו הטבעיים "...

דמבלדור פנה לקיר המערה וליטף אותו עם קצות-אצבעותיו המשחירות, ממלמל

מילים בשפה מוזרה שהארי לא הבין. דמבלדור הסתובב פעמיים מסביב המערה, נוגע בסלע הקשה כמה שהוא יכול, לפעמים מפסיק, מריץ את אצבעותיו הלוך ושוב מעל נקודה מיוחדת, עד שסוף-סוף הוא עצר, והוא לחץ את כל ידו על הקיר. "כאן ", הוא אמר .
"נמשיך דרך כאן. הכניסה נסתרת. הארי לא שאל איך דמבלדור ידע זאת. הוא לעולם לא ראה קוסם עובד ככה, רק ע"י מראה ונגיעה; אבל הארי לפני זמן רב למד שחבטות ועשן הם לעתים קרובות יותר הסימנים של אי-התאמה מאשר מומחיות . דמבלדור התרחק מהקיר של המערה וכיוון את שרביטו על הסלע. לרגע, קו מקומר הופיע שם, לבן בוער כאילו היה אור חזק מאחורי הסדק .

"ה-הצלחת!" אמר הארי דרך שיניים מתקתקות, אבל לפני שמילים יצאו מהשפתיים שלו הקו נעלם, משאיר את הסלע חשופה ומוצקת מתמיד. דמבלדור חיפש מסביב .

"הארי, אני מצטער מאוד, שכחתי," הוא אמר; והוא כיוון את השרביט שלו על הארי ומיד, בגדיו של הארי היו חמים ויבשים כאילו הם נתלו לפני אש בוערת .

"תודה," אמר הארי בהכרת טובה, אבל דמבלדור כבר סובב את תשומת-ליבו בחזרה לקיר המערה המוצק. הוא לא ניסה עוד שום לחש, אלא רק עמד שם נועץ בו עיניים ברצינות, כאילו משהו מאוד מעניין כתוב עליו. הארי נשאר שקט לגמרי; הוא לא רצה לשבור את הריכוז של דמבלדור. ואז, אחרי שתי דקות בדיוק, דמבלדור אמר בשקט, "אוו, בוודאי שלא. איזה חוצפה ".

"מה יש, פרופסור "?

אני חושב," אמר דמבלדור, מכניס את היד הלא פצועה לגלימתו ומוציא סכין כסוף קצר מהסוג שהארי נהג לחתוך מרכיבי שיקויים, "צריך לשלם בשביל לעבור ".

"לשלם?" אמר הארי. "אתה חייב לתת לדלת משהו "?

"כן," אמר דמבלדור. "דם, אם אני לא טועה ".

"דם "?

"אמרתי שזאת חוצפה," אמר דמבלדור, שנשמע מתעב, אפילו מאוכזב, כאילו שוולדמורט לא הגיע לסטנדרט גבוה שדמבלדור ציפה לו. "הרעיון, שאני בטוח שהבנת, שהאויבים שלך חייבים להחליש אותו – או אותה בכדי להיכנס. שוב, לורד וולדמורט עוד לא הבין שישנם דברים יותר נוראים מפגיעות גופניות ".

כן אבל עדיין, אם אתה לא יכול למנוע את זה..." אמר הארי, שניסה מספיק כאב

בכדי לא להתלהב .

"לפעמים, בכל אופן, זה בלתי-נמנע," אמר דמבלדור, מנער את השרוול של גלימתו וחושף את הזרוע של ידו הפצועה .

"פרופסור!" מחה הארי, רץ קדימה כשדמבלדור הרים את הסכין שלו. "אני אעשה זאת, אני –" הוא לא יודע מה הוא עומד לומר – צעיר, ראוי ?

אבל דמבלדור רק חייך. היה הבזק כסוף, וזרם של אדום; פני הסלע התפלפלו עם האפלה, ניצוצות .

"אתה אדיב מאוד, הארי," אמר דמבלדור, שעכשיו העביר את קצה שרביטו מעל החתך העמוק שהוא עשה בזרוע שלו, כך שהיא נתרפאה מיד, כמו שסנייפ ריפא את פציעתו של מאלפוי, "אבל הדם שלך בעל-ערך גדול יותר משלי. אה, נראה שזה עבד ,נכון?" הקו המקומר בצבע כסף-בוער הופיע שוב, והפעם הוא לא נמוג: הסלע מותז-דם נעלם, משאיר פתיחה למה שנראה חשוך לגמרי. "אחרי, אני סבור," אמר דמבלדור, והוא עבר במעבר המקומר עם הארי בעקבותיו, מאיר עם השרביט שלו כשהוא הלך .

מראה מפחיד פגש את עיניהם: הם עמדו על קצה של אגם חשוך גדול, כה גדול כך שהארי לא ראה את האופק, במערה גדולה כל כך שהתקרה גם לא נראתה .
אור ירקרק מעורפל זהר רחוק במה שנראה כמו באמצע האגם; זה השתקף במים השקטים לגמרי למטה .
הקרינה הירקרקה והאור משתי השרביטים היה הדבר היחיד ששבר את השחור הרך ,למרות שהקרניים שלהם לא חלחלו רחוק כמו שהארי ציפה. החשיכה הייתה צפופה איכשהו יותר מחשיכה רגילה .

"בוא נלך," אמר דמבלדור בשקט. "היזהר לא ליפול למים. תיצמד אליי." הוא התחיל ללכת מסביב השפה, והארי נצמד מאחוריו. הצעדים שלהם הדהדו, בקולות טפיחה על שפת האבנים הצרה שהקיפה את המים. הם עצמם הלכו בלי לעצור, אבל מבטם לא כל-כך: לצידם, נמצאת החומה הקשה של המערה הגדולה, בצד השני, מרחב עצום של חשיכה חלקה ועמומה, באמצע ששם נמצאת הקרינה הירקרקה המסתורית .הארי מצא את המקום ואת הדממה המדכאת, מערערת ביטחון .

"פרופסור?" הוא אמר לבסוף. "האם אתה חושב שההורקרוקס נמצא כאן "?

"אכן כן," אמר דמבלדור. "כן, אני בטוח שזה פה. השאלה היא, איך נגיע אליו "?

"אנחנו לא... אנחנו לא יכולים פשוט לנסות לחש זימון?" אמר הארי, שבטוח שזאת

הייתה הצעה מטופשת. אבל הוא היה יותר שנון כשהוא התכונן להודות על זה שהוא רצה לצאת משם בהקדם האפשרי .

"כמובן שאנחנו יכולים," אמר דמבלדור, עוצר כל כך בפתאומיות כך שהארי כמעט נכנס בו. "למה שלא תעשה זאת "?

"אני? הו... בסדר..." הארי לא ציפה לזה, אבל הוא כחכח בגרונו ואמר בקול רם, עם שרביט מורמת, "אציו הורקרוקס "!

עם קול של פיצוץ, משהו גדול מאוד ולבן התפרץ מהמים הקודרים בארך עשרים רגלים מהם; לפני שהארי יכל לראות מה זה, הוא נעלם שוב עם התזה מתנפצת שעשתה גל גדול ועמוק על הפני האגם המשתקף. הארי ניתר לאחור המום והלם את החומה; ליבו עדיין דפק כשהוא פנה לדמבלדור .

"מה זה היה "?

"דבר-מה, כמדומני, זה מוכן לחזור שנוכל לתפוס את ההורקרוקס ".

הארי הסתכל בחזרה על המים. פני האגם היו שחורים-בוהקים שוב: הגלים נעלמו מהר מאוד; ליבו של הארי, בכל אופן, עדיין דפק .

"נראה לי שמשהו יקרה אם ננסה פשוט לתפוס את ההורקרוקס. זה היה רעיון טוב מאוד, הארי; הדרך הפשוטה ביותר להבין מול מה אנחנו מתמודדים ".

"אבל אנחנו לא יודעים מה זה היה," אמר הארי, מתבונן על המים המבשרים רעות .

"הדברים ההם, אתה מתכוון," אמר דמבלדור. "אני בספק גדול אם זה אחד מהם. שנמשיך "?

"פרופסור "?

"כן, הארי "?

"אתה חושב שאנחנו צריכים להיכנס לתוך האגם "?

"לתוכו? רק אם אנחנו חסרי-מזל באמת ".

"אתה לא חושב שההורקרוקס בתחתית "?

"הו לא... אני סבור שההורקרוקס באמצע." ודמבלדור הצביע לעבר האור הירקרק והמעורפל שבמרכז האגם .

"אז אנחנו חייבים לחצות את האגם להגיע אליו "?

"כן, אני סבור." הארי לא אמר כלום. הוא חשב על מפלצות-מים, נחשים ענקיים , שדים, קֶלְפִּים (סוסים בעלי קני-נהר במקום רעמה) [* לקוח מהספר "חיות הפלא – והיכן למצוא אותן" בתרגום של גילי בר-הלל] ושדונים ...

"אהה," אמר דמבלדור, ועצר שוב; והפעם, והפעם הארי באמת נכנס בו; לרגע הוא נפל על שפת המים הקודרים, וידו הבריאה של דמבלדור אחזה בחופזה בידו, מושכת אותו אחורה. "מצטער, הארי, הייתי צריך להזהיר. השען על הקיר, בבקשה; אני חושב שמצאתי את המקום ".

להארי לא היה מושג למה דמבלדור מתכוון; החלקה הזאת הייתה דומה לכל חלקה אחרת שהוא יכל לומר, אבל נראה שדמבלדור הבחין במשהו מיוחד בחלקה הזאת . הפעם הוא הריץ את ידו, לא על החומה הרעועה, אלא סתם באוויר, כאילו הוא מחפש משהו בלתי-נראה לאחוז בו .

"הוו," אמר דמבלדור בשמחה, כמה שניות אחר-כך. ידו הייתה באוויר על משהו שהארי לא יכל לראות. דמבלדור התקרב לעבר המים; הארי צפה בחוסר-מנוחה בנעליו המתעקמות של דמבלדור נתקלות בקצה העליון בשפת הסלע. שומר את ידו באוויר, דמבלדור הרים את השרביט שלו עם היד השנייה והצביע על האזור .

מיד שרשרת עבה וירוקה דמוית נחושת הופיעה פתאום, הגיעה ממעמקי המים אל ידו ההדוקה של דמבלדור. דמבלדור הקיש על השרשרת, שהחלה מחליקה מידו כמו נחש ,מפתלת את עצמה על הקרקע עם קול מצלצל שהדהד ברעש על הקירות הרעועות, מושכת משהו ממעמקי המים הקודרים. הארי התנשף כשחרטום של סירה זעירה דמוי-רוח-רפאים פרץ מפני האגם, ירוק-זוהר כמו השרשרת, וצף, בקושי עם גל ,לכיוון הגדה שבה הארי ודמבלדור עמדו .

"איך ידעת שזה היה שם?" שאל הארי בתדהמה .

"קסם תמיד משאיר עקבות," אמר דמבלדור, כשהסירה חבטה קלות את הגדה, "לפעמים גם עקבות שונות. אני חינכתי את טום רידל אני מכיר את הסגנון שלו ".
"האם... הסירה הזו בטוחה "?
"הו כן, אני חושב כך. וולדמורט נזקק ליצור דרך לחצות את האגם בלי למשוך את זעמם של היצורים שהוא מיקם בפנים במטרה שהוא יוכל מתי כשירצה לבקר או להוציא את ההורקרוקס שלו ".

"אז הדברים במים לא יעשו לנו כלום אם נחצה בסירתו של וולדמורט "?
"אני חושב שאנחנו חייבים להשלים עם העובדה שהם כן, בצורה מסוימת, ישימו לב שאנחנו לא לורד וולדמורט. כך במידה ניכרת, למרות זאת, הצלחנו היטב. הם חייבים להרשות לנו להתקדם עם הסירה ".
"אבל למה הם חייבים לתת לנו?" שאל הארי, שלא יכל להפסיק לרעוד מהמראה של זרוע תמנון בוגר שיצאה מהמים האפלים ברגע שהם היו מחוץ לטווח הראיה של שפת האגם .
"וולדמורט היה ביטחון הגיוני שאף אחד מלבד קוסם גדול יוכל למצוא את הסירה," השיב דמבלדור. "אני חושב שהוא היה מוכן להסתכן. מה שהיה, לדעתו ,הכי לא אפשרי שמישהו אחר ימצא אותה, בידיעה שהוא הניח מכשול אחר בהמשך שרק הוא יוכל לחדור דרכו. אנחנו נצטרך לראות אם הוא צדק ".
הארי הסתכל למטה אל תוך הסירה. היא באמת היתה מאוד קטנה. "זה לא נראה כאילו היא נבנתה עבור שני אנשים. היא תוכל להחזיק את שנינו? לא נהיה יותר מדי כבדים ביחד "?
דמבלדור גיחך. "לוולדמורט לא איכפת מהמשקל, מלבד בנושא של כמות כוח הקסם שחצתה את האגם שלו. אני מעדיף לחשוב שכישוף ממוקם על הסירה הזו כך שרק קוסם אחד בפעם אחת יכול לשוט בה ".
"אבל אז "?-
"אני לא חושב שאתה בא בחישוב, הארי: אתה מתחת-לגיל ולא-כשיר. וולדמורט ל,עולם לא היה מצפה שבן שש-עשרה יגיע למקום הזה: אני חושב שזה לא צפוי שהכוחות שלך יושוו לשלי." המילים האלו לא עשו כלום בשביל להעלות את המורל של הארי; אולי לדמבלדור ידע זאת, כיוון שהוא המשיך, "הטעות של וולדמורט , הארי, הטעות של דמבלדור... גיל הוא טיפשי ונשכח כשלא מעריכים נעורים ... עכשיו, אתה הראשון הפעם, ותיזהר לא לגעת במים ".
דמבלדור נעמד בצד והארי טיפס בזהירות לתוך הסירה. דמבלפדור צעד לתוכה גם כן, מגלגל את השרשרת על הריצפה. הם נדחסו פנימה ביחד; הארי לא יכל לשבת בנוחות, אלא מכווץ, ברכיו בלטו מעל לשפת הסירה, שהתחילה לזוז באותו רגע .
לא היה שום קול אחר מלבד רשרוש חרטום הסירה מבקע את המים; הסירה נעה בלי עזרתם, כאילו חבל בלתי נראה מושך אותה אל האור במרכז. במהרה הם יכלו לראות את קירות המערה; הם חייבים להיות בים מלבד זה שלא היתה תנועה .
הארי הביט למטה וראה השתקפות מוזהבת של אור השרביט שלו מנצנצת ומבריקה על פני המים השחורים כשהם עברו. הסירה חתרה גלים עמוקים .על פני המים ההזכוכיתיים, חריץ בראי האפל ...
ואז הארי ראה את זה, עצם לבן, צף סנטימטרים מתחת לפני המים. "פרופסור!" בהוא אמר, וקולו הנחרד הדהד בקול מעל המים השקטים .
"הארי "?
"אני חושב שראיתי יד במים- יד אנושית "!
"כן, אני בטוח שראית," אמר דמבלדור בשלווה .
הארי נעץ מבט אל תוך תהמים, מחפש אחרי היד הנעלמת, ותחושת בחילה מלאה את גרונו .

"אז הדבר הזה שקפץ מחוץ למים-?" אבל הארי קיבל את התשובה שלו לפני שדמבלדור יכל להשיב;או השרביט החליק מעל חלקה במים והראתה לו, הפעם, אדם מת שוכב בפניו למעלה, סנטימטרים ספורים מתחת לפני המים, העיניים הפתוחות שלו כוסו במה שנראה קורי עכביש, שערו וגלימתו התערבלו סביבו כמו עשן. "יש כאן גופות!" אמר הארי, וקולו נשמע גבוה מהרגיל ובכלל לא כמו הקול שלו .

"כן," אמר דמבלדור ברוגע, "אבל אנחנו לא צריכים לדאוג בגללם בזה הרגע ".

"בזה הרגע?" הארי חזר אחריו, קורע את מבטו מעל המים כדי להסתכל על דמבלדור .

"לא כל עוד הם נסחפים עם הזרם שקט מתחתינו," השיב דמבלדור. "אין מה לפחד מגופה, הארי, עוד יותר מזה שאין מה לפחד מאפילה. לורד וולדמורט, מי שכמובן מייצר את שני הפחדים שניהם, לא יסכים. אבל שוב הוא חושף את החסר שלו בתבונה. הלא ידוע הוא זה שאנו מפחדים ממנו כשאנו מסתכלים על מוות ואפילה , לא יותר." הארי לא אמר כלום; הוא לא רצה להתווכח, אבל הוא מצא את הרעיון שהיו גופות צפות מסביבם ומתחתם מגעיל, ויותר מזה, הוא לא האמין שהן לא היו מסוכנות .

"אבל אחד מהם קפץ," הוא אמר, מנסה שקולו ישמע רגוע כשל דמבלדור.

"כשניסיתי לזמן את ההורקרוקס, גופה קפצה מהאגם ".

"כן," אמר דמבלדור. "אני בטוח שבזמן שניקח את ההורקרוקס, אנחנו נמצא אותם פחות שקטים. אף על פי כן, כמו הרבה יצורים שמתגוררים בקור ובאפילה, הם חוששים מאור וחום, שאותם אנחנו נצטרך לזמן לעזרתנו אם יתעורר צורך. אש , הארי," דמבלדור הוסיף בחיוך, בתגובה להבעה המבולבלת של הארי .

"הו... נכון..."אמר הארי מהר. הוא הסב את ראשו להביט בירוק הזוהר מקדימה שהסירה עדיין שטה אליו בקושי מסוים. הוא לא יכל לטעון שהוא לא פחד עכשיו . האגם הגדול השחור, שורץ במתים... זה נראה שעברו שעות על גבי שעות מאז שפגש את פרופסור טרילוני, מאז שנתן לרון והרמיוני את הפליקס פליקיס... פתאום הוא קיווה שהוא אמר להם 'להתראות' יותר טוב... והוא לא ראה את ג'יני בכלל ...

"אנחנו כמעט שם," אמר דמבלדור בעליזות. בטוח מספיק, האור הירוק נראה גדול יותר סוף – סוף, ותוך דקה, הסירה נעצרה, נחבטת בעדינות לתוך משהו שהארי לא יכל לראות בהתחלה, אבל כשהוא האיר בשרביט שלו הוא ראה שהם הגיעו לאי קטן שעשוי מסלע חלק במרכז האגם. "תיזהר לא לגעת במים," אמר דמבלדור שוב כשהארי טיפס אל מחוץ לסירה .

האי לא היה יותר גדול יותר מהמשרד של דמבלדור, המרחב של שטח האבן הכהה שלא עמד עליה דבר מלבד מקור האור הירוק, נראה הרבה יותר עליז מקרוב. הארי פזל אליו; בהתחלה, הוא חשב שזו היתה מנורה מכמה סוגים, אבל אז הוא ראה שהאור הגיע מכיור אבן יותר כמו , Pensieve שהיה מונח בראש כן. דמבלדור ניגש אל הכיור והארי אחריו. זה לצד זה, הם הסתכלו למטה לתוך הכיור. הוא היה מלא בנוזל בצבע אזמרגד שפלט את הזוהר .

"מה זה?" שאל הארי חרישית .

"אני לא בטוח," השיב דמבלדור. "משהו יותר מדאיג מדם וגופות, בכל אופן ".
דמבלדור הפשיל את שרוול גלימתו על ידו השחורה, והושיט את קצה אצבעותיו השרופות אל פני שטח השיקוי .
"אדוני, לא, אל תיגע "!--
"אני לא יכול לגעת," אמר דמבלדור, מחייך קלושות. "רואה? אני לא יכול להתקרב יותר מזה. נסה אתה ".
לוטש עיניים, הארי שם את ידו בתוך הכיור וניסה לגעת בשיקוי. הוא נתקל במחסום בלתי נראה שמנע ממנו לגעת מעבר לסנטימטר מעליו. לא חשוב כמה חזק הוא דחף, אצבעותיו נתקלו בכלום שנראה שהיה אוויר חזק וגמיש .
"זוז מהדרך, בבקשה, הארי," אמר דמבלדור. הוא הושיט את שרביטו ועשה תנועה מסובכת מעל פני השיקוי, במלמול חסר קול. כלום לא קרה, מלבד אולי שהשיקוי זהר מעט יותר. הארי נותר שקט בזמן שדמבלדור עבד, אבל אחרי זמן מה דמבלדור משך את שרביטו, והארי הרגיש בטוח לדבר שוב .
"אתה חושב שההורקרוקס נמצא בתוך זה, אדוני "?
"הו כן." דמבלדור התבונן יותר מקרוב לתוך הכיור. הארי ראה את פניו מהורהרות , upside downעל פניו החלקות של השיקוי. "אבל איך להגיע אליו ?השיקוי הזה לא ניתן לחדירה באמצעות יד, ספיגה, חלוקה, גריפה, או שאיבה ,ואף לא ניתן לשינוי צורה, לחש, או דרך אחרת לשנות את טבעו." כמעט בפיזור נפש, דמבלדור הצביע בשרביטו שוב, מסובב אותו באוויר, ואז תפס גביע קריסטל שהוא זימן משומקום. "אני יכול רק לסכם שצריך לשתות את השיקוי ".
"מה?" אמר הארי. "לא "!
"כן, אני חושב כך: רק על ידי שתיה אני יכול לרוקן את הכיור ולראות מה שוכב במעמקיו ".
"אבל מה אם- מה אם זה יהרוג אותך "?
"הו, אני בספק אם זה עובד ככה," אמר דמבלדור בקלילות. "לורד וולדמורט לא ירצה להרוג את האדם שהגיע לאי הזה." הארי לא יכל להאמין לזה. זה היה יותר מהטרוף של דמבלדור לראות את הטוב בכל אחד ?
"אדוני," אמר הארי, מנסה לשמור את קולו הגיוני, "אדוני, זה וולדמורט מי שאנחנו- "
"אני מצטער, הארי; הייתי צריך לומר, הוא לא היה רוצה במוות המיידי של האדם שהגיע לאי הזה," דמבלדור תיקן את עצמו. "הוא היה רוצה לשמור אותם בחיים מספיק זמן כדי לגלות איך הם הסתדרו לחדור כל-כך רחוק דרך ההגנות שלו וכן , חשוב יותר מהכל, למה הם רצו כל-כך לרוקן את הכיור. אל תשכח שלורד וולדמורט מאמין שהוא היחיד שיודע על ההורקרוקסים שלו ".
הארי רצה לדבר שוב, אבל הפעם דמבלדור סימן בידו לאות שקט, מקמט את מצחו כלפי נוזל האזמרגד, נראה כשקוע במחשבות. "ללא ספק," הוא אמר, לבסוף , "השיקוי הזה חייב לפעול בדרך שתמנע ממני לקחת את ההורקרוקס. זה עלול לשתק אותי, לגרום לי לשכוח בשביל מה אני כאן, ליצור כל-כך הרבה כאב שדעתי תהיה מוסחת, או להפוך אותי ללא מסוגל בכל דרך אחרת. זה הענין, הארי, זאת תהיה העבודה שלך לוודא שאמשיך לשתות, אפילו אם אתה חייב לשפוך את

השיקוי לפה שלי גם אם לא אסכים. אתה מבין "?
עיניהם נגשו נפגשו מעל הכיור, פניהם החיוורים מוארים באור החזק, הירוק .הארי לא דיבר. זאת הסיבה לכך שהוא הוזמן לכאן-כדי שהוא יוכל להשקות בכוח את דמבלדור בשיקוי שעלול לגרום לו לכאב בלתי נסבל ?
"אתה זוכר," אמר דמבלדור, "את התנאי שבגללו הבאתי אותך איתי "?
הארי היסס, מביט אל תוך העיניים הכחולות שהשתנו לירוק בהשתקפות האור מהכיור .
"אבל מה אם "?--
"אתה נשבע, הלא כן, לפעול על פי כל פקודה שאתן לך "?
"כן, אבל "—
"הזהרתי אותך, הלא כן, שזה עלול להיות מסוכן "?
"כן," אמר הארי, "אבל "—
"ובכן, אם כך," אמר דמבלדור, מפשיל שוב את שרוולו ומצביע על הגביע הריק, "יש לך את הפקודות שלי ".
"למה אני לא יכול לשתות את השיקוי במקומך?" שאל הארי ביאוש .
"בגלל שאני זקן יותר, חכם יותר, והרבה פחות בעל ערך," אמר דמבלדור. "אחת ולתמיד, הארי, יש לי את המילה שלך שאתה תשתמש בכל כוחותיך לדאוג שאני אמשיך לשתות "?
"אי אפשר "?--
"יש לי אותה "?
"אבל "—
"המילה שלך, הארי ".
"אני—בסדר, אבל "—
לפני שהארי יכל להביע מחאה נוספת, דמבלדור הנמיך את גביע הקריסטל אל תוך השיקוי. לרגע, הארי קיווה שהוא לא יצליח לגעת בשיקוי עם הגביע, אבל הקריסטל שקע אל תוך פני המים כאילו שום דבר לא קרה; כשהזכוכית היתה מלאה עד השפה, דמבלדור הגביה את הגביע אל שפתיו. "לחייך, הארי ".
והוא רוקן את הגביע. הארי צפה, חרד, ידיו נאחזות בשפת הכיור כל-כך חזק עד שקצות אצבעותיו איבדו את התחושה .
"פרופסור?" הוא אמר בדאגה, כשדמבלדור הוריד את הגביע. "איך אתה מרגיש "?
דמבלדור נענע בראשו, עיניו נסגרו. הארי תהה אם זה הכאיב לו. דמבלדור הטביע לגמרי את הזכוכית בעיוורון בתוך הכיור, ממלא אותה מחדש, ושתה שוב .
בשקט, דמבלדור שתה שלושה גביעים מלאים של השיקוי. אז, באמצע הגביע הרביעי ,התנודד ונפל קדימה על הכיור. עיניו עדיין היו סגורות, נשימתו היתה כבדה .
"פרופסור דמבלדור?" אמר הארי, קולו מתוח. "אתה יכול לשמוע אותי "?
דמבלדור לא ענה. פניו היו מעוותות כאילו הוא היה שקוע בשינה, אבל חולם חלום איום. אחיזתו בגביע נחלשה; השיקוי עמד להישפך ממנה. הארי הושיט יד קדימה ותפס את גביע הקריסטל, אוחז אותו ביציבות. "פרופסור, אתה יכול לשמוע אותי?" הוא חזר בקול, קולו הדהד מסביב המערה .

דמבלדור התנשם ואז דיבר בקול שהארי לא זיהה, הוא מעולם לא ראה את דמבלדור מפוחד כל-כך .
"אני לא רוצה... אל תכריח אותי " ...
דמבלדור התנשם ואז דיבר בקול שהארי לא זיהה, הוא מעולם לא ראה את דמבלדור מפוחד כל-כך .
"אני לא רוצה... אל תכריח אותי " ...
הארי הביט אל הפנים החיוורות שהוא כל-כך הכיר, על האף המעוקם ומשקפי החצי-הירח, ולא ידע מה לעשות .
..."לא רוצה... רוצה להפסיק..." גנח דמבלדור .
"אתה... אתה לא יכול להפסיק, פרופסור," אמר הארי. "אתה חייב להמשיך לשתות ,זוכר? אמרת לי שאתה צריך להמשיך לשתות. הנה..." שונא את עצמו, מרגיש דחיה על מה שהוא עושה, הארי קרב באילוץ את הגביע אל פיו של דמבלדור ורוקן אותו ,כך שדמבלדור שתה את שארית השיקוי שבפנים .
"לא..." הוא נאנק, כשהארי הכניס את הגביע אל הכיור ומילא אותו שוב עבורו. "אני לא רוצה... אני לא רוצה... תן לי ללכת "...
"הכל בסדר, פרופסור," אמר הארי, ידו נרעדת. "הכל בסדר, אני כאן "—
"תעשה שזה יפסיק, תפסיק את זה," גנח דמבלדור .
"כן... כן, זה יפסיק את זה," שיקר הארי. הוא שפך את תוכן הגביע לתוך פיו הפתוח של דמבלדור. דמבלדור זעק; הקול הדהד בכל רחבי החדר הגדול, על פני המים השחורים, המתים .
"לא, לא, לא, אני לא יכול, אני לא יכול, אל תכריח אותי, אני לא רוצה ל ...
"זה בסדר, פרופסור, זה בסדר!" אמר הארי בקול, ידו רועדת כל כך שהוא התקשה למלאות את הגביע הרביעי; הכיור היה עכשיו חצי ריק .
"לכלום לא קורה לך, אתה בטוח, זה לא אמיתי— קח את זה, עכשיו, קח את זה "...ובצייתנות, דמבלדור שתה, כאילו זה היה תרופה נגד רעל שהארי הגיש לו, אבל בשעה שרוקן את הגביע, הוא צנח על ברכיו, רועד ללא שליטה .
"זה הכל באשמתי, הכל אשמתי," הוא התיפח. "בבקשה תפסיק את זה, אני יודע שטעיתי, הו בבקשה תפסיק את זה ואני לעולם, לעולם שוב "...
"זה יפסיק את זה, פרופסור," הארי אמר, קולו נשבר כשהוא רוקן את הגביע השביעי אל פיו של דמבלדור .
דמבלדור התחיל התכווץ כאילו כאבים בלתי נראים מקיפים אותו; ידו התנופפה בפראות כמעט הפילה את הגביע המלא מחדש מידו הרועדת של הארי כשהוא גנח, "אל תפגע בהם, אל תפגע בהם, בבקשה, בבקשה, זאת אשמתי, תפגע בי במקום "...
"הנה, תשתה את זה, שתה את זה, אתה תהיה בסדר גמור," אמר הארי ביאוש, ופעם נוספת דמבלדור ציית לו, פותח את פיו כשהוא שומר על עיניו עצומות בחוזקה ורועד מכף רגל ועד ראש. ועכשיו הוא נפל קדימה, צועק שוב, מכה באגרופיו על הקרקע, כשהארי מילא את הגביע התשיעי .
"בבקשה, בבקשה, בבקשה, לא... לא את זה, לא את זה... אני אעשה הכל "...
"רק תשתה, פרופסור, רק תשתה "...

דמבלדור שתה כמו ילד גווע בצמא, אבל כשהוא סיים, הוא צרח שוב כאילו הוא בער באש בפנים. "לא עוד, בבקשה, לא עוד "...
"הארי מילא את הגביע העשירי בשיקוי והרגיש שהקריסטל משפשף את תחתית הכיור. "אנחנו כמעט שם, פרופסור. שתה את זה, שתה את זה "...
הוא תמך בכתפיו של דמבלדור ושוב, דמבלדור רוקן את הכוס; ואז הארי עמד על רגליו שוב, ממלא מחדש את הגביע כשדמבלדור התחיל לצעוק בחרדה יותר גדולה ממה שצעק עד עכשיו, "אני רוצה למות! אני רוצה למות! תפסיק את זה, תפסיק את זה, אני רוצה למות "!
"שתה את זה, פרופסור. שתה את זה "...
דמבלדור שתה, לא הרבה אחר כך הוא סיים אותו וזעק, "הרוג אותי "!
"זה—האחד הזה יעשה את זה!" התנשם הארי. "רק שתה את זה... זה יעבור... הכל יעבור "!
דמבלדור גמע בשקיקה מהגביע, מרוקן אותו עד לטיפה האחרונה, ואז, בהתנשפות גדולה ומהירה, התגלגל על פניו .
"לא!" צעק הארי, שעמד למלאות את הגביע שוב; במקום זה הוא זרק את הכוס לתוך הכיור, משליך עצמו לצד דמבלדור, הוא הפך אותו על גבו; משקפיו של דמבלדור היו מעוקמות, פיו פעור, עיניו סגורות. "לא." אמר הארי , מנענע את דמבלדור" ,לא, אתה לא מת, אמרת שזה לא רעל, התעורר, התעורר—רנרבטה!" הוא קרא ,שרביטו מצביע על חזהו של דמבלדור; אור אדום הבזיק אבל כלום לא קרה" .רנרבטה—אדוני—בבקשה "—
העפעפים של דמבלדור זזו; ליבו של הארי זינק, "אדוני, אתה "?--
"מים," ביקש דמבלדור בקול צרוד .
"מים," התנשף הארי. "כן—" הוא זינק על רגליו ותפס את הגביע שזרק אל הכיור; הוא בקושי שם לב לקמיע מזהב ששכב שם מתחת .
"אגומנטי!" הוא צעק, מכה את הגביע בשרביטו. הגביע התמלא במים נקיים, הארי נפל על ברכיו לצד דמבלדור, הרים את ראשו, וקרב את הספל אל שפתיו—אבל הוא היה ריק. דמבלדור נאנק והחל להתנשף. "אבל שמתי שם—חכה—אגומנטי!" אמר הארי שוב, מצביע בשרביטו על הגביע. פעם נוספת, לשניה, מים נקיים הבריקו בפנים ,אבל איך שהוא קירב אותם לפה של דמבלדור, המים נעלמו שוב.
"אדוני, אני מנסה, אני מנסה!" אמר הארי ביאוש, אבל הוא לא חשב שדמבלדור יכול לשמוע אותו; הוא התגלגל על צידו והשמיע נשיפה חזקה, רועשת שנשמעה מתייסרת" .אגומנטי—אגומנטי—אגומנטי "!
הגביע התמלא והתרוקן שוב. ועכשיו נשימתו של דמבלדור דעכה. מוחו הסתחרר בבהלה, הארי ידע, אוטומטית, הדרך היחידה שנשארה להשיג מים, בגלל שוולדמורט תיכנן את זה ככה... הוא השליך עצמו מעבר לקצה הסלע וטבל את הגביע בתוך האגם, ממלא אותו עד קצה במים קפואים שלא נעלמו. "אדוני—הנה!" הארי צעק ,ונדחף קדימה, הוא שפך את המים בצורה מגושמת על פניו של דמבלדור .
זה היה הטוב ביותר שהוא יכל לעשות not for the icy feeling on his arm , holding the cup was not the lingering chill of the water.יד לבנה וירית

תפסה במפרק היד שלו, והיצור דשלו היתזה שייכת משך אותו, לאט, אחורה על פני הסלע. פני האגם לא היו יותר כמו מראה חלקה; המים התגעשו, ובכל מקום שהארי הסתכל, ראשים לבנים וידיים ביצבצו מהמים האפלים, איש ואישה וילדים עם עיניים שקועות נעו לכיוון הסלע: צבא של מתים עלה מתוך המים השחורים .
"פטריפיקוס טוטאלוס!" צעק הארי, נאבק להישאר על פני הסלע החלקים והספוגים מים כשהוא מצביע בשרביטו על האינפרי שההחזיק בזרועו. הוא שחרר אותו, נופל חזרה אל המים בקול שכשוך; הוא נעמד על רגליו, אבל הרבה יותר אינפרים כבר תיפסו על הסלע, ידיהם הגרומות נתפסו על פני הסלע החלקלקים, עיניהם הריקות ,הקרות נחות עליו trailing waterlogged rags, sunken faces leerin , .
"פטריפיקוס טוטאלוס!" הארי שאג שוב backing away, כשהוא מנפף בשרביטו באוויר; שש או דשבע מהם התקמטו, אבל עוד באו מולו. "אמפידמנטה !
אינקרצרוס!" כמה מהם כשלו, אחד או שניים מהם נקשרו בחבלים, אבל אלה שטיפסו על הסלע מאחוריהם רק צעדו עליהם או על הגופות שנפלו. עדין חותך בשרביטו באוויר, הארי צעק "סקטומסמפרה! סקטומסמפרה!" אבל למרות שחתכים הופיעו בגופותיהם הלחים ועל עורם הקר, לא נזל מהם שום דם: הם המשיכו ללכת, לא מרגישים, ידיהם המצטמקות שלוחות לכיוונו, ואיך שהוא נרתע רחוק בשקט, הוא הרגיש בזרועות שמקיפות אותו מאחור, כחושות ,fleshlcv , זרועות קרות כמוות ,ורגליו נשארו על הקרקע כשהם הרימו אותו והחלו לשאת אותו, לאט ובטוח, חזרה אל המים, עד שהוא ידע שלא יהיה שחרור, שהוא יטבע, ויהפך לעוד מת ששומר על חלק מהנשמה המנופצת של וולדמורט ...
אבל אז, דרך החשיכה, אש התפרצה:באדום וזהב, טבעת של אש שהקיפה את הסלעכך שהאינפרי שאחזו בהארי כל כך חזק כשלו והתנודדו; הם לא העיזו לעבור דרך הלהבות כדי להגיע למים. הם זרקו את הארי; הוא פגע בקרקע, מחליק על הסלע ,ונפל, משפשף את זרועותיו, אז נעמד שוב, מניף את שרביטו ומסתכל סביב .
דמבלדור עמד על רגליו שוב, חיוור כמו האנפרי שהקיפו אותו, אבל גבוה מהם , האש פיזזה בעיניו; שרביטו מונף כמו לפיד ומקצהו יצאו הלהבות, כמו לאסו ענקי, מקיף את כולם בחמימות. האינפרי נחבטו אחד בשני, מנסים-בעיוורון -לברוח מהאש שבה היו מוקפים ...
דמבלדור אסף את הקמיע מתחתית כיור האבן והכניס אותו לתוך גלימתו. חסר מילים, הוא הניד בראשו אל הארי וסימן לו לבוא לצידו. דעתם מוסחת על ידי הלהבות, האנפרי נראו לא מודעים לכך שטרפם עזב כשדמבלדור הוביל את הארי חזרה אל הסירה, טבעת האש נעה איתם, סביבם, האינפרי המבולבלים ליוו אותם לקצה המים, הם החליקו בהכרת תודה חזרה אל המים האפלים שלהם .
הארי, שרעד כל הזמן, חשב שדמבלדור לא יהיה מסוגל לטפס אל תוך הסירה; הוא התנודד מעט כשהוא ניסה להיכנס; נראה שכל מאמציו השקעו בטבעת האש שהגנה מסביבם. הארי תפס אותו ועזר לו לחזור אל המושב שלו. שוב הם נדחסו שניהם בפנים בבטחה, הסירה החלה לחצות חזרה את המים השחורים, הרחק מהסלע, עדיין מוקפים באש, והיה נראה שהאינפרי ששחו מתחתם לא העיזו לצוף .

"אדוני," התנשם הארי, "אדוני, אני שכחתי—לגבי האש—הם באו מולי ואני נבהלתי "—
"מובן לגמרי," מלמל דמבלדור. הארי נחרד לשמוע כמה קולו היה חלש .
הם הגיעו לשפה בחבטה קטנה והארי קיפץ החוצה, אז הסתובב אחורה מהר לעזור לדמבלדור. ברגע שדמבלדור הגיע לגדה הוא נתן ליד השרביט שלו ליפול; טבעת האש נעלמה, אבל האנפרי ביצבצו שוב מהמים. הסירה הקטנה שקעה בתוך המים שוב ;בצלצול ונקישה, השרשרת החליקה גם אל האגם. דמבלדור נאנח עמוקות ונשען כנגד קיר המערה .
"אני חלש..." הוא אמר .
"אל תדאג, אדוני," אמר הארי מיד, חרד על החיוורון יוצא הדופן של דמבלדור והבעתו התשושה. "אל תדאג, אני אחזיר אותנו... הישען עלי, אדוני "...
ומושך את זרועו הפגוע של דמבלדור סביב כתפיו, הארי כיוון את המנהל שלו חזרה סביב האגם, נושא יותר מהמשקל שלו .
"ההגנה היתה... אחרי הכל... מתוכננת היטב," אמר דמבלדור בחולשה. "אחד בלבד לא היה יכול לעשות את זה... נהגת כראוי, מאוד כראוי, הארי "...
"אל תדבר עכשיו," אמר הארי, חושש כמה לא ברור נעשה קולו של דמבלדור, כמה רגליו נגררות. "פשמור על הכוח שלך, אדוני... בקרוב נהיה בחוץ " ...
"הכניסה תהיה חתומה שוב... הסכין שלי "...
"אין צורך, נשרטתי על הסלע," אמר הארי ביציבות. "רק תאמר לי איפה "...
"הנה "...
הארי ניגב את השריטה שלו על האבן: הדם נספג, המעבר נפתח שוב מהר. הם חצו את המערה החיצונית, והארי עזר לדמבלדור לחזור אל תוך מי הים הקפואים שמילאו את הסדק בצוק .
"זה הולך להיות בסדר, אדוני," הארי חזר שוב ושוב, יותר מודאג משתיקתו של דמבלדור משהיה מודאג מקולו החלש. "אנחנו כמעט שם... אני יכול להתעתק עם שנינו חזרה... אל תדאג "...
"אני לא דואג, הארי," אמר דמבלדור, קולו חזק מעט יותר למרות המים הקרים. "אני איתך".

פרק 27- הברק הכה את המגדל
באחת חזרו מתחת לשמיים הזוהרים, הארי הרים את דמבלדור על ראש הסלע הכי קרוב ואז על רגליו. רטוב ורועד, המשקל שלו מכביד עליו, הארי מרוכז קשה מאי פעם ביעד שלו: הוגסמיד .
סוגר את העיניים שלו, אוחז בזרוע של דמבלדור הכי חזק שהוא יכול, הוא מפנה מקום של תחושה של דחיסה נוראה .
הוא ידע שזה עשוי לפעול לפני שהוא יפתח את העיניים שלו :
הריח של מלח, הרוח של הים נעלמה .
הוא ודמבלדור רעדו ורטובים באמצע החושך במעלה הרחוב בהוגסמיד .
לרגע איום אחד הארי דמיין שהוא ראה אינפרי זוחל לעברו מסביב לצדדים של החנויות , אבל הוא מצמץ וראה שכלום לא זז; הכל היה שקט, חשכה מוחלטת אבל כמה מנורות ואורות מחלונות גבוהים .
"עשינו את זה, פרופסור!" הארי לחש בקושי; הוא לפתע הבין זאת שיש לו צריבה בבית החזה שלו .
"עשינו זאת, פרופסור! יש לנו הורקרוס "!
דמבלדור ההמום נשען עליו. לרגע חשב הארי שהוא לא מיומן בהתעתקות
דמבלדור נזרק חסר איזון; אז הוא ראה את הפרצוף שלו, חיוור ומדוכא מאי פעם האור המרוחק של פנסי הרחוב .
"אדוני, אתה בסדר "?
"אני אהיה בסדר," אמר דמבלדור בחולשה, בכל זאת זוויות הפה שלו רועדות.
"השיקוי... לא היה משקה בריא..." והזווע של הארי, דמבלדור גסס על הקרקע .
"אדוני , זה בסדר,אדוני, אתה הולך להיות בסדר גמור, אל תדאג "
הוא חיפש נואשות עזרה מסביב, אבל לא היה אף אחד באופק וכל מה שהוא יכל לחשוב היה שהוא חייב איכשהו להביא את דמבלדור לאגף המרפאה במהירות .
"אנחנו צריכים לקחת אותך לבית הספר, אדוני... מאדאם פומפרי ".....
"לא," אמר דמבלדור . "זה פרופסור סנייפ הוא מי שאני צריך... אבל אני לא חושב.... שאני יכול ללכת כל כך רחוק עדין "
"בסדר אדוני, תקשיב אני הולך להקיש בדלת, למצוא מקום שבו תוכל להשאר ואז אני אוכל לרוץ להביא את מאדאם "
"סוריוס " אמר דמבלדור ברור . " אני צריך את סוריוס "...
"בסדר אז סנייפ, אבל אני הולך לעזוב אותך לרגע אז אני יכול "
לפני שהארי יכל לזוז, בכל אופן, הוא שמע צעדי ריצה. הלב שלו קפץ :מישהו נראה, מישהו ידע שהם צריכים עזרה והסתכל סביב הוא ראה את מאדאם רוזמרטה ממהרת במורד הרחוב החשוך לעברם בעקבים גבוהים, נעלי בית רכים , לבושה בחלוק בית ממשי מקושט בדרקון .
אני ראיתי אתכם מתעתקים בזמן שכיסיתי את וילון חדר השינה! תודה לאל, תודה לאל, לא יכולתי לדעת מה אבל מה לא בסדר עם אלבוס ?
היא באה לעצור, להתנשם, והתחילה לרדת, עיניים רחבות, אצל דמבלדור .
"הוא פצוע" אמר הארי. " מאדאם רוזמרטה , הוא יכול לבוא לשלושת המטאטים בזמן שאני קופץ לבית ספר ומזעיק בשבילו עזרה ?

"אתה לא יכול ללכת לשם לבד! אתה לא מבין לא ראית ?
"אם תעזרי לי לתמוך בו," אמר הארי, לא מקשיב לה, "אני חושב שנוכל להכניס אותו פנימה "
"מה קרה?" שאל דמבלדור .
"רוזמרטה, מה לא בסדר "?
"סימן האופל, אלבוס ".
והצביעה לעבר השמיבדיוק לכיוון הוגוורטס. הארי מוצף אימה בשעה שהצלילים של המילים... הוא הסתובב והביט .
שם זה היה, תלוי בשמיים מעל בית הספר: הגולגולת הירוקה בוערת עם לשון נחש, הסימן של אוכלי המוות הותיר מאחוריו לא חשוב מתי הם נכנסו למבנה ... בכל מקום שהם רצחו ....
"מתי זה הופיע?" שאל דמבלדור, והיד שלו התהדקה על הכתפיים של הארי כאשר הוא התאמץ לעמוד על הרגליים שלו .
"זה חייב להיות לפני דקות אחדות, כשהוצאתי את החתול החוצא הוא לא היה, אבל מתי שעליתי במדרגות "
"אנחנו צריכים לחזור לטירה מיד," אמר דמבלדור .
"רוזמרטה," ובכל זאת הוא נדהם קצת, הוא נראה לחלוטין בפיקוד על המצב ,
"אנחנו צריכים משלוח מטאטאים "
"יש לי שניים מאחורי הבר," היא אמרה נראית נורא מפוחדת. "אני ארוץ ואביא "?
"לא הארי יכול לעשות את זה ".
הארי הרים את השרביט שלו בבת אחת .
"אציו מטאטאטים שלך רוזמרטה ".
שניה אחר כך הם שמעו קול חבטה מה דלת הראשית של הבר נפרצו; שני מטאטאים נפלטו לרחוב ועפו לשני הכיוונים של הארי, כאשר הם עצרו פתאום , רוטטים קלות, בגובה המותניים .
"רוזמרטה, בבקשה שלחי הודעה לשר," אמר דמבלדור, כשהו רכוב כל מטאטא קרוב אליו. "יכול להיות שאף אחד בתוך הוגוורטס לא הבין עדין שמשהו לא תקין... הארי, שים עליך את גלימת ההיעלמות ".
הארי הוציא את גלימת ההיעלמות מהכיס שלו ושם אותה על עצמו לפני שנמטאטא שלו עלה; מאדאם רוזמרטה כבר מעדה לעבר הבר שלה כשהארי ודמבלדור בעטו בקרקע והתרוממו לאוויר .
כשהם נעו במהירות לעבר הטירה, הארי העיף מבט הצידה על דמבלדור, מוכן לתפוס אותו אם הוא יפול, אבל מראה הסימן האופל השפיע על דמבלדור כמו תמריץ: הוא התכופף יותר מדי נמוך עם המטאטא שלו, העיניים שלו היו ממוקדות על הסימן, השיער הכסוף הארוך שלו והזקן מתנופפים מאחוריו באוויר של הלילה .
והארי, גם, צפה קדימה על הגולגולת, וגדל הפחד בתוכו כמו בועה ארסית, ודוחס את הריאות שלו, מניע כל אי נחות אחרת מהמחשבות שלו ....
כמה רחוק הם היו ??
האם המזל של רון, הרמיוני וגיני הסתיים? האם אחד מהם הוא שגרם לסימן להופעת הסימן מעל לבית הספר, או שהיה זה נוויל, או לונה, או מישהו אחר

מחברי צ"ד (צבא דמבלדור, הקבוצה שהקים הארי בשנה שעברה) ? ואם זה קרה ...הוא היה האחד שאמר להם לפטרל במסדרונות הוא ביקש מהם לעזוב את המיטות הנוחות שלהם.... האם הוא אחראי,שוב, למוות של החברים שלו ? כשהם עפו על פני החשכה, פיתול השביל למטה שהם הלכו בו מוקדם יותר, הארי שמע, נוסף לשריקת האוויר של הלילה באוזניים שלו, דמבלדור שוב מילמל משהו בשפה מוזרה .

הוא חשב שהוא מבין למה הוא חש שהמטאטא שלו רעד לרגע מתי שהם עברו את הגבול של החומה לתוך השטח: דמבלדור ביטלאת הכישופים הוא בעצמו היה יציב מסביב לטירה, כך שהם יכלו להכנס במהירות .

סימן האופל זהר בדיוק מעל מגדל האסטרונומיה, הכי גבוהה בטירה. האם הכוונה שהרצח התרחש שם ?

דמבלדור כבר חצה את ההגנות שבוטלו וירד; הארי נחת אחריו שניה מאוחר יותר והסתכל סביב .

ההגנה הייתה נטושה. הדלת למערכת מדרגות המסתובבות שמובילות לתוך הטירה הייתה סגורה. לא היה שם סימן למאבק, לקרב של חיים ומוות, לגופות .

"מה הכוונה" שאל הארי את דמבלדור, ובודק את הסימן של הגוגולת הירוקה עם לשון נחש מנצנץ ברשעות מעליהם. " זה סימן אמיתי? האם מישהו בוודאות מת פרופסור ?

בעמום ירוק זוהר מהסימן הארי ראה את דמבלדור אוחז בשרביט שלו בידו השחורה .

"לך והבא את סוורוס," אמר דמבלדור בקול קלוש אבל ברור. "ספר לו מה שקרה והבא אותו אלי. אל תעשה משהו אחר, אל תדבר עם אף אחד אחר ואל תסיר את הגלימה שלך. אני אחכה כאן ".

"אבל "

"אתה נשבעת לציית לי, הארי לך "!

הארי מיהר לדלת שמובילה למערכת המדרגות המסתובבות , אבל היד שלו בקושי נסגרה על הפעמון מברזל של הדלת ואז הוא שמע צעדי ריצה מהצד השני .

הוא הביט הצידה בדמבלדור, שרמז לא לו לסגת. הארי חזר לאחור, מושך את שרביט שלו כשהוא עשה כך .

הדלת נפרצה ומישהו התפרץ דרכה וצעק :אקספליארמוס "!

הגוף של הארי נהפך מייד לקשה וחסר תנועה, והוא הרגיש את עצמו נסוג כנגד מגדל החומה, תומך כמו פסל לא יציב, לא מסוגל לזוז או לדבר .

הוא לא יכול להבין איך זה קרה אקספליארמוס לא היה לחש מקפיא אז, באמצעות האור של הסימן, הוא ראה את השרביט של דמבלדור מתעופף בקשת מעל להגנה והבין.... דמבלדור ללא מילים שיתק את הארי, ובשניה שהוא השתמש בלחש עלתה לו במחיר של סיכון ההגנה על עצמו .

נשען על המגן, נורא לבן בפנים, דמבלדור עוד לא הראה סימן של פאניקה או סכנה. הוא רק הביט מסביבו לא חמוש ואמר,"ערב טוב, דראקו ".

מאלפוי צעד קדימה, מעיף מבט סביב במהירות לבדוק שהוא ודמבלדור לבד. העין שלו נפלה על המטאטא השני .

"מי עוד פה "?
"אותה השאלה אני יכול לשאול אותך, או שאתה פועל לבד "?
הארי ראה שהעיניים החיוורות חזרו להביט בדמבלדור בסימן הזוהר של הסימן .
"לא" הוא אמר. יש לי גיבוי. יש שם אוכלי מוות כאן בבית הספר שלך הלילה .
"יפה, יפה," אמר דמבלדור, שחשב שמאלפוי הראה לו שיעורי בית שאפתנים בפרוייקט .
"טוב מאוד באמת. אתה מצאת דרך לתת להם להכנס, נכון "?
"כן" אמר מאלפוי, מי שהתנשם. " נכון מתחת לאף שלך ואתה אף פעם לא הבחנת "!
"מתוחכם" אמר דמבלדור" .אבל ... תסלח לי .... איפה הם עכשיו? עושה רושם שאתה לבד ".
הם פגשו חלק מהמשמר . הם נלחמים למטה. הם לא יתעכבו... "אני בא משם. אני – אני קיבלתי עבודה לבצע ".
"מצויין, אז אתה חייב להתקדם ולעשות את זה, ילד יקר שלי," אמר דמבלדור ברכות .
היה שקט. הארי עדין משותק בתוך גלימת ההעילמות שלו, גופו משותק, נעצ את עינייו על שניהם, האוזן שלו התחילה לשמוע צלילים מרחוק של אוכלי המוות נלחמים, ומולו דראקו מאלפוי לא עושה שום דבר מלבד להסתכל על אלבוס דמבלדור מי שחייך במידה שלא תאמן .
"דראקו, דראקו אתה לא רוצח "!
"איך אתה יודע?" אמר מאלפוי בתוקף .
הוא עשה רושם להמחיש כמה ילדותי המילים נשמעו; הארי ראה אותו מסמיק דרך האור הירוק של הסימן .
"אתה לא יודע למה אני מסוגל," אמר מאלפוי ביותר מרץ , "אתה לא יודע מה אני עשיתי "!
"הו כן אני יודע," אמר דמבלדור ברכות. " אתה כמעט הרגת את קייטי בל ואת רונלד וויזלי. אתה ניסית להרוג אותי כמעט כל השנה. תסלח לי, דראקו ,אבל הניסיונות היו חלשים ...כל כך חלשים, אם נהייה הוגנים, שאני מתפלא האם אתה עשית את זה ברצינות "
"זה היה ברצינות" אמר מאלפוי בהתלהבות. אני עבדתי כל השנה והלילה " איפשהו עמוק בטירה למטה הארי שמע קולות עמומים של צעקות. מאלפוי התקשה להציץ מעבר לכתף שלו .
"מישהו נלחם בכבוד," אמר דמבלדור בדרך אגב. "אבל אתה אמרת ... כן הצלחת להחדיר אוכלי מוות לתוך בית הספר שלי שהוא, אני מודה, אני חשבתי בלתי אפשרי... איך עשית זאת "?
אבל מאלפוי לא אמר מילה; הוא היה קשוב עדין למה שמתרחש למטה ונראה כמעט משותק כמו שהארי היה .
"אתה צריך לנטוש את המשימה שלך," הציע דמבלדור. "מה אם הגיבוי שלך סוכל ע"י המשמר שלי ?
ידוע לך אולי , יש כאן הלילה כמה חברים ממסדר עוף החול גם. ואחרי הכל ,אתה

לא באמת צריך עזרה ... אין לי שרביט ברגע זה ... אני לא יכול להגן על עצמי ".
מאלפוי רק הביט בו .
"אני רואה," אמר דמבלדור בנועם, בזמן שמאלפוי לא זז ואף לא דיבר .
"אתה מפחד לפעול מאז שהם צירפו אותך ".
"אני לא מפחד "!רטן מאלפוי, בכל זאת הוא לא מוכן לזוז כדי לפגוע בדמבלדור .
"אתה הוא זה שריך לפחד "!
"אבל למה? אני לא חושב שאתה תהרוג אותי, דראקו. להרוג זה בכלל לא קל כמו שחפים מפשע מאמינים... אז תגיד לי, בזמן שאנחנו מחכים לחברים שלך... איך הברחת אותם לכאן? זה נראה שלקח לך זמן רב לעבוד איך עשית את זה ".
מאלפוי נראה כאילו הוא קרבי הדחף לצעוק או להקיא. הוא בלע ולקח מספר נשימות עמוקות, והביט בדמבלדור, השרביט שלו כיוון ישירות ללב. אז, כאילו הוא לא יכול לעזור לעצמו, הוא אמר, הייתי מוכרח לתקן את ארון ההעילמות השבור שאף אחד לא השתמש בו שנים. הפעם שמונטגו הלך לאיבוד בשנה שעברה ".
"אההה "
האנחה של דמבלדור הייתה חצי גניחה. הוא עצם את עיניו לשניה .
"זה היה חכם... הם צמד, אני לקחתי את זה "?
"השני בבורגין וברקס," אמר מאלפוי, " והם גורמים בערך מעבר בינהם .
מונטגו אמר לי את זה בזמן שהוא היה תקוע בזו של הוגוורטס, הוא היה לכוד בין שני העולמות אבל מדי פעם הוא היה שומע מה הולך בבית הספר ,ולפעמים הוא יכל לשמוע מה הולך בחנות , כאילו הארון נוסע בינהם, אבל הוא לא יכל לגרום לאף אחד לשמוע אותו... בסופו של דבר הוא הצליח להתעתק משם למרות שהוא מעולם לא עבר את הטסט שלו בהתעתקות. הוא כמעט מת לעשות את זה .כולם חשבו שזה היה באמת סיפור טוב, אבל אני היחידי שהבין את המשמעות שלו אפילו בורגין לא ידע, אני היחיד שהבין שזאת דרך להכנס להוגוורטס באמצעות הארון אם אני אתקן את האחד ששבור ".
"טוב מאוד," מלמל דמבלדור. "אז אוכלי המוות יכלו לעבור מבורגין וברקס לתוך הבית ספר לעזור לך... תוכנית חכמה, תוכנית מאוד חכמה... ו ,כמו שאתה אמרת, בדיוק מתחת לאף שלי "...
"כן," אמר מאלפוי, מי שבצורה מוזרה נראה נמשך לאומץ לב ולנוחיות מהמחמאה של דמבלדור. "כן, זה היה "!
"אבל הי ו זמנים," דמבלדור המשיך, "לא היו שם, בזמן שאתה לא היית בטוח שתצליח לתקן את הארון? ואתה והשתמשת בחומרים גסים ונוראים לשפוט ולהעריך כגון לשלוח לי שרשרת מקוללת. כלומר הגיע לידים לא נכונות... הרעלת מי דבש היה סיכוי קלוש אני צריך לשתות את זה "...
"כן, טוב אתה עדיין לא גילית מי היה מאחורי כל זה באמת?" לעג מאלפוי , כשדמבלדור החליק מעט כלפי מטה מהגנה, הכוח ברגלים שלו לכאורה נמוג, והארי נאבק לשווא, בשקט, נגד הלחש הקושר אותו .
"למעשה, אני יודע," אמר דמבלדור. "אני בטוח שזה אתה ".
"אז למה לא עצרת אותי "?תבע מאלפוי .
"אני ניסיתי, דראקו. פרופסור סנייפ היה אמור להשגיח עליך בהוראות שלי ".

"הוא לא מילא את ההוראות שלך, הוא הבטיח לאמא שלי "
"כמובן זה מה שהואאמר לך דראקו אבל "
"הוא סוכן כפול, אתה אדם זקן טיפש, הוא לא עובד בשבילך, אתה רק חושב כך "!
"אנחנו חייבים להסכים שלא להסכים על כך, דראקו. זה כל כך קורה שאני סומך על פרופסור סנייפ "
"טוב, אז אתה איבדת את ההבנה שלך!" לעג מאלפוי .
"הוא היה העזרה שלי ללא כל התהילה לעצמו, ללא כל מושג על הפעולה, "מה אתה עושה? באמת לעשות את השרשרת, זה היה טיפשות, זה יול לפגוע בכולם, "אבל אני אמרתי לו מה אני עושה בחדר החיצות, הוא הולך להתעורר מחר וכל זה הולך להגמר והוא לא רוצה להיות המעודף של אדון האופל יותר, הוא כלום בהשוואה אלי, כלום "!
"מספק ביותר" אמר דמבלדור ברכות. "לכולנו יש הערכה לעבודה קשה שלנו , כמובן... אבל אתה חייב שותף לדבר עבירה, אותו הדבר... מישהו בהוגסמיד , מישהו שהייתה לו אפשרות להגניב לקייטי את – את – אהה" דמבלדור עצם את עיניו שוב והניע בראשו, בל זאת הוא עמד להירדם .
..."כמובן... רוזמרטה . עד מתי היא הייתה תחת קללת האימפריוס "?
"מתי הספקת לעלות על זה?" ליגלג מאלפוי. היו צעקות נוספות מלמטה ,במקצת חזקות מהאחרונות. מאלפוי הסתכל בעצבים מעבר לכתף שלו שוב, ואז חזר אל דמבלדור, מי שהמשיך, " אז רוזמרטה המסכנה נאלצה להסתתר בשירותים שלה ולהעביר שרשרת לתלמיד מהוגוורטס שנכנס לחדר בלי השגחה? והמי דבש המורעלים... טוב, כמובן שרוזמרטה הייתה אמורה שלוח לך את הבקבוק המורעל לפני שהיא שלחה את הבקבוקים לסוגהורן, האמינה שזאת מסיבת חג המולד שלי ...כן, פשוט מאוד... פשוט מאוד... מר פיליץ' המסכן לא חשב , כמובן, לחשוב לבדוק את הקבוקים של רוזמרטה... ספר לי, איך הצלחת לתקשר עם רוזמרטה? אני חשבתי כל השיטות של תקשורת בפנים ומחוץ לבית הספר מושגחות ".
"מטבעות מכושפות," אמר מאלפוי כאילו אולץ להמשיך בשיחה בכל זאת השרביט שלו רועד קשות. "יש לי אחד ולה את השני ואני יכול לשלוח לה מסרים "
"זה לא דרך הסודית של תקשרות של קבוצה שקראה לעצמה צבא דמבלדור השתמשה בשנה שעברה?" שאל דמבלדור. הקול שלו היה מואר ומובן, אבל הארי ראה אותו מגניב מבט זועף כלפי מטה החומה כשהוא אמר זאת .
"כן, קיבלתי את הרעיון מהם," אמר מאלפוי בחיוך מעוות. " אני קיבלתי את הרעיון של הרעלה מהבוצדמית גריינג'יר, גם, אני שמעתי אותה מדברת בספריה על כך שפיליץ' לא מזהה שיקויים "...
"בבקשה אל תשתמש במילים גסות לפניי," אמר דמבלדור .
מאלפוי צחק בלגלוג .
"אכפת לך לגביי המילה שלי שאמרתי "בוצדמית" בזמן שאני הולך להרוג אותך "?
"כן אכפת לי," אמר דמבלדור, והארי ראה את הרגליים שלו מחליקות קצת לריצפה בזמן שהוא נאבק להשאר זקוף. "אבל באשר לזה שאתה הולך להרוג אותי , דראקו, יש לך מספר דקות ארוכות עכשיו. אנחנו כאן לגמרי לבד. אני יותר מחוסר הגנה מאשר יכולת לחלום למצוא אותי, ועדיין אתה לא פועל "...

הפה של מאלפוי התעקם מבלי לשים לב, כאילו הוא טעם משהו נורא מריר .
"עכשיו, בנוגע להלילה," המשיך דמבלדור, " אני קצת נבוך לגביי איך שזה קרה... אתה ידעת שאני עזבתי את בית הספר? אבל כמובן," הוא ענה לשאלה שלו ,
"רוזמרטה ראתה אותי עוזב, הי סימנה לך במטבע שאצלה, אני בטוח "...
"זה נכון,"אמר מאלפוי. "אבל היא אמרה שאתה יוצא לשתות, אתה אמור לחזור "...

"טוב אני ללא ספק הלכתי לשתות.... ואני חזרתי...איכשהו," מלמל דמבלדור. "אז החלטת להכין מלכודת בשבילי "?
"אנחנו החלטנו לשים את סימן האופל על המגדל ולגרום לך למהר לכאן, כדי לראות מי נהרג ",
אמר מאלפוי. "וזה עבד "!
"טוב... כן ולא..." אמר דמבלדור. "אבל האם אני חשבתי, אז, שאף אחד לא נרצח "?
"מישהו נהרג," אמר מאלפוי והקול שלו עלה סולם כאשר הוא אמר זאת. "אחד מהאנשים שלך... אני לא יודע מי, זה היה בחושך... אני עברתי על פני הגופה... אני הייתי אמור לחכות כאן בשעה שאתה תחזור, רק לעוף החול שלך להרשות לעבור בדרך "...
"כן, הם עשו זאת," אמר דמבלדור .
היה קול נפץ וצעקות מלמטה, גבוהה מתמיד; זה נשמע כאילו אנשים נלחמו ממש על המדרגות לולייניות אשר מובילות למקום שדמבלדור, מאלפוי והארי עמדו , וקפעימות הלב של הארי לא נשמעו בתוך בית החזה הבלתי נראה שלו... מישהו מת.... מאלפוי פסע מעל הגופה... אבל מי זה ?
"יש זמן מועט, בדרך זו או אחרת," אמר דמבלדור. "אז בוא נדון באפשרויות שלך, דראקו ".
"האפשרויות שלי!" אמר מאלפוי בקול רם. "אני עומד כאן עם שרביט, אני הולך להרוג אותך ".
"ילד יקר שלי, אל תתן לנו עוד התיימרות על זה. אם עמדת להרוג אותי ,היית עושה את זה ברגע שפירקת אותי מנשק, לא היית עוצר לשיחה נעימה על שיטות שונות ".
"אין לי כל אפשרות אחרת!" אמר מאלפוי, והוא נהפך לפתע ללבן כמו דמבלדור. "אני קיבלתי לעשות את
זה! הוא יהרוג אותי! הוא יהרוג את כל משפחתי "!
"אני מעריך את הקושי שבו אתה נתון," אמר דמבלדור. "למה אחרת אתה חושב שלא התעמתתי איתך מקודם? בגלל שאני ידעתי שאתה תרצח אם לורד וולדמורט יבין שאני חושד בך ".
מאלפוי התכווץ למשמע השם .
"אני לא הזמנתי אותך כדי לדון במשימה שלך מכיוון שידעתי שאני המטלה שלך ובמקרה שהוא השתמש בלגיטימיות נגדך," המשיך דמבלדור. "אבל עכשיו לבסוף אנחנו יכולים לדבר כמומבן מאליו אחד לשני... בלי להזיק אתה לא יכול לפגוע באף אחד, בכל זאת אתה בר מזל שאתה קורבן ניצול... אני יכול לעזור לך,דראקו ".

"לא אתה לא יכול" אמר מאלפוי, השרביט שלו רעד . "אף אחד לא יכול . הוא אמר לי לעשות או שהוא יהרוג אותי. אין לי ברירה ".
"תצטרף לצד הנכון, דראקו, ונוכל להחביא אותך לחלוטין יותר ממה שאתה יכול לדמיין .
כמה יותר, אני יכול לשלוח כמה חברי מסדר עוף החול לאמא שלך הלילה כדי להסתיר אמא שלך כמוך. אביך בטוח כרגע באזקבאן... בבוא הזמן אנחנו נוכל להגן עליו גם... תצטרף לצד הנכון, דראקו... אתה לא רוצח "...
מאלפוי הביט בדמבלדור .
"אבל אני הגעתי רחוק עם זה, לא כך?" הוא אמר באיטיות. הם חשבו שאני ימות בניסיון הראשון, אבל אני כאן... ואתה בשליטתי... אני הוא האחד עם השרביט... אתה ברחמים שלי "...
"לא דראקו," אמר דמבלדור בשקט. "אני ברחמים של עצמי ולא שלך, זה לא חשוב עכשיו ".
מאלפוי לא דיבר. הפה שלו נפתח, השרביט שלו עדין רעד. הארי חשב שהוא ראה אותו קופץ לחלקיק שניה. אבל לפתע נשמעו צעדי רגלים עולים במדרגות ושניה אחר כך מאלפוי נאבק ולא מהווה בעיה ארבע אנשים בגלימות שחורות התפרצו דרך הדלת ישר לסוללה. עדיין משותק, העינים שלו הביטו מבלי להניד עפעף, הארי התבונן באימה על ארבעת הזרים: נראה שאוכלי המוות ניצחו את הקרב למטה .
מראה מגושם של אדם עם מבט מוזר נוטה הצידה גונח ומצחקק .
"דמבלדור נשלט!" הוא אמר, והסתובב לעבר אישה קטנה ומוצקה מי שנראתה כאילו שהיא יכולה להיות אחותו ומי שגיחך בלהט. "דמבלדור חסר שרביט , דמבלדור לבד! טוב מאוד, מצויין דראקו "!
"ערב טוב, אמיקוס," אמר דמבלדור בשקט בכל זאת מזמין את האיש למסיבת תה. "ואתה הבאת איתך גם את אלקטו... מקסים "...
האישה נתנה גיחוך קל ועצבני .
אז אתה חושב שקצת בדיחות יצילו אותך מהקבר? היא לעגה .
"בדיחות? לא, לא, אלו נימוסים," השיב דמבלדור .
"עשה את זה," אמר הזר העומד קרוב להארי, גדול, איש נודד עם שיער כסוף ומסובך וזקן, שהגלימה שלו של האוכל מוות נראתה מהודקת באי נוחות. היה לו קול שהארי מעולם לא שמע: קול של נביחה צורמת .
הארי יכל להריח ריח חזק של תערובת לכלוך זיעה ובאופן ברור, דם שבא ממנו והיה חומר צהבהב על ציפורניו .
"האם זה אתה פנריר?" שאל דמבלדור .
"אכן" גירד האחר. "שמח לראות אותי דמבלדור "?
"לא, אני לא אמרתי זאת שאני "...
פנריר גרייבק גיחך, הציג שיניים חדות .
הדם נטף במורד הסנטר שלו והוא ליקק את שפתיו לאט ובגסות .
"אבל אתה יודע כמה אני אוהב ילדים, דמבלדור ".
"ואני לקחתי בחשבון שאתה תוקף אפילו שעכשיו לא ליל ירח מלא? זה יוצא

דופן... אתה מפותח כדי לנסות לטעום בשר אדם שאתה לא מסתפק בפעם בחודש "?
"זה נכון," אמר גרייבק. " אתה בשוק שאני עושה את זה, דמבלדור? מפחיד אותך ?
"טוב, אני לא יכול להעמיד פנים שזה לא מגעיל אותי קצת," אמר דמבלדור" .וכן, אני קצת בשוק שדראקו הזמין את כולכם לכאן לתוך הבית הספר איפה שהחברים שלו מתגוררים "...
"אני לא" התנשם מאלפוי. הוא לא הביט בגרייבק; הוא לא עשה רושם שהוא רצה לישר אליו את המבט .
"אני לא ידעתי שהוא הולך להגיע "
"לא היה לי הרצון להפסיד את הטיול להוגוורטס, דמבלדור,"התגרד גרייבק" .לא כאשר יש בחוץ גרונות שאני אמור לבלוע... טעים מאוד, טעים מאוד "...
והוא הרים את הציפורניים הצהובות שלו וקצץ בתוך שייניו הקדמיות, ונעץ בדמבלדור .
"אני יכול לעשות לך אחר כךדמבלדור "...
"לא," אמר אמר האוכל המוות הרביעי בצורה חדה. הוא היה כבד, מראה פניו אכזריים. "אנחנו קיבלנו הוראות. דראקו קיבל את המשימה לעשות זאת. עכשיו , דראקו, ובמהירות ".
מאלפוי נראה פחות החלטי מתמיד. הוא נראה מבועת בזמן שהוא נעץ מבט בפני של בדמבלדור, אפילו שהיה חיוור, ויותר קודר מתמיד, בזמן שהוא החליק כל כך רחוק במגן של החומה .
"לא נותר לו כך כך הרבה זמן בעולם הזה בכל אופן , אם אתה שואל אותי "!
אמר האיש הצדדי, בליווי של אחותו של גניחה וגיחוך. " הביטו בו, אז מה קרה לך, דמבי "?
"הו, התנגדות חלשה, רפלקסים איטיים, אמיקוס," אמר דמבלדור. " זקנה, בקיצור... יום אחד, יתכן, שזה יקרה גם לך... אם יש לך מזל "...
"מה הכוונה של זה, אז, מה הכוונה של זה?" לפתע צעק חזק האוכל מוות " .
תמיד זה כך, לא כך? דמבי, מדבר ולא עושה כלום, כלום, אני אפילו לא יודע למה אדון האופל מוטרד להרוג! בוא דראקו עשה זאת "!
אבל ברגע זה, היו קולות חדשים של התכתשות מלמטה והקול צעק, "הם חסמו את המדרגות, רדוקטו! רדוקטו!" הארי שמע קפיצה: אז ארבעה האלו לא סילקו את כל המתנגדים, אבל רק נשבר במהלך הקרב לקצה של המגדל , ובעזרת הצלילים של זה יצר מחסום מאחוריהם .
"עכשיו, דראקו, במהירות!" אמר האיש עם הפרצוף האכזרי בכעס .
אבל היד של מאלפוי רעדה בצורה גרועה .
"עד שיעשה את זה," רטן גרייבק, התקדם לעבר דמבלדור עם ידיו המושטות, השניים שלו חסומות .
"אני אמרתי לא!" צעק האיש עם הפרצוף האכזרי; היה הבזק של קרב והאדם זאב הועף מהדרך; הוא הכה את המגן ונדהם נראה זועף. הארי שמע הלמות פטיש כל כך חזק שנראה בלתי אפשרי שאף אחד לא שומע אותו עומד שם, משותק ע"י

הקסם של דמבלדור, אם הוא יכל רק לזוז, הוא יכל לכוון קללה מתחת לגלימה .
"דראקו, עשה את זה או שתזוז הצידה ומישהו מאיתנו,"צרחה האישה, אבל באותו הרגע בדיוק הביצורים של הדלת נפלו בפעם השניה ושם עמד סנייפ אוחז חזק בידו בשרביט וסוקר את המערכה בעיניו השחורות מדמבלדור שהתמוטט ונשען על החומה לעבר ארבעת אוכלי המוות שכללו את האדם זאב ומאלפוי .
"יש לנו בעיה, סנייפ," אמר אמיקוס המסורבל, מי שעינייו ושרביטו היו על דמבלדור, "הילד לא נראה כאילו הוא מסוגל "
אבל משהו אחר אמר את השם של סנייפ, בשקט וברכות .
"סוורוס..." הצליל הבהיל את הארי מעבר לכל דבר שהתרחש הערב. בפעם הראשונה, דמבלדור התחנן .
סנייפ לא אמר דבר, אבל הלך לעבר מאלפוי ודחף אותו בגסות מחוץ לדרך.
שלושת אוכלי המוות נסוגו בלי מילים. אפילו הזאב אדם נראה מפוחד .
סנייפ התבונן לרגע בדמבלדור, ושם חרוט על תווי פניו מבט גס של בחילה ושנאה .

"סוורוס...בבקשה "...
סנייפ הרים את השרביט שלו וכיוון את זה ישירות אל דמבלדור .
"אבדה קדברה "!
סילון של אור ירוק יצא לבסוף מהשרביט של סנייפ והכה את דמבלדור באמצע הריבוע של החזה .
תחושת האימה של הארי מעולם לא עזבה אותו; שקט ולא זז, נאלץ לראות את דמבלדור מועף לאוויר: לשניות מספר הוא נראה תלוי ללא תנועה מתחת לסימן הזוהר, ואז הוא נפל באיטיות לקרקע, בדומה לבובת גדולה מסמרטוט, מעל החומה לחלוטין.

פרק 28: מנוסת הנסיך

הארי הרגיש כאילו שגם הוא התעופף באוויר; זה לא קרה... זה לא יכול לקרות ...

"לצאת, מהר," אמר סנייפ .

הוא תפס את מאלפוי בעורף הצוואר והכריח אותו לצאת עם כולם דרך הדלת ; גרייבק והאחים סקואט התקדמו, שניהם ביחד מתנשמים בהתלהבות. כשהם נעלמו מאחורי הדלת, הארי הבין שהוא יכול להמשיך לזוז. מה שהחזיק אותו עכשיו משותק על הקיר לא היה קסם, אלא אימה ופחד. הוא השליך את גלימת ההיעלמות הצידה כשאוכל-המוות האכזרי, עזב את ראש המגדל, ונעלם דרך הדלת .

"פטריפיקוס טוטאלוס "!

אוכל-המוות התעקם כאילו משהו מוצק פגע בגבו ונפל על הרצפה, מאובן כמו שאווה, אבל הוא בקושי הכה את הרצפה כשהארי טיפס בידיים וברגליים מעליו ומיהר למדרגות החשוכות .

שסע של פחד בליבו של הארי... הוא חייב להגיע לדמבלדור והוא חייב לתפוס את סנייפ... איכשהו שני הדברים היו קשורים אחד לשני... הוא היה יכול להפוך את זה אם היה לו את שניהם... דמבלדור לא היה מת ...

הוא דילג מעל עשרת המדרגות האחרונות במדרגות הלוליניות ולא זה כשהוא נחת ,השרביט שלו הייתה מורמת. המסדרון המואר בקושי היה מלא בעפר; נראה שחצי מהתקרה התמוטטה; ומולו התקיים קרב, אבל אפילו שהוא ניסה להבין מי נלחם מול מי, הוא שמע את הקול השנוא צועק, "זה נגמר, הגיע הזמן ללכת!" והוא ראה את סנייפ נעלם בפינה שבסוף המסדרון; נראה שהוא ומאלפוי הוציאו את עצמם מהקרב ללא פגע. כשהארי צלל לכיוונם, אחד מהלוחמים ניפרד מהמריבה ועף לכיוונו: זה היא האדם-זאב, פנריר. הוא היה מעל הארי לפני שהארי יכל להוציא את השרביט :הארי נפל אחורה, עם שיער מסובך ומטונף על פניו, הסרחון של הזיעה והדם מילא את אפו ופיו, נשימה חמה ולהוטה בגרונו –

"פטריפיקוס טוטאלוס "!

הארי הרגיש שפנריר מתמוטט מולו; עם מאמץ מדהים הוא דחף את האדם זהב על הרצפה כשסילון של אור ירוק עף לכיוונו; הוא התכופף ורץ, בפזיזות, אל תוך הקרב. רגליו נתקלו במשהו רטוב ורך וחלק על הרצפה והוא מעד: שתי גופות שכבו שם, שכבו על הפנים בתוך בריכה של דם, אבל לא היה זמן לבדוק. הארי ראה שיער ג'ינג'י עף כמו להבות לפניו: ג'יני התאבקה עכשיו עם אוכל-מוות מסורבל ,

אמיקוס, שהשליך לחש אחר לחש עליה שהיא התחמקה ממנו: אמיקוס צחקק, נהנה מהספורט: "קרושיו – קרושיו – את לא יכולה לרקוד לעולם, מותק "–

"ימפדימנטה!" צעק הארי .

לחש מזל-הרע (ג'ינקס) שלו הכה בחזה של אמיקוס: הוא צרח מכאבים כמו חזיר , שהרימה את רגליו והטיחה אותן על הקיר הנגדי, מחליק למטה, ונפל ויצא מחוץ לטווח ראייה מאחורי רון, פרופסור מקגונגל, ולופין, שכל אחד מהם נלחם באוכל-מוות אחר. מאחוריהם, הארי ראה את טונקס נלחמת מול קוסם בלונדיני עצום ששלח קללות לכל הכיוונים, כך שהם הקפיצו את הקיר שמסביבם, מרעיש בקול נפץ, שניפץ את החלון הקרוב -

הארי מאיפה באת?" ג'יני צעקה, אבל לא היה זמן לענות לה. הוא הוריד את ראשו ורץ הלאה, כמעט התחמק מפיצוץ שהתפרץ מעליו, שהמטיר עליהם חתיכות קיר. אסור שסנייפ יברח, הוא חייב ליתפוס את סנייפ –

"קח את זה!" צעקה פרופסור מקגונגל, והארי הבחין באוכלת המוות, אלקטו, רצה במסדרון עם זרועתיה על ראשה, ואחיה לידה. הוא שלח את עצמו לעברם אבל רגליו נתקעו במשהו, וברגע שאחר-כך הוא שכב על רגליים של מישהו. מסתכל מסביב, הוא ראה את נוויל חיוור, משוטח עם פנים עגולים על הרצפה. "נוויל, אתה "?-

"אני 'בסדר," מלמל נוויל, אוחז בבטן שלו, "הארי...סנייפ ומאלפוי... עברו פה בריצה "...

"אני יודע, אני רודף אחריהם!" אמר הארי, מכוון לחש מהרצפה על אוכל-מוות בלונדיני גדול שגרם להמון הדהוד. האיש נתן יללת כאב כשהלחש הכה אותו בפרצופו: הוא התגלגל, מטלטל, וחובט באח ובאחות. הארי טיפס בזחילה מהרצפה והתחיל לרוץ במסדרון, מתעלם מהפיצוצים מאחוריו, הצעקות של האחרים שחוזרות על עצמם, והקריאות המעמעמות של אלה שעל הרצפה ושאת גורלם הוא לא ידע ...

הוא החליק הצידה, הטרינרס שלו מחליקות עם דם; סנייפ ידע להוביל. האם זה אפשרי שהוא כבר נכנס לארון בחדר הדרישות, או שהמסדר אבטח אותו, לעכב את אוכלי המוות מלהימלט? הוא לא יכל לשמוע כלום מלבד רגליו החובטות, ואת ליבו שמכה בפטיש כשהוא רץ לכיוון המסדרון הריק הקרוב, אבל אז הוא הבחין בעקבה שוטטת-דם שהראתה שאחד מאוכלי-המוות הבורחים רץ לכיוון הדלתות הקדמיות – כנראה חדר הדרישות באמת נעול –

הוא החליק לעוד פינה וקללה עברה ממולו; הוא צלל מאחורי חליפת שריון

שהתפוצצה. הוא ראה את האח והאחות יורדים במהירות במדרגות השיש מלפניו וכיוון עליהם ג'ינקסים, אבל פגע רק בדיוקנים של מכשפות חבושות-פאה-נוכרית , שצרחו לדיוקנים שבסביבתן. כשהוא דילג מעל חורבן השריון, הארי שמע עוד צריחות וצעקות; כנראה אנשים אחרים בטירה התעוררו ...

הוא המשיך בקיצור-דרך, מקווה לתקוף את האח והאחות ולהתקרב לסנייפ ומאלפוי ,שכנראה הגיעו כבר למדשאות. נזכר לדלג מעל המדרגה הנעלמת במחצית הדרך למטה בגרם-המדרגות הנעלם, הוא נכנס שטיח קיר למטה והמשיך במסדרון שעמדו שם תלמידי הפלפאף לבושים פיג'מה מבולבלים .

"הארי! שמענו רעש, ומישהו אמר משהו על אות האופל – " התחיל ארני מקמילן .

"זוזו!" צעק הארי, כשהוא מכה שני ילדים הצידה כשרץ לשארית מדרגות השיש . דלתות העץ-אלון הראשיות התפוצצו, היו כתמי דם על המרצפות, וכמה תלמידים מפוחדים שהצטופפו על הקיר, אחד או שתיים מהם עדיין התכווצו עם זרועותיהם על הפנים שלהם. שעון-החול הענק של גריפינדור הוכה ע"י קללה, והאודם בתוכו נפל, עם נקישות רועשות, על גבי המרצפות שמתחתיו .

קרדיט ל PBS
הארי שעט לכיון מזדרון הכניסה ויצא לתוך המדשאות החשוכות הוא יכל רק להבחין בשלוש דמוית דוהרות לכיוון המדשאה .על פי חזותם היו אוכל המוות העוג הבלונדיני , ובמרחק קטן סנייפ ומאלפוי .

אוויר הלילה הקר קרע את ראותיו , ככל שרדף אחריהם .הוא ראה הבזק של אור במרחק, לרגע קט נראתה צלליותו כשל חיה נרדפת.הוא לא ידע מה זה היה , אבל הוא המשיך לרץ , עדין לא מספיק קרוב להטיל בצורה טובה את הקללה שלו – הבזק נוסף , צעקה , סילונות של אור , והארי הבין : אגריד הגיח מבקתתו וניסה לעצור את אוכלי המוות הבורחים , ולמרות שכל נשימה נדמתה לו כקרע בריאתו והתפר שבחזהו בער כמו אש, הארי מיהר למרות קול שקרא בראשו : לא אגריד..... לא בנוסף אגריד ...

משהו טפס(הכה) את הארי חזק בחלק הצר של הגב הוא נפל , פניו נחבטו בארץ ,דם נזל משני נחיריו , הוא הבין , ישר הוא התגלגל ושרביטו מוכן , האח והאחות השתמשו בדרך קיצור שלו וסגרו אתו מאחור .

"ימפדימנטא" הוא צווח והתגלגל שוב , מקווץ קרוב למדשאה החשוכה, בדרך פלא הקללה שלו הכתה את אחד מהם שמעד ונפל על האחר, הארי זנק על רגליו ורץ אחרי סנייפ .

ברגע זה הוא ראה מחזה מדהים של אגריד, שהואר באורו של חצי ירח שהגיח

פתאום מאחורי העננים , הבלונד אוכל המוות כיון קללה אחר קללה על שומר הקרקעות ,אבל כוח עצום של אגריד ועורו הקשיח שירש מאימו הענקית עשה רושם שהגן עליו . סנייפ ומאלפוי רצו בשקט ככל שיכלו. הם יהיו בקרוב מאחורי השער , ויוכלו להתעתק .
הארי עבר את אגריד ויריבו כיון לגבו של סנייפ וצווח "שתק ."

הוא החטיא , סילון אדום עבר מעל ראשו של סנייפ, סנייפ צעק "רוץ דארקו " והסתובב . במרחק עשרים יארדים . הוא והארי הביטו אחד בשני לפני שהרימו את שרביטיהם בו זמנית ..

"קרוש "..

אבל סנייפ חמק מהקללה הארי נחבט מאחוריו לפני שיכל לסיים את הקללה.הארי התגלגל הצידה () הוג אוכל המוות צווח מאחוריו "ינקנדאו". הארי שמע התפוצצות של חומר נפץ ואורות כתומים מרצדים נשפכו עליהם. ביתו של האגריד בער באש .
"פנג נמצא שמYER מרושע " שאג האגריד .
"קרוש." קרא הארי אחר רגע , מכוון לדמות לפניו המוארת בריצודי האש , אבל סנייפ חסם את הקסם שוב , הארי ראה את גיחוכו .

קללה בלתי נסלחת ממך . פוטר ! הוא אמר ()
"ינכארכ-" הארי שאג ,אבל סנייפ היטה את הקסם בתנועה עצלנית בידו .
"תחזיר מלחמה" אמר הארי "תחזיר מלחמה אתה פחדן ".----
פחדן קראת לי פוטר? אמר סנייפ. אביך לעולם לא תקף אותי אלא כאשר היה ארבע על אחד, איך ההיתה קורה לו, גיבור ?

"סטופ "-
"חסמתי שוב ושוב (את קללותיך) עד שתלמד לשמור על הפה שלך בשקט , והזכרון סגור, פוטר !" (לא ברור מה הכוונה). אמר סנייפ , מטה הצידה קללה נוספת" .עכשיו בוא !" הוא צעק לאוכל המוות ענק מאחורי הארי."זה הזמן ללכת ,לפני שהמשרד יסתובב פה ."

"ימפאדי-" אבל פני שהוא יכל לסיים את הקללה , יסורי כאב הכו בהארי. הוא נהפך על פניו בדשא .
מישהו צווח , הוא היה בטוחשוא חתוך לקוביות של סבל, סנייפ הלך לענות אתו למוות או לשגעון .
לא שאג קולו של סנייפ הכאב הפסיק בפתאומיות כמו שהחל..הארי היה מכורבל בדשא השחור .
אוחז בשרביט ומתנשף. במקום כל שהוא מעל ראשו סנייפ צעק ."שכחת את ההוראות שלנו?." פוטר שייך
לאדון האופל אנחנו לרשותו לך! לך !

המשך של pbs
והארי הרגיש את האדמה מתמוטטת מתחת לפניו כשהאח והאחות ושר אוכלי המוות נסו לעבר השער. הארי צרח צרחה של זעם:באותו רגע לא אכפת היה לו אם הוא חי או מת. דוחף עצמו על רגליו הוא רץ בעיוורות לעבר סנייפ,האיש שהוא עכשיו שנא באותה מידה כמו שהוא שנא את וולדמורט .
"סקטום "-
סנייפ נופף בשרביטו שוב והקללה נדחתה שוב;אבל הארי היה במרחק של בערך מטר ממנו והוא יכל לראות את פניו של סנייפ בבירור מולו He was no longer:)sneering or jeeringלא יודע);להבות המשתוללות הראו עכשיו פנים מלאות זעם.מרכז את כל כוחו הארי חשב"סקוט "-
"לא, פוטר"צרח סנייפ.היה רעש של קול נפץ גדול והארי עף אחורה, מכה את האדמה בחוזקה שוב, אך הפעם השרביט עף מידיו. הוא יכל לשמוע את האגריד צורח ואת פנג מיבב כשסנייפ התקרב אליו והסתכל למטה לאיפה שהארי שכב, חסר שרביט וחסר הגנה כמו שדמבלדור היה. פניו החיוורות של סנייפ, מוארות ע"י להבות הבוערות של הבקתה, היו מלאות שנאה כמו שהן היו בשנייה לפני שהרג את דמבלדור .
"איך אתה מעז להשתמש בכשפיי נגדי, פוטר? זה היה אני שהמצאתי אותם-אני , הנסיך חצוי הדם!ואתה מפנה את המצאותיי נגדי, כמו אביך המזוהם,הלא כן? אני לא חושב כך..לא "
הארי צלל בחיפוש אחר שרביטו.סנייפ ירה ג'ינקס והעיף אותו לתוך החושך ורחוק ממראית העין .
"הרוג אותי,אם כך" התחנן הארי, אשר לא הרגיש פחד בכלל,רק זעם מכלה."הרוג אותי כמו שהרגת אותו,חתיכת פחדן "-
"אל",צרח סנייפ, ופניו פתאום נתעוותו,בצורה בלתי אנושית,כאילו שהיה באותו כאב כמו הכלב המייבב בבקתה מאחוריהם,"תקרא לי פחדן "!!!
ומשהו חתך את האוויר,הארי הרגיש משהו חם, כמו הצלפה פוגע בפניו והוא הוטח אחורה אל הקרקע. נקודות
של אור פרצו לנגד עיניו ,ולרגע נדמה כאילו כל הנשימה האחרונה יצאה מגופו,ואז הוא שמע רעש כנפיים מעליו ומשהו עצום בגודלו מסתיר את הכוכבים. בקביק עף אל סנייפ,שמעד אחורה כאשר הלהבים החדים כתער חתכו לעברו. כשהארי הרים עצמו למצב ישיבה, ראשו עדיין מרחף מהפגישה האחרונה עם הקרקע,הוא ראה את סנייפ רץ בכל רוחו בו ,החיה הענקית מנפנפת בכנפיה מאחוריו וצווחת כמו שהארי עף פעם לא שמע אותה צווחת .
הארי מעד על רגליו,מחפש במהירות את שרביטו, מקווה לצאת למרדף שוב,אבל אפילו שידיו שוטטו על הדשא ,discarding twigs,הארי ידע שזה מאוחר מדי,ועל בטוח יותר מדי.כשמצא את שרביטו,הוא חזר רק כדאי לראות את ההיפוגריף חג במעגלים מסביב לשערים. סנייפ הצליח להתעתק ממש מחוץ לגבולות בית הספר .
"האגריד?" מילמל הארי, עדיין מסוחרר מסתכל סביבו,"האגריד "?
היא מעד אל הבית הבוער כאשר דמות ענקית יצאה מתוך הלהבות, סוחבת את פנג על גבה. עם בכי של תודה, הארי שקע אל ברכיו,הוא רעד בכל אחד

מאיבריו,גופו כאב בכל מקום,נשימתו באה כדקירות כואבות .
"אתה בסדר,הארי?אתה בסדר?דבר אליי הארי "...
פניו הענקיים,השעירים של האגריד הופיעו מעל הארי, חוסמים את הכוכבים.הארי יכל להריח עץ שרוף ושיער של כלב.הוא הושיט את ידו והרגיש את גופו החם, החי של פנג שוכב לידו .
"אני בסדר",מילמל הארי"ואתה?". "ברור שאני בסדר...לוקח יותר מזה בשביל לחסל אותי ".
האגריד שם את ידיו מתחת לשל הארי,והרים אותו בכזה כוח שרגליו של הארי ריחפו לרגע מעל פני הקרקע, לפני שהאגריד הושיב אותו שוב. הוא יכל לראות דם מזפזף במורד לחיו של האגריד מחתך עמוק תחת עין אחת, שהתנפח במהירות .
"כדאי לנו לכבות את ביתך", אמר הארי,"הקסם הוא אגומנטי "
"ידעתי שזה משהו כזה",אמר האגריד והרים מטרייה ורודה מעוטרת הפרחים ואמר:"אגומנטי "
סילון של מים התעופף מקצה המטרייה. הארי הרים את זרוע שרביטו, שהרגישה כמו מוות, ואמר גם הוא"אגומנטי". ביחד, הוא והאגריד שפכו מים על הבקתה עד שאחרונת הלהבות כבתה .
"ז'לא כזה נורא",אמר האגריד כמה דקות אח"כ, מסתכל על ערימה שרופה,"שום דבר שדמבלדור לא יצליח לתקן ."
הארי הרגיש כאב חד בבטן למשמע השם.בקשט, אימה נתמלאה בגופו .
"האגריד "..
"אני סידרתי ערימה של רגלי בוטאראקלים כששמעתי אותם באים", אמר האגריד בעצב,עדיין מסתכל על בקתתו ההרוסה,"הם נשרפו למוות,מסכנים קטנים "...
"האגריד "...
"אבל מה קרה הארי?אני פשוט ראיתי את האוכלי מוות ההם רצים מטה מן הטירה ,אבל מה לעזאזל סנייפ עשה איתם? לאן הוא הלך? מה הוא רדף אחריהם "?
"אה..." הארי כיחכח בגרונו, הוא היה יבש נפנאיקה ומהעשן."האגריד,הוא הרג "...
"הרג?" אמר האגריד בקול, מסתכל על הארי,"סנייפ הרג?את מי הארי "?
"דמבלדור" אמר הארי."סנייפ הרג את...דמבלדור ."
האגריד פשוט הסתכל על הארי, ופיסת הדם האחרונה מפניו נתחוורה לחלוטין."דמבלדור מה,הארי "?
"הוא מת.סנייפ הרג אותו "
"אל תאמר את זה" אמר האגריד בקשיחות."סנייפ הרג את דמבלדור, אל תהיה טיפש הארי,מה גורם לך לומר את זה "?
"אני ראיתי את זה קורה "...
"לא יכול להיות "...
"ראיתי את זה, האגריד "
האגריד ניענע את ראשו.הבעת פניו הייתה כלא מאמינה אך סימפטית, והארי ידע שהאגריד חשב שהוא קיבל מכה בראש,שהוא היה מבולבל,אולי תחת השפעה של ג'ינקס ...

"מה שבטח קרה הוא שדמבלדור אמר לסנייפ ללכת עם אוכלי המוות" האגריד אמר בביטחון,"אני בטוח שהוא היה חייב לשמור על כיסויו. תראה,בוא נחזיר אותך לבי"הס הארי "...
הארי לא ניסה להתווכח או להסביר.הוא עדיין רעד באופן בלתי ניתן לשליטה . האגריד יגלה עוד מעט,קרוב מדי.כאשר הם הכווינו את צעדיהם חזרה לטירה,הארי ראה שהרבה מחלונותיה היו מוארים עכשיו. הוא יכל לדמיין,בבירור, את הסצנות בפנים, כאשר אנשים עברו מחדר לחדר,אומרים אחד לשני שאוכלי מוות פרצו פנימה, שהסימן זהר מעל הוגוורטס,שמישהו על בטוח נהרג ...
הדלתות אלון מקדימה עמדו פתוחות לפניהם, אור מתפרש אל הכניסה ואל הדשא.לאט,בחוסר ביטחון, אנשים לבושי גלימות,ירדו בפחד במדרגות, מחפשים סימן לאוכלי המוות אשר ברחו אל הלילה.אבל עיניו של הארי היו מקובעות לדשא למרגלות המגדל הכי גבוה. הוא דמיין שהוא יכול לראות חבילה שחורה, שוכבת על הדשא, למרות שהוא היה רחוק מדי בשביל לראות משהו משם. אפילו כאשר הוא בהה בלי מילים למקום שבו הוא חשב שגופתו של דמבלדור, הוא ראה אנשים מתחילים לזוז לעבר שם .
"על מה כולם מסתכלים?",אמר האגריד כאשר הוא והארי התקדמו לעבר חזית ביה"ס,פנג שומר מרחק מצוד ככל האפשר אל רגליהם .
"מה שם שוכב על הדשא?" האגריד הוסיף בחדות,מתקדם עכשיו אל עבר חזית מגדל האסטרונומיה,איפה שהתכנס קהל קטן,"אתה רואה את זה,הארי?ממש למרגלות המגדל?מתחת למסכה...בחחי,אתה לא חושב שמישהו נזרק "...
האגריד השתתק,וחשב מחשבות כל כך איומות שאי אפשר לבטאן בקול רם.הארי הלך לצידו,מרגיש את העקצוצים והכאבים על פניו ורגליו איפה שכמה ג'ינקסים פגעו בו בחצי שעה האחרונה,חשב בצורה מוזרה,כאילו מישהו ליד סבל גם מהם.מה שהיה מדהים ובלתי נסבל, הייתה ההרגשה בחזהו ...
הוא והאגריד נעו, כמו מתוך חלום, דרך הקהל הממלמל לממש מקדימה,שם השאירו הרוחות, התלמידים והמורים רווח ...
הארי שמע את אנחתו הכאובה של האגריד,אבל הוא לא עצר.הוא הלך באיטיות קדימה עד שהגיע למקום שבו דמבלדור שכב והוא כרע לצידו.הוא ידע שלא הייתה תקווה מהרגע שקללת נעילת גוף נפלה עליו השתחררה,שזה יכל היה לקרות רק בגלל שהמטיל של הכישוף מת,אך לא הייתה שום הכנה למראה שלו שם שוכב,הקוסם הגדול ביות שהארי הכיר,או שיכיר,מת .
עיניו של דמבלדור היו סגורות,אך לפי המראה המוזר שבו היו רגליו וידיו,זה נראה כאיל והוא ישן.הארי התקרב, מיישר את משקפי חצי הסהר של דמבלדור על אפו,ומחה זרזיף של דם מפיו של דמבלדור עם שרוולו שלו. אז הוא התכופף אל עבר פניו הזקנות, החכמות,וניסה להבין את האמת הבלתי ניתנת להבנה:לעולם שוב דמבלדור לא ידבר אליו,לעולם לא יעזור לו שוב .
הקהל מילמל מאחורי הארי.אחרי מה שנראה כהרבה זמן,הוא הבין שהוא יושב על משהו קשה והוא הביט מטה .
התליון שהם הצליחו לגנוב לפני כ"כ הרבה זמן נפל מכיסו של דמבלדור .
הוא נפתח,אולי מרוב הכוח שבו הוא פגע ברצפה,ולמרות שהוא לא היה יכול להיות

יותר בהלם או בשוק ממה שהוא היה עד עכשיו,הארי
ידע,שהוא הרים אותו מעלה,שהיה משהו לא כשורה .
הוא הפך את התליון בידיו.הוא לא היו גדול כמו התיליון שהוא ראה בהגיגית,ולא
היה חרוט עליו שום דבר, לא S המסמלת סלית'רין .
יתרה מזאת,לא היה כלום בפנים חוץ מפיסת נייר מקופלת,מהודקת היטב לאיפה
שהייתה אמורה להיות תמונה .
אוטומטית,בלי ממש לחשוב על מה שהוא עושה,הארי משך את פיסת הנייר,פתח
אותו,וקרא מה שהיה כצוב באורות המוני השרביטים
שהיו עכשיו מאחוריו :
"לאדון האופל
אני יודע שאני ימות הרבה לפני שתקרא את זה,אך אני רוצה שתדע שאני הוא זה
שגילה את סודך.אני גנבתי את ההורקרוס האמיתי
ותיכננתי להרוס אותו מוקדם ככל שיכולתי .
אני מסתכן במוות כדי שכשתפגוש את גורלך תהיה שוב בן אדם .
R.A.B. "
הארי לא ידע ולא היה אכפת לו למה ההודעה התכוונה.רק דבר אחד היה
חשוב:זהו לא הורקרוס.דמבלדור החליש את עצמו ע"י שתיית השיקוי לשווא.הארי
קימט את הנייר,ועיניו נתמלאו דמעות כשמאחוריו פנג החל ליילל.

פרק 29
“בוא הארי "
"לא "
"אתה לא יכול להישאר כאן , הארי בוא עכשיו" "לא!" הוא לא רצה לעזוב את דמבלדור , הוא לא רצה לזוז לשום מקום .
ידו של האגריד שהיתה מונחת על כתפו של הארי רעדה .
ואז עוד קול אמר " הארי בוא תתקדם", יד יותר קטנה וחמימה אחזה בו ומשכה אותו מעלה. הוא צית, התחיל ללכת בלי ממש לחשוב על זה, רק כאשר הוא הלך בעיוורון דרך ההמון , הוא הבין דרך הבניחוח הפרחוני באוויר , שג'יני היא זו שמובילה אותו חזרה לתוך הטירה .
קולות בלתי מובנים הלמו בו, יבבות, צעקות ויללות דקרו את הלילה .
אבל הארי וג'יני המשיכו ללכת חזרה למדרגות שבאולם הכניסה .
פנים דמעו כשראו את דמותו של הארי. אנשים השקיפו עליו, לוחשים ותוהים ,ואבן האודם של גריפינדור נצצה על הרצפה כמו טיפות של דם בזמן כשהם עשו את דרכם אל המדרגות הלולייניות .
"אנחנו הולכים למרפאה" אמרה ג'יני. "אני לא פצוע!" אמר הארי. "אלה הוראותיה של מקונגל" אמרה ג'יני, "כולם שם , רון , הרמיוני , לופין ,וכולם- " פחד הצית את ליהו של הארי, הוא שכח את הדמות שהוא השאיר מאחור .
"ג'יני מי עוד מת "?
"אל תדאג אף אחד מאיתנו," "אבל הסימן האפל- מאלפוי אמר שהוא חלף על גופה.." "הוא חלף על ביל, אבל הכל בסדר הוא בחיים" , היה משהו בקול שלה , בכל מקרה הארי ידע שהקול בישר צרה .
"את בטוחה?" "ברור שאני בטוחה... הוא טיפה.. מלוכלך, זה הכל.... גרייבק תקף אותו, מדאם פומפרי אמרה שהוא לא .. שהוא לא יראה אותו הדבר יותר" קולה של ג'יני רעד טיפה, "אנחנו לא באמת יודעים מה יהיו ההשפעות, אני מתכוונת .. גרייבק היה אדם זאב אבל.. לא בזמן" "אבל האחרים.. היו עוד גופות אחרות על הקרקע!" " נוויל ופרופסור פליטיק , שניהם פצועים, אבל מדאם פומפרי אומרת שהכל יהיה בסדר, ואוכל מוות אחד מת כשנפצע מקללת ההרג, שבלונדיני ענקי התקיף את כולם- הארי אם לא היה לנו את שיקוי הפליקס שלך, אני חושבת שהיינו כבר מתים. אבל זה נראה שכולם פספסו אותנו "
הם הגיעו אל המרפאה, כדחפו את הדלת ראה הארי את נוויל שוכב, כנראה שנרדם ,במיטה ליד הדלת.רון , הרמיוני, לונה, טונקס ולופין , התכנסו סביב מיטה אחרת שקרובה לסוף המחלקה .
בקול פתיחת הדלת כולם התבוננו לעברו של הארי וג'יני, הרמיוני רצה לעבר הארי וחיבקה אותו, לופין בא הישר אליו והסתכל בו בחרדה .
"הכל בסדר איתך הארי?, "אני בסדר, איך ביל?", אף אחד לא ענה. הארי הסתכל מבעד לכתפה של הרמיוני, וראה פרצוף לא מוכר על הכרית של ביל, כל כך משוסע ,וקורע שנראה נלעג .

מדאם פומפרי טפחה על פצעיו עם משחה ירוקה מצחינה .
הארי נזכר איך סנייפ ריפא את פצעיו של מאלפוי בקלות רבה עם ידו .
"את לא יכולה לתקן את זה עם קסם או משהו?" הוא שאל את הגבירה (מדאם פומפרי (
"שום קסם לא יעבוד על זה" אמרה מדאם פומפרי, "אני ניסיתי כל מה שאני יודעת, אבל זה לא תקף לגבי נשיכות של זאב אדם" " אבל הוא לא ננשך בירח מלא" אמר רון, כשהוא מביט למטה אל פרצופו של אחיו, במחשבה שיוכל איכשהו להכריח אותו להחלים רק ע"י מבטו .
"גרייבק לא השתנה בזמן הנכון, אז כמעט בטוח שביל לא יהיה...אה... אמיתי?-" הסתכל באי ודאות אל לופין .
"לא אני לא חושב שביל יהיה אדם זאב אמיתי" אמר לופין"אבל זה לא אומר שלא יהיו לזה שום השלכות,אלו הם פצעים מכושפים, בלתי סביר שהם יתרפאו לחלוטין.. ו.. לביל עשוי להיות מאפיינים של זאב מעתה והילך "
"דמבלדור בוודאי יודע משהו שיוכל לעבוד , למרות הכל.." אמר רון" איפה הוא ? ביל נלחם במטורפים האלו ע"י הוראתו של דמבלדור , דבלדור חייב לו! הוא לא יכול להשאיר ואתו במצב כזה "!
"רון, דמבלדור....מת" אמרה ג'יני .
"ל-א-!" מבטו של לופין עבר מג'יני להארי שקיווה שיחזור בדבריה של ג'יני ,שיאמר שזה לא נכון, אבל הארי לא אמר כלום. לופין התיישב על הכיסא שליד מיטתו של ביל, וכיסה את פניו עם ידיו .
הארי לא ראה את לופין מאבד שליטה כך לפני זה . הוא נפל במחשבה , שהפריע במשהו פרטי. הוא הסתובב וראה את עיניו של רון בימקום, החליף בקט מבט ואישר את מה שג'יני אמרה .
"איך הוא מת?" לחשה טונקס "איך זה קרה "?
"סנייפ הרג אותו" אמר הארי "הייתי שם, ראיתי זאת, אנחנו הגענו חזרה למגדל האסטרונומיה בגלל ששם היה בסימן, דמבלדור היה חולה הוא היה חלש... אבל אני חושב שהוא הבין. זאת הייתה מלכודת, כששמענו רגליים רצות במדרגות, הוא השקיט אותי, לא יכולתי לעשות דבר, הייתי תחת גלימת ההעלמות... ואז מאלפוי בא דרך הדלת, וסרק את נשקו של דמבלדור." הרמיוני שלחה את ידיה אל פיה, רון נאנק והפה של לונה רעד .
"אוכלי מוות הגיעו ... ואז סנייפ... ואז סנייפ עשה זאת, את האבדה קדברה "
"הארי לא יכל להמשיך ללכת" מדאם פומפרי פרצה בדמעות, אף אחד לא שם לב אליה מלבד ג'יני שלחשה "ששש!!! תקשיבו!!!" מאדם פומפרי לחצה את אצבעותיה אל פיה, עינייה התרחבו .
איפשהו בחושך עוף החול שר בדרך שהארי עוד לא שמע מקודם: הלום קינה של יופי נורא. הארי הרגיש כמו שהרגיש בעבר ששמע את שירו של עוף החול.
המוזיקה הייתה בתוכו לא מבחוץ. זה היה העצב שלו מהול בקסם בשיר שהידהד מעבר לאדמה ומבעד לחלונות הטירה .
כמה זמן הם עמוד שם, מקשיבים, הוא לא ידע. וגם היה נדמה שהוקל טיפה על כאבם כשהקשיבו לשירתו המקוננת של עוף החול אבל הוא הרגיש שלאחר הרבה

זמן ,בדלתות המרפאה נפתחו שוב ופרופסור מקונגלל נכנסה לחדר. כמו כל השאר היא הטביעה חותם אבלות, פניה היו משופשפות וגלימתה הייתה קרועה .
"מולי וארתור בדרכם לכאן" היא אמרה. קסם המוזיקה נשבר, כולם עצרו את עצמם במחשבה שהגיעו למצב של חוסר שליטה עצמית ופנו שוב להביט בביל ושפשפו את עינייהם .
"הארי מה קרה? לפי דבריו של האגריד אתה היית עם פרופסור דמבלדור כשהוא ...מתי שזה קרה. הוא אמר שפרופסור סנייפ היה מעורב בכמה ..." "סנייפ הרג את דמבלדור" אמר הארי .
היא בהתה בו לכמה רגעים ואז מדאם פומפרי נראתה כאילו היא מושכת את עצמה היא רצה ישר אל כיסא מכושף מהאוויר הדל כאשר היא הושיבה את מקונגל "סנייפ" חזרה מקונגל, בעילפון היא נפלה לתוך הכיסא " כולנו תהינו... אבל הוא שמח... כל הזמן... סנייפ... אני לא מאמינה לזה "
"סניפ היה מצטיין" אמר לופין בקשיחות. " כל הזמן ידענו זאת" " אבל דמבלדור נשבע שהוא היה בצד שלנו!!!" לחשה טונקס. "אני כל הזמן חשבתי שדמבלדור חייב לדעת משהו על סנייפ שאנחנו לא ידענו" " הוא כל הזמן ארמ שיש לו סיבות משלו לבטוח בסנייפ" רטנה פרופסור מקונגל והיא טפחה על קצות עינייה הדומעות עם מטפחת. "אני מתכוונת... עם ההיסטוריה של סנייפ... בטוח שלאנשים היה חשד ...אבל דמבלדור אמר לי במפורשות שחרטתו של סנייפ הייתה לגמרי ענקית ולא היה יכול לשמוע מילה אחת נגדו!!!" " אני אשמח לדעת מה הדבר שסנייפ אמר לו ששיכנע אותו" אמרה טונקס " אני יודע" אמר הארי, וכולם פנו להביט בו " סנייפ העביר מידע לוולדמורט שהכין את וולדמורט לתפוס את אמי ואבי . ואז סנייפ אמר לדמבלדור שהוא לא הבין מה הוא עושה והוא באמת הצטער על מה שעשה ומצטער על כך שהם מתים" כולם בהו בו. " דמבלדור האמין בזה?" אמר לופין באופן ספקני "דמבלדור האמין שסנייפ הצטער על מותו של ג'יימס ? סנייפ שנא את ג'יימס!!!" " והוא חשב שאמא שלי לא שווה גם קללה" אמר הארי " בגלל שהיא הייתה ילידת מוגלגים 'בוצדמית' הוא קרא לה ."
אף אחד לא שאל איך הארי ידע זאת, כולם נראו כאילו לקו בשוק מנסים להקל את האמת המפלצתית על מה שרה " זה הכל אשמתי" פתאום אמרה פרופסור מקונגל, היא נראתה מבולבלת, מחזיקה את מטפחתה הרטובה בידה " אשמתי בלבד אני שלחתי את פיליוס לחפש את סנייפ, אני בעצם שלחתי אותו בשביל להודיע לסנייפ לבוא ולעזור לנו!!! אם לא הייתי מעוררת את סנייפ על מה שקרה, הוא אולי לא היה מצטרף למאבק ביחד עם אוכלי המוות. אני לא חושבת שהיא ידע שהם היו שם לפני שפיליוס אמר לו אני לא חושבת שהוא ידע שהם באים ."
"איך הוא מת?" לחשה טונקס" איך זה קרה "?
"סנייפ הרג אותו" אמר הארי "הייתי שם, ראיתי זאת , אנחנו הגענו חזרה למגדל האסטרונומיה, בגלל שהסימן הופיע שם. דמבלדור היה חולה, חלש, אבל אני חושב שהוא הבין. זאת היתה מלכודת , כששמענו רגליים רצות במדרגות הוא השקיט אותי, לא יכולתי לעשות שום דבר, הייתי תחת גלימת ההעלמות.. ואז מאלפוי בא דרך הדלת ופרק את נשקו של דמבלדור" הרמיוני השליכה את ידיה לעבר פיה, רון נאנק והפה של לונה רעד .

"עוד אוכלי מוות הגיעו ... ואז סנייפ ... ואז סנייפ עשה זאת, את האבדה קדברה" " הארי לא יכל להמשיך ללכת!" מדאם פומפרי פרצה בדמעות , אף אחד לא שם לב מלבד ג'יני, שלחשה "ששש! הקשיבו "!
מדאם פומפרי לחצה את אצבעותיה , משכה אותם אל פיה, וענייה התרחבו .
איפה שהוא בחושך, עוף החול שר, בדרך שהארי לא שמע מעודו- לום קינה של יופי נורא, מהול בעצב. הארי הרגיש , כמו שהרגיש כששמע לראשונה את שירו של עוף החול, המוזיקה הייתה בתוכו לא מבחוץ. זה היה יגונו בליווי קסום לשיר שהדהד מעבר לאדמה ומבעד לחלונות הטירה .
כמה זמן הם עמדו שם, מקשיבים, הוא לא ידע, וגם היה נדמה שהוקל טיפה על כאבם, כשהקשיבו לקינה. אבל הוא הרגיש שלאחר הרבה זמן, דלתות המרפאה נפתחו שוב, ופרופסור מקגונגל נכנסה לחדר .
כמו כל השאר, היא הטביעה חותם אבלות , פניה היו משופשפות וגלימתה הייתה קרועה .
"מולי וארתור בדרכם לכאן" היא אמרה , וקסם המוזיקה נשבר, כולם עצרו את עצמם במחשבה שהגיעו למצב של חוסר שליטה עצמית, פנו שוב להביט בביל ושפשפו את עיניהם .
"הארי מה קרה? לפי דבריו של האגריד אתה היית עם פרופסור דמבלדור כשהוא... מתי שזה קרה. הוא אמר שפרופסור סנייפ היה מעורב בכמה "...
"סנייפ הרג את דמבלדור!" רטן הארי. היא בהתה בו לכמה רגעים ואז מדאם פומפרי הביאה כיסא מכושף מן האוויר הדל כאשר הובילה את מקגונגל להתיישב בו. "סנייפ" חזרה מקגונגל, בעלפון היא נפלה לתוך הכסא. "כולנו תהינו ...אבל הא סמך... כל הזמן.... סנייפ .. אני לא מאמינה לזה" " סנייפ היה מצטיין" אמר לופין בקשיחות " כל הזמן ידענו זאת "
"אבל דמבלדור נשבע שהוא היה בצד שלנו!" לחשה טונקס
"אני כל הזמן חשבתי שדמבלדור חייב לדעת משהו על סנייפ שאנחנו לא ידענו "
"הוא כל הזמן אמר שיש לו סיבות משלו לבטוח בסנייפ" רטנה הפרופסור מקגונגל , וטפחה עכשיו על קצות עיניה הדומעות עם מטפחת.." אני מתכוונת... עם כל היסטוריה של סנייפ...ברור שלאנשים היה חשד... אבל דמבלדור אמר לי במפורשות שחרטו של סנייפ הייתה לגמרי כנה וגדולה, ולא היה יכול לשמוע מילה אחת נגדו!" "אני אשמח לדעת מה הוא הדבר שסנייפ אמר לו, ששכנע אותו" אמרה טונקס .
"אני יודע" אמר הארי וכולם פנו להביט בו "סנייפ העביר מידע לוולדמורט שעזר לוולדמורט להכין את עצמו לתפוס את אבי ואת אימי. ואז סנייפ אמר לדמבלדור שהוא לא הבין מה הוא עושה ושהוא באמת מצטער על מה שעשה.. והצטער על כך שהם מתים" כולם בהו בו .
"דמבלדור באמת האמין לזה?" אמר לופין באופן ספקני "דמבלדור האמין שסנייפ הצטער על מותו של ג'יימס? הוא שנא את ג'יימס!" "והוא לא חשב שאימא שלי שווה קללה" אמר הארי" בגלל שהיא היתה ילידת מוגלגים.. 'בוצדמית' הוא קרא לה ."
אף אחד לא שאל את הארי כיצד הוא יודע זאת, כולם נראו כאילו לקו בהלם,

מנסים לעכל את האמת המפלצתית על מה שקרה .
"זה הכל אשמתי" פתאום אמרה הפרופסור מקגונגל. היא נראתה מבולבלת מחזיקה את מטפחתה הרטובה בידה " אשמתי בלבד, אני שלחתי את פילץ' לחפש את סנייפ, אני בעצם שלחתי אותו להודיע לסנייפ לבוא ולעזור לנו! אם לא הייתי מעוררת ומיידעת את סנייפ על מה שקרה , הוא אולי לא היה מצטרף למאבק יחד עם אוכלי המוות. אני לא חושבת שהוא ידע שהם היו שם , לפני שפילץ' אמר לו, אני לא חושבת שהוא ידע שהם באים "
"זאת לא אשמתך מינרווה" אמר לופין בתקיפות, "כולנו רצינו עוד עזרה! שמחנו לחשוב שסנייפ בדרכו אלינו "
"אז כשהוא הופיע בקרב, הוא הצטרף אל אוכלי המוות? "שאל הארי, שרצה כל פרט קטנטן על בגידתו ושמצו של סנייפ, ורצה לאסוף כמה שיותר סיבות לשנוא אותו ולהישבע לנקום .
"אני לא יודעת איך זה בדיוק קרה" אמרה הפרופסור מקגונגל , מוטרדת" הכל היה כל כך מבלבל, דמבלדור אמר לנו שהוא יעזוב את בית הספר לכמה שעות, ואז הסתובבנו במסדרונות, רק במקרה... רומוס ביל ונימפדורה הצטרפו אלינו וסיירנו במסדרונות. הכל היה נראה שקט, כל מעבר סודי מחוץ לבית הספר נחסם ,וידענו שאף אחד לא יכול לעוף פנימה. היו קסמים חזקים מאוד בכל כניסה אל הטירה , אני עדיין לא יודעת איך אוכלי המוות יכלו להיכנס פנימה "...
"אני יודע" אמר הארי, והוא הסביר בקצרה על הארון הנעלם ועל חדר הקסומה שהם השיגו .
"אז הם נכנסו דרך חדר הבקשות" כמעט נגדו עמדו רון והרמיוני, הוא העיף מבט לעברם , מרון להרמיוני ושניהם נראו הרוסים .
"אני פישלתי הארי" אמר רון בעגמומיות "אנחנו עשינו מה שאמרת לנו- בדקנו את מפת הקונדסאים , ולא יכלנו לראות את מאלפוי בתוכה, אז חשבנו שהוא מוכרח להיות בחדר הבקשות, אז אני ,ג'יני ונוויל הלכנו לשמור מקרוב על החדר, אבל מאלפוי עבר אותנו "
"הוא יצא מהחדר רק לאחר שעה , שהמשכנו לשמור על החדר" אמרה ג'יני." הוא היה בשלו, לפת בצבא האופל המצומק..." "היד המהוללת שלו- יד התהילה" אמר רון "נתן אור רק לבעלים- זוכר?" בכל מקרה , ג'יני המשיכה הלאה " הוא היה מוכרח לראות שפני השטח נקיים כדי לתת לאוכלי המוות לצאת ,וברגע שראה אותנו הוא זרק משהו לאוויר, גבוה , משהו שחור" "אבקת החשכה המיידית הפרואנית "אמר רון במרירות " של פרד וג'ורג', אני הולך להחליף אתם מילה ..על האנשים שהם נותנים להם לקנות את המוצרים שלהם "!
"ניסינו הכל, לומוס ינסנדיו" אמרה ג'יני" שום דבר לא חדר לחשכה , כל מה שיכלנו לעשות זה להתכווץ יחדיו לקבוצה , ולמצוא את הדרך החוצה מהמסדרון ,ובינתיים, יכלנו לשמוע אנשים ממהרים שחלפו על ידינו, ללא ספק מאלפוי יכל לראות, בגלל שהוא החזיק דברים, והוביל אותם, אבל אנחנו לא העזנו להשתמש באף קללה, שבמקרה לא נפגע אחד בשני. ובמשך הזמן המסדרון הואר, והם כבר הלכו","במזל" אמר לופין בצרידות " רון נוויל וג'יני רצו אלינו כמעט במידיות, ואמרו לנו מה קרה. מצאנו את אוכלי המוות דקות ספורות אחר כך ,כשפניהם מועדים

לכיוון מגדל האסטרונומיה. מאלפוי כמובן לא ציפה שהרבה אנשים ישגיחו, הוא כנראה מיצה את אספקת אבקת החשכה, הקרב פרץ, הם התפזרו ורדפנו אחריהם. אחד מהם , גיבון, הפסיק ופנה לעבר מדרגות מגדל האסטרונומיה" " לזמן את הסימן?" שאל הארי "זה היה חייב להיעשות, כן, הם היו חייבים לסדר זאת לפני שעזבו את חדר הבקשות" אמר לופין .
"אבל אני לא חושב שגיבון חיבב את הרעיון – לחכות למעלה במגדל לדמבלדור לבדו, בגלל שהוא רץ חזרה במורד המדרגות, כדי לשוב ולהצטרף לקרב. הוא נפגע בקללת הרג שפשוט פספסה אותנו "
"אז רגע, אם רון הסתכל ושמר על חדר הבקשות עם ג'יני ונוויל.." אמר הארי ופנה להרמיוני, "איפה את-" " מחוץ למשרדו של סנייפ , כן " לחשה הרמיוני, עיניה נצצו מדמעות. "עם לונה , הסתובבנו שם במשך המון זמן, וכלום לא קרה... לא ידענו מה קורה שם למעלה, רון לקח את המפה... זה היה כמעט חצות כשפרופסור פליטיק בא במהירות מתוך הצינוק, הוא מלמל וצעק משהו על אוכלי מוות בטירה! אני לא חושבת שהוא באמת שם לב שאני וג'יני היינו שם, הוא פשוט ישר נכנס לתוך משרדו של סנייפ ואנחנו שמענו אותו אומר שסנייפ צריך ללכת אתו חזרה, כדי לעזור ואז שמענו חבטה חזקה , וסנייפ בא, הטיל את עצמו מחוץ לחדרו ואז ראה אותנו, ו.." "מה?" הארי המריץ אותה " הייתי כל כך טיפשה הארי!" אמרה הרמיוני בלחישה צורמנית וגבוהה "הוא אמר שפרופסור פליטיק התמוטט ושאנחנו צריכות ללכת ולדאוג לו בזמן שהוא... בזמן שהוא הלך לעזור לאוכלי המוות בקרב! " היא כיסתה את פניה בבושה והמשיכה לדבר בין אצבעותיה ,כך שקולה היה מעומם " הלכנו את תוך משרדו של סנייפ , לראות אם אנחנו יכולות לעזור לפרופסור פליטיק, ומצאנו אותנו מחוסר הכרה, על הרצפה...ווו...אההו! .. זה כל כך ברור עכשיו, סנייפ היה חייב להמם את פרופסור לפטיק , אבל אנחנו לא קלטנו את זה, הארי לא קלטנו!" אנחנו פשוט נתנו לסנייפ ללכת "!
"זאת לא אשמתך!" אמר לופין בתקיפות " הרמיוני אם את לא היית ממלאת אחר הוראותיו של סנייפ, ומפנה לו את דרכו , הוא בוודאי היה הורג אותך ואת לונה .
"אז אחר כך הוא בא במעלה המדרגות.." אמר הארי, כשראה את סנייפ רץ במדרגות הלולייניות כשעינו הבחינה בזאת, הגלימה השחורה של סנייפ התנשאה מאחוריו ושלף את שרביטו שמתחת לגלימה כשהתנשאה .
"הוא מצא את המקום שכולם נלחמו "
"כולנו היינו בצרות, הפסדנו" אמרה טונקס בקול גבוה "גיבון חוסל, אבל כל שאר אוכלי המוות נראו מוכנים להילחם עד מוות. נוויל נפגע, ביל ננשך על ידי גרייבק .... הכל היה חשוך. קללות הועפו לכל מקום...מאלפוי הילד נעלם...הוא ודאי התחמק מאתנו למעלה במדרגות. אחר כך רצו עוד אוכלי מוות אחריו, ואחד מהם חסם את המדרגות מאחוריהם בעזרת כל מיני סוגים של קללות, בוודאי. נוויל רץ לעבר המחסום המכושף, והועף ישר לאוויר "
"אף אחד מאתנו לא יכל לעבור דרך זה" אמר רון" ואוכל מוות מסיבי אחד המשיך לירות עלינו קללות, לכל מקום! הם חסמו את הקירות וכנראה פספסו אותנו "
"ואז סנייפ היה שם" אמרה טונקס "ואז הוא לא..." "ראיתי אותו רץ ישירות אלינו אבל האוכל מוות הענקי רק פספס אותי, וישר אחרי זה התכופפתי ואבדתי את

עקבותיו של סנייפ" אמרה ג'יני .
"אני ראיתי אותו רץ ישר דרך המחסום, ולאחר מכן הוא כבר לא היה שם" אמר לופין. "אני ניסיתי לעקוב אחריו, אבל נזרקתי החוצה בדיוק כמו נוויל" "הוא היה חייב לדעת משהו שאנחנו לא ידענו" לחשה מקגונגל "אחרי הכל... הוא היה המורה להתגוננות מפני כוחות האופל.. אני רק שיערתי שהוא מיהר לרדוף אחרי אוכלי המוות שבמגדל" " הוא היה" אמר הארי בפראות" אבל לעזור להם! לא לעצור אותם!.. ואני מתערב אתכם שהוא היה צריך לעשות את הסימן האפל כדי לעבור את המחסום... אז מה קרה כשהוא חזר למטה "?
"ובכן, אוכל מוות גדול ירה כישופים שגרמו לחצי תקרה ליפו , וגם שבר את הקללה שחסמה את המדרגות "אמר לופין" כולנו רצנו לשם... כמה מאתנו נשארו לעמוד שם... בכל מקרה, סנייפ והילד הופיעו מתוך אבק, כמובן, אף אחד מאתנו לא תקף אותם "
"פשוט נתנו להם לעבור!" אמרה טונקס בקול חלול "חשבנו שהם נרדפים ע"י אוכלי המוות ... והדבר הבא היה, שאוכל מוות אחד, וגרייבק חזרו , ונלחמנו בהם .
חשבתי ששמעתי את סנייפ צועק משהו, אבל לא ידעתי מה .
"הוא צעק..שזה נגמר" אמר הארי " הוא סיים את מה שהתכוון לעשות "
כולם הרגישו בשקט, קינתו של פוקס עדיין הדהדה מעלי האדמות החשוכות שבחוץ ,המוזיקה ריחפה באוויר, באופן ספונטני. מחשבות לא מבורכות חלפו במוחו של הארי.. האם הם לקחו את גופתו של דמבלדור מהמגדל? מה יקרה לו אחר כך? היכן הוא ינוח? הוא הידק את אגרופו חזק בכיסו. הוא יכול להרגיש גוש קטן וקר בכיס, של ההורוקרוקס מנגד למחרוזת בידו השניה .
דלתות המרפאה נפתחו וגרמו לכולם לקפוץ. מר וגברת וויזלי, צעדו לעברם, פלר היתה מאחוריהם, פניה היפות היו מפוחדות .
"מולי, ארתור" אמרה הפרופסור מקגונגל , קמה ממהרת לקבל את פניהם. "אני כל כך מצטערת .."
"ביל!" לחשה גברת וויזלי וחלפה על פני מקגונגל, ראתה את פניו המצולקות של ביל. "או ביל!" לופין וטונקס התרחקו מהמיטה ונתנו למר וגברת וויזלי להתקרב .
גברת וויזלי התכופפה לעבר בנה ונשקה לו בראשו המדמם. "אמרתם שגרייבק נשך אותו "?
מר וויזלי שאל את פרופסור מקגונגל ישירות" אבל הוא לא השתנה ? אז מה זה אומר? מה יקרה לביל?" " אנחנו לא יודעים" אמרה הפרופסור מקגונגל, מביטה בחוסר אונים אל לופין .
"בוודאי שיהיו כמה השלכות, ארתור" אמר לופין "זה מקרה מוזר .. יתכן שיחיד ומיוחד... אנחנו לא יודעים מה הוא יכול להיות כשיתאושש...?" " גברת וויזלי לקחה ממדאם פומפרי את המשחה הדוחה והמצחינה והתחילה לטפוח על פצעיו של ביל .

"ודמבלדור..." אמר מר וויזלי " מינרווה... זה נכון? זה אמיתי " ?וכשפרופסור מקגונגל הנהנה .. הארי הרגיש שג'יני עברה לידו והוא הביט בה .
עיניה הצרות התמקדו בפלר שהביטה המומה בביל עם עם הבעת פנים מוקפאת .
"דמבלדור הלך" לחש מר וויזלי, אבל גברת וויזלי הסתכלה רק על בנה, ביל, היא

התחילה לייבב, ודמעות נופלות על פניו המצולקות של ביל .
"כמובן זה לא משנה איך הוא נראה ... זה לא באמת חשוב..אבל הוא באמת היה ילד קטן ונאה...כל הזמן היה נראה מאוד נאה...והוא עמד להתחתן "!
"למה את מתכוונת בזה?" אמרה פלר פתאום בקול " למה שאת מתכוונת שהוא עמד להתחתן ?" גברת וויזלי נגבה את דמעותיה מפניה , נראתה חרדה "ובכן...רק ש... " " את חושבת שביל לא ירצה להתחתן איתי יותר? הצהירה פלר "את חושבת שרק בגלל הנשיכות הוא לא יאהב אותי?" : לא זה לא מה שאני..." " בגלל שהוא כן!" אמרה פלר, משכה את עצמה מעלה , לגובה מלא ישרה את הגב שלה, והעיפה את שיערה הכסף והארוך .
"אני אצטרך יותר מזאב אדם אחד שיגרום לביל להפסיק לאהוב אותי "!
"כן... אני בטוחה.." אמרה גברת וויזלי" אבל חשבתי ש... שניתן איך שהוא.."את חושבת שאני לא מייחלת להנשא לו ? או יתכן שזה מה שקיוות?" אמרה פלר בנחיריים רושפות
"למה שיהיה אכפת לי איך הוא נראה? אני מספיק יפה בשביל שתינו יחד, אני חושבת! הצלקות הללו מראות כמה שבעלי גיבור! אני אעשה זאת!" היא הוסיפה בתקיפות, מושכת את גברת וויזלי הצידה וחטפה ממנה את המשכה המצחינה .
גברת וויזלי נפלה לצד בעלה וצפתה בפלר מטפלת בפצעיו וצלקותיו של ביל , והבעה מתחשבת יש על פניה. אף אחד לא אמר כלום. הארי לא האז לזוז, כמו כל אחד אחר, הוא חיכה להתפוצצות .
"לדודה מריאל שלנו" אמרה גברת וויזלי לאחר הפסקה ארוכה "יש נזר יפיפה , עבודת גובלינים, אני יכולה לבקש ממנה רשות לאפשר לך לענוד אותו בשבי החתונה, היא מאוד מחבבת את ביל, את יודעת..וזה יראה נהדר על השיער שלך "
"תודה לך" אמרה פלר ברשמיות
"אני בטוחה שזה יראה נהדר" הארי לא שם לב איך זה קרה, שתיהן... שתי נשים בוכות ומחבקות אחת את השניה. לגמרי מבלבל, והה האם העולם הוא מטורף.
הוא פנה סביב ורון נראה המום כמו שהרגיש, וג'יני והרמיוני החליפו מבטים מבוהלים .
"אתה רואה!" אמר קול מאומץ. טונקס הביטה לעבר לופין " היא עדיין רוצה להתחתן אתו, למרות שהוא ננשך! לא אכפת לה! " "זה שונה" אמר לופין, בקושי הזיז את שפתיו ונראה לפתע מתוח "ביל לא יהיה לגמרי זאב אדם ...המקרה לגמרי.." " "אבל גם זה לא אכפת לי! לא אכפת לי! " אמרה טונקס , תפסה את החלק הקדמי של גלימתו של לופין וניערה אותו .
"אני אמרתי לך מליון פעמים "...
המשמעות של הפטרונוס של טונקס, צבעי שערה ופיה, והסיבה שרצתה למצוא את דמבלדור כשהשמועה התפשטה שמישהו ננשך על ידי גרייבק, הכל נראה פתאום ברור להארי, זה לא היה סיריוס הוא לא היה האד שבו התאהבה טונקס אחרי הכל ...
"אני כבר אמרתי לך מליון פעמים" אמר לופין מסרב לפגוש את עיניה, בוהה ברצפה .
"שאני יותר מידי מבוגר בשבילך, יותר מידי עני... יותר מידי מסוכן..." "אני אמרתי

לך כל הזמן שאתה מדבר שטויות ושזה מגוחך רמוס "
אמרה גברת וויזלי מעבר לכתפה של פלר .
"אני לא נהיה מגוחך" אמר לופין בקשיחות "לטונקס מגיע מישהו צעיר ובריא "
"אבל היא רוצה אותך!" אמרה גברת וויזלי עם חיוך גדול "ואחרי הכל רמוס, אדם צעיר ובריא לא בהכרח נשאר כך..." היא הביטה לעבר בנה , ונמצאת בין שניהם .
"זה לא הרגע לדון על זה" אמר לופין, נמנע מלהסתכל בעיני כולם , שהביטו בו .
"דמבלדור מת-" "דמבלדור היה שמח יותר מכל אדם אחר , לחשוב שיש עוד טיפה אהבה בעולם" אמרה הפרופסור מקגונגל .
כשדלתות המרפאה נפתחו שוב האגריד הגיע .
חלק מפניו היה מוסתר ע"י שערו הפרוע או ע"י זקנו הנפוח. הוא רעד ודמע והחזיק בידו ממחטה ענקית .
"אני עשיתי זאת פרופסור" הוא אמר "ה-העברתי אותו. פרופסור ספראוט הכניס את הילדים בחזרה למיטותיהם, פרופסור פליטיק שוכב למטה, אבל הוא אמר שהוא יהיה בסדר ופרופסור סלוגהוארן אמר ששר הקסמים יודע ".
"תודה לך האגריד" אמרה פרופסור מקגונגל , שעמדה לראשונה , ופונה לעבר הקבוצה שהייתה מסביב למיטתו של ביל .
"הייתי צריכה לראות את האנשים ממשרד הקסמים כשבאו הנה, האגריד בבקשה תאמר לראשי הבתים- סלוגהוארן יכול לייצג את סלית'רן- שאני רוצה לראות אותם במשרדי, והייתי רוצה שתצטרף אלינו גם" האגריד הניד בראשו, פנה, ויצא מהחדר שוב .
היא הביטה בהארי "לפני שאני אפגש אתם אני ארצה להחליף אתך כמה מילים הארי... התואיל לבוא איתי "?
הארי קם על רגליו, מציית "אני אראה אתכם עוד מעט" אמר לרון הרמיוני וג'יני, ועקב אחרי פרופסור מקגונגל מחוץ לחדר .
המסדרון בחוץ היה נראה נטוש, והקול היחידי שנשמע היה שירו של עוף החול .
עברו כמה דקות לפני שהארי שם לב שהם לא הולכים למשרדה של פרופסור מקגונגל ,אלה למשרדו של דמבלדור, וכמה דקות אחרי הבין כמובן שהרי גברת מקגונגל היתה סגנית המנהל... וככל הנראה היא היתה עכשיו המנהלת .
אז החדר שמאחורי הגארגיל היה עכשיו שלה .
בשקט הם עלו במדרגות המפותלות ונכנסו אל המשרד העגול. הוא לא ידע למה לצפות .
אולי החדר מעוטר בשחור? יתכן שגופתו של דמבלדור יכולה להיות שם? למעשה, זה נראה כמעט אותו דבר כפי שדמבלדור עזב אותו, לפני כמה שעות .
החפצים הכסופים נושפים ומרשרשים על השולחנות האגדיים, חרבו של גריפינדור נמצא בקופסא מזכוכית , זוהר לאור הירח, מצנפת המיון מונחת על המדף שמאחורי השולחן, המקום של פוקס היה ריק, הוא עדין בכה וקונן באדמה .
ושני דיוקנים חדשים הצטרפו לחדר. דיוקן של המנהל שמת ודיוקן של מנהלת הוגוורטס .
דמבלדור בדיוקן היה נראה מנמנם במסגרת מעבר לשולחן, חצי הירח היה מונח על אפו השבור והמעוקל, הוא היה נראה שליו ללא בעיות וצרות .

אחרי שהביט על אחד מהדיוקנים, פרופסור מקגונגל עשתה תזוזה מוזרה , למרות שחישל אותה, היא הביטה בהארי, ופרצופה היה מסודר וישר .
"הארי" היא אמרה "הייתי רוצה לדעת, מה אתה ופרופסור דמבלדור עשיתם בערב זה? כשעזבתם את בית הספר "?
"אני לא יכול לספר לך פרופסור" אמר הארי, הוא שיער את התשובה בראשו והכין אותה מראש. הוא היה כאן, כשדמבלדור אמר לו לא לספר על תוכן השיעורים לאף אחד חוץ מלהרמיוני ולרון .
"הארי זה יכול להיות חשוב!" אמרה פרופסור מקגונגל
"זה חשוב" אמר הארי. "מאוד, אבל הוא לא רצה שאספר לאף אחד" פרופסור מקגונגל הביטה בו במבט חד .
"פוטר-" התרשם מהחידוש של השימוש בשם משפחתו .
"באור מותו של פרופסור דמבלדור, אני חושבת שאתה מוכרח לראות שהמצב השתנה במקצת ."
"אני לא חושב כך" אמר הארי, מושך בכתפיו .
"פרופסור דבמלדור מעולם לא אמר לי להפסיק לציית להוראותיו אם הוא מת... אבל ...
יש דבר אחד שכדאי לך לדעת, לפני שהאנשים ממשרד הקסמים יגיעו לכאן. מדאם רוזמרטה נמצאת תחת קללת אימפריוס, היא עזרה למאלפוי ולאוכלי המוות , זה איך שהמחרוזת ומי הדבש המורעלים-" "רוזמרטה "?
אמרה פרופסור מקגונגל מופתעת , אבל לפני שהיא יכלה להמשיך הלאה, היו נקישות על הדלת .
מאחוריהם פרופסור ספראוט, פליטיק וסלוגהוארן נכנסו לחדר , כדברי האגריד, שהיה עדיין שופע בדמעות, כולו היה נתון ביגון .
"סנייפ!" פלט סלוגהוארן , שנראה הכי רועד, חיוור ומזיע .
"סנייפ! אני לימדתי אותו! ידעתי אותו!" אבל לפני שאחד מהם יכל להגיב לזה , קול גבוה וחד דיבר מהקיר .
פרצוף צהבהב של קוסם , עם שוליים שחורים, הלך חזרה לתוך האריג הריק .
"מינרווה, השר יהיה כאן בעוד מס' דקות, הוא כבר נעלם מהמשרד "
"תודה הווארד" אמרה פרופסור מקגונגל , והיא פנתה חזרה אל המורים .

"אני רוצה לדבר אתכם על מה שקרה בהגוורטס, לפני שהוא יגיע לכאן" היא אמרה במהירות .
"אישית, אני לא משוכנעת שבית הספר צריך להמשיך שנה הבאה, מות המנהל , בידי אחד מעמיתנו, הוא כתום גדול בהיסטוריית הגוורטס, זה נורא "
"אני בטוח שדמבלדור היה רוצה שהבית ספר ימשיך להיות פתוח" אמר הפרופסור ספראוט .
"אני מרגיש שאם תלמיד אחד רוצה לבוא ללמוד, אז הבית ספר צריך להיענות לבקשת התלמיד ".
"אבל יש לנו תלמיד אחד לאחר זה?" אמר סלוגהוארן , שטפח על גבותיו ומצחו

המזיע עם מטפחת .
"הורים ירצו להשאיר את ילדיהם בבית, אני לא יכול להאשים אותם. אישית, אני לא חושב שהוגוורטס הוא מקום מסוכן מכל מקום אחר, אבל את לא יכולה לצפות מאימהות לחשוב כך. הן ירצו לשמור על משפחותיהן יחד, זה פשוט טבעי ."
"אני מסכימה" אמרה פרופסור מקגונגל "ובכל מקרה, זה לא נכון לומר שדמבלדור לא דמיין מצב שבו הוגוורטס יאלץ להיסגר. כשחדר הסודות נפתח, הוא שקל לסגור את בית הספר. ואני מוכרחה לומר שמותו של פרופסור דמבלדור מעיק עלי יותר מאשר המחשבה על מפלצת סלית'רן חיה מתחת לאדמה, בצנרת של הטירה "
"אנחנו חייבים להתייעץ עם השר" אמר פרופסור פליטיק בקול קטן וצייצני .הייתה לו חבורה גדולה בראשו, אבל זה היה נראה אחרת, כנראה חטף זאת ללא פגע כאשר התמוטט במשרדו של סנייפ .
"אנחנו מוכרחים לעקוב אחר נוהל המייסדים. ההחלטה לא תקבע בקלות ראש ."
"האגריד, לא אמרת כלום" אמרה הפרופסור מקגונגל .
"מהי נקודת המבט שלך? הוגוורטס צריך להישאר פתוח?" האגריד שעדיין התייפח בשקט לתוך ממחטתו הענקית במשך כל השיחה הזאת, חשף עיניים נפוחות ואדומות .
"אני לא יודע...ההחלטה צריכה להיות בידיך ובידי ראשי הבתים ."
"פרופסור דמבלדור כל הזמן העריך את השקפותיך" אמרה הפרופסור מקגונגל באדיבות,"וכך גם אני ."
"ובכן אני נשאר" אמר האגריד , ודמעות כבדות זלגו מקצות עיניו וירדו לתוך זקנו הסבוך .
"זהו ביתי, זה היה ביתי מאז שהייתי בן 13, ואם ישנם ילדים שרוצים שאלמד אותם, אני אעשה זאת .
אבל אני לא יודע... הוגוורטס בלי דמבלדור?" הוא גמע ונעלם מאחורי ממחטתו פעם נוספת. היה שקט .
"טוב מאוד" אמרה פרופסור מקגונגל, הציצה דרך החלון על האדמות, בדקה אם השר הגיע .
"אז אני מוכרחה להסכים עם פיליוס שהדבר הטוב ביותר לעשות הוא להיוועץ עם השר, שהיה הגורם המכריע ".
"עכשיו... לשלוח תלמידים הביתה?... יש ויכוח על זה? עדיף מוקדם מאשר מאוחר. אנחנו יכולים לסדר שהוגוורטס אקספרס תבוא מחר אם נצטרך "...
"מה עם הלוויתו של דמבלדור?" אמר הארי .
"טוב.." אמרה פרופסור מקגונגל, ואיבדה טיפה את הקצב הנמרץ של קולה והחליפה אותו בקול המום .
"אני יודעת שמשאלתו של דמבלדור הוא להיקבר .. לנוח כאן, בהוגוורטס ."
"אז זה מה שיהיה, לא כך?" אמר הארי בתקיפות .
"אם השר יחשוב שזה הנכון.." אמרה הפרופסור מקגונגל "אף מנהל או מנהלת בהוגוורטס אף פעם לא "...
"אף מנהל או מנהלת לא נתנו מעצמם לבית ספר הזה יותר משדמבלדור נתן" גער האגריד .

"הוגוורטס צריכה להיות מקום משכבו הסופי של דמבלדור" אמר הפרופסור פליטיק .
"בהחלט" אמרה פרופסור ספראוט .
"ובמקרה הזה..." אמר הארי " לא צריך לתת לתלמידים לשוב לביתם לפני שתיגמר הלוויתו של דמבלדור, הם ירצו לומר..." המלה האחרונה נתקעה בגרונו.
אבל פרופסור ספראוט השלימה את המשפט בשבילו " להתראות ."
"טוב אמרת !" אמר הפרופסור פליטיק "אכן טוב אמרת! התלמידים שלנו צריכים לשבח ולהלל את דמבלדור, בהתאם אנחנו יכולים לארגן הסעה הביתה לאחר זה ."

"אני תומכת בדבריהם" אמרה הפרופסור ספראוט .
"אני חושב ש... כן" אמר סלוגהוארן בקול די מלהיב, בזמן שהאגריד חנק יבבה של הסכמה .
"הוא הגיע!" אמרה לפתע פרופסור מקגונגל, בוהה למטה אל האדמות .
"השר...ולפי מה שאני רואה הוא הביא עימו משלחת "..
"אני יכול ללכת פרופסור?" אמר הארי, הוא לא חפץ בכלל לראות , או להיחקר ע"י רופוס סקרימאג'ור הלילה .
"אתה ראשי" אמרה הפרופסור מקגונגל "ומהר ."
היא צעדה לעבר הדלת והחזיקה אותה פתוחה בשבילו .
הוא ירד דרך המדרגות המפותלות, ונטש את המסדרון. הוא השאיר את גלימת ההעלמות בקצה מגדל האסטרונומיה, אבל זה לא שינה דבר, לא היה אף אחד בפרוזדורים שעבר, אפילו לא פילץ', דברת נוריס או פיבס .
הוא לא פגש עוד נפש , עד שהוא פנה למעבר הראשי של חדר המועדון של גריפינדור .
"זה נכון?" לחשה האישה השמנה , והיא התקרבה אליו .
"זה באמת נכון? דמבלדור..מת ?
"כן" השיב הארי. היא חיכתה כמה שניות ופתחה את המעבר בלי לבקש את הסיסמא ונתנה ל להיכנס .
כשנכנס אל חדר המועדון, הארי חשד שיהיה כך, בחדר המועדון הכל היה מלא במזוודות, הכל היה ארוז .
החדר דמם כפי שהיה כשנכנס דרך המעבר בדיוקן .
הוא ראה את דין ושיימוס יושבים בקבוצה. זה אומר שחדרי המעונות היו כנראה ריקים .
מבלי לדבר עם אף אחד, מבלי ליצור קשר עין בכלל, הארי הלך ישר אל החדר, דרך דלת הכניסה של מעונות הבנים .
כפי שקיווה, רון חיכה לו, עדיין בלבוש מלא, יושב על מיטתו .
הארי התיישב על המיטה שלו, וכעבור רגע, הם פשוט בהו אחד בשני .
"הם דיברו על סגירת בית הספר" אמר הארי
"לופין אמר שהם צריכים" אמר רון. הייתה הפסקה .
"אז?" אמר רון בקול איטי . למרות שהוא חשב שאיזה רהיט כלשהו יכול להקשיב להם .

"מצאת אחד? לקחת אותו? ה.. הורקרוקס "?
הארי הלם את ראשו, כל מה שהם עברו, לקחו ממקום כלשהו, מסביב לאגם השחור ,נראה כאילו שזה היה חלום בלהות נושן. האם זה באמת קרה? ורק שעות אחדות לפני ?
"לא השגת את זה?" אמר רון מדוכא "זה לא היה שם "?
"לא" אמר הארי .
"מישהו כבר לקח את זה והשאיר אחד מזויף במקומו "
"כבר נלקח "?.....
חסר מילים, הארי הוציא החוצה מכיסו את ההורקרוקס המזויף והעביר אותו לרון . הסיפור המלא יכול לחכות, זה לא ישנה דבר הלילה, שום דבר לא משנה, חוץ מהסוף. הסוף של ההרפתקה חסרת הטעם שלהם, והסוף לחייו של דמבלדור .
"אר.אי.בי" לחש רון "אבל מי זה היה "?
"אני לא יודע" אמר הארי שוכב אחורנית על מיטת האפוריון שלו ובהה בתקרה . הוא לא הרגיש שאכפת לו מי הוא 'אר.אי.בי' הוא טען שהוא לעולם לא יוכל להרגיש אכפתיות יותר .
כששכב שם, הוא היה מודע לפתע שהאדמות היו בשקט,]וקס ה]סיק לשיר. והוא ידע, בלי לדעת איך, שעוף החול הזקן עזב, השאיר את הוגוורטס לטובה, כמו שדמבלדור עזב את בית הספר, עזב את העולם, עזב את הארי...

פרק 30: הקבר הלבן
השיעורים בוטלו, כל המבחנים נדחו. כמה תלמידים מיהרו לצאת מהוגוורטס עם הוריהם במשך היומיים הבאים – התאומות פאטיל נעלמו לפני ארוחת הבוקר ביום

שבו דמבלדור מת וזכריה סמית' נלווה בדרך החוצה מהטירה על ידי אביו המתנשא .שיימוס פיניגן, מצד שני, סירב חד וחלק ללוות את אימו הביתה; היה להם וויכוח קולני באולם הכניסה אשר הסתיים בכך שהיא הסכימה שהוא יישאר עד אחרי ההלוויה. היא התקשתה למצוא מקום לישון בהוגסמיד, אמר שיימוס להארי ורון ,לקוסמים ולמכשפות שזרמו לתוך הכפר, מתכוננים להפגין את הוקרתם האחרונה לדמבלדור .

התרגשות אחזה בתלמידים הצעירים, שלא התנסו בכך קודם, כשכרכרה כחלחלה בגודל של בית, נמשכת בידי סוסים ענקיים מכונפים, ריחפה בשמים בשעות אחר-הצהריים לפני ההלוויה ונחתה בפאתי היער. הארי הביט מהחלון כשאישה נאה וכבירה, בעלת עור ירקרק ושיער שחור, ירדה במדרגות הכרכרה וזרקה את עצמה לזרועותיו הממתינות של האגריד (מדאם מקסים). בינתיים משלחת של שרים, שכללה בין היתר את שר הקסמים עצמו, התאכסנה בטירה. הארי התחמק בהתמדה מקשר עם מישהו מהם ;הוא ידע שבמוקדם או במאוחר הוא יצטרך למסור דין וחשבון למסעו האחרון של דמבלדור מהוגוורטס .

הארי, רון, הרמיוני וג'יני בילו את כל זמנם ביחד. מזג האוויר היפהפה כאילו ניסה ללעוג להם; הארי דמיין איך זה היה אם דמבלדור לא היה מת, והם היו מבלים את הזמן בסיום רגיל של השנה, המבחנים של ג'יני היו מסתיימים, שיעורי הבית היו לוחצים... ושעות על גבי שעות, הוא דחה את אמירת מה שהוא היה צריך להגיד, עשיית מה שהוא צריך לעשות, בגלל שזה היה יותר מדי קשה בשבילו לשכוח את מקור הנחמה הכי טוב שלו .

הם ביקרו באגף המרפאה פעמיים ביום: נוויל שוחרר, אבל ביל נשאר תחת השגחתה של מדאם פומפרי. הצלקות שלו נראו רע יותר מתמיד; בכנות, הוא התחיל לקבל דמיון לעין הזעם מודי, אמנם עם שתי עיניו ורגליו, אבל באישיותו נשאר כשם שהיה. כל השינוי במראהו היה שעכשיו הוא נראה כמו סטייקים נאים ביותר .

"איזה מזל שאו מתחתן איתי" אמרה פלר בשמחה, מסדרת את הכריות של ביל, "אאנגלים מבשלים יותר מדי את הבשר שלהם, תמיד אמרתי את סה ."

"אני מניחה שאני פשוט הולכת להסכים עם העובדה שהוא באמת הולך להתחתן איתה", נאנחה ג'יני מאוחר יותר באותו ערב, כשהיא, הארי רון והרמיוני ישבו ליד חלון המועדון של גריפינדור, מסתכלים החוצה על הגנים הדוממים .
"היא לא כזאת רעה", אמר הארי. "נכון, מכוערת," הוא הוסיף במהירות כשג'יני הרימה את גבותיה, והיא שיחררה צחקוק עצבני .

"טוב, אני מניחה שאם אמא יכולה להסתדר עם זה, גם אני יכולה" אמרה .

"אנחנו יודעים על עוד מישהו שמת?" שאל רון את הרמיוני, שעיינה ב"נביא הערב ."

הרמיוני התכווצה מהקשיחות המאולצת בקולו .
"לא", היא אמרה בתוכחה, זורקת את העיתון. "הם עדיין מחפשים אחרי סנייפ, אבל אין לו שום סימן "...
"בוודאי שאין", אמר הארי, שחזר לכעוס בכל פעם שהנושא הזה עלה .
"הם לא ימצאו את סנייפ עד שלא ימצאו את וולדמורט, ואתם רואים שהם אף פעם לא הצליחו לעשות את זה כל הזמן הזה "...

"אני הולכת למיטה", פיהקה ג'יני. "אני לא ישנתי מספיק טוב מאז ש... טוב... אני אעשה זאת עכשיו עם קצת שינה ".
היא נישקה את הארי (רון הסיט את מבטו בהתרסה), ניפנפה את השניים האחרים ועזבה לחדרי הבנות. ברגע שהדלת נסגרה אחריה, הרמיוני התכופפה לעבר הארי כשעל פניה ההבעה הכי הרמיונית שלה .

"הארי, אני מצאתי משהו בשבילך בבוקר, בספריה "...

"ר.א.ב?" שאל הארי במהירות .

הוא לא הרגיש את הדרך שחש לעתים קרובות לפני זה, נלהב, סקרן, נחוש להגיע לסיום התעלומה; הוא פשוט ידע שהמשימה לגלות את האמת על ההורקראקס האמיתי נדרשת לפני שהוא יתקדם לאורך הדרך האפילה והמתפתלת שנמתחה לפניו, הדרך שהוא ודמבלדור סללו יחדיו. עכשיו הוא ידע שהוא יעשה את המסע לבד .
יכול להיות שיותר מארבעה הורקראקסים נותרו איפשהו, וכל אחד מהם צריך להימצא ולהיעלם לפני שיהיה אפשרי להרוג את וולדמורט. הוא המשיך לשנן את שמותיהם לעצמו, כאילו שהיה מסוגל להשיג אותם ע"י מנייתם: "התליון ... הנחשית... משהו של גריפינדור או רייבנקלו.... התליון... הספל ....הנחשית... משהו של גריפינדור או רייבנקלו "...

המילים הללו כאילו פעמו בנפשו של הארי כשנרדם בכל לילה, וחלומותיו הוצפו בספלים, תליונים וחפצים מסתוריים שלא יכל להשיג, למרות העזרה על הסולם שדמבלדור נתן להארי, שהתפתל כנחש ברגע שהוא התחיל לטפס ...

הוא הראה להרמיוני את הפתק שבתוך התליון בבוקר שאחרי מותו של דמבלדור, ואף על פי שהיא לא מיד זיהתה את ראשי-התיבות שהשתייכו לכמה קוסמים אלמונים שקראה עליהם, מאז היא מיהרה לספריה מעט יותר מן הדרוש למישהו שלא היו לו שיעורי-בית לעשות .

"לא", היא אמרה בעצב, "ניסיתי, הארי, אבל לא מצאתי כלום... יש שני קוסמים

שמתאימים לראשי התיבות – רוזאלינד אנטיגון באנגס... רופרט 'אקסבאנגר ' ברוקסטנטון... אבל הם לא נראים מספיק מתאימים. אם לשפוט לפי הפתק, זה שגנב את ההורקראקס הכיר את וולדמורט, ואני לא מצליחה למצוא שמץ של מידע שמעיד על כך שלבאנגס או אקסבאנגר היה אי פעם איזה עסק איתו... לא, למעשה, זה על... טוב, סנייפ ."

היא נראתה עצבנית אפילו מלומר את השם שוב .

"מה איתו?" שאל הארי בכבדות, צונח על גב כיסאו .

"טוב, זה רק שאני במידה מסוימת צדקתי בעסקי 'הנסיך חצוי-הדם' ", היא אמרה .

"את חייבת לזרות מלח על פצעיי, הרמיוני? איך את חושבת שאני מרגיש עם זה עכשיו "?

"לא – לא – הארי, אני לא התכוונתי לזה!" היא אמרה במהירות, מסתכלת מסביב לראות שאף אחד לא שומע אותם במקרה. "זה פשוט שאני צדקתי בזה שהספר פעם היה של איילין פרינס. אתה מבין... היא הייתה אמו של סנייפ "!

"אני מאמין שהיא לא היתה כזאת יפייפיה", אמר רון. הרמיוני התעלמה ממנו .

"אני עברתי ערימה של עותקים ישנים של "הנביא" והיתה שם מודעה זעירה על זה שאיילין פרינס התחתנה עם איש שנקרא טוביאס סנייפ, ואחרי זה מודעה שאומרת שהיא הולידה " –

– "רוצח", פלט הארי .

"טוב... כן", אמרה הרמיוני. "אז... במידה מסוימת, צדקתי. סנייפ חייב להיות גאה בזה שהוא 'חצי נסיך', אתה מבין? טוביאס סנייפ היה מוגל לפי מה שכתוב בנביא ."

"כן, זה מתאים", אמר הארי. "הוא פירסם את החלק הטהור-דם שלו ונכנס עם לוציוס מאלפוי והשאר... הוא בדיוק כמו וולדמורט. אמא טהורת-דם, אבא מוגל... מתבייש מהוריו, מנסה לעשות את עצמו מעורר-יראה בעזרת אומנויות האופל, נתן לעצמו שם מרשים חדש כמו – לורד וולדמורט – הנסיך חצוי-הדם – איך דמבלדור פיספס את זה " – ?

הוא נשבר, מסתכל החוצה מהחלון, לא יכול להפסיק להדגיש בפני עצמו את האמון הבלתי-מוצדק של דמבלדור בסנייפ... אבל כשהרמיוני הזכירה לו את זה בשוגג , הוא, הארי, הבין בדיוק את אותו הדבר... למרות הנוראיות המתגברת של הדברים

האלה, הוא סירב להאמין לרוע של הילד שהיה כל-כך פיקח, שעזר לו כל-כך הרבה ...

"עזר לו..." זו היתה מחשבה כמעט בלתי-נסבלת, עכשיו ...

"אני עדיין לא מבין למה הוא לא לקח ממך את הספר", אמר רון. "הוא חייב לדעת מאיפה לקחת את זה ."
"הוא ידע", אמר הארי במרירות. "הוא ידע כשהשתמשתי בסקטוסמפרה. הוא לא באמת צריך ביאור-הכרה... ייתכן שהוא ידע אפילו לפני זה, כשסלאגהורן דיבר על איזה נפלא אני בשיקויים... הוא הרי השאיר את הספר הישן בתחתית הארון , נכון "?

"אבל למה הוא לא הכריח אותך לתת לו אותו "?

"אני לא חושב שהוא רצה קשר עם הספר הזה", אמרה הרמיוני. "אני לא חושבת שדמבלדור היה מאושר במיוחד אילו הוא היה יודע על זה. ואפילו אם סנייפ העמיד פנים שהוא לא היה קשור, סלאגהורן היה מזהה את כתב-ידו מהעבר. בכל מקרה, הספר נעזב בכיתה הישנה של סנייפ, ואני מתערבת שדמבלדור ידע שאמא שלו נקראה 'נסיך "'.

"אני לא הראתי את הספר לדמבלדור", אמר הארי. "כל הזמן הוא הראה לי איך וולדמורט היה מרושע אפילו בתקופת לימודיו, והיתה לי הוכחה שגם סנייפ היה " –

'"מרושע' זאת מילה קשה", אמרה הרמיוני בשקט .

"את זאת שאמרה לי כל הזמן שהספר היה מסוכן "!

"אני מנסה להגיד, הארי, שאתה יותר מדי לוקח את האשמה עליך. אני חשבתי שהנסיך נראה כאילו יש לו חוש הומור מעוות, אבל אני לעולם לא ניחשתי שהוא היה רוצח סידרתי "...

"אף אחד מאתנו לא ניחש שסנייפ הוא ... אתם יודעים", אמר רון .

דממה השתררשה ביניהם, כל אחד מהם איבד את מחשבותיו, אבל הארי היה בטוח שהם, כמוהו, חשבו על הבוקר הבא, כשגופו של דמבלדור תובא לקבורה. הארי לעולם לא היה בלוויה לפני כן; לא היה שום גוף לקבור כשסיריוס מת. הוא לא ידע למה לצפות, והיתה לו דאגה קטנה לגבי מה שהוא עלול לראות, לגבי מה הוא ירגיש. הוא תמה האם המוות של דמבלדור יהיה יותר מוחשי בשבילו אחרי הלוויה . למרות שהיו רגעים שהעובדה האיומה איימה להכניע אותו, היו לו פרקי זמן

סתומים של חוסר-תחושה; למרות העובדה שאף אחד לא דיבר על שום דבר חוץ מזה בכל הטירה, עדיין היה לו קשה להאמין שדמבלדור באמת הלך .

הוא ללא ספק, כפי שהיה עם סיריוס, נראה נואש עבור פרצה כלשהי, דרך כלשהי שדמבלדור יחזור ...
הוא הרגיש בכיסו את המגע הקר של ההורקראקס המזויף, שעכשיו לקח איתו לכל מקום, לא כקמיע, אבל כתזכורת מה המחיר שהוא עלה... ומה שנשאר לו לעשות בנידון .
הארי הקדים לארוז למחרת; ההוגוורטס אקספרס תעזוב שעה לאחר ההלוויה. למטה הוא מצא את המצב-רוח באולם הגדול מאופק למדי. כולם לבשו את החלוקים שלהם ואף אחד לא נראה רעב .
הכסא של פרופסור מקגונגל באמצע השולחן היה ריק. הכסא של האגריד היה ריק גם: הארי חשב שמסתבר שהוא לא היה מסוגל להתייצב לארוחת-הבוקר; אבל במקומו של סנייפ ישב רופוס סקימג'ר .
הארי התחמק מעיניו הצהבהבות שסרקו את האולם; היתה לו את תחושה לא-נוחה שסקרימג'ר מחפש אותו .
בתוך פמלייתו של סקרימג'ר הארי זיהה את שערו האדום ומשקפיו המעוטרות של פרסי וויזלי. רון לא נתן סימן שהוא מודע לנוכחותו של פרסי,חוץ מלדקור במזלגו את פיסות הדג-המעושן עם ארס נדיר .
בשולחן של סליתרין קראב וגויל נימצאו רוטנים ביחד. ילדים מגושמים ככל שהם היו,הם נראו בודדים בצורה מאד מוזרה, בלי הדמות הגבוה והחיוורת של מאלפוי בין שניהם,שתנהל אותם בסביבה להארי לא היתה מחשבה לחוס על מאלפוי, כל השנאה והאיבה שלו היתה על סנייפ אבל הוא לא שכח את הפחד בקולו של מאלפוי בראש המגדל או את זה שהוא הנמיך את שרביטו לפני שאוכלי המוות נכנסו .
הארי לא האמין בזה שמאלפוי היה באמת הורג את דמבלדור הוא עדיין תעב את מאלפוי על כל ההליכה העיוורת שלו אחר אומנויות האופל אבל עכשיו התערבב גם טיפ טיפה רחמים יחד עם הרגש של התיעוב שלו כלפי מאלפוי .
הארי תהה איפה מאלפוי נמצא כעת, ומה וולדמורט עשה למאלפוי עם האיום שהוא הטיל להרוגו אותו ואת ההורים שלו ??
מחשבותיו נקטעו על ידי דחיקת מרפק בצלעות מג'יני. פרופסור מקגונגל התרוממה על רגליה וזמזום של אבל העגמומי באולם נעלם בבת אחת "זה כמעט הזמן" היא אמרה "בבקשה תעקבו אחרי ראש הבית שלכם החוצה אל תוך המדשאות. גריפינדור ,אחרי "
הם צעדו החוצה מאחורי הכסאות שלהם בדממה.הארי ראה את סלוגראן בראש הטור של סליתרין לובש גלימה ארוכה ומפוארת בצבע ברקת - ירוק רקום בכסף,הוא לעולם לא ראה את פרופסור ספראוט, הראש של הפלפאף, נראת כל כך נקיה לא היה שום טלאי על הכובע שלה, וכשהם הגיעו אל אולם הכניסה הם מצאו את מדאם פינס עומדת ליד פילץ .'
היא בתוך צעיף עבה ושחור שהגיע עד הברכיים שלה, והוא בתוך חליפה עתיקה

שחורה ועניבה שהסריחה מעש .
הם היו המובילים, כך הארי ראה כשהם צעדו בצעדים כבדים מדלתות הכניסה לכיוון האגם .
החמימות של השמש ליטפה את פניו כשהם עקבו אחרי פרופסור מקגונגל בדממה אל מקום שבו היו מאות כסאות שסודרו בשורות.מעבור צפוף בניהם הי שולחן שיש עומד בקידמה, וכל הפנים של הכסאות מכוונות אליו, זה היה היום הכי יפיפה של הקיץ .
מגוון בילתי רגיל של אנשים כבר ישב בתוך חצי מהכסאות, עלובים ועירניים, זקנים וצעירים .
את הרוב הארי לא זיהה אבל היו גם מעטים שהוא הכיר בכללם חברי מסדר עוף החול קינגסלי שאקלבולט,עין-הזעם מודי,טונקס,שהשער באורך פלא חזר למצבו הוורוד,רמוס לופין שהיה נדמה שהיא אוחזת בידיו ,אדון וגברת וויזלי,ביל נתמך על ידי פלר ועוקב אחרי פרד וג'ורג שלבשו את הג'קטים השחורים מעור דרקונים .
אחרי כן היתה מדאם מקסים שלקחה שתיים וחצי כיסאות לעצמה, טום הבעלים של" הקדירה הדולפת",ארבלה פיג,שכנה שך הארי,הארני פראנג הנהג של אוטונוס הלילה,מדאם מאלקין,המוכרת של הגלימות מסימטת דיאגון,ועוד סתם אנשים שהארי רק זיהה,כמו הבר-מן של ראש חזיר והמכשפה שהסיע את הרכבת של הוגוורטס אקספרס .
גם הרוחות של הטירה היו שם,בקושי ניראים לאור השמש,ניתן היה להבחין בהם רק שהם זזו בניצנוץ לא ממשי שהיה באויר .
הארי,רון,הרמיוני,וג'יני צעדו למושבים שבסוף הטור שליד האגם,אנשים לחשו אחד לשני זה נשמע כמו רוח קלה בדשא אבל ציוצי הציפורים היה חזק בהרבה .הקהל המשיך לגדול במהירות עצומה בישבילהם,הארי ראה את נוויל נתמך לשבת במקומו על ידי לונה . הם היו היחידים מכל צ"ד שנענו לקריאות של הרמיוני לדון על הלילה שבו מת דמבלדור,והארי ידע למה ,הם היו היחידים שהתגעגעו לצ"ד הכי הרבה,קרוב לוודאי שהם היחידים שבדקו את המטבעות שלהם בקביעות לבדוק אם יש עוד מיפגש ...
קורנליוס פאדג' חלף על פניהם הולך לשורות הקידמיות,פניו מביעות אומללות , מסובב את המיגבעת שלו כרגיל;אחרי זה הארי ראה את ריטה סקיטר,מה שעורר את זעמו זה לראות את הפנקס שלה בידה האדמומית,ואז, בדחיפה יותר גרוע של זעם,דולורס אמברידג' בהבעה בלתי משכנת של זעם על פני הקרפדה שלה,קשת שחורה מקטפה היתה בשער הברזל שלה,בטווח ראיה עמד הקנאטאור פירנזה כמו שומר על שפת האגם היא נתנה קפיצה ורצה אל מושב שהיה רחוק מאד משם . אנשי המשרד התיישבו,הארי יכל לראות את סקרימג'ר במראה רציני ומרשים בשורה הקידמית עם פרופסור מקגונגל,הוא השתומם האם לסקרימג'ר או מישהו מהאנשים החשובים האלה היה באמת אכפת שדמבלדור הלך והוא שכח את השנאה שלו למשרד והסתכל סביב לחפש זכר של סימן,והוא לא היה היחיד אנשים רבים הפנו את ראשם בחיפוש אחר חרדה קטנה . "לשם" לחשה ג'יני לאוזנו של הארי,והוא ראה אותם בתוך המים הירוקים הברורים באור השמש,אינצ'ים מתחת לפני הקרקע מזכירים לו בצורה איומה את האינפרים,מקהלה של בני ים שרו

בשפה מוזרה, הוא לא הבין פרצופם החיוור העלה גלים שער הסגלגל זרם בכל סביבותם. המוסיקה גרמה לשער שבצווארו של הארי לסמור ובכל זאת זה היה לא נעים הם דיברו בברור וביאוש על האבידה,כשהוא הסתכל על הפרצופים הפרואים של השרים הוא הרגיש שהם,בסופו של דב,הצטערו על מותו של דמבלדור. ואז ג'יני נגעה בו שוב קלות עם מרפקה והוא הסכל סביב . האגריד הלך לאט במעבר בין הכסאות הוא בכה בשקט חרישית,הפנים שלו נינצו מדמעות,ובזרועותיו עטוף בקטיפה סגולה מקושטת בכוכבים מזהב, היה מה שהארי ידע שצריך להיות הגופה של דמבלדור,כאב חד עלה בגרונו של הארי במחזה הזה לרגע המוסיקה המוזרה והידיעה שגופתו של דמבלדור היתה כל כך קרובה גרמה שהיה נדמה שכל החמימות נלקחת מהיום,רון הסתכל חיוור ומזועזע. דממה נפלה עליהם וחדרה לתוך ג'יני והרמיוני. הם לא ראו בברור מה בדיוק קורה בקידמה,עושה רושם שהאגריד היה צריך לעשות מקום לגופה בזהירות על השולחן , עכשיו הוא נמלט למטה אל המעבר מקנח את אפו ברעש חצוצרה קולני שעורר מבטים מכמה אנשים שבכללם ,הארי ראה את דולורס אמברידג'... אבל הארי ידע שלדמבלדור לא היה איכפת. הוא ניסה לרמוז להאגריד בידידות כשהוא עבר , אבל העיינים של האגריד התנפחו זה היה פלא שהוא בכלל רואה מה קורה,הארי הציץ מאחוריו באיזה שורה היה האגריד .

בראש התבהר מה מוליך אותו אל המקום,לבוש בג'אקט ובמכנסיים בגודל של אוהל קטן, היה הענק,גרעפ,הפרצוף המכוער והגדול שלו קד קידה כמו סלע,צייתן,כמעט כמו בן-אדם. האגריד ישב ליד החצי-אח שלו,גרעפ דחף את האגריד בחוזקה בראש ,אז הרגליים של הכסא שלו שקעו באדמה,להארי היה דחף ריגעי ליצחוק,אבל אז המוסיקה פסקה והוא סובב את ראשו שוב אל הקידמה.אדם קטן בעל שער גולש בגלימה שחורה חלקלקה קם על רגליו ונעמד כעת בקידמת גופתו של דמבלדור,הארי לא יכל לשמוע מה הוא אומר,מילים מוזרות ריחפו אליהם חזרה מעל מאות המלווים. "נפש אצילית" "תרם רבות באישיותו המשכילה" "לב שהיה לגדולה ... "זה לא שינה יותר מידי.זה כלל קצת ממה שהארי ידע על דמבלדור שהארי ידע עליו.הוא פתאום הזכיר רעיונותיו של דמבלדור על מילים אחדות ' טיפשי ' 'שארית' 'יבבות' ו ' צביטה',ושוב הוא היה צריך להדחיק גיחוך ... מה זה משמעותי אליו ??

היה אז רעש קל משמאלו והוא ראה שבני הים שברו את פני השטח בכדי להקשיב גם,הוא הזכיר את התכופפותו של דמבלדור אל האגם מלפני שנתיים, מאד קרוב לאיפה שהארי עכשיו ישב, ושוחח עם המלך של בני הים בשפה המוזרה שלהם, הארי התפלא מאיפה דמבלדור ידע את השפה,הם היו כל כך הרבה ביחד אבל הוא אף פעם לא שאל אותו,כל כך הרבה הוא חייב לומר ...

ואז,ללא אזהרה זה שטף אותו באמת הנוראה יותר בברירות וללא הספק שהיה בתוכו עד עכשיו. דמבלדור מת,הלך הוא אחז את התליון הקר בידיו כל כך בחוזקה שזה כאב,אבל הוא לא יכל למנוע דמעה חמה מלגלוש מעיניו הוא הסתכל הרחק מג'יני והאחרים ונעץ מבט החוצה אחרי האגם,לפני היער איפה שהאיש הקטן דיבר בו...היה שם תזוזו בין העצים,הקנאטאורים גם באו בכדי לשלם את ההערכה שלהם .הם לא זזו אל החלל אבל הארי ראה אותם. עומדים בדממה חצי

מיתחבאים בתוך הצללים,מסתכלים על הקוסמים,הקשת שלהם תלויה בצידם.והארי נזכר בפעם הסיוטית הראשונה שבה הוא נכנס ליער,הפעם הראשונה אי פעם שהוא נתקל בדברים שהיו אז וולדמורט,ואיך הוא פגש אותו,ואיך הוא ודמבלדור דנו על המלחמה והפסידו בקרב לא הרבה זמן לאחר מכן. זה היה חשוב,דמבלדור אמר ,להילחם,ולהילחם שוב,ולהמשיך להילחם ורק אז שום רוע לא יוכל להישמר בין השורות.בכל אופן לעולם לא יושמד לגמרי ...
והארי ראה מאד בבירור ב (SAL)שם מתחת לשמש קשת של אנשים שהיה אכפת להם עליו עמדו בקידמה שלו אחד אחרי אחד אמא שלו,אבא שלו,הסנדק שלו,וסוף סוף דמבלדור,נחוש בדעתו להגן עליו,אבל עכשיו זה נגמר,לא נשאר יותר אף אחד שיעמוד בינו לבין וולדמורט,הוא חייב לזנוח לעולמים את האשלייה שהוא חייב לאבד בגיל את תקופתו של אחד מהם,זה פשוט המקלט של הזרועות של ההורים שלו שבזכותה שום דבר לא יכול לפגוע בו. לא היה לו שום התעוררות מהסיוטים שלו,לא לחישות של תנחומים באפילה שהוא היה באמת בטוח ,זה הכל היה בדימיונו,האחרון והגדול מכל מגיניו מת והוא נשאר יותר לבד משהוא היה אי פעם מלפני זה .
האיש הקטן בשחור הפסיק לדבר בסופו של דבר וחזר למקומו הארי חיכה שמישהו נוסף יקום על רגליו,הוא ציפה לנאומים,קרוב לוודאי מהשר ,אבל אף אחד לא זז .
ופתאום כמה אנשים צרחו, להבות לבנות הופיעו סביב גופתו של דמבלדור והשולחן שעליו היתה מונחת הגופה .
הם עלו למעלה כמו ורדים מכסים את הגופה .
עשן לבד נוצר באוויר ויצר צורות משונות, הארי חשב שלשנייה טפשית אחת הוא ראה עוף חול, עף שמח לתוך השמים .
אבל שנייה לאחר מכן האש נעלמה .
ובאותו מקום נוצר עכשיו קבר שיש לבן שסגר בתוכו את הגופה והשולחן שעליו היא ניצבה .
היו עוד כמה רגעי בכי בזמן שמטרים של חצים נורו אל האוויר, אבל הם נחתו קצת רחוק מהקהל .
הארי ידע שזאת היתה מחוות הקנטאורים. הוא ראה אותם נעלמים וחוזרים שוב לתוך היער הצונן .
באופן דומה גם בני הים חזרו שוב לתוך המים הירוקים ונעלמו ממראה .
הארי הסתכל אל ג'יני,רון והרמיוני.פניו של רון היו מקובעים מעלה שאילו שאור השמש מסנוור אותו.פניה של הרמיוני היו מזוגגים בדמעות, אבל ג'יני לא בכתה יותר.היא הסתכלה בפניו של באותו מבט קשה,בוער שהוא ראה כאשר היא חיבקה אותו אחרי הניצחון בגביע הקווידיץ' בהעדרותו,והוא ידע באותו רגע שהם מבינים זה את זה באופן מושלם,וכאשר הוא סיפר לה מה הוא הולך לעשות עכשיו היא נמנע מלומר"תיזהר" או "אל תעשה זאת",אלא קיבלה את החלטתו בגלל שהיא לא הסכימה על שום דבר אחר מתחת לזה.ואז הוא הכריח את עצמו לומר מה שהוא ידע שהוא מריך לומר מאז שדמבלדור מת .
"ג'יני תקשיבי..."הוא אמר מאוד בשקט,כשזמזום השיחות הולך וגובר מסביבו,"אני ואת לא יכולים להיות בקשר יותר.אנחנו חייבם להפסיק להתראות.אנחנו לא יכולים

להיות ביחד ."
"זה בשביל איזושהי סיבה נעלה,מטופשת שכזו נכון?",היא אמרה עם חיוך מוזר .
"זה היה...כאילו לקוח מחייו של מישהו אחר,השבועות האחרונים הללו איתך,"אמר הארי,"אבל אני...אנחנו...יש לי דברים שאני צריך עשות לבד עכשיו ".
היא לא בכתה,אלא סתם הסתכלה עליו .
"וולדמורט גם משתמש באנשים שקרובים לאויבים שלו.הוא כבר השתמש בך כפיתיון פעם אחת,וזה רק בגלל שאת האחות של החבר הכי טוב שלי.תחשבי בכמה סכנה תהיי אם נמשיך את הקשר הזה.הוא יידע,הוא יגלה,הוא ינסה להגיע אליי דרכך "
"ומה אם לא אכפת לי?",אמרה ג'יני ללא חת .
"לי אכפת",אמר הארי,"איך אצ חושבת שהייתי מרגיש אם זו הייתה ההלוויה שלך...וזה היה באשמתי "...
היא הסתכלה הרחק ממנו,אל האגם .
"אני מעולם לא וויתרתי עלייך",היא אמרה,"לא באמת.תמיד קיוויתי...הרמיוני אמרה לי להמשיך בחיים,אולי לצאת עם אנשים אחרים, להירגע קצת ממך,כי פעם לא יכולתי לדבר כשהיית בחדר,זוכר? והיא חשבה שאתה יותר תשים לב אם אני פשוט אהיה -עצמי ."
"ילדה כחמה,הרמיוני הזאת",אמר הארי, מנסה לחייך,"אני רקמבקש שהייתי מציע לך קודם.היה יכולה להיות לנו תקופה,חודשים,שנים אפילו "...
"אבל היית עסוק בלהציל את עולם הקסמים",אמרה ג'יני,חצי צוחקת."טוב,אני לא יכולה להגיד שאני מופתעת.אני ידעתי שזה יקרה בסוף.אני ידעתי שלא תהיה מאושר אלא אם תרדוף את וולדמורט.אולי זאת הסיבה שאהבתי אותך כ"כ ."
הארי לא יכל לסבול לשמוע את הדברים הללו,ולא חשב לרגע שהפתרון יחזיק מעמד אם ימשיך לשבת לצידה.רון,הוא ראה,עכשיו החזיק את הרמיוני והחליק את שיערה בזמן שהיא התייפחה אל כתפו,דמעות ירדו מקצה אפו הארון.עם הרגשה רעה,קם הארי והפנה את גבו לג'יני ולקבר של דמבלדור והלך מסביב לאגם,תזוזה הרגישה הרבה יותר טוב מסתם לשבת...כמו שלצאת מהר ככל האפשר לאתר את ההורקרוסים ולהשמיד את וולדמורט ירגיש יותר טוב מאשר לחכות כאן לעשות זאת .
"הארי "!
הוא הסתובב.רופאוס סקימגאור צלע במהירות לעומתו,נעזר במקל ההליכה .
"קיוותי להחליף איתך מילה...אכפת לך אם אני יילך קצת לצידך "?
"לא",אמר הארי, והתחיל ללכת שוב .
"הארי זאת הייתה טרגדיה איומה"אמר סקרימגאור בשקט,"אני לא יכול לספר לך כמה עצוב הייתי לשמוע את זה.דמבלדור היה קוסם גדול.היו לנו חילוקי דעות,כפי שאתה יודע,אבל אף אחד לא יודע יותר טוב ממני "-
"מה אתה רוצה?",שאל הארי בחוסר רגישות. סקרימגאור הסתכל מעוצבן אבל,כמוקדם,מייד שינה את הבעתו להבעת הזדהות עצובה .
"אתה,כמובן,הרוס"אמר סקימגאור,"אני יודע שהיית מאוד קרוב לדמבלדור.אני חושב שאתה בטח היית תלמידו החביב ביותר.הקשר בין שניכם "-

"מה אתה רוצה?"חזר הארי,מגיע לעצירה .
סקרימגאור עצר,נשען על מקלו ונעץ מבטו בהארי,מבטו בטוח עכשיו .
"השמועה אומרת שהיית איתו כשהוא עזב את ביה"ס בלילה שהוא מת ."
"שמועה שלמי?",אמר הארי .
"מישהו הטיל קללה על אוכל מוות אחרי שדמבלדור מת.היו שני מטאטאים על המגדל.המשרד יודע לחבר שניים ועוד שניים,הארי ".
"שמח לשמוע את זה",אמר הארי,"לאן שהלכתי עם דמבלדור ומה שעשינו זהו עינייני.הוא לא רצה שאנשים יידעו ."
"נאמנות כזאת אבירית,כמובן",אמר סקרימגאור,הנראה כמרסן את התעצבנותו בקושי,"אבל דמבלדור מת,הארי.הוא מת ."
"הוא ייעלם מהביה"ס רק כאשר לא ישארו אנשים הנאמנים לו כאן",אמר הארי,מחייך לעצמו .
"ילדי היקר,אפילו דמבלדור לא יכול לחזור מ "-
"אני לא אומר שהוא יכול.אתה לא תבין.אין לי שום דבר לספר לך ".
סקרימגאור היסס,ואז אמר,מה שהיה אמור להיות מלא במתיקות:"המשרד יכול להציע לך כמה סוגי הגנה,הארי.אני אשמח להציב שניים מההילאים שלי לשירותך- "

הארי צחק .
"וולדמורט רוצה להרוג אותי בעצמו,והילאים לא יעצרו בעדו.אז תודה,אבל לא תודה ."
"אז",אמר סקרימגאור,קולו קר עכשיו,"הבקשה שביקשתי ממך בחג המולד "-
"איזו בקשה? אהה... הבקשה לספר לכל העולם איזו עבודה נפלאה אתם עושים בתמורה ל "-
"להעלאת המורל של כולם!"אמר סקרימגאור .
הארי שקל אותו לרגע .
"שיחררתם את סטן שנייפק כבר "?
סקרימגאור שינה את צבעו לסגול המזכיר את הדוד ורנון .
"אני רואה שאתה "-
"אישו של דמבלדור לפה ולפה",אמר הארי,"זה נכון ."
סקרימגאור בהה בו לרגע,פנה וצלע משם ללא מילה נוספת.הארי יכל לראות את פרסי ואת כל שאר אנשי משרד הקסמים מחכים לו,מטילים מבטים עצבניים לעברו של האגריד המתייפח וגרעפ,עדיין ישובים במקומותיהם.רון והרמיוני מיהרו לעבר הארי,עוברים את סקרימגאור שהלך לכיוון הנגדי; הארי פנה והלך לאיטו,מחכה שישיגו אותו,שלבסוף הם הצליחו תחת צילו של עץ הערבה,שתחתיו ישבו בזמנים שמחים יותר .
"מה סקרימגאור רצה?",לחשה הרמיוני .
"אותו דבר שהוא רצה בחג המולד",רטן הארי,"רצה שאביא לו מידע פנימי על דמבלדור ושאהיה נער הפוסטר החדש של משרד הקסמים ."
רון נראה כנאבקק עם עצמו לרגע,ואז אמר בקול להרמיוני"תראי,תעזבי אותי כדי שאוכל לחזור אחורה ולהרביץ לפרסי "!

"לא!" היא אמרה ביציבות תוך מחזיקה את זרועו .
"זה יגרום לי להרגיש טוב יותר "!
הארי צחק.אפילו הרמיוני חייכה קצת,אך חיוכה נפל כאשר הביטה אל עבר הטירה .

"אני לא יכולה לסבול את האעיון שיכול להיות ולא נשוב לפה יותר",היא אמרה ברכות,"איך הוגוורטס יכול להיסגר .??"
"אולי הוא לא",אמר רון,"אנחנו לא ביותר סכנה פה מאשר אם נהיה בבית,הלא כן?הכל אותו דבר בכל מקום.אני אפילו יאמר שהוגוורטס הוא מקום בטוח יותר,יש יותר קוסמים בפנים בשביל להגן על המקום.מה אתה חושב,הארי "?
"אני לא חוזר אפילו אם הוא נשאר פתוח",אמר הארי .
רון הסתכל עליו,אך הרמיוני אמרה בעצב:"ידעתי שתאמר זאת.אבל מה תעשה?אני "-
"אני יחזור לדרסלים,כי דמבלדור רצה את זה",אמר הארי,"אבל זה יהיה ביקור קצר,ואז אני ייעזוב לתמיד ".
"אבל לאן תלך אם לא תחזור לביה"ס .?"
"חשבתי שאולי אחזור למכתש גודריק",רטן הארי.היה לו רעיון בראשו מאז הלילה בו דמבלדור מת."בשבילי,זה התחיל שם,כל זה.יש לי הרגשה שאני צריך ללכת לשם.ואני יוכל לבקר בקברי הורי,אני אשמח לזה ."
"ואז מה?"שאל רון .
"ואז אני יהיה חייב לאתר את שאר ההורקרוסים,הלא כן?",אמר הארי,עיניו מופנות לקברו הלבן של דמבלדור,המשתקף במים מצידו השני של האגם."זה מה שהוא רצה שאני יעשה,בגלל זה הוא סיפר לי עליהם.אם דמבלדור צדק-ואני בטוח שהוא צדק-עדיין יש ארבעה מהם שם בחוץ.אני חייב למצוא אותם ולהשמיד אותם,ואז לצאת אחרי החלק השביעי בנשמתו של וולדמורט,החלק שעדיין בתוך גופו,ואני יהיה האחד שיהרוג אותו.ואם אני אפגוש את סוורוס סנייפ בדרך",הוא הוסיף,"הרבה יותר טוב בשבילי,הרבה פחות טוב בשבילו ."

הייתה שתיקה ארוכה.הקהל כמעט נעלם עכשיו,בעוברם נותנים לדמות של גרעפ המחבק את האגריד נשימה חדה,שילל ביגון איפה שעדיין הדהד לרוחב המים .

"אנחנו נהיה שם הארי",אמר רון .
"מה "?
"בבית דודך ודודתך",אמר רון"ואז נלך איתך,לאן שלא תלך ."
"לא-"אמר הארי במהירות.הוא לא סמך על זה,הוא התכוון שהם יבינו שהוא לוקח את המסע המסוכן הזה לבד .
"אמרת לנו בעבר-",אמרה הרמיוני בשקט,"שיש זמן לצעוד לאחור ולברוח אם נרצה.היה לנו זמן,הלא כן .?!?"
"אנחנו איתך לא משנה מה יקרה",אמר רון,"אבל,אחי,אתה תהיה חייב לבוא לבית שלי לפני שאנחנו עושים כל דבר אחר,אפילו מכתש גודריק ."
"למה "?

"חתונתם של ביל ופלר,זוכר "?
הארי הסתכל עליו,המום.הרעיון שמשהו נורמלי כמו חתונה נראה לא יאומן ובוא בעת נפלא .
"כן,לא כדאי לנו להחמיץ את זה",הוא אמר לבסוף .

ידו נסגרה אוטומטית סביב ההורקרוס המזויף,אבל למרות הכל, למרות הדרך האפלה והעקלקלה שנמתחה לפניו,למרות הפגישה האחרונה והגורלית עם וולדמורט שידע שגורלה לבוא,לא משנה אם בחודש,בתוך שנה,או בעשר שנים,הוא הרגיש את ליבו מתרומם למחשבה שנשאר לו יום זהוב וקסום אחד של שקט לבלות עם רון ועם הרמיוני.

הספר תורגם ע"י צוות המתרגמים המדהים של האתר
/http://pharry.area.co.il

כנסו ותראו בקרוב הספר השביעי